DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Veliahtlar -1
Tuğçe Aksal

Yayım Sorumlusu: Yeliz Kuşçu Kıyak
Yayıma Hazırlayan: Yeliz Kuşcu Kıyak
Editör: Burçin Çelik Gürbulut
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Şükrü Karakoç
1. Baskı, Mart 2018, İstanbul

Sertifika No: 11407
ISBN: 978-605-2006-23-8

© Müptela Yayınları, 2018
© Tuğçe Aksal, 2018

Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap–Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı–İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TUĞÇE AKSAL

Veliahtlar

müptela

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İronistlerime...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günün ilk ışıkları aralık olan perdeden arsızca sızarken kolumu gözlerime siper ettim. Bugün cumartesiydi ve hafta sonunun en güzel yanı, erken kalkmak zorunda olmamandı. Uykuma kaldığım yerden devam etmeye çalışırken mide bulandırıcı şarkı çalmaya başladı. Masal'ın alarm sesinden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da alarmının benim odamdan duyulacak yükseklikte çalmasıydı.

Başımın altındaki yastığı kulaklarımı kapatabilecek şekilde kafama bastırdım. Şarkının durmasını beklerken inatla devam etmesi, Masal'ın uykuya olan düşkünlüğünden kaynaklanıyordu. Uyurken yanında davul zurna çalsam kılını bile kıpırdatmayan kardeşime tepki olarak doğmuş gibiydim.

Sözde ikiz kardeşiz. Peh! Bizim ikiz olmamız sadece prosedürdü. Aynı gün, aynı saatlerde, aynı anneden doğmamızdan başka ortak noktamız yoktu. Birbirine bu kadar zıt ikiz kardeş de büyük ihtimal dünyada ilkti. Hiçbir özelliğimiz mi benzemez, bu kadar mı özgün ve eşsiz olunur. Demir Kara'nın çocuklarından başka bir şey beklenmezdi zaten. Tek ve eşsiz olmak...

Tam bitti diye sevinirken alarm tekrar başladı. Sıkıntıyla inlerken kafamdaki yastığı duvara fırlattım. "MASAL!" Hâlâ çalan şarkıyla yataktan kalktım. Ayaklarımı vura vura odamdan çıkıp Masal'ın odasına daldım. Götünde pireler uçuşarak garip bir pozisyonda yatan kar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deşime baktığımda sinirimi bir an unutur gibi oldum ama komodinin üzerinde titreyen ve çalan telefon buraya neden geldiğimi hatırlattı. Hızla yanına yürüyüp alarmı durdurdum ve huzur...

Yaşıtlarımın şu çocukta ne bulduğuna anlam veremiyordum. Masal gözlerini açmadan "Baby baby baby huuuu!" diyerek az önceki iğrenç şarkıyı devam ettirince, yere kim bilir ne zaman fırlatmış olduğu yastığı alıp kafasına fırlattım.

"ASAL!"

Duyduğum sesle bıkkınca iç çektim. Arkamı döndüğümde babamın hafif çatılmış kaşlarıyla bana baktığını gördüm. Korkmam mı gerekiyordu? Büyük ihtimalle, ama zerre kadar korkmuyordum. Bütün dünya Demir Kara'dan ölesiye korkarken ona dikleşen ikinci kişi olmam sanırım annemden geçen bir özellikti.

"Evet?"

"Sen ne cüretle kardeşinin odasına izinsiz girersin?"

Babam içeri girerken gözlerimi kafasındaki yastıkla horul horul uyuyan Masal'a çevirdim. Alaycı bir ifadeyle dudaklarımın kenarı kıvrıldı. "İzin alacak pozisyonda olmadığı için olabilir." Babam sakinleşmek istercesine derin bir nefes aldı ve Masal'ın kafasındaki yastığı çekti.

"Aslında teknik olarak sen de şu anda bu odada izinsiz bulunuyorsun." Babam ikizimle uğraşırken bana bakma gereği duymadı. Sadece kısa ve öz şekilde "ASAL" diyerek uyardı. Bu Demir Kara'nın *"Konuşmaya devam edersen konuşacak bir organın kalmaz"* deme şekliydi.

"Ne oluyor burada!"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken babamla göz göze gel-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dik. O da en az benim kadar gerilmişti. Hızla arkamızı döndüğümüzde annemin çatık kaşlarıyla kapının pervazında durduğunu gördüm. Kollarını meydan okuyan bir ifadeyle göğsünde bağladı. Evet, babamdan korkmuyor olabilirdim ama annem, kesinlikle karşımıza almak isteyeceğimiz biri değildi.

"Hiç."

Babamla aynı anda verdiğimiz cevapla hafifçe gülümsedim. Göz ucuyla babama baktığımda onun da bıyık altından güldüğünü fark ettim. Bakışlarımı fark ettiği an yüzünü ifadesizleştirdi. Demir Kara'nın oğluyla ilişkisi böyleydi işte. Aramızda adını koyamadığım bir soğuk savaş vardı ve annemin dediğine göre bu ikimizin birbirimize çok benzemesinden dolayıydı. Ne kadar severse sevsin bu savaştan dolayı sevgisini belli etmeyen bir baba... Hep hayalimdeki gibi...

"O zaman ne bu gürültü?"

Annemin sorusuyla "Senin kızın-" diye cümleye başlarken babam boğazını temizledi. "Pardon, sizin kızınız!" Babam memnun olmuş bir şekilde bakarken yanımdan geçti ve anneme sarılıp saçından öptü. Demir Kara'nın kızıyla ve karısıyla ilişkisi böyleydi işte. Aitlik ekinin olmadığı cümle kurulmayacak. O derece sevilecek, o derece sahip çıkılacak.

"Tatil günlerinde bile inatla şu alarmını kurmasa, hadi kurdu diyelim çaldığı gibi kapatsa, kapatmayacaksa da şu sikimsonik boktan şarkıyı alarm yapmaktan vazgeçse, böyle bir gürültüye neden olmayacak."

Annem, duydukları karşısında dudakları aralanırken "Çok ayıp oğlum," dedi. O sırada babamın gözlerini kısarak bana baktığını fark ettim. Demir Kara kuralları bilmem kaç; anne ve babayla konuşurken ağzına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

küfür alırsan o küfrü söyleyen dil itinayla kesilir. "Özür dilerim."

"Önemli değil şekerim."

Gerinerek yataktan doğrulan Masal'la gözlerimi devirdim. "Senden özür dilemedim."

"Biliyorum. Justinime bieberime söyledin, ben de onun yerine özrünü kabul ettim."

Masal yataktan kalkıp koşarak anneme ve babama sarıldı. "Günaydın annelerin en lolitası," deyip annemin yanağına sulu bir öpücük bıraktıktan sonra babamı da aynı şekilde öptü.

"Günaydın babaların en kingi."

"Günaydın başımızın tatlı belası."

Annemin cümlesiyle arkasını dönen Masal *"Ne haber şeker. Ben tatlıyım, sen acı,"* diyen bir bakış attı. Daha sonra babama kedi gibi sokulup "Kulüp hazır, değil mi? Her şey istediğimiz gibi olacak, değil mi?" gibi birçok soruyu ardı ardına sıraladı. Bugünün ayın kaçı olduğunu düşündüm. 7Ağustos. Tabi ya, Hale'nin doğum günü...

"Fazlası var eksiği yok fıstığım." Babam Masal'ın başının üstünü öperken "Hayırdır? Masal tahtla içeri girdi. Hale'yi de paraşütle mi sokacaksınız?" dedim. Annem kıkırdarken "Kızların doğum günü partileriyle dalga geçme oğlum," dedi. Sesi onun da bu geceyi komik bulduğunu belli ediyordu.

"En azından biz doğum günlerine saygı duyuyoruz Asal Bey. Senin gibi, senin için gelmiş onca insanı sallayıp pasta üflemek yerine kızları üflemiyoruz!"

"MASAL!" Sanırım dünyanın sonu gelmişti. Babam beni tutup kızına bağırmıştı. Sanırım ağlayacaktım. "Abinle doğru konuş," diye devam ettiğinde yapmacık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şekilde gülümseyen Masal "Aslında ben ondan önce doğdum," dedi.

"Çünkü ben önce doğmana izin verdim," deyince Masal ufak bir kahkaha attı. "Oğlum sen doğmamak için elinden geleni yapmışsın ki. Ters gelen bebe!"

"Seni-" diyerek Masal'ın üzerine yürüdüm. Hızla babamın arkasına saklanınca "Saklanabilirsin ama kaçamazsın Masal Kara!" dedim.

"Senden korkan senin gibi olsun," diyen Masal, kısa bir an düşündükten sonra dehşetle iç çekti. "Allah korusun!"

"YETER!"

Babamın sert uyarısıyla olduğum yerde durdum. "Siz ne cüretle anne ve babanızın yanında böyle davranırsınız?" diye bağırmasıyla Masal olduğu yerde korkuyla zıpladı ve bana doğru geldi. Denize düşen yılana sarılırdı işte.

"Herkes odasına. Kahvaltıya kadar odadan çıkmayacaksınız!"

"Odamdayım ya babacığım," diyen Masal'a gözlerini kısan babam, "Sen ne demek istediğimi anladın," deyince başını evet anlamında salladı.

Hiçbir şey söylemeden odadan çıkarken annem "Oğlum," dedi. "Size de günaydın anne," diye bağırarak odama girdim ve kapıyı sert bir şekilde kapattım. Kendimi sırtüstü yatağa attım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Babamla ortak noktalarımızdan biri daha; ikimiz de doğum günlerinden hoşlanmıyoruz. Tıpkı babamın zamanında halam yüzünden doğum günü kutlaması gibi, ben de her sene Masal yüzünden yapılan organizasyonlara dâhil oluyordum. Tabi kaçana kadar... Ama bugün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

böyle bir şansım yoktu. Saçma on yedinci doğum günü partisi İRON'da olacaktı ve babam kızların sorumluluğunu bana vermişti. Her yer korumayla kaynarken başlarına ne gelebilirdi, bu ayrı bir merak konusuydu.

İç çekerek ayağa kalktım. Gün uzundu ve kendime gelmek için soğuk bir banyoya ihtiyacım vardı. Kışın doğduğum için mi bilinmez, sıcaktan hoşlanmıyordum. Hele yaz ayları, benim için tam anlamıyla işkenceydi. Ben kalın ceketlerin, botların, berelerin adamıydım. Şort, tişört, terlik bana tersti.

Hızla duş aldım. Daha sonra bornozuma sarılıp odaya döndüm. Bugün için nasıl giyinmem gerekiyordu? Özensem Hale mutlu olur muydu? Yoksa yanlış çıkarımlar mı yapardı? Kendimi bildim bileli bana âşık olan kızı ne yaparsam yapayım kendimden vazgeçirememiştim. O Hale'ydi. Masal'dan ayırıp ona nasıl başka bir gözle bakabilirdim?

Her zamanki gibi koyu gri kotumu ve onun üstüne yazılı açık gri tişörtümü giydikten sonra aynanın önüne geçtim. Saçlarımla uğraşmaya gerek kalmadan şekil alması Allah'ın bana verdiği bir lütuftu. Tıpkı çok fazla spor yapmama gerek kalmadan vücudumun yapılı olması gibi...

Dışarıdan gürültüler yükselince pencereye doğru ilerledim. Her cumartesi olduğu gibi anneannem ve babaannem kahvaltıya gelmişti. Vefat edeli üç sene olmasına rağmen gözüm hâlâ Nalan teyzeyi arıyordu.

Derin bir nefes alıp telefonumu elime aldım. Ağır adımlarla aşağı inerken çalışma odasından çıkan babamla göz göze geldik. Neden bana karşı bu kadar serti?

Hiçbir şey söylemeden dışarı çıktım. Havuz başında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

özenle hazırlanmış masaya doğru yürürken anneannem beni fark etti. "Aman da aman benim paşam uyanmış."

"Günaydın altın kızlar," dediğimde ikisi de birbirine bakıp gülümsedi. Babaannem, "Masal kalkmadı mı?" diye sorduğunda "Hah," diyerek sandalyeye oturdum. "Oğlunun kime çektiği belli oldu." Babaannem hınzırca gülerken "Hâlâ mı kardeşini kıskanıyorsun?" diye sordu. Masal'ı kıskandığım falan yoktu. Benim kıskandığım kişi babamdı. Kızına olan sevgisiydi.

"Günaaaaaaaaydın!"

Ellerini iki yana açıp yaşam enerjisiyle dolmuş bir şekilde yanımıza gelen Masal'la derin bir nefes aldım. "Ay Fındık Faremiz de kalkmış," diyen anneanneme hafifçe gülümsedim. Sanırım Masal'a en çok yakışan lakap buydu. Fındığa alerjisi olmasına rağmen bir fındık faresi kadar ufaktı.

"Günaydın benim ana kraliçelerim."

Masal iki tontonu sulu sulu öptü. Sonra annemin yanına oturdu. Babam karşımdaki yerini aldı. "Masal neden hazırlanmadın?" diye soran anneme peynir tabağını eline alan ikizim "Kim hazırlanmış ki?" dedi. Masadakilere, daha doğrusu bana, göz gezdirdikten sonra "Ben hazırlanmış birini göremiyorum," dedi. Sesindeki kinaye dişlerimi sıkamam neden oldu.

Elimdeki çatalı sıkı sıkı tutarak salatalığa batırdım. "Kızım bugün tersinden mi kalktın?" Alaycı bir kahkaha atan Masal "Terslik Asal'ın işi anneciğim. Sonuçta ters doğan, ters emekleyen, ters konuşan kişi o," dedi.

Daha fazla dayanamayacaktım. Çatalı sert bir şekilde tabağa bıraktım. Herkesin bakışları bana dönerken "Size afiyet olsun," diyerek ayağa kalktım. "Paşam, daha bir şey yemedin," diyen anneanneme "Sabahtan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beri yeterince laf yiyorum," dedim. Tam içeri girmek için birkaç adım atmıştım ki babam otoriter bir şekilde "Asal!" dedi. "Hemen yerine otur!"

"Doyduğumu söyledim."

Sandalyeyi sertçe itip ayağa kalktı. Sinirlenmişti ve şu anda beni oğlu olarak görmediğine emindim. "Ben de sana masaya oturmanı söyledim," derken sakinliğinin son kırıntılarını kullandığını fark ettim ama umurumda değildi. "Oturmayacağım," dediğimde sinirli bir şekilde gülümseyen babam "Emirlerime karşı mı geliyorsun?" diye sordu.

Emir mi? Ne sanıyordu beni? Adamlarından biri mi?

"Demir, lütfen."

Annem aramızdaki gerilim hattına girerek babamı sakinleştirmeye çalıştı. Başımı iki yana sallayarak eve doğru yürüdüm. "Asal, hemen buraya gel!"

"Asal!"

İçeri girdim. Bodrum kata inene kadar kulaklarımı bağırışlara tıkadım. Bodrum kat, benim sığınağımdı. İstediğim her şeye burada sahiptim. Ufak bir stüdyo, spor salonu, bilardo oynayabileceğim bir alan, mini bar, arkadaşlarımı ağırlayacağım bir bölüm ve mini bir sinema... İnsan daha ne ister ki?

Ayak sesleri duyduğumda kimin geldiğine bakma gereği duymadan koltuğa oturdum. Topuklu seslerinden annemin geldiğini biliyordum. "Asal, neden böyle davranıyorsun?" Başımı anneme doğru çevirdiğimde kaşlarını çattığını gördüm. "Babana neden sürekli dikleniyorsun?" diye sorduğunda derin bir nefes aldım.

"Damarlarımda senin kanının dolaşması benim suçum değil," dememle annemin yüzündeki ciddi tavır bir anlık yumuşadı. "Konumuz bu değil," diyerek tek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rar ciddileşmeye çalıştı. "O senin baban. Daha saygılı olmalısın."

Annem yanıma gelip otururken "Ben de onun oğluyum. Daha sevgili davranabilir," dedim. "Bana adamı gibi davranmaktan vazgeçtiği an, ben de ona babam gibi davranacağım."

Annemin şaşırdığını görebiliyordum ama bakışlarında beni anlayan bir ifade vardı. Zaten bu hayatta beni anlayan tek kişi annemdi. Babam ise, anlamamak için aramıza duvarlar ören biri...

"Hadi kahvaltıya gidelim. Anneannenlere ayıp oluyor."

"Size afiyet olsun anne, ben gelmeyeceğim."

"Baban yüzündense, gitti," dediğinde anneme baktım. Ufak bir kavgadan dolayı gerçekten kahvaltıyı bırakıp gitmiş miydi? Annem gülümsemeye çalışarak sırtımı sıvazladı. "Hadi," dediğinde iç çekerek ayağa kalktım. Anneme sarılarak yürümeye başladım. Dışarı çıktığımda gerçekten de babamın gitmiş olduğunu gördüm. Babaannemlerin Masal'la konuştuğunu görünce bakışlarımı ikizime kaydırdım. Ağlıyordu. Annem neden ağladığını sorduğunda burnunu çekti.

"Hiç... Benim yüzümden ortam gerildi ya... Onun için..." Tekrar ağlamaya başlayınca abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Gerçekten timsah gözyaşlarına inanıyorlar mıydı? "Hani bu akşam en yakın arkadaşımızın doğum günü ya, daha özenli giyinir diye düşünmüştüm. Her zamanki gibi giyineceğini bilmiyordum. Ondan dedim..."

Bu yüzden mi sinirlendiğimi düşünüyordu yani? Söylediklerinin farkında değil miydi bu kız! "Smokin mi giyseydim Masal?" diye sorduğumda içini çeke çeke

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana baktı. "Oradan da Hale'yi alır nikâh salonuna gideriz, ha ne dersin?" dediğimde annemler gülmeye başladılar. Hepsi Hale'nin bana olan ilgisinin farkındaydı ve gariptir ki, hiçbiri bu duruma karşı çıkmıyordu. Hayır, kız on yedi senedir bana takıntılı ve ailem bunu doğal karşılıyor. Garip...

Kahvaltı namına ağzıma birkaç şey attıktan sonra "Anne bugün motorunu alabilir miyim?" diye sordum. Daha ehliyetim yoktu ama gerek motoru, gerekse arabayı senelerdir ehliyeti olan insanlardan daha iyi kullanıyordum. Babam sağ olsun...

"Dikkatli olacağına söz verirsen," dediğinde "Söz," deyip yanağından öptüm. "Akşam görüşürüz."

Hızla içeri girdim. Eşyalarımı ve motorun anahtarını alıp otoparka doğru yürüdüm. Babamın araba koleksiyonuna bayılıyordum ama hiçbiri bir Audi R8 değildi. Motora oturup kaskı başıma geçirdim. Anahtarı çevirdiğim an çıkan sesle gülümsedim. Kapıdaki korumalara başımla selam verip yola koyuldum.

Özgürlük buydu; rüzgâra karşı gitmene rağmen her zaman senin kazanman...

* * *

Dozu kaçmış tartışma sesiyle gözlerimi araladım. Annemin ve babamın rutine dönmüş kavgalarına şahit olmak artık beni etkilemiyordu. Bu sefer neden kavga etmeye başlamışlardı acaba? Annemin doçentlik sınavına hazırlanırken etrafa saçtığı notları yüzünden mi, babamın işe giderken fazla özenip geç gelmesi yüzünden mi?

El yordamıyla telefonumu aradım. Güç bela bulduktan sonra saate baktım. Gözlerim yuvalarından çıkarken *"Allah'ım, doğum günümde uyuyakalmışım!"* diye düşünerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hızla doğruldum. Masal'ın numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm. Bir yandan dolabın üzerine asılmış olan elbiseme bakıp diğer yandan tırnaklarımı yiyordum. Aç be Masal! Yoksa sen de mi uyuyakaldın!

"Beybisiiii!" diyerek telefonu açan Masal'la derin bir nefes aldım. "Bal Böceği... Günaydın."

"Günaydın Bal Surat."

"Masal, çok heyecanlıyım ya," dediğimde neden olduğunu sorunca kaşlarımı çattım. Günlerdir ağzımızdan düşürmediğimiz partiyi unutmuş olamazdı, değil mi? "Neden acaba?" diye sorduğumda kıkırdayan Masal "Bugün günlerden Hale olduğu için mi acaba?" dedi. Rahatlamış bir şekilde nefes aldım. "Bir sorun çıkacak diye ödüm kopuyor."

"Her şey çok güzel olacak. Merak etme," dediğinde mideme sancılar girdiren kişinin doğum günüme gelip gelmeyeceğini sormak istiyordum. "Olacak mı gerçekten?"

"Olacak olacak. Tabii kuaföre geç kalmazsak."

Saate baktım. Şu anda çoktan kahvaltımı etmiş, banyomu yapmış olmalıydım. Zaman kazanmaya ihtiyacım vardı. "O zaman eşyalarını alıp bize gel. Ben de o sırada hazırlanayım. Vakit kaybetmemiş oluruz."

"Okey. Kiss you, love you, bebilitu"

Telefonu kapattığım gibi yataktan kalktım. Birkaç gerinme hareketi yaptıktan sonra aynanın karşısına geçtim. Bu gece giyeceğim menekşe moru rengindeki elbiseye bir kez daha göz gezdirdim. Sade ama şıktı. Peki, Asal için fazla mı renkliydi? En son Masal buna benzer bir elbise giydiğinde, "Birazdan anaokuluna kaydını yaptırırız," diyerek dalga geçmişti. Ya benimle de bu şekilde alay ederse?

Annemin ve babamın kavgası bitecek gibi durmuyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Bu yüzden bilgisayarımı açtım ve en sevdiğim şarkılardan biri olan Victoria Justice - Best Friend's Brother'ı son ses açtım. Banyoya girip bağıra bağıra şarkıya eşlik etmeye başladım. Hatta kendi çapımda klip bile çekiyordum. Böylece hem annemleri duymuyor hem de kafamı dağıtıyordum.

Bu şarkı kesinlikle benim için yazılmıştı.

Suyu kapattım. Dans ederek duştan çıktım. Hoş ördek dansı, danstan sayılıyorsa... Dans etmeyi oldum olası beceremiyordum. Tek yaptığım dans ördek dansıydı. Onu da, anaokulundaki yılsonu gösterisi için öğrenmiştim. Bornozumu üstüme geçirene kadar şarkıyı söylemeye devam ettim. Havluyu saçıma dolayarak odaya girdim. Ördek dansına değişik figürler katarak aynanın önüne gittim. Yansımada gördüğüm kişiyle çığlık atıp panikle arkamı döndüm.

"Masal! Sen ne zaman geldin!"

Kahkaha atan arkadaşım yataktan kalkıp dansımı taklit etmeye başladı. "Bu figürleri görebileceğim kadar önce," dedikten sonra tekrar kendini yatağa attı. "Asal'a şarkı söylemeye kendini o kadar kaptırmışsın ki kapı tıklattığımı, içeri girdiğimi duymadığın gibi yanımdan geçip gidiyorsun ve beni görmüyorsun." Derin bir iç çeken Masal "Ey aşk, sen nelere kadirsin. My best friens's brother is the one for me!" deyip ardından matrak bir kahkaha attı. Resmen beni taklit ediyordu!

"Sen görürsün," diyerek üzerine atladım ve gıdıklamaya başladım. Masal kahkahalarının arasında "Görüyorum!" diye bağırınca hızla üzerime baktım. Bornozumun önü açılmıştı ve neyim var neyim yoksa meydandaydı. Çığlık atarak hızla üzerinden kalkıp önümü kapattım. Masal kahkaha atmaya devam ederken annem içeriden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sert bir şekilde seslendi. "Kızlar! Gürültüyü kesin!" Sanki kendileri hiç gürültü yapmıyormuş gibi iki gramlık eğlencemizin de içine etmişlerdi.

Gürültümüz bıçak gibi kesildi. Masal hızla yataktan doğrulurken "Melek teyzenin nesi var?" diye sordu. Kavgalarını en yakın arkadaşıma bile söylemeye utanıyordum. O yüzden saklamaya devam ederek "Nesi var?" dedim. Salağa yattığımı fark etmemesi için dua ederken "Saatlerce ağlamış gibi," dedi. Anlamamıştı. Çaktırmadan nefes aldım. "Şu doçentlik sınavı var ya, bütün gün bilgisayara bakıyor, kitap okuyor falan. Gözleri ondan öyledir."

Masal anladığını belli edercesine başını sallayıp yataktan kalktı. Ellerini birbirine çarparak "Hadi bakalım doğum günü kızı! Bugün çok işimiz var," dedi.

Kuaförden sonra eve gelip hazırlanacağımız için, üzerime gelir geçer bir şeyler giydim. Hava zaten çok sıcaktı. Saçlarımı kurutma gereği duymadan tepeden topladım. Ufak çantamın içine cüzdanımı ve anahtarımı koyduktan sonra "Ben hazırım," dedim. Masal bileklik koleksiyonumu karıştırmayı bırakıp "Harika," diyerek çantasını aldı. "Hadi çıkalım."

Odadan çıkıp kapıya doğru yürürken "Biz çıkıyoruz anne!" diye bağırdım. Ayakkabılarımı bağlarken annem Masal'ın dediği gibi şiş ve kırmızı gözlerle yanımızda geldi. Ağlamış mıydı? Yine!

"Tamam kuzum. Geç kalmayın."

Annem beni kollarının arasına aldı. Sanki onun hüznü bana geçmişti. İçimde kalan son yaşam enerjisinin de son bulduğunu hissediyordum. Sanki benim enerjim en yakın arkadaşıma geçmişti. Heyecanla anneme sarılırken "Birkaç saat sonra görüşürüz teyzelerin en besti," dedi. Annem buruk bir şekilde gülümserken "Dikkatli olun,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

telefonlarınız açık olsun, tanımadığı-" diye tembihlerini sıraladı. Her zamanki teraneleri dinlememek için "Tamammmm," diyerek Masal'ı çekiştirerek evden çıktım. Kaçarcasına asansöre binip, kırarcasına zemin katın düğmesine basıyordum. Masal bu halime kahkahalarla gülerken annemin tembihlerini devam ettirdi.

"Masal ya!"

Asansörden inip bizi bekleyen arabaya doğru yürürken olduğum yerde durdum. Önce yırtık kotumun ceplerini sonra ufak çantamın içini kontrol ettim. Masal ne olduğunu sorduğunda "Telefonumu unuttum," diye cevap verdim. Masal ne kadar sakarsa, ben o kadar unutkandım. Annem bu yüzden her gün arka arkaya yapmam gerekenleri sıralıyordu işte!

"Hemen geliyorum," diyerek arkamı döndüm ve koşarak rezidansa girdim. Asansörle yukarı çıkarken annemin "Ben demiştim," demesini çekmemek için çantamdan anahtarımı çıkardım. Anneme belli etmeyecek kadar yavaş hareketlerle kapıyı açtım. Tam ayakkabılarımı çıkarıyordum ki kulaklarım hıçkırık sesleriyle çınladı. Annemin bu derece güçlü ağladığına daha önce hiç şahit olmamıştım. Ayakkabılarımı çıkarma gereği duymadan parmak uçlarımda salona ilerledim. Kapıya yakın bir yerde durup içerisini dinlemeye başladım.

"Elimde değil... Onca yıldan sonra..."

Annemin hıçkırıkları arasındaki sözcüklerini zar zor seçiyordum. "Nasıl ağlamayayım Elif. Adam bana bu kadar sıkıldıysan çek git dedi!" Doğru mu duyuyordum. Babam ne kadar sinirlenirse sinirlensin böyle bir şey demiş olabilir miydi? "Evet, onun da istediği gibi olacak. Boşanalım madem. Hale'nin doğum gününden sonra oturup onunla da konuşacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç saniye nefes alamayacağımı hissettim. Gözyaşlarım, göz pınarlarıma hücum etmişti. Her gün kavga etmelerinden bıksam da boşanmaları en son isteyeceğim şeylerin arasında bile değildi.

Bugün benim doğum günümdü ve bu haber bana verdikleri en berbat doğum günü hediyesiydi. Gerisin geri döndüm ve telefonu almadan sessizce evden çıktım. Ayaklarımın beni taşıyamayacağını hissettiğim için asansör inene kadar yere çöktüm. Gözyaşlarımla savaşmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Zemin kata geldiğimde asansör duvarından yardım alarak ayağa kalktım. Aynada göz pınarlarımda biriken yaşları sildim. Şu anda tam anlamıyla Melek Erdem'in kızıydım işte; canımın acısını bir ben bilirim.

Arabaya doğru yürürken derin nefesler almaya çalıştım. Şoför beni gördüğü gibi kapıyı açtı. Masal sitemle "Nerede kaldın kızım ya!" diye söylenirken arabaya oturdum. Gözlerimin kızardığını görmemesi için başımı önüme eğdim. "Telefonumu bulamadım." Ne kadar saklamaya çalışırsam çalışayım lanet olasıca sesim içimdeki acıyı belli edercesine titremişti. Bunu fark eden Masal koltukta bana doğru kaydı. Başını eğerek yüzümü görebileceği bir yerde durdu.

"Ağladın mı sen?"

Başımı hayır anlamında sallayarak gözlerinin içine baktım. "Lensim gözüme batıyor, ondan kızarmıştır." Masal gözlerini kısarak göz bebeklerimin içine baktı. Allah'tan gözümdeki lens şeffaftı ve bu mesafeden fark edilmiyordu.

"Gidelim."

Yola çıktık. Kafamın içinde annemin söylediği sözler yankılanıyordu. Kalbim sıkışıyor, bu hisle gözlerim dolu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yordu. Başımı pencereye doğru çevirdim. Nefes alamadığımı hissettiğimde camı araladım. Dışarıdaki insanlara bakarak kafamı dağıtmaya çalıştım ama nafileydi. Aklıma dağılmak üzere olan ailem geliyordu. Babam böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? Beni hiç mi düşünmüyorlardı!

Araba yavaşladığında kuaföre geldiğimizi anladım. İçimde kopan fırtınaları başkalarının bilmesine gerek yoktu. Derin bir nefes alarak yüzüme yapmacık bir tebessüm yerleştirdim. Gösterişli kuaför salonuna girdiğimde burada olmak istemediğimi anladım. Eğlenecek havam yoktu. Bu partiyi istemiyordum.

"Kapatın gözlerinizi kızlar. Cennetten iki huri dükkânıma düştü. İçeriye nur doğdu nur."

Adam Masal'ı uzaktan öptükten sonra bana döndü. "Gecenin yıldızı biraz sönük mü ne?" dediğinde hissettiklerimi gizleme konusunda başarılı olamadığımı anladım. Biraz daha gülümsemeye çalıştım. "Hiç merak etme güzelim. Seni öyle bir hazırlayacağım ki insanlar sana bakmak için gece bile güneş gözlüğü takacaklar."

Ellerini birbirine çarpan adam yanında çalışanlara talimatlar verdi. Bir anda kuaförün içi hareketlenmişti. "Kızlar elbiselerinizi," derken gözleri üzerimizde dolaştı. Kaşları çatılan adam "Elbiseleriniz nerede kızlar?" diye sordu. Masal'a baktım. O da bana baktıktan sonra kuaföre döndü.

"Evde hazırlanırız diye düşünmüştük."

"Aa, ne münasebet!" diyerek değişik trip hareketleri yapan adam "Ben sizi her şeyinizle tam olarak görmek istiyorum ayol," diye devam etti. "Söyleyin çabuk şoföre getirsin o kıyafetleri, yoksa saçlarınızı yapmaz yolarım."

Masal dehşetle içini çektikten sonra "Ama ben şoförü işimiz uzun diye gönderdim," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman geri çağır şekerim. Senin için zor olmasa gerek."

Telefonunu eline alan arkadaşım "Ama telefonunu bilmiyorum ki," gibi bir cümleyi ağzında geveledi. Kuaför "Ay, bana bir şeyler oluyor. Şu işi halletmeden gözüme gözükmeyin," diyerek bizden uzaklaştı. Masal'la birbirimize baktık.

"Teyzemden istesek," dediğinde annemin derdinin başından aşkın olduğu aklıma geldi. "Yetiştirmesi gereken bir makale vardı." Aile içi çatışmamdan dolayı profesyonel bir yalancı olma yolunda emin adımlarla ilerliyordum. Masal düşünerek "Annem de şirkette. Çıkıp, size gidip, kıyafetleri alana kadar biz eve gideriz," dedi. Daha sonra aklına gelen fikirle gözleri parladı.

"Bakalım ikizim yaralı parmağa işeyecek mi?"

Masal hızla Asal'ın numarasını tuşladı. Asal'ı görme ihtimali bile yüzümü gülümsetmemişti. "Benim canımın içi, bir tanecik ikizim bugün nasıllar acaba?" Masal'ın seslenişiyle dudaklarım aralandı. Bunları Asal'a mı söylemişti yani? "Ya senden insanlık için küçük ama bizim için büyük bir yardım isteyeceğim." Derin bir nefes aldı. Sesini en tatlı tonuna getirerek "Bizim elbiselerimizi amcamlardan alır mısın?" diye sordu.

Dişlerini sıka sıka yapmacık bir gülümsemeyle ikizinin cevabını bekledi. Ne söyleyeceğini az çok tahmin ediyordum. Masal'ın yüzünün bir saniyede değişmesiyle kahkahama engel olamadım.

"Ya eline mi yapışacak. Alt tarafı amcamdan paketli elbiseleri alıp kuaföre getireceksin Asal!" İkizini dinlerken yüzü şekilden şekle giren arkadaşım "He Asal he," dedi. "Aman incilerin dökülecek ama," diye devam etmesiyle Asal'ın kabul ettiğini anlamış oldum. "Tamam, bekliyoruz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kurye," deyip telefonu kapatmasıyla hain hain kıkırdadı.

Bakışlarımı fark ettiğinde "Ne yapayım, onu sinir etmeye bayılıyorum," dedi. "Bu işi de hallettiğimize göre, artık gece için hazırlanmaya başlayabiliriz."

❁ ❁ ❁

Kuryeymiş. Göstereceğim ben sana kuryeyi.

"Cem baba ben çıkıyorum," dediğimde amcam bana doğru gelerek "Nereye genç?" diye sordu. "Masal ve Hale'nin elbiselerini kuaföre götürecekmişim."

"O... Kuryelik mi?" dediğinde Masal'ın Cem amcanın kızı olma ihtimalini düşündüm. Yüzümün aldığı ifadeye kahkahalarla güldükten sonra yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Sana bir sır vereceğim yeeeğeen!" Ezel dizisindeki Ramiz Dayı'yı sesiyle taklit ettiğini fark ederken "Söyle Haydar Dayı dedim. Cem baba sanki çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi etrafı kontrol etti.

Daha sonra beni kendine doğru çekip kulağıma fısıldadı.

"Dayak buldun ye, kadın gördün kaç!"

Elbise olayıyla ilgili bağlantı kurmaya çalışırken "Kızlarda ise direkt ölü taklidi yap," diye devam etti. Gece ve Mavi'den sürekli şikâyet ettiğini bildiğim için gülümsedim. "Neyse, ben artık gideyim Cem baba. Görev beni bekler."

Yürümeye başladığımda Cem baba "Açaydım kollarımı!" diye bağırdı. Duraksayıp arkamı dönerken "Git, gideceksen bekleme evlat!" diye devam etti. Yine bir sözü kendince çevirmişti. Belli belirsiz gülümseyerek "Görüşürüz Cem baba," dediğimde yüzünü hoşnutsuz bir şekilde buruşturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aman babasının oğlu," dediğinde yüzümdeki var olan gülümseme de sonlandı. Kulüpten çıkıp motora atladım ve son sürat teyzemlere gittim. Rezidansın önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Klostrofobisi olan biri için bu kadar yükseklikteki binalar tam anlamıyla işkenceydi ve benim düşüncesiz ikizim bu durumu bildiği halde beni buraya göndermişti.

Merdivenleri çıkmaya başladım. Bir yandan da Masal'dan bunun acısını nasıl çıkaracağımı düşünüyordum. On ikinci kata geldiğimde nefes nefese kalmıştım.

Zili çalıp soluklanırken teyzem kapıyı açtı. Yüzü bembeyaz, gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Ağlamış mıydı? Belli ki beni görmeyi beklemiyordu. Şaşkınlık içeren bir seslenişle "Ne işin var burada?" diye sordu.

"Hale ve Masal'ın kıyafetlerini almaya geldim."

"Burada hazırlanıp kulübe geçeceklerdi," dediğinde omuz silktim. "Bilmiyorum. Masal Hanım sadece getirmemi emretti." Melek teyzenin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana mı?"

Teyzem de bana kimsenin emir veremeyeceğini, verseler bile asla yapmayacağımı biliyordu. Şu anda nasıl burada olduğumu sorgularken "Gelsene içeri," diyerek kenara çekildi. "Yorulmuş görünüyorsun. Bir şeyler ikram edeyim sana."

"Böyle iyi. Bir an önce elbiseleri alıp gitsem iyi olur."

Teyzem beklememi söyleyerek yanımdan ayrıldı. Her çıkışın bir inişi olurdu. Bu yüzden merdiven basamaklarına oturup enerjimi toplamaya çalıştım. Kısa bir süre sonra elinde eşyalarla yanıma gelen Melek teyze, "Keşke içeri geçseydin canım ya," dedi.

Korkuluktan destek alarak ayağa kalktım. Elindeki iki büyük, üç küçük torbayı bana uzatırken neyle geldi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğimi sordu. Annemin motorunu aldığımı söylediğimde poşetlere bir kere daha baktı.

"Götürebilecek misin?"

Başımı evet anlamında sallarken poşetleri aldım. "Akşama görüşürüz," diyerek merdivenleri inmeye başladım. İniş, her zaman çıkıştan daha kolaydı. Yine de on iki kat inmek beni tekrar nefes nefese bırakmıştı. Motorun yanına geldim.

Elimdeki poşetleri nasıl götüreceğimi hesaplamaya çalışırken kaskımı koyduğum yere üç küçük torbayı sıkıştırdım. Sanırım bunlar ayakkabı ve çantalardı. Buruşma ihtimali olmayacağı için içim rahattı. Elbise olduğunu düşündüğüm iki poşeti motorun kollarına taktım. Kaskı başıma geçirdikten sonra motora binip yola koyuldum.

Daha önce birkaç kere gittiğim kuaförün yerini hatırlamaya çalışırken insanların bana garip bir şekilde baktığını gördüm. Neyse ki çok dolaşmam gerekmeden gösterişli duran mekânı bulmuştum.

Motordan ustaca inip kaskı çıkardım. Ellerimle saçlarımı karıştırırken arkamdan bir ses yükseldi. "Aman Allah'ım. Bir meteor düştü kapımızın önüne!" Sanırım öve öve bitiremedikleri kuaför bu olmalıydı. Poşetleri elime alırken "Koşun çocuklar, alın elindeki poşetleri yakışıklının. Kasları yorulmasın," diyen adam biraz daha konuşmaya devam ederse kusacaktım.

Kuaföre doğru yürüdüm. O sırada benden birkaç yaş büyük gibi duran bir kız bana doğru koşmaya başladı. Gözlerindeki hayranlık yabancı olduğum bir şey değildi. Herkes yaşımı göstermediğimi söylüyordu. Ben üniversiteli gibi dururken Masal daha ilkokuldan çıkamamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geç kaldın!"

Elimdeki poşetleri kıza uzatırken bir hışımla gelen Masal'ı fark ettim. Saçlarındaki garip şeylerle dışarı çıkmaya utanmamış mıydı? "Geldiğime şükret," dediğimde abartılı bir şekilde ellerini iki yana açtı. "Allah'ıma şükürler olsun." Aklı sıra benimle dalga geçmeye çalışıyordu. Acaba aynadaki haline bakmış mıydı?

"Başka bir emriniz yoksa matmazel, ben artık gideyim."

Masal'ın ifadesi birden ciddileşti. "Hale'yi görmeyecek misin?" diye sorduğunda tek kaşımı kaldırdım. "Görmem mi gerekiyor?"

"Yani en azından bir selam verebilirsin."

"Borçlu çıkmayalım," derken gözlerini kısan ikizim "Sonra bir kere daha konuşmak için kredi çekmek zorunda kalma da," dedi. O sırada kapıda beliren kişiye gözlerim istemsizce kaydı. Sanırım ne demek istediğini şu anda anlıyordum.

Hale, o çocuksu ifadesinden silkelenmiş, genç bir kadına dönüşmüştü. Uzun sarı saçları anlam veremediğim şekilde parlak gözüküyordu. Dalgası, şampuan reklamlarından fırlamış gibiydi. Makyaj yaptırmıştı. İlk kez! Mavi gözleri siyahla birleşince nefes kesici bir bakış elde edilmişti. Sürdükleri mor renkli ruj dudaklarını daha dolgun göstermişti. Farklı görünüyordu. Hale gibi değildi.

Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanırken Hale bize doğru yürümeye başladı. Masal nereye baktığımı anlamak için arkasını döndü. Tekrar bana döndüğünde yüzünde çapkın bir gülümseme belirmişti.

"Ben sana demiştim," diye fısıldayıp kuaföre doğru yürümeye başladı. Hale'nin yanından geçerken durak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sadı. Ne yaptıysa kızın utangaç bir şekilde gülümsemesine neden olmuştu. Yaklaştıkça bakışlarındaki burukluğu fark ettim.

"Selam," dediğinde başımla selam verirken "Kötü mü olmuşum?" diye sordu. Başımı hayır anlamında sallarken bunu nereden çıkardığını düşündüm. "O zaman neden kaşlarını çatıyorsun?"

Hale söyleyene kadar kaşlarımı çattığımı fark etmemiştim. Yüzümü gevşetmeye çalışırken "Nasılsın?" diye sordum. Kısa bir nefes aldı. Dili ne kadar iyiyim dese de iyi olmadığını belli edecek bir nefes...

"Bir sorun mu var?"

Damağını şaklatarak başını hayır anlamında salladı. "Emin misin?" diye sorduğumda gözlerini kaçırıp "Evet," dedi.

"Bana ne zamandan beri yalan söylemeye çalışıyorsun?" Hale'nin bakışları bana çevrilirken "Dikkat edersen, çalışıyorsun diye soruyorum. Çünkü yalan söyleyemiyorsun," dedim. "Ne oldu?"

"Yok bir şey Asal. Ben artık içeri döneyim. Akşama görüşürüz."

Hale arkasını dönmek için hamle yapınca kolunu yakaladım. O bunu yapmamı beklemiyormuş gibi bana bakarken gözyaşları tam da bu hareketi bekliyormuş gibi yanaklarından süzüldü. Dudaklarından kaçan ufak bir hıçkırıkla onu kendime çekip sarıldım. Bisikletten düşüp dizini parçaladığında bile gözünden tek bir damla yaş süzülmeyen kızı neyin ağlattığını merak ediyordum. Sessizce ağlıyordu. Ara ara iç çekmese büyük ihtimalle ağladığını bile fark edemeyecektim.

"Hale, makyajın akacak."

Buruk bir kahkaha ile benden ayrılan kız "Umurum-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da mı sanıyorsun," diyerek gözlerinin altını silmeye çalıştı.

"Umurunda olmalı ama," dediğimde başını iki yana salladı. Gözyaşları yanaklarında yol yapmıştı. "Neden?" diye sorduğumda titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerimin içine bakamaması kafamda felaket senaryoları oluştururken "Biri sana bir şey mi yaptı?" diye sordum. Neyi kast ettiğimi anlayan kız, buğulu gözlerini bana çevirip "Hayır," dedi. "Yani evet ama doğrudan değil."

Kafam iyice karışmıştı. "Allah aşkına Hale, neler oluyor?" diye sorduğumda derin bir nefes aldı. "Aramızda kalacağına söz verirsen..." diye bağladığı cümleyle kaşlarımı çattım. Hemen geri vitese alarak "Söylemeyeceğini biliyorum ama," derken "Yine de emin olmak istiyorsun," deyip sözünü tamamladım.

Başını evet anlamında salladığında "Söz, kimseye tek bir kelime bile etmeyeceğim," dedim. Elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Annem ve babam," dedikten sonra gözlerini tekrar benden kaçırdı. "Boşanıyorlar."

"Ne!"

O kadar çok bağırmıştım ki kuaförün önünde bekleyen birkaç kişi bize doğru döndü. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye fısıldadığımda titrek bir nefes aldı. "Şaşırdın değil mi? Normal. Dışarıdaki insanlara o kadar güzel rol yapıyorlar ki, her sabah ve her akşam kavgalarına tanık olmasam ben bile mutlu olduklarına inanabilirdim."

Hiçbir şey anlamıyordum. Teyzem ve amcam, dünyanın en ideal çiftiydi. En azından öyle gözüküyorlardı. Hale yaklaşık bir senenin özetini ve kuaföre gelmeden önce duyduklarını anlattı. Sesi gittikçe alçalıyordu. An-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nesi ve babasının yaşattıklarının altında eziliyormuş gibi duruyordu.

"Doğum günümden sonra bana boşanacaklarını söyleyecek bir ailem varken bu gecenin umurumda olması komik olmaz mı?"

Burukça gülümsedi. Tırnaklarına işkence yapmasını durdurmak adına elimi ellerinin üstüne koydum. Birden kasıldı. Boştaki elimle çenesini tutup başını kaldırdım. Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudakları aralandı. Ona daha önce bu şekilde yaklaşmadığım için şaşırmıştı.

"Her şeyin düzeleceğini biliyorsun, değil mi?"

Üzerindeki şoku attıktan sonra başını iki yana salladı. "Ben bir şey yapmadığım sürece hiçbir şey düzelmeyecek." Kaşlarımı çatarken "Bu durumda sen ne yapabilirsin ki?" diye sordum. Bir süre düşündü. Sanki aklından geçeni bana söylemek istemiyordu.

"Hale," diye uyardığımda sıkıntıyla iç çekti. "Sanırım kaçacağım," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açılırken "Ya, öyle bakma!" dedi. "Eğer ortadan kaybolursam bu geceki konuşma hiçbir zaman olmaz. Onlar benim derdime düşerler ve ayrılmayı unuturlar."

"Bir süreliğine," dediğimde omuz silkti. "Ne kadar birlikte kalırlarsa kârdır." Hale'nin ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Bakışlarımdan rahatsız olan Hale "Öyle bakma dedim," diyerek gözlerini kaçırdı.

"Saçmaladığını fark ettiğinde ne tepki vereceğini merak ediyorum."

"Saçmalamıyorum!" diyerek benden birkaç adım uzaklaştı. "Saatlerdir bu konu hakkında bir çözüm bulmaya çalışıyorum," dediğinde "Belli," diyerek alay eden bir ifadeyle dudaklarımın kenarını kıvırdım. "Fön

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

makinesinin sesinden mantığının söylediklerini yanlış anlamışsın."

"Ha ha ha! Böyle zamanlar da olmasa Masal'la ikiz olduğunuzu unutacağım."

Bu tepkisi yüzümdeki gülümsemeyi daha samimi bir hale dönüştürdü ama Hale hâlâ ciddi bir ifadeyle duruyordu. "Kaçmanın çözüm olmadığını sen de biliyorsun Hale. Birkaç saat içinde seni bulurlar."

"Tamam, belki annem ve babamın ayrılığına bir çözüm değil," deyip derin bir nefes aldı. "Ama en azından bu geceyi kurtarabilirim. Ben onlar gibi değilim Asal. Rol yapamam, o kadar insanın odak noktasıyken, sırf bildiklerimi başkaları da öğrenmesin diye eğleniyormuş gibi davranamam. Bu gecenin benim gecem olmasını istiyordum. Tanımadığım bir Hale'nin değil."

Kendimi onun yerine koydum. Böyle bir olay başıma gelse, ne yapacağımı düşündüm. Büyük ihtimal ben de herkesten uzaklaşmak isterdim. Kafamı dinlemek, tek bile olsam mutlu olmak... Ama Hale tek değildi. Sırrını anlatarak beni de derdine ortak etmişti. O zaman omuzlarındaki yükü paylaşmalıydım ve onu mutlu edebilecek bir şeyler düşünmeliydim.

Bir süre aramızda sessizlik oldu. Sadece Hale'nin iç çekişleri bu sessizliği bozuyordu. Aklıma gelen fikirle Hale'nin elini tuttum. Bakışları kenetlenmiş ellerimizden bana kaydı. "Gel benimle," diyerek motora doğru yürüdüm.

"Nereye?"

"Bu gece rol yapmana gerek kalmayacak herhangi bir yere," diyerek motorun üzerindeki kaskı elime aldım. "Saçın falan bozulacak ama umurunda değildi, değil mi?" Hale şaşkınca bana bakarken kaskı kafasına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikkatlice geçirdim. Motora binip çalıştırdım. Hâlâ kıpırdamadan bana bakıyordu. *Kaçmak istiyorum* derken blöf mü yapmıştı? Yoksa ona yardım ettiğim için afallamış mıydı?

"Hadi," diyerek elimi uzattığımda belli belirsiz gülümseyerek elimi tuttu. Motora binmesine yardım ettim. Ellerini iki yanıma koydu. Dokunuşu çekingendi. Hızla bileklerini tutup onu kendime doğru çektim. Sırtıma çarpmasıyla hafifçe inledi.

"Böyle daha iyi."

Ellerini bedenime doladım. Omzumun üzerinden Hale'ye baktığımda kasktan gözüken kısımlarının kızardığını fark ettim. "Hazır mısın?" diye sorduğumda başını evet anlamında salladı.

"Ay inanmıyorum! Düğünden kız kaçırıldığını görmüştüm, ama doğum gününden kaçıranı ilk kez görüyorum!" Az önceki adamı umursamadan motoru pedalından indirdim ve "Sıkı tutun," diyerek gazı kökledim. Hale çığlık atarken bana daha çok sarıldı. Saniyeler içinde kuaförü arkamızda bırakmıştık. Hava o kadar güzeldi ki nereye gideceğimizi biliyordum.

❁ ❁ ❁

"Ay inanmıyorum! Düğünden kız kaçırıldığını görmüştüm, ama doğum gününden kaçıranı ilk kez görüyorum!"

Saçımı yapmayı bırakan adamın kurduğu cümleyle "Ne!" diye bağırarak ayağa kalktım. Ben kapıya koşana kadar Asal, Hale'yle beraber gözden kaybolmuştu. Ne olduğu, nereye gittikleriyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

"Nereye gidiyorsunuz ya?"

Geri dönüp telefonumu elime aldım. Önce Ha-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

le'nin numarasını tuşladım. Birkaç çalıştan sonra aklıma evde bıraktığı geldi. "Kahretsin," diyerek aramayı sonlandırıp Asal'ı aradım. Çaldı, çaldı, çaldı. Büyük ihtimal motor kullandığı için duymuyordu. Hoş, bana haber vermeden gittiklerine göre duysa bile açmayacaklardı.

"Ay dur kız! Bir şey almaya gitmişlerdir, amma telaş yaptın," diyen adama gergince gülümsedim. Hale bana haber vermeden hiçbir yere gitmezdi ki.

"Ay, şimdi düşündüm de, o kask canım saçı, makyajı berbat etmiştir. Bir de döndüklerinde tekrar Haletoş'la uğraş." Koyun can derdinde kasap et, diye buna diyorlardı.

Babamı aramaktan başka çarem yoktu. Hızla numarasını tuşladım. Çaldı, çaldı, çaldı. Onun da açmayacağını düşünürken birden derin bir nefes almama neden olan ses duyuldu.

"Her şey tamam, hayal ettiğiniz gibi, hiçbir eksik yok."

Sanırım bu doğum günü yüzünden babamın canını fazla sıkmıştım. Gülsem mi ağlasam mı bilemezken "Baba," dedim. Sesim telaşımı açığa vuruyordu.

"Ne oldu Masal?"

"Baba, Asal Hale'yi kaçırdı."

Benimle benzer bir tepki veren babam "Ne diyorsun kızım sen?" dedi. Arkadan annemin ne olduğunu sorduğunu duyuyordum. "Kızı motora atıp, çekip gitti," dediğimde babam da kuaförle aynı şeyi söyledi ama benim de cevabım aynıydı. Hale asla benden habersiz hareket etmezdi. Hele de konu Asalken!

"Kızım Asal Hale'yi kaçırıp ne yapsın?" Annemin çığlık attığını duydum. Babam annemi sakinleştirmeye çalışırken "Tek başıma kaldım burada baba,"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dedim. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Resmen benim ne olacağımı umursamadan çekip gitmişlerdi.

"Hiçbir yere kıpırdama, seni almaya geliyorum."

Telefon kapandığında gözümden birkaç damla yaş süzüldü. Kuaför acıyan bir ifadeyle yanıma gelip bana sarıldı. "Ağlama ama güzellik, yaptığımız şaheseri bozacaksın." İçimden ettiğim küfürlerin birazını da bu adama armağan ediyordum. Ben burada terk edilmiştim, adam bana yaptığı makyajdan bahsediyordu. "Hadi gel, saçını bitirelim. Göreceksin bak, sen hazır olduğunda onlar da dönmüş olacaklar."

Beni zorla aynanın önüne oturttu. Moral vermeye çalışan konuşmalarıyla saçımı yapmaya devam etti. Asal'ı aradım. Sonra bir daha, bir daha... Açana kadar aramayı düşündüm ama şarjının bitebileceği ihtimalinden dolayı aramayı kestim.

Gözüm sürekli kapıdaydı. Ufacık bir ihtimal bile olsa babam ve bu zevzek adamın söylediğinin gerçek olmasını diliyordum. Her içeri girenle hop oturup hop kalkıyordum. Saçlarımı istediğim gibi yapan kuaför, ayna tutarak arkasını gösterirken hafifçe gülümsedim. Şu anda saçım zerre kadar umurumda değildi.

Kapıda beliren iki kişiyle ayağa kalktım. Koşarak babama sarılırken uzun zamandır tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Babam yavaşça sırtımı okşarken kuafördekilere ne olduğunu sordu. Adamlar benim anlattığımı daha detaylı ve abartarak anlatırken babamın gerildiğini hissettim.

"Borcumuz ne kadar?"

Babam benden ayrılıp kasaya doğru gitti. Annem yanıma gelip eline aldığı peçeteyle gözlerimin altını silerken neden ağladığımı sordu. Dışlandığım için,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

desem büyük ihtimal bana gülerdi. Parti iptal olacak desem, "Onlar ortada yokken nasıl partiyi düşünebilirsin," diyerek bana kızardı. Ben de en mantıklı yalana başvurarak "Ya başlarına bir şey gelirse," dedim.

Annem şefkatli bir şekilde bana sarılırken "Kardeşin için endişelenmen o kadar güzel ki," dedi. İçimden "He anne he!" derken "Korkma ama. Başlarına hiçbir şey gelmeden baban onları bulur," diye devam edince "Bulsun!" dedim. Sanırım biraz fazla bağırmıştım. Annem şaşkınlıkla bana bakarken ağlamaklı bir şekilde "İkizimin başına bir şey gelmesini istemiyorum," dedim ve anneme sıkıca sarıldım.

Yüzümdeki acı, iç çatışmamın gölgesinde yok oldu. İkizimin başına bir şey gelmesini istemiyordum. Onun başına gelebilecek en büyük bela, artık bendim.

Bu yaptığını sana ödeteceğim Asal Kara!

❁ ❁ ❁

Pılımızı pırtımızı toplayıp kulübe geldik. Gerçekten de her şey hayal ettiğim gibiydi ama ortada doğum günü kızı yokken, bu organizasyonun hiçbir anlamı yoktu. Babamın rahatlığını anlamıyordum. Şu anda ortalığı ayağa kaldırmaları gerekirken onlar parti yerine gelmiş, misafirlerini bekliyorlardı. Şaka gibi...

"Elif."

Melek teyze telaşla merdivenlerden inerken ondan daha telaşlı gözüken amcam "Hâlâ haber yok mu?" diye sordu. Babam başını hayır anlamında salladı. Cevapsız kalan telefonlarından sonra birkaç adamını, Asalları bulması için görevlendirmişti.

"Adamlara haber verdin mi? Çıkıp arasak mı?" di-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yen amcamla derin bir nefes aldım. En azından bazıları böyle bir durumda endişelenmek gerektiğini biliyordu.

"Sakin ol Bora. Kızının başına bir şey gelmez. Asal yanında." Babamın rahatlığına karşı amcam kaşlarını çattı. "Ben de ondan korkuyorum ya."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Asal kızlarla takılmasını seven biri olabilirdi, ama Hale'ye bir şey yapmayacak kadar adam olduğunu hepimiz biliyorduk. Bora amcamın bu ithamıyla babamın bam teline basıldığını anladım. Rahatlığından eser kalmamış, öfkesi bir yanardağ gibi hareketlenmeye başlamıştı.

Birden büyük bir gürültü yükseldi. Paldır küldür içeri giren Cem baba ve beş haramilere bakarken neşemin yerine geldiğini hissettim. Babam sert bir şekilde "Cem!" deyince olduğu yere çakılan amcam "Valla ben bir şey yapmadım," dedi ve iki basamak aşağısında duran Aktan'ı gösterdi.

"O yaptı!"

Cansu teyze gözlerini abartılı bir şekilde devirdikten sonra merdivenlerden inmeye başladı. Babam gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Dudaklarını kıpırdattığını fark ettiğimde, yine sakinleşmek için saymaya başladığını anladım.

Bora amca merdivenlere doğru giderken "Asal'dan haberin var mı?" diye sordu. Cem Babanın bakışları farklılaşırken "En son kuryelik yapacaktı," dedi. Bora amcam sinirle kahkaha atarken "Asal'a güvenecektik, değil mi?" deyip arkasını döndü. Babamın yumruklarını sıktığını fark ettim. Cem baba ne olduğunu sorduğunda "Asal, Hale'yi kaçırdı," dedim. Bir anda ortam gergin bir sessizliğe büründü. Tüm bakışlar üzerime toplanırken olduğum yere sindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kaçırma falan yok. Sadece ortada yoklar."

Babamın sakin kalmaya çalıştığını ses tonundan anlıyordum ama Bora amca bunu anlamamış gibi "Tabi ya," dedi. "Oğlun, kızımı motora bindirip kimseye haber vermeden bilinmeze götürüyor, saatler geçmesine rağmen ortaya çıkmıyor. Buna nasıl kaçırmak diyebiliriz ki?"

"Bora!" diye kükreyen babam, amcamın üzerine yürürken nefesimi tuttum. Vurur muydu? Yok ya vurmazdı. Tam dibinde durdu. Yumrukları sıkılıydı. Kalbim gümbür gümbür yaşadığım gerilimle çarpıyordu.

"Sen ne cüretle benim oğluma böyle bir yakıştırma yaparsın lan!" diye bağırdığı an irkilirken annemin yanına gittim. Beşizler de benim gibi Cansu teyzeye sığınmışlardı. Babamı daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Belli ki biz çocuklar hariç herkes, onun bu haline alışıktı.

"Bir daha sakın benim oğlum hakkında ileri geri konuşma!"

"Senin oğlun eğer adam gibi biri olsaydı-"

"Sakın!" diyerek amcamın cümlesini kesen babam "Sakın o cümleyi tamamlama," dedi. "Oğlumun adamlığını sorgulamak sana düşmez Bora. Sınırı aşma." Amcam ve babamın arasındaki elektriklenme yüzünden hava ağırlaşmış gibiydi. O sırada çalan bir melodi tüm dikkatleri babamın cep telefonuna kaydırdı. Babam gözlerini amcamdan ayırmadan elini cebine attı ve telefonunu çıkarıp kulağına götürdü.

"Söyle!"

Kim arıyorsa bakışları birden farklılaşmıştı. Rahatlamış gibi... "Asal," demesiyle herkes ayaklandı. "Hale yanında mı?" diye sorduktan sonra "Neredesi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

niz?" dedi. İfadesi tekrar ciddileşirken ikizimin yine babama ters gittiğini anladım.

"Asal, beni sinirlendirmeden nerede olduğunuzu söyle ya da yarım saat içinde kulüpte ol!"

"Ne demek lan hayır!"

Babam öfkesini kusarken birden pili bitmiş bebek gibi duraksadı. Asal ne anlatıyorsa gözlerini bir Bora amcada bir Melek teyzede dolaştırıyordu. "Telefonun açık olsun. Seni aramamla o telefonun açılması bir olacak, anladın mı! Dikkatli olun."

Telefonu kapatmasıyla merakla babamın gözlerinin içine baktım. Bora amca "Ee?" dediğinde babam telefonu cebine koydu. "Parti iptal."

"Neye göre iptal? Kime göre iptal?"

Cem baba hepimizden daha büyük tepki vermişti. Bu partide en büyük emek onundu ve şu anda boşuna uğraşmış gibi hissettiğini tahmin ediyordum. Bora amca kaşlarını çatarken "Neredelermiş?" diye sordu.

"Onu yarın kızından öğrenirsin."

"Yarın mı?"

Birkaç ağzın aynı anda sorduğu soru cevapsız kalırken babam çalışma odasına doğru ilerledi. Ne yani, yarına kadar istedikleri yerde kalacaklar mıydı?

Haksızlık!

* * *

Her şey huzur verirdi. Kimi varken, kimi yokken...

Bana huzur veren tek şey denizdi. Derdine ortak olur, sessizce seni dinler, çıkardığı seslerle yaralarını hafifletir, daha sonra dalgalarıyla onları alıp uçsuz bucaksız bir bilinmeze sürüklerdi. Böylece canını sıkan her neyse, bir daha karşına çıkmazdı. En azından böyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşünmek, bana iyi hissettiriyordu. Belki Hale'de de işe yarardı.

Kumsala indik. Hale, denize doğru yürürken, ben kumlarda oturmayı tercih ettim. Tatlı bir meltem güneşin yakıcı sıcağını azaltıyordu. Hale'ye baktım. Ayakkabılarını çıkarmış, ayaklarını suya sokmuştu. Arkası dönük olduğu için nereye baktığını göremiyordum. O sırada babamı aradım. Sesi her zamankinden farklı olsa da, cümleleri aynıydı. Emirler...

Neyse ki Hale'ye çaktırmadan durumu anlatmıştım ve babam gariptir ki anlayışla karşılamıştı. Babamla konuşmayı bitirip, daha telefonumu cebime bile koyamadan denizdeki yelkenliyi seyretmeye başladım.

Yelkenli bir sevdaydı. Ona ait olmak, her babayiğidin harcı değildi. Denizi sevmek yetmezdi, rüzgâra da âşık olmak gerekirdi. O kadar büyüleyiciydi ki hipnotize ederdi. Ondan başka hiçbir şeyi görmezdi gözleriniz. Tıpkı Hale'nin yanıma geldiğini fark etmemem gibi...

"Bir gün bir yelkenliye sahip olacağım."

Aklımdan geçen düşünceyi dile dökerek yanıma, kumların üzerine oturdu. Bir an sesli düşündüğümü sandım ama Hale'nin de hayranlıkla ilerideki yelkenliyi izlediğini fark edince o sesin Peri Kızı'na ait olduğunu anladım. Yüzündeki tebessüm, son birkaç saattir ilk kez bu derece gerçekti.

"Çok güzel, değil mi?" diye sorarak bakışlarını bana çevirdiğinde "Çok güzel," diye fısıldadım. Hayranlığının şaşkınlığa döndüğünü fark ettiğimde "Yani yelkenli," diyerek tekrar denize döndüm. Şaşkındım. Onun böyle bir şeyi güzel bulacağını hiç düşünmemiştim. "Yelkenlileri sevdiğini bilmiyordum."

"Sonsuzluğa ait her şeyi severim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yavaşça başımı Hale'ye çevirdim. Gözlerini kapatmıştı. Rüzgâr saçlarını yalayıp geçerken yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı.

"Her şeyin bir sonu vardır Hale," dediğimde derin bir nefes aldı. Sanki havadaki tüm oksijeni ciğerlerine doldurmak istiyordu. "Ama bu hissin yok," diyerek gözlerini araladığında önüme döndüm. "Çünkü uçsuz bucaksız denizin bir sonu yok." Göz ucuyla Hale'ye baktım. Avuç içine aldığı kumu, yavaşça diğer eline boşaltıyordu.

"Ama yelkenlinin bendeki yeri ayrı," dediğinde başımı ona çevirdim. Ellerindeki kumu çırparak "Sadece denizi sevmiyorum," deyip bana baktı. "Rüzgâra da âşığım." Tepki vermemek için derin bir nefes aldım. Sesli düşünmediysem, hissettiklerimi birebir nasıl bilebiliyordu?

"İşte bu yüzden önce bir yelkenliye sahip olacağım," diyerek tekrar gözden kaybolmak üzere olan yelkenliye baktı. "Sonra sonsuzluğa..." derken sözünü kestim.

"Ve ötesine..."

Şaşkınca bana dönen Hale sorgulayıcı bir şekilde bana bakıyordu. Her zaman aklımdan geçenleri o bilecek değildi ya... Sarı saçları karman çorman olmuştu ama o bunu hiç önemsemiyordu. Gerçekten rüzgâra âşıktı. Benim gibi...

Aklıma gelen fikirle ayağa kalktım. Üzerimdeki kumları silkeledim. "Asal ya!" Hale peşimden ayağa kalkıp üzerindeki ve saçlarındaki kumları silkeledi. "Gel benimle," diyerek elini tuttum. Yerdeki ayakkabılarını zar zor eline alırken "Şimdi nereye?" diye sordu.

"Bu ânı ölümsüzleştirmeye..."

"Anlamadım," diyerek kaşlarını çattı. Hayatımda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önem verdiğim olayları hatırlatacak ufak simgeleri dövme yaptırmayı severdim ve şu anda bu anı unutmamı engelleyecek dövme istiyordum. "Sonsuzluğa ve ötesine..."

Hale'yi çekiştirerek motora doğru yürüdüm. Asfalta çıkmamızla ayaklarındaki kumları temizleyip ayakkabılarını giydi. Ben de o sırada motora binip çalıştırdım. Kaskı kafama geçirirken nereye gittiğimizi tekrar sordu. Cevap vermeyince nefesini dışarı üfledi ve yardım için uzattığım elimi tutup motora bindi.

Her zaman gittiğim dövmeciye doğru yola çıktık. Hızlandıkça Hale bana daha çok sokulmaya, nefes alamayacağım kadar kollarını sıkmaya başladı. Bu yüzden hızımı biraz daha düşürdüm. Dövmeci dükkânının önünde durduğumda etrafa bakan Hale "Burada ne işimiz var?" diye sordu.

Kaskı çıkartıp saçlarımı karıştırırken "İn hadi," dedim. Şaşkınca bana baktığını hissediyordum. Elimi uzattım ve inmesine yardım ettim. Hale dükkânı korkuyla incelerken motordan indim. Dövmeciye doğru yürürken peşimden gelmediğini gördüm. "Hadi Hale," dedikten sonra içeri girdim. Kasadaki adam beni gördüğü gibi ayağa kalktı.

"Oo Asal! Sanırım hatırlanmak istenen yeni bir anı daha var ha?"

Belli belirsiz bir tebessümle adama sarıldım. Gözleri arkamdaki bir yere kayınca omzumun üstünden arkama baktım. Hale ürkek hareketlerle içeri girmiş, dudakları beş karış açık bir şekilde etrafı inceliyordu. "O benimle," dediğimde Hale'nin bakışları benimle buluştu. Yanaklarının kızardığını fark ederken gözleri yanımdaki adama kaydı. Hafifçe gülümsedi, bu gülümseyişi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gergindi. Sanırım daha önce onun gibi birini görmediği için biraz korkmuştu.

"Bu sefer ne yapıyoruz?"

Sol kaburgamın yan kısmını göstererek "*To infinity and beyond* yazısı," dedim. Hale'nin şaşkınlığını "Sonsuzluğa ve ötesine mi, yazdıracaksın," derkenki ses tonuyla anladım. Omzumun üzerinden ona baktım. Yüzü mutlak bir şaşkınlıkla çarpılmıştı. Başımı evet anlamında sallayınca "Neden?" diye sordu. "Çünkü o anı unutmak istemiyorum."

"Hayalimi mi?" Hafifçe gülümserken "Hayalimizi," dedim. Hale'nin denizi andıran mavi gözleri, dudaklarıyla beraber açıldı. Adam "O zaman ben bir kalıp çıkarayım," dedi. Tam yanımızdan ayrılıyordu ki, "Bir dakika!" diyen Hale koşar adım aramıza girdi.

"Lütfen iki kalıp çıkartın," dediğinde kaşlarımı çattım. "Saçmalama Hale, amcam önce beni sonra seni öldürür."

"Umurumda değil. Madem ortak hayalimiz, ortak bir dövmemiz olsun istiyorum. Bu da kendi kendime verdiğim en anlamlı doğum günü hediyesi olur."

Hale'nin ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken dövmeci çoktan yanımızdan ayrılmıştı. "Hale, bunu ömrün boyunca bedeninde taşıyacağının farkında mısın?"

Sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi bana baktı. "Dövmenin ne demek olduğunu biliyorum Asal," dediğinde "Canın yanacak," diye devam ettim.

"Onu da tahmin edebiliyorum."

"Her şeye rağmen istiyorsun yani?"

"Her şeye ve herkese rağmen istiyorum."

Sustum. Ne dersem diyeyim bundan vazgeçmeyece-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğini anlamıştım. Adamın bizi çağırmasıyla dövme yapılan odaya doğru ilerledik. Elindeki kalıpları masaya bırakırken "Önce hanginiz?" diye sordu. Dövmenin nasıl yapıldığını gördüğünde vazgeçer umuduyla "Ben," demiştim ki Hale koltuğa oturdu.

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Dövmeciyle göz göze geldiğimizde "O olsun," der gibi omuz silktim. Adam kalıpları eline aldı. Yazıların kısalığı dikkatimi çektiğinde "Bir yanlışlık var sanırım," diyerek adamın yanına gittim. Adam kalıplara bakarak "Ne gibi?" diye sordu. Hale de merakla elindeki kalıplara bakıyordu.

"Ayrı ayrı değil, bir cümle olacaktı."

Adam gülümseyerek "Zaten öyle," dedi. Benimle dalga mı geçiyordu bu adam? "To infinity" ve "and beyond" yazan kalıpları elime alıp birbirinden uzak tutarken "Bunun nesi bir cümle?" diye sordum.

Adamın keyifli gülümsemesi artarken ellerimi tutup birbirine yaklaştırdı. Kalıpların uçları birbirine değerken cümle tamamlanmış oldu.

"Madem bu ortak hayaliniz, birbirinizleyken anlamlı olsun. Eğer o ânı hatırlamak istiyorsanız sadece sarılın yeter..."

* * *

Birkaç saat içinde sarılınca tamamlanan bir dövmeye sahip olmuştuk. Her ne kadar başta buna karşı çıksam da hayalimiz için anlamlı olacağını inkâr edemezdim. Hale yoksa sonsuzluk yoktu. Ben yoksam da, ötesi...

Hale elini bandajlı kısımda dolaştırırken iç çekti. "Canının acıyacağını söylemiştim," dediğimde bakışlarını bana çevirdi. "İnan bana içimdeki acının yanında, bu hiçbir şey."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yine hüzünlü haline dönmüştü. Bu havayı dağıtmak için saatlerimi harcıyordum ama o, saniyesinde her şeyi eskiye döndürebiliyordu. Haksızlık!

"Ne yapmak istersin?"

Fark etmez, der gibi omzunu silkti. Karnımdan gelen seslerle "O zaman bir şeyler yiyelim, sonrasını düşünürüz," dedim. Başını olur anlamında sallayınca motora binip yola koyulduk. Gözüme en hoş gelen restoranın önünde durdum. Dışarıdan ufak görünürken içeri girmemle geniş bir alana yayıldığını fark ettim. Hale'yi önüme katıp terasa çıktığımda, terasın deniz manzarasına tamamen hâkim olduğunu gördüm. Yemekleri de güzelse burası vazgeçilmez mekânlarım arasında olacaktı.

İki kişilik bir masaya oturduk. Bir garson menüleri verip yanımızdan ayrıldı. Kısa süren bir incelemeden sonra menüyü masaya bıraktım.

"Ne yiyeceksin?" diye sorduğumda Hale dudaklarını büzerek menüye bakmaya devam etti. "Sanırım Sezar salata alacağım," dediğinde gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. Bu kızları anlamıyordum. Vücutları mankenlere taş çıkaracak kadar güzel olmasına rağmen neden sadece salatayla beslenirlerdi ki?

"Sen?" diye sorduğunda garsonu çağırdım. Adam koşar adım yanımıza geldi. "Bir Sezar salata istiyoruz. Bir de körili tavuk." Hale gülümseyerek başını iki yana salladı. "İçecek bir şeyler alır mısınız?"

Hale'ye baktım. Adama sıcak bir gülümsemeyle "Su, lütfen," dedi. Adam not alırken bana döndü. "Ben bir şey istemiyorum. Çabuk gelsin yeterli." Garson menüleri toplayarak yanımızdan ayrıldı. Hale muzır bir ifadeyle bana bakarak "Köriden vazgeçemiyorsun," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlk kez onun sayesinde tattığım lezzetin müptelası olmuştum ve o bunu hatırlatmaktan çekinmemişti.

"Hiçbir şey vazgeçilmez değildir Hale," dediğimde yüzündeki gülümseme yavaşça silindi. Her şeyi berbat etmek üzere olduğumu fark edince ufak bir küfür mırıldandım. O sırada telefonuma gelen mesaj dikkatimi dağıttı. Ekrandan mesajı okudum.

Gönderen: Ana Kraliçe
Baban olanları anlattı. Yarın saat on gibi evde olun. Hem kahvaltı yaparız hem de şu konuyu adam gibi konuşuruz. Seviyorum sizi. Dikkatli olun.

Derin bir nefes alarak telefonu yerine bıraktım. Hale ne olduğunu sorunca "Annem," dedim. "Yarın kahvaltıya geç kalmayın diyor."

Hale'nin gözleri büyürken "Beraber olduğumuzu biliyorlar mı?" diye sordu. Kolumdaki saati göstererek "Bilmeselerdi şu anda seni bulmuş olurlardı," dedim. Hale bana hak verircesine başını salladı ama yine süngüsü düşmüştü. Başını denize doğru çevirdi. Sanırım içindekileri bakışlarıyla denize anlatmak istiyordu. Belki de, bu konuda da neler hissettiğimi anlamıştı.

Yemeklerimiz geldiğini görünce "Nihayet!" dedim. Garson tabaklarımızı masaya koydu. "Başka bir arzunuz var mı?" Kaşlarımı çatarak tabağa bakarken "Evet var," diyen Hale'ye baktım. "Salatamda olması gereken tavuklar."

Garson hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu. Hale, salata tabağını gösterirken "Ben Sezar salatası istemiştim," dedi. "Ama tavuktan eser yok. Ha, pardon aralarda ufak tefek parçalar var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben de ekmek rica edecektim ama tabağımdaki kırıntılarla da idare edebilirim sanırım."

Garson renkten renge girerek özür dilerken patron olduğunu düşündüğüm bir adam bize doğru gelmeye başladı.

"Bir sorun mu var?"

"Eğer yemeklerinizin tat kontrolünü müşterilerinizin tabaklarından yapmıyorsanız, evet bir sorunumuz var."

Adam kaşlarını çatarak önce benim tabağıma sonra Hale'nin tabağına baktı. Yanındaki garsona otoriter bir tavırla bu işten sorumlu kişiyi getirmesini söyledi. Garson koşar adım yanımızdan ayrıldı.

"Çok özür dilerim beyefendi. Böyle bir olay ilk kez başımıza geliyor, inanın."

Adam arka arkaya özürlerini sıralarken az önceki garson yanında bir kızla bize doğru gelmeye başladı. Kıvrımlarını ortaya çıkaran bir kot ve tişört giyen kız, kumral saçlarını dağınık bir şekilde tepeden toplamıştı. Özenli desem değildi, özensiz desem değil...

Doğaldı.

"Tabakları süsleyen arkadaş buymuş efendim."

Patron arkasını dönüp kıza bakarken "Bahar!" dedi. Kız iri, gri gözlerini adama dikerken "Buyurun efendim," dedi. Aralarındaki gerilimi fark etmemek için salak olmak gerekirdi. Patron tekrar bize doğru dönüp tabaklarımızı işaret etti.

"Açıklamanı duymak için sabırsızlanıyorum."

Kız tabaklarımıza göz gezdirdikten sonra "Sadece fazlalıkları aldım efendim," dedi. Hale birden kahkaha atınca dikkatim ona kaydı. "Sanırım Sezar salatasındaki tavukları fazlalık olarak düşündün."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bahar denen kız da gözlerini Hale'ye çevirdi. "Arkadaşımın tabağındaki körinin fazlasını da ekmeğinle sıyırdın herhalde," diye devam etmesiyle onu uyardım. Masada ben varken onun konuşması yanlıştı.

"Seni işe alalı daha bir saat bile olmadı ama sen deneme süreni doldurmadan kendini kovdurmayı başardın. Tebrikler!"

Bahar'ın kaşları çatılırken "Beni kovuyor musunuz?" diye sordu. Hale alaycı bir ifadeyle kıkırdayınca gri gözleri kırmızıya döner gibi olmuştu. "Hale!" diye uyardığım an gülmeyi kesip özür diledi.

Kız bakışlarını tekrar adama çevirirken "Siz beni kovamazsınız. Ben istifa ediyorum," dedi. Tam yürümeye başlamıştı ki duraksayıp geri döndü. Bakışlarının odak noktası olduğumu görünce tek kaşımı kaldırdım.

"Yemeklerinin hiçbirinde hayır yok, aklın varsa başka bir yere git!"

Patronun şaşkınlıkla dudakları açıldı. Bahar tekrar yürümeye başladı. Adam öfkeyle arkasından bağırırken kız orta parmağını göstererek yürümeye devam etti. Garip ama onun bu hali beni gülümsetmişti. Farklıydı. Çevremdeki kimseye benzemiyordu ve bu fazlasıyla dikkat çekiciydi.

"Beyefendi bu saygısızlık yüzünden gerçekten özür dilerim."

Patron bize döndüğünde "Hadi Hale," diyerek ayağa kalktım. "Beyefendi, gerçekten söyledikleri deli saçmasından başka bir şey değil," diyen adama sert bir şekilde bakarken "Delilere normal insanlardan daha akıllı oldukları için o adın takıldığını biliyor musunuz?" diye sordum. "Size iyi günler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yürümeye başladım. Hale'nin arkamdan koştuğunu hissediyordum. Restorandan çıkarken "Sana inanamıyorum Asal," diyen Hale'yle duraksayıp arkamı döndüm. Kaşlarını çatmıştı.

"Tabaklarımızı o hale getirdiği için kovulan ve bunun için patronundan intikam almak isteyen bir kıza inanmayı mı tercih ettin sen?"

Sesindeki sitem rahatsız etse de bugün onun günü olduğu için sakin kalmaya çalıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar yürümeye devam ettim. Kime inanacağıma ben karar verirdim ve o kız kesinlikle o adamdan daha güvenilir duruyordu.

* * *

Tüm gece dolaştık. Artık ayaklarımızın bizi taşıyamayacağını anladığımız an, Elif teyzemlerin yatında sabahladık. Uykusuzluk garipti. Belli bir seviyeyi atlattıktan sonra bedeninize anlayamayacağınız bir dinçlik veriyordu. Şu anda olduğu gibi...

Saat ona yaklaşırken yattan ayrıldık. Ne kadar babamlarla yüzleşmek istemesem de, o kahvaltıya gitmek zorundaydım. Teyzemi kırmak istemiyordum. Öte yandan kırıldığını düşündüğüm bir kalbi de onarmalıydım.

Masal... Kim bilir bana ne kadar kızmıştı. Hele de şimdi, ailemle ilgili sorunları ona değil de Asal'a anlattığımı öğrenince, bu hisse kırgınlık eklenecekti. Ne yapacaktım ben? Öfkesiyle başa çıkabilirdim ama kırgınlığıyla baş etmem imkânsızdı.

Amcamlara yaklaştığımızda derin bir nefes aldım. Ailemle yüzleşmeye hazır değildim. Neden böyle bir şey yaptığımı sorduklarında ne diyecektim? Onlar söylemeden boşanmak istediklerini dile getirmek istemiyordum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama onlar söylediğinde de güçlü kalabileceğimi sanmıyordum.

"Hoş geldiniz efendim."

Korumanın yolumuzdan çekilmesiyle otoparka girdik. Asal motoru park etti. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken elini uzatıp inmeme yardımcı oldu. Bacağımı atarken kasılan dövmemle yüzümü buruşturdum. Asal'ın endişeli ifadesini fark ettiğimde "İyiyim," dedim. "Sadece ara ara sızlıyor."

"Merhemini sürmeyi sakın ihmal etme ve ne olursa olsun suya değdirme."

Direktiflerini verdikten sonra beraber içeri girdik. Salonda kimsenin olmadığını gördüğümüzde terasa doğru ilerledik. Duyduğum sesler midemin kasılmasına neden olmuştu. Herkes buradaydı ve ben bu insanların gözünün içine bakarak açıklamak yapmak zorunda kalacaktım.

"Geldiler!"

Terasa çıktığımızda bizi ilk fark eden Emir amca oldu. Annem ve babam aynı anda ayağa kalkıp üzerime doğru yürümeye başladılar. Gerileme ihtiyacı hissettim ama Asal olduğum yere çakılmama neden olacak hareketi yaptı. Bunca kişinin önündeyken elimi tuttu. Kalbim bambaşka bir ritimle çarpmaya başladı. Annem bunu umursamayarak bana doğru koştu ama babam yavaşlamıştı. Gözleri kenetlenmiş ellerimizdeyken yüzü öfkeyle çarpılmış gibi duruyordu.

"Yavrum!" Annemin beni kollarının arasına almasıyla Asal elimi bıraktı. En sevdiğim şey olmasına rağmen bir an bana sarılmamasını dilemiştim. "Bir daha sakın bunu yapma. Sakın!" Annemin ağladığını sesinden anladım. Bunca olaydan sonra onu ağlatmaya hakkım yoktu. "Özür dilerim," diye fısıldadığımda beni öpmeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Başına bir şey gelecek diye çok korktum."

"Yanımda Asal varken korkman yersiz anne."

Asal'la göz göze geldik. Belli belirsiz gülümsemesi, bu sözümün hoşuna gittiğini gösteriyordu. O amcamlara doğru ilerlerken babam gözlerini ondan ayırmadan bana doğru geliyordu. Yan yana geçtiklerinde nefesimi tuttum. Aralarındaki gergin elektrik gözle görülecek kadar somuttu. Babam öldürücü bakışlarını bana çevirdi. Gram yumuşama olmamıştı ve kolay kolay da yumuşayacak gibi durmuyordu.

"Hale!"

Annem bana sarılmayı bırakmış ama yanımdan ayrılmamıştı. Eli hâlâ sırtımdaydı ama dokunuşu çekingendi. "Bu yaptığının bir açıklaması vardır herhalde!" Sesi o kadar soğuktu ki, istemsizce ürperdim. Sanki bir yabancıydım. Babam tam karşımda durdu. Gözlerindeki kıvılcımlar bana doğru sıçrıyordu. Şefkat yoktu, sevgi yoktu. Sadece saf öfke vardı.

"Konuşsana!"

"Bora!"

Babamın gözleri benden anneme kaydı. Kaşları daha da çatılırken "Sakın kızımla arama girme Melek!" dedi. Sanki düşmanıyla konuşuyordu. Ben ortada yokken kesin benim yüzümden yine kavga etmişlerdi. Vicdanım ruhuma art arda tekme atmaya başladı. Bir tek benim yüzümden kavga etmemişlerdi, o da birazdan olacak gibi duruyordu.

Babam bakışlarını bana çevirdiğinde "Seni dinliyorum," dedi. Sustum. Kavga etmekten yorulmamış mıydı bu adam? Bunca insanın gözü önünde benimle de mi kavga etmek istiyordu? Gözüm arkadakilerde dolaştı. Masal yoktu. Şu anda ona ihtiyacım vardı ama o yoktu...

"Susmasana!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bora yeter!"

Annemin sesi biraz daha yükselmişti. Babam dişlerinin arasından "Sen karışma!" deyince annem "Bağırdığın kişi benim de kızım!" dedi. Gözlerim acımaya başladı. Ne zaman birbirlerine karşı bu kadar sevgisiz olmuşlardı? "Belli! Bu dik başlılığı senden öğreniyor demek ki! Anasına bak kızını al!"

"Babası sen olduğun için başına buyruk olmasın!"

Laf dalaşı ciddi bir kavgaya dönüştü. Sanki nerede olduklarını unutmuşlardı. Gözlerim sulanıyor, derin nefesler alarak ağlama hissini geçirmeye çalışıyordum. Sesleri yükseldi. Sadece amcamlar değil, evin etrafındaki korumaların da gözü üzerimizdeydi. Nabzım hızlanmış, soluklarım kısalmıştı. Bedenim kendimi kasmamdan dolayı titriyordu. Bu halimi bile fark etmeyecek kadar nefretten kararmıştı gözleri. Daha fazla dayanamayacağımı anladığım an "YETER!" diye bağırdım. Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki boğazım sızladı. Annem ve babamın kavgası bıçak gibi kesildi.

"Bu yüzden kaçtım işte!" Tutmaya çalıştığım gözyaşlarından bir tanesi yanağımdan süzüldü. Arkadaki kalabalığa belli etmeden silsem de annem ve babam çok net bir şekilde görmüşlerdi. "Bıktım artık, anladınız mı? Sizden de, kavgalarınızdan da bıktım!"

"Hale," diyerek yanıma gelmeye çalışan annemi elimle durdurdum. Boğazımdaki sızıyı geçirmek istercesine yutkundum. Etraf iyice bulanıklaşmaya başladığında savaştığım gözyaşlarına yenik düşeceğimi anladım. Yine de son bir güçle derin bir nefes aldım.

"Sesimi çıkarmadığım için kavgalarınızı duymadığımı mı sanıyorsunuz? Annemin neredeyse her an ağladığını görmediğimi mi sanıyorsunuz? Babamın mümkün oldu-

ğunca evden uzak durmasının nedeninin bu kavgalar olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsunuz?"

Tekrar bir damla yaş gözümden süzüldü. Silerken bir tane daha, sonra bir tane daha...

"İkinizi bu halde görmek istemediğim için, boşanacağınızı bile bile rol yapmak istemediğim için, doğum günümde mutlu olmak için kaçtım. Mutluydum da. Şu âna kadar..."

Babamın ifadesi yumuşarken, annem ağlamaya başladı. Aldığım kesik nefesler, sonu yokmuş gibi görünen gözyaşlarına dönmeden önce "Açıklama istiyordun. Aldın. Şimdi beni rahat bırakın!" dedim ve gerisin geri koşarak eve girdim. Ufak bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtığında elimle ağzımı kapattım. Koşar adım merdivenleri tırmanıp Masal'ın odasına girdim. Yatağında bilgisayarıyla uğraşan arkadaşım, "Oha!" diye bağırırken birden donakaldı.

"Hale?" Sesi şaşkınlığını açığa vurmuştu. Ona doğru koşarken ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı. İç çekerek ağlamaya başladım. Bir şeyler söylüyordu ama hiçbir şey anlamıyordum. Beni kendinden ayırmaya çalıştı. Daha sıkı sarıldım.

"Bal Surat, beni korkutuyorsun."

Gerçekten korkmuştu. Bunu titreyen sesinden anlayabiliyordum. Yavaşça Masal'dan ayrılırken kısa bir an gözlerim kararda. Beni kollarımdan daha sıkı tutan arkadaşım endişeyle "Hale!" diye bağırdı. "İyiyim," diyerek yatağa oturdum. Yüzüme düşen saçları geriye iten Masal "Su ister misin?" diye sordu. Başımı hayır anlamında salladım. Gözyaşlarımı silmeye çalıştı. Az öncekine kıyasla neredeyse akmıyordu.

"Ne oldu?"

Telaşlı ifadesi gülümsememe neden oldu. Resmen bana

olan kızgınlığını unutmuştu. "Dün için özür dilerim," dediğimde hafifçe yüzü düştü. "Ama gitmek zorundaydım," deyip her şeyi en baştan anlattım. Masal elimi hiç bırakmadan yanıma oturmuştu. Ben söyleyeceklerimi bitirene kadar ağzını açmamıştı ki bu, onun için çok büyük bir olaydı. Gözleri dolmuştu. Ben iç çektiğimde o da benimle beraber nefes alıyordu. Bazen Masal'ın benim ikizim olduğunu düşünüyordum. Bu kadar benzememiz, aynı şeyleri hissetmemiz özeldi.

Bana sarıldı. O kadar sıkı sarıldı ki, dövme yerime bıçak saplandı. Acıyla inledim. Masal endişeyle benden ayrıldı. Üzerimdeki tişörtü sıyırıp bandaja baktım. "O ne!" Yavaşça bandajı açtım. Masal ufak bir çığlık atıp ellerini dudaklarına bastırdı. "Dövme mi yaptırdın!"

Susmasını işaret ederken çantamın içinden merhemi çıkardım. Tıpkı Asal'ın akşam uygulamalı öğrettiği gibi yavaşça dövmemin üzerine sürdüm. Masal dövmemi incelerken "Sonsuzluğa mı? Nereden çıktı bu?" diye sordu. Çekinerek dün yaşadıklarımızı da bir çırpıda Masal'a anlattım. Sinirle gözleri büyürken "Benimle değil de o kas yığınıyla mı ortak bir dövmeniz var!" diye bağırdı.

"Allah aşkına sussana Masal! Biri duyacak!"

"Duymalarına gerek yok, görecekler zaten salak!"

Gözlerimi devirirken su geçirmez bandajı tekrar yerine taktım. Tam tişörtümü indirmiştim ki odanın kapısı çaldı. Annem ve teyzem içeri girerken elimdeki merhemle kalakaldım. Masal bir çırpıda elimdeki kutuyu alıp yastığının altına soktu. Minnettar bir şekilde gülümseyerek en yakın arkadaşıma baktım. Ne kadar kızarsa kızsın, her koşulda beni koruduğu için çok şanslıydım.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Anneme baktığımda ne kadar üzgün olduğunu fark

ettim. Reddederek onu daha da üzmek istemediğim için başımı olur anlamında salladım. Yavaşça karşımıza geçip oturdular. Bir süre odanın içine gergin bir sessizlik hâkim oldu. Teyzem ve Masal birbirlerine bakıp daha sonra bize döndüler. O sırada annemle göz göze geldim. Sanırım sessizliği birimizin bozması gerekiyordu.

"Özür dilerim anne."

"Özür dilerim kızım."

Annemle aynı anda konuşmamız gülümsetmişti. Tekrar sessizliğe izin vermek istemeyen annem, uzun bir konuşma yaptı. Yaşadıklarının babamla aralarında olduğunu, benimle bir ilgisi olmadığını, ikisinin de beni çok sevdiğini, dün ortadan kaybolunca çok korktuklarını, bu yüzden aşırı tepki verdiklerini falan filan...

Sessizce dinledim. Oturduğu yerden kalkıp yanıma gelen annem önümde diz çöktü. Tekrar özür diledi. Dayanamayıp sarıldım. Gözlerim tekrar yanmaya başlamıştı ama bu sefer ağlamayacaktım. Annem benden ayrılıp yüzüme düşen saçları çekti. Alnımı öptükten sonra yanıma oturdu. Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı.

"Bir süre bu ortamdan uzaklaşmak ister misin?"

Teyzem de Masal'ın yanına oturdu. Sanırım bu konu hepimizi ilgilendiriyordu. "Babanla boşanma işini tekrar düşünmeye karar verdik. Bu süreçte ayrı olursak, daha sağlıklı bir sonuca varabiliriz. Biz de teyzenle düşündük ki, birkaç haftalığına buralardan uzaklaşalım. Nereye isterseniz oraya gidip tatil yapalım. Ne dersin?"

"Allah deriz!"

Masal'ın sevinç nidasını duyunca gülümsedim. Haklı olabilirdi. Bu gergin ortamdan uzaklaşmak hepimize iyi gelecekti. Zaten bu yaz adam akıllı tatil de yapamamıştık. Okul başlamadan önce iyi bir moral olurdu. O zaman düşünecek fazla bir şey yoktu.

"Olur, yapalım."

* * *

Asal'ın aklıyla kuyuya inen arkadaşımı, her ne kadar orada bırakmak istesem de, teyzemlerin teklifi yüzünden affetmiştim. Bodrum'a gitmeye karar vermiştik. Babam ve Cem baba, Bora amcayla kalmayı tercih etmişlerdi. Emir amcam, Nika teyzenin hamileliği yüzünden bir yere kıpırdayamıyordu. Cansu teyze ise beşizlerle beraber peşimize takılmıştı. Birkaç gün içinde hazırlanıp babamın özel jetiyle Bodrum'a geldik.

Hava gerçekten çok sıcaktı ve bir an önce denize girmek için can atıyordum. Bizi karşılayan arabalara bindik ve kalacağımız otele doğru yola çıktık. Babamın konforumuz için her şeyi düşünmesine bayılıyordum. Resmen elimizi kolumuzu sallaya sallaya tatile gelmiştik.

Taştan, büyük bir villanın önünde durduğumuzda etrafa bakındım. Bizim şu anda bir otelin otoparkında olmamız gerekmiyor muydu? Kapıyı açan korumalarla "Anne!" diye bağırdım. Annem, her şeyden haberi varmış gibi çoktan arabadan inmişti. Bana doğru baktığında "Otele gitmiyor muyuz?" diye sorarak arabadan indim. Asal, çoktan villanın büyük bahçesine giriş yapmıştı. Pes! Ona söyleyip bana söylemediğiniz daha neler vardı acaba! Hale ise en az benim kadar şaşkın bir şekilde etrafı inceliyordu. En azından Asal'la bu konuda fişnik yapmamışlardı!

"Baban otel yerine yazlıkta kalmamızın daha uygun olacağını söyledi, hem güvenlik hem de rahatımız için."

Suratım düşmüştü. Otelde her şey ayağına geli-

yordu. Burada ise evdeki düzen devam edecekti ve bu çok sinir bozucuydu. "Yatağımı kendimin topladığı bir tatil ne kadar rahat olursa!" diyerek bahçeye girdiğimde villanın kapısındaki çalışanları gördüm. Sevinç çığlığı atarak anneme döndüm. "Babanın rahatlık anlayışını bir ara detaylıca konuşalım kızım," deyip göz kırpmasıyla olduğum yerde zıpladım. Daha sonra aklıma Asal'ın içeri girdiği ve en güzel odayı seçecek olması geldi.

Gözlerim fal taşı gibi büyürken "Koş Hale Koş!" diye bağırarak eve doğru koşmaya başladım. Çalışanlar can havliyle kenara kaçtılar. İçeri girip merdivenleri paldır küldür çıktım. Nefes nefese kalmıştım. Asal ortada yoktu. Allah'ım, kesin en büyük, denize en hâkim odayı almıştı!

Tek tek kapıları açmaya başladım. "Masal!" diye uyaran annemin peşimden geldiğini bile anlamamıştım. "Çocuklar üst katta kalacaklar," dediğinde yavaşça anneme döndüm. Ev büyüktü ama üst katta da en fazla bu kadar oda vardı. O zaman herkese bir oda düşmesi imkânsızdı. Yine de en büyük oda benim olmalıydı. Koşar adım merdivenleri tırmandım. İlk olarak açık olan kapıya koştum. Asal'ın içerde olduğunu görünce gözlerimi odada dolaştırdım. Salak! Sanırım evin en basit odasını seçmişti.

"Herkesin odası önceden belirlendi kızım."

Dehşetle gözlerim açılırken anneme döndüm. Sesli düşündüğüme mi yanayım, yoksa odamızı kendimiz seçemediğimize mi, bilemiyordum. Annem uyaran bir ifadeyle odadan çıkmamı işaret etti. "Sen Hale'yle kalacaksın," dedikten sonra arkasındaki kadına odamızı göstermesini söyledi.

Kadın Asal'ın tam karşısındaki kapıyı açarken

"Buyurun Masal Hanım," dedi. Ağır adımlarla ilerledim. Asal'ınkinin bir değişiği olan odaya girdim. Kesinlikle manzarası onunkinden daha güzeldi. "Odamı seçemedim. Bari yatağımı seçeyim," diyerek sağ taraftaki yatağa kendimi attım. Hale de odayı inceleyerek çantasını sol taraftakine koydu. Daha sonra büyük giysi dolabına doğru ilerledi. Kapaklarını sırasıyla açarken "Masal!" dedi. Sesinden şaşkınlığı belli oluyordu. Dolabın yarısı hınca hınç, bana uygun kıyafetlerle doluyken, diğer yarısı boştu. Sanırım oraya da Hale'nin kıyafetleri yerleşecekti.

"İnanmıyorum! Çok güzeller."

"Bir Demir Kara klasiği," diyerek kıkırdadım ve yataktan kalktığım gibi soluğu giysi dolabının önünde aldım. Tek tek babamın aldırdığı kıyafetleri incelerken "Demir amca gibi bir baban olduğu için çok şanslısın," diyen arkadaşıma baktım. "Baksana, her şey sana uygun seçilmiş."

"Bize, bize uygun seçilmiş."

Hale'yle göz göze gelince burukça gülümsedi. "Benim babamın ayakkabı numaramı bile bildiğine şüpheliyim," dediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Bora amca ve babamı kıyaslayamazdım ama eminim ki o da kızıyla ilgili tüm detayları biliyordu. Yani umarım...

"Kızlar..." Kapıyı tıklatarak içeri giren annem odaya göz gezdirdi. "Beğendiniz mi odanızı?" diye soran anneme "Daha iyilerini görmüştüm," deyince kaşlarını çattı. "Şaka anneciğim, şaka. Her şey harika! Özellikle kıyafetlere bayıldım!"

Annem rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Kocam diye söylemiyorum, çok zevkli adamdır," dediğinde ufak bir kahkaha attım. Annem de bana eşlik eder-

ken, Hale hafifçe gülümsedi.

"Aç mısınız? Bir şeyler hazırlatayım mı?"

Başımı hayır anlamında sallarken "Aç mısın Hale?" diye sordum. Damağını şaklatınca, "O zaman canınız ne istiyorsa onu yapmakta özgürsünüz," diyen annemi duyunca gözlerim parlayarak en yakın arkadaşıma döndüm. Onun da benim gibi düşündüğüne emindim.

O zaman gelsin deniz, kum, güneş ve erkekler...

❁ ❁ ❁

Neon rengi yeşil bikinimi giyip üstüne mini bir kot şortu geçirdim. Hale her zamanki gibi, mor rengini tercih etti ve yırtık pırtık bir elbise giydi. Dövmesi gerçekten güzel duruyordu ama artık onu saklayamazdı. Bakışlarımı fark ettiğinde dövmesine baktı.

"Annemin haberi var," dediğinde dudaklarım aralanırken "Kızmadı mı?" diye sordum. Başını hayır anlamında sallarken "Sanırım bunalımda olduğum için üzerime fazla gitmek istemiyor," dedi. Bu bunalım sanırım güzel bir şeydi; ebeveynler üzerine gitmiyor, seni tatile çıkarıyor, istediğini yaptırıyor...

"Hazır mısın?" diye sorduğunda yatağın üzerinde duran şapkayı başıma geçirdim. Plaj çantamı koluma taktım. Odadan çıkıp aşağı indiğimizde annemlerin teras keyfi yaptığını gördüm. Beşizlerin ortada olmaması fırtınadan önceki sessizlikti. Dışarı çıktığımızda "Biz gidiyoruz!" diyerek annemlerin muhabbetini böldüm. "Diğerlerini bekleyin," diyen teyzemi duyunca Hale'yle birbirimize baktık.

"Diğerleri?" dememe kalmadan merdivenlerde bir şangırtı koptu. Cansu teyze, koşar adım içeri girince "Beşizler de mi bizimle geliyor?" diye sordum. "Anne

ya! Güneşin tadını mı çıkaracağım, bebelerle mi uğraşacağım!"

"Masal!" diyerek gözlerini belerten annem içeriye doğru baktı. "Çok ayıp, kuzenlerin onlar senin."

"So?"

"Yani tabi ki ilgileneceksin."

Yanaklarımı şişirerek nefesimi dışarı verdim. Ben etrafı kesmek istiyordum, çoluk çocukla uğraşmak değil! "Hem Asal da sizinle geliyor, beraber bakarsınız çocuklara," dediğinde sinirle gözlerim büyüdü. O sırada arkamda hissettiğim hareketle annem sus işareti yaptı. Annem "Hazırlar mı?" diye sorduğunda Cansu teyze canından bezmiş bir şekilde yerine oturdu. "Geliyorlar." Annesi bile bıkmışken, bu bize Allah'tan reva mıydı?

Beşizler dışarı çıktılar. Renan ve Aktan her zamanki gibi cinlik peşindelerdi. Sonumuz hayır olsun! Hazar elinde kitabıyla bekliyordu. Bu çocuğun sekiz yaşında olduğuna inanmak güçtü. Ruhuna kırk yaşında adam kaçmış gibi duruyordu. Babasından bile olgundu yahu...

Gece ve Mavi kıkırdayarak dışarı çıktılar. Mavi her zamanki gibi saçlarını spreyle rengârenk yapmıştı. Annemler denize girdiğinde akacağını söylediğinde omuz silkti.

"Benim saçım! Akarsa bana akacak..."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Büyüklerini umursamayan bebeler, benim sözlerimi nasıl dinleyeceklerdi?

"Abi ve ablalarınızın sözünden çıkmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Cansu teyzenin otoriter cümlesi aklıma birini getirdi; Asal. 'Alt tarafı altına şort giyecek, bir türlü ha-

zırlanamadı,' diye düşünürken kapıda beliren kişiyle gözlerim yuvalarından çıktı. Asal ne zaman bu kadar baklavaya sahip olmuştu? Zaten yapılı bir çocuktu ama şu anda ona taktığım lakaba tam anlamıyla uymuştu. Yeni yaptırdığı dövmesi parıl parıl parlıyordu. Şu anda yaşından en az dört beş yaş büyük duruyordu. Allah'ım, ben ilkokul çocuğu gibiyken bu çocuk neden üniversiteli genç gibiydi! Biz aynı anne babadan, aynı zamanda doğan ikizler değil miydik? Adalet bunun neresinde!

"Hah Asalcığım! Beşizler size emanet. Ben birkaç saat içinde yanınıza geleceğim."

Asal Cansu teyzeyle konuşurken Hale'ye baktım. İştahla ikizimi incelediğini gördüğümde dirseğimi koluna geçirdim. Hafifçe inleyerek bana döndü. "Seni lama sanmasını istemiyorsan, ağzının suyunu sil."

Hale elini dudağına götürdü. Mecazi anlamda söylediğim şeyi gerçek sanmasından dolayı gözlerimi devirdim.

"Dikkatli olun, tamam mı?"

Asal beşizleri önüne katıp yürümeye başladığında, Hale'nin koluna girip peşlerinden içerledim. Hoş, koluna girmeme gerek yoktu. Kendisi bir fino modunda ikizimin peşine çoktan takılmıştı.

Kumsala yaklaştıkça müzik sesi artmıştı. İskeleye çıkıp kendimize boş olan bir minder grubu bulduk. Renan ve Aktan anında kendilerini iskeleden atarlarken, Mavi ve Gece, minderlere yayılmışlardı.

Altımdaki şortu çıkartırken etrafı inceliyordum. Asal ise, Hale'nin üzerindeki elbiseyi çıkarmasını... 'Tam sapık!' diye düşünüyordum ki, asıl derdinin dövme olduğunu konuşmalarından anladım. Aman

bunlar da iyi ki bir dövme yaptırmışlardı.

Mindere oturdum. Çantamdan çıkardığım güneş kremini vücuduma yedirirken, gözlüklerimin arkasından çevredeki sevişken çiftleri inceledim. İğrenç! İnsanda az utanma olur...

O sırada Eros okunu fırlattı ve beni tam kalbimden vurdu. Allah'ım, sanırım ölmüştüm ve yaptığım tüm fişniklere rağmen cenneti kazanmıştım. Çaprazımda duran yakışıklı da, benim için gönderilen huriydi. Gençti ama bizden yaşlıydı. Ciddi manada kesilmeye ihtiyacı olan dağınık kahverengi saçları vardı. Sanki onları şekillendirmek için hiç uğraşmamıştı. Yine de fazlasıyla havalı bir görünüşü vardı. Kirli sakalları sert bir duruş için bırakılmıştı sanki. Geniş omuzları, pürüzsüz gibi görünen bir teni ve baklava şeklinde karın kasları vardı. Allah'ım, daha önce sekiz tane karın kası görmemiştim ama bu çocuk bunu başarmış, türünün sayılı örneklerinden olmuştu. Belki de tek... Kaşını gözünü Rayban gözlüğü yüzünden göremesem de cool bir gülüşü vardı. Eminim ki gözleri de çok güzeldi. Bu adam bir ilahtı!

"Masal." Ne zaman yanıma oturduğunu bilmediğim Hale'nin beni dürtmesiyle irkildim. O da bu tepkimden dolayı irkilirken "Ne oluyor?" diye sordu. Etrafı kolaçan ederken "Asal nerede?" diye sordum.

"Denize gitti, görmedin mi?" Benim gözüm o yakışıklıdan başkasını görüyor muydu acaba? "Hale," diyerek heyecanla arkadaşımın minderine kaydım. Gece ve Mavi'nin duymayacağı şekilde fısıldadım.

"Sanırım ben âşık oldum."

Hale bıkmış bir şekilde nefes alırken "Yine hangi ünlüye?" diye sordu. Bu zamana kadar babam yüzünden sevgilim olmamıştı. Hoş, yabancı ünlüler

dışındaki kimse de dikkatimi çekmiyordu ama bu çocuk resmen üzerinde ikaz ışıklarıyla dolaşıyordu.

'Bir dakikadan uzun bakarsanız bir daha kimseye bakamazsınız.'

"Hayır ya, ünlü değil. Yani ünlü de olabilir. O fizik, o duruşun basit bir vatandaşta olacağını sanmıyorum."

Hale'nin kaşları çatılırken hafifçe mindere yaslandım. Çaprazımızda duran on kişilik kızlı erkekli grubu gösterdim. "Oradaki yakışıklı," diye fısıldadığımda Hale gösterdiğim yere baktı. "Masal, oradaki çocukların hepsi meteordan farksız. Biraz daha detay versen."

"Ya işte, yüzü bize dönük, güneş gözlüğü var. Mayosu falan..." Hale salakmışım gibi bana bakmaya başladı. "Mayosu olduğunu iyi ki söyledin. Nefes alıyor mu bari?"

"Ya!" diyerek çimdirdiğim arkadaşım acıyla inledi. "Dalga geçmesene kızım! Heyecandan ne dediğimi biliyor muyum ben?" Çaktırmadan çocuğu izlemeye devam ettim. "Dövmesi var. Tüm kolunu kaplamış, acaba ne dövmesi o? Üç boyutlu gibi duruyor."

"Gördüm," diye fısıldayan Hale'ye heyecanla döndüm. "Nasıl? Çok yakışıklı değil mi? Allah onu özene bezene yaratmış, fark ettin mi?"

Hale'nin yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmemişti. "Allah'ı var havalı duruyor ama," dediğinde olumsuz bir şey söyleyeceği için suratım düşmüştü.

"O çocuk nereden baksan, yirmi bir yirmi iki yaşındadır."

"Asal da öyle duruyor. Belki o da yaşından fazla gelişmiştir!"

Hale tekrar çocuğa baktı. "Sanmıyorum, o zaman

o grubun hepsinin yaşından fazla gelişmiş olması lazım," dediğinde omzumun üzerinden arkama baktım. Çocuktan o kadar etkilenmiştim ki yanındaki tipleri umursamamıştım. Gerçekten de hepsi üniversiteli gibi duruyordu.

"Anlayacağın onun aşkı sana extra large Bal Böceği."

"Olsundu. Seneye de severim."

Hale abartılı bir şekilde gözlerini devirince "Aşk kaç beden giyer ki?" diye sordum. "Ben oldum olası rapçi gibi takılmayı severim zaten."

"Masal saçmalamayı keser misin artık! Utanmasan Gökhan amcaya yazacaksın." Hale'nin cümlesiyle amcamı gözümün önüne getirdim. Allah'ı var yakışıklı adamdı ama benim gözüm bu gizemli delikanlıdan başka kimseyi görmüyordu.

* * *

Hale'yi artık daha iyi anlıyordum. Aşk için sapık olmak gerekiyordu. Tüm gün çocuğu göz hapsine almıştım. O denize girdi, ben de girdim. O çıktı, ben çıkamadım. Çünkü kaslı vücudundan damlayan suları havluyla silmesini izliyordum. O güneşlendi, altındaki minder olmayı diledim. O arkadaşlarıyla güldü, ben gülüşüne şarkılar yazdım. O alkollü bir şeyler içti, ben limonlu ice tea'mi yudumlarken sarhoş oldum.

Gözüm sürekli boynundaki kolyesine takılıyordu ama ucunda ne var çözemiyordum. Ara ara gözlerimiz bir noktada birleşiyor, birbirimize düğümleniyor gibiydi. Sanki aramızda bir şeyler hareket ediyordu. Sanki vücutlarımızın arasındaki havaya uzansam elime somut, yumuşak, sıcak bir şey gelecek gibiy-

di. Tabi bu sadece benim düşüncemdi. Yoksa çocuk gayet ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Bir süre sonra bu bakışlarından rahatsız olunca güneş gözlüğümü taktım ve sanki ona bakmıyormuşum gibi davranmaya başladım.

Etrafında bir sürü kız vardı ama belli ki hiçbiri sevgilisi değildi. Yoksa o kadar cilveye kayıtsız kalması imkânsızdı. Neden kayıtsız kalıyordu peki? Burada olmayan bir sevgilisi mi vardı? Allah korusun!

Hava kararmaya başladı. Annemler eve gitmek için toparlanıyor, ben ise batan güneşte inatla güneşlenmeye çalışıyordum. O çocuk gitmeden bu iskeleden ayrılmayacaktım ama onların da gitmeye hiç niyeti yok gibi gözüküyordu. Acaba bugün tatillerinin son günleriydi de, her ânın tadını mı çıkarmaya çalışıyorlardı. Allah'ım, geç buldum, çabuk kaybettirme yalvarırım.

"Masal, hadi kızım."

Annemleri daha fazla burada tutamayacağımı anladığım için ayağa kalktım. Sağ olsun Hale, benim için çantamı toplamıştı. Yavaşça peşlerinden ilerlerken fırsat bulduğum gibi arkama bakıyordum. Ben onun için sahilde bir kum tanesiyken, o benim için istiridyenin incisiydi.

Eve geldiğimizde her yanımın acıdığını fark ettim. Özellikle de soğuk su tenime ufak iğneler gibi batmaya başladığında yandığımı anlamıştım. Hoş, ben zaten yanmıştım. Aşk yakar...

"Masal, hadi ya!"

"Tamam be!"

Suyu kapatıp havluma sarıldım. Banyonun kapısını açmamla karşımda öfkeli yedi yüz görmem bir oldu. Akşam yemeğini dışarıda yiyeceğimizi söyle-

diklerinde, sırf banyoda ilk sırayı kapabilmek için depar atmıştım. Hazırlanmak için en az bir saat fazladan vaktim olmalıydı. Çünkü prensimle Bodrum sokaklarında tekrar karşılaşabilirdik. Bu sefer onun dikkatini çekmeliydim.

"İşkembe mi yıkadın ya?"

Renan'ın cümlesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. "Sana ne be bücür!"

Gözlerini kıstı. İşte bu bakışlar, bu çocuklarda hayra alamet değildi. "Anca temizlenmiştir. Kafir," dediğinde bakışlarımı Aktan'a kaydırdım. O da Renan gibi gözlerini kısmıştı. Zaten al birini vur ötekisine...

"Sizin kafalarınızı birbirine sürter, kıvılcım çıkartırım ha. Beni sinirlendirmeyin!"

"Ay espri yaptı bal kabağı!"

"Renan!"

"Gül de boşa gitmesin kardişim"

"Aktan!"

"Masal!" Annemin bağırışıyla başımı merdivenlere doğru çevirdim. Aktan ve Renan anında esas duruşa geçtiler. Ne mal olduklarını bilmesem masum olduklarına inanırdım ama bunlar şeytana bile pabucunu ters giydirirlerdi. "Bağırışın aşağı kadar geliyor," diyerek yanımıza gelen anneme iki bebeyi gösterdim. "Onlar yüzünden!" Annem kaşlarını çatarken bakışlarını benden iki belaya kaydırdı.

"Teyze..." Bir anda Renan'a döndüm. Bu çocuk ne zaman ağlamaya başlamıştı. "Masal abla benim boyumla dalga geçiyor," dediğinde dudaklarım aralanırken "Bücür dedi!" diyerek bağıra bağıra ağlamaya başladı. Resmen holde sesi yankılanıyordu. Aktan'ın da sesini titretmeye çalışarak "Bizim kafalarımızı

birbirine sürtüp kıvılcım çıkaracakmış," demesiyle gözlerim büyüdü. "Sizi öldürürüm be!" diyerek üzerlerine yürürken annem tekrar beni uyardı. "Misafire böyle mi davranıyorsun?" diye sorduğunda şaşkınca anneme baktım.

"Hepimiz bu evde misafiriz."

"Sen ev sahibi vasfındasın Masal Kara."

Annemin uyaran bakışlarıyla derin bir nefes aldım. Haklıydı. Bu evin parasını babam ödüyordu ve ben otomatikman ev sahibi oluyordum. Zaten oldum olası misafir çocuklarından nefret ederdim!

"Belli ki yıkanmışsın. Odana gidip hazırlan. Yarınız da aşağıdaki banyoyu kullansın. Hadi!"

Annemin emriyle ayaklarımı vura vura odaya gittim. Kapıyı biraz sert kapatmış olabilirdim ama o içimdeki öfkenin yarısı bile değildi. Resmen içimdeki hayat enerjisini emmişlerdi ya! Bebeler ne olacak!

Giysi dolabının önüne geçtim. Ben elbise seçene kadar Hale çoktan yıkanmış, odaya gelmişti. Bu kızın bu kadar hızlı olmasını bazen kıskanıyordum. O hazırlanmaya başlarken ben hâlâ ne giysem diye düşünüyordum. En sonunda elime geçen pembe elbiseyi üzerime geçirdim. Saçlarımı sıkı bir topuzla tepeden topladıktan sonra hafif bir parlatıcı sürdüm. Makyaj yapmayı bir türlü beceremiyordum. Öte yandan hafif belirgin çillerimin kapanmasını da sevmiyordum. Doğal olmak güzeldi. Hale'nin deyişine göre de, neysen o!

Aynada kendime bakarak babetlerimi giydim. Sanırım hazırdım. Hale'ye baktığımda kısa bir kot tulum giydiğini gördüm. Sarı saçlarını jöleyle şekillendirmiş, güzel dalgalara sahip olmuştu. Benim aksime o, makyaj yapmayı seviyordu. Özellikle de

renkli rimeller vazgeçilmeziydi. Maviye boyadığı kirpikleri gözlerinin mavisini daha da açığa çıkarmıştı.

Ona baktığımı fark edince ne olduğunu sordu. Omuz silkip "Hazır mısın?" dedim. Heybemsi çantasını omzuna takıp hazır olduğunu söyledi. Çanta kullanmaktan çok hoşlanmadığım için, gerekli şeylerimi Hale'ye uzattım. Eşyalarımı çantasının içine koyarken odadan çıktık.

Aşağıdaki gürültüler, ev ahalisinin çoktan hazırlandığını gösteriyordu. Merdivenlerden inerken Renan ve Aktan'la göz göze geldik. Öldürücü bakışlarımı onlara gönderirken iltifatların çoğunu kaçırmıştım.

"Herkes hazır mı?"

Asal yine ortada gözükmüyordu. 'Bu çocuk assolist işini biraz abarttı' diye düşünürken korna sesi duydum. Annem "Asal delirmeden gitsek iyi olur," dedi. Kaşlarımı çatarak dışarı çıktım. Ne yani! Arabayı o mu kullanacaktı! Allah'ım, neden bu özelliklerin tümünü Asal'a verdin, bana sadece paten kaymayı becerttin?

"Kızlar siz Asal'ın yanına binin, çocuklar siz de benim arabaya gelin."

Arabalara dağıldık. Asal'ın yanında oturmaktansa Gece ve Mavi'nin yanında oturmayı tercih ettim. İki arabalık konvoy halinde yola çıktık. Kıskançlıktan içim içimi yiyordu. En kısa zamanda ben de araba ya da motor kullanmayı öğrenmeliydim.

Salaş gibi duran bir balıkçının önünde durduk. Melek teyzenin en sevdiği mekân olduğu için sesimi çıkarmadım. Ne yiyeceğimi uzun uzun düşündüm. Aç değildim. Hatta aksine kusacakmışım gibi hissediyordum. Verdiğimiz siparişler geldi. Herkes mutlu

mesut karnını doyururken ben tabağımdaki balıkla kesişiyordum.

Keşke balık olsaydım ya da balık hafızalı biri. O zaman sahildeki çocuğu bir daha hatırlamamak üzere unuturdum. Ne kadar güzel...

❁ ❁ ❁

Yemekler bitip tatlılar yendikten sonra, Bodrum'u turlamaya karar verdik. Annemler sağ olsunlar, her incik boncukçunun önünde duruyorlardı. Hale de sanki hiç yokmuş gibi bileklik satın alıp duruyordu. Bu kız kesinlikle takıntılıydı. Hem bilekliğe hem de Asal'a...

"Hadi Hale ya! Aşağıda daha güzel bileklikler vardır. Takıldın kaldın buraya!"

Hale'yi kolundan çekerken "Anne biz ilerliyoruz!" dedim. Annem dikkatli olmamızı tembihlerken ağır adımlarla yürümeye başladık. Hale'nin gözü hâlâ takılardaydı. Yemin ederim bu kızı bileklerinden kesip öldürecektim.

"Masal çok hızlı yürüyorsun ya!"

"Sıkıldım çünkü!"

Anlaşılmaz bir uğultu kulaklarıma doldu. Etrafa bakındığımda barlar sokağının önünden geçtiğimizi fark ettim. Sırf merak yüzünden Hale'yi çekiştirerek sokağa girdim. Sağlı sollu sokağa dökülmüş bir sürü mekândan yükselen sigara ve alkol kokusu nefesimi kesmişti. Bu insanlar kendilerini zehirlemekten neden zevk alırlardı ki?

"Masal burada ne işimiz var?" diye fısıldayan Hale'nin tedirginliğini bana yaklaşmasından anlamıştım. Yanından geçtiğimiz herkesin birkaç saniyelik bile olsa dikkatini çekiyorduk. Sanırım hem yaşımı-

zın küçük olması, hem de giydiğimiz kıyafetler buradaki çoğu mekâna uygun değildi.

"Annemler merak edecekler, hadi dönelim."

"Telefonlarımız yanımızda Hale. Merak ederlerse ararlar," dediğimde neden bu ortamın beni çektiğini anlamıyordum. Karanlık ve ürkütücü duran bir mekânın önünden geçerken gördüğümü sandığım şeyle duraksadım. Hale ne olduğunu sorarken gözlerimi kısarak kapının önünde sigara içen gruba baktım.

"Masal..."

Gördüğüm kişiyle gözlerim fal taşı gibi açılırken "O!" dedim. Hale etrafına bakındıktan sonra "Kim?" diye sordu. "Sahildeki meteor!"

"Nerede?" Hale bu sefer çocuğu bulmak için etrafa bakındı. "Öyle bakmasana kızım ya! Anlayacaklar!" deyince "Allah aşkına kim anlayacak ya? Herkesin kafası 1500 olmuş burada. Nerede çocuk, sen onu söyle," dedi.

Bakışlarımla korkutucu mekânı gösterirken, "Şurası işte. Garip grup insanların oturduğu yer," deyince Hale kahkaha attı. "Gothic olmasın o Masalcığım." Gözlerimi kısıp 'çok biliyorsun sen' bakışını attıktan sonra tekrar çocuğa döndüm. Allah'ım, bir insana düz siyah tişört nasıl bu kadar yakışabilirdi? Sigara içmedeki asalete bakar mısınız? Sigaran olayım, içine çek beni yakışıklı...

"Hadi gidelim," diyerek gerisin geri beni çekmeye çalışan Hale'yi durdurdum. "Olmaz. Burada oturalım."

Hale bana inanamıyormuş gibi bakarken "Sen ciddi misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. "Bal Böceği... Bir kere bu ortama oturmak

için fazla renkliyiz, onu geçtim, yaşımız bu mekâna oturabilecek büyüklükte değil. Tüm bunları geçtim birazdan yanımıza damlayacak Asal'la bence bu ortam fazla renklenebilir. Mesela kırmızı!"

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen..."

Hale, çocuksu ısrarımla nefesini dışarı üflerken "Tamam!" dedi. "Sadece soda falan içip kalkacağız. Tabi burada varsa." Başımı hızlı hızlı olur anlamında salladım. O sırada benim yakışıklının bıraktığım yerde olmadığını gördüm. Sanırım içeri girmişlerdi. Hale'nin elini tutup içeri girdim. Girmez olaydım.

Hayatımda hiç bu kadar farklı hissetmemiştim. Herkes siyahtı. Ortamdaki tek renkli şey, ilerideki sahne ışığı ve bizdik. Allah'ım, âşık olduğum adam ne biçim mekânlara takılıyordu? Gözlerimi kıstım ve loş ışık altında mekânı inceledim. Duvarda asılı olan müstehcen posterlere bakmayayım diye uğraşırken kanlı canlılarını görmek midemi bulandırmıştı. Hale'nin dibimde olduğunu yeni fark etmiştim. Ağır adımlarla ilerlerken tek tük gözler bize dönmeye başladı. Yüzlerini tam seçemesem de, bizim burada ne işimiz olduğunu sorguladıklarına emindim.

Beklemediğim bir anda müziğin başlamasıyla yerimde zıpladım. Adam boğazlıyorlar gibi ses çıkaran hoparlörlerle kulaklarımı kapama ihtiyacı duymuştum ama hayatımın aşkının önünde çocuk gibi davranamazdım. Hale'nin beni dürtmesiyle arkamı döndüm. Bir şeyler söyledi ama ses o kadar yüksekti ki anlamamıştım.

"Anlamıyorum!"

Hale kulaklarını kapatarak bana doğru yaklaştı. "Bence yol yakınken dönelim! Yoksa sağır olacağım!" Kulağımın içi gıdıklanırken gülümsedim. Hale

kaşlarını çatarak neden güldüğümü sordu. Daha doğrusu böğürdü. Omuz silkerek etrafa bakınmaya başladım.

O çocuğu bu ortamda incelemeden gitmek istemiyordum. Hale sinirle iç çekti. O sırada kalabalık bir grubun ortasına oturmuş olan yakışıklıyı gördüm. Etrafının kızlarla çevrili olması sinirimi bozsa da, onu bulmuş olmak içimi rahatlatmıştı.

"Buldum!"

"Ne!"

Gözlerimi devirip Hale'nin kulağına "Buldum!" diye bağırdım. Yüzünü buruşturan kız "Ne bağırıyorsun ya!" deyince derin bir nefes aldım. "Yürü hadi," diyerek elini tutup kalabalık gruba doğru yürüdüm. Bir yandan da yakınlarında boş bir masa bulabilir miyim diye etrafı kontrol ediyordum. Neyse ki çok yakın olmasa da çocuğu net bir şekilde görebileceğim bir masa bulmuştum.

Bangır bangır çalan müzik durunca "Oh be!" dedim. Sanırım az önceki müziğin etkisiyle biraz fazla sesli söylemiştim. Çevredeki masalar bize bakınca başımı önüme eğdim. Kaçamak bir bakışı avıma attığımda onun da bana baktığını gördüm. Bana bakıyordu. Bana... Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Gözüm bir anda kararınca başımı kaldırıp aramıza giren karaçalıya baktım. Gözlerini simsiyah boyamış, uzun kıvırcık saçlı, iri yarı adamla irkildim. Satanist olabilir miydi?

"Ben de kedilerden hoşlanmıyorum." Hale dirseğini koluma geçirerek susmamı söyledi.

"Kimlikler!" Sesi kendinden daha korkutucuydu.

"Kullanmıyoruz canım teşekkürler," dediğimde Hale sesli bir şekilde alnına vurdu. Jetonum son-

radan düşerken "Yani şey," dedim. "Evde unuttuk." Sevimli bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Adam ise ifadesini bozmadan "Kendinizi neden unutmadınız?" dedi.

Aklıma okuldaki matematik hocası geldiğinde yüzümü buruşturdum. "Bu cüsseye bu espri oldu mu acaba?" dediğimde adamın hafif de olsa kaşları çatıldı. Ellerini masaya koyup üzerimize doğru eğildi. Hale'yle senkronize bir şekilde geri giderken "Kimlik yoksa bu mekân da yok," diyen adama "Bugün git yarın gel diyorsun yani?" dedim.

"Masal, Allah aşkına sus!"

Adam öfkeyle gözlerimizin içine bakarken "Hemen dışarı çıkın," dedi. Ses tonu ne kadar sakin olursa olsun, tüylerimizi diken diken edecek kadar boğuktu. O sırada gözüm benim yakışıklıya kaydı. Bize bakmıyordu ama yüzünde Mona Lisa gülümsemesinin bir tık üstü bir tebessüm vardı. Aralarında komik bir şey mi olmuştu? Gözlerimi arkadaş grubunda gezdirdim. Hepsinin odak noktası bizdik. O zaman bu çocuk bizimle dalga mı geçiyordu? Ne cüretle!

"Hadi!" Bu sefer bağırmıştı. Çevredeki bakışların altında ayağa kalktık. Adam bakışlarıyla dışarı çıkmamızı emrederken gözüm tekrar çocuğa takıldı. Hâlâ gülüyordu. Hoş, buna gülmek denirse...

Sinirlenmiştim. Bu mekândaki hiçbir insan beni ilgilendirmiyordu, ama onun gülmesi benim için büyük bir sorundu. Kaşlarımı çattım. İçimdeki öfkeyi, bir ergen gibi dışarı kusmamak için kendimi kastım.

"Hâlâ duruyorlar ya!" diyen adama nefret dolu bir bakış attıktan sonra arkamı döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktım. Hale ne olduğunu anlayamasa da, oradan çıktığı için mutlu görünü-

yordu. Ben ise karşımda gördüğüm kişiyle kızgınlığımı unutmuştum.

"Asal..."

Koşar adım ikizime doğru yürürken, burada ne işimiz olduğuna nasıl bir kılıf uyduracağımı düşünüyordum. "Ne işiniz var lan burada?" Hah, işte soru bildiğim yerden gelmişti ama cevabı hazır değildi.

Hale'ye baktım. Kal gelmiş gibi Asal'a bakıyordu. Ondan yardım istemenin saçmalık olduğunu anlarken bir yalan bulmaya çalışıyordum. Bakışlarımı ikizime kaydırdığımda bir an karşımda babamın durduğunu sandım. Öyle bir bakış, öyle bir duruş...

"Ee, şey... Tuvaletimiz geldi. Çişimiz tuvalette kakamız tuvalette diye diye bir bakmışız buradayız."

Asal, kaşlarını çatarak arkamızdaki mekânı inceledi. Benim asla böyle bir yere girmeyeceğimi bilecek kadar beni tanımıyorsa bile Hale'yi tanıyordu. Onun böyle yerlerin yanından koşarak geçtiğine şahit olacak kadar çok vakit geçirmişti.

"Başka bir yer bulamadınız mı?" diye sorduğunda hızlanan nefesim kulağımda uğuldamaya başladı. Bir şeyler uydurmalıydım. Yoksa bu tatili bana zehir edecek bir çözüm bulurdu. 'Allah'ım, neden aklıma beni bu durumdan kurtarabilecek hiçbir yalan gelmiyor!' diye düşünürken salaklığım dile geldi.

"Mekânları dış görünüşüne göre yargılama Asal Kara! Tuvaletini gördün mü sen? Sıcacık."

* * *

"Asal is watching!"

Portakal suyumdan içerken çaktırmadan Asal'a baktım. O geceden sonra gözü sürekli Masal'la üzerimizdey-

di. Her hareketimizi izliyor, her gittiğimiz yerde yanımızda bitiyordu. Belli ki ikizinin saçmalığına inanmamıştı. Hoş, inanmak için tam bir geri zekâlı olmak gerekiyordu.

"Kimden ötürü acaba?"

"Aman Bal Surat! Hazır yeni yeni sinirim geçiyor, tekrar bana şu salak çocuğu hatırlatma!"

Masal, elindeki tostun kalan parçasını ağzına tıktı. Minik ağzı zar zor kapanmıştı. "Yavaş, boğulacaksın," dediğimde omuz silkti. Ne kadar *'sinirim geçti,'* dese de sürekli yemek yemesi geçmediğini belli ediyordu.

"Neden bu kadar takıyorsun Masal?" diye sorduğumda tostu çiğnemeyi bırakıp bana baktı.

"Gerçekten o çocuğun seninle ilgilenebileceğini düşündün mü?"

Gözlerini kısıp ağzındakini çiğnemeye devam etti. Bana çok şey söylemek istediğinin farkındaydım ama belli ki ağzındaki lokmayı bitirmesi gerektiğinin farkındaydı. Zar zor yuttuktan sonra "Neden düşünmeyeyim?" diye sordu. Ciddi misin bakışlarımı gönderirken "Neyim eksik?" diye devam edince "Yaşın," dedim. Abartılı bir şekilde gözlerini devirip meyve suyundan bir yudum aldı.

"Aramızda çok fazla fark olduğunu sanmıyorum."

"En az altı yaş..."

"Abartma Hale," diyerek benim tabağımdaki tostu işaret etti. "Yiyecek misin?" Daha cevap vermeden tabağı önüne çekerken "Sen de yemeği mi abartmasan Masal?" diye sordum. Omuz silkip yarım tostumu yemeğe başladı.

"Yuh!"

"Semerin kaldı Masal abla!"

Aktan ve Renan yanımıza geldiler. Masal "Çok biliyorsunuz siz," der gibi gözlerini kısarken "Size ne be belalar! Denize gideceğim. Enerji lazım!" dedi. Renan ve Aktan

birbirine bakıp haince gülümsedikten sonra bize döndüler. "Haklısın, aç ayı oynamaz!"

Masal oturduğu yerden kalkmaya çalışırken ikisi de kahkaha atarak koşmaya başladılar. Tekrar yerine oturan arkadaşım "Bu çocuklar bir gün elimde kalacaklar," deyip tosttan bir ısırık daha aldı. Resmen onu izlerken ben doymuştum.

"Cansu teyze duyarsa çok üzülür."

"Sanki çocuklarının ne mal olduğunu bilmiyor."

Etrafı kolaçan ederken Asal'ın telefonla konuştuğunu gördüm. Gülüyordu. Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum. Buzlar Prensi, kahkaha atarak telefonda konuşuyordu. Ne konuşuyordu? Kiminle konuşuyordu? Kız mıydı?

"Canım patates kızartması istedi."

Masal'a "Oha!" diyerek döndüm. Ne var gibisinden bana bakarken "Bu kadar yemekle anca çocuğun kalıbına ulaşırsın Bal Böceği. O halde de çocuğu elde edebileceğini sanmıyorum," deyince kaşlarını çattı. "Kalıbına tükürüyim onun!" dediğinde gülsem mi ağlasam mı bilemezken, "Ayrıca neden ikide bir onu elde edemeyeceğimi söylüyorsun ki?" diye sordu. "Ben istersem, ağzından girer burnundan çıkar onu kendime âşık ederim."

"Güldürme beni Masal." Gözlerini kısan arkadaşım "Beni tanımıyor musun?" dedi. "Bunu babandan bir şey istemekle karıştırma. Hayal kırıklığına uğramanı istemediğim için söylüyorum. O çocuk sana sadece kardeş gözüyle bakar."

"Var mısın iddiaya?" diye sorduğunda şaşkınlıkla alnım kırıştı. "Ben o çocuğun dikkatini çekeceğim." Gözlerimi devirirken "Zaten yaptığın saçmalıklarla o gece çektin. Bunun için iddiaya girmeye gerek yok," dedim. İşi inada bindireceğinin farkındaydım. Aslında bu, en son

isteyeceğim şeydi. Çünkü sonunda hayal kırıklığı yaşayacaktı ve onun depresyon hali gerçekten çekilmezdi. "O zaman o çocuğu kendime âşık edeceğim!"

❁ ❁ ❁

Günlerdir Asal'ın gözleri üzerimizde olduğu için bir yere kıpırdayamıyorduk. Rahat olduğumuz tek yer kumsaldı. Onda da ne o çocuk ne de arkadaşları gözüküyordu. Belki gitmişti, belki gelecekti. Ama ben kesinlikle şu anda olmayacak duaya amin demeye çalışacaktım. Çünkü iş inada binmişti!

"O zaman o çocuğu kendime âşık edeceğim!"

Hale'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Otomatikman benimki de. Ben öyle bir tipi kendime nasıl âşık edecektim? Ama söz bir kere ağızdan çıkmıştı. Ayağa kalktım. Hale nereye gittiğimi sordu ama ben cevap vermeden içeri girdim. Koşar adım odaya çıkıp deniz için hazırlandım. Hale odaya gelmiş, beni fikrimden vazgeçirmek için elinden geleni yapmıştı. En son "Ölmek var, dönmek yok!" dediğim için o da pes edip hazırlanmaya başlamıştı.

Kafama koyduğum şeyi yapardım. Bu yüzden onu bulup kendime âşık etmeliydim!

Ama ne yapacağımla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Onu görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum. Hoş, görsem ne diyecektim?

Kumsala geldik. Bir yandan tırım tırım çocuğu aradım, diğer yandan gördüğüm an ne yapabileceğimi düşündüm. Sanırım ona yaklaşmak için onun tarzında biri olmalıydım. Tabii, önce onu bulsam iyi olacaktı. Neredeyse hava kararacaktı, sahil boşalmıştı ama ben hâlâ o yakışıklıyı arıyordum. Onu göreceğim diyerek denize bile girmemiştim. Resmen

takıntı haline gelmişti bende. Ya bulacaktım ya bulacaktım!

"Masal, hadi artık ya!"

Hale'nin bıkkın sesiyle nefesimi dışarı üfledim. Annemler çoktan yanımızdan ayrılmıştı. Asal bile ortada yoktu. Miskince ayağa kalktım. Hale her zamanki gibi çoktan eşyalarını toplamıştı. Terliklerimi giyip ayaklarımı sürüye sürüye yürümeye başladım. Acele etmeme gerek yoktu. Nasılsa banyo yapmayacaktım. Eve geldiğimizde ayaklarımı yıkayıp salondaki koltuklara uzandım. Tavanı izleyerek kalbimi gümbür gümbür attıran adamı düşündüm. Benimle dalga geçtiği için 'Cehenneme kadar yolu var' diye düşünüyordum ama şu anda deli gibi nerede olabileceğini merak ediyordum. Gerçekten gitmiş olabilir miydi? Gitmediyse neredeydi? Acaba yine o korkunç mekânda mıydı?

"Kızım sen yıkanmayacak mısın?"

Annem merdivenlerden inerken başımı hayır anlamında salladım. "O zaman üzerini değiştir. Yemek yedikten sonra biz de dışarı çıkarız."

Biz de? Başka kim dışarı çıkıyordu ki? Nefesimi dışarı üfleyerek yattığım yerden kalktım. Ayaklarımı sürüye sürüye merdivenlere doğru ilerlerken Asal'ın tüm yakışıklılığıyla aşağı indiğini gördüm. Bu çocuk hangi ara eve gelip, yıkanıp, partiye gider gibi hazırlanmıştı?

"Anne ben çıkıyorum."

Dışarı çıkan kişi Asal mıydı? "Tamam oğlum," diyerek yanımıza gelen annem "Dikkatli ol, selam söyle," diye devam etti. Asal aynada gömleğinin yakalarını düzelttikten sonra "Geç gelirim. Merak etme," diyerek annemin yanağını öptü.

"Nereye gidiyorsun?"

Asal ifadesiz bir şekilde beni incelerken "Hesap mı vereceğim?" diye sordu. Daha sonra da cevabımı beklemeden arabanın anahtarlarını alıp evden çıktı. Birkaç saniye arkasından baktım. İkiz olmamıza rağmen ona her şey serbest bana her şey yasak nasıl oluyordu?

Arkamı döndüğümde annemin çoktan yanımdan ayrıldığını gördüm. Madem gece dışarıda dolaşmak için oğluna izin veriyordu, o zaman ben de bu gece dışarı çıkacaktım. Onlarsız!

Ayaklarımı vura vura merdivenleri tırmandım. Sinirle odaya girdim. Hale irkilirken telaşla bana döndü. Yeni yıkandığı için mi gözleri kızarmıştı yoksa ağlıyor muydu?

"Bal Surat?" diyerek kapıyı kapatıp yanına gittim. Kesinlikle ağlamıştı. "Ne oldu?" diye sorduğumda titrek bir nefes aldı. Aklıma Asal'ı görmüş olabilme ihtimali geldi.

"Asal mı?"

Ben yanına otururken o başını yavaşça evet anlamında salladı. "Bir kızla buluşacak," dediğinde şaşırmadım. Çünkü bu ikizimin sürekli yaptığı şeydi. "Ona kahkaha attırabilen bir kızla."

İşte şimdi gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Asal'ın kahkahalarla gülmesi, Justin'in uzun hava söylemesinden bile zordu. "Başka bir şeye gülmüştür o," diyerek moral vermeye çalışsam da Hale imalı bir şekilde baktı. Aklımda Asal'ı meşgul eden kızın kim olduğu dolaşırken birden gözlerim büyüdü. Asal yoktu. Bizi kontrol eden biri yoktu. O zaman çalsın bateriler, böğürsün amiceler...

Heyecanla ayağa kalktım. Giysi dolabındaki kıya-

fetleri karıştırdım. O mekâna uyan hiçbir şeyim yoktu. Aklıma Asal'ın tişört koleksiyonu geldi. Eminim babam bu detayı kaçırmamıştı. Koşar adım odadan çıktım ve tam karşımdaki odaya daldım. Hazar'ın çıplak olduğunu görmemle çığlık atıp gerisin geri odadan çıkarken özür dilemeyi ihmal etmedim. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Allah'tan arkası dönüktü diye kendimi rahatlatmaya çalışırken kapı açıldı. Hazar kaşlarını çatarak "Dingonun ahırına mı giriyorsun?" diye sordu. Valla Asal'ın odası olduğu için bir ahıra giriyordum ama...

"Özür dilerim Hazar. Ben odada olacağını düşünemedim."

"Ne istiyorsun?"

"Asal'ın tişörtlerinden alacaktım."

"Haberi var mı?" diye sorduğunda dudaklarım aralandı. Bir an karşımda babamın olduğunu hissettim. Bu çocuğun tepkileri bile olgundu. "Var var," diyerek Hazar'ı ittirip odaya girdim.

Birkaç dolabı açıp kapattım. En sonunda üst üste katlanmış tişört cennetiyle derin bir nefes aldım. Siyah olan iki tanesini elime aldım. Hazar hâlâ bornozlu olduğu için göz teması kurmadan odadan çıktım. Kendi odama girdiğimde Hale'nin her zamanki gibi cici kız modunda giyindiğini gördüm.

"Çıkar çıkar!" diyerek elimdeki bir tişörtü üstüne fırlattım.

"Bu ne?" diyerek tişörtü inceleyen Hale'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Asal'ın bu," dediğinde başımı evet anlamında salladım. "Bizi öldürür!"

O da Asal için tişörtlerinin ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama bu gece için daha uygun bir şey düşünemiyordum. "O fark etmeden yerine koyarız,"

diyerek hızla üzerimi giyinmeye başladım.

Asal'ın tişörtü bana iki beden büyüktü. Bu yüzden altımdaki kot şort adam akıllı gözükmüyordu. Ucunu düğüm yapıp göbeğimi açtım.

"Bunlarla nereye gideceğiz?" Hale tişörtü üzerine geçirmiş, altındaki sarı pantolonu siyahıyla değiştirmişti. "Sence?" diye sorduğumda önce kaşları çatıldı. Daha sonra neresi olduğunu anladığı için gözleri açıldı.

"Sakın bana yine o mekâna gideceğimizi söyleme!"

"Tamam söylemem." Gözlerime koyu bir makyaj yapıp saçlarımı kabarttım. Hale, balerin topuzu tercih ederken, benim zorumla koyu bir makyaj yapmıştı.

"Annemler kalp krizi geçirmezse iyidir."

"Olmaz bir şey," dediğimde "Sahi bu kılıkta, annemlerden nasıl izin almayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"O iş bende Bal Surat. Hadi çıkalım."

Merdivenlerden paldır küldür inerken Melek teyzenin "Yavaş olun!" demesiyle adımlarımı yavaşlattım. Bizimkilerin görüş alanına girdiğimizde Aktan ve Renan kahkaha atmaya başladılar. Diğerleri ise şaşkın bir şekilde bize bakıyordu. Mavi'nin saçlarını gördüğümde "Keşke saçlarımı ben de spreyle boyasaydım," diye düşündüm.

"Onlar Asal'ın tişörtü mü?"

Aktan, "Ayı olduğunu kabul etmiş. Bir de kendine cins seçmiş ya," diyerek Renan'a baktı. İkisi de aynı anda "Panda!" diye bağırınca "Sizi gebertirim" diyerek üzerlerine yürüdüm.

"Masal!"

"Çocuklar!"

Annem ve Cansu teyze bize müdahale ederken Melek teyze kızını inceliyordu. "Bu kılıkta sokağa çıkmayı düşünmüyorsunuz herhalde?" Hale üzerini inceledi. Ben de inceledim. Ne vardı ki kılığımızda? Sanki çıplaktık. Alt tarafı gotik olmuştuk.

"Düşünüyoruz ve çıkıyoruz," deyip Hale'nin yanına giderek çekmeye başladım. "Çok geç kalmayız. Merak etmeyin." Asal'a hiçbir şey söylemeyen annem "Hiçbir yere gitmediğiniz için geç de kalamazsınız!" deyince "Anne!" diye bağırdım. "Evlat ayırma!"

"Kendini Asal'la kıyaslama sakın! O dışarı çıkmak için izin istedi ve böyle bir kılıkla karşıma dikilmedi!"

Bir süre annemle kavga ettik. En sonunda bir korumanın yanımızda olması kaydıyla dışarı çıkmamıza izin verdi. Buna da şükür derken soluğu arabada aldık. Annemlerin bin bir tembihiyle yola çıktık. Evden uzaklaşmamızla rahat bir nefes aldım. Asal ortada yoktu. Annemleri atlatmıştık. Önümüzde tek bir engel kalmıştı. O da bu koruma!

Barlar Sokağı'na yaklaştığımızda "Burada durabilir misiniz?" diye sordum. Adam uygun bir yerde durdu. Hale etrafa bakınırken "Birkaç saat içinde döneriz," dedim. Adam tabii ki de bunu yememiş, emre karşı gelemeyeceğini söylemişti. Adamların babama ve dolayısıyla anneme sadık olacağından rahatsız olacağım hiç aklıma gelmezdi.

"O zaman lütfen aramızda beş metre olsun. Dışarıdan korunmaya muhtaç birisi gibi görünmek istemiyorum."

Adam bu isteğimi kabul ederken arabayı uygun bir yere park etti. Hale'yle kol kola girip yürümeye başladık. En yakın arkadaşımın gergin olduğunu

hareketlerinden anlıyordum. "Masal, bu adamın gözetimindeyken oraya nasıl gireceğiz?"

Omzumun üzerinden arkama baktım. Aramızda birkaç kişi varken bile net bir şekilde görünen adamın gözleri bizim üzerimizdeydi. Derin bir nefes alıp önüme döndüm. Neresinin en kalabalık olacağını düşünürken aklıma Barlar Sokağı geldi. Adımlarımı hızlandırdım.

Hale ara ara arkaya bakıp adamı kontrol ediyor, hâlâ peşimizde olduğunu söylüyordu. Barlar Sokağı'na girdik. Üzerimize gelen insanların arasından hızla geçerken bir yandan da Hale'yi çekiştiriyordum. O korkutucu mekânın önüne geldiğimizde arkama baktım. Adam çok uzaktaydı ve eminim ki bizim nereye girdiğimizi bile fark etmeyecekti.

Koşar adım içeri girdim. Boğucu karanlık, karabasan gibi üzerimize çökmüştü. Böğüre böğüre şarkı söyleyen bir adam, ilk seferki gibi etki uyandırmamıştı. En azından kulaklarımı kapatma gereği duymadım. Gözüm karanlığa alıştıktan sonra ağır adımlarla yürümeye başladım. Sırtımda resmen Hale'nin göğüslerini hissediyordum. Etrafa bakınırken bana çarpan insanlara bağırmayı ihmal etmiyordum.

Yoktu!

Lanet olasıca çocuk, burada da yoktu!

"Masal, çok terledim. Çıkalım mı artık?"

Hale'nin mızmızlanmasını umursamadan bar kısmına doğru yürüdüm. Gözlerim karanlık mekânın içinde dört dönüyordu. Her geçen saniye biraz daha ümitsizliğe kapılmama neden olurken Hale beni dürttü.

"O yakışıklıyı bulmadan buradan gitmeyeceğiz Hale! O yüzden mızmızlanmayı kes ve etrafa bak!"

Hale, hâlâ beni dürtmeye devam ediyordu. Nefesimi dışarı üfleyip "Ne var Bal Surat!" diye bağırarak arkamı döndüm. Hale bakışlarıyla bir yeri işaret etti. Nereyi gösterdiğini görmek için omzumun üzerinden arkama baktım ve kalbimi tekleten yakışıklının kalın ama şekilli olan kaşlarını çatarak bize baktığını gördüm. Hızla Hale'ye dönüp dudaklarımı oynatarak "O" dedim. Yüzümdeki aptal sırıtışı dudağımı dişleyerek geçirmeye çalıştım. Kalbim heyecandan bambaşka ritimlerde atıyordu ya da bu mekân içinde yankılanan baterinin vuruşlarıydı. Ne fark ederdi ki... O buradaydı. Gitmemişti.

Saçımı düzeltip arkamı döndüm. Çocuğun hâlâ bizi izlediğini görmek daha da heyecanlanmama neden oldu. Bara doğru yürüdüm. Hale'nin huzursuz nefesini ensemde hissediyordum. Bize doğru gelen arkadaşını durdurup öne geçti. Allah'ım, bu bir işaret mi?

"İyi akşamlar, biz soğuk bir şeyler istiyorduk."

Bar taburesine çıkmayı zor da olsa başardım. Hale de yanıma oturdu. "Aradığınız yakışıklıyı bulamadığınıza göre size soğuk su vermemi ister misiniz?" Sesi... Kelimenin tam anlamıyla tahrik ediciydi. Gırtlaktan gelen boğuk ses, içimi kıpır kıpır yaparken söylediği şeyi geç de olsa algılamıştım. O bu kadar gürültü arasında benim söylediğimi duymuş muydu? Lanet olsun! Düşün Masal. Karizmanı kurtaracak bir şeyler düşün.

"Alkollü bir şeyleri tercih ederim."

Tek kaşını kaldıran çocuk "Yaşın ne senin?" diye sordu. Gözleri koyu viski rengi gibiydi ve koyu renkli uzun kirpiklerle çevrelenmişlerdi.

"O kadar düşünmeni gerektirecek bir yaşın oldu-

ğunu sanmıyorum." Cümleleri beni gerçekliğe döndürmüştü. İçimden "Sana ne!" demek isterken çocuğun kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bu cevabı verdiğine göre, on üç hadi taş çatlasın on beş."

Sesli mi düşünmüştüm ben! Fuck!

"On sekiz yaşındayım ben?" Çocuğun daha da şaşırdığını gördüm. Hatta bu şaşkınlığın etkisiyle dudağının milimetrik bir şekilde kıpırdadığına yemin edebilirdim. Gözlerimi kırpınca bir an yok olmuştu.

"Nerede? Öteki hayatında mı?" demesiyle üzerimdeki bütün pozitif etkisi yok oldu. Gözüm tişörtünün boyun kısmında gözüken, tüm deniz boyunca çözmeye çalıştığım kolyesinin ipine kaydı. Acaba hiç çıkarmıyor muydu?

"Kaç yaşındasın ufaklık?" diye sorduğunda gözlerimi kısarak ona baktım. İlk kez biri bana ufaklık demişti ve bunu onun demesi sinirlenmeme neden olmuştu. "Buraya girebilecek yaştayım."

"Yürümesini beceren herkes buraya girebilir, önemli olan burada kalabilmek."

Allah'ım, bu çocuk ne kadar itici, ne kadar kendini beğenmişti böyle! Görünüş her şey değilmiş demek ki! "Ben istediğim her yerde kalabilirim. Sen benim kimin kızı olduğumu biliyor musun?"

Çocuğun bakışları farklılaştı. Resmen benimle dalga geçiyordu. "Kimin? Mutlaka korkmam gereken bir kişinindir," deyip ellerini rahat bir şekilde göğsünün üzerinde bağladı. Kasları tişörtünü yırtacak gibi duruyordu. Gözüm kısa bir an dövmesindeki değişik objelere takıldı. Daha sonra ukala gülümsemesini fark ettim. Gözlerimi kısarak ona doğru eğildim. O da bana...

"Demir Kara."

Çocuk korkmuş gibi durmuyordu. Aksine yüzündeki ifade daha alaycı bir hal aldı. "Boyun uzamış gibi durmuyor," dediğinde kaşlarımı çatarken "Ne!" dedim. "Bunu söyledin ya... Boyunun uzadığını sanıyorsan..."

Sinirlenmiştim. Benimle nasıl bu şekilde konuşabilirdi? Bar bankosuna elimi sertçe vurup cümlesini yarıda kestim. "Benimle doğru konuş!"

Çocuğun alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Ow, sert kız! Yalnız ben kızların sadece yatakta sert olmasından hoşlanırım. O yüzden ayağını denk alsan iyi olur bücür!"

Bücür! Bana bücür demişti! Hızlanan nefesim kulaklarımda uğulduyordu. Yumruklarımı sıktım. Derin nefesler alarak sakinlemeye çalışırken gözlerimin dolduğunu, çocuğun yüzünün bulanıklaşmasından anladım. Ağlamayacaktım!

"Şimdi sizi dışarı attırmadan çıksanız iyi olur."

Artık dayanamayacaktım. "Sen kimi nereden attırıyorsun be?" diye bağırarak bar taburesinin ucuna bastım. Şimdi onunla aynı boydaydım işte. "İstersem burayı satın alırım ben!"

"Bir sorun mu var Masal Hanım?"

Birden omzumun üzerinden arkama baktım. Bu adam onca mekân içinde bizi nasıl bulmuştu? Neyse en azından işime yarayacaktı. "Evet!" diyerek bar taburesinden indim. "Büyük bir sorun var!" diyerek çocuğa bakarken "Egosunu koynunda büyütmüş bir adam yüzünden istediğim yerde eğlenemiyorum," dedim.

Çocuğun yüzündeki alaycı ifade saniyesinde silindi. Hatta kaşlarını çatarak sinirlendiğini belli ediyordu. Ellerini iki yana koydu ve bana doğru eğildi.

"Egom yüzünden değil küçük hanım. Yaşın yüzünden. Reşit olduğunda görüşelim."

Gözlerimi kısıp "Ukala!" derken tüylerimi diken diken eden ses duyuldu.

"Masal Kara, senin burada ne işin var!"

❁ ❁ ❁

"Asal, hadi ya! Gören de seni zorla çağırdığımızı sanır!"

Gideceğimiz bara doğru ilerlerken birini görür gibi olmuştum. Duraksadım, gözlerimi kısarak daha ileriye bakmaya çalıştım. "Nereye bakıyorsun sen?" Arkamdaki Hacer'e dönmeden "Siz gidin. Ben birazdan geleceğim," diye cevap verdim ve yürümeye başladım. Yaklaştıkça yüzü netleşen adamla göz göze geldiğimizde telaşı korkusunun gölgesinde yok oldu.

"Senin burada ne işin var?"

"Asal Bey, ben Masal ve Hale Hanım'a gezilerinde eşlik ediyordum ama Barlar Sokağı'na girmeleriyle gözden kaybolmaları bir oldu."

Bu kalabalık yerde birini takip etmek çok zordu. Kesin bu Masal'ın aklından çıkmıştı. Adamın telaşlı bir şekilde "Elif Hanım'a söylemeyeceksiniz, değil mi? İşimden olmak istemiyorum," demesiyle başımı hayır anlamında salladım. Adamın suçu yoktu ki, suç başıboş dolaşmayı seven ikizimdeydi, ondan sonra da böyle bir kızı olduğunu bile bile izin veren annemde.

"Neredeyse her mekâna baktım. Hiçbirinde yoklar efendim. Ben gerçekten çok üzgünüm."

Adamın yavaşça kolunu pışpışladım. "Kendini suçlamayı bırak," dedikten sonra gözlerimi etrafta dolaştırdım. Masalların nereye gidebileceğini düşünürken ak-

lıma geçen günkü bar geldi. Neden orada olduklarıyla ilgili uydurdukları yalanlara inanmamıştım. İkisiyle o mekân arasında bağlantı kurmak da zordu ama nedense içimden bir ses onları yine orada bulacağımı söylüyordu.

"Gel benimle," diyerek bir kere gittiğim bara doğru yürüdüm. İlk olarak barın dışında takılan insanların arasında bizimkileri aradım. Telefonum çalmaya başladığında korumaya içeri girmesini emrederek telefonu çıkardım. Hacer'in nerede olduklarını söyleyen mesajını okuduktan sonra ben de içeri girdim.

Ses kulaklarımı sağır edecek kadar yüksekti. Ter, alkol ve sigara kokan bar, zifiri karanlıktı. Yer yer duvara asılmış aydınlatmalar belli ki sadece dekordu. Daha ilk saniyeden üzerime karabasan basmış gibi hissediyordum. *Fındık Faresi, senin burada ne işin var?*

Gözüm karanlığa alışana kadar bekledim. Sağımdan, solumdan geçen insanların bana çarpmalarından sıkılınca yürümeye başladım. Bar o kadar sıkışıktı ki, ancak bir kaplumbağa hızıyla ilerleyebiliyordum. Tam *nerede bu adam* diye söylenirken gözüm mekânın en aydınlık kısmındaki kişiye takıldı. Sarı saçları bu mekân için fazla renkliydi. Yüzünü göremesem de yanındaki kişiyle bizimkiler olduğunu anladım. "Masal!"

"Hale!" İçerideki yüksek ses yüzünden beni duymamışlardı. Elimden geldiği en hızlı şekilde yürümeye başladım. O sırada korumanın da orada olduğunu fark ettim. Masal her zamanki gibi birilerini şikâyet ediyor gibiydi.

"Masal Kara!" Bağırışımla ikizim hariç herkes bana doğru döndü. "Senin burada ne işin var!" Hale, korkudan kocaman olmuş gözleriyle Masal'a döndü. İkizim

ise hâlâ bana dönmemişti ama gerginliğini dik duruşundan anlayabiliyordum. Ağır çekimdeymiş gibi bana döndü. Yüzünde bir ton koyu makyaj, üzerinde de kendine büyük gelen... Bir dakika lan! Bu benim tişörtüm! Masal'ın 'şimdi sıçtım' gülümsemesine karşılık olarak 'şimdi bittin' tebessümünü gönderdim.

"Allah'ım, gökte ararken yerde bulduk. Biz de tam barmen abiye seni soruyorduk."

Arkasındaki barmenin hoşuma gitmeyen gülümsemesi, Masal'ın yalan attığını ayan beyan ortaya çıkarıyordu. Hızla üzerine yürüyüp kolunu kavradım. "Bu halin ne?" Yüzünü acıyla buruşturan ikizim "Canımı acıtıyorsun," dedi.

"Sana bir soru sordum."

"Kolumu bırak!"

"Burada ne arıyorsun!"

"Asal!" diye bağırmasıyla kolunu daha sıkı tutarken "Masal!" dedim. Dişlerimi o kadar çok sıkıyordum ki sesim tıslamadan farksız çıkıyordu.

"Beni rezil ediyorsun!"

Kaşlarım çatılırken "Kime?" diye sordum. Sanırım sesli düşünmüştü ve bunun farkına varınca telaşla "Hiç," dedi. Hale'ye bakıp "Düş önüme!" dedikten sonra Masal'ı çekiştirerek yürümeye başladım. Dışarı çıkmamızla içerideki müzikten başımın ağrıdığını hissettim. Masal'ı çekiştirerek yürümeye devam ettim.

Kısa bir an bile olsa, insanların bakışları bizim üzerimize kayıyordu. İç çekme sesi duyduğumda duraksadım. Masal'a baktığımda ağladığını fark ettim. Canını acıtma ihtimaline karşı elimi gevşetirken hızla benden kurtuldu.

"Senden nefret ediyorum!" Kolunu ovuşturarak ge-

riye gidip aramıza mesafe koydu. "Allah senin belanı-" derken bir anda hıçkırıkları cümlesini kesti. Gözüm kolunda bıraktığım beş parmak izine takıldı. Vicdanım harekete geçerken Masal'ın ağlaması daha da hızlandı.

Beklemediği bir anda aramızdaki mesafeyi kapattım ve ikizimi kollarımın arasına aldım. Önce ufak bedeniyle beni itmeye çalıştı. Daha sonra kollarımın arasından kurtulamayacağını anladığı için hareket etmeyi kesti. En son da, pes edip başını göğsüme yaslayarak ağlamaya devam etti. Kollarımı biraz daha sıkılaştırıp ona tamamen sarıldım. Belki çoğu zaman rol yapıyordu ama bu ağlaması gerçekti. İç çekişleri canımı acıtıyordu.

Hale'yle gözlerimiz buluştu. Onun da yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Gözleri dolmuş, dokunsalar ağlayacak gibi duruyordu. Dudaklarımı kıpırdatarak "Sorun yok," dedikten sonra yavaşça Masal'dan ayrıldım.

Göz göze gelmemek için başını öne eğdi. Korumayla göz göze geldik. Kızları eve götürmesini söyledim. İtiraz etmediler. Hale, Masal'a sarılarak yürümesine yardımcı oldu. Peşlerinden onları izlerken başımı iki yana salladım.

Allah belamı zaten seninle vermiş be Masal...

* * *

Hacer'in söylediği barı buldum. İçeri girdiğimde "İşte bar dediğin budur," demekten kendimi alıkoyamadım. Tamam, her türlü müziği sevebilirdim, sert bir hava da vardı ama orası...

"Ah!"

Beklemediğim anda sırtıma biri çarptı ve saniyesinde gömleğimin ıslandığını hissettim. Kaşlarımı çatarak arkamı döndüğümde mahcup olmuş kız, bizim Ha-

cer'den başkası değildi. "Asal! Çok özür dilerim ya, görmedim seni." Bakışlarım farklılaşırken tişörtümün arkasını çekmeye çalıştım. "Su su, merak etme," diyerek elindeki boş bardağı gösterdi. Buna da şükür diye düşünürken "Takiple beni yakışıklı," diyen Hacer'le hafifçe gülümsedim. Peşine takılıp arkadaş grubunun yanına geldiğim de "Oooo..." sesleri yükseldi.

"Hele şükür be oğlum!"

"Nerede kaldın Asal ya?"

Boş olan bir sandalyeye otururken karşımdaki kızın "Sensiz buraların hiç keyfi yok," demesiyle Hacer lafa karıştı. "Niye şekerim? Daha önce de mi Asal'la buraya geliyordun? Ben yeni tanıştığınızı sanıyordum tatlım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hacer, arkadaşına ters bir bakış atarak yanıma oturdu. Başka bir kız "Ee, Asal?" dediğinde bakışlarım ona kaydı. Oturuşu, hareketleri, konuşması nasıl bir kişiliği olduğunu ortaya çıkarıyordu. İyi, hoş ama boş...

"Kaç gün daha buradasınız?"

Tam derin bir nefes almıştım ki Hacer tekrar kendini ortaya attı. "Valla birkaç gün daha kalmayı düşünüyor." Beni bu yılışık kızlarla muhatap etmediği için bir kez daha çocukluk arkadaşıma minnet duymuştum. Hacer, Vedat amcanın küçük kızıydı ve babası emekli olduktan sonra Bodrum'a taşınmışlardı. Yıllardır onu görmüyordum ama belli ki yıllar ondan bir şey götürmemişti. Her zamanki gibi, korumacı Hacer... Babasına çekmiş...

"Hayırdır Hacer? Basın sözcüsü falan mısın?"

"Hayır güzelim. Haber gözcüsüyüm," dediğinde başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Hacer eşittir ayaklı gazetedir arkadaşlar. Her şeyin haberini ondan alabilirsiniz. Bazen sizinle ilgili olan haberleri bile siz

bilmeden o bilebilir." Erman, ortamı yumuşatmak için olduğunu düşündüğüm saçmalıklarına devam ederken Hacer bana doğru döndü.

"Dökül bakalım, keyfini senden uzağa götüren kişi kim?"

Canımın sıkkın olduğunu bu kadar mı belli ediyordum? Sıkıntıyla iç çekerken "Masal," dedim. O sırada garson bir şey isteyip istemediğimi sordu. "Efes Dark Brown" dedikten sonra kaşlarını çatmış olan Hacer'e döndüm. "İkidir onu, tarzı olmayan bir yerde yakalıyorum."

"Nerede?" diye sorduğunda o barı tarif ettim.

"Dorock mı?" Sesi şaşkınlığını açığa vururken "Masal'ın orada ne işi olur ki?" diye sordu. En azından benim gibi düşünen biri olduğu için rahatlamıştım.

"Bilmiyorum. Her yakaladığımda saçmalıyor. İlkinde tuvaletini kullandığını söyledi," derken Hacer'in yüzü değişti. Kustu kusacak gibi duran kızla Masal'ın bir yalanını daha yakaladığımı anladım. "Şimdi de beni aradığını. Sözde barmene beni soruyormuş ama bariz tartışıyorlardı. Yanına gittim. Onu çıkarmak istedim ve gariptir ki onu rezil ettiğimi düşünüp ağladı."

Hacer'in dudakları aralanırken "Ne?" diye bağırdı. "Fındık Faresi, senin yüzünden, hem de Demir amca ortada yokken ağladı mı?"

Başımı evet anlamında salladım. O sırada garson biramı getirdi. Ben teşekkür ederek ilk yudumumu alırken Hacer düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. "Bu işte bir iş var," diyerek ayağa kalkıp beni de kolumdan kaldırmaya çalıştı. "Nereye?" diye sorduğumda ona hangi barmen olduğunu göstermemi, böylece ne konuştuklarını sorabileceğimizi, Masal'ın o mekânla ne derdi

olduğunu öğrenebileceğimizi söyledi.

"Biram bitsin bari," dediğimde "Yolluk yaparsın," diyerek çekmeye devam etti. Dışarı çıktık ve Hacer sayesinde o mekâna üçüncü kez girdim. Neyse ki az önceki müzik yoktu ama başlamayacağının da bir garantisi yoktu.

"Hangi barmen?"

Gözlerimi açıp barın arkasındaki kişilere baktım. Masal'la tartışan barmeni göremeyince "Yok," dedim. Hacer kaşlarını çatarak "Nasıl yok?" diye sordu. Bakmaya devam ederken barın ön kısmında oturan çocuğu fark ettim. Daha doğrusu adamı... Bu çocuk bizden rahat beş altı yaş büyüktü. Masal'ın böyle bir tipe neden burada olduğunu söyleyeceğini hiç sanmıyordum.

"Orada," diyerek tarif ettiğim yere bakan Hacer "Bir köy var uzakta; o köy, bizim köyümüzdür," dedi. Sanırım Hacer, gözlerimi devirdiğimi görünce "Yapmasaydım ölürdüm," diyerek kahkaha attı. Bakışlarımdaki ciddiyeti fark ettiğinde ise, gülümsemesini bıçak gibi kesti ve tekrar gösterdiğim tarafa baktı.

"Hangisi?"

"Saçlarına değişik bir şekil vermiş, bir kolu dövmeyle kaplı olan tip."

Hacer gözlerini kısarak söylediğim kişiyi bulmaya çalıştı. Daha sonra biraz daha kıstı ve birden açtı. "Onu daha önce burada hiç görmedim," dediğinde "Belki yeni başlamıştır," dedim. Başını hayır anlamında sallarken "Patronu babamla çok yakın arkadaş. Yeni biri alacakları zaman mutlaka haberimiz oluyor," dedi.

O zaman bu çocuğun bar kısmında ne işi vardı?

"Belki bir arkadaşının yerine bakmıştır. Hadi gidip soralım."

Hacer yürümeye başladığında kolundan tutup onu durdurdum. Garipsemiş bir şekilde bana bakarken "Gerek yok," dedim. "Ben Masal'dan öğrenirim."

Bana "Ciddi misin?" der gibi bakınca başımı evet anlamında salladım. "Pekâlâ," deyip omuz silkti ve gerisin geri çıkışa doğru yürüdü. Çekirge iki kere sıçramıştı. Üçüncü seferde tam karşısında beni bulacaktı.

* * *

Ağlamak insanı rahatlatır, derler ya beni aksine yormuştu. Sabaha karşı uyuyakalmış, öğleden sonra anca kendime gelmiştim. Gözlerim acıyordu, sanki üzerimde bir fil vardı ve onun ağırlığı altında nefes alamıyordum.

Zor da olsa göz kapaklarımı yapıştıkları yerden ayırdım ve gözlerimi odada dolaştırdım. Hale hâlâ uyuyordu. Benim yüzümden sabaha kadar uyumamış olan Bal Surat'a biraz daha zaman verdim. Yavaşça dirseğimden destek alarak yataktan doğruldum. Başım zonkluyor, bedenim onu taşıyamayacakmış gibi sallanıyordu.

Ayaklarımı zar zor yataktan sarkıttım ve esneyerek ayağa kalktım. Kısa bir an gözlerim kararınca korkuyla yerime oturdum. Hayatımda ilk kez sabaha kadar ağlamıştım ve bunun böyle bir etki bırakacağını bilseydim büyük ihtimal gözlerimi oyar yine de ağlamazdım. Derin bir nefes aldım, kendimi iyi hissettiğim an yataktan kalktım ve şifonyerin üzerindeki aynadan dehşet verici yansımama baktım.

Yüzüm bembeyazdı. Rimelim gözümün etrafına bulaşmıştı. Göz kalemim akmış, yanaklarımdan aşağı inen siyah gözyaşı lekelerine neden olmuştu. Ağzımın çevresine bulaşmış olan kırmızı rujdan

bahsetmek bile istemiyordum. Saçlarım karman çormandı.

Zombiye dönmüştüm. Tek farkı hafif de olsa atan bir kalbimin olmasıydı. Kesinlikle bir daha ağlamayacaktım. En azından makyajımı temizlemeden...

Makyaj temizleme mendillerini boşuna ziyan etmemek için banyoya gittim. Görünürde kimsenin olmaması işime gelmişti. Musluğu açıp su istediğim sıcaklığa gelene dek elimi altında tuttum. Yüzümdeki makyaj artıklarını temizlerken bir yandan da kendime sövüyordum.

Nihayet zor da olsa insan içine çıkacak duruma gelmiştim ama ayılmak için ya banyoya ya da denize gitmem gerekiyordu ve ikinci seçenek daha cazipti. En azından bir süreliğine bile olsa annemlerin sorgularından kaçabilirdim.

Odaya dönüp üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Asal'ın tişörtünü yırtarcasına çıkardıktan sonra yere fırlattım. Bikinilerimden birini giyip üzerine kot şortumu geçirdim. Her yaz bir kıyafete takardım. Bu sene de taktığım şey, yırtık pırtık kot şortlardı. Saçımı dağınık bir şekilde toplarken Hale'ye seslendim. "Akşam oldu uykucu."

Hale, uykusunda değişik sesler çıkardı. Kendince cevap verdiğine inanıyordu ama ben hiçbir şey anlamamıştım. Yanına gidip "Hale!" diye bağırdım. Akıllı kız, yatmadan önce makyajını çıkarmıştı. "Kalk artık Bal Surat!" Yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfledi. "Masal kaçta yattığımızla ilgili bir fikrin var mı?"

"Kaçta kalktığımızla ilgili var. Saat 15.32, hadi kalk!"

Hale, zar zor gözlerini araladı. Önce boş boş tavana baktı. Daha sonra gözlerini bana kaydırdı. "De-

nize mi gideceksin?" derken esnedi, hatta ağzını o kadar açtı ki, bir an karşımda kükreyen bir aslan olduğunu düşündüm.

"Evet, Bal Surat. Denize gideceğiz! Biz gideceğiz, sen ve ben. Biz!"

Hale, hem sıkıntıyla inliyor hem de üzerindeki pikeyi tekme atarak ayak ucuna itmeye çalışıyordu. Uykuyu çok sevdiğini biliyordum ve şu anda bu yaptığım için bana kızdığını da. Ama Asal'la karşılaşmak istemiyordum. Annemlerin soru yağmurunda ıslanmak istemiyordum. Sadece sakinleşip dün yaşadığım rezilliği hazmetmek, hoşlandığım çocuğa sövmek, hatta karşıma çıkarsa ona iyi bir ders vermek istiyordum! Ufaklıkmış! Göreceksin sen o ufaklığın sana neler yapacağını!

"Hadi Hale!" diyerek plaj çantamı hazırlamaya başladım. Hale, oflaya puflaya ayağa kalkıp odadan çıktı. Kısa bir süre sonra elini yüzünü yıkamış bir şekilde geri geldi ama hâlâ gözleri yarı açıktı. Yavaş da olsa hazırlanmaya başladı.

"Çok acıktım," dediğinde "Kumsalda yeriz," deyip onun çantasını hazırlamaya koyuldum. "Masal, gözümü bile açamıyorum. Allah aşkına ben denizde ne yapacağım?"

"Ayılacaksın, hadi."

Hale'nin mızmızlanmasını bir süre daha dinledikten sonra odadan çıktık. Annemin telefonla konuştuğunu görmek, şansın yüzüme gülmesine işaretti. Cansu teyze ortalıkta gözükmüyordu. Belli ki beşizleri alıp bir yere gitmişti. Yoksa bu sessizliğin başka bir açıklaması olamazdı. Melek teyzenin de sesinin mutfaktan geldiğini duyduğumda derin bir nefes aldım. Hale'ye sessiz olmasını söyledim. Hiçbir şey

anlamasa da dediğimi yaptı.

Neredeyse hiç ses çıkarmadan evden çıktık. Önce yavaş, sonra hızlı, en son koşar adım bahçede ilerledik. Ara ara Hale'yi çekiştirmesem büyük ihtimal yakalanmamıza neden olacaktı. Bahçe kapısına geldiğimde, dün geceki korumanın bize sertçe baktığını gördüm. Her ne kadar eve dönerken Hale ondan özür dilese de belli ki bizi affetmemişti. Asıl ben onu affetmeyecektim! O olmasaydı, Asal bizi bulamayacak, beni rezil edemeyecek, ben de o kendini beğenmişin önünde küçük düşmeyecektim.

Hale'nin koluna girdim ve hiçbir şey söylemeden evden çıktık.

* * *

Sahile geldiğimizde bir grubun plaj voleybolu oynadığını gördüm. Voleybol, en sevdiğim spordu ve kendimi bildim bileli oynuyordum. Son üç senedir de okulun takım kaptanıydım. Yani kendime güvendiğim tek oyun buydu.

Hale'yle bulduğumuz boş şezlonglara oturduk. Karnımızı doyurmak için bir şeyler sipariş ettik. Hale, güreşe çıkacakmış gibi yağlanırken ben voleybol oynamak üzere yeniden takım oluşturan kızlı erkekle gruba baktım. Beni de gruplarına alırlar mıydı acaba? Bir anda gördüğüm kişiyle başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Neden istemediğin ot dibinde biterdi ki! Bu çocuk voleybolda mı oynayabiliyordu?

Bir anda gözlerim aklıma gelen cin fikirle parladı. Ufaklık dediği birine yenilse acaba ne hissederdi?

Ayağa kalktım. Üzerimdeki tişörtü çıkartırken Hale, "Denize mi gireceksin?" diye sordu. Başımı hayır anlamında salladıktan sonra "Voleybol oynaya-

cağım," dedim. Hale kaşlarını çatarken "Aç karnına mı?" diye sordu. "Bayılırsın."

"Bir şey olmaz," diyerek yürümeye başladım. Hale'nin hâlâ arkamdan söylendiğini duyuyordum. Mini şortumu düzelttim. Çaktırmadan olmayan göğüslerimi bikinimin içine yerleştirdim ve bana seksi gelen bir yürüyüşle kalabalık gruba doğru gittim. Yanlarına gittiğimde beni fark edeceklerini sanarken –Hoş, yanlarında bu afetler varken beni fark etmemelerine şaşmamak lazım– çocuklar orada yokmuşum gibi takımları oluşturmaya devam ediyordu. Tamam, o kızlar kadar gösterişli olmayabilirdim ama kendi yaş parkurumda dünyanın sekizinci harikası bir kızdım.

"Selam!"

Kimse beni tınlamayınca "Ben de oynayabilir miyim?" diye bağırdım. Hepsi şaşırmış bir şekilde bana doğru döndü. Birazdan ders vereceğim çocuk tek kaşını kaldırarak "Yine mi sen?" dedi. O sırada gözüm, dünden beri ne olduğunu çözmeye çalıştığım kolyeye kaydı. Gözlerim fal taşı gibi olmuştu. Yüzük müydü o? Yok yok basit bir halkadır. Sen bu sıcakta onu yüzük gibi görüyorsundur Masal.

"Senden kurtulamayacak mıyım ben?"

Başımı iki yana sallayarak kendimi düşüncelerimden sıyırmaya çalıştım. Fakat yaptığım hareketin sonuçlarını bir saniye sonra, çocuğun tek kaşının havaya kalkmasıyla anlamıştım. Yo yo, hayır demeye çalışmıyordum. Lanet!

"Enes, kim bu?" Esmer bir kızın sorusuyla "Adı Enes miymiş?" diye düşündüm. "Bela," diyen çocukla boş bulunup "Efendim?" dedim. Enes, alaycı bir ifadeyle kaşları havaya kalkarken "İnsanın kendini

bilmesi güzel şey," dedi.

"Hadi abi ya, başlayacaksak başlayalım artık. Hava kararacak ya!"

"Gerçekten Enes, neden bekliyorsun ki?"

Enes, arkasındaki şikâyet eden arkadaşlarına cevap vermedi. Gözlerini benden ayırmadan ne istediğimi sorduğunda voleybol oynamak istediğimi söyledim. Ukala bir tavırla baştan aşağı beni süzen Enes "Becerebilecek misin?" diye sordu. "Boyun fileye ulaşabiliyor mu bari?"

Arkadaşları kahkaha atmaya başladılar. Şu anda ciddi anlamda yumruğumu yüzüne geçirmek istercesine elimi sıkmıştım ama kaba kuvvet bir çözüm değildi. Yoksa yumruk atamayacağımdan değil... Ona dersini başka türlü verecektim. Voleybolla...

"Senin boyun fileye ulaşıyor da ne oluyor sanki?"

Çocuğun tıpkı akşamki gibi hafif tebessümü silindi. "Öyle mi?" dediğinde ona meydan okurcasına kollarımı göğsümde bağladım. "Pekâlâ, o zaman karşı takıma geç. Ne olduğunu daha net görürsün."

"Abi, ne yaptın ya?"

"Enes, saçmalama, ne yapalım biz bu kızı!"

"Ya of!"

Sanki ben onlara çok meraklıymışım gibi itiraz eden gruba baktım. Hiçbiri voleybolcu gibi durmuyordu, yine de beni şikâyet ediyordu dangalaklar. "Tamam," diyerek Enes'e döndüm. "Yenildiğine tam karşıdan bakmak daha zevkli olacaktır."

Havalı bir hareketle arkamı döndüm ve filenin altından geçip her zaman durduğum yere geçtim; filenin tam ortasına. Arkamdaki ekip sıkıntıyla üflüyordu. Önümdekiler ise keyifle gülüyorlardı. İddialarının ne olduğunu bilmiyordum ama kazandıkların-

da bana çok dua edeceklerine emindim.

Pozisyonumu aldım. Enes kuma ayağını sürterken topu elinde döndürüyordu. Güneşten kısılmış gözleriyle bana baktığında kısa bir an nefesim kesildi. Silkelenip kendime geldim. Şu anda beni etkilemesine izin vermeyecektim. Belki sonra...

Enes, topu sert bir şekilde bize doğru gönderdi. Hızla zıplayıp parmak pasıyla topu filenin ardına gönderdim. Birkaç karşılamadan sonra, topu karşılayamayan takım Eneslerinkiydi. Rahatsız mırıltılar ve hoşuna giden fısıldaşmalar birbirine karıştı. Enes "Sadece şans," diyerek topu bana attı. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Topu olabildiğince sert bir şekilde karşıya gönderdim ama Enes ustalıkla topu karşıladı. Kendi aralarında paslaştıktan sonra sert bir şekilde topu bize attı. Ne kadar koşturursam da, karşılayamadım. Enes'in gıcık gülümsemesi yerine gelmişti. Topu elime alıp ona doğru yürüdüm. Tıpkı onun yaptığı gibi "Sadece şans," deyip topu fırlattım. "Ve son gülen her zaman iyi güler."

Güneş batmaya başlamıştı. Hava biraz da olsa serinlemişti ama filenin ardından bana bakan gözler yüzünden alev alev yandığımı hissediyordum. Maç çekişmeli devam ediyordu. Yine de az bir farkla bile olsa biz öndeydik. Gelen topları ustalıkla karşılıyordum ve birkaçı hariç bütün puanları takıma ben kazandırmıştım. Başta benden şikâyet edenler şimdi takımda olduğum için memnunlardı. Memnun olmayan tek kişi şu anda topu bize gönderecekti.

Enes, sertçe topu fırlattı. Dönerek havalanan topu takip ederken geri geri koşmaya başladım. Bir anda sert bir göğse çarpmamla nefesim kesildi. Ayaklarımın yerden kaydığını hissederken çığlık attım. Acı

dolu inleme sesinin benden gelmediğini anladığımda, az önce çarptığım çocuğun üzerinde yattığımı fark ettim. Kalkmak istiyordum ama başım o kadar dönüyordu ki, bir türlü kendimi toparlayamıyordum. Çocuğun da ellerinin çıplak bedenimde dolaştığını hissediyordum ama beni itmiyordu. Neden?

"MASAL!"

'Kafamı bir yere mi çarptım yoksa babamı özlediğim için mi sesini duyuyorum,' diye düşünürken tekrar adımı duydum. Bu seferki daha sert ve daha yakından geliyordu. Yavaşça başımı kaldırdığımda ilk an halüsinasyon gördüğümü sandım. Babam ve amcalarım burada olamazlardı, değil mi?

"Baba?"

Babam tek eliyle beni havaya kaldırdı. Ayakta dengemi Bora amcam sayesinde sağlarken arkamda bir inleme sesi duydum. Telaşla arkama döndüğümde ufak bir çığlık atıp ellerimle ağzımı kapattım. Babam çocuğu saçlarından tutarak havaya kaldırırken "Sen ne cüretle benim kızıma dokunursun lan!" diye bağırdı. Etraftaki herkes dehşetle babama, ben ise filenin arkasındaki Enes'e bakıyordum. Yüzündeki ifade rahatsız olmuş gibi dursa da gözleri korkusuzdu.

"Bıraksana lan beni!"

Tekrar babamlara döndüm. Çocuk babamdan kurtulmaya çalışıyordu. Babam ise o çırpınıştan zevk alıyormuş gibi gülümsüyordu. Babamın acımasızlığıyla ilk kez karşılaşıyordum ve tüm kanımın damarlarımdan çekildiğini hissetmiştim.

"Kızımı kucakladıktan sonra mı? Asla!"

"Hale, Masal'ı da al, eve gidin."

Bora amcayı dinleyemeyecek kadar sersemle-

miştim. Değil şuradan şuraya adım atacak güç, çocuğun bir suçu olmadığını bile söyleyebileceğimi sanmıyordum. Sadece babam ve çırpınan çocuğu izledim. Bir anda beni derinden etkileyen ses "Onun suçu yok," dedi. Başımı Enes'e çevirdiğimde gözlerini babama dikerek yürüdüğünü gördüm.

"Voleybol oynuyorduk ve yanlışlıkla çarpıştılar."

Babam başını sert bir şekilde Enes'e çevirdi. O an karşısında duran kişi olmak istemeyeceğimi anladım ama Enes bundan hiç etkilenmemiş gibi duruyordu.

"Bak delikanlı, arkadaşını korumak istemeni anlarım ama işime karışılmasından nefret ederim. Eğer o dilini seviyorsan ağzını kapalı tut."

Enes ifadesini bozmadı. "Suçsuz birini savunmak en tabii görevim. Tıpkı size suçsuz olduğunu bile bile sırf sinirinizin geçmesi için onu hırpalamaya hakkınız olmadığını hatırlatmak gibi." Konuşma tarzı o kadar resmi ve dikkatliydi ki, yavaşça dudaklarım aralandı. Onun ne tip biri olduğunu bilmesem avukat diyebilirdim. Ya da savcı...

Babam ağır hareketlerle duruşunu dikleştirirken "Kimsin sen ufaklık?" dedi. Duyduğum kelimeyle resmen içimin yağları erimişti. Nasılmış Enes Bey?

"Sadece olaya dışarıdan bakan bir göz."

"O göz neden oyundan önce, bu kızın sizin akranınız olmadığını fark etmedi acaba, neden arkadaşının kızımın vücudunda dolaşan ellerini fark etmedi, neden yüzündeki keyifli gülümsemeyi fark etmedi lan!"

Babam nefretle gözlerini Enes'ten elinin altındaki çocuğa kaydırdı. "Cem!"

Cem baba koşarak babamın yanına gitti. "Kafa-

sını beni görebileceği şekilde tut," diyen babam çocuğu bırakıp diz çöktü. Cem baba anında çocuğun kafasını sabitledi.

"Bir daha kıza dokunduğunu görürsem, bırak dokunmayı beş metre ötesinde dolaştığını fark edersem..." Babam ellerini yavaşça kumda dolaştırmaya başladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken Enes'e baktım. Yüzü ifadesiz, gözleri bir o kadar öfkeliydi.

"Hele de o iğrenç düşüncelerinle kızıma baktığını anlarsam," deyip çocuğun gözlerinin içine baktı. "Senin o gözlerini kuma gömerim!" Beklemediğim bir anda eline aldığı kumu çocuğun yüzüne üfleyen babam "Düşün birkaç kum tanesi canını ne kadar yakıyor," dedi. Çocuk böğürerek gözlerini ovuşturmaya çalıştı ama her yeri kum olduğu için bu, daha da bağırmasına neden oldu. Cem baba, babamın emriyle çocuğu bıraktı. Babam bize doğru gelmeden Enes'e döndü.

"Sakın bir daha karşıma çıkma evlat. İnan bana bu sefer sakin kalmam."

* * *

Gece eğlenmek güzeldi de uyanmak tam anlamıyla kâbustu. Başımdaki baskı midemi bulandırıyordu. Gözlerimi açmak istiyordum ama lanet olasıca göz kapaklarım birbirine yapıştırılmış gibi açılmıyordu. Ta ki, derinlerden gelen gürültüler daha anlaşılır olana kadar...

"Bana kızını savunma Elif!"

"Ha şimdi benim kızım oldu!"

Gözlerimi araladım. Güneş batmak üzereydi. Belki de doğmak... Hızla saate bakmak için başucumdaki telefonu elime aldım. Bu kadar saattir uyuyor muydum

ben ya? Karşıma baktığımda Hazar'ın uyuduğunu gördüm. Hadi ben geceden kalmıştım, bu bebe nasıl bu saate kadar uyumuştu?

Aşağıdaki bağırışlar artınca telaşla yataktan kalktım. Babamın burada ne işi vardı? Masal'la ilgili yine ne olmuştu? Üzerime tişörtümü geçirirken odadan çıktım. Sanki kapının açılmasıyla, ses duvarı kırılmıştı ya da aşağıdaki kavga dozunu kaçırmıştı.

Esneyerek merdivenlerden inmeye başladım. Her basamakta kulağıma dolan hıçkırık sesinin Masal'a ait olduğuna emindim. Aşağı indiğimde babamların tüm kadro salonun içinde olduğunu gördüm.

"Kendinden yaşça büyük adamlarla voleybol oynamak ne demek Masal Kara!"

"Abi gözünü seveyim bağırma ya! Cansu zaten çocukları zar zor uyutmuş, uyuyan devleri uyandırma."

Cem babanın yalvarışını umursamayan babam beni fark edince üzerime doğru gelmeye başladı.

"Neredesin lan sen?"

Son birkaç basamağı inmeden olduğum yerde durdum. Babama cevap vermeden önce Masal'a baktım. Hale'ye sarılmış bedeni titriyordu. Korkuyor muydu? Babamdan? Hıçkırıkları, gözyaşlarından dolayı boğuklaşmıştı. Kendinden yaşça büyük derken, yine mi o adamla birlikteydi?

"Kardeşine böyle mi sahip çıkıyorsun, eşek sıpası!"

Bakışlarımı babama çevirdiğimde gözlerindeki ateşi fark ettim. Gerçekten öfkeliydi. Çenesinin altındaki damarın attığını görebiliyordum. Sadece voleybol oynadığı için bu kadar esip gürleyemezdi. Başka bir şey olmalıydı, daha ciddi bir şey.

"Ne oldu ki?" diye sorduğumda birkaç saniye tepki

vermeyen babam gözlerini kısarak "Bir de ne olduğunu soruyor musun?" dedi. "Kardeşin elin adamlarıyla kucak kucağa! Sen bir de bana gelmiş ne olduğunu mu soruyorsun Asal Kara?"

Doğru mu duymuştum yoksa uyku sersemi duyduklarımı yanlış mı anlıyordum? Kucak kucağa derken? Masal'a baktım. Yaşlı gözleriyle bana bakarken başını hayır anlamında salladı. Zaten onun öyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Belki hayran olduğu erkekler vardı ama hâlâ çocuk ruhluydu. Daha önce hiç sevgilisi olmamış, kimseyle öpüşmemiş birinin böyle bir şey yaptığına gözünle bile görsen inanmaman gerekiyordu. Belli ki babam yine yargısız infaz moduna almıştı kendini.

"Masal öyle bir şey yapmaz," dediğimde kısa bir an tekrar duraksadı. Gözlerindeki ateşin biraz da olsa söndüğüne yemin edebilirdim. Hoşuna gittikse devamının gitmeyeceğine emindim. Herkesin bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ben gözlerimi bir saniye bile olsa babamdan çekmemiştim.

"Demir Kara, KIZINI tanımıyor mu?"

Verdiğim cevapla yaptığım imayı anladığını düşündüğüm babam, hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı ve bahçeye çıktı. Annem peşinden giderken Masal yavaşça ayağa kalktı. Melek teyze, babamların peşinden gitmemesini söyledi ama onun zaten niyeti bu değildi. Merdivenlere yönelince odasına çıkmak istediğini düşünüp son birkaç basamaktan indim ve yolundan çekildim. Ama o yukarı çıkmak yerine tam önümde durdu. Bayılacak gibi durması, ağlamasından dolayı mıydı?

Annemin gözlerine benzeyen mavilikleri kan çanağına dönmüştü. Bu görüntüsü canımı acıtırken "Teşekkür

ederim," diye fısıldadı. Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanırken bana sarıldı. Ev ahalisiyle göz göze geldik. Onlar da en az benim kadar şaşkınlardı.

Yavaşça sarılışına karşılık verdim. Titrek bir nefes aldı. Ne yaparsa yapsın onun üzülmesine dayanamıyordum.

"Baba..."

Cem baba, korku filmi tadında merdivenlerin yukarısına bakarken "Yoo..." dedi. Yavaşça arkama doğru döndüm. Gözünü ovuşturan Renan, birden gözlerini açtı. Yüzü heyecanlı bir gülümsemeyle kaplanırken "Babaaaaaaa!" diye bağırarak merdivenleri inmeye başladı.

"Ama bu savaş çağrısı gibi oldu!"

Renan hızla babasının kucağına atladı. Cem baba, ne kadar inkâr ederse etsin bu durumdan mutluydu. Oğlunun kokusunu içine çeke çeke öptü. O sırada dört farklı ses, *baba* diye bağırarak aşağı inmeye başladı.

"Geliyorlar!" Cem babanın yüzü dehşet dolu bir ifadeyle kaplanırken Renan'ı yere bıraktı. "Kaçın! Alalalalalala!"

Koşmaya başlayan Cem babayla evin içindeki kasvetli hava dağılmıştı. Masal bile buruk bir şekilde gülümsüyordu. Beşizler babalarının arkasından bahçeye çıktılar. Kısa bir süre sonra "Cansu!" diye feryat eden amcam "Sana köpek alalım dedim. Köpek gibi doğur mu dedim kadın!" diye devam etti. "Hoşt lan! Aktan ısırmasana yavrum. Gece, o yaladığın şey dondurma değil kolum kızım. Allah'ım Renan, neden Tecavüzcü Coşkun gibi gülüyorsun oğlum? Ah! Hazar! Mavi, Allah cezanı vermesin, babanın tüyleri yolunur mu kızım? İmdaaaaat!"

Herkes Cem babanın halini merak ederek bahçeye çıktı. Babam ve annem bile tartışmayı unutmuş gibi duruyorlardı. "Dostlar yetişin adam mıncırıyorlar!" Cem baba yerde, beşizler üstünde, çimlerde yuvarlanırlarken Cansu teyze kahkahalarla gülmeye başladı.

"Kadın, kadın baksana! Beşizleri alsana! Kocan elden gidiyor, çaresine baksana!"

Kahkahalar bahçeyi inletiyordu. Göz ucuyla babama baktım. Yüzünde belli belirsiz bir tebessümle Masal'la beni izlediğini gördüm. Cem babanın olayından dolayı mı gülümsüyordu? Yoksa hâlâ ikizimle sarmaş dolaş olduğum için mi mutluydu?

Masal'ın göğsümde kahkaha atmasıyla tekrar Cem babalara döndüm. Çimlerde bulamayınca beşizleri takip ettim ve amcamın ağacın tepesine çıktığını gördüm. O kadar yükseğe nasıl çıkabilmişlerdi?

"Yaklaşmayın atarım kendimi!"

"Baba! Baba! Baba! Baba!"

Beşizler ağacın önünde zıplayarak babalarına ulaşmaya çalışıyorlardı. "Hoşt!" diyerek havada tekmesini savuran Cem baba "Ulan yemin ederim bunlar önceki hayatlarında köpeklerdi," diye devam etti. Beşizler köpek taklidi yapmaya başladılar. "O kadar komiksiniz ki gülmeyi unuttum."

"Çocuklar, hadi rahat bırakın babanızı."

Cansu teyze en sonunda olaya müdahale ederken çocuklar babalarını özlediklerini dile getiriyorlardı. "Babanız yol yorgunu. Biraz dinlensin, kaldığınız yerden özlem gidermeye devam edersiniz," dediğinde alkışlamaya başlayan Cem baba "Seni ağaçta alkışlıyorum Cansu, çocuklarına ne kadar güzel akıl veriyorsun öyle," dedi.

Cansu teyze sinirlendiğini ses tonuyla belli ederken "Cem onlar senin de çocukların!" dedi. Cem baba elini kalbine koyup "Aksini iddia etmiyorum ama dile getirme. Kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi. Aynı anda beşizler zıplamayı kestiler. Başlarını öne eğip annelerine doğru yürümeye başladılar. Yüzlerinden düşen bin parçaydı.

"Cem!" diye uyaran teyzem sıkıca çocuklarına sarıldı. Cem babaya baktığımda onun da en az çocukları kadar üzgün olduğunu gördüm. "Şakayı kaka yaptım, değil mi?" diye sorduğunda Cansu teyze başını evet anlamında salladı.

Cem baba ağaçtan atlayıp üzerini temizledi.

"Bebeler! Bebelerim!" Kırgın bir şekilde babalarına dönen çocuklarla "Sizi kırmak istememiştim," diyen amcam "Küsmeyin bana," deyip kollarını iki yana açtı.

"Hadi... Bayıra karşı yatırın beni, tırmalayın beni, kaşıyın beni!"

* * *

Kumsaldaki olayı üzerimizden atmak saatlerimizi almıştı. Masal babasını ilk kez o şekilde gördüğü için, bense babamların, amcamı durdurmak için hiçbir şey yapmamalarından dolayı şaşkındım. O kadar acımasızlardı ki, o halleri aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyordu. Sanırım Masal da sırf bu yüzden her fırsatta ikizine sığınıyordu. Amcam bunu fark etmesine rağmen, kızının kalbini kazanmak için hiçbir şey yapmıyordu. Belli ki, onların bu sarmaş dolaş hali Demir amcanın da hoşuna gitmişti.

Babama ne kadar kızgın olursam olayım, onu özlemiştim ve bu histe yalnız olmadığımı annemin gözlerinde görebiliyordum. Birbirlerinden uzak kalmaları işe yaramış, en azından aralarında esen soğuk rüzgârları durdurmuş-

tu. Ama yine de bu duruma sevinemiyordum. Çünkü bu konuyu tam anlamıyla konuşmadan kapatmayacaklarını biliyordum.

Masal yüzünden yine sabahlamak zorunda kalmıştık ve uyku yine bana haramdı. Teyzem, ailecek kahvaltı yapmamız için bizi yataklarımızdan kazırken, bildiğim tüm küfürleri en yakın arkadaşıma göndermiştim. Ne vardı Enes denen çocuğu bu kadar takıntı yapacak!

Ufak bir banyo sırası krizinden sonra nihayet kahvaltıya oturabilmiştik. Ben ve Masal hariç herkesin keyfi yerinde gözüküyordu. Gözüm sürekli Asal'a kayıyor, telefonda konuştuğu kimse, sürekli gülmesi sinirimi bozuyordu. Bunu fark eden Masal, ikizinin kulağına bir şeyler söyledi. Asal kaşlarını çatarak Masal'a baktıktan sonra gözleri babasına kaydı. Sanırım Demir amcanın sofrada telefonla oynanmayacak kuralını hatırlatmıştı. Çünkü Asal, çaktırmadan telefonunu cebine koydu. O an göz göze geldik. Sanırım tek kaşını kaldırmasına sebep yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi çözememesiydi.

"Bu akşam Vedatlar bizi yemeğe davet ettiler."

Asal'ın dikkati anında benden babasına kaydı. Bu ilgisinin nedenini ilk anda anlayamadım. Daha sonra aklıma gelen isimle "Lanet olsun!" diye fısıldadım. Hacer; bizden yaşça büyük olmasına rağmen, zamanında sürekli bizimle takılan kız. Vedat amcayı sevmeme rağmen, küçük kızına gıcık oluyordum. Çünkü her fırsatta Asal'ın dikkatini çekebiliyordu. Farklı bir kızdı, her ortama rahatlıkla uyum sağlıyordu. Bilmediği konular sınırlıydı ve bu yüzden girdiği ortamın yıldızı olmayı başarabiliyordu. Demek günlerdir Asal'ı meşgul eden kişi Hacer'di. Bu bana Allah'tan reva mıydı ya? Başka kız değil diye sevinemiyordum bile...

Masal'la göz göze geldiğimizde gülse mi ağlasa mı ka-

rar veremiyormuş gibi duruyordu. Onun da o kızdan çok fazla hoşlanmadığını biliyordum.

"Geldiğinizi nereden duymuşlar?" diye soran Elif teyze, imalı bir şekilde bakan amcamla "Tabi ya," dedi. "Buraya gelmeden önce, Vedat abiye gerekli talimatları verdin, değil mi?"

Amcam bıyık altından gülümserken "Dün geldiğimizi söylemedim," dedi. Asal lafa karışıp "Onu da ben söyledim," deyince tüm dikkatler onun üzerine döndü.

"Hacer'e akşam çıkamayacağımın nedenini söylemek zorundaydım." Böylece düşüncelerimi kanıtlayan cümleyi Asal'ın ağzından duymuş oldum. Bizim yanımızda olmadığı zamanlar, o kızın yanındaydı.

"O zaman bu akşam Vedatlardayız."

Babamın cümlesi bayılmak istememe neden olmuştu. Koca bir gece, o kızın Asal'a yaranmasını izlemek zorunda bıraktırma beni ya Rabbi.

❁ ❁ ❁

"Renan, Aktan yavaş!"

"Hale, dikkat et!"

Cansu teyzenin uyarısıyla kenara kaçıp yanımdan ışık hızıyla geçen bebenin üstüme çıkmasını son anda engellemiştim. Ama Cem amca, benim kadar şanslı değildi. Renan'ın hafif sıyırmasıyla elindeki oyuncakların bir kısmını düşürürken, Aktan'ın çarpmasıyla elinde hiçbir şey kalmamıştı. Tüm oyuncaklar etrafa saçılınca Cem amca "Bebeler!" diye bağırdı. "Hemen buraya gelin!"

Renan ve Aktan olduğu kumların üzerinde kayarak durup, gerisin geri koşmaya başladılar. Gece, Mavi ve Hazar da kumları savura savura babalarına doğru koştular.

"Hemen yere düşürdüklerinizi toplayın!"

Cem amcanın otoriter sesi herkesin şaşırmasına neden oldu. "Ama onları sen düşürdün ki baba."

"Kimden ötürü lan!"

"O zaman Renan ve Aktan toplasın! Bizim suçumuz yok!"

Cinnet geçirecekmiş gibi duran amcam "Anam avradım olsun, keserim lan topunuzu," diye bağırınca bebelerin dehşetle gözleri açıldı. "Benim oyuncaklarım mı lan bunlar! Toplayın hemen, yoksa hepsini çöpe atarım!"

Bebeler hızla oyuncaklarını toplamaya başladılar. Babam "Oğlum camı kırılan mahalle amcaları gibi keserim topunuzu diyerek mi disiplin veriyorsun," dediğinde Cem amca kendinden emin bir tavırla "Alttaki subliminal mesajı alamamışsın Bora Erdem," dedi. "Keserim," deyip yere çömelmiş çocukların hepsini göstererek "Topunuzu!" dedi.

Babam dâhil herkes gülerken amcam "Bebeler!" diye bağırdı. "Tek sıraya geçin!" Çocuklar kucaklarına doldurdukları oyuncaklarla sıraya geçerlerken "Yarım kol hiza, çabuk çabuk çabuk!" diye bağıran amcam "İp gibi olacaksınız. Bir uçtan baktım mı diğer ucu görmeyeceğim!" diye devam etti. Askerliğini komando olarak yapan amcam, bulduğu her fırsatta bunu vurgulayacak bir şeyler buluyordu.

"Yerinde say!"

Çocuklar asker edasıyla ayaklarını yere vurmaya başladılar. "Sağa dön!" Senkronize bir şekilde tek ayaklarının üzerinde sağa dönen çocuklar yerlerinde saymaya devam ettiler. "Uygun adım, ileri marş!"

"Sol! Sol! Sol pezevenkler, sol!"

"Cem, çocuklara ne öğretiyorsun öyle?"

"Hayatım, otoritemi bozma," diyen amcam bebelerinin arkasından koşarken "Renan, sırayı bozma!" diye bağırdı. Hepimiz garip bir tebessümle peşlerinden ilerledik. "Sol! Sağ! Sol! Sağ! Yarın bayram olsa!" Sahildeki herkes Cem amca ve bebelerine bakıyordu. "Benden sonra tekrarla!" diye bağıran amcam "Dağ gibi, dağ gibi, dağ!" diye kükredi.

"Dağ gibi, dağ gibi, daaaaağ!"

"Taş gibi, taş gibi, taş!"

"Taş gibi, taş gibi, taaaaşşş!"

"Dağ gibi, taş gibi, kol gibi, baş gibi. DİMDİK!"

"Dağ gibi, taş gibi, kol gibi, baş gibi. DİMDİK"

Cem amcanın emriyle hafif tempoda koşmaya başlayan bebeler "Komando, komando!" diye bağırıyorlardı. Demir amca ne kadar uyarırsa uyarsın, yapacağından vazgeçmeyen amcam şezlonglara gelmesiyle "Yerinde say!" diye bağırdı. Hepsi durup olduğu yerde saymaya başladı. "Sola dön!" Aynı anda yüzlerini babalarına doğru dönen bebeler "Kıta dur!" emriyle aynı anda durdular.

"Aferin asker!"

"Sağ ol!"

"Rahat," dedikten sonra "De haydi, koşun denize," diyen amcamla bebeler her şeyi yere atıp koşmaya başladılar. "Oh be!" diyerek kendini şezlonglardan birine atan Cem amca, "Kollarım ağrımış," diye devam etti.

"Oğlum, madem üzerlerinde bu kadar otoriten var, sahile gelene kadar neden eşyaları taşıdın?"

Babama havalı bir bakış atan amcam "Çünkü baba olmak bunu gerektirir," dedikten sonra yavaşça babama doğru eğildi. "Yine de bir dahaki sefere, Cansu'yu dinlemeyip otoritemi konuşturayım."

Herkes kendine bir yer bulurken ben de Masal'ın yanındaki pufa oturdum.

"Masal," dediğimde "Şş!" diyerek susmamı söyledi. Gözünde güneş gözlüğü olmasına rağmen, başının hafif hareketleri, çaktırmadan sahili kontrol ettiğini belli ediyordu. "Yine mi Enes!" dediğimde kaşlarını çattı ve gözlüklerinin üzerinden bana uyaran bir bakış attı.

"Kızım sussana. Biri duyacak!"

Nefesimi dışarı üfleyerek ayağa kalktım ve üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Bir anda izlendiğimi hissettim. Etrafıma baktığımda babamın beni izlediğini gördüm. Nedense yüz ifadesi, aklından hiç de güzel şeylerin geçmediğini söylüyordu. Önce yakınlarımda Asal olup olmadığını incelemek için etrafı kontrol ettim. Daha sonra aklıma gelen şeyle başımdan aşağı kaynar suların dökülmesine izin verdim.

Dövme...

"Hale..." İsmim tüylerimi diken diken yaptı. Öfkesi her yanından belli olan babam yanıma gelip kolumu kaldırdı ve kaburgamın yan kısmına denk gelen yerdeki yazıyı sesli bir şekilde okudu. "To infinity"

Annemle göz göze geldiğimizde onun da benim kadar tedirgin olduğunu gördüm. Gözlerim Asal'ı aradı. Neyse ki üzerindeki siyah atleti daha çıkarmamıştı.

"Sonsuzluğa?" Bakışlarımı babama kaydırdım. "Bu ne demek oluyor?" diye sorduğunda çaresizce Masal'a baktım. Panik halinde ayağa kalkıp "Çok saçma, değil mi?" diye sordu. "Sen kazık kadar kız ol, sonra git oyuncak hikâyesi filmindeki en salakça sözü geçici dövme yaptır."

Babam sert bakışlarını Masal'a çevirdi. "Geçici gibi durmuyor," deyip bana doğru döndüğünde gergince gülümsedim. "Her şey geçici değil mi bu hayatta amca? Hangimiz kök salacağız bu topraklara?" Masal her zaman olduğu gibi gerilim anında saçmalamaya başlamıştı.

Nefes alış verişim hızlanırken babam bir bana bir en yakın arkadaşıma bakıyordu.

"Göreceğiz bakalım birkaç haftaya geçecek mi kalacak mı?"

Babam uyaran bir ifadeyle bana baktıktan sonra gerisin geri döndü ve amcamlara doğru yürüdü. Hepsinin gözleri üzerimdeydi ama bacaklarımın daha fazla beni taşıyamayacağını bildiğim için kendimi pufun üstüne saldım. Masal, bu hızlı inişimi saklamak adına kendini şezlonga attı.

"Ne yapacağım ben?"

Fısıltımdan bile titreyen sesim belli oluyordu. Masal omzunun üzerinden babama baktıktan sonra bana döndü. "Artık iki haftada bir tazelettiğin geçici dövmeye sahipsin."

"Teşekkür ederim Bal Böceği, sen olmasan büyük ihtimalle ben yanmıştım. Hakkını nasıl ödeyeceğim?"

Masal'ın bir anda gözleri parladı. "Onunla ilgili aklımda güzel bir şeyler var." Nedense içimden bir ses, bu güzel şeylerin hiç de güzel olmadığını söylüyordu.

* * *

"En azından sadece anneme–"

"Hayır!"

Sorumun ortasında kalakaldım ve yemek daveti için hazırlanan Hale'ye baktım. "Cevap vermeden önce en azından sorumu bitirmemi bekleyemez misin?" Bir şey söylemedi. Sanki odada ben yokmuşum gibi saçlarını yapmaya devam etti. "Peki, o za–"

"Hayır!"

Sıkıntıyla nefesimi dışarı verdim. Tamam, benimle tekrar o bara gelmek istemiyor olabilirdi ama o yemeğe katılmayı daha çok istemediğini biliyordum.

Neden işleri yokuşa sürüyordu ki sanki?

"Bana borçlusun," dediğimde duraksadı. Yavaşça bana dönüp uyaran bir bakış attıktan sonra "Başka türlü öderim," dedi. Bu kızın ara ara tutan inatçı yanından nefret ediyordum.

"Ama ben bu şekilde ödemeni istiyorum."

Hale elindeki düzleştiriciyi sertçe şifonyere koydu. "Masal sen güneşte fazla kaldın sanırım. Ne dediğinin farkında mısın?" Hale ters bir şekilde bana baktı. Benim ise aklımda hemen başka bir plan oluşmuştu. "Tamam, bunu da bahane edebiliriz," dediğimde öfkesini kontrol altında tutmaya çalışan arkadaşım sıkıntıyla inledi.

"Allah aşkına Masal! Annemlere yalan söyleyip dışarı çıkmaktan bahsediyorsun! Ortaya çıktığında başımıza neler gelebileceğinin farkında mısın?"

Hale, o kadar çok bağırmıştı ki telaşla ayağa kalkıp susmasını işaret ettim. "Biraz daha bağırırsan neler gelebileceğine canlı şahit olacağız," diye fısıldadığımda yanaklarını şişirerek soluk verdi. "Ayrıca kabul et, planım güzel."

"Eğer evde kalacak olsaydık, evet güzel," dediğinde aklımdaki tilkiler başka tarafa doğru koşmaya başladı. Madem evde kalmak istiyordu, o zaman evde kalırdı. "Bak, bu yemeğe katılmak istemediğini biliyorum. Ben de Enes'i görmek istiyorum, en azından dünkü olay yüzünden babam adına özür dilemek. Güçlerimizi birleştirme zamanı geldi. Sadece ufak bir yalan. 'Masal'ın karnı ağrıyor' Gerisini ben halledeceğim."

Hale, derin bir nefes alıp saçlarını düzeltmeye kaldığı yerden devam etti. Cevap vermemesi işime gelirken "Ayrıca sen bu yemek için hazırlandın. Ben

de yatakta kıvranan taraf olacağım için hazırlanamadım. Kimse yalan olduğunu anlamayacak. Annemlerden kurtulduk mu, sen evde kalırsın, ben de dışarı çıkarım," diye devam ettim. Beni duymazdan geldiğini hissettiğimde Hale'yi dürttüm.

"Olmaz Masal."

"Of Hale, of!" diyerek yatağıma oturdum. Saçlarını yapmayı bitiren Bal Surat, düzleştiriciyi fişten çekti. Aklıma gelen fikirle şeytani bir gülümseme yüzüme yerleşti. Bana başka bir yol bırakmadın Hale...

"Bakalım bu sefer, Hacer Asal'ı nasıl etkisine alacak?" Hale duraksayınca onu can evinden vurduğumu anladım. Gülümsememi bastırmaya çalışarak "Yemekte görürüz. Belki de görmeyiz. Sonuçta Hacer, her zamanki gibi Asal'ı alıp odasına kapanabilir," dedikten sonra ayağa kalktım.

"Geç kalmadan ben de hazırlanayım bari. Annemleri bekletmek istemeyiz."

Dolaba doğru yürüdüm. Hale'den çıt çıkmıyordu. Her ihtimale karşı, hem yemeğe hem de bara uygun bordo bir elbiseyi üzerime geçirdim. Aynanın karşısına geçip saçlarıma köpükle dalga verdikten sonra belli belirsiz bir makyaj yaptım. Bu süre zarfında Hale'nin tırnaklarını yediğini görmek, iç çatışmasında benim galip geleceğimi gösteriyordu.

"Ama teyzemler seni o halde bırakıp gitmezler ki."

Yüzümde keyifli bir gülümseme belirdi. Hale'ye doğru dönüp "Anlamadım?" dedim. Salağa yatmayı oldum olası çok seviyordum. Hale, endişeli bakışlarını bana çevirdi. "Sonuçta ağrın olacak. Teyzemler yemeği iptal ederler. Etmeseler bile erken gelirler. Gelmeseler bile korumaların gözü hep üzerimizde olur."

Heyecanla yanına gidip oturdum ve işkence yaptığı tırnaklarını ağzından çektim. "Sadece regl ağrısı olacağı için iptal etmezler, yanımda sen olduğun için erken gelmezler. Dışarı çıkarken de korumaları atlatacak bir yol buluruz."

Hale'nin tedirgin hali, iç çatışmasını gözler önüne seriyordu. "İstemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin. Hem daha iyi bir şey olduğunda beni idare edersin. Nasılsa bu akşamlık çalışanlar da izinli, bir yandan evin tadını çıkarırsın."

Derin bir nefes alan Hale, bir süre daha düşündü. Gergin sessizliğin en aksi düşünceleri ateşleyeceğini bildiğim için sürekli konuşmaya çalışıyordum.

"Bir sorun çıkarsa benim üzerime at suçu."

"İçim hiç rahat değil," demesi kabul ettiğine işaretti. "Olmamalı da zaten. Yalan söylüyoruz sonuçta," dediğimde Hale'nin bakışlarıyla "Ufak, mini minnacık bir yalan," deyip parmaklarımla boyutunu göstermeye çalıştım. Hafifçe gülümseyen Bal Surat "Tamam," dedi. "Umarım bu geceyi alnımızın akıyla hallederiz."

* * *

Yaptığımız şeyin doğru olmadığını biliyordum ama Asal ve Hacer'in yakın hallerini görüp gecemi berbat etmektense evde yalnız kalıp kafamı dinlemeyi tercih etmiştim. Masal yatakta cenin pozisyonu alıp ellerini karnına bastırdıktan sonra odadan çıktım. Aşağıdaki koşuşturmayı duyabiliyordum. Yavaşça merdivenlerden inerken Elif teyzenin odasında olduğunu duydum. Sanırım amcamla konuşuyordu. Kapılarının kapalı olduğunu fark edince dışarı çıkmalarını bekledim.

"Kızım."

Annem merdivenlerden çıkmış bana doğru gelirken "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Yalan söylemek konusunda tam anlamıyla beceriksizdim. Söylemeye kalktığımda her şeyi elime yüzüme bulaştırıyordum ve şimdi annemin gözlerinin içine bakarak yalan söylemek zorundaydım. Allah'ım, yardım et!

"Masal'ın karnı ağrı-" derken kapı açıldı. İçimdeki panikten midir bilinmez irkildim. Annem bu hareketimi garipsediğini belli eden bakışlar atarken önce Demir amcam sonra da Elif teyzem odadan çıktı. Bizi gördükleri gibi kısa bir an duraksadılar. Amcam belli belirsiz bir gülümsemeyle yürümeye devam etti. Teyzemse yanımıza gelip bir sorun olup olmadığını sordu. Resmen ecel terleri döküyordum. İkisinin de bakışları benim üzerimdeydi. Değil yalan söylemek, konuşmak bile zordu ama yapmak zorundaydım.

"Masal regl oldu ve kasıkları çok ağrıyormuş."

Bir çırpıda söylediğim cümleyle birkaç saniye bana bakan ikili hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı. Sanki bakışlarını çektiklerinde üzerimden tonlarca yük kalkmıştı. Peşlerinden merdivenleri tırmanıp odaya gittim. Masal annemleri görünce acı dolu bir şekilde inledi. Daha da iki büklüm olmuştu. Teyzem yanına oturup yüzüne düşen saçları çekerken "Kızım," dedi. "Ne oldu birden?"

"Üşüttüm galiba. Kasıklarım çok ağrıyor."

Sesi öyle acı dolu geliyordu ki rol yaptığını bilmesem ben bile regl sancısı çektiğine yemin edebilirdim.

Elif teyze "Daha iki hafta önce regl olmadın mı sen?" diye sorduğunda sadece benim fark edebileceğim bir şekilde donan Masal başını hayır anlamında salladı. Teyzem düşünceli bir şekilde bize döndü. "Ne yapsak ki?"

Annem papatya çayının iyi geleceğini söyleyip yanı-

mızdan ayrıldı. Cansu teyze yanımıza gelip ne olduğunu sordu. Durumu anlattığımızda yanında sıcak su torbası olduğunu söyledi. Elif teyze, kızının saçlarını okşarken "Ağrı kesici içtin mi?" diye sordu. Masal yavaşça başını evet anlamında salladı.

Masal'ın yalancı inlemelerini duyan beşizler kapının önünde toplanmıştı. Annem elinde bir kupayla gelirken, Cansu teyze de içini doldurduğu sıcak su torbasını Masal'a verdi. Alt tarafı bir regl sancısı için, herkesi başında seferber etmeyi nasıl başarmıştı bu kız?

Masal çayını içene kadar bekledik. Yokluğumuzu fark eden amcamı kapının önünde gördüğümde, Masal'a kaş göz işareti yaptım. "Ne oluyor Elif?"

Odaya giren amcamla tekrar acı çeken bir hale bürünen Masal, Oscarlık oyunculara taş çıkaracak bir performans sergiliyordu. Elif teyze, usturuplu bir şekilde durumu anlattı. Demir amca telaşlı görünen bir ifadeyle kızının yanına gidip "Hastaneye gitmek ister misin?" diye sordu. Babası şefkatle saçını okşarken Masal'ın mutluluğunu gizlemekte zorlandığını fark ettim. Resmen bir taşla iki kuş vurmuş, babasıyla arasını düzeltmişti. Hoş, bu yalan ortaya çıkarsa daha beter bozulacaktı.

"Gerek yok baba, biraz uyusam geçer."

Amcam kızının alnını öpüp ayağa kalktı. Teyzemle bakıştılar. Nedense içimden bir ses işlerin planladığımız gibi gitmediğini söylüyordu. "Hayırdır?" diyerek odaya giren babam, Masal'ı fark edince "Ne oldu?" diye sordu. Kızarıp bozaran Bal Böceği başını yastığa gömdü.

"Masal biraz rahatsızmış. Biz evde kalalım, yemeğe siz gidin. Vedat'a özürlerimizi iletirsin."

Dehşetle Masal'a baktım. Bir şeyler düşündüğü her halinden belliydi. Birden "Biliyordum böyle olacağını," dedi.

Sonra kaşlarını çatarak bana bakmaya başladı. "Sana annemlere söyleme demiştim," dediğinde dudaklarım aralanırken kısa bir an bakışlar benim üzerime toplandı.

"Masal ben-"

"Benim yüzümden planlarını iptal ediyorlar." Masal tekrar acı çekermiş gibi yüzünü buruşturdu. "Baba, Vedat amca o kadar hazırlık yapmıştır. Çok ayıp olur. Siz de gidin."

"Vedat halden anlar, sen dert etme." Masal'ın birazdan saçmalamaya başlayacağını hissediyordum. "Anne, burada olmanız benim ağrımı geçirmeyecek. Ben zaten uyuyacağım. Boşu boşuna gecenizi berbat etmeyin. O kadar hazırlanmışsınız."

"Seni burada yalnız bırakmayız."

"Ya yalnız olacağımı kim söyledi? Hale benimle kalır," dediğinde tekrar odak noktası oldum. Bu sefer rolümü bildiğim için "Kalırım tabi," diye cevap verdim. Amcamın gözlerinin kısılması hayra alamet değildi. Büyük ihtimal ne karıştırdığımızı çözmeye çalışıyordu ama kızının acı çeken hali de kafasını karıştırıyordu.

"Sen uyuyacaksın hadi. Hale ne yapacak peki? Kız boşu boşuna sıkılacak."

Masal gözlerini belerterek bana baktı. Sanırım bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Ha, sıkılmam. Zaten en sevdiğim diziyi kaçıracağım diye üzülüyordum. Onu izlerim, sonra ben de yatarım."

"Ay olmaz. Sizi yalnız bırakamayız."

"Kapının önü koruma dolu anne!"

"Hadi ya, gitmiyor muyuz?" diyerek içeri giren Asal'la duruşumu düzeltim. Kaşlarını çatarak bakışlarını ufacık odaya sığan ekipte dolaştırdı. "Ne oluyor ya?" diye sorduğunda amcam oğlunu da alıp dışarı çıktı. Masal hâlâ annesine gitmeleri gerektiğini söylüyordu. Ben ise sıkılma-

yacağımı garanti etmeye çalışıyordum. Kısa bir süre sonra odaya dönen ikiliden birinin yüzünün asıldığı aşikârdı.

"Asal da sizinle kalıyor."

Masal'ın gözleri dehşetle açıldı. Ben ise gülmemek için alt dudağımı dişlemeye çalıştım. Sanırım bir taşla iki kuş vuran sadece Masal değildi. Hem Hacer ve Asal'ı birbirinden uzak tutacak hem de hayallerimin prensiyle koca bir geceyi yalnız geçirecektim.

* * *

Annemler tespih çeker gibi tembihlerini sıraladıktan sonra evden ayrıldılar. Hale'yle ikimizin içi içine sığmıyordu. Benimki sıkıntıdan, onunki mutluluktan... Allah'ım, ben o kadar rolü boşuna mı yapmıştım? Bu çocuk varken ben evden nasıl kaçacaktım?

Yalvarırım bir çıkış yolu göster, diye dua ederken aşağıdan gülüş cümbüş sesleri duyuldu. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Tam kapının koluna elimi uzatmıştım ki kapı açıldı. Son anda kendimi geriye atarak yüzüme kapının çarpmasını engelledim. Hale, dehşet dolu bir yüz ifadesiyle içeri girip kapıyı kapattı ve sanki tüm enerjisini buraya gelmek için harcamış gibi kapıya yaslandı. Nefes nefeseydi. Neden buraya koşarak gelmişti ki?

Gözlerini belerte belerte açıp "Geldiler," diyen Hale'ye "İyi saatte olsunlar, değil mi? Fark ettim bakışlarından," dedim.

"Hacerler geldi."

Ufak bir çığlık attım. "Ne demek Hacerler geldi? Babamlar mı yani? Allah'ım, bu adam beni öldürecek. İçi rahat etmedi, yemeği kesin ayağımıza getirdi-"

Hale elini ağzıma bastırdı ama ben anlaşılmasa da konuşmaya devam ettim. Allah'ım, ben oğlundan nasıl kurtulacağımı düşünürken, babasını yollaman "Beterin beteri var," deme şeklin miydi?

Hale "Sus bir, sus!" diye uyarınca sıkıntıyla iç çektim. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Rolümün çöpe gittiği yetmiyormuş gibi şimdi bir de bütün gece yatakta kalmak zorundaydım.

"Hacer ve arkadaşları geldi."

Hacer ve arkadaşlarımı mı? O zaman babamlar geri dönmemişti. Bu demek oluyordu ki, hâlâ kaçabilme şansım vardı. Hatta az önceye kıyasla daha kolaydı. Hacer Asal'ı, Hale korumaları oyalar; Masal da kaçar. Allah'ım, sana şükürler olsun!

"Yağmurdan kaçarken doluya tutulduk. Ne yapacağız?"

Adım sesleri duyduğumuzda Hale'yle birbirimize baktık. "Yukarı geliyorlar," dediğinde telaşla yatağıma koşup pikenin altına girdim. Hale panikle kendi etrafında döndü. Tam kapı açılacağı an kendini yatağına attı.

Hacer yüzünde alışık olduğum gülümsemeyle odaya girerken "Selam gençlik," dedi. Asal da az önceye kıyasla mutlu görünüyordu. Bu kız bu çocuğun içkisine mutluluk tozu falan mı karıştırıyordu?

"Rahatsızmışsın Masal. Geçmiş olsun." Hacer beni öperken elimden geldiğince gülümsemeye çalışarak teşekkür ettim. Kız, Hale'ye kısa bir bakış atıp gülümsedikten sonra tekrar bana döndü. "Asal gelemeyeceğinizi söyleyince sıkılmayın diye arkadaşları toplayıp geldim."

"İyi bok yedin."

Hale'nin cümlesiyle dudaklarım aralandı. Bal Surat belli ki sesli düşünmüştü. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ne iyi ettin," diyerek durumu kurtarmaya çalışırken Hale'nin yanaklarının kızardığını fark ettim. Asal'ınsa bıyık altından güldüğünü...

Bozulduğu belli olan kız "Neyse, biz aşağı inelim de sen rahat rahat dinlen," deyip Hale'ye döndü. "Gelmiyor musun?" diye sorduğunda Hale "Uyuyana kadar Masal'ın yanında kalacağım," diye cevap verdi.

"Daha iyi," diyen kız Asal'ı çekiştirmeye başladı.

"Yelloz!"

Gözlerimi fal taşı gibi açıp Hale'ye baktım. Dehşetle bana bakarken yine sesli düşündüğünü fark etmediğini anladım. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Duraksayan Hacer arkasını dönüyordu ki, "Yapboz!" diye bağırdım. "Yaparız tabi, hem ben de kafamı dağıtmış olurum. Ne kadar iyi düşündün Bal Surat."

Hacer gözlerini kısarak Hale'ye baktı. Gözlerindeki intikam ateşini fark etmemek için salak olmak gerekirdi. Bu sefer Asal kızı çekiştirirken "Bir şey olursa seslenin," dedi. Sesinden gülümsediği ayan beyan ortadaydı. Adım seslerinin uzaklaşmasıyla tutmaya çalıştığım kahkahayı yüksek sesle attım. Hale utançla yüzünü yastığa gömdü.

"Neden düşüncelerimi tutamıyorum ki ben!"

Kahkahalarımı durdurmaya çalışırken "Bence çeneni tutsan yeterli," dedim. Hale sıkıntıyla inleyerek başını yastığa vururken yataktan kalktım. Aynada kendime bakıp saçımı başımı düzelttikten sonra "Ben gidiyorum," diye fısıldadım. Hale can havliyle

"Gitmeeee!" diyerek ayağa kalktı. "Ya da beni de yanına al!"

Şaka yaptığını düşünerek ufak bir kahkaha attım ama Hale'nin ifadesi hiç de şaka yapıyor gibi değildi. Birden yüz ifademi ciddileştirdim. "Saçmalama," dememle mızmızlanmaya başlayan arkadaşıma "Senin burada artık ulvi bir görevin var," dedim. "Asal'ı gözünün önünden ayırmayacaksın ve en ufak bir aksilikte bana haber vereceksin."

"Bal Böceği, o değil senin, benim bile yokluğumu fark etmez. Ben de geleyim."

"Geleceksin zaten," dediğimde gözleri parlayan Hale, "Gerçekten mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallayarak ufak çantamın içine telefonumu koydum. "Korumaları atlatmamda bana kim yardım edecek sanıyorsun?"

"Ne! Saçmalama. Ben koca adamları atlatmanda nasıl yardımcı olacağım?"

"Çok basit. Evde misafirlerimiz olduğunu ama ikram için vereceğimiz bir şey olmadığını, marketten cips, içecek falan almalarını söyleyeceksin. Kapıda duran üç adam var. Biri markete gider, diğerlerini de sorularınla oyalarsın. Ben de o sırada tüyerim."

"Bana çok mantıklı bir plan gelmedi. Ayrıca evden nasıl çıkacaksın?"

Hale'nin sorusu çalışmadığım bir yerden gelmişti. Kapıdan çıkamazdım, misafirler salonda oturuyordu. Balkondan bu etekle atlamam imkânsızdı, öte yandan ben bu sakarlıkla kesin atlamak yerine düşerdim. Bacağım falan kırılırdı. O zaman ne yapacaktım? Plan yapacak vaktim yoktu. Zaten aklıma bir plan da gelmiyordu. Hale'nin de bana yardım

edemeyeceğini gergin halinden anladığımda aklıma tek bir fikir gelmişti.

"Doğaçlama takılacağız. Hadi."

* * *

Masal'ın dâhiyane fikri kafama yatmamıştı ama kabul etmekten başka çarem yoktu. Doğaçlamadan kastı saçmalamaksa, onu çok rahat yapabilirdim. Zira az önce çok güzel bir şekilde rezil olmuştum. Odadan çıktık. Etrafı kolaçan ederek parmak ucunda ilerlemeye başladık. Aşağıdaki sesleri dinlemek için merdiven boşluğuna doğru eğildim. Ses çok derinden geliyordu. Masal'a baktığımda çoktan merdivenleri yarıladığını gördüm.

"Kızım beklesene!"

Fısıltım boşlukta yankılandı. Masal susmamı işaret ettikten sonra "Sana kalırsak annemlerin gelmesine yakın evden ancak çıkarız," dedi. "Hadi, takiple beni."

Masal önde ben arkada aşağı indik. Bu kız Allah'ın sevgili kulu muydu bilinmez, salonda bir kişi hariç kimse yoktu. O kişi de arkası bize dönük bir şekilde telefonla konuşuyordu. Konuşmalardan anladığım kadarıyla herkes mutfaktaydı. Masal kafasını uzatıp etrafa baktıktan sonra eliyle peşinden gitmemi işaret etti. Olabildiğince sessiz bir şekilde evden çıktık. Bir an derin bir nefes almak istemiştim ama kapıdaki korumaları gördüğümde işimizin daha bitmediğini hatırladım.

"Görevini biliyorsun Ajan Bal Surat."

Çok gergindim. Annemleri atlatmak neyse de, bu işler için eğitilmiş adamları nasıl oyalayacaktım. Parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. Ellerimi yumruk yapıp açarak bu hissi geçirmeye çalıştım. Yürümeye başladığımda Masal'ın ters tarafa doğru koştuğunu gördüm. Neyse ki

adamların hâlâ dikkatini çekmemiştik. Heyecandan nefesim sıklaşmıştı. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Ben kesinlikle ajan olamazdım. Ne diyecektim bu adamlara ben? Hah cips...

"İyi akşamlar."

Beni fark etmeleriyle ayağa kalkan adamlardan biri "Buyurun Hale Hanım," diyerek önünü ilikledi. Ne diyecektim? Hah cips.

"Anlamadım efendim."

Allah kahretsin ya! Bugün üçüncü oldu bu! "Arkadaşlarımız geldi. Evde de ikram edeceğimiz hiçbir şey yok. Biriniz cips gibi atıştırmalık bir şeyler alabilir mi?"

"Hemen efendim," diyen adam arkasındakilerden birini markete gönderdi. "Biz istediklerinizi geldiğinde içeri getiririz efendim." Sanırım bu kibarca *evine dön* demekti. "Ha yok, biraz hava da almak istiyorum." Kollarımı rahatmışım gibi göğsümde bağladıktan sonra etrafa bakındım. Masal ortalıkta gözükmüyordu. "Siz bilirsiniz efendim. Buyurun oturun," diyerek bir sandalyeyi dışarı çıkarttı.

"Yok, böyle iyi. Teşekkürler."

Rahatlamak istercesine havayı ciğerlerime doldurdum. Adamların garip bakışlarından kaçmak için başımı başka tarafa çevirdim. O sırada Masal'ın çalıların arkasından emekleyerek bize doğru geldiğini fark ettim. Telaşla adamlara döndüm. "Çok mu sıcak?" diyerek kendimi elimle yellemeye çalıştım.

"Normal efendim."

"Yok yok, sıcak," diyerek elimi yüzümde dolaştırırken "Su var mı?" diye sordum. Bir adam hızla kulübemsi yere girdi. "Ay sanırım otursam iyi olacak," diyerek sandalyeye oturdum. Böylece diğer adamın da sırtını Masal'a çevirmiş bulundum. "Sanırım bayılacağım," diyerek kendimi

saldığımda adam beni yakaladı. İnsanlar bayılırken bunu haber verir miydi ya? Mal mısın kızım sen! "Hale Hanım," diyerek yanağıma vuran adama tepki vermemek için kendimi kastım.

"Çabuk Bora Bey'e haber verin."

Babamın adını duymamla gözlerimi açtım. Adam bana vurmayı keserken "Dur dur," dedi. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Masal ortalıkta gözükmüyordu. Sanırım o hengâmede dışarı çıkmayı başarmıştı. Derin bir nefes alırken adamın uzattığı suyu kafama diktim.

"İyi misiniz Hale Hanım, Bora Bey'e haber vermemizi ister misiniz?"

"Hayır. Bir an gözüm kararadı. Sanırım sıcaktan. Şimdi iyiyim. Teşekkürler."

Ayağa kalktım. Adam hâlâ bayılabilirmişim gibi beni tutuyordu. "Ben eve gitsem iyi olacak, siparişleri getirirsiniz." Adam bana eve kadar eşlik etti. Ara ara arkamı dönüp Masal'ı en son gördüğüm yere baktım. Göremememem her seferinde biraz daha rahatlamama neden oldu. Yakalanmadan çıkmıştı ama yakalanmadan içeri nasıl girecekti?

Adama teşekkür ederek içeri girdim. Şamatanın içinde neşeli bir kahkaha koptu. O sırada elinde şişeyle mutfaktan çıkan Asal "Hale?" dedi. "Senin dışarıda ne işin var?"

"Masal uyudu, ben de hava almak istedim."

Hacer "Ne çabuk," dediğinde çenemi tutmaya çalıştım. "İyi, hadi gel. Şişe çevirmece oynayacağız." Bu oyundan oldum olası hoşlanmazdım ama sevdiğim çocuğun bu teklifini de reddedemezdim. Asal'ın çaprazına otururken bu gruptakileri daha önce görmediğimi fark ettim.

"O zaman başlıyorum. Uç kısmı soruyu sorar."

Asal şişeyi çevirdi. Derin bir nefes alıp dibinin ben-

de durmaması için dua etmeye başladım. Şişe yavaşladı. Durdu duracak gibi oldu ve ucu Hacer'i gösterdi. Lanet olsun!

"Harika ilk ben soruyorum. Aleyna, doğruluk mu cesaret mi?"

Yanımdaki küt siyah saçlı kız heyecanla "Doğruluk," dedi.

"Yalnız bir dahakine sıran geldiğinde cesaret demek zorundasın." Aleyna sorun olmadığını söyleyince Hacer hayatındaki en utandırıcı ânın hangisi olduğunu sordu. Kız bir süre düşündü. "Sanırım," diyerek düşünmeye devam etti. "İlk birlikteliğimde prezervatifi balon sanmam."

Herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Asal'ın da belli belirsiz gülümsemesi sinirimi bozuyordu. Bu nasıl bir arkadaş grubuydu böyle? Bir süre bu konu hakkında konuştular, daha sonra Aleyna şişeyi eline alıp çevirdi. En azından bana gelecekse uç kısmı gelsin diye dua ederken dip kısmının gelmesi, Masal kadar şanslı olmadığımı gösteriyordu. Hızla şişenin ucunun kimi gösterdiğine baktım. Kıvırcık saçlı kız "Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu.

"Doğruluk."

"Hiç daha önce bir erkekle yakınlaştın mı?"

Bu soru fazla özel değil miydi? Alev alev yandığımı hissederken Asal'a baktım. Başını önüne eğmiş olsa da gerilen boyun damarları bu sorudan rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Hiç yakınlaşmadım."

Asal hariç hepsi şok olmuş bir şekilde bana baktı. Kıvırcık saçlı kız "Gerçekten mi? Hiç mi? Öpüşmedin bile yani ha?" diyerek ardı ardına soruları sıraladı. "Hayır," diye geçiştirip şişeyi döndürdüm. Şişe döndü, döndü, döndü. En sonunda Aleyna ve kıvırcık saçlı kızın arasında durdu.

"Şule, seç bakalım. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret!" demesiyle alkış ve ıslıklar havada uçuştu. Yanımdaki kızın bakışları Hacer ve Şule arasında gidip geldi. Ne düşündüklerini anlamasam da burnuma hiç güzel kokular gelmediğinin farkındaydım.

"Asal'ı otuz saniye boyunca öp. Dudağından."

Kaşlarımı çatarak Asal'a baktım. Onun baktığı ilk kişi olmak bile beni mutlu etmemişti. Merinos koyununun gözleri parlıyordu. Hacer ve Aleyna ise pis bir şekilde gülüyorlardı. Gerçekten öpüşmeyeceklerdi, değil mi? *Buna izin vermeyeceksin herhalde Asal Kara!*

"Mızıkçılık yok!"

Şule, heyecanla Asal'a döndü. Asal ise ikilemde kalmış gibi bakıyordu. Bu kıvırcığı öpmeyi düşünüyordu yani. Gerçi kızın fiziği Beyonce'dan farksızdı. *Onu öpmeyip de gelip seni mi öpsün Hale!*

"Hale Hanım..." Duyduğum sesle irkilip arkamı döndüm. Elinde poşetlerle kapıda bekleyen korumayı gördüğümde "İnsanda akıl mı bıraktınız?" diye düşünerek ayağa kalktım. Teşekkür ederek elindeki poşetleri aldım.

Asal "Onlar ne?" diye sorduğunda "Atıştırmalık bir şeyler sipariş etmiştim," dedim. "Siz oyuna devam edin. Ben de şunları kâselere koyup geleyim."

En azından öpüşmenizi görmem, diye düşünürken Hacer "Paketten yeriz ya, uğraşma," dedi. Sırf benim o sahneyi görmem için yapmıyorsa bana da Hale demesinler!

Poşetleri koltuğa koyup yerime oturdum. "Nerede kalmıştık," diyen Hacer sanki unutmuş da yeni aklına gelmiş gibi "Hah! Şule Asal'ı öpecekti," dedi. Şule Asal'a dönmüştü, Asal da ona. Hayır dememişti. Öpüşmeyi kabul etmişti!

Kalbim yangın yeriydi. Ne alevler söndürmüştüm ora-

da ama şu andaki kıvılcım kadar hiçbir zaman canım acımamıştı.

Şule Asal'a yaklaşırken gözlerimi kapatmak istedim ama Hacer'in gözlerini üzerimde hissediyordum. Bu yüzden güçlü kalmak için yumruklarımı sıktım. Allah'ım, sen bana güç ver.

Dudaklarını birbirine değdi. "Süre başladı," diyen Hacer'le içimden sessizce otuza kadar saymaya başladım. En azından kafamı dağıtırım diye düşünüyordum ama kızın ellerinin Asal'ın ensesine, oradan saçlarına kaymasıyla hangi rakamda kaldığımı unuttum. Ağır çekimde kızın sonsuz aşkımı nasıl iştahla öptüğünü izledim. Kalbim hiç sakinleşmeyecek gibi hızla atıyor, kaslarım seğiriyordu. Gözlerim yanmaya başladı. Ağlamamı engelleyen tek şey Asal'ın heykel gibi durmasıydı ama canım acıyordu. İçgüdülerim ayağa kalkmamı söylüyordu; kaçmamı, burası hariç herhangi bir yerde olmamı. Ama kıpırdayamıyordum. Bacaklarım artık beni taşıyabilecek kadar güçlü değildi.

"29, 30"

Asal kızı ittirdi. Buna rağmen kıvırcık saçlı kız, gursuzmuş gibi alt dudağını ısırıyordu. "Keşke her cesaret böyle olsa," demesiyle yüzüne bir tane yumruk geçirmek istedim. Oyunda Asal'dan başka iki erkek daha vardı. Neden illa o! Hoş, cevabı için çok düşünmeye gerek yoktu.

Bir süre şişe ne bende ne Asal'da durdu. Diğerleri birbirine soru sorup dururken ben sadece Asal'a bakıyordum. Hiç konuşmuyordu, adam akıllı hiç gülmüyordu ve Hacer yanındayken bu imkânsız gibi bir şeydi. Sıkılmış mıydı? Yoksa az önceki öpüşmeden dolayı kendini suçlu mu hissediyordu? Beter ol!

Mola verdik. O sırada adamlara aldırdığım ikramları servis ettim. Aklımda sürekli Masal'ın ne yaptığı dolanı-

yordu. Ne zaman dönecekti? Kısa bir muhabbetten sonra oyuna devam ettik ve o kadar şanslıydık ki, şişe yine ne bende ne de Asal'da durdu. Sanırım yer değiştirerek oturmamız işe yaramıştı. Ya da ben erken konuşmuştum.

"HALE!"

Hacer heyecanla oturuşunu düzeltti. Adımı seslenişindeki "Nihayet!" manasını anlamamak için salak olmak gerekiyordu. Şişeye baktığımda dip kısmının bana geldiğini gördüm. "Cesaret demek zorundasın," dediğinde "Diyelim bakalım," dedim.

Hacer elini yanağına koydu. Düşündüğünü belli eden sesler çıkardı ama bunlar yapmacıklıktan öteye gidememişti. Kafasında bir şey vardı belli ki, sadece şu anda düşünmüş izlenimi vermeye çalışıyordu. Bu kızın benimle derdi neydi?

"Hah, buldum," dediğinde "İyi bari," diye cevap verdim. "İlk öpücüğüne şahit olalım bence. otuz saniye boyunca Hasan'ı öp. Hoşuna giderse bir otuz saniye daha veririz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sadece iki kere laf sokmam yüzünden bana bu kadar kinlenmiş olamazdı. Daha önce öpüşmediğimi söylememe rağmen bunu benden isteyemezdi. İlk öpücüğümü istemediğim birine, bir oyuna kurban veremezdim.

"Hadi Hale! Alt tarafı bir öpücük."

"B-ben yapamam."

Herkes beni ayıplarken Asal'a baktım. Suratı asık, çenesi kenetliydi. Çenesinin altında atan damarı görebiliyordum. "Mızıkçılık yok. Şule ve Asal nasıl öpüştüler..." Hacer'in ağzını burnunu dağıtmak isterken "Tamam o zaman. Ben oyundan çekiliyorum. Siz oynamaya devam edin," dedim.

"Olmaz. En azından cesareti yapacaksın."

Hasan denen çocuğun bana doğru yaklaştığını görünce "Ya istemiyorum!" dedim. Gözlerim dolmaya, etraf buğulanmaya başlamıştı. Bıkkınca nefesini dışarı üfleyen Hacer "Bir de bunun için ağlayacak mısın? Sanki git adamın altına yat dedik," dedi.

"Öyle bir şey dediğin an, birinin altına yatacak kişi sen olursun."

Asal'ın cümlesiyle tüylerim diken diken oldu. Ses tonu öylesine sert, öylesine soğuktu ki bir anda ortam buz kesti. Herkesin gerildiğini anlayabiliyordum. Hacer hariç! Neyine güveniyorsa meydan okurcasına Asal'a bakıyordu.

"Oyun bitti!"

Hacer tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Asal ayağa kalktı. "Gece de bitti. Şimdi herkes evine!"

* * *

Şansım yaver gitmişti ve kimseye yakalanmadan Barlar Sokağı'na gelmiştim. Bir sokak hiç mi boş olmazdı ya! İnsanlara değmemeye çalışarak artık yolunu ezberlediğim mekâna doğru yürüdüm. Umarım yine Enes'i orada bulabilirdim. Siyah giyimli insanların artmasıyla bara geldiğimi anladım. Derin bir nefes aldım. Elbisemi düzelttim. Üzerimdeki birkaç bakışı umursamadan içeri girdim.

Loş mekânda çok fazla insan vardı ve çıkan ses alevlerin kükremesine benziyordu; seslerin tizleşip kalınlaşması, yaklaştıkça yükselen o tanıdık, durdurak bilmeyen uğultuya bir de yüksek sesli müzik eşlik ediyordu. Tam bir işkenceydi ama katlanmaktan başka çarem yoktu. Mekânı kısa bir süre taradıktan sonra Enes'in her zamanki gibi barda olduğunu gördüm. Resmen bir barmene gönlümü kaptırmıştım. O

kadar yakışıklıydı ki, hele o gülümsemesi... Bir dakika ya, içkisini verdiği kıza gülümsüyor muydu?

Burnumdan sert bir nefes vererek ayağımı yere vurdum. Sinirlenmiştim ve bunu belli edercesine yürümeye başladım. Beni fark eden bir barmen Enes'i dürtüp başıyla beni işaret etti. Yüzündeki gülümseme tanıdık bir ifadesizliğe dönen Enes bana doğru yürüdü. Barın önüne geldiğimde zar zor tabureye çıktım. Enes ise kalın kollarını iki yana açıp barın tezgâhına dayadı. Kasları resmen dövmelerle kaplı teninin altında yer değiştirmişti.

Kısa bir an tüm kolunu kaplayan dövmeye baktım. Bu kadar yakınımda olmasına rağmen neden üzerindeki şekilleri tam olarak anlayamıyordum? Yine boynunda aynı ip gözüküyordu. Allah'ım, bu çocuk o kolyeyi hiç çıkarmıyor muydu ya!

"Yine mi sen?"

Bakışlarımı kahverengi gözlerine kaydırdım. "Ne istiyorsun?" diye sorduğunda gözüm az önce güldüğü kıza kaydı. Hoşnutsuz bir şekilde bizi izlediğini gördüğümde kibarca sınıttım ve Enes'e döndüm.

"Şu kıza verdiğin hizmetin aynısını," dediğimde hafifçe kaşları seyirdi. Kimden bahsettiğimi anlamak için omzunun üzerinden arkasına baktı. Kızın anında ifadesi yumuşadı ve gülümsedi. Başımı hafifçe eğip Enes'in de ona gülümseyip gülümsemediğini görmeye çalıştım ama o sırada bana döndü. Yüzünde artık bir ifade vardı. Öfke...

"Aynısını isteyeceğini sanmıyorum," dediğinde onların nasıl bir ilişkisi olabileceğini düşündüm. Aklıma gelen gerçekle yanaklarımın ısındığını hissettim. Allah'ım, adamdan gülümsemesini isterken orospu gibi mi davranmıştım yani?

"Ee şey," deyip gözlerimi aşağı çevirdim. Ne diyecektim ki, 'sadece gülümsemeni istemiştim' diyerek ondan hoşlandığımı mı belli edecektim? Buraya geçen gün için özür dilemeye geldin Masal! Tamam seni çok etkileyebilir ama sana yaptıklarını unutma ve hormonlarına sahip çık!

"Lanet olsun!"

Enes'in neden böyle bir şey söylediğine anlam veremeyerek başımı kaldırdım. Çatık kaşları bana döndü ve beklemediğim bir anda uzanıp kollarımı sıkıca kavradı. Öfkeyle beni tutan ellerine bakarken bir anda havalandığımı hissettim ve çığlık atarak bar tezgâhının üstünden kayarak Enes'in yanına geçtim.

Ayaklarımın yere basmasıyla ellerini ittirdim. Acıyan kollarımı sıvazlayarak "Ne yapıyorsun sen ya?" diye bağırmamla elini ağzıma kapatması bir oldu. Birden kendimizi yerde bulduk. Olaylar o kadar hızlı ilerliyordu ki hiçbir şey anlamıyordum. Enes başını kaldırıp arkadaşlarına baktıktan sonra bana bir bakış attı ve sadece bir an için onun sıcak kahverengi gözlerine kapıldım. Bir saniyeden kısa bir süre içinde orada tanıdık şeyler bulmuştum. O da telaşlanabiliyordu.

"Elimi ağzından çekeceğim ve sen tek bir kelime bile etmeyeceksin. Anlaştık mı?"

Başımı onaylarcasına salladım. Enes yavaşça elini dudaklarımdan çekti. "Polisler geldi. Kimlik kontrolü yapacaklar. Eğer yaşının tutmadığını görürlerse bu mekânı kapatırlar ya da yüklü bir ceza yazarlar. Seni de karakola götürürler. O yüzden sesini çıkarmadan bekle ve ben çık diyene kadar burada kal!" Neredeyse soluk almadan konuşmuştu ve cevap bile verme-

mi beklemeden ayağa kalktı.

Müzik sesi bıçak gibi kesildi. Bir anda ışıklar yandı. Etraf ışıl ışıl olunca refleks olarak gözlerimi kıstım. Bu mekânı ilk kez bu kadar aydınlık görüyordum.

"Polis. Herkes kimliklerini hazırlasın."

Duyduğum kalın erkek sesi, düşüncelerimden şu âna dönmemi sağladı. İçeride polisler vardı, benim yaşım bu mekân için yeterli değildi ve tüm bunları geçtim burada olduğumdan kimsenin haberi yoktu. Yakalanıp karakola gittiğim an olacakları düşünmek bile istemiyordum. Resmen bir ses olayın ciddiyetini anlamamı sağlamıştı.

Eğlenceleri yarıda kalmış insanların homurtularını duyuyordum. Enes'e baktığımda soğukkanlılığını koruduğunu fark ettim. Sanki benim varlığımı unutmuştu ve her zamanki rutin kontrolün bitmesini bekliyormuş gibiydi. Sanırım Enes böyle bir insandı; hislerini istediği gibi dizginleyebilen, aklından geçenleri karşı tarafın okumasına izin vermeyen biri. Belli ki birinin yüzüne bakıp gözünü bir kere bile kırpmadan yalan söyleyebilirdi. Bu düşünce nedense iyi hissettirmişti. Belki de benim varlığımdan da düşündüğüm kadar rahatsız olmuyordu ya da bana söylediği her şey aslında hissettikleri değildi. Hoş, bana ne hissediyordu ki?

"Sen..."

Az önceki sesin çok yakından geldiğini duyunca, sırtım bir yere çarpana kadar geri geri süründüm. "Barın kontrolünü yapacağım. Giriş nereden?" Buraya geçtiği an beni görecekti. Enes'e baktım, yumruklarının sıkılı olduğunu fark ettim. Panik bedenimi ele geçirmeden önce düşünmeye çalıştım. Aklım bütün hızıyla çalışıyordu. Polisin beni görmemesi

için ne yapabilirdim? Bu saatten sonra kaçamazdım. O zaman... Saklanmalıydım ama nereye?

Telaşla etrafa bakındım. Adım sesleri yaklaşırken arkamda aralık olan dolabı fark ettim. Yavaşça kapısını açtım. Tozlu birkaç şişe haricinde boştu. Zar zor sığabileceğimi düşünerek içene girdim. İçerideki toz birden havalandı. Öksürmemek için ellerimle ağzımı burnumu kapattım. Allah'ım ya! Tamam, dolabı kullanmıyor olabilirsiniz ama insan arada bir tozunu alır ya! Kesin burada örümcek, karafatma falan da vardır. Düşüncelerimle ürperdim. Resmen tüylerim diken diken oldu.

"Bu dolaplarda ne var?"

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Sanki sakinleşmek nedir bilmiyordu. Adam tek tek dolapları kontrol etmeye başladı. Her sert dolap kapanışında irkiliyordum. Benim olduğum yeri açtığında ne yapacaktım? Bu kız neden burada dese "Şarap gibi kızım, yıllanmayı bekliyorum," diyecektim. Kapağın hafifçe açılmasıyla dehşetle iç çektim. Tüm toz ciğerlerime doldu. Öksürmemek için elimi daha sıkı bastırdım ama nefes alamıyordum.

"Baş komiserim, sokağın başında bir olay varmış. Şimdi bildirdiler."

Gözlerim bulanmaya başladı. Daha fazla dayanamayıp nefes aldım ve bu hareketimle toz daha da ciğerlerime doldu. Sanırım havasızlıktan ölecektim. Allah'ım, yardım et, diye dua ederken kapak kapandı ve adım sesleri hızla uzaklaştı. Müziğin tekrar başlamasıyla kendimi dışarı attım. Kulağıma dolan yırtılmaya benzer sesi umursamadan öksürmeye başladım. Sanki ciğerlerimi kusmak istermiş gibi sesler çıkarıyordum. Nefes alma çabam başka bir öksü-

rükle kesiliyordu. Soğuk soğuk terlemeye başladım. Bedenim titriyordu. Ellerimi yumruk yapıp sabit bir pozisyonda durmaya çalışırken öksürmeye devam ettim.

"Sen oraya nasıl girdin?"

Enes ne zamandır bu pozisyondaydı? Resmen önümde çömelmiş, elleriyle yüzümü kavramaya çalışıyordu. Arkadan birilerinin su uzattığını gördüğümde bakışlarımı merakla beni izleyen barmenlere çevirdim. Allah'ım, rezil olmuştum.

"İç şunu," diyerek ağzıma dayadığı bardaktan yudum almaya çalıştım. "Enes, olayın asparagas olduğunu anladıklarında tekrar gelecekler biliyorsun." Ne yani, sokağın başındaki olay oyun muydu? "Biliyorum."

Enes'e baktım. Yoksa bu oyun onun başının altından mı çıkmıştı? Bir anda bakışları benimkilerle buluştu. Kaşları hafifçe çatılırken yanağımdaki eli saçıma kaydı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken saçlarımın arasından bir şey aldı. Örümcek! Çığlık atıp hızla saçlarımı silkelemeye başladım. Bir yandan da "Başka var mı?" diye bağırıyordum.

"Oho... Yuva yapmışlar," dediğinde tekrar çığlık attım ve daha hızlı bir şekilde saçlarımı karıştırdım. Duyduğum kahkaha sesiyle duraksadım. Enes'in o beyaz dişlerini göstererek güldüğünü gördüm. Kesin küçükken diş teli takmıştı. Yoksa dişlerinin bu kadar düzgün olmasının bir açıklaması yoktu. Ona dikkatli baktığımı görünce kahkaha atmayı kesti. Yüzü öyle hızlı ifadesizleşmişti ki, duygularını kontrol edebilmesine hayran kaldım.

"Polisler tekrar gelmeden, git."

Her yanım toz içindeydi ve yavaş yavaş kaşınma-

ya başlamıştım. Öte yandan kalçamda bir soğukluk hissediyordum. Başımı arkama çevirdiğimde elbisemin yırtıldığını gördüm. Hızla çıktığım dolaba baktım. Lanet olasıca çiviler!

"Bu halde mi?"

"Halinde bir şey yok. Biraz tozlusun. Eve gidip yıkanınca bir şeyin kalmaz."

Bunu o kadar umursamaz söylemişti ki sinir vücuduma dalga dalga yayılmaya başladı. "Eve nasıl gideceğimi de söyle de tam olsun." Ne dediğimi anlamadığını hissedince utanarak elbisemin yırtık kısmını gösterdim.

"Enes, geliyorlar." Arkadaşının uyarısıyla ayağa kalkan çocuk hızla kollarımdan tutup beni tek seferde ayağa kaldırdı. Ellerim istemsizce yırtığın olduğu yere gitti. O sırada Enes, arkadaşının belinden çıkardığı önlüğü bana doladı ve "Yürü," diyerek kolumu tuttu. Mekânın arkasına doğru ilerlerken "Canımı acıtıyorsun," dedim ama o bana bir cevap vermek yerine sadece elini makul bir ölçüde gevşetti.

Arka kapıdan dışarı çıktığımızda buranın ufak bir otopark olduğunu gördüm. Enes kolumu bırakıp ceplerinde bir şey aramaya başladı. Bense bir yandan kaşınıyor bir yandan da oksijene açmış gibi temiz havayı ciğerlerime doldurmaya çalışıyordum.

Enes'in bir yöne doğru yürüdüğünü görünce peşinden ilerledim. Park halinde duran bir motorun önünde durduğunda duraksadım. Belki kullanmasını bilmiyordum ama gerek annem ve babamın sevgisi, gerekse Asal'ın ilgisi yüzünden motorlarla ilgili bilgim vardı ve bu motor kesinlikle barmenlikle alınabilecek fiyatta değildi.

"Motora mı bineceğiz?"

Bıkkınca arkasını dönüp "Evinize kadar kucağımda mı taşımamı isterdiniz küçük hanım?" diye sordu. Ev mi? Beni eve mi bırakacaktı? Bu haldeyken eve nasıl girecektim? Bir an kapıda babamlarla karşılaştığımı düşündüm. Bu işin ne peşini bırakırdı ne de beni rahat...

"Ev olmaz," dediğimde sorgulayıcı bir şekilde tek kaşı havalandı. "Bu halde eve gidemem. Babam-" diyordum ki alayla güldü. "Seni öldürür," diyerek cümlemi tamamlamasıyla başımı salladım.

Sıkıntıyla iç çeken Enes, ellerini belinin iki yanına koydu. Kaşıntım arttıkça tırnaklarımı daha sert bastırıyordum. Resmen her yanım kırmızı çizgilerle doluydu ve biraz daha zorlarsam kanaması an meselesiydi.

Enes düşünceli bir ifadeyle beni izledi. Sonra arkasını dönüp motordan kaskını aldı ve "Kaşınmayı bırak," diyerek bana uzattı. Bir kaska bir Enes'e baktım. En sonunda kaskı kucağıma fırlattı. Neyse ki tutmamı gerektirecek bir durum olmadı ve kask kendiliğinden kucağıma düştü.

"Beni eve götürmeyeceksin, değil mi?"

Kaskı başıma takarken Enes motora binip çalıştırdı. Yine soruma cevap vermemişti. Kendi kaskını taktıktan sonra "Atla hadi," deyince bir motorun yüksekliğine bir de üzerimdeki elbiseliğin kısalığına baktım. Enes sinirli bir iç çekerken "Çattık," dedi ve elini sertçe uzattı.

"Bak ayağını şuraya koyup diğer ayağını-"

"Motora nasıl bineceğini biliyorum," diyerek Enes'in elini ittirdim. Sadece bu elbiseyle nasıl binebilirim onu düşünüyorum, diye düşünürken ayağımı söylediği yere koydum. Diğer ayağımı atarken tekrar

bir yırtılma sesi geldi. Utançtan alev alev yandığımı hissederken motora oturdum.

Enes'in beline ellerimi koymak için uzatmıştım ki "Belimden tutulmasını sevmem. Arkadaki sırtlığı tutun," dedi. Resmen ellerim havada birkaç saniye dikiz aynasından Enes'e baktım. O ise beni umursamadan motoru pedalından indirdi. Sabır dileyerek arkamdaki sırtlığa tutundum. Yavaşça otoparktan çıktık. Yola çıkmasıyla gazı kökledi. Ufak bir çığlık atıp daha sıkı tutundum. Araçların arasından hızla ilerlerken ellerim yaşadığım adrenalinden terlemeye başladı.

Sırtlıktan ellerimin kaydığını hissedince "Biraz yavaş gidemez misin?" diye bağırdım ama Enes beni umursamadan gaza daha çok bastı. Motor değişik bir sesle kükreyince korkudan gözlerim dolmaya başladı. Biraz daha bu hızla giderse düşecektim ve ben bu şekilde ölmek istemiyordum.

"Lütfen yavaşla."

Bu sefer beni dinlemişti ve yavaşladı. Derin bir nefes aldım. Beklemediğim bir şekilde durunca etrafa bakındım. "Neden durduk?" diye sorarak tek katlı, bahçeli evlerle kaplı sokağa baktım.

"Geldik çünkü," dediğinde "Nereye?" dedim. "Bana," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Enes kaskını çıkartıp saçlarını karıştırdıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı. Kafamda kask olmasına rağmen belli ki şu andaki şokumu yansıtıyordum.

Ukala bir sırıtışla "Seni eve atacağım," dediğinde nefesimi tuttum. Aynı bardaki gibi kahkaha attığını görünce yine benimle dalga geçtiğini anladım. "Merak etme, sübyancı değilim," deyip önünde durduğumuz evi gösterdi. "İçeri gir ve yıkan."

Eve doğru başımı çevirdim. Işık yanmıyordu ama Enes'in kalabalık bir arkadaş grubu vardı. Eminim ki beraber kalıyorlardı ve içeride biri olabilirdi. "Kimse yok," dediğinde telaşla Enes'e döndüm. Şu anda Hale'nin ne hissettiğini anlıyordum. "Anahtar kapının önündeki saksının altında."

"Sen gelmiyor musun?"

Tekrar omzunun üzerinden bana baktı. "Sırtına kese yapmamı mı istiyorsun ufaklık?" diye sorduğunda o halimiz gözümün önünde canlandı. Yanaklarımın ısındığını hissederken "Hadi in," dedi.

Tekrar yırtılma sesi duymamak için dua ederek motordan indim. Kaskı kafamdan çıkartıp motorun üzerine koydum. "Çıkarken yine anahtarı aynı yere bırakırsın." Gidecek miydi yani? Benimle içeri gelmiyordu. Hâlâ motordan inmemişti. Giderse ben eve nasıl dönecektim? Burada taksi durağı var mıydı?

"Hadi," dediğinde sorularımın hepsi bende kalarak yürümeye başladım. Taş merdivenlerden yavaşça çıktım. Önüme çıkan saksıların altlarını kontrol etmeye başladım. Resmen belimi hissetmiyordum. Enes gibi biri, bu kadar çiçeği neden bahçesinde tutardı ki?

Anahtarı bulduktan sonra kapıyı açtım. Duvarda el yordamıyla ışığı aradım. Lambaları yakmamla dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. Burası hiç bekâr evi gibi değildi. Aksine sanki bir aile yaşıyordu. Öte yandan bu eşyaları sadece bardan kazandığı paralarla alabilmesi imkânsızdı. Bu çocuk barmenlik dışında ne yapıyordu?

Kapıyı ardımdan kapattım. Çantamı çıkartıp yemek masasına koydum. Bir süre salonda gözlerimi gezdirdim. Daha sonra banyonun olabileceğini dü-

şündüğüm koridora girdim ve önüme çıkan ilk kapıyı açtım. Bingo!

Banyonun temizliği şaşkınlığımı daha da artırırken lavabonun önündeki aynaya baktım. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Saçlarım karman çormandı, aralarında garip şeyler vardı, makyajım akmıştı... Ben Enes'in karşısında saatlerdir bu şekilde mi duruyordum?

Belimdeki önlüğü çıkardım ve elbisemin durumuna baktım. Sanırım artık bir işe yaramazdı. Üzerimi çıkartıp elbiseyi çöpe attım. İç çamaşırlarımı silkeleyerek kenara koyduktan sonra küvete girdim. Suyu açıp parmaklarımı duş başlığından gelen soğuk suyun altında kıpırdattım. Borular hüzünlü bir şarkı söylüyormuş gibi ses çıkarmaya başladı. Sanırım sıcak suyun gelmesi, sonsuza kadar sürecekti.

Acaba annemler gelmiş miydi? Gelmedilerse bile Asal yokluğumu fark etmiş miydi? Hale beni kurtarmak için ne yapmıştı? En önemlisi kendini o Hacer zillisinden koruyabilmiş miydi?

Su ısınmaya başlayınca düşüncelerimden sıyrıldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde banyomu yaptım. Temiz olduğunu düşünmek istediğim havluya sarılıp küvetten çıktım. Elimle aynanın buğusunu aldıktan sonra yansımama baktım. İşte bu kız, tam anlamıyla bendim.

"Acaba kurutma makinesi nerede?" Dolapları karıştırırken karşıma çıkan parfüm şişesini elime aldım. Pahalı bir markaya benziyordu. Kapağını açıp kokladım. Bir anda gözümün önünde canlanan Enes'le içimin sıcacık olduğunu hissettim. Telefonuma gelen mesaj sesiyle kendime gelirken az kalsın şişeyi düşürüyordum.

Parfümü yerine koyup dolabı kapattım. Havluyu çekiştirerek salona döndüm. Kısa bir an çantamı nereye koyduğumu hatırlamaya çalıştım. Yemek masasının üzerinde olduğunu görünce koşarak elime aldım. Cep telefonumu elime aldığımda iki mesaj geldiğini gördüm. Arama olmaması her şeyin yolunda gittiğine işaret olmalıydı. En azından ben öyle düşünüyordum.

Hızla mesajlara girdim. İkisi de Hale'dendi. Biri nerede olduğumu soruyordu. Son gelen mesaj ise, Asal'ın Hacerleri evden kovduğunu, evi topladıklarını, bir an önce dönmemi söylüyordu. Ne olmuştu? Onu bırak Hacer eve döndüğünde bizimkiler kalkması gerektiğini hatırlayacaktı. Allah'ım, bir an önce eve gitmeliydim.

Telaşla telefonumu çantama tıktım. Koşar adım banyoya döndüm ve kurulanıp iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim. Kafama şimdi dank eden şeyle birkaç saniye donakaldım.

Üzerime ne giyecektim?

Düşünmeye çalıştım. Asal'ın tişörtleri nasıl bana elbise gibi oluyorsa Enes'inkiler de olurdu. Sorun eder miydi? Gittiğine göre nereden görecekti ki? Koşarak koridordaki odalara girdim. Hangisi Enes'inkiydi? Üçüncü kapıyla aradığım adrese geldiğimi anladım. Her şey siyah, oda iç karartıcıydı. Sigara kokusu resmen eşyalara sinmişti. Bir an bu kadar sigara içen birinin dişlerinin nasıl o kadar beyaz olabileceğini düşündüm. Yatağı alıştığımın aksine tekliydi ve etrafı kitaplarla çevriliydi. Bu kadar kitabı gerçekten Enes mi okumuştu?

Dolabını açıp elime geçen ilk tişörtü üzerime ge-

çirdim. Düşündüğümden daha da uzun olmuştu. Bu çocuk Asal'dan daha mı yapılıydı? Öyleydi tabi, görmedin mi kızım kaslarını? Kafan kadar...

Aynanın karşısında parmaklarımı tarak yaparak karışmış saçlarımı birbirinden ayırdım. Acaba taksi bulabilecek miydim? Saçımı kurutmakla zaman kaybetmek istemediğim için koşarak salona döndüm. Çantamı takıp evden çıktım. Son anda anahtarı unuttuğumu hatırladım ve kapı kapanmadan durdurdum. Anahtarı masadan alıp evden çıktım. Alelacele kapıyı kilitledikten sonra aldığım saksının altına geri koydum. Koşarak merdivenlerden inerken kapının önünde duran motorla duraksadım. Gitmemiş miydi? Bahçeden çıktığımda Enes'in bahçe duvarına yaslanıp sigara içtiğini gördüm.

"Sen gitmedin mi?"

Başını telefonundan kaldırıp "Salak mısın?" der gibi bakınca sorduğum sorunun gereksizliğini anladım. "Yani şey, içeri girmeyince ben seni-"

"Rahat et diye girmedim."

Enes cümlemi ağzıma tıkmıştı ama beni şok eden şey bu kadar düşünceli olmasıydı. Gözleri üzerimde gezinirken "Üzerindekini bir yerden hatırlıyorum," dedi. Bakışlarımı kendime çevirdim. Lanet olsun! Tekrar Enes'e baktığımda kızıp kızmadığını anlayamadım. "Ben, şey, elbisem-"

"Atla hadi. Seni evine bırakalım."

Enes sigarasından son bir nefes alıp izmariti ni fırlattı. Dumanı dışarı üfleyerek motoruna doğru yürüdü. Kaskı başına geçirirken "Evin nerede?" diye sordu. Adresi bilmiyordum ki, şoför sağa sola götürdüğü için de etrafa dikkat etmemiştim. Aklıma gelen

yerlerle çat pat adresi tarif ederken Enes'in tek kaşı havaya kalktı.

"Bir insan evinin adresini nasıl bilmez ya?"

Gururum incinirken "Biliyorum işte," dedim.

"Sen git, ben tarif ederim demek, bilmek mi? Oradan bakınca taksici gibi mi duruyorum?" Bir iyilik yapacaktı, bir tek ağzıma sıçmadığı kalmıştı. Kaşlarımı çatarken "O zaman beni bir taksi durağına bırak," dedim. Baştan aşağı beni bir kere daha süzdü. Onun bu bakışları yanaklarımın alev alev yanmasına neden oluyordu.

"Tak şu kaskı ve bin. İyi kötü neresi olduğunu anladım. Yaklaşınca da sağ sol dersin."

Başımı tamam anlamında sallarken kaskı başıma geçirdim. Motora binip sırtlığa tutunmaya çalışırken Enes kolunu arkaya doğru uzattı. Eliyle koymuş gibi beni bulup ellerimi beline yerleştirdi ve beni sert bir şekilde kendine çekti. Göğsüm kaslı sırtına çarpınca tepki olarak nefesim kesildi.

Ellerimi bulup beline sararken "Ama sen az önce demiştin ki-" diyordum ki motoru çalıştırdı. "Yeterince geç kaldım. Yavaşla diye carlamanı çekemeyeceğim."

Yola çıktık. Belli bir yere kadar Enes getirdi, daha sonra da ben hatırladığım kadarıyla evi tarif ettim. Eve geldiğimizi anladığımda Enes'in sırtına vurdum. "Burada dur." Enes yavaşlayıp durdu. "Burası mı evin?" diye sorarken hızla motordan indim. Etrafı kolaçan ederek kaskı çıkarırken "Hayır, şu ilerideki," dedim.

Enes bakışlarını gösterdiğim yere kaydırdı. Evin etrafında korumalar gözükmüyordu ama her an her yerden çıkabilirlerdi. İçeri nasıl gireceğimi düşünür-

ken aklıma bir fikir geldi. Heyecanla Enes'e döndüm. "Biliyorum çok oldum ama son bir iyilik daha isteyebilir miyim?"

"İlk kez rica ettiğinin farkında mısın?"

Beklentiyle ona baktığımı gördüğünde sıkıntıyla nefesini dışarı üfledi. "Son," dediğinde hızla başımı salladım. "Neymiş?"

Arkamı dönüp evin girişini işaret ettim. "Orada birkaç koruma var," dediğimde Enes gösterdiğim yere bakarak "Ee?" dedi.

"Onları oyalamanı istiyorum."

Yüzü sorgulayıcı bir ifadeyle kaplandı. "Şey, ben evden gizlice çıktım. Şu anda hasta bir şekilde uyuyor olmam gerekiyordu." Enes'in kaşları çatıldı. Gece hayatı için evden kaçtığımı düşünmemesi için savunmaya geçtim. "Ya benim bu gece oraya gelmemdeki amaç, senden özür dilemekti. Daha doğrusu arkadaşından. Babamın yaptıkları için."

Enes'in gözleri kısıldı. Doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi. "O gün olanlar için özür dilerim."

Bu çocuğun üzerimdeki etkisi inanılmazdı. Saçmalıklarım haricinde onun yanında olgunmuşum gibi hissediyordum. Birinden özür dilemiştim ve bu benim için bir ilkti.

"Bir daha karşıma çıkma," diyerek kaskı kucağına alan Enes, gaza bastı. Saniyeler içinde yanımdan ayrılmıştı. Öylece, o karanlığın içinde kalmış, uzaklaşan motorun ardından bakıyordum. İçeri nasıl gireceğimi hesaplamaya çalışırken Enes'in ani bir frenle durduğunu gördüm. Tam bizim kapının önünde!

Temkinli bir şekilde eğilerek yürümeye başladım. Enes'in ne konuştuğunu duyamıyordum ama koru-

maların dikkatini çektiğini görebiliyordum. Adamlar Enes'e doğru yaklaşırken arkalarının dönüklüğünü fırsat bilip aralık olan kapıdan içeri girdim. Koşar adım ilerlerken omzumun üzerinden arkama baktım. Kaçamak bakışını yakaladığım Enes'e gülümsedikten sonra eve doğru koşmaya devam ettim.

Sanırım bir kez de teşekkür etmek için de karşına çıkacağım Enes Bey!

* * *

Gözüm sürekli saatteydi. Saatin her vuruşu işkence gibiydi. Gergin, huzursuz ve korku içindeydim. Sessizlikle sarmalanmış bir haldeydik. Amcamların gelmesi an meselesiydi ve Masal hâlâ yoktu. Gergin sessizlik en aksi düşünceleri ateşlerdi ve benim aklımda da Masal'ın başına gelen olaylar gittikçe kötüleşiyordu. Asal'la olduğum ânın bile tadını çıkaramıyordum. Masal'a onuncu mesajımı attıktan sonra ayağa kalktım.

"Mutfağa gidiyorum. Bir şey ister misin?"

Asal gözlerini televizyondan ayırmadan başını hayır anlamında salladı. Gözlerim kısa bir an televizyona kaydı. Ne zamandır Beşiktaş maç özetini izliyorduk biz? Ayaklarımı sürüye sürüye mutfağa gittim. Dolaptan aldığım meyve suyunu bardağa doldurdum ve terasa açılan kapıya doğru yürüdüm. Şeftali suyundan bir yudum alırken sokak lambalarının aydınlattığı bahçeye baktım. O sırada gözüme takılan bir karartıyla kaşlarımı çattım. Daha net görmek için gözlerimi kıstım. Eve doğru koşan ufak tefek şeyin yüzü, yaklaştıkça daha net seçilmeye başladı.

"Masal!"

Daha rahatlayamadan başka bir stres bedenimi sarmıştı. Doğrudan girişe koşuyordu ve Asal salondaydı. İçeri o halde girdiği an olacakları düşünmek bile istemiyordum.

Onu mutfak girişinden almaya kalksam, salonun önünden geçmesi gerekecekti. Her koşulda Asal'ın dikkatini çekecekti.

Buraya kadar yakalanmamıştık, bundan sonra da buna izin vermemeliydim. Ne yapacaktım? Düşünmeye çalıştım. O sırada gözüm elimdeki bardağa kaydı ve bir saniye bile tereddüt etmeden bardağı bıraktım. Yere düşüp büyük bir şangırtıyla kırılan bardağın içindeki meyve suyu, tüm mutfağa saçılmıştı.

"Hale!" Adım korku dolu bir haykırışı andırıyordu. Asal saniye geçmeden mutfağa geldi. Zeminde kayarak kendini durdururken yüzündeki korku, içten içe gülümsememe neden oldu. Bakışları benden yerdeki bardağa kaydı. O an, işimin daha bitmediğini hatırladım. "Yanlışlıkla elimden kaydı." Telaşlı gibi görünmeye çalışarak yere çömelip kırılan parçaları toplamaya başladım.

"Bırak," diyerek yanıma gelen Asal "Elini kesersin," diye devam etti. Gülümsememi engellemek için yanağımı ısırdım. Toplamaya devam ederken önümde diz çöktü. Bir an heyecandan elim titredi ve ufak bir cam parçası elime battı. Acıyla iç çekip topladığım camları tekrar yerine bıraktım.

"Eh be Peri Kızı, bir kere de beni dinle!"

Peri Kızı mı? Asal bana Peri Kızı mı demişti? Acı bir anda kayboldu. Asal elimi tuttu ve ufak cam parçasını çekip çıkardı. Kan yavaşça kesiğin üstünde birikirken beni ayağa kaldırdı. Kontrolüm tamamen Asal'daydı, çünkü ben hâlâ bana taktığı lakabın etkisinden kurtulamamıştım. Başımı sonsuz aşkıma çevirdim ve ciddi bir şekilde elimi suyun altına tutan profilini izledim.

Yüz hatları elle çizilmiş gibiydi. Kirpikleri o kadar uzundu ki âşık olduğum kahverengi gözlerine ulaşmak

için önce onları geçmek gerekiyordu.

"Yaşayacaksın," diyerek gülümsedi. Kıvrılan dudağının kenarındaki gamzeye kalbimi saklamak istedim.

Bakışlarını bana çevirdiğinde elime bakmak bahanesiyle gözlerimi kaçırdım. Bedenim öyle uyuşmuştu ki elimi suyun altından çıkardığını bile fark etmemiştim. Peçeteyle parmağımı sardı. Bir anda bahçe aydınlanınca pencereden dışarı baktım.

"Hele şükür."

Hele şükür mü? Benimle olmaktan bu kadar mı sıkılmıştı? Asal yanımdan ayrılırken az önceki mutluluğumun balon gibi içimde patladığını hissettim. Kalp kırıklığıyla cam kırıklarının üzerinden atlayıp salona doğru yürüdüm.

"Hoş geldiniz."

Renan, Aktan ve Hazar yarı uyur yarı uyanık içeri girip merdivenlere yöneldiler. "Hoş bulduk." Cem baba ve Cansu teyze, uykusuna yenik düşen kızlarını kucaklamış bir şekilde oğullarının peşinden gittiler. Elif teyze ve Demir amca el ele içeri girdiler.

Gözüm annem ve babamı aradı. Teyzem bunu fark etmiş gibi "Biraz yalnız kalmak istediler," deyip göz kırptı. Burukça gülümserken amcam Masal'a bakacağını söyledi. Bir an aklıma Masal'ın ne halde olabileceği geldi. Eminim ki çantasını bile çıkarmadan kendini yakalanmamanın verdiği rahatlıkla yatağa atmıştı. Amcam onu o halde gördüğünde olabilecekleri düşünmek bile istemiyordum.

Koşar adım amcam ve teyzemin peşinden merdivenleri tırmandım. Bizim kata çıkmadan onları yakalarken "Masal uyuyor," dedim. Sanırım daha çok bağırmıştım. Amcam duraksayarak arkasını dönerken "Madem uyuyor, neden bağırıyorsun Hale?" diye sordu. Utançla yanaklarım ısınırken "Belki buradan beni duymazsınız diye," de-

dim. Resmen sıçtığımı sıvamakta üzerime yoktu.

"Oradan bakınca yaşlı gibi mi duruyoruz?"

Amcam bunu gülümseyerek söylemişti ama ben resmen yerin dibine girmiştim. Damağımı şaklatarak başımı iki yana salladım. Demir amcalar son basamakları da çıktılar. Bizim odaya doğru yürürken Masal'ın beni duymuş olması için dua etmeye başladım. İçeri girmemizle uyuyan Bal Böceği derin bir nefes almama neden oldu. Boğazına kadar çektiği pikeyle cenin pozisyonu almış olan Masal, huzurlu görünüyordu.

Amcamlar yanına giderken ben de yatağıma oturdum. Elif teyze, kızının saçlarını okşayıp yanağını öptü. Amcam ise sadece gözleriyle sevdi.

"Hadi sen de yat Haleciğim. İyi geceler."

Teyzem, amcamı çekiştirerek odadan çıktı. Kapıyı kapatmalarıyla Masal üzerindeki pikeyi fırlatıp "Oh be!" dedi. "Yandım resmen." Çantasının hâlâ üzerinde olduğunu görünce gülümsedim. Masal yataktan doğrulup çantasını çıkardı. "Ne geceydi ama," diyerek gülümsediğinde aklıma az kalsın ilk öpücüğümün yaban ellere gideceği geldi.

Kaşlarımı çatarken "Umarım eğlenmişsinizdir Masal Hanım," dedim. Sitemli sesimi umursamadan ayağa kalktı. Üzerine elbise gibi olan tişört gözüme çarptı. Hangi ara elbisesini çıkarıp Asal'ın tişörtlerinden birini giymişti?

O an çantasını yeni çıkardığı aklıma geldi. O zaman bu tişört Asal'ın değildi. Ben ilk öpücüğümün derdindeyken, kız ilk... Aklıma dolan düşüncelerden dolayı dehşetle iç çekerken "Masal!" diye carladım. "Ne yaptın sen!"

İrkilen Bal Böceği bana dönerken "Ne yapmışım?" diye sordu. Üzerindeki tişörtü gösterince gülümsedi ve sadece "Enes'in" dedi.

"Ne! Enes'in mi?"

Masal susmamı işaret ederken "Biraz daha bağır Hale istersen! Babam alt kattan net duyamamıştır!" dedi. Daha sonra yanıma gelip oturdu.

"Elbisen nerede? Bu tişörtün senin üzerinde ne işi var? Ne zaman, nerede giy-"

Sorularım ardı ardına sıralanırken Masal ağzımı eliyle kapattı ama bu beni durdurmamıştı. Soluk bile almadan konuşmaya devam edince "Sussana be, bütün aileyi başımıza mı toplayacaksın! Uyuyorum ben unuttun mu?" dedi. "Şimdi elimi çekeceğim. O diline sahip çık."

Başımı tamam anlamında sallarken ellerini ağzımdan çekti.

"Her şeyi öğrenmek istiyorum. Hemen. Şimdi!"

* * *

Yine, yeni, yeniden Hale'yle gün ağarana kadar konuşmuştuk. Bu sefer kimse üzgün değildi. Aksine ikimizin de başından, olaylı olsa da bizi mutlu eden şeyler geçmişti. Hoş, Hale hem başıma gelebilecek olan kötü olaylar yüzünden hem de az kalsın ilk öpücüğünü kaptıracak olmanın stresinden beni sürekli azarlamıştı ama olsun. En azından yatağa huzurlu girmiştik.

Ta ki, beşizler odaya dalana kadar...

"Kalk artık, sabah oldu. Her taraf sesle doldu. Karanlıklar uzaklaştı, deniz vakti yaklaştı!"

Hep bir ağızdan söyledikleri şarkıyla kendimi kreşte gibi hissettim. Ses gittikçe yükselince başımı yastığın altına sokup kulaklarımı kapattım.

"Tembel Masal. Tembel Hale. Kalsana. Kalsana. Artık sabah oldu, artık sabah oldu. Gün doğdu, gün doğdu. Deniz vakti yaklaştı, deniz vakti yaklaştı.

Haydi kalk!"

Tepemde şarkı söyleyen bebelerle sıkıntıyla inleyip ayaklarımı yatağa vurmaya başladım. Güldüklerini seslerinden anlayabiliyordum. Şarkı bitiyor, oh bile diyemeden başka bir şarkı başlıyordu. En sonunda çığlık atarak yataktan doğruldum.

"Susun ya! Kaçta yattığımızdan haberiniz var mı sizin?"

Beşizler kahkaha atmaya başladılar. "Bugün İstanbul'a döneceğimizden haberiniz var mı sizin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hale'ye baktığımda onun da telaşla yataktan doğrulduğunu gördüm. Tekrar Aktan'a döndüğümde "Bu bir şakaysa pipinizi sünnetçiden önce ben keserim," dedim. Beşizlerin üç delikanlısı dehşetle birbirlerine bakıp elleriyle pipilerinin olduğu yeri kapattılar. Bu halleri ne kadar komik gözükse de ciddi yüz ifademi bozmamaya çalıştım.

"Şakaydı değil mi?" Şok olmuş bebeler konuşamayınca görevi Gece aldı.

"Biz de öyle olmasını umuyoruz Masal abla. Babamlar aşağıda konuşuyorlar."

Alelacele yataktan çıktım. Bacağıma dolanan pike yüzünden az kalsın yere kapaklanıyordum. Koşarak odadan çıkıp paldır küldür merdivenleri inmeye başladım. Enes'le az da olsa yakınlaşmışken buradan gitmek istemiyordum. Hale ve beşizlerin de arkada olduğunu merdivenlerden çıkan sesle anladım. Salona indiğimde çalışan kadın az kalsın elindeki meyve kâsesini düşürüyordu.

"Babamlar nerede?"

Terasta kahvaltı yaptıklarını söyledi. Koşarak dışarı çıkmamla tüm dikkatler benim üzerime çevrildi.

"Ne demek bugün dönüyoruz?"

Annem çayından yudum alırken "Sana da günaydın Fındık Faresi," dedi. "Bakıyorum iyisin." Arkama kalabalık ekibi alıp annemlere doğru yürüdüm. "İyi falan değilim anne! Daha geleli kaç gün oldu ya, nerden çıktı bu dönme işi?"

Babam omletinden bir parçayı keserken "Tatil amacına ulaştı. Artık dönme vakti," dedi. Tatil amacına ulaştı derken neyi kast etmişti? Tatilin bir amacı mı olurdu? Gözüm Melek teyze ve Bora amcaya takıldı. Belli ki aralarındaki sorunu halletmişlerdi, ikinci balayı tadında oturuyorlardı. O an aklıma bu tatile neden çıktığımız geldi. Hale'nin de keyfi yerinde olunca belli ki babam dönmemiz gerektiğini düşünmüştü.

"Baba ya!" diyerek dudağımı büktüm ve yanına gidip sarıldım. "Biraz daha kalamaz mıyız?" Babam başını hayır anlamında sallarken "İşlerimiz var," dedi. Zaten başka bir şey söylemesini beklemiyordum. "O zaman annemlerle kalalım yine," dediğimde gülümsediğini hissettim. Neden bilmiyordum ama mızmızlanan hallerim babamın çok hoşuna gidiyordu. Beni halama benzettiklerine göre, acaba istediğini yaptırmak için o da mı benim gibi davranıyordu?

"Olmaz Fındık Faresi. Annenin de işlerinin başına geçmesi gerekiyor."

Nefesimi dışarı üfleyerek babamdan ayrıldım. Gözüm Asal'a takıldığında "O zaman Asal'la kalalım. Bak bu teklifim son. Anla artık tatili ne kadar istediğimi..."

Babam gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bu kadar tatil yeter kızım," dediğinde anneme sitemle bakarak boş sandalyeye oturdum. "Tatilin yettiği ne

zaman görülmüş anne ya!"

"O zaman yettiği kadar."

Ne kadar reddedeceğini bilsem de son çare Cem babaya baktım. "Gözünün yağına iki yumurta kırayım Fındık Faresi, beni babanla karşı karşıya getirme."

Yanaklarımı şişirerek "Of, of, of!" dedim. Kahvaltı boyunca ısrarlarıma devam ettim. Zorla da olsa yarın sabah dönmeye razı etmiştim. Sahilde Enes'i göremezsem, son kez görmek için yine evden kaçmayı göze almışken annemlerin tüm günü planlamaları ağlamak istememe neden oluyordu. Resmen gidecektik ve ben son kez Enes'i görmeden İstanbul'a dönersem ölürdüm.

Kahvaltı bittikten sonra hızla hazırlanıp günü kaçırmamak için sahile indik. Herkes halinden memnundu. Ben ise dünkü attığım yalan yüzünden bugün denizin tadını çıkaramayacaktım. Olsundu. Enes'le biraz da olsa vakit geçirmiştik ya, varsın denize girmeyeyim.

'Acaba bugün sahile iner mi?' diye düşünerek etrafı kolaçan ettim. Enes'in arkadaşlarıyla bar kısmında oturduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

Annemler iskelede kurulmuş olan localara doğru yürürken tuvalete gitmek bahanesiyle yanlarından ayrıldım. Gözden uzaklaşmalarını bekledikten sonra Eneslere doğru yürüdüm. Hep birlikte ayağa kalktıklarında kumlar elverdiğince koşmaya çalıştım.

"Hey!" Kimse beni duymayınca "Enes!" diye bağırdım. Duraksayan grup yavaşça bana doğru döndü. "Yine mi bu kız ya?"

"Enes mi? Telaştan abi demeyi unuttu herhalde?"

"Aman abi ben ilerliyorum, babası yakınlardadır falan. Gözlerimden olmak istemiyorum."

Grubun kendi aralarındaki konuşmaları her ne kadar sinirimi bozsa da, bozuntuya vermedim. Enes her zamanki ifadesizliğiyle beni karşılarken "Konuşabilir miyiz?" diye sordum. Kızlar alaycı bir ifadeyle kıkırdadılar. Gergince kolumdaki çantayı düzelttim.

"Ne konuda?"

Gözlerimi arkadaş grubunda dolaştırdıktan sonra "Yalnız konuşsak?" dedim. Enes ruhsuz bir şekilde bana bakarken benimkini de yok etmek üzereydi.

"Sebep?" Çünkü şu bakışlardan kurtulmuş olacağım. "Bir sebebi yok," deyip omuz silkince "Burada konuş o zaman," dedi. Gergince gözlerimi arkadaşlarında dolaştırdım. Ukala gülüşmelerine söyleyecek çok şeyim vardı ama çocuk gibi görünmek istemiyordum. Beklentiyle beni izlediklerini görünce derin bir nefes aldım. Koluma taktığım plaj çantamı açıp içindeki tişörtü çıkardım.

"Akşam için teşekkür ederim."

Tişörtü uzatırken "Oo" sesleri yükseldi. "Akşam mı?" diyen kız Enes'e döndü. "Bu bücür neyden bahsediyor?"

Enes kıza cevap vermeden bir bana bir elimdeki tişörte baktı. "Çöpe atabilirdin," dediğinde her zamankinden soğuk konuşması, beton bir yumruk gibi yüreğime çarpmıştı.

"Önemlidir diye düşündüm," derken sesimin titrememesi için elimden gelen gayreti verdim. Enes, sert bir şekilde tişörtü elimden aldı. "Artık değil," deyip elinde top yaptığı tişörtü çöp kutusuna fırlattı. Gözlerim sulanırken tişörtün çöpün içine düşüşünü izledim.

"Tam isabet!"

Arkadaşları beşlik çakarken az önceki kız "Her konuda," dedi. İlk kez biri canımı acıtacak bir şey yapmıştı ve ben ona cevap veremeyecek kadar kırılmış hissediyordum. Sadece titrek bir nefes aldım. Enes ise umursamaz ifadesiyle bana doğru birkaç adım attı.

"Sana bir daha karşıma çıkmamanı söylediğimde ciddiydim. Bunu bir daha tekrarlama."

Boğazıma bir şey oturmuştu ve yutkunmakla geçmiyordu. Etraf iyice bulanmaya başlamıştı. Bu kadar gözün önünde ağlamamak için gözyaşlarımla savaşmaya başladım. "Merak etme," derken sesimin boğuk çıkmasından dolayı duraksadım. Boğazımı temizledikten sonra güçlü bir yüz ifadesi takındım. "Bir daha karşına çıkmam."

"İsabet olur," dediğinde titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Arkadaki kızlar yapmacık bir üzüntüyle bana bakarken Enes "Başka diyeceğin bir şey yoksa," deyip sustu. Bu, siktir git demekti. Zaten benim de daha fazla bu ortamda durmak gibi bir niyetim yoktu.

Gözlerinin içine son kez baktım. "Görüşürüz," diyerek arkamı döndüm. Tam birkaç adım atmıştım ki tuttuğum gözyaşlarının yanaklarımdan süzülmesine neden olan cümle kulaklarıma doldu.

"Mümkünse görüşmeyelim Masal Kara."

* * *

2 hafta sonra...

Çalan alarm beni bilinçsizliğimden çekip aldığında

sıkıntıyla inledim. Şu anda aklımda beliren tek bir şey vardı.

Dejavu!

Bu ânı daha önce de yaşamıştım; her gün, aynı saatte, dakikalarca. Sanırım bir tür Çin işkencesiydi ya da ne bileyim, Masal'dan nefret etmem için ufak bir sebep. Alarmın sesi gittikçe artıyor, durmuyor ve Masal inatla uyanmıyordu! Tatilden döndüğümüzden beri ondaki değişim aşikârdı ama şu anda anlıyordum ki, Masal yine aynı Masaldı!

Baş belası Fındık Faresi!

"Masal!"

Bacaklarıma dolanan pikeden zar zor kurtulduktan sonra ayağa kalktım. Her ne kadar bir daha bunu yapmayacağım desem de, ben alarmı durdurmadan ne şarkı bitecekti ne de Masal uyanacaktı. Kapıyı tıklattım. *Allah aşkına Asal. Alarmı duymayan kız bu sesimi duyacak.*

Kapıyı açtığım an Masal'ı yatağında bulamamam afallamama neden oldu. "Masal?" Banyodan gelen su sesi kesildi. Alarmdan önce uyanıp banyoya mı girmişti? Okulun ilk günü? Masal?

Kapı açıldığında bornozunu giymiş, saçındaki havluyu düzelterek çıkan ikizime hayretler içinde bakıyordum. Beni görünce irkildi. Elini kalbine bastırırken "Ödümü patlattın," dedi. Başparmağını damağına bastırıp ittirdi. Banyodan çıktığı için bu kadar beyaz duruyor olabilir miydi? Peki, gözlerinin altı neden mordu? Zayıflamış mıydı o?

Kısa bir an duran alarm tekrar çalmaya başladığında gözlerimi kapattım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

"Çok özür dilerim." Masal'ın gerçekten mahcup ol-

duğunu sesinden anlamıştım. Gözlerimi açmamla alarmın durması bir oldu. Huzur...

"Alarmın sesini değiştirmeyi unutmuşum."

Hayranı olduğu adamın âşık olduğu şarkısıyla çalan alarmını gerçekten değiştirmeyi mi düşünüyordu? Masal, telefonunu eski yerine koyup başını kaldırdı. Gözlerindeki fer gitmişti. İki haftadır kardeşime adam akıllı bakmadığımı yeni fark ediyordum.

Burukça gülümserken "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Kaşlarımın çatıklığını yeni fark ederken "Anlamaya çalışıyorum," dedim.

"Neyi?"

"Sen kimsin ve benim baş belası ikizime ne yaptın?"

Masal burukça gülümsediğinde "Aha!" diyerek gülüşünü işaret ettim. "İşte bundan bahsediyorum." Hiçbir şey anlamamış gibi bana bakan ikizimin yanına gidip onu boy aynasının önüne doğru çektim.

"Bak bakalım. Orada tanıdık birini görecek misin?"

Masal dediğimi yapıp aynada kendini inceledi. "Benim işte," dese de bakışları gördüğü manzaradan hoşlanmadığını belli ediyordu.

"Emin misin? Zira ben bu kızı tanımıyorum."

Masal, kendine biraz daha baktı. O an kafasının içinde olup düşüncelerini öğrenmek istedim. Aynadan onu izlediğimi gördüğünde sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu.

"Ay ben de ciddi bir şeymiş gibi seni dinliyorum Asal. Hadi çık, okula geç kalacağız senin saçmalıkların yüzünden."

Bu cümlesi bile konunun ciddi olduğunu gösteriyordu ama belli ki onu bu hale neyin getirdiğini söylemeyecekti. Ben de her şeyi öğrenene kadar bu işin peşini

bırakmayacağıma göre, geriye tek bir şey kalmıştı. Hale'den olup bitini öğrenmek...

Masal'ın odasından çıkıp koşar adım kendi odama girdim. Yatağın başındaki telefonumu elime alıp Hale'nin numarasını tuşladım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Tam açmayacağını düşünüyordum ki telefon açıldı.

"Asal!"

Nefes nefese halini umursamadan "Neredesin sen?" diye sordum. Birkaç saniyelik sessizlik oldu. "Şey, banyodaydım. Son anda duydum. Yetişmeye çalı-" Açıklamasını "Neyse," diyerek kestim. "Sana bir şey soracağım. Müsait misin?"

"E-evet?"

Nedense heyecanlandığını hissetmiştim. Tıpkı Masal'ın neyi olduğunu sorduğumda hayal kırıklığına uğradığını sesinden anlamam gibi...

"Bilmiyorum," dediğinde "Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde?" diye sordum. Sessiz kalıp sadece nefes alıp vermesi iç çatışmasını belli ediyordu.

"Hale," dediğimde sıkıntıyla iç çekip "Efendim," dedi. Sorumu tekrar yineledim. "Asal anlatamam."

"Yani biliyorsun," dediğimde tekrar bir sessizlik oldu. Hızlı nefesi kulaklarımda uğulduyordu. "Anlat hadi," dediğimde söz verdiğini söyledi. Biraz daha dil dökünce dayanamayıp anlatmaya başladı. Kelimeleri o kadar ağzında dolandırıyordu ki, çoğunu anlamamıştım ama özetle tatilde birinden hoşlandığını ve karşılık alamadığı için bu halde olduğunu öğrenmiştim. Nedense içimden bir ses, hoşlandığı kişinin o barmen çocuk olduğunu söylüyordu ama Hale bu konuda ser verip sır vermemişti.

"Asal, lütfen aramızda kalsın. Yoksa Masal beni öldürür."

"Merak etme. Okulda görüşürüz."

Telefonu kapattım. Bodrum tatilimizi gözümün önüne getirmeye çalıştım. Son güne kadar Masal'ın hareketlerinde çok bir değişiklik yoktu. Ne olduysa, son gün olmuştu. Belki de bu yüzden sabahı beklememize gerek olmadığını söyleyip apar topar İstanbul'a dönmemizi sağlamıştı. Eğer hoşlandığı kişi o çocuksa, Masal'ı bu hale getirecek ne yapmıştı?

Kendime gelmek için soğuk bir duş aldım. Kafamın içinde dolanan düşüncelerin gittikçe kötüleştiğini fark ettiğimde sinirlenmeye başladım ve öfkeyle kalkıp zararla oturmamak için, bu konuyu Masal'ın ağzından öğrenmeye karar verdim.

Bornozuma sarılıp duştan çıktım. Havluyla saçlarımı kurulayarak odaya döndüm. Saate baktığımda, dersin başlamasına iki saatten az bir zaman kaldığını gördüm ama fazla takılmadım. Gerçek şu ki umurumda bile değildi. Okulun ilk günü nasıl olsa gereksizdi. İlk gün öğretmenlerin çoğu ya tatilimizin nasıl geçtiğini soruyordu ya da yeni gelen öğrencilerin hayatlarını kurcalıyordu. Bu yüzden acele etmeden hazırlandım.

Gezer Koleji'nin formalarını oldum olası sevmiyordum. Benim gibi biri için fazla renkliydi. Bu yüzden üzerime deri montumu giyip biraz da olsa kendim olmaya çalıştım. Saçlarımı elimle şekillendirdikten sonra telefon ve cüzdanımı alıp odadan çıktım.

Masal merdivenlerin başında, hem formanın şortunu çekiştiriyor, hem de kendi kendine söyleniyordu. "Ne oldu?"

"Birkaç ayda uzamış olabilir miyim?"

Gerçekten de şortu geçen döneme göre daha kısaydı. "Götün büyümüştür," dediğimde gözlerini kısarak bana bakan Masal "Aksine zayıfladım," dedi. Neyse en azından kendindeki bir şeyi fark etmişti. Aman neyse, der gibi elini salladıktan sonra merdivenlerden inmeye başladı. Ellerimi pantolonumun cebine sokup ben de peşinden gittim.

Annemin mutfakta hızla kahvaltıyı hazırladığını gördüm. İnat edip eve hizmetçi istememesini anlamıyordum. Boşuna kendini yoruyordu. O sırada babamın araba anahtarlarının önünde durduğunu gördüm. Bir tanesini eline alırken "Gidiyor musun?" diye sordum.

"Birazdan," diyen babam bana doğru döndü. "Önce ufak bir işimiz var." İşimiz mi demişti o? Sabah sabah birlikte ne yapacaktık ki? Hem de arabayla...

"Gel hadi," dediğinde babamın peşinden ilerledim. Evden çıktığımızda "Hani senin bir sözün vardı," dedi. Ne olabileceğini düşünürken "Bir Audi değil," diye devam etti. Bu söz nereden aklına gelmişti şimdi? Otoparka doğru yürüyünce kim bilir yine hangi arabasını Audi R8 ile kıyaslayacak diye düşünüyordum ki olduğum yerde durdum. Gördüğüm şey gerçek olamazdı. Hayallerimin arabası bizim otoparkımızda duramazdı.

"Ne dilediğine dikkat etmelisin oğlum."

Ne diyeceğimi, ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Annem babamın bu özelliğinden bahsederdi ama böyle hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Araba beni mıknatıs gibi kendine çekti. Ellerimi parlak, koyu gri yüzünden ayıramıyordum. "Mezuniyet hediyeni iki sene önceden veriyorum," dediğinde gözlerimi zar zor hayranlıkla izlediğim arabadan babama çevirdim. "Ama iki sene boyunca kullanmayacaksın."

Dehşetle gözlerim açılırken "Nasıl ya!" diye bağırdım. "Gösterip de elletmeyecek misin baba?"

Babam yarı gülümser şekilde bana bakarken "Yeterince elledığini düşünüyorum," dedi. Daha sonra da yüzümün aldığı şekle içten bir kahkaha attı. O an benimle dalga geçtiğini anlarken gözlerimi devirdim.

"Dikkatli olduğun sürece istediğini yapabilirsin."

Arabanın anahtarını bana fırlattı. Basketbolda bir numara olduğum için anında havada yakaladım. Heyecanla kapıları açıp şoför koltuğuna oturdum. Islık çalarken gözlerimi içinde dolaştırdım. Allah'ım, arabanın yeni kokusu bile bir başkaydı.

Direksiyonu okşadım, vitese dokundum. Torpidoyu karıştırdım. Arabanın ellenecek bir yeri kalmadığında anahtarı kontağa takıp çalıştırdım. Allah'ım, sesi bile bir başkaydı. Yan taraftaki kapıyı açan babam "Annen kahvaltıya çağırıyor," dedi.

"Aç değilim."

Babam uzanıp kontağı kapattı ve anahtarı eline aldı. "Kahvaltı yoksa araba da yok," dedikten sonra kapıyı yüzüme kapattı. Sanırım bu bebeği test etmek için hayatımın en hızlı kahvaltısını yapmam gerekiyordu. *Yapalım o zaman!*

* * *

"Hadi Masal!"

Arabayı kullanmak için ışık hızıyla kahvaltı etmiştim ama kaplumbağa hızıyla hareket eden ikizimi beklemek zorunda olduğum için çıldırmak üzereydim. "Masaaaaaal!"

"Geldim ya! Ne bağırıyorsun!"

Masal bana doğru yürürken özellikle gözlerimi üze-

rinden ayırmadım. Şu anda 'Ayrımcılık yapıyorsunuz' temasıyla ortalığı birbirine katması gerekiyordu ama o sadece arabayı gördüğü an birkaç saniyelik duraksadı. Ona bakmıyor olsam belki bunu fark etmezdim bile. Hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. "Hayırlı olsun," diyerek kendi tarafındaki kapıyı açtı ve yerine oturdu. Bu halleri gerçekten hayra alamet değildi.

Şoför koltuğuna otururken Masal emniyet kemerini takmakla meşguldü.

"Masal..."

"Hı?" diye cevap verip bana baktı. "Sence şu andaki davranışın normal mi?" dediğimde kaşlarını çatarak gözlerini üzerinde dolaştırdı. "Emniyet kemerini her zaman takarım Asal."

Gözlerimi devirerek "Ondan bahsetmiyorum," dedim. "Bana alınan bir arabanın içindesin ve bunu öğrendiğinden beri tek bir iğneleyici laf söylemedin. Sence de bu durum fazla garip değil mi?"

Sanki dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi bana bakan ikizim "Asal bugün senin benimle derdin ne?" diye sordu. "Asıl senin derdin ne?"

"Benim bir derdim yok. Artık gidebilir miyiz? Okula ilk günden geç kalacağız."

Duyduğum cümleden sonra alayla kahkaha attım. "Ne zamandan beri umurunda?" Masal kaşlarını çatarken "Anlamadım?" diye sordu.

"Okula geç kalıp kalmamak diyorum, ne zamandan beri umurunda!" Gözlerimin içine dikkatli bir şekilde baktı. Sanki söylemek istediği çok şey vardı ama bir türlü dile dökemiyordu. Sessiz kalma hakkını kullanarak önüne döndüğünde derin bir nefes aldım. Bu iş gerçek-

ten zor olacaktı ama öğrenmeden Masal'ı bırakmayacaktım.

"O çocuk..."

Tırnaklarıyla oynayan Masal kısa bir an duraksayınca doğru yolda olduğumu anladım. "Sana bir şey mi yaptı?" diye sorduğumda bakışlarını bana çevirdi. Kaşları çatıktı. Gözlerindeki saf nefreti okumak zor değildi. Zor olan o nefretin arasına sıkışmış olan kırgınlıkları çekip çıkarmaktı.

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Sence kimden bahsediyorum?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok." 'Emin misin?' bakışlarımı gönderirken tamamen bana doğru döndü. "Ağzındaki baklayı çıkarır mısın artık?"

"Tabii," deyip ben de ona doğru döndüm. Sanırım biraz blöften zarar gelmezdi. "Senin tarzına uymayan ve seni sürekli yakaladığım o barda bulunma nedenlerinin hiçbirine inanmadım. Öte yandan seni her fırsatta dibinde bulduğum adamın aslında barmen olmadığını, orada sadece arkadaşının yerine baktığını öğrendim ve en son gün-" dediğimde nefesini tuttuğunu fark edince bu hallerinin nedeninin o çocuk olduğunu anladım.

"Seni onunla gördüm." Bakışları donuklaştı. Kendi buradaydı, bakışları benim üzerimdeydi ama aklı bambaşka yerlerdeydi. Kıpırdamadım. İç çatışmasının nereye kadar gideceğini görmek için bekledim. Suratı asılmıştı. Bedeninin her hücresi gergin gözüküyordu. Çenesi kenetliydi. Ona baktığımın farkındaydı ama öylesine farkında değilmiş gibi davranıyordu ki sanki varlığımdan bihaberdi. O çocuktan nefret ettiğini anladım. Bunu görebiliyor, hissedebiliyordum. Teninin altındaki sönmeyen yangın, onu küle çevirmeden önce bir şeyler yapmalıydım.

"Ne yaptı sana?"

Fısıltımla şu âna dönmüş olan Masal, sulanan gözlerini saklamak için önüne döndü. "Hiçbir şey." Elleriyle çantasını sıkı sıkıya tuttuğunu gördüğümde daha fazla üstüne gitmemem gerektiğini anladım. En azından bir şey öğrenmiştim.

Kardeşimi bu hale getiren o çocuktu ve ben bunun hesabını sormadan o çocuğu rahat bırakmayacaktım.

* * *

Okula yaklaştığımızı kolej ve meslek lisesi formalarının karışmasıyla anladım. Karşılıklı iki okulun öğrencileri arasından yavaşça geçip okulun otoparkına girdim. Daha ilk saniyeden gözler üzerimize toplandı. Bu sefer kim olduğumuzla değil de altımızdaki arabayla ilgilendikleri çok belliydi. Arabayı havalı bir şekilde park ettim. Masal'a baktığımda inmek gibi bir niyetinin olmadığını fark ettim. Daha doğrusu dalmıştı.

"Fucking machines baby!" Emre'nin Amerikanvari bağırışıyla başımı iki yana sallayarak gülümsedim. Hayranlıkla arabayı izleyen arkadaşım arabadan indiğimde, "Lanet olsun adamım, en sonunda almışsın," dedi.

"Sana da günaydın kardeşim."

Emre elleriyle arabayı okşarken sitemli bir şekilde "Beni bu kadar özlediğini belli etme," dedim. Bakışlarını bana çeviren Emre, her zamanki gibi ukala bir şekilde gülümsedi. "Özleminden yataklara düştüm," deyip bana doğru gelirken belli belirsiz gülümsedim. "Eminim benim yüzümden o yataktan çıkmamışsındır." Emre matrak bir kahkaha atarak bana sarıldı. Ben de yavaşça sarılışına karşılık verdim. O bu hayattaki en

yakın arkadaşımdı. Hale Masal için nasılsa, Emre de benim için öyleydi. İkizim...

O sırada teyzemin arabasının okulun önünde durduğunu fark ettim. Hale arabadan inerken, Emre'den ayrılıp ona doğru yürüdüm. Teyzemlerin barışmasından sonra gözlerinin içi parlayan kız, beni gördüğü gibi içten bir şekilde gülümsedi. Onu kollarımın arasına aldığımda birkaç saniye elleri boşlukta kaldı. Sonra çekingen bir şekilde avuç içlerini sırtıma bastırdı.

Bakışlar üzerimize toplanmıştı. Ellerinin titrediğini hissediyordum ama üzgünüm ki onun bu heyecanını paylaşacakmış gibi hissedemiyordum. O yüzden bir an önce konuya girdim. "Seninle konuşmamız gerekiyor."

Fısıltıma karşılık olarak aynı ses tonuyla "Masal'la ilgili, değil mi?" diye sordu. Belli belirsiz başımı evet anlamında salladım. "Okul çıkışında bir yere ayrılma." O da hafifçe başını tamam anlamında salladı. Saçlarının kokusu burnuma dolduğunda derin bir nefes aldım. Şampuanını mı değiştirmişti?

Yavaşça Hale'den ayrıldım. Kızarmış yanaklarıyla gözlerini benden kaçırırken çantasının sapını kavradı. Heyecandan elini kolunu nereye koyacağını şaşırmış gibiydi. Arkamı döndüğümde Masal ve Emre'nin sarıldığını gördüm. Benim Hale'yle yakınlığımın aksine, onlar kanka gibiydi ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Saate baktım. Dersin başlamasına on beş dakika olduğunu gördüğümde, arabanın kapılarını kilitleyip kafeteryaya doğru yürümeye başladım. Bahçede olan masalardan birine ilerledim ve oturdum. Emre anında karşımdaki yerini aldı. Masal ve Hale'yse fısıldaşarak yanımızdan geçip gittiler.

"Masal'ın nesi var?"

Masada parmaklarımla ritim tutarken "Öğreneceğim," dedim.

Emre anladığını belli edercesine başını salladı. Daha sonra konuyu tekrar arabaya getirdi ve zil çalana kadar muhabbet ettik.

❁ ❁ ❁

Okulun ilk günü tam da tahmin ettiğim şekilde ilerlemişti. Ders yoktu, salak saçma aktiviteler çoktu. Her ders, tatilimizin nasıl geçtiğini anlatmaktan sıkılmıştım. Neyse ki, günün son dersiydi ve zihnim çoktan binayı terk etmiş, kardeşimi bu hale sokan adamın peşine düşmüştü.

Zil çaldı. Bir anda sınıf ayaklandı. Çıkardıkları rahatlama sesiyle herkesin benim gibi düşündüğünü anladım. Emre gözlerini ovuştururken "Ee, arabayı test ediyor muyuz gençler?" diye sordu. Önümde oturan Masal çantasını toparlarken "Benim alışveriş yapmam lazım," dedi. Hale sevinç nidasıyla "Yaşasın!" diyerek ellerini birbirine çarptı. Göz göze geldiğimiz an yaptığımız planı hatırlamış gibi suratı düşmüştü.

"Senin adına çok sevindim."

Masal kaşlarını çatarak "Sen gelmiyor musun?" diye sorduğunda başını hayır anlamında sallayıp işinin olduğunu söyledi. Kuşkulu bir ifadeyle "Ne işi?" diye soran Masal, Hale'nin bana bakmasıyla arkasını döndü. Anında bakışlarımı kardeşime çevirdim. Bakışlarındaki kıskançlığı görmem gülümsetmişti. En azından içinde bir yerlerde hâlâ baş belam yaşıyordu.

Gözlerini kısan ikizim "Yine benim yerime Asal'ı mı tercih ediyorsun Hale?" diye sordu. Sanki kıza bir şeyler malum oluyordu. Şüphelenmemesi lazımdı. İfademi

yüzümde sabit tutmaya çalışırken "Benim onunla ne işim olur ya!" dedim.

Masal, inanmıyormuş gibi bana baktıktan sonra Hale'ye döndü. Allah kahretsin, kaş yapayım derken göz çıkarmış, Hale'yi kırmıştım. Hale, buruk bir şekilde "Babamla buluşmamız lazım," dedi. "Anneme sürpriz hazırlayacağız."

"Öyle mi? Bundan benim neden şimdi haberim oluyor?"

"Çünkü babam derste mesaj attı." Belli ki stresli olmadığında, saçmalamak yerine mantıklı cevaplar veriyordu. "İyi," diyerek sitemle ayağa kalkan Masal "Zaten en sevdiğim şey yalnız başıma alışveriş yapmaktır," dedi ve Hale'ye çok şey anlatan bir bakış gönderdi. Onun yalnızlıktan hoşlanmadığını biliyordum. Hele de alışverişe giderken...

Masal bizi beklemeden sınıftan çıkarken ayağa kalktım. Hale çantasını koluna takarak ayağa kalktı. Yüz ifadesi vicdanımı tekmelerken, "Biz bize kaldık bro," diyen Emre'ye "Üzgünüm ama benim özel bir işim var kardeşim. Sonra arabayı test ederiz," dedim.

"Hayda! Atilla mayda! Hepiniz plan yapmak için bugünü mü buldunuz?"

Hale'nin yürümeye başlamasıyla deri montumu üzerime geçirdim. "Üzgünüm kardeşim," diyerek Hale'nin peşinden ilerlerken "Yarın söz!" diye bağırdım. Koridorda yakaladığım Peri Kızı'nın kolunu tutup onu durdurdum. Kızgın bakışlarını koluna sonra da bana çevirdi.

"Az önce söylediğim şey için özür dilerim."

"Sorun değil," dediğinde "Böyle bakıyorsan sorun," dedim. "İnan seni kırmak istememiştim. Sadece Ma-

sal'ın anlamasını engellemeye çalışıyordum." Hale başını tamam anlamında sallarken yavaşça elimi çektim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Adam akıllı konuşacağımız bir yere."

Hale kaşlarını çatarken "Bildiğim her şeyi anlattım Asal," dedi. Emin misin, der gibi bakınca, bakışlarını kaçırarak başını evet anlamında salladı. "Tamam o zaman, bir kere daha anlatırsın. Bakalım attığın yalanları tekrar hatırlayabilecek misin?"

* * *

İçten içe büyüyen, ısrarcı, bir türlü yakamı bırakmayan huzursuzluk tüm hayatımı etkilemişti. Onu görmezden gelmeye çalıştıkça daha da dayanılmaz hale geldi. Kaşımadan duramadığım bir yara, her an bağrımdan kopmak üzere olan bir feryat...

Günlerdir kafamı toparlamak, incinen gururumu onarmak için evden çıkmamıştım, ama bunun yanlış olduğunu, evin beni daha çok depresyona soktuğunu bugün okula gitmemle anlamıştım. Etrafımda olan olaylar düşünmemi engelliyordu. En azından belli bir süre... Bu nedenle kafamı dağıtmak için insan içine karışmanın iyi olacağını düşünmüştüm ama alışveriş merkezinin önüne geldiğimde bunu gerçekten isteyip istemediğimi sorgulamaya başlamıştım.

Taksiden inip içeri girdim. Sırayla bütün mağazalara girmeye, miskin miskin içlerinde dolaşmaya başladım. Hiçbir kıyafet dikkatimi çekmiyordu. Sezon sonu indirimler bile umurumda değildi. Vitrinlere boş boş bakarken sadece tişört satan bir mağaza dikkatimi çekti. Aklımda beliren anı gözlerimin dolmasına neden olmuştu. O kadar gözün önünde

beni nasıl küçük düşürürdü ya! Bir tişört beni nasıl bu hale nasıl getirirdi? Nefret ediyordum. Ondan da, tişörtünden de... Hatta dünyadaki tüm tişörtlerden nefret ediyordum.

Nabzım hızlandı. İçimde aniden kabaran öfke yüzünden parmak uçlarım karıncalandı. Elimi yumruk yapıp bu hissi yok etmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. O tişörtlerin hepsini satın almak, yırtmak, parçalamak, hatta yakmak istiyordum. Bir an aklımda beliren bu düşünceyle mağazaya girdim.

"Hoş geldiniz efendim."

İçimdeki nefreti belli etmemek için gülümsemeye çalıştım. Bana doğru gelen çalışan kızın ilgisi bende değil de, arkamdaki bir yerdeydi ve bu daha da sinirlenmeme neden olmuştu. İlk ben gelmeme rağmen nasıl arkamdaki kişilerle ilgilenirdi!

Omzumun üzerinden öfkeyle kiminle ilgilendiğine baktım ve bir anda başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Enes, eksiksiz bir özgüvenle içeri girmişti. Dünya bu kadar küçük müydü yoksa evren hain planlarımdan sonra bana bir mesaj mı vermeye çalışıyordu? Tişörtleri rahat bırak, Enes'i yak!

Çalışan kızla tüm karizmasıyla konuşan Enes, kısa bir an bakışlarını bana kaydırdı. Telaşla önüme dönüp rastgele bir tişörtü elime aldım. Sanki salak saçma desenlerini inceliyormuş gibi elimde evirip çevirdim. O sırada burnuma dolan tanıdık koku Enes'in yakınlarımda olduğunu gösteriyordu.

"Sana karşıma çıkmamanı söyledim."

Kulağımdaki fısıltıyla kalbimin ritmini ayarlamaya çalışarak arkamı döndüm. "Pardon?" Bana hatırladığımdan daha farklı bakıyordu. Hatasını anlamış

olabilir miydi? Onun gibi egoist biri... Hiç sanmıyordum!

"Sana bir daha karşıma çıkma dediğimi hatırlıyorum."

Ellerini rahat bir tavırla kot pantolonunun ceplerine soktu. O sırada gözüm üzerindeki tişörte takıldı. Bu benim giydiğim onunsa çöpe attığı tişörttü. Enes gözlerini üzerinde gezdirdikten sonra, ne düşündüğümü anlamış gibi "Her şeyi çift alırım," dedi. Ukala! Çift kişiliğin olduğu için herhalde!

"Umurumda değil."

"Belli," derken gözleri arkamda bir yere kaydı. Daha sonra tekrar bana dönerken "Sorumun cevabını alamadım," dedi. Sen ne kadar kendini beğenmiş, ukala, ama aynı zamanda yakışıklısın!

"Çünkü cevap vermeye değer bulamadım." Elimdeki tişörtü yerine bıraktım ve daha fazla sinirimi zıplatmamak için mağazadan çıktım.

Ben buraya kafamı dağıtmaya geliyorum, istemediğin ot dibinde bitermiş gibi yine karşıma çıkıyor! Aptal!

* * *

Taksiden inip elimdeki poşetleri adamlara verdikten sonra koşar adım eve doğru yürüdüm. Çantamın içinde anahtarlarımı ararken birden kapı açıldı. Gördüğüm kişiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Üzerimdeki şoku attıktan sonra çığlık attım ve Önder amcamın kucağına atladım.

O, amcalarımın arasında kendime yakın hissettiğim ikinci insandı ama maalesef Feyza teyzeyle evlendikten sonra yurt dışına yerleşmişlerdi ve işlerinin yoğunluğundan Türkiye'ye çok sık gelemi-

yorlardı. Uzun zamandır onu görmemiştim ama şu anda karşımdaydı. Onu o kadar özlemiştim ki...

Kahkaha atarak bana sarılan amcam "Ben de seni çok özledim Fındık Faresi," dedi. Gözlerim dolmuştu. Ayaklarım yere basarken, sulanmış gözlerimi görmemesi için beline sarıldım. Başımın üstünü öpen amcam sırtımı sıvazlarken "İyi ki geldin," diye fısıldadım.

"Ama sen geç kaldın."

Omzumun üzerinden arkama baktım. Annem tüm göz alıcılığıyla bana doğru gelirken yavaşça amcamdan ayrıldım. Kapının önünde bekleyen korumadan poşetlerimi alan annem teşekkür ederek kapıyı kapattı. "Nereye geç kaldım?" deyip telaşla amcama dönerken "Gidiyor musun yoksa? Feyza teyze nerede?" diye sordum. İşte şimdi ağlarsam şaşırmazdım. Daha doyamamışken gitmesini istemiyordum.

"Bizi bekliyor." Olanlara anlam vermeye çalışarak Önder amcama baktım. Annem poşetleri elime tutuşturdu ve odaya çıkıp hazırlanmamı istedi. Nereye gittiğimizi sorduğumda amcamların gelişi şerefine kulüpte eğleneceğimizi söyledi. İRON'u kaldıracak havam olmasa da, amcam için buna katlanabilirdim.

Hızla odaya çıktım. Poşetleri yatağımın üstüne koyduktan sonra, giysi odasına doğru yürüdüm. Beni yansıtacak bir elbiseyi üzerime geçirdikten sonra sadece böyle geceler için izin verilen topuklu ayakkabılarımdan birini giydim. En hızlı şekilde saçlarımı şekillendirdikten sonra, hafif bir makyaj yaptım. Aldığım yeni çantayı takmak için poşetlerin içini aradım. O sırada elime geçen siyah kumaşla kaşlarımı çattım.

Poşetten çıkardığım şeyin bir tişört olduğunu anlarken "Ben hiç kıyafet almadım ki ya!" diye düşünüyordum. Tişörte baktığımda üzerindeki desenlerin tanıdıklığı ve ardından aklıma gelen şeyle dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. Bu, o mağazada incelediğim tek tişörttü ama ben onu yerine bırakmıştım. Bir daha da o mağazanın yakınından bile geçmemiştim. O zaman bu tişörtün çantamda ne işi vardı?

Aklım tüm hızıyla çalışırken bu tişörtü incelediğimi gören tek kişi aklıma geldi. O zaman bunun şu anda çantamda olmasına neden olan kişi de oydu. Ama nasıl?

* * *

Düşünmekten beynimin uyuştuğunu hissediyordum. Enes, o tişörtü çantama nasıl koymuştu? Bir daha hiç karşılaşmamıştık ki, poşetlerim hep yanımdaydı. Bir an beynimin içinde milyonlarca şimşeğin art arda çaktığını hissettim. Sadece bir kere, poşetlerimi elime almadan kabinden çıkmış, çalışan kızla kavga etmiştim. Sanırım o an olanlar olmuştu ama neden? Neden bu tişörtü bana vermişti? Tatilde yaptığı yüzünden vicdan azabı çekiyor olabilir miydi? Tişört yüzünden mi kırıldığımı düşünüyordu. Bu çocuk söylediği sözlerin hiçbirinin farkında değil miydi ya!

Arabanın durmasıyla İRON'a geldiğimizi anladım. Adamlardan biri kapımı açınca frikik vermemeye çalışarak arabadan indim. Kulüp kuyruğu geldiğim sayılı günlerdeki gibi hınca hınç doluydu. Senelerdir, İstanbul gece hayatının zirvesinden kimse İRON'u indirememişti. Bunu önce babama daha sonra Cem

babaya borçluyduk. Kahvaltıda yarım yamalak duyduğum şeye göre, bundan sonra zirveyi koruması gereken kişi Asal'dı. Cem baba, her şeyi öğrettikten sonra görevi devir teslim yapacaktı. Sonra da Asal Kara'nın saltanatı başlayacaktı. Allah yardımcımız olsundu.

"Gözlerim yollarda kaldı."

Önder amcam, Feyza teyzenin elini bıraktı ve Gökhan amcama sıkı sıkı sarıldı. İkisinin arasında ne yılların ne de mesafelerin yıkamadığı bir kardeşlik vardı. Umarım Hale'yle benim dostluğum da böyle yıllara meydan okurdu.

"Fındık Faresi..." Sıranın bana geldiğini anlarken Gökhan amcama sıkıca sarıldım. Kokumu içine çeke çeke beni öperken "Nasıl özlemişim seni," dedi. Gülümsedim. Ben de onu çok özlemiştim. Annemin anlattığına göre, eskiden yedikleri içtikleri ayrı gitmezmiş ama zaman geçtikçe herkes kendi yolunu çizmiş. İşleri yüzünden ayda bir ancak görüşebiliyorduk.

"Hadi artık geceyi başlatalım."

Annemler içeri doğru yürümeye başladılar. Gökhan amca benden ayrılıp üzerini düzeltti ve kolunu tam bir centilmen gibi girmem için uzattı. "Aslanların arasına bir kuzuyu yalnız başına salamam, değil mi?" dediğinde kıkırdadım. Ben de bir hanımefendi gibi koluna girerken "Ne aptal bir kuzu," dedim. "Ne hastalıklı, mazoşist bir aslan diyerek sana Alacakaranlık geyiği yapardım ama," dediğinde kahkahama engel olamadım. Her geldiğinde ona Alacakaranlık serisini izlettiğim için artık replikler beynine kazınmıştı.

"Gökhan amca ya!"

"Ne gülüyorsun Fındık Faresi. Tamam, Edward Cullen gibi bir karizmam olmayabilir ama ben de kendi çapımda bir albeniye sahibim şimdi. İnkâr edemezsin."

"Sen olsan olsan, bu fizikle Jacob olursun amcacığım."

Gökhan amca keyifli, bir o kadar da kendini beğenmiş bir ifadeyle dudaklarının kenarını kıvırdı. Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. İçeri girdiğimizde her seferinde olduğu gibi yine şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Bu kulüp her geçen gün biraz daha mı güzelleşiyordu yoksa bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar geldiğim için bana mı öyle geliyordu?

Gökhan amcanın yardımıyla merdivenlerden inmeye başladım. Gözlerimi seksi bir şekilde dans eden kızlardan ayıramıyordum. Annem de çok iyi dans ederdi. Özellikle benim yaşımdayken babamı çıldırmak için bu yeteneğini konuştururmuş. Onun gibi anneden, benim gibi dans konusunda yeteneksiz bir kızın çıkması, ne kadar acınası...

Locaya geldiğimizde Asal ve Hale dışındaki herkesin burada olması kafamı karıştırmıştı. Asal'a alışıktım ama Hale... Annesi olmadan bu mekânın yakınından bile geçmezdi. Peki, şimdi neredeydi? Gelmeme gibi bir ihtimalinin olduğunu sanmıyordum.

"Masal, Hale nerede?"

Böyle bir soruyu benim onlara sormam gerekiyordu. Bora amcanın kızından haberi yoksa o zaman Hale bana yalan söylemişti. Kim için?

"Hah geldiler." Melek teyzenin kimden bahsettiğini anlamak için omzumun üstünden arkama, mer-

divenlerin olduğu yere baktım. Gördüğüm manzara, tüm tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. Asal ve Hale birlikte güle oynaya merdivenlerden iniyorlardı. Bana yalan söyledikleri yetmiyormuş gibi yine ikisi birlikte beni ekmişlerdi!

Hale'yle göz göze geldiğimizde yüzündeki gülümseme yavaşça silindi. Asal ise, nefret dolu bakışlarımı umursamıyormuş gibi görünüyordu. Onlar locaya doğru ilerlerken, daha hızlı davrandım ve yollarını kestim. "Bana yalan söylediniz," dediğimde Hale konuşmak için ağzını açıyordu ki yüz ifademden dolayı sustu. "Yine birlikte olmak için beni yalnız bıraktınız."

"Masal..."

"Saçmalama Fındık faresi."

Gözlerimi kıstım ve nefretimi gözlerimden kusarak "Bu yaptığınızı hiçbir zaman unutmayacağım!" dedim. "Ve sen Asal Kara," deyip işaret parmağımı sert göğsüne bastırdım. "En yakın arkadaşımla arama girdiğin için senden nefret ediyorum."

Asal, abartılı bir şekilde gözlerini devirip yanımdan geçip gitti. Hale'yle ise sanki aramızda sessizliğe ihtiyacımız varmış gibi sustuk. O sırada merdivenlerden inen kişi gözüme takıldı. Başta kulübün içindeki göz alan ışıkların yanıltması sandım ama yaklaştıkça yüzü netleşmeye başladı. Kim olduğunu anlayınca kalbim depara kalkmış gibi atmaya başladı. İstemediğin ot olayını fazla abartmıştı galiba. Allah'ım, neden sürekli bu çocuğu karşıma çıkartıyorsun!

Ondan beklenmeyecek bir şekilde sinirini belli ediyordu. Hatta bayâ bayâ kavgaya gelmiş gibi duruyordu. Gözleriyle kulübün içini taradığını görün-

ce panikledim. Birini arıyordu. Beni mi? Yok canım beni neden arasındı? Ben ne yaptım ona da benimle kavga edecekti? Hem belki başka bir şeye canı sıkkındı. Eğlenmeye gelmişti. Ne bileyim, arkadaşlarını falan arıyordu belki. Saçmalama Masal ya! Panikten doğru düzgün düşünemiyorsun. Allah aşkına burası Enes ve arkadaşlarının tarzı bir mekân mı? O zaman burada ne işi vardı!

"Bal Böceği..." Hale'nin koluma dokunmasıyla bakışlarımı ona çevirdim. "İyi misin?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım. "Yüzünün rengi attı sanki."

Neden bu kadar paniklemiştim ki? Burası benim mekânımdı. Arkamda babamlar vardı. Bir durum olduğunda beni koruyacak milyon tane adam... Öte yandan ben ona bir şey yapmamıştım ki, felaket senaryolarını aklımdan geçirmeme gerek bile yoktu.

Bir anda Enes'le gözlerimiz buluştu. Bana hiddetle bakıyordu. O güzel kahverengi gözleri katıksız bir nefretle parlıyordu. Lanet olsun! Benim için buradaydı. İnsanların arasından üzerime doğru gelmeye başladığında nefesimi tuttum. Ne için geldiğini bilmediğim için babamların yanına gidemezdim. Şimdi olur olmaz bir şey söyler falan. 'Allah'ım, buradan kaçmalıyım. Ama nereye?' diye düşünürken aklıma gelen fikirle "O zaman ben bir elimi yüzümü yıkayıp geleyim," dedim. Nasılsa oraya gelemezdi, değil mi?

"Bekle ben de geleyim."

"Gerek yok, sen bana attığın gibi annenlere atacağın yalanı düşün. En son nerede olduğunu soruyorlardı."

Arkamı döndüm ve koşar adım tuvaletlere doğru ilerledim. Omzumun üzerinden Enes'le aramızdaki

mesafeyi görmek için arkama baktım ama değil mesafeyi Enes'i bile görememiştim. Panik tüm bedenimi ele geçirirken adımlarımı hızlandırdım. Tuvalete girmemle derin bir nefes aldım.

Elimi yüzümü yıkamak için lavaboya doğru yürürken kapı açıldı. Aynada gördüğüm kişiyle gözlerim büyüdü. Panikle arkamı döndüm. Makyajını yapan üç kız, duygularıma tercüman olmuş gibi çığlık atarken Enes üzerime doğru yürümeye başladı. Her yanından öfke akıyordu. Lavaboya dayanana kadar korkuyla geri geri yürüdüm.

Enes, öfkeli gözlerini benden ayırmadan "Çıkın dışarı!" diye bağırdı. Bir anda kafama bir şeyler dank etmişti. Burası kızlar tuvaletiydi ve çıkması gereken bir kişi varsa o da Enes'ti.

"Farkında mısın, burası bayanlar tuvaleti ve yine farkında mısın sen bir erkeksin. Yani öylesin, değil mi? Bu kadar yakışıklılıkla gay olma olası-"

"Masal!"

Sesi kendini zor tutuyormuş gibi çıkınca cümlemi devam ettirmedim. Enes, hızla kolumu kavradı. Acıyla inlerken beni tutan eline baktım; o kadar sıkı tutuyordu ki, eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Enes'in katıksız bir nefretle bana baktığını gördüğümde kolumu acıttığını bile söyleyemedim. Zaten istediğinin bu olduğuna emindim.

"Size dışarı çıkmanızı söyledim!" Bağırışıyla irkilirken kızlar apar topar dışarı çıktılar.

"Sen-"

Tuvalet kabininden gelen sesle sustu. Ayakta zar zor duran kız, bizi görmesiyle olduğu yere çakıldı. Enes başıyla sertçe kapıyı gösterdi. Kız elini bile yıkamadan yalpalayarak dışarı çıktı. Bakışlarını bana

çeviren çocuk "Bir yere kıpırdama!" dedikten sonra kolumu bıraktı. Elim hızla kan oturacağına inandığım kolumun üstüne gitti. Enes kabinleri kontrol ederken gözüm kapıya ilişti. Sanırım buradan kaçmak için tek bir şansım vardı. O da şu andı.

Kapıya doğru koştum. Topukluların mermer üzerinde çıkardığı sese küfrederken kapı kolunu tuttum. Tam açıyordum ki bir el sertçe kapıyı itti. Daha ne olduğunu anlamadan sırtım kapıyla buluştu. Acıyla inlerken iki bileğimi tek eliyle kavrayan Enes, başımın üstüne kaldırarak beni kapıya sabitledi.

Tekme atmayı düşündüm ama vücudu bedenime o kadar yakındı ki bacağımı bile kaldırabileceğimi sanmıyordum. Avazım çıktığı kadar bağırabilirdim ama bu da herkesi başıma toplamak, olay çıkarmak ve daha sonra babamın cezalarıyla dolu bir hayat yaşamak demekti. O yüzden sadece güçlü durmaya çalışarak derdinin ne olduğunu anlamak için bekledim.

"Senin benimle derdin ne?"

Enes ağzındaki iğrenç bir tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibi her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz etmişti. Benim mi onunla bir derdim vardı? Hah!

"Ben... Benim seninle bir derdim yok."

Gözlerini kısan çocuk "O zaman beni neden araştırıyorsun?" diye sordu. Olanları anlamakta zorluk çekiyordum. Ben ne zaman onu araştırmıştım? Neden bunu yapayım ki?

"Bunu öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Fısıldamasına rağmen tüylerimi diken diken yapmayı başarmıştı. "Ben hiçbir şey anlamıyorum," dediğimde tıslar gibi güldü. "Salağa yatma ufaklık!"

"Enes, gerçekten ne dediğinle ilgili en ufak bir fikrim yok."

Sadece babamın öfkeli olduğunda bu denli korkutucu olduğunu düşünürdüm ama Enes, onu açık ara sollamış gibiydi. Hoş, babam hiçbir zaman bize bu kadar öfkelenmemişti.

Gergin sessizlik saatli bomba gibiydi. Patlayacağını bilirdin ama zamanın gelmesini beklemeliydin. Sustu ve sadece gözlerimin içine baktı. Bana bu kadar dikkatli bakması daha çok gerilmeme neden olduğu için gözlerimi kaçırdım. Çenesinin altında atan damarı görebiliyordum. Göğsü hızlı bir şekilde inip kalkarken üzerindeki ceketin kumaşı bana sürtüyordu. Nefesi, yüzüme çarpıyor, hafifçe saçlarımı kıpırdatıyordu. Nane kokusu, alev alev yanan bedenimi biraz da olsa ferahlatmıştı. Belli ki sigara kokusunu bastırmak için naneli sakız çiğniyordu.

"Hacer Yanık diye birini tanıyor musun?"

Afallamış bakışlarımı ona çevirdim. Bu ses tonu, saatlerce birini dövüp daha sonra ağlamasını engellemek için sarılmak gibi bir şeydi. Kafamı allak bullak etmişti. İlk kez beni yargılamak yerine soru sormuştu ve bu soru Hacer'le ilgiliydi ama ben aralarında bir bağlantı kuramıyordum. Başımı evet anlamında salladığımda bileklerimi tutan elini daha da sıktı. Acıyla yüzümü buruşturdum. Bu derece katıksız bir nefrete sebep olacak ne yaptın sen Hacer?

"O ufacık beyninden ne geçtiğini bilmiyorum ama sana benden uzak durmanı söylediğimde ciddiydim."

"İkidir karşıma çıkan sensin."

Kapı kolu kıpırdadığında ikimizin de dikkati oraya kaydı. Dışarıdaki kızların sesini duyabiliyordum.

Bir görevliyi çağırıp kapının açılmadığını söylemeleri an meselesiydi. O an Enes'le basılırdım ve sonra olacakları hayal etmek bile istemiyordum.

"Lütfen git," diye fısıldadım. Böyle bir şey söylememi beklemiyormuş gibi bana baktı. "Birilerinin gelmesi an meselesi ve olay çıksın istemiyorum. Lütfen..."

Enes'in gözlerindeki öfke iç çatışmasının gölgesinde kayboldu. Ellerimi bırakıp benden uzaklaşmasıyla bir an beni ayakta tutan tek şeyin Enes olduğunu anladım. Kapıdan destek alarak ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştım.

"Beni araştırmaya bırak ufaklık. İnan bana zararlı çıkarsın."

Cevap vermemi beklemedi. Beni itekleyip kapıyı açtı. Bir an duraksayınca korkuyla dışarıya baktım. Bir grup kızın afallamış bakışları Enes'ten bana kaydı. Yüz ifadelerinden dolayı kaşlarımı çattım. Herkesi kendileri gibi görüyordu yellozlar!

Enes hafifçe başını bana doğru çevirdi. Göz ucuyla bana baktıktan sonra tuvaletten çıktı. Kızlar içeri dolarken daha fazla bu ortamda durmak istemedim. Zar zor kendimi dışarı attım. Ayaklarımın hâlâ beni taşıyabileceğini hissetmediğim için duvara tutunarak ilerlemeye başladım. Yanımdan gelip geçenlerin garip bakışlarını görmemek için başımı eğmiştim ki Hale'nin sesi duyuldu.

"Bal Böceği..." Endişesini iliklerime kadar hissettim. Yanıma gelmesiyle en yakın arkadaşıma sıkıca sarıldım. Şu anda kızgınlığımı düşünemeyecek kadar ona ihtiyacım vardı. Ellerini çekingen bir şekilde sırtıma koydu. Sanki kendimi güvende hissettiğim an gözyaşlarım harekete geçmişti. Gözlerim yanı-

yordu. Ağlamamak için gözlerimi hızla kırptım.

"Enes değil mi?"

Sanırım tuvaletten çıkışını görmüştü. Başımı evet anlamında salladıktan sonra Hale'den ayrıldım.

"Neden gelmiş?" diye sorduğunda omuz silkerken "Onu araştırdığımı düşünüyor," dedim. Hale'nin bakışlarındaki anlık geçişi, yüzüne bakmıyor olsam belki de fark etmezdim. Bu konuyla ilgili bir şey biliyor olabilir miydi? Enes, Hacer'den bahsetmişti. Hale ve Hacer'in arası iyi değildi ama bugün Asal'la olmak için beni ekmişti. Nedense içimden bir ses, bu konunun onlarla ilgisi olduğunu söylüyordu.

"Hacer'e neden Enes'i araştırmasını söylediniz Hale?"

Hale'nin yüzü mutlak bir şaşkınlık ifadesiyle kaplandı. Bakışları bunu nasıl bildiğimi sorar gibiydi.

"İnanmıyorum size Hale ya!"

Hayal kırıklığıyla duvara dayandım. İşte şimdi hüngür hüngür ağlayabilirdim. Resmen en yakınım dediğim insanlar beni sırtımdan vurmuştu. "Beni nasıl bir duruma düşürdüğünüzün farkında mısınız?"

Hale pişmanlık dolu bir ifadeyle karşıma geçti. Elimi tutmaya çalışınca kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Üzgün olması zerre kadar umurumda değildi. Çünkü ben ondan daha üzgündüm!

"Masal-"

"Hale, sus lütfen. Ya, hangi akla hizmet bunu yaparsınız ya? Ben o çocuk gururumu çiğnedi diye günlerdir ne haldeyim-" derken "İşte bu yüzden," diye sözümü kesen Hale koluma dokundu. "Gözümüzün önünde günden güne içine kapanıyorsun ve biz de yardımcı olmak-"

Kolumdaki elini ittirip Hale'yi alkışlamaya başladım. "Çok yardımcı oldunuz Hale!" deyip tekrar sinirle kollarımı göğsümde bağladım. "Gurursuzluğumu daha güzel vurgulayamazdınız."

"Masal lütfen."

Hale'nin benden uzak durması için elimi kaldırdım. "Bir süre ne seninle, ne de Asal'la konuşmak istiyorum. Git o kas yığınına da söyle, bu yaptığını onun burnundan fitil fitil getireceğim."

* * *

Israrla çalan telefon beni bilinçsizliğimden çıkarırken gözlerimi araladım. Odama o kadar küçük bir alandan bakıyordum ki, büyük ihtimal telefon susar susmaz tekrar uykuya dalabilirdim. Tabi arayan pes etmeyi denerse...

Dirseğimden doğrulup başucumdaki telefonu aldım. Ekranda gördüğüm isimle sıkıntıyla inlerken sırtüstü yatağa uzandım. Çalan telefonu açıp kulağıma götürdüm. Diğer kolumu ise gözüme siper yapıp yavaş yavaş odama sızan güneş ışığının beni tamamen uyandırmasını engellemeye çalıştım.

"Emre..." Sesim, sabah mahmurluğu ve bıkkınlık karışımı bir tonda çıkmıştı.

"Hele şükür be oğlum! Bir an hiç uyanmayacağını sandım."

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

"Olmaz mı?" Odasında bir şeylerle ilgilenen Emre'nin çıkardığı sesler yüzünden yüzümü buruşturup telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırdım.

"Arabayı test etmek için çok uygun bir zaman."

Derin bir nefes alıp "Emre!" diye inledim. "Sana ya-

rın dediysem, karga bokunu yemeden buluşuruz demedim."

"Tamam, önce kahvaltı yaparız." Her zamanki gibi işi kim vurdu ya getireceğini bildiğim için "Emre!" diye bağırdım.

"Tamam, bir saat sonra kapının önünde olurum."

Telefon kapandı. Emre her zamanki gibi, en sinir olduğum şeyi yapmıştı. Onun bu emrivakilerinden nefret ediyordum.

Derin bir nefes alıp yataktan doğruldum. Ellerimle yüzümü ovuşturarak kendime gelmeyi bekledim ama gözlerim açılacağına daha çok kapanıyordu. Ayılmak için soğuk bir duştan başka çarem yoktu. Miskince yataktan kalktım. Üzerimdekileri çıkartıp yere atarken banyoya doğru ilerledim.

Soğuk suyun bedenimi uyandırmasını bekledikten sonra, ruhumu uyandırmak için System Of A Down'a ihtiyacım vardı. Tabletimi elime alıp, "Chop Suey!" şarkısını açtıktan sonra üzerimi giyinmeye başladım. Şarkıya eşlik ediyor, bateri kısımlarında sanki ben çalıyormuşum gibi ritim tutuyordum.

"Asal!"

Arkamı döndüğümde Masal'ın ellerini sıkıca kulaklarına bastırdığını gördüm. Rolleri değişmiş gibi duruyorduk. Bir şeyler söylüyordu ama müzik o kadar yüksekti ki hiçbirini doğru dürüst duyamamıştım. Sözde dün gece artık benimle konuşmak istemediğini söylemişti ama şu anda tam karşımda duruyordu. Ne kadar ironik...

Başımla ritim tutup kemerimi bağlarken bir anda ses kesildi. Başımı tabletin olduğu yere çevirdim. Masal elindeki tableti yatağa fırlattıktan sonra "Sen aklını mı

kaçırdın?" diye bağırdı. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

Kolumdaki saate bakıp "Artık var," dedim. Masal öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyor gibiydi ama sıkıntıyla inlemesine engel olamamıştı.

"Çocuklar, ne oluyor burada?" Annem gözünü ovuşturarak odaya girdi. Bir an duraksayıp hafif aralık gözleriyle etrafa bakındı. Gözleri yavaşça açılırken "İşte buna alışık değilim," dedi. "Şu anda kızımın odasında oğlumun bağrışını durduruyor olmalıydım."

Masal ayaklarını yere vura vura odadan çıktı.

"Günaydın anne."

Annem beni baştan aşağı süzdükten sonra "Senin için gün bayâ erken aymış oğlum," dedi. Gülümseyerek telefonumu alırken "Emre'yle buluşacağız," deyince annem saati sordu. "6.12"

"Oğlum bu saatte ne yapacaksınız?"

"Yarın arabayı test ederiz demiştim. Emre'nin yarın kavramı buymuş anne."

Annemin şaşkın bir ifadeyle alnı kırıştı. Aynada kendime bakıp saçlarımı elimle düzelttikten sonra annemin yanağını öptüm. "Akşama görüşürüz."

Koşar adım merdivenlerden indim. Arabanın anahtarını kaptığım gibi kendimi dışarı attım. Sabah güneşinin daha da parlak gösterdiği arabama doğru yürürken içimdeki heyecanı engelleyemiyordum. Sanırım ne kadar zaman geçerse geçsin, bu arabaya ilk günkü heyecanımla binecektim.

Yeni kokusunu içime çekerek yola çıktım. Sokakların boşluğunu fırsat bilip motoru açmak için gazı kökledim. Son sürat ilerlerken keyifle dudağımın kenarı yuvarı kıvrıldı. Önüme çıkan birkaç arabayı solladım.

"Tozumu yuttururum" cümlesi kesinlikle R8 için söylenmişti.

Kısa zamanda Emrelerin apartmanın önünde durdum. Hayranlıkla arabayı inceleyen arkadaşım, saniye geçmeden kendini yanımdaki koltuğa yerleştirdi. "Vay be!" diyerek arabanın içini incelerken kemerini takmasını söyledim. Çünkü şu anda hayatının en hızlı yolculuğuna çıkacaktı.

* * *

Gönlümden güzel sanatlar resim bölümü geçerken, meslek lisesine gitmek zorunda kalmaktan daha sinir bozucu olan şey, okulun ilk günü, üç kızın benimle kavga etmeye çalışmasıydı. Sanki okul hayatlarına direkt son sınıftan başlamışlardı. Ah, ben anneme söz vermemiş olacaktım ki... Ah!

"Bana baksana sen!"

Dün duyduğuma emin olduğum sesi umursamadan okula doğru yürümeye devam ettim.

"Sana diyorum!" Bir anda kolum kavrandı. Laf dalaşına sonuna kadar tahammül edebilirdim ama fiziksel temas, benim için sabredebileceğim bir şey değildi. Omzumun üzerinden öfkeyle kıza, beni tutan elin sahibine, baktım. Bu durumdan fazlasıyla keyif aldığının farkındaydım.

Sertçe kolumu elinden kurtarıp kıza doğru döndüm. Tepkime birkaç saniye afallayan kız, arkasındaki ekürilerinin dürtmesiyle kendine geldi. Öfkeyle kollarını göğsünde bağlayan kız "Erol'dan ne istiyorsun?" diye sordu.

Böyle bir soruya hazırlıksız yakalandığım için "Ne?" diye bağırdım. Hayatımda Erol adında bir tanıdığım ol-

mamıştı ki bir şey isteyeyim.

"Salağa yatmaktan vazgeç kızım!"

En sinir olduğum şeylerden bir diğeri, kızımlı konuşulmasıydı. Ben senin çocuğun değilim ki bana kızım diyorsun. "Bir günde sevgilimin altına yatmaya nasıl karar verdin, merak ediyorum doğrusu."

Okulun önü kalabalıklaşmaya başlamıştı. Fısıltıları anlamasam da duyabiliyordum. Kaşlarım çatılırken "Ne diyorsun sen be?" dedim. "Ağzını topla!"

"Sen de donlarını topla kızım. Erol'a attığın bacak arası şov, pek bir profesyonel duruyordu. Belli ki daha çok kişiye-"

Yaptığı imayla daha fazla sakin kalamayacağımı anladım. Cümlesini bitirmesine izin vermeden saçlarını kavradığım kız, son kelimelerini yutup çığlık atmaya başladı. "Bırak saçımı orospu!"

Saçlarını daha sıkı kavradım. "Ağzından çıkan kelimelere dikkat et!"

Kız benden kurtulmaya çalışırken savurduğu tırnakları, yüzümde ve kolumda birkaç yeri çizmişti. Bu daha da sinirlenmeme neden oldu. Aramıza giren birkaç kişi bizi zar zor birbirimizden ayırdı.

"Bırakın ya!" Kız sinirle saçlarını düzeltirken ben hâlâ beni tutan kızların üzerinden, kıza doğru saldırmaya çalışıyordum. "Tutmayın da, ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstereyim."

Kız üzerini düzeltirken hâlâ Erol'dan uzak durmamı söylüyordu.

"Erol kim lan! Erol kim!"

Kız kinayeli bir şekilde gülümserken "Tabii ya," dedi. "Sikiyle ilgilenmekten çocuğun kim olduğunu umursamadın, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyor, onun verdiği acıyla dikkatimi dağıtmaya, sakinleşmek için bu acıya odaklanmaya çalışıyordum. Etrafımın hınca hınç dolu olduğunu bile sinirden fark etmemiştim. Hem de sadece bizim okulun öğrencileri değil, karşıdaki kolejin öğrencileri de dehşetle bize bakıyordu.

Kendimi sirkteki hayvanlar gibi hissedince çırpınmayı kestim. Ellerimi teslim olur gibi kaldırıp derin nefesler almaya başladım. Bir an önce sakinleşmeli ve sanki her hücremi inceliyormuş gibi bana dik dik bakan insanlardan kurtulacak bir yere gitmeliydim.

"Tamam sakinim."

"Tabii, suçunu biliyor ya..."

Önümde beni tutmak için hazırda bekleyen kıza baktım. Tedirgin bakışlarını fark ettiğimde "Tamam sakinim," diye fısıldadım. Nefes alıp vermeye ve kendime sakin olduğumu söylemeye devam ettim. O sırada bana iftira atan kızın ve arkadaşlarının haince gülümsediğini gördüm.

Hayır, ben sakin değildim. Bu kıza dersini vermeden de sakinleşemeyecektim.

"Seni parçalarım!"

Önümdeki kızın boşluğundan yararlanıp elinden kurtuldum ve bana iğrenç yakıştırmalar yapan kıza doğru koştum. Dehşetle beni izleyen kız, saçını kavramamla çığlık atmaya başladı ama hâlâ "Hem suçlu hem güçlü!" diye bağırıyordu. Yakıştırdığı lakaplar da yanında cabasıydı.

"Kişi kendinden bilir işi canım," diyerek kızı yerlerde sürüklemeye başladım. Belimden kavrayan biriyle ayaklarım yerden kesildi. Havaya tekmeler atarak çırpınırken bir yandan da "Bırak!" diye bağırıyordum. Beni tutan

kişi sakin olmamı söylüyordu ama ben o kıza haddini bildirmeden sakinleşmeyeceğimi biliyordum.

"Bıraksana be!" diyerek belimdeki eli çimdirdim. Çocuk acıyla inleyerek beni bıraktı. Ayaklarımın yere değmesiyle etrafa bakınıp "Taş yok mu taş!" dedim. Suçsuz birini taşlamak ne demekmiş şimdi ben ona gösterirdim.

Yerdeki kırık yarım kaldırım taşını fark edince hızla elime aldım ve kıza doğru fırlattım. Çığlık havada uçuştu ama ben sinirimi atamamıştım. Bu yüzden taşın kıza çarpmasını izlemeden yerdeki daha küçük bir taşı elime aldım ve var gücümle fırlattım.

Taş elimden ayrılırken, gözlerim kaldırım taşının çarptığı yere kaydı. Gözlerim fal taşı gibi açılırken çığlıkların arasından acı bir inleme sesi duyuldu. Gözlerim arabadan yeni inmiş olan kolejli çocuğa kaydı. Elini kaşına bastıran çocuk elini çektiğinde acı manzarayla karşılaştım. Resmen taş taşı çekmiş, kaşını yarmıştı.

Tekrar elini kaşına bastıran çocuk bana hiddetle baktı. Gözleri katıksız bir nefretle parlıyordu. Üzerime doğru gelmeye başladı. Yaklaştıkça tanıdık gelen simasını hatırlamaya çalıştım. "Ne yapıyorsun lan sen!"

"Çok çok çok özür dilerim. Gerçekten sana atmak istememiştim."

Çocuk tam karşımda dururken "Kime atmak istedin? Taş atmak nedir ya? Maganda mısın kızım sen! Utanmasan döner bıçağı taşıyacaksın yanında herhalde!" diye kükredi.

İçim ürpermişti. Elini tekrar alnından çeken çocuğun yüzünün yarısı kırmızıya boyanmıştı. Bir kaş için bu kan fazla değil miydi?

Söylenerek arkasını döndü. Dokunsalar ağlayacak

gibi durmasının nedeninin arabası olduğunu anladığımda hafifçe başımı sola doğru yatırdım. Aman Tanrım! Olayın şokuyla camını çatlattığım arabanın markasını fark etmemiştim. Ben bir Audi R8 katiliydim.

"Abi adam kendi haline bakmadan, arabası için üzülüyor ya..."

Yanımdaki çocuğun cümlesine cevap olarak "Sonuçta kendisi bir Audi değil," dediğimde bir hışımla bana dönen çocuğun bakışlarının ardında saklanan şaşkınlığı kısa bir an bile olsa fark ettim.

"Kapa çeneni!"

Kaşlarımı çatarak kollarımı sinirle göğsümde bağladım. "Kapatmazsam ne olur?"

Gözlerini kısan çocuk "O dilini yerinden sökerim," deyince yapmacık bir korkuyla "Uu, çok korktum," dedim. İşte şu anda hem suçlu hem de güçlüydüm.

"Seni-" diyerek üzerime yürürken gür bir ses "Asal!" diye kükredi.

Kalabalığı ikiye yaran adam hızla üzerimize gelirken, içimde kaçma isteği uyandırıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Çocuk arkasını dönmesiyle adamın yüzündeki korku, endişeyle yer değiştirdi.

"Baba."

Baba mı? İşte şimdi *sıçtın Bahar!* Oğlu belki dilini sökemezdi ama bu adam taşı attığın el*ini kolunla beraber söker atar.*

Oğlunun yüzünü kavrayıp kaşını inceleyen adam "Kim yaptı bunu?" dedi. Daha Asal denen çocuk ağzını açmadan bakışları bana kaydı. Sesli bir şekilde yutkundum. Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi atıyor, bedenim uyuşuyordu. Ayaklarımın beni hâlâ nasıl taşıdığına şaşırıyordum.

"Baba çok özür dilerim. Daha ilk günden araba-"

Adam gözlerini benden oğluna, oğlundan arkasında duran arabaya, sonra tekrar oğluna kaydırdı. Duygular göz bebeklerinde dans ediyordu. "Senden önemli değil koçum. Değiştiririz," deyince içime bir yumru oturdu sanki. Bir insanın babası olması böyle bir şeydi sanırım. Milyon dolarlık arabanın camını parçalasan bile, kaşındaki ufacık yarık yüzünden önemsenmezdi. Aynı şeyi ben yapmış olsam... Hiçbir şey olmazdı. Çünkü benim bir babam yoktu.

"Demir amca?"

Sarışın bir kız şaşkın olduğunu belli eden sesiyle bize doğru gelirken çocuğu görmesiyle dehşetle içini çekti. "Asal!"

Koşmaya başlayan kızı da sanki bir yerden hatırlıyordum. Sarışın kız korkuyla çocuğa bakarken "Ne oldu?" diye sordu. Sesi mi titremişti onun? Ağlayacak mıydı yoksa...

Çantasından çıkardığı peçeteyi uzattı.

"Sorun yok Hale," diyen adam peçeteyi alıp oğlunun kaşına bastırmaya başladı. İç çekişleri vicdanımı tekmeliyordu ama garip olan bir şey vardı; acı çeken Asal'dı, ağlayan ise Hale denen kız.

İsimler aklımı kurcalamaya başladı. Bir yerden duymuştum, ama nereden olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Demir denen adamın bakışları ara ara bana çevriliyordu. Sanırım bir şey dememi bekliyordu. Belki de hatamı telafi etmemi...

"Kaç paraysa borcum öderim."

Bir anda ilgi benim üzerime döndü. Sarışın kız kaşlarını çatmış, Demir denen adam tepkisizliğini korumuş ama Asal kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Borcunu

ödeyecekmiş, duydunuz mu?" dedikten sonra babasının elindeki peçeteyi alıp kaşına bastırdı.

"Kendini satsan o camın borcunu ödeyemezsin sen!"

"Asal Kara!"

Bu olaylara sebep olan kız ve arkadaşlarından gelen alkış ve ıslık sesleriyle derin bir nefes aldım. Tamam, laf dalaşına sabır gösterdiğimi söylemiştim ama bir seferlik istisnam olabilirdi. "Öyle mi?" deyip gözlerimi kahvenin bir tonu olan gözlere diktim.

"Haklısın, bizim senin gibi arkamızı toplayan babamız yok, zengin bebesi!"

"Seni-" diyerek üzerime yürüyen çocuğu durduran babasıydı. Neden bu adamın yaptığı bütün hareketler hem havalı geliyor hem de kanımın çekilmesine neden oluyordu?

"Sanırım sınırını aşmaman gerektiğini hatırlatmak zorundayım küçük hanım."

Adamın beyefendi tonuyla utandığımı hissettim. "Borç falan yok."

"Hayır!" diye bağırdım. "O zaman şu çocuktan hiçbir farkım kalmaz. Baba parasıyla hava atan birine benzemek istemiyorum. Ben borcumu öderim."

Adam ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Asal denen çocuk ise öfkeyle "Bırak baba, ömrünün sonuna kadar çalışsın da görsün gününü," dedi. Gülümsedim. Çalışmaktan korkacağımı mı sanıyordu? Benim onun gibi bir babam yoktu ve ben bu yaşıma kadar çalışarak gelmiştim. Gerekirse ömür boyu çalışırdım. Yine de borcumu alnımın akıyla öderdim.

"Görelim bakalım."

Bakışlarımı adama çevirdim. Bana bakıyordu ama sanki bakmıyordu da. Bir şeyler düşünüyordu ya da ce-

vap vermemi bekliyordu. Bu adamı çözmek neden bu kadar zordu! En kısa zamanda borcumu ödeyeceğimi söylemek istiyordum. Kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti ama adamın bir anda yüzünde beliren ifade onları yutmama neden oldu. Benim ömür boyu çalışmamdan keyif mi almıştı?

"Bakalım kulüpte borcunu ne kadar zamanda ödeyeceksin. Hep beraber göreceğiz."

❁ ❁ ❁

Kulüp mü? Ne kulübü? Striptiz falan değildir, değil mi? Ama olur mu olur. Bu arabalar, bu şaşa falan... Başka türlü parayı nasıl kazanacaklar? Yok Bahar yok! Saçmalama, adamda hiç öyle bir tip var mı? Şaka yapmıştır o zaman. Gerçi bu adamın şaka yapacak bir hali de yoktu ama...

Asal'ın ifadesi birden değişti. Az önce eğleniyor gibi görünen tavrı, babasının cümlesi üzerine birden yok olmuştu. Çenesi kasıldı, gözleri kısıldı ve ilk kez kanımı donduracak bir öfkeyle bana bakmaya başladı. Burnundan dumanların çıktığını görebiliyordum. Demir denen adam ise daha da keyiflenmişti. Sanki oğlunun bu halinden zevk alıyordu ya da benim bu dik başlılığımdan. Bunlar ailece mi manyaktı ya?

"Bu kızı burnumun dibine sokmandaki amaç ne, baba?"

Babasıyla konuşma biçimi tüylerimi diken diken etmişti. Ben bu adamın önünde olmayan ceketimi iliklemeyi düşünürken, Asal hesap sorar gibi babasıyla konuşmuştu. Benim bir babam olsa böyle mi konuşurdum, bilemiyordum.

"Sen ne cüretle benim kararlarımı sorguluyorsun Asal?"

Demir attı, gol oldu. İşte şimdi ne cevap vereceksin zengin bebesi çok merak ediyorum.

"Orası benim kulübüm," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne demişti o? Benim kulübüm mü? Nedense hafiften bir rahatlama gelmişti. Bunun olsa olsa, oyun kulübü falan olurdu. Oyun da benim işimdi. Sanırım borcumu ödemek düşündüğümden daha zevkli geçecekti.

Zilin çalmasıyla etrafımızdaki kalabalık dağılmaya başladı. Çıkardıkları gürültü yüzünden adam ve oğlunun neler konuştuğunu anlayamadım. Sarışın kız hiddetle bana bakmayı sürdürüyordu. İstemsizce içimden ona dil çıkarmak gelmişti ama çocuk gibi görünmemek için bunu yapmadım. İnsanların azalmasıyla camını parçaladığım arabanın yanında duran iki kişi daha dikkatimi çekti. Belli ki, bu çocuğun yakınıydılar. Çocuk hayretle, kız öfkeyle bakıyordu ama bana değil. Asal'a...

"Sen." Adamın sesiyle düşüncelerimden irkilerek ayrıldım. "Okul çıkışı kulüpte oluyorsun," dediğinde ne kulübü olduğunu sordum. Adam tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki oğlu ondan önce davrandı.

"Striptiz. Boru dansı biliyor musun?"

Düşüncelerimin doğruluğu kanımı dondurmuştu. Dehşetle iç çekerken babası oğlunu sertçe uyardı. Demek ki striptiz kulübü değildi. Derin bir nefes aldım. Asal ise dişlerini sıkarak nefes almaya başladı. Adam oğlunun omzunu tıpışladı. Daha sonra havalı bir şekilde, arabanın yanındaki iki kişiye doğru yürüdü.

Asal intikam ateşiyle yanan gözlerini bana çevirmişti. Gerçekten bu çocuğun beni görecek gözü yoktu. Hoş,

o araba bende olacak, biri camını parçalayacak, o kişiyi parçalamadan bırakmazdım. Audi R8 o be! Hayallerimin arabası!

"Bak kızım!"

İşte şimdi tüm tepe tüylerim dikilmişti. *Sen kim oluyorsun da benimle kızımlı mızımlı konuşuyorsun be!*

"Bahar," diyerek cümlesini böldüğüm çocuğun kaşı sorgulayıcı bir şekilde havalandı. "Adım Bahar," deyince "Umurumda mı sanıyorsun?" diye sordu. Bana karşı bu tutumu nedense yanındaki sarışın kızın hoşuna gitmişti. *Adam burada beni ayıptır söylemesi göt* içine sokuyor, sen orada gülüyorsun. *Bir de hemcinsim olacaksın. Nerede kaldı kadın koalisyonu Sarı Şeker?*

"Kızım lafından hoşlanmam."

Asal'ın bakışlarında kısa bir an dalgalanma oldu gibi. Yüzündeki öfke yavaşça yerini keyfe bıraktı. Dudakları yukarı doğru çıkarken yanağındaki gamzesi hafifçe belirginleşti. Oha! Gamzesi vardı.

"O zaman alışsan iyi olur," deyip bana doğru yürümeye başladı. "Çünkü sana kızım demek, birden hoşuma gitmeye başladı." Hafifçe yumruklarımı sıktım. Gelişine bir tane vurabilirdim ama zaten çocuğun kaşını yarmıştım.

"Aklın varsa, okul çıkışında geç kalmazsın."

Tamam, geç kalmazdım kalmasına ama nereye gidecektim? "Kulübün adresini-" derken sıkıntıyla iç çekti. Ben de daha fazla sinirini bozmamak için sustum. "İRON!" Sanırım oraya nasıl gidiliyor diye sorarak şansımı daha fazla zorlamamalıydım.

"Sakın geç kalma!" diye uyararak arkasını döndü. Babası R8'e binerken o arkasındaki arabaya doğru... Bir

dakika! O bir Lamborghini mi? Allah'ım, bunlar petrol zengini falan mı?

"Bahar sen misin?"

Arkamdan gelen sesle bizim okulun formasını giymiş kıza döndüm. Başımı evet anlamında sallarken "Müdür seni görmek istiyor," dedi. Ah, diyerek ayağımı yere vurdum. Resmen okulun ikinci gününden müdürün odasına gidiyordum.

Kızın peşinden okulun bahçesine girerken omzumun üzerinden arkama baktım. Babasının arabasına binmiş çocuk, okulunun otoparkına giriyordu. Evet, okullarında bir otopark vardı. Bizim hocalarımız gibi araçlarını yola park etmek zorunda kalmıyorlardı.

Müdürün kapısının önüne geldiğimde kız "Bol şans," diyerek yanımdan ayrıldı. Derin bir nefes aldım ve kapıyı tıklattım. Girmemi söyleyen komutla kapıyı açtım. Gözüm müdürden önce, bu sabah kavga ettiğim kıza takıldı. Yelloz bir de beni şikâyet mi etmişti!

"Beni çağırtmışsınız efendim."

"Gel Bahar." Ağır adımlarla yürüyüp kavga ettiğim kızın yanında durdum. Aramızdaki gerilim yüzünden havanın ağırlaştığını hissediyordum.

"Sabahki kavganızdan haberim var-"

"Hocam," diyerek araya girmeye çalıştım ama sözünü kesmemem gerektiğiyle ilgili ciddi bir şekilde beni uyardı. "Bu okulun dışarıda kötü bir imajı olduğunu duymuşsunuzdur. Bunun nedenini hiç düşündünüz mü?"

Göz ucuyla kıza baktım. O da aynı şekilde bana. "Kavgalarınız!" Aniden müdüre doğru döndük. "Üzerinizdeki o formalarla, dışarı kadar taşan kavgalarınız yüzünden okulumuzun adı karalanıyor! Ne senin ne de

senin buradaki öğretmenlerin ve öğrencilerin gelecekleriyle oynamaya hakkınız var."

"Hocam-"

"Daha sözüm bitmedi Bahar!"

Uyarısı daha da sertleşmişti. Okulun geçmişi benim umurumda bile değildi. Ben bu okula yeni gelmiştim ve ilk kez karıştığım kavga yüzünden okulun bütün sorunlarını üzerime alacak değildim.

"Bitecek gibi de durmuyor hocam."

"Saygılı ol!" diye kükrediğinde "Saygısız davrandığımı düşünmüyorum." Müdürün yüzü gittikçe kızarmaya başladı. Başını tehditkâr bir şekilde sallarken "Sen görürsün," dedi. "Bakalım velinin önünde de benimle bu şekilde konuşabilecek misin?"

Annemi mi çağıracaktı yani? Ortada hiçbir şey yokken... Olmaz! Annem daha ilk günden sorun çıkardığımı öğrenirse, bundan sonra hayatı bana zindan ederdi. Belki de yanımdaki kız bu yüzden dut yemiş bülbül gibi yanımda duruyordu. Ne de olsa bu okulda kıdemliydi. *Düşün Bahar, annenin gelmesini engelleyecek bir şeyler düşün.*

"Şimdi çıkın dışarı!"

"Hocam beni bir dinleseniz-"

"Bahar! Hemen odamı terk et."

* * *

Kafamda dolaşan tilkilerin kuyrukları birbirine değiyor, sanki elektrik telleriymiş gibi etrafa kıvılcım saçıyorlardı. İnternetten araştırdığıma göre İRON bir gece kulübüydü. Sıradan bir gece kulübü değil, İstanbul'un en iyileri arasında başı çekiyordu. Yurt dışında bile adı duyulmuş mekânın fotoğraflarına bakarken küçük dilimi

yutmamak için büyük bir gayret sarf etmiştim. Ben böyle bir mekânda ne iş yapacaktım ki?

Son ders gelip çattı, müdür hâlâ beni çağırmadı diye düşünürken sabahki kız sınıfın kapısında belirdi. "Bahar müdür seni-"

"Biliyorum," diyerek ayağa kalktım. Dejavu'nun bir değişik versiyonuyla kızı takip ettikten sonra soluğu müdürün odasında aldım. Kapıyı çalıp içeri girdim. Saniyesine annemin "Sen bittin," diye haykıran gözleriyle karşılaştım. Annemi çok seviyordum ama fazla otoriterdi. Sanırım yaşadıklarından dolayı... Tamam, belki babasız çocuk büyütmek zordu ama bu kadar katı olmasına gerek yoktu.

"Gel Bahar," diyen adamın ses tonu, şaşkınlıkla bakışlarımı ona kaydırmama neden oldu. En son hatırladığım adamdan çok farklı gözüküyordu. Sanırım müdürlerin hepsi böyleydi; öğrenciye başka, veliye bambaşka...

"Olanları annene anlattım." Bakışlarımı anneme kaydırdım. İfadesi, müdürün bire bin katarak olayları çarpıttığını belli ediyordu. "Bir daha böyle bir olay yaşandığında disiplin kuruluna verileceğini söyledim." Hangisi için? Olmayan saygısızlığım yüzünden mi yoksa suçsuz yere iftira atılmasından dolayı mı?

"Hangisi?"

Annem öfkeyle oturduğu koltuğun ucuna kaydı. "Bir de utanmadan hangisi olduğunu mu soruyorsun Bahar?" Biraz düşündükten sonra tereddütle "Evet," dedim. Annem burnundan nefes verirken ellerini birbirine çarptı. "Çünkü ona göre savunmamı yapacağım anne."

"Gerek yok," diyen adam annemle aramıza girdiği yetmiyormuş gibi "Ben her şeyi anlattım," diye devam

etti. Dudaklarım aralanırken sabah bana yaptığı haksızlık aklıma geldi.

"Her şeyi mi?" diye sorduğumda gözlerindeki ufak kıvılcımlar dikkatimden kaçmadı. Yine de yapmacık bir gülümsemeyle anneme bakıp "Ne demek istiyorsun Baharcığım?" diye sordu.

"Bazı şeyleri atlamış olabileceğinizi. Mesela kendinizle ilgili olanları..."

"Bahar! Sen hocanla nasıl böyle konuşabiliyorsun?"

Annem öfkeyle ayağa kalkmıştı ama ben gözlerimi müdürden ayırmamıştım. Söylediklerimin doğru olduğunu kızaran ifadesinden anlıyordum. "Müdür Bey, kızım adına-"

"Benim adıma bir şey yapmana gerek yok anne. Eğer söyledikleri benimle örtüşürse, ben kendi adıma özür dilerim."

"Bahar Ak!"

İşte şimdi benim tanıdığım adamdı. Annem bile bu ses tonu yüzünden afallamıştı. "Yaptığın saygısızlık ve beni yersiz yere suçlamandan dolayı sana üç gün uzaklaştırma veriyorum. Umarım bu süreçte kiminle nasıl konuşman gerektiğini öğrenirsin."

"Ama-"

"Bir hafta!"

Konuştukça uzaklaştırma süremin uzayacağını fark ettiğim için derin bir nefes alıp sustum. Belki lisede hayallerimin okuluna gidememiştim ama kesinlikle üniversitede hayal ettiğim bölümü okuyacaktım. Bu yüzden, önümdeki yılları sorunsuz bitirmem gerekiyordu ama bu adam daha ilk günden sicilime kara bir leke sürmüştü. Uzaklaştırma!

"Çıkabilirsin," dediğinde kimseyle göz teması kur-

madan arkamı döndüm ve odadan çıktım. Annemin söyleyeceklerinin bitmediğini tahmin ettiğim ve bu sinirle derse girmek istemediğim için kapının önünde bekledim. Sırtımı soğuk duvara dayadıktan sonra başımı geriye doğru eğdim. Yavaşça başımı duvara vurmaya başladım.

Neden dilimi tutamıyordum? Haksızlıksa haksızlık... Sen he deyip geçsene Bahar! Ya, bu yüzden istediğim üniversiteye gidemezsem... Allah'ım, düşüncesi bile kötü!

Uzakta yankılanan topuklu seslerini duyunca annemin geldiğini anladım. Yaklaştıkça ses, daha etkili ve sert bir şekilde gelmeye başladı. Kapının açılmasıyla ayaklarımın üzerine daha sağlam bastım. Zira birazdan annemin rüzgârı beni yıkmak için elinden geleni yapacaktı.

Gergin bir gülümsemeyle içeriye bakarak kapıyı kapatan annem, beni görmesiyle ifadesizleşti. Gözlerimin içine baktı ve daha sonra dışarıya doğru yürümeye başladı. Bu annemin *peşimden gel* deme şekliydi.

Bahçeye çıktık. Okuldaki en uzak banka doğru yürümesi, içindeki fırtınanın büyüklüğünü gösteriyordu. Ağır adımlarla peşinden ilerledim. Bankı kolaçan etti. Daha sonra nazik bir şekilde oturup çantasını yanına koydu. Başıyla yanına oturmamı işaret ettiğinde derin bir nefes aldım ve onun aksine un çuvalı gibi kendimi banka bıraktım.

"Senin derdin ne kızım?"

"Sen de o içerdeki keltoş gibi yargısız infaz mı yapacaksın anne?"

Uyaran bir şekilde bana baktı. "Müdür gibi," diye düzeltmemle başını tamam anlamında salladı. "O ada-

mın yargısız infaz yaptığını düşünmüyorum," dediğinde bana değil de o adama inanmasından dolayı kırılmıştım. "Az önceki tavrın sayesinde..."

"Anne, bize nasıl davra-"

İşaret parmağını kaldıran annemle söyleyeceklerimi yuttum. "Benim bir suçum yok," diyerek kollarımı göğsümde bağlayıp arkama dayandım. Annem bu rahatlığıma inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Ne zamandan beri bir arabanın camını parçalamak suçsuzluk?"

Aniden başımı anneme çevirdim. Müdür yememiş içmemiş bunu da mı yetiştirmişti yani? Sadece kavga ettiler desen yetmiyor muydu be adam!

"Hayır, o taş birinin başına gelse-"

"Gelmediğini nereden biliyorsun?" diyerek cümlesini kestim. Annem ağzı beş karış açık bir halde bana baktıktan sonra "Bir de bunu matah bir şeymiş gibi söylüyor musun Bahar?" dedi. "Kızım ben seninle ne yapacağım?"

"Beni dinleyebilirsin anne. Olayların aslını öğrenmeye çalışabilirsin mesela. Sinirden kör olmuş gözlerini şefkatle açabilirsin. Belki o zaman ne yaşadığımı görebilirsin anne."

Neredeyse soluk bile almadan konuşmuştum. Bir süre gözlerimin içine bakan annem derin bir nefes alarak önüne döndü. İkimiz de sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmedik. Sadece sustuk. Gözlerimi boş olan bahçede dolaştırdım. Sınıflardan çıkan uğultuları anlamaya çalışırken annem ayağa kalktı.

"Hadi gidelim."

Çantasını koluna takan anneme "Sen git," diye cevap verdim. Hâlâ ona karşı diklendiğimi düşündüğüne

emindim. Oysaki sadece eşyalarımı almak istiyordum. Sonuçta bir hafta buraya uğramayacaktım. "Bahar, hemen düş önüme."

"Anne, farkındaysan benim haricimde herkes derste. Eşyalarım bile! Onları almadan şuradan şuraya gitmem." Bir anda aklıma kulüp işi gelince "Ayrıca çıkışta işim var," dedim. Annem kaşlarını çatarak ne işim olduğunu sordu.

"Unuttun mu anne? Bir arabanın camını parçaladım. Borcumu ödemem lazım."

Annem tekrar kalktığı yere oturdu. "O kadar parayı nasıl bulacağını düşünüyorsun?" diye sorduğundaki ima midemi bulandırmıştı. Tamam, araba çok pahalı olabilirdi ama ne yapmamı bekliyordu ki? Konsomatrislik mi?

"Garson olacağım." Annem alaycı bir kahkaha attı. "Garsonlukla ömrün boyunca değil, çocukların bile ömrü boyunca çalışmak zorunda kalır o borcu ödemek için."

"Bir gece kulübünde garson olacağım anne. Eminim ki o yerdeki müşteriler fazla fazla bahşiş veriyordur."

"Ne?" diye bağıran annem kaşlarını çatarak "Gece kulübü mü?" diye devam etti. "Senin yaşın bırak orada çalışmayı, içeri girecek kadar bile değil Bahar. Daha on beş yaşındasın! Oralarda neler döndüğünü biliyor musun sen? Ayrıca dur bir dakika ya, sen kimi tanıyorsun ki gece kulübünde çalışabileceğini düşündün."

Annem gerçekten nefes arası bile vermemişti. Soru yağmurundan kaçmak için kulaklarımı kapatırken "Anne!" diye uyardım. "Nefes almanın önemini senin daha iyi bilmen gerekiyor."

Annem öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine bastırarak yüzünü elleri arasına aldı. Sürekli benimle

ne yapacağından yakınıyordu. Tamam, hayalindeki gibi hanım hanımcık bir kız değildim ama bu benim suçum değildi. Babasız bir kız ne kadar kızsa, ben de o kadar kızdım.

"Bak," diyerek annemin elini tutmaya çalıştım. Gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde nedense vicdanımdaki bir şeyler kıpırdadı. "O arabasını parçaladığım çocuğun babası, bana borcumu ödemem için bir şans verdi. Gece kulüplerinde çalışacağım. Sanırım garson olarak, aksini zaten kabul etmem."

Annem doğrulurken neresi olduğunu sordu. İRON olduğunu söylememle gözleri büyüyen annemin nefes alamadığını hissettim. Neresi olduğunu biliyor muydu?

"Anne?"

"Sen Demir Kara'nın oğlunun arabasını mı o hale soktun?"

Sesi anlam veremediğim bir korku içeriyordu. "Adı Demir'di de, soyadı Kara mı?" diye sormamla annem derin bir nefes aldı. Konuşmuyordu ama düşünceleriyle bacaklarını dövmeye başladı. O adamı tanıyor muydu yani? Annemin öyle zengin insanlarla ne işi olurdu ki?

"Anne ne oluyor?"

"Orada çalışmanı istemiyorum," dediğinde gülümseyerek "Valla ben de," dedim. Annem ciddi olduğunu belli eden yüz ifadesiyle bana döndü. Gülümsemem anında yüzümden silinirken "Neden?" diye sordum.

"Orası seni ilgilendirmez. O kulüpte çalışmayacaksın Bahar!"

Annem ayağa kalktı. Az önceki korkusu yerini tanıdık bir hisse bırakmıştı; öfke. Neden böyle olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Ben de orada çalışmak istemiyordum ama annemin başka bir mazereti var gibi

duruyordu ve ben bunu öğrenecektim.

"Ben gidiyorum. Sen de eşyalarını aldığın gibi eve gidiyorsun. Akşama nöbetim var ama her saat seni arayıp evde olup olmadığını kontrol edeceğim. Sakın ola o kulübe gideyim deme Bahar Ak... Sakın!"

❁ ❁ ❁

Çanlar senin için çalıyor Bahar.

Beklenen zil sonunda çalmıştı. Okul boşalana kadar oturmaya devam ettim. Öğrenci sayısı gözle görülür şekilde azalınca yavaşça oturduğum banktan kalktım. Miskin miskin okula doğru yürüdüm. Ağır ağır merdivenleri tırmandım. Bomboş sınıfta tek göze çarpan şey olan açık defterimi ve yanındaki kırmızı çantamı topladım. Sırtıma takıp geldiğim hızda okuldan çıktım.

Otobüs durağına doğru yürürken yanımdan hızla geçen kişi, üzerimdeki ölü toprağını silkelememe neden oldu. Lamborghini durdu, bana doğru geri geri gelmeye başladı. Tam yanıma geldiğinde duran aracın camı aralandı. Yavaşça eğildim. Asal havalı bir şekilde başını bana çevirdi ve güneş gözlünün üzerinden ukala bir tebessümle bana baktı.

"Yarım saatin var," dediğinde saate bakmak için telefonumu cebimden çıkardım. "Otuz dakika içinde kulüpte olmazsan, borcuna faiz binmeye başlar." Cevap vermek için ağzımı açtım ama o camı kapatıp gaza bastı.

Araba şaha kalkmış at gibi saniyede gözden kaybolurken içimi bir telaş kapladı. Normalde olsa önemsemezdim ama bu borcun faizi demek, nereden baksam bir sene daha fazladan çalışmak demekti. Hem de böyle bir adamın altında...

Telefonun saatine tekrar baktım. Yirmi dokuz daki-

kam kalmıştı. Etrafa bakındım, görünürde otobüs falan yoktu. Zaten otobüsle gitmeye kalksam, iki saatten önce İRON denen yere varamazdım. Hemen çantamın ön gözündeki cüzdanımı kontrol ettim. İçinde sadece kâğıt yirmi lira ve birkaç bozukluk para vardı. Bu eminim ki yolun yarısını bile karşılamazdı.

'Ah be! Keşke kumbaramdan daha fazla para alsaydım,' diye kendi kendime söylenirken, gelen taksiye el uzattım. Artık taksiciyi bir şekilde razı etmekten başka çarem yoktu.

Taksi durdu. Aralık olan camdan kafamı uzattım. "Kolay gelsin abi, bir şey soracağım. Buradan Kuruçeşme'ye ne kadara götürürsün?"

Adamın bir an gözlerinde dolar işareti gördüğüme yemin edebilirdim. Bu iyiye işaret değildi. "Yani tahmini olarak 100 TL ya tutar ya tutmaz." Duyduğum rakam benim bir haftalık harçlığımdı. "Bana kaça olur?" diye sorduğumda aval aval suratıma bakan adama "Öğrenciyim ya, bir güzellik yaparsın," dedim.

Adam düşündü, düşünürken gözleri kısıldı. Kafasında bir hesap yaptıktan sonra "Hadi seni 80'e götüreyim," dedi. Normal biri Allah razı olsun derdi belki ama şu anda 60 TL açığım vardı.

Saate baktım. Yirmi üç dakika kaldığını görünce terlemeye başladım. Elimi ensemde dolaştırırken parmaklarım boynumdaki zincire takıldı. Yavaşça annemin geçen doğum günümde bana aldığı altın kelebekli kolyeye dokundum. Bu 60-70 TL ederdi.

"Peki, beni oraya yirmi dakikada götürür müsün?"

Adam 'ne yaptın sen be abla!' der gibi bakınca "Hayat memat meselesi," diye ekledim. Arabanın saatine bakan adam "Ortaköy'de akşam trafiği vardır ama,"

deyince biraz daha kendimi acındırdım. En sonunda pes eden adam "Atla hadi, ne yapabiliriz bir bakalım," dedi.

Sevinçle taksiye atladım. Daha kapıyı kapatmadan gaza basan adamla sertçe koltuğa yaslandım. Kapı bile kendiliğinden kapanmıştı. Sanırım bu adam beni yirmi dakikadan bile az zamanda oraya ulaştırabilirdi.

Adam, ara sokaklardan hızla ana yola çıktı. Araçları sollarken yüreğim hop oturuyor hop kalkıyordu. Hızı çok seviyordum ama bu taksicinin yaptığı şey tamamen kontrolsüz hızdı. Arka koltukta bir oraya bir buraya savrulurken gözüm bir telefonda bir de yoldaydı. Yaşadığım adrenalinden midem bulanmaya başlamıştı. 'Allah'ım, bu çektiğim eziyete değsin, tam zamanında yetişeyim,' diye dua etmeye başladım.

"Kuruçeşme'de nereye gideceğiz?"

"İRON'a."

Adam dikiz aynasından bana baktı. Bakışlarındaki ifade değişmişti. Büyük ihtimal öyle bir yere gidip öğrenci pazarlığı yapmamın arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu. "Garson olarak ilk iş günüm de, patronum geç kalırsam maaşımdan keseceğimi söyledi."

Adam anladığını belli edercesine başını salladı ve hızına hız katarak arabayı kullanmaya devam etti. Zar zor boynumdaki kolyeyi çıkardım ve 20 liranın üstüne koydum.

Uzun bir yoldan sonra araba yavaşladı. Resmen midem alt üst olmuştu, en son yediğim kaşarlı tostu çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum. Saate baktım, beş dakikadan az bir zamanım kalmıştı.

Parayı ve kolyeyi taksiciye uzatınca "Bu ne?" diye sordu. Ben de nakitim olmadığını bu kolyenin taksimet-

redeki tutarı tamamlayacağını söyledim. Başta itiraz etti ama acınası halimi görünce kabul etti. Hızla arabadan indim ve koşar adım kulübün girişini bulmaya çalıştım. Beni fark etmeleriyle birkaç iri yarı adam, oda gibi bir yerden çıktılar.

"Dur bakalım. Nereye gidiyorsun?"

Adamların önünde durdum ve nefeslerimin arasında derdimi anlatmaya çalıştım. Belli ki Asal ya da Demir denen kişi, adamlara bilgi vermişti ki, sorun çıkarmadan içeri geçmemi söylediler. Koşarak kulübün içine daldım. Gördüğüm manzarayla küçük dilimi yutmamaya çalıştım. Fotoğraflardan çok daha ihtişamlı durduğu kesindi. Soluklanmayı fırsat bilip etrafı incelemeye başladım.

"Tam zamanında!"

Bakışlarım aşağıdan bana bakan çocuğa kaydı. "Bu kadar dakik olabileceğini tahmin etmemiştim," dediğinde yapmacık bir gülümsemeyi yüzüme takındım ve nereden aşağı inebileceğime baktım. Merdivenleri fark ettiğimde derin bir nefes aldım.

Dikkatli bir şekilde aşağı inerken hâlâ gözlerimi kulübün içinde dolaştırıyordum. Onlar altın kaplama mıydı? Yok canım, o kadar zengin değillerdir, değil mi?

"Zamanımı sana mekânı tanıtmakla harcayamam. Sadece haftanın her günü aynı hareketliliğe sahip bir mekân olduğunu bil yeter. Burada eğlenenlerin yüzde doksanı saygın ailelerden-" Asal bir şeyler anlatırken "Ona ne şüphe," diye fısıldadım ve gösterişli yüksek tavanı incelemeye başladım. Kim bilir insanlar içeri girerken kaç haftalıklarını kapıda teslim ediyorlardır.

"Hoş, sen bu kişilerin hiçbiriyle karşılaşmayacaksın," dediğinde bakışlarımı Asal'a kaydırdım. Sorgulayıcı bir ifadeyle tek kaşım havalanırken "Çünkü mutfakta ola-

caksın," diye devam etti.

Mutfak mı? Allah'ım, kâbus yine başlıyor. Ne mutfağı ya! Tamam, yemek yemeyi seviyor olabilirim ama bu yapabileceğim anlamına gelmiyor. Kaç gez denedim, hiçbirinde başarılı olamadım. Çünkü yemek gördüm mü dayanamıyorum. Yine her şeyi berbat edeceğim!

"Ama dikkatli ol, hiçbir müşterimin siparişinden ekmek parçaları çıksın istemiyorum."

Ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Sonra hatırladığım şeyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu, o çocuktu. Yaz tatilinde bir gün çalıştığım mekândaki körili tavuğunun sosuna bandığım çocuk!

Asal'ın keyifle kıvrılan dudaklarını gördüğümde gözlerimi kaçırdım. Yüzümün ısındığını hissediyordum. Allah'ım, o gün bile bu kadar utanmamıştım.

"Gel sana mutfağı göstereyim."

Asal'ın arkasını dönmesiyle derin bir nefes aldım. Peşinden ilerlerken birkaç çalışanla göz göze geldim. Gülümsemelerine karşılık vermeye çalıştım ama hiç tanımadığım insanlara ilk seferinde samimi olamama gibi bir özelliğim vardı.

Bir kapıdan geçtik, ufak bir koridordan ilerledik, sonra bir kapı daha...

Ne ulaşılmaz yermiş, diye düşünürken Asal durdu. Arkasındaki büyük kapıya bakarken "Burası çalışacağın yer," dedi ve kapıyı açıp önümden çekildi. İçeri yavaşça girdim. Gözlerim yuvalarından çıkarken "Burada ömrümün sonuna kadar çalışabilirim," diye düşünüyordum. Hayatımda gördüğüm en büyük ve en temiz mutfaktı. Üç büyük buzdolabı mı o, yok artık... Kim bilir içinde neler neler vardır.

"İleride depolar var. Şurası da acil çıkış. Oradan girip

oradan çık. Seni İRON'un içinde dolaşırken görmek istemiyorum. Hiç beklemediğin anlarda kontrole geleceğim, onun haricinde burada çalıştığın arkadaşların bana her saat başı rapor verecek-"

"Denetimli serbestlik gibi, ne bu be!" dememle sözü yarıda kalan Asal imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Denetimli serbestliği bildiğine göre çok suça karışmış olmalısın."

"Oradan bakılınca Micheal Scofield gibi mi duruyorum acaba? Sadece meraklıyım ve merak ettiğim her şeyi öğrenirim."

Bu sefer şaşkınlığını gizlemeyen Asal, "Prison Break'ı seviyorsun," dedi. Başımı evet anlamında sallarken "Tüm sezonlarını ezbere bilecek kadar," dedim. Bu cevabımla milimetrik bir tebessüm yüzüne yerleşti. Yoksa o da mı bu diziyi seviyordu?

"Takip et."

Sanki başka çarem varmış gibi... Beraber geldiğimiz yerden döndük. Başka bir koridorun önünde durduk.

"Ola ki, bir şey oldu ve buraya gelmek zorunda kaldın. Sakın ola bu koridordan ileriye gitme."

Koridorun ardında ne olduğunu görmeye çalışırken Asal beni aydınlattı. "Burası babamın çalışma odasına gidiyor. Ben ve Cem babadan başka kimse buraya giremez!"

Asal'a dönüp "Cem baba mı? O ne be, Müslüm Baba gibi," deyince gözleri arkamdaki bir yere takıldı.

"Saçlarım kıvırcık ve siyah olsa, belki bir de bıyık, andırabilirdim sanırım."

Farklı bir ses kulaklarıma dolunca panikledim. Yavaşça arkamı döndüğümde uzun boylu, yaşlıların dalyan gibi delikanlı tabirine uyan, orta yaşlardaki sarışın adam

dikkatimi çekti. Güzel bir gülüşü vardı; sıcak ama fazla samimi olmayan türden. Gerçekti, hiçbir zorlama ya da yapmacıklık yoktu.

Gözleri Asal'a kayınca birden ifadesi değişti. Endişelenir gibi bir hali vardı. Hızla yanımdan geçti, onun tepkisiyle ben de arkamı döndüm. Asal'ın yüzünü kavrayan adam kaşını incelerken "Ne oldu sana?" diye sordu. Asal bıkkınca nefes alıp, "Yeni çalışanımıza neden sormuyorsun?" dedi.

Başını bana doğru çeviren adam kaşlarını çatarken "Bu daha bebe," dedi. Yaşı daha küçük, bunu nasıl yapsın demek istediğini tahmin etsem de, "Sensin bebe!" diye çıkıştım. Alnı şaşkınlıkla kırışan adam "Atarlı bir bebe," diye devam etti.

"Söyle bakalım Yavru Kuş, duyduklarım doğru mu?"

Gözlerimi kısıp Asal'a bakarken "Eğer duydukların asıl kırmam gereken şeyi ufak bir kanamayla atlattırıp âşık olunası bir varlığın camını tuzla buz etmemse, evet doğru!" dedim. Adam "Oo" der gibi bir kahkaha attı. Asal ise hem kızmış hem de şaşırmış gibi duruyordu.

"Adın ne bakalım senin?"

"Bahar," dediğimde "Sanırım bir soyadın da vardır," diyen adama gülümsedim. "Ak. Bahar Ak."

Cem denen adamın keyifli gibi görünen tavrı benim cevabım üzerine birden yok oldu. Çenesi kasıldı. Gözleri kısıldı. Yüzüme daha dikkatli bakıyordu. Sanki benim kim olduğumu çözmeye çalışıyor gibiydi. Ortamdaki hava sanki sessizliğimizle ağırlaşmıştı. Asal, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Benim gibi...

"Babanın adı ne?" diye sorduğunda omuz silktim. "Babam yok." Bu cevabım karşısında kaşları çatılan adam "Herkesin bir babası vardır. Eğer annen Meryem

Ana değilse," dedi. Gülümsedim.

"O zaman benim annem olsa olsa, Ecem Ana olur."

* * *

Kelimeler Bahar'ın ağzından çıkar çıkmaz, Cem babanın yüz ifadesi değişti. Sanki üzerine bir bidon benzin dökülmüştü ve içinde başlayan yangın hareketlerine yansıyordu. Gözleri kısılmış, parlak yeşil renk kararmıştı ve sanki fırtına patlamak üzereymiş gibi buğulanmıştı. Neler olduğunu algılamaya çalıştım. Bahar gibi...

İkimiz de birbirimize bakıyor, daha sonra bakışlarımızı Cem babaya kaydırıyorduk. Sessizliği severdim ama bu seferki fazlasıyla huzursuz ediciydi.

"Ecem Ak, senin annen mi?"

Kelimeler sanki düşünmeden, kendiliğinden ağzından çıkmıştı. Bahar'a baktığımda yavaşça başıyla onayladığını gördüm. Bir an onun da gri gözleri parlaklığını kaybetmişti. Sanki bir şey hatırlamış gibi düşüncelerinin esiri olmuş, "Tanıyor musunuz?" sorusunu bile zar zor sormuştu.

Sanırım bu ortamda olaya tam anlamıyla Fransız olan bir kişi vardı; o da bendim.

"Çok yakından," dediğinde Cem babanın sesindeki yabancı ton, aniden ona dönmeme neden oldu. Bahar gerçekten şaşırmış bir halde "Öyle mi? Nereden?" diye sordu. Derin bir nefes alan Cem baba, "İyi bir müşterimizdi," dedi.

Kaşlarımı çattım. Bahar'ın annesinin burada eğlenmeye gelecek bir bütçesinin olduğunu sanmıyordum. Belli ki, Bahar da benim gibi düşünüyordu ki, "Annem mi?" diye sordu, şok olmuş bir yüz ifadesiyle.

Cem baba hiçbir şey söylemedi. Sadece bana bakıp

"Çalışma odasındayım, rahatsız etmeyin," dedi ve tek ayağının üzerinde arkasına döndü. Yürüyüşünden bile bir terslik olduğu belliydi ama sanırım bu konuya burnumu sokmamam gerekiyordu.

Bahar'a döndüm. Onun da Cem babanın arkasından baktığını gördüm. "Bu neydi şimdi?" diye sorarak bana döndü.

"Sorgulama ve mutfağa git. Bugün sadece gözlem yap, yarın iş başı yaparsın."

Kızın yüzündeki şaşkınlık saniyesinde tanıdık bir ifadeye döndü; nefret. O da benim gibi kısa bir an nerede, neden olduğunu unutmuştu. Bana baktı. Hiç konuşmadı. Sanki söylemek istediklerini zar zor bastırıyor ve sadece rahatsızlığını belli ediyormuşçasına hafif ve gırtlaktan gelen bir homurtu çıkarıyordu.

"Emredersiniz Asal Bey."

Kelimeler küfürden farksız çıkmıştı. Tıpkı Cem babanın yaptığı gibi tek ayağının üzerinde döndü ve az önce gösterdiğim yere doğru yürümeye başladı. O sırada içerideki çalışanların bizi izlediğini gördüm. Bakışlarımı fark etmeleriyle, telaşla işlerine kaldıkları yerden devam etmeye başladılar.

Başımı iki yana sallayarak tekrar çalışma odasına baktım. Nedense Cem babanın bu anında yanında olmak istiyordum ama onun beni istemediğini, açık açık söylemesinden anlamıştım.

Yavaşça localardan birine oturup cep telefonumu çıkardım. Aklıma gelen kişiyle hızla numarasını tuşlarken "Umarım bir şeyler bulabilmişsindir," diye düşündüm. Telefon çaldı, çaldı. Normalde ilk çalmada telefonu açan kız, şimdi beni bekletiyordu.

Parmaklarımla masada ritim tutarken telefon açıldı.

"Alo?"

"N'aber Hacer?"

Sanki yeni uyanmış gibi çıkan sesiyle "İyi valla," dedikten sonra esnedi. "Okuldan erken geldim, gece sabahladığım için kestiriyordum biraz." Şu anda benim için o çocuğu araştırması gerekmiyor muydu? Hani, boş zamanlarında bu konuyla ilgilenecekti?

"Uyuyacak kadar boşsun yani?" diye sorduğumda ufak bir sessizlik oldu. Nefes alışverişini duyduğum kız, sanki yataktan kalkmıştı.

"Ne demek istiyorsun Asal?"

"Şu anda bir şey yapman gerekiyordu sanki?"

Yine bir sessizlik... Sanırım ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Görevini unutmuş olamazdı, değil mi?

"Ne gibi?" dediğinde sıkıntıyla içimi çektim. "Hacer, benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorduğumda "Hayır," diye cevap verdi. "O zaman kesinlikle sabrımı zorluyorsun Hacer."

"Asal neler oluyor?"

"Hani, şu çocuğu araştırıp bana haber verecektin?"

"Artık araştırma yapmama gerek olmadığını söylediniz ya," dediğinde kaşlarımı çatarken "Ne zaman söyledik böyle bir şey?" diye sordum. Tanıdık bir sessizlik daha telefonun ucunu sardı. "Dün Hale aradı ya... Sen de yanındaymışsın. Masal'ın o çocukla bağlantısı olmadığı ortaya çıktı, araştırma yapmana gerek yok dediniz hani."

Olup bitene anlam vermeye çalışıyordum. Bu konuyu detaylıca konuşmuştuk, o da benimle hemfikirdi. Birkaç saat içinde neden fikrini değiştirmişti? Gece bilmediğim bir şey olmuştu demek ki... Masal'ın onu ekmemizden dolayı bizimle konuşmak istemediğini

söylemesi de yalan mıydı yoksa? Hale bana yalan mı söylüyordu?

"Asal?"

Hacer'in sesiyle düşüncelerimden ayrıldım. "Hacer, ben seni birkaç saat sonra arayacağım." Telefonu kapattığım gibi ayağa kalktım. Merdivenlere doğru ilerlerken Hale'nin numarasını tuşladım. Merdivenleri tırmanırken her zamanki gibi heyecanlı bir "Alo?" sesi geldi.

"Neredesin Hale?"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra "E-evdeyim," diye cevap verdi.

"Bir yere ayrılma. Geliyorum." Telefonu yüzüne kapattım. Koşar adım kalan merdivenleri de tırmanıp kulüpten çıktım. Adamlardan birine arabamı getirmesini söylerken sakin kalmaya çalışıyordum. *Ne kadar arkandan iş çevirirse çevirsin, sinirlerine sahip çık Asal.* Önce ne olduğunu öğren, eğer duydukların doğruysa nasılsa sinirlenecek bol vaktin olacak.

Babamın arabasına atladığım gibi soluğu Halelerde aldım. Hız yapmak biraz da olsa üzerimdeki gerilimi boşaltmamı sağlamıştı ama şu anda yine sinirlendiğimi hissediyordum. Bunu kapıyı sert bir şekilde kapatmamdan anlamıştım.

Rezidansa doğru yürüdüm. İlk kez, merdivenleri nasıl çıkacağımı düşünmeden tırmanmaya başlamıştım. Nefes nefese kata ulaştığımda zili çaldım. Kapının pervazlarına tutunarak soluklanırken birinin koştuğunu duydum. Her zamanki gibi önce delikten bakacağını bildiğim için öfkeli gözlerimi küçük daireye diktim. Kapının ardındaki hızla alıp verilen solukları duyabiliyordum.

Yavaşça kapı açıldı, elimle iterek hızlandırdım. Hale

geriye doğru sendelerken içeri girip kapıyı kapattım. "Hoş gel-"

"Amcamlar evde mi?" diye sorarken içeride herhangi bir ses olup olmadığını dinledim. Başını hayır anlamında salladı. "Daha gelmezler," dediğinde "Güzel," diyerek salona doğru yürüdüm. Hale'nin tedirgince peşimden geldiğini hissediyordum.

Salonun ortasında durdum. Arkama dönmemle irkilen kız, birkaç adım geriledi. Ne halde olduğumu bilmiyordum ama belli ki Hale'yi korkutabilecek bir yüz ifadesine sahiptim.

"Asal, ne oluyor?"

Tedirginliği sesine bile yansımıştı. Ona doğru birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Gözlerini daha yakından görmeliydim; bana yalan söylüyorsa bunu sadece gözleri belli edebilirdi.

"Masal'ın o çocukla bağlantısı olmadığı ne zaman ortaya çıktı Hale Erdem?"

Alçak sesli sormama rağmen sanki ona bağırmışım gibi geri çekildi. Gözlerindeki ifadeden konuya doğru yerden girdiğimi anladım.

"Bundan benim neden haberim yok?"

Dudakları hafifçe aralandı.

"Ve sen ne zamandan beri bana yalan söyleyip arkamdan iş çeviriyorsun?"

Sesli bir şekilde yutkundu. Sert bir tepki vermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalışıyordum. Hale, cevap vermek için ağzını açtı ama birden kapattı. Sanki söylemek istedikleri dilinin ucundaydı ama cesaret edemiyordu. Başını öne eğip tırnaklarıyla oynamaya başladı. Bir süre onun bu ürkek hallerini izledim.

Derin bir nefes alıp "Konuşmayacak mısın?" diye sordum.

"Be-ben," diye başladığı cümle yine sessizlikle son buldu. Zaman kazanmaya mı çalışıyordu yoksa cevap verecek yüzü mü yoktu?

"Sen bana yalan söyledin."

Panikle başını kaldırıp "Asla!" dedi. Alayla kahkaha atınca dudakları aralık bir şekilde bana baktı. "Masal bizimle neden konuşmak istemiyor Hale?" diye sorduğumda gözlerindeki ufak hareket düşüncelerimin doğru olduğunu gösterdi. "Yalan söyledin."

"Hayır!" diye bağırıp ürkekçe bana doğru geldi. Birkaç adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi korudum. Bu hareketimi görünce gözlerinin buğulandığını fark ettim. "Asal, yargısız infaz mı yapacaksın?"

"Onu yapmak istesem şu anda burada olmazdım."

"O zaman neden beni dinlemiyorsun?" dediğinde "Çünkü konuşmuyorsun Hale!" diye bağırdım.

"Çünkü konuşturmuyorsun!" diye bağırarak bana karşılık verince şaşkınca alnım kırıştı. "Ben mi konuşturmuyorum?"

"Sadece baskı yapıyorsun. Panikliyorum ve-"

"Eğer dediklerim doğru olmasa paniklemezsin Hale."

"Bak, yine aynı şeyi yapıyorsun!"

Sinirle iç çekip koltuğa oturdum. Dirseklerimi bacaklarıma bastırıp parmaklarımı birbirine kenetledim. Seri bir şekilde sallanan bacağımdan çıkan ses dışında çıt çıkmıyordu. Hale yavaşça yanıma oturdu. Beni izlediğini biliyordum ama sanki varlığından hiç haberim yokmuş gibi, gözümü diktiği televizyondan ayırmıyordum.

Koltukta yanıma kaydı. Çekingen bir şekilde elini koluma koydu. Sert bir şekilde önce eline sonra Hale'nin yüzüne baktım. Ağladı ağlayacak gibi duran gözleri vicdanımı yumruklarken sıkıntıyla nefes aldım ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. Hale'nin kolumdaki eli, geldiği gibi gitmişti.

"Özür dilerim."

Duraksadım. Hale, dün gece kulüpte yaşananları anlatırken içimdeki öfke kabardı. Öyle bir hal aldı ki biraz daha devam ederse patlayacaktı. O çocuk, benim mekânımda, ailem varken, kardeşimin karşısına çıkmaya nasıl cesaret ederdi? Nasıl hesap sorardı? Masal buna rağmen nasıl onu korurdu? O kimdi ya, derdi neydi, Masal'ı nasıl bu kadar korkutuyordu?

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Her atışı öfkemi körüklüyordu. Sanki etkisi tüm bedenimde hissediliyordu. Her yanım gerilmişti, başım kalp atışımla uyumlu bir şekilde zonkluyordu. Başımı ellerimin arasına aldım ve var gücümle bastırdım. "Asal," diyen telaşlı sesi umursamadan derin nefesler almaya çalıştım.

Hale, "İyi misin?" diye sorduğunda "Değilim!" diye bağırarak doğrultum. "Kardeşimin ne yaptığını anlamadıkça da iyi olmayacağım!"

"Sadece bu işe karışmamızı istemiyor."

"Neden!" Hızla ayağa kalktım. Odanın içinde volta atmaya başladım. "Hiçbir şey anlatmıyor, değişti. Canı yanıyor biliyorum. Buramda hissediyorum Hale," deyip kalbimi gösterdim. "O benim ikizim ya, canımın diğer yarısı. Ağlasa benim gözlerim acır, düşse benim bedenim kanar. Bu haldeyken nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim?"

"O sadece âşık oldu Asal," dediğinde bakışlarımı

Hale'ye çevirdim. Neden kırgın bir şekilde baktığını anlayamamıştım. "Abisi yaşındaki birine!"

"Kime âşık olacağını seçemezsin."

"Karşılık alamayacağını bile bile birine âşık olmazsın."

Hale burukça gülümserken "Emin ol olursun," dedi. "Zaten aşk, karşılık bulduğunda aşk olmaz. Sevgi olur. Değil mi?"

Donakaldım. Yalnızca bir saniyeydi ama Hale'nin ne demek istediğini anlayacağım çok uzun bir saniye...

Derin bir nefes aldım. Daha fazla bu ortamda dursam konu Masal'dan çıkacaktı ve ben şu anda Hale için empati kuramayacak kadar sinirliydim. Hem ona, hem Masal'a, hem de o piç kurusuna...

"Yalanların ve geç kalmış açıklaman için teşekkürler. Sanırım biz de bir süre konuşmasak iyi olur."

* * *

Birkaç gündür arkadaşlığımızın üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Hale ve Asal, istediğim gibi benimle konuşmuyorlardı. Buraya kadar bir sıkıntı yoktu da, birbirleriyle konuşmadıkları da gözlerimden kaçmıyordu. Aralarında ne olduğunu merak ediyordum ama hâlâ onları affetmemiştim.

Zaten kafamın içine girip düşüncelerime yuva yapmış Enes yüzünden bu durumu düşünmeye vaktim kalmıyordu. Ne yaparsam yapayım onu aklımdan çıkaramıyordum. Gözümün önüne sürekli tuvaletteki halimiz geliyordu. Ondan nefret etmeye çalıştıkça daha çok bağlanıyordum ve bu fazla can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Kimsenin olmayacağını düşünerek, okuldan er-

ken çıkıp eve geldim. Resmen yalnız kalabileceğim zamanları kollar olmuştum. Çünkü ancak bu zamanlarda rol yapmama gerek kalmıyordu. Yorulmuştum. Eski Masal olmak ne kadar zor işti böyle.

Çantamı bir yere fırlatıp kumandayı elime aldım ve üzerimi bile değiştirmeden kendimi üçlü koltuğa attım. Televizyondaki kanalları zap yapa yapa ilerlerken müzik kanallarına kadar gelmiştim. Bir anda karşıma çıkan klip dikkatimi çekti. Rihanna-Work şarkısını son zamanlarda çok duyuyordum ama klibini daha önce hiç izlememiştim. Kızların seksi figürleri gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. Bütün erkeklerin neden bu tarz kızlara hayran olduğunu şimdi anlıyordum. Kız olmama rağmen benim bile ağzımın suyu akıyordu.

Aklıma gelen çılgınca düşünceyle müziğin sesini açıp hızla ayağa kalktım. Tam bir dans etme özürlüydüm ve Rihanna gibi dans etmem için bir fırın ekmek yemem gerekiyordu ama kimin umurundaydı. Yalnızdım ve benim salak saçma hareketlerimi görecek kimse yoktu. Gözlerimi klipten ayırmadan dans etmeye çalıştım. Yapmaya çalıştığım seksi hareketler katıla katıla gülmeme neden oluyordu. Bir insan dans konusunda ancak bu kadar yeteneksiz olabilirdi.

Dusoul-El No Te Da parçası çaldığında aklıma Bodrum tatilimiz geldi. Sahilde bangır bangır çalan müziğin bu kadar içime işlediğini fark etmemiştim. Aklıma bu şarkıyla Enes'e kur yapan kızlar geldi. Gözlerimi kapattım ve sanki onlardan biriymiş gibi dans ederek kendimi müziğin ritmine bıraktım. Belki de Enes'in kollarına...

Kalbim karşımda o varmış gibi heyecanla çarpıyordu ve gülümsememi engelleyemiyordum. Duyduğum anahtar sesiyle panikle gözlerimi açtım. Kumandayı elime alıp müziğin sesini kısarken bir yandan da şaşkınlıktan alnı kırışmış anneme bakıyordum.

"Anne bu saatte evde ne işin var?"

"Aynı soruyu ben sana soracaktım kızım."

"Ee şey," dedikten sonra televizyona bakıp anneme döndüm. "Kafamı dağıtmaya çalışıyorum."

Annem, "Okulda olman gereken zamanda mı?" diyerek anahtarları ve çantasını benim aksime düzgünce kenara koydu. Ufak bir yalandan zarar çıkmaz diye düşünerek "Ders yoktu," dedim. Annem sorgulayıcı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. Daha fazla gözlerinin içine bakarak yalanımı sürdüremeyeceğimi anlayınca "Tamam vardı," diyerek pes ettim. "Ama okulun ilk haftasının son gününü kutlamak istediğim için erken çıktım."

Annem yavaşça kollarını göğsünde bağlarken "Dans etmen de bu yüzdendi yani?" diye sordu. Derin bir nefes alıp "Edememem desek daha doğru olur," dedim. Annemin bakışları farklılaşırken "Ediyor gibi duruyordun," deyince burukça gülümsedim. "İşte ediyor gibi..."

Kendimi miskince koltuğa atarken annem yanıma gelip oturdu. Sıkıntıyla iç çektim. "Sen dans mı etmek istiyorsun?" diye sorduğunda "Kim istemez ki," diye cevap verdim. "Hale dans ettiğinde dikkat çekebiliyor, beşizlerden bahsetmiyorum bile. Asal'ın da bir odun olduğunu düşünürsek, ufak kıpırtılarına dans diyebiliriz. Peki ya ben? Dans bir tek benim üzerimde emanet gibi duruyor."

"Az önce hiç de üzerinde emanet gibi durmuyordu."

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirince annem ciddi olduğunu söyledi. Bana moral vermeye çalıştığını biliyordum, o yüzden inanmış gibi yapıp yapmacık bir şekilde gülümsedim. Annem sıkıntıyla iç çekerken gözü televizyona kaydı. Daha sonra üzerimden uzanıp yanımdaki kumandayı eline aldı. Ariana Grande-Problem ft Iggly Azalea şarkısının sesi yükselirken annem elimi tuttu. Ne yaptığına bakarken ayağa kalktı ve beni de çekerek kaldırdı.

"Hadi bana dansını göster."

Gözlerimi abartılı bir şekilde açarken "Saçmalama anne," dedim. Israr etmeye başladı. Bana yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum ama tam bir umutsuz vakaydım.

"Ben sana birkaç figür göstereceğim."

Annemin dans konusunda çok iyi olduğunu bildiğim için itiraz etmeyi bıraktım.

❁ ❁ ❁

Olağan bir okul gününden sonra soluğu İRON'da aldım. İçeri girdiğimde Cem babayı sağda solda koştururken görememem afallamama neden olmuştu. Çalışma odasının üzerine üzerine geldiğini savunan amcam, hesapları kontrol ederken bile locayı tercih ederdi. Dünya tersine mi döndü acaba, diye düşünürken çalışma odasına gittim. Orada da yoktu. Acaba kulübe bugün gelmemiş miydi?

Tekrar içeri döndüm. Çalışanlardan birine Cem babanın nerede olduğunu sorduğumda mutfakta olduğunu söyledi. Hızla arka tarafa geçtim. Mutfağa açılan büyük kapının ardından içeri bakan adamı gördüğüm-

de kaşlarımı çattım. Neden içeri girmeyip dışarıdan izliyordu?

"Cem baba?"

Başını bana çevirirken susmamı işaret etti. Ne olduğunu anlamasam da başımı tamam anlamında salladım. Başını tekrar mutfağı gösteren yuvarlak cama doğru çevirdi. Neredeyse çıt bile çıkarmadan yanına gittim. Başımı uzatıp Cem babadan arda kalan yerden mutfağın içine bakmaya çalıştım. Bahar gelmişti. Bu kız gerçekten zamanlama konusunda çok iyiydi ya da gerçekten işine sadıktı.

"Cem baba, neden burada duruyorsun?"

İşaret parmağını dudağına koydu. Bakışları donuktu. Tekrar Bahar'a baktığımda şefin uğraştığı kabın içine parmak attığını gördüm. Parmağına bulaşan şeyi ağzına götürüp gözlerini kapattı. Yüzü huzurlu bir gülümsemeyle kaplandı. Gerçekten bir şeyler yerken bu kadar mutlu olanını görmemiştim.

"Ne yapıyorsun sen!"

Şefin bağırışıyla irkilen Bahar "Tatlıyı test ettim," dedi.

"O daha hamur!"

"İşte güzel olup olmadığı hamurundan belli olur. Sen hiç hamuru bozuk deyimini duymadın mı?"

Şef, ellerini iki yana açıp "Allah'ım, sen bana sabır ver!" dedi. Kız resmen daha ilk günden adamı canından bezdirmişti. Cem baba sert bir şekilde kapıyı açtı. Bahar'ın bakışları bize çevrilirken şef, "Şükürler olsun," dedi. "Cem Bey, bu kız beni öldürecek."

"Ne oluyor burada?"

"Dün gözlem yaptığı için her şeyi tatmasına ses çıkarmadım ama bugün de aynı tas aynı hamam."

Cem babanın bakışları Bahar'a kaydı. Bahar ise göz göze gelmemek için başını eğdi. Şef şikâyete devam ederken amcam sadece dinliyordu. Bahar'ın yanaklarının elma gibi kızardığını fark ettim.

"Büyütülecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Beklemediğim cevap karşısında hızla Cem babaya baktım. Mutfak konusundaki titizliğini bilmesem bu dediğine inanırdım. Birkaç gündür üzerindeki garipliği bu tavrıyla gözler önüne sermişti. Gözlerimi şefe çevirdim. O da en az benim kadar şaşkındı. Bahar'sa belli etmemeye çalışsa da mutlu görünüyordu.

Bir melodi mutfakta yankılanınca irkildim. Cem baba, gözlerini Bahar'dan ayırmadan elini cebine attı ve arayan isme bakmadan telefonu açtı. "Evet." Yüzündeki ifade birden değişirken "Hangi hastane?" diye sordu. Kısa bir an kötü bir şey olduğunu düşündüm ama Cem babanın tebessüm etmesi içimi rahatlatmıştı.

"Hemen geliyoruz," dedikten sonra telefonu kapatıp bana döndü. "Güneş de sizin gibi biraz aceleci davranmış," dediğinde ne hissedeceğimi şaşırmıştım. Nika teyze bir ay önceden doğuruyor muydu yani?

"Yürü hadi," diyerek yürümeye başlayan amcam kapıya yaklaşınca duraksadı. Hızla arkasını döndü. Bahar'a bakarak "Düş önüme Yavru Kuş," dedi. Yok artık! Onun hastanede ne işi vardı?

"Benim orada ne işim var?"

Duygularımı tercüman olan magandaya bakarken "Gerçekten Cem baba, onun ailemizin arasında ne işi var?" diye sordum.

Ondan beklemediğim şekilde sert bir bakışı bana gönderirken "Kararlarımı sorgulama Asal," dedi. İlk kez babamın adamı gibi görünüyordu. Korkutucu...

Tekrar Bahar'a döndü ve başıyla takip etmesini işaret etti. İçimden bir ses, Cem babanın bu hallerinin hiç de hayra alamet olmadığını söylüyordu.

❁ ❁ ❁

Hiçbir şey anlamıyordum. Benim hastanede ne işim vardı? Cem denen adam neden ilk tanıştığımız zamankinden farklı davranıyordu. Gözlerinde sürekli sorgulayıcı bir ifade vardı. Benim kim olduğumu merak eden bir ifade.

Hastaneye geldiğimizde içimden bir ses iyi şeyler olmayacağını söylüyordu. Cem Bey'in peşinden arabadan indim. Asal koşar adım içeri girerken, Cem Bey beni bekliyormuş gibi ağır hareket ediyordu.

"Yavru Kuş..."

Arkasını dönen adam "Yoksa ürkek kuş mu demeliyim?" diye devam etti. "Annesi hemşire olan birine göre hastaneden korkuyor olabilir misin?" Kaşlarım çatıldı. Annemin hemşire olduğunu nereden biliyordu? "Siz bunu-"

"Çalışanlarımı tanımadan işe alacak değilim."

Bu kulağa mantıklı geliyordu. "Korkmak demeyelim de, neden burada olduğumu merak ediyorum."

Derin bir nefes alan adam, değişik bir ses çıkararak nefesini dışarı verdi. "Rutin bir kontrol," dediğinde şaşkınca kaşlarım havaya kalktı. "Çalışanların sağlık kontrollerini düzenli olarak yaptırırım." Bu kadar ilgili bir patron hayatımda görmemiştim. Bir dakika, sağlık kontrolü demek, kan aldırmak demek, o da koca koca iğnelerin vücuduma girmesi demekti. Ben bunu yapamazdım.

"Takip et beni."

Cem Bey yürümeye başlayınca tedirgin bir şekilde peşinden gittim. O prosedürlerle uğraşırken ben uzakta beklemiştim. Annemin hayatı hastanelerde geçmesine rağmen ben bu soğuk mekânlardan nefret ediyordum. Annem onun izinden gitmem için çok ısrar etmişti ama ben mutlulukların parmakla sayılacak kadar az olduğu bir yerde geleceğimi kurmak istemiyordum. Öte yandan daha iğne görünce bayılacak gibi oluyordum, başka birine nasıl yardımcı olabilirdim ki?

İğnenin düşüncesi bile tüylerimi diken diken yapmıştı. Ürperince kollarımı okşadım. Sanki kan, damarlarımdan çekiliyordu. Ara ara gözlerim kararıyordu. Birazdan bayılırsam şaşırmazdım.

"Sıran gelince çağıracaklar."

"Cem Bey, bu gerçekten gerekli mi?"

Sesim titremişti. Sorum karşısında kaşları çatıldı."-Yani, bir istisna yapabilir misiniz?" Şüpheci bir şekilde gözlerini kısınca "Be-ben biraz korkuyorum," diye devam ettim. "Benim iğne fobim var da."

Dikkatli bakışlarından kaçmak için başımı eğdim. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Adımı seslenen hemşireyle irkildim. Yüzü buğulanan Cem Bey'e bakarken "Lütfen," diye fısıldadım ama adam beni umursamadan kan alım odasına soktu.

Hemşirenin gösterdiği yere oturdum. Titriyordum. Kolumu açmamı söylediğinde yanağımdan birkaç damla yaş süzüldü. Kaderime boyun eğmekten başka çarem yoktu. Derin derin nefesler alarak kolumu sıyırdım. Hemşire elinde birkaç tüp ve kocaman bir iğneyle yanıma geldi. Lastiği koluma takarken birkaç damla yaş daha göz pınarlarımdan kaçtı.

"Korkma, elim hafiftir."

Ben senden değil, iğneden korkuyorum.

Hemşire pamuğa bir şeyler dökerken elimi yumruk yapmamı istedi. İki yumruğumu da var gücümle sıktım. Biri damarım, diğeri sabır içindi. Hemşire pamuğu tenime sürterken dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. O an boştaki elimin üzerinde bir sıcaklık hissettim. Başımı Cem Bey'e çevirdiğimde gözlerimin içine ilk kez böyle baktığını fark ettim. Şefkatli, güven dolu, huzurlu. Baba gibi...

"Eğer canın acırsa, elimi sık. Ben acına ortak olurum."

* * *

Gözlerimi Cem Bey'in tuttuğu elimden ayıramıyordum. Yaklaşık yarım saat önce bırakmasına rağmen hâlâ tutuyormuş gibi hissediyordum. Sanki avucumun içi hâlâ uyuşuktu. Parmak uçlarım buz kesmişti, tıpkı kolumda iğne hissettiğim an olduğu gibi.

Soğuk parmaklarımı yavaşça avucumun içine bastırdım. Gözümün önüne gelen anlık görüntüler kafamı karıştırıyordu. Ben iç çektikçe Cem Bey'in gözlerinde beliren acı, daha önce yalnızca annemle yaşadığım bir olaydı. Acaba onun da mı çocukları vardı? Bana bakarken çocuklarından birini mi hayal ediyordu? Belki de herkese karşı böyleydi ya da belki de sadece değer verdiklerine...

Sana neden değer versin ki Bahar?

Sıkıntıyla iç çektim. Gözlerimi ellerimden tanıdık sokaklara çevirdim. Apar topar getirildiğim hastaneden bir o kadar hızlı gönderilmiştim. Hem de taksiyle...

"Burada ineyim abi."

Taksici başını 'Hay hay' der gibi sallarken müsait bir

yere yanaştı. Bir an gözlerim taksimetreyi aradı. Daha sonra Cem Bey'in yüklü bir miktarı, daha yola çıkmadan şoföre uzattığı aklıma geldi. Adam taksimetreyi açmamıştı ki, kalp krizine sebep olan rakamları görmeye çalışıyordum. Peh!

"Kolay gelsin abi"

Arabanın kapısını açarken çantamın içinde bir şeyin titrediğini hissettim. Yol boyunca ısrarla arayan annemin, sesimi duymadan pes etmeyeceğini biliyordum. Şu anda merak ve endişe karışımı bir duyguyla deliye döndüğünü de... Ama açamazdım işte. Ne söyleyecektim ki? İzin vermediğin işe başladım, mı? Hastaneden dönüyorum, mu? Şu anda taksideyim, mi? Tüm doğrular ayrı bir kaosa neden olacaktı. Bu yüzden dün gecekinden daha usta bir yalana ihtiyacım vardı ve bunu kafamda tam olarak toparlamadan annemle konuşmak istemiyordum.

Hızla arabadan indim. Kapıyı üzerimdeki gerginlikten dolayı biraz sert kapatınca taksicinin homurdanmalarını aralık olan camdan duydum. Özür diler gibi ellerimi kaldırdım ama adam umursamadan gazı kökleyip ışık hızında yanımdan ayrıldı. Resmen lastiklerin yanık kokusu burnuma doldu.

Etraftaki birkaç insan, o ses yüzünden bakışlarını önce taksiye, daha sonra da bana çevirdi. Göz göze geldiğim birkaçına 'Ne var? Ne bakıyorsun?' der gibi başımı salladım. Çantamın ön gözünde anahtarımı ararken apartmana doğru yürümeye başladım.

Aynalı kapıya yaklaştığımda her zaman yaptığım gibi başımı öne eğdim. Oldum olası aynalardan nefret ederdim ama sanki bunun eksikliğini yaşıyormuşum gibi girdiğim her ortamda aynalarla haşır neşir olmak zorun-

daydım. Özgüvenli biri olabilirdim ama kendimle göz göze gelmekten hoşlanmıyordum.

Anahtarı göz ucuyla deliğine soktum. Kapıyı itip açtım. Anahtarı çıkarırken gözlerimi kapının tam zıttı yere çevirdim. Nihayet bugün de kendimle yüzleşmeden apartmana girebilmiştim. Asansördeki aynalar yüzünden her zaman merdivenleri tercih ederdim.

Ağır ağır merdivenleri tırmanırken anahtarlığın içinden evin anahtarını buldum. Nefes nefese kapının önüne geldim. Tam anahtarı deliğe doğru uzatmıştım ki kapı açıldı ve annem tam karşıma dikildi. Yüzündeki endişe, öfkesinin gölgesinde yok oldu.

"Neredesin sen?"

Sesi, boş apartmanın duvarlarında yankılandı. İşte kavga geliyorum diyordu. "Hoş buldum anne," diyerek ayakkabılarımı çıkardım. Annem kapıyı sonuna kadar açmak için geri çekilirken içeri girdim. Yaptıklarıma uygun bir kılıf bulmam için zaman kazanmam gerekiyordu.

Odama doğru ilerlerken kapının sertçe kapandığını duydum. "Bahar!"

Birkaç saniyelik duraksamadan sonra yürümeye devam ettim. "Aradığımda telefonlarım açılacak kuralım sadece dün gece için geçerli değildi. Hoş, uyuyacağım deyip erkenden yatarak ona da uymadın ya..."

Arkamdaki adım sesleri, yaklaştıkça daha etkili gelmeye başladı. Adımlarımı hızlandırdım. "Bahar sana diyorum!"

Kendimi en güvende hissettiğim yere girdiğimde derin bir nefes aldım. Çantamı yatağıma fırlatırken aklım tüm hızıyla çalışmaya başladı. Neden bir yalan bulmak için uğraşıyordum ki? Her şeyi anlatıp dün geceden beri kafamı kurcalayan gerçekleri öğrenebilirdim. Mesela,

Cem Bey ve annemin tanışıklığı ne zamana dayanıyor?

Üzerimdeki montu çıkarırken adım sesleri kesildi. Annem her zamanki gibi kapının eşiğinde durmuş olmalıydı. Büyük ihtimal kolları göğsünde bağlıydı. İnce kaşları olabildiğince çatıktı. Kızıl saçlarının, öfkenin ruhunda başlattığı yangın yüzünden daha da kırmızı gözüktüğüne emindim.

"Sabah eve geldim. Yoksun. İlk önce okula gittiğini düşündüm. Daha sonra benim küçük kızımın okuldan uzaklaştırma aldığı aklıma geldi."

Montumu da çantamın yanına gönderirken arkamı döndüm. Annemin gözleri yüzümden koluma kaydı. Bir anda ifadesi değişti. Öfkesi toz bulutu gibi dağıldı. Bana doğru gelirken yüzünde sadece telaş vardı.

"Bu ne?" diye sorarak kolumu tuttu. "Neden kan aldırdın?"

İç çekiş sesiyle gözlerimi annemden koluma kaydırdım. Sözde eli hafif olan hemşire tenime yeni bir renk kazandırmıştı. Mor!

"Öylesine," diyerek kolumu annemin elinden kurtardım.

"Ne demek öylesine Bahar? Ne zamandan beri kafana esince kan aldırıyorsun? Hele de sen, iğneden korkan küçük kızım."

Yüzümü buruşturarak nefesimi dışarı üflerken "Anne," diye uyardım. "Öncelikle ben küçük falan değilim. Fark et artık şunu."

Annem birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Donakalmıştı ama gözleri bir şeyler düşündüğünü belli ediyordu.

"Aldırmam gerekiyordu, aldırdım. Önemli bir şey

yok. Şimdi izin verirsen üzerimi değiştirip uyumak istiyorum."

Annemin gözlerindeki donuk ifade, tanıdık bir hale döndü. Kaşları ağır çekimdeymiş gibi yavaşça çatıldı. "Aldırmam gerekiyordu aldırdım, mı?"

Bu konunun kapanmayacağını anlayınca derin bir nefes aldım. "Sen benden ne saklıyorsun Bahar?" diye sorduğunda aldığım nefesi birkaç saniye tuttum. Bir yerde okuduğuma göre, nefessiz kaldığımızda beynimiz iki kat hızlı çalışıyordu ve benim buna şu anda çok ihtiyacım vardı.

Annem 'Konuş' der gibi gözlerimin içine bakınca sesli bir şekilde nefesimi dışarı verdim. Aklımda bir yalan yoktu. Ecem Sultan da öğrenmeden bu işin peşini bırakmazdı. Kaçacak yerim kalmamıştı. Gazam mübarek olsun diye düşünerek "İşe başladım," dedim. "Sağlık raporu için kan aldırma-"

"Sakın bana o kulüpte çalışmaya başladığını söyleme!"

Annem, sert bir şekilde cümlemi kesti. İşte zurnanın zırt dediği yere gelmiştik. Omuz silkerken "Duymak istemiyorsan söylemem," dedim. Gözleri fal taşı gibi açılan annem ufak çaplı bir sinir krizi geçirdi. "Ben sana ne dedim, sen ne yapıyorsun Bahar? Ben sana o yerden uzak durmanı söylemedim mi?"

"Söyledin," dediğimde dilinin ucuna gelen diğer kelimeleri yutmasına neden olurken "O zaman?" dedi sertçe.

"Ama nedenini söylemedin. Biliyorsun ki anneciğim, bana yapmamam gereken şeyin nedenini de söylemezsen benim sadece merakımı gıdıklarsın. O yüzden bana neden orada çalıştığımı soracağına, neden orada çalış-

mamı istemediğini söyle."

"Nedenini bilmene gerek yok. O mekândan ve içindekilerden uzak duracaksın. O kadar!"

İşaret parmağını sallayarak verdiği emir karşısında ufak bir kahkaha attım. Başka bir zaman olsaydı, büyük ihtimalle bu tavrı korkmama neden olurdu ama şu anda çizdiği bir şeyler saklamaya çalışan kadın imajı sadece komik gözüküyordu.

"Mesela anne? Cem Bey'den mi?"

Bir insanın kanı, birkaç saniye içinde nasıl çekilirdi, buna canlı şahit olmuştum. Annemin bağırmaktan kızarmış teni göz açıp kapayıncaya kadar beyazladı. Gözleri donuklaştı. Sanki göz pınarlarında yaşlar birikmişti. Bana doğru uzattığı eli titriyordu. Fark ettiğimi anladığında elini yumruk yaparak indirdi.

"Hepsinden uzak duracaksın."

Sesinin titremesini anlamamam için dişlerini sıkarak konuşmuştu. Gözlerimin içine ciddi bir ifadeyle baktı.

"Üzgünüm anne. Borcumu ödemem için emrini çiğnemek zorunda kalacağ-"

"Bahar!"

Ufak bedeni sinirle titredi. Tenindeki kırmızılık tekrar yerini aldı. Sanırım şansımı daha fazla zorlamamalıydım. "Borcunu ödemek istiyorsan, başka bir yol buluruz ama orada çalışmayacaksın. Konu kapandı!"

Arkasını döndü ve kapıyı sert bir şekilde çarparak odadan çıktı. Islık çalarak nefesimi dışarı üfledim. İşte bu garipti. Annem kesinlikle oradakileri tanıyordu. Hatta düşündüğümden de yakın olmalıydı.

Peki nasıl? Annem nasıl zenginlikleri dillere destan olan insanları, benim onlarla yakın olmamı istemeyecek kadar iyi tanıyabilirdi?

Öğrenecektim.
Er ya da geç...

❁ ❁ ❁

"Kafamda deli sorular, kolayca çözemiyorum."

Bütün gecemi Serdar Ortaç'la geçirmişim gibi kendime gelirken aklımda beliren melodik sözler başımın neden ağrıdığı sorusuna cevap veriyordu. Annemin odadan çıkmasıyla, kendimi un çuvalı gibi bıraktığım yatağın içinde saatlerimi geçirmiştim ama hâlâ yorgun hissediyordum.

Beynimdeki düşünceler konuşma balonlarıyla doluymuşçasına ağır, içlerindeki konuşmaların yarım kalmasından dolayı bir o kadar eksikti. Bir türlü annemin, o insanlardan neden bu kadar nefret ettiğini bulamıyordum ve bu fazlasıyla can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı.

Günün ilk ışıklarıyla kenetlediğim kirpiklerimi yavaşça araladım. Karşılaştığım manzara ufak da olsa bir tebessümü hak ediyordu. "Mutluluğun resmini çizebilir misin Abidin?" diye soran adamı kesinlikle odamın tavanıyla tanıştırmalıydım. Çünkü benim bu yaşıma kadar mutlu olduğum anların hepsine şahit olan tek yer, gökyüzümdü.

Gözlerim, her zaman olduğu gibi gökyüzümün merkezine doğru kaydı. Dudaklarımın kenarında beliren kırıntı büyüklüğündeki gülümseme, bir anda elektrik süpürgesine çekilmiş gibi yok oldu. Tavanın ortasındaki boşluk, hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu olmayacağımı yine bana hatırlatmıştı. Her zaman bir yıldız eksik olacağımı...

Sıkıntıyla iç çekerken kasıklarımdan gelen ağrı inlememe neden oldu. Tüm gece annemle karşılaşma ihti-

malinden dolayı tuvalete bile gitmediğim aklıma geldi. Eğer mesanemin bir sabrı olsaydı, şu anda taşmak üzereydi. Benden beklenmeyecek hızda yataktan çıktım. Saatin kaç olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Odadan çıkarken annemin tuvalette olmaması için dua ettim. Neyse ki korktuğum başıma gelmedi ve dünyanın var olduğunu bir kere daha evrene fısıldadım.

O an evin sessizliği dikkatimi çekti. Annemin bugün işe gidip gitmeyeceğini hatırlamaya çalıştım. Son zamanlarda tatil günlerinde bile hastanedeydi. Fazladan nöbet yazdırdığı da dikkatimden kaçmıyordu. Benim borcumdan dolayıdır, diye düşünmek istesem de, bu birkaç haftadır olağan bir şeydi. Annemin bana anlatmadığı bir sorunu mu vardı? Belki o yüzden bu kadar ağır tepkiler veriyordu. Belki de o adamlardan düşündüğüm kadar nefret etmiyordu.

O zaman ben boşu boşuna mı kendime eziyet ediyordum?

Lavabonun önüne geldiğimde aynaya bakmamak için başımı önüme eğdim. Musluğa uzanırken kolumdaki savaş haritalarını andıran morluk beni selamladı. Bütün gece zonklamasından bu büyüklükte bir iz olacağı belliydi. Sırf kan aldırarak kendime eziyet ettiğim için bile gerçekleri ortaya çıkarmak zorundaydım.

Ellerimi kurularken içeriyi dinlemeye devam ettim. Buzdolabının o cezbedici sesinden başka çıt çıkmıyordu. Banyodan çıkarken annemin odasının kapısının açık olduğunu gördüm. İçeride olsa mutlaka kapatırdı. Yine de kapının eşiğinde durup "Anne..." diye seslendim. Onunla hâlâ karşılaşmaya hazır değildim ama tüm işaretler evde olmadığını gösterdiği için daha rahat hareket edebiliyordum. Cevap gelmedi. Salona doğru iler-

lerken birkaç kere daha anneme seslendim. Yine cevap yoktu. Gözüm, salonun duvarında asılı duran, antika saate takıldı.

"Yaşanmışlıklar beni o ailenin üyesi gibi hissettiriyor. Bu eşyalar sayesinde kalabalık bir ailem var sanki."

Annemin sesi her zaman olduğu gibi kulaklarımda belirdi. Eski eşyalara takıntısının nedeni, anladığım kadarıyla aile özlemiydi. Peki, bunu neden tanımadığı insanların geçmişiyle gidermeye çalışıyordu? Onun zaten, neden görüşmediklerini bir türlü öğrenemediğim ve hiç tanışma fırsatım olmadığı kalabalık bir ailesi vardı. Bir insan aile kavramına bu kadar bağlıyken, kendi canından olanları neden görmek istemezdi ki? Kötü oldukları için mi? Bu eşyalar çok mu iyiydi?

Bir günden bir güne, sorunsuz geçirdiğim bir ev hayatım olmamıştı. Kalıbımı basarım hepsi de yaşlı sahiplerine benziyordu. Huysuz, aksi, lanet... Böyle aile mi olurdu? Hele bu saat... Bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir derlerdi ya, peki yaşlı saatler? Saat 11'e yaklaşıyordu ama gel de inan. Çoğu zaman yelkovan, akrebi kovalamaktan yorulduğu için gideceğim yere geç kalırdım. Yine de annemin en değer verdiği şey, bu saatti. Ailesinden birine mi benziyordu acaba? Mesela babasına.

Midem, evin sessizliğini doldurmak ister gibi guruldadı. Düşünceler anında beynimden uçuştu. Mesanemin boşluğu mideme daha fazla yer açmış olmalıydı ki, bir anda açlıktan öleceğimi sandım. Bir şeyler yemeliydim.

Koşar adım mutfağa girmemle eşiğe çakılmam bir oldu. Şu anda bir büyünün etkisi altında değilsem hâlâ uyuyordum. Ama bu kokular rüya olamayacak kadar

gerçekti. Sadece annemin izinli olduğu günlerde şahit olduğum kahvaltı, tüm ihtişamıyla karşımda duruyordu. Hem de annem yokken...

"Ekmek almaya gitmiş olabilir mi?" diye düşünürken gözüm ekmek sepetine ilişti. Ayaklarım benden bağımsız masaya doğru ilerlemeye başladı. Gri gözlerim tıklım tıklım duran masayı taradı. "Kuş sütü almayacaksa evden çıkmasına gerek yok," derken boş tabağın üzerindeki notu fark ettim.

Ne yani? Artık mektuplaşmaya mı başlamıştık. *Sevgili Bahar, sen bu sucukları löpletirken ben çok uzaklarda...*

"Günaydın KÜÇÜK kızım." Büyük harflerle özene bezene yazdığı 'Küçük' kelimesi bıyık altından gülümsememe neden oldu. Ah Ecem Sultan. Ah! "Ben hastaneye gidiyorum. Benimle konuşmak istemediğin için odandan çıkmadığını biliyorum. Şu anda deli gibi aç olduğunu da... Umarım sırf ben hazırladım diye saçma inadına yenik düşüp yememezlik yapmazsın."

Masaya tekrar göz gezdirdim. Beni hiç tanımıyordu. İnat yaptığım yoktu. Hoş, yapıyor olsam bile, bu şahane masa için bir süreliğine inadımdan vazgeçebilirdim. Sonuçta aç ayı oynamadığı gibi, inatlaşacak enerjiyi de bulamazdı. Vazgeçtim, çok iyi tanıyordu. Sanırım bu, bir nevi annemin bana uzattığı zeytin dalıydı. Yok yok, zeytin dalını yiyeceğimi bildiği için, barış çubuğu desem daha doğru olacaktı. Bu bir barış çubuğuydu. Kabul etmeliydim. Sonuçta ömür boyu annem ve yemeklerinden kaçamazdım ya...

"Sürekli uyuma taklidi yaptığın için sana bu akşam nöbetim olduğunu söyleyemedim. Evde olmayaca-

ğım."

Bir an sevinç çığlığı atmak istedim. Bu gece kulübe giderken yalan söylemek zorunda kalmayacaktım. Şükürler olsun. "Hemen sevinme KÜÇÜK hanım, çünkü sen evde olacaksın. Yine sözümü dinlemeyeceğini bildiğim için kapıyı üzerinden kilitledim. Anahtarın da bu gecelik bende."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yanlış okumuş olmalıydım. Son cümlelere bir kere daha göz gezdirdim. Doğru olduğundan emin olduktan sonra kapıya koştum. Gerçekten kilitlemiş olamazdı, değil mi? Kapı kolunu birkaç kere zorladım. Açılmadı. Kaba kuvvet göstersem açılacakmış gibi birkaç kere vurduktan sonra tekrar kolu zorladım. Gerçekten kilitlemişti. Az önceki iyimserliğim, öfkenin gölgesinde yok oldu. Yazdığı diğer şeyler için tekrar notu okumaya koyuldum.

"Biliyorum şu anda çok sinirlisin ama sözümü dinleyen bir evlat olsaydın, tüm bunlara gerek olmayacaktı. O kulüpte çalışmayacaksın ve o insanlardan uzak duracaksın Bahar. Evde kaldığın süre zarfında bunu kafana kazısan iyi olur, benim güzel kızım. Şimdi otur ve kahvaltını yap. Daha sonra da sofrayı topla ve kaçırdığın dersleri telafi et. Afiyet olsun."

Öfkemi dişlerimden çıkarmak istercesine sıktım. Farkında olmadan elimdeki notu buruşturmuştum. Resmen barış çubuğunu bir tarafıma sokmak için uzatmıştı. Beni nasıl eve kilitlerdi ya! Ne hakla! Hadi her şeyi geçtim, başıma bir şey gelse evden nasıl çıkacağımı hiç mi düşünmüyordu bu kadın!

Ayaklarımı sertçe yere vurarak odama döndüm. Bu yaptığının hesabını şu anda soracaktım. Çantamı dün fırlattığım yerden aldım. Deli gibi telefonumu arama-

ya başladım. Ya sinir gözümü kör etmişti ya da telefon çantanın içinde değildi. Sinirle inleyip çantamı odanın bir köşesine fırlattım. Telefonla en son ne yaptığımı düşündüm. Oyun oynamıştım. Sonra?

Lanet olasıca telefonu her zamanki gibi yastığımın altına koyduğum aklıma geldi. Hızla yatağımdaki iki yastığın altını kontrol ettim. Yoktu! Yatağın etrafına bakındım. Yoktu! Bunun tek bir açıklaması olabilirdi: Onu da annem almıştı!

"Anneeaaa!"

Aklımı kaçırmaya birkaç saniye kalmış gibi hissediyordum. Öfke gittikçe bedenimden yukarı tırmanıyor, boğazımı bir el gibi kavrayıp sıkıyordu. "Neden anne neden!" diye bağırarak yatağı dağıttım. "Neden o insanlardan uzak durmamı bu kadar istiyorsun!" Bağırışlarım odanın içinde yankılanırken nefes nefese yatağa oturdum. Uykumu kaçıran şey, yine karşıma çıkmıştı. Tam araştırmaktan vazgeçmeyi düşünürken beni daha çok kendine çekmişti.

"Ben de Bahar'sam, bu evden de çıkarım, o nedeni de öğrenirim anne!"

Hızla ayağa kalktım. Odanın içinde volta atarken dışarıya nasıl çıkacağımı düşünmeye çalışıyordum ve öfkem bu sefer bana hiç yardımcı olmuyordu. Sakin olmalıydım. Sakin olup mantıklı bir çözüm bulmalıydım ama sakin olmak istemiyordum.

Kapı kilitliydi. Telefonum yoktu. Bağırsam ancak komşular duyardı. Onların da yaralı parmağa işemek gibi bir huyları yoktu. Çıldırmanın eşiğine geldiğimde gözüm pencereye takıldı. Lanet olasıca apartmanın beşinci katında oturduğumu unutmuşum gibi atlamayı düşünmem tam bir salaklık örneğiydi. Yine de tek

kurtuluşum dışarıdaymış gibi pencereyi açtım ve eğilip etrafı incelemeye başladım. Buradan atlamam betona çakılmam anlamına geliyordu.

Atlamadan dışarı nasıl çıkabilirdim?

O an alt katımızda oturan üniversiteli çocuklardan biri camı açıp telefonla konuşmaya başladı. Aklıma gelen düşünce delilikti. Filmlerde birçok kez başarıyla sonuçlanmıştı ama hayat bir film değildi. Başarısız olması iyi ihtimalle sakat kalmam anlamına geliyordu. Yine de başka çarem yoktu.

Olabildiğince hızlı bir şekilde üzerimi değiştirdim. Yanıma gereksiz ağırlık alamazdım. Bu yüzden çantamı boşaltıp içine sadece cüzdanımı ve mp3'ümü koydum. Koşar adım girişe gidip ayakkabılarımı giydim. Daha sonra annemin odasından birkaç çarşaf alıp odaya döndüm. İzlediğim filmlerdeki gibi çarşafları uç uca bağlarken, korku filmi tadındaki reklamları ve Ayşe teyzeyi mümkün olduğunca aklımdan uzak tutmaya çalışıyordum. Ben o kadar şişman değildim. Bu çarşaflar beni taşırdı. Umarım...

Yeterli uzunluğa geldiğine emin olduktan sonra çarşafın ucunu nereye bağlayacağımı düşündüm. Kapının kolu çıkabilirdi. Sandalye odanın içinde gezip ömrümden ömür alabilirdi. Sanırım en iyisi yatağın ayağıydı. En azından hareket etmesi de zaman alır diye düşünürken çarşafı birkaç kere ayağa dolayıp sıkıca bağladım. Kontrolümü de yaptıktan sonra aşağı atlamaya hazırdım. Yani sanırım.

Montumu giyip çantamı sırtıma taktım. Çarşafları pencereden sarkıtırken gayriihtiyarî aşağı baktım. Yükseklik korkum yoktu ama şu anda yapacağım şey, korkusu olmayan biri için bile korkutucuydu. Alt katın pen-

ceresinin hâlâ açık olup olmadığına baktım. İçten içe kapalı olmasını dilediğimi fark ettiğim an silkelendim.

"Ölmek var, dönmek yok Bahar!" diyerek kendimi gazlarken bildiğim tüm duaları ardı ardına sıralamayı ihmal etmiyordum. Acaba her türlü ihtimale karşı bir vasiyet yazsa mıydım? Hoş, ne yazacaktım ki? Giysi dolabımın üzerinde duran iki ayakkabı kutusunun içindeki abur cuburları mahalledeki sabi sübyana bırakıyorum, mu? Kendi kendime gülerken bir yerin camının kapandığını duydum. Panikle aşağı eğildim. Açıktı ama kapanmayacağının bir garantisi yoktu. Elimi çabuk tutmalıydım.

Derin bir nefes aldım. Camın pervazlarından destek alarak yukarı çıktım. Bir an eve gelen temizlikçi kadınların ne kadar cesur olduklarını düşündüm. Tekrar kenarlardan destek alarak oturdum ve ayaklarımı aşağı sarkıttım. Yaşadığım adrenalinden üç buçuk atan kalbim durmazsa bu işi başaracaktım.

Etrafta beni gören var mı, diye kontrol ederken çarşafı elime doladım. Hazır kimse beni fark etmemişken bu işi bitirmeliydim. Yavaşça yan döndüm. Artık belden aşağım boşluktaydı. İstemsizce aşağı baktım. Bir an gözüm kararır gibi oldu. Çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Pervazı da çarşafı da sıkı sıkı tutuyordum. Sanki beni taşıyabilecekmiş gibi...

Öyle bir haldeydim ki ne devam edecek cesaretim, ne de geri dönecek gücüm vardı. Hangi akla hizmet buraya çıkmıştım ben? Gözlerimi yumdum. Derin derin nefes almaya çalıştım. Beşinci katın penceresinde yarım yamalak sarktığımı değil de daha güvenli bir yerde olduğumu düşünmeye çalıştım. Her şeyin iyi olacağına kendimi inandırmaya çalışırken bir ses kulaklarımı ça-

lıntı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Kalın tonların birinden çıkan erkek sesi "Sakın atlama!" diye bağırdı. Konuşursam stresten kusardım. Ama dehşete kapılmış bir tonda sürekli atlamamamı vurgulayan çocuğa bir şeyler söylemek zorundaydım.

"Deli misin sen? Atlayacak olsam neden çarşaf sarkıtayım. Hem de pembe. Ölümüme renk katsın diye mi?"

Gözlerim kapalı olsa da şu anda bana kızgın bir ifadeyle baktığını sesinden anladım. "Şu anda deliliğimi sorgulayacak en son kişi sensin farkındaysan. Beşinci kattan sallanan kişi ben değilim." *Beşinci kattan sallanıyordum ben, değil mi? Allah kahretsin hatırlatmasan ne olurdu sanki...*

"Evden mi kaçıyorsun sen?"

Şu anda çocuğa laf sokmak için içim içimi yese de enerjimi kollarıma saklamalıydım. Başımı evet anlamında salladım. "Çok fazla Türk filmi izlediğinde hemfikiriz ama nerenle izlediğin şüpheli."

"Ne!"

"Aşağı diyorum, inebilmen için bu çarşaftan en az 10 tane gerekli diyorum."

Sıkıntıyla iç çekerken kollarımın deli gibi titrediğini fark ettim. Sanırım daha fazla asılı kalamayacaktım. Ah be Bahar! Ne vardı bu kadar yemek yemesen!

"İtfaiyeye haber verdim. Birazdan burada olurlar."

İtfaiye mi? Nereden çıktı itfaiye şimdi! "Geri arayıp ihtiyacımızın kalmadığını söyle!"

"Ne?"

"Onlar gelene kadar dayanamam."

"Saçmalama, atlayacak mısın?"

Dişlerimi sıkarken "Biraz daha konuşursan evet!"

diye söylendim. "Ne diyorsun anlamıyorum."

"Yardım etsen de bu işkenceden ikimiz de kurtulsak diyorum."

Kısa bir süre sessizlikten sonra "Ben ne yapacağım ki?" diye sordu. Gözlerimi aralayıp bulunduğumuz konuma kaçamak bir bakış attıktan sonra "Mesela pencereye çıkıp beni buradan alabilirsin!" diye bağırdım.

"Sen ciddi misin?"

"Hayır, son şakamı yapmaya çalışıyorum!"

"Güldürmüyorsun be güzelim," diyen çocukla çığlık atarken "Al artık beni şuradan!" diye bağırdım.

Sakin olmamı söyleyen çocuk olduğum yerde beklememi söyledi. Sanki başka çarem varmış gibi. Derin bir nefes aldım. Elimi kesen pervazı ve parmaklarıma kan gitmeyecek kadar sıkı tuttuğum çarşafı düşünmemeye çalıştım.

Ağlamaklı bir sesle "Hadi nerede kaldın ya?" diye söylenirken bir anda çarşaf boşaldı. Yatağın döşemede çıkardığı sesle elim pervazdan kurtuldu. Çığlık çığlığa aşağı kayarken belimde bir kol hissettim ve saniye geçmeden yüzükoyun bir yerde yatıyordum.

Bu kadar çabuk zemine ulaşmış olamazdım. Ulaşmış olsam bile sadece kolumun ağrıyor olması imkânsızdı. Ölmüş olabilir miydim? Pek fazla nefes de aldığım söylenemezdi. Ama bu yaptığım intihara giriyordu. Bu kadar acısız bir ölümü hak edemezdim.

Nefes nefese bir ses "İyi misin?" diye sorunca donakaldım. Bu ses az önceki çocuğun sesiyle bire bir aynıydı. Allah'ım, yoksa çocuk, benim gibi şişkoyu tutmaya çalışırken peşimden yere mi çakılmıştı? Ölmeden önce katil mi olmuştum yani?

Resmen cehennemde level atlıyordum.

"Sana diyorum," diyen omzumda hissettiğim elle yavaşça gözlerimi araladım. Ölmemiştim. Sadece benimkiyle aynı renk, fakat daha temiz zemine sinek gibi yapışmıştım.

Yavaşça doğrulmaya çalıştım. Kollarımda güç kalmadığı için tekrar yere uzandım. Israrla iyi olup olmadığımı soran çocuğa doğru başımı çevirdim. Gözlerim dehşetle büyürken ölmüş olmayı diledim. Ben bu meteora mı rezil olmuştum yani?

"Hey," diyerek elini gözlerimin önünde sallayan çocuk, beni daldığım rezilliğimden geri çıkardı.

"Yaşadığın adrenalinden konuşmayı mı unuttun?"

Başımı belli belirsiz hayır anlamında sallarken tekrar doğrulmaya çalıştım. Çocuk benden önce davranıp ayağa kalktı ve yanımdan geçip gitti.

"İnsan yardım eder. Ölümden döndük şurada!" diye söylendim. Titreyen kollarımdan destek alarak emekler pozisyonda bir süre bekledim. Neyse ki bacaklarım dengemi sağlayacak kadar güçlüydü.

Tekrar adım sesleri duyduğumda bacaklarımı altıma alıp oturdum. Nefes alışverişim az önceye kıyasla daha normaldi. Elinde bir bardak suyla içeri giren meteor, hiçbir şey söylemeden suyu bana uzattı. Mahcup bir gülümsemeyle bardağı elime aldım ve mırıldanır gibi teşekkür ettim.

Ben suyu içerken "Hastaneye gitmek ister misin?" diye sordu. Hastane kelimesi beynimde annemle birleşti, bana yaptıkları, neden bu halde olduğum ve ne için bunu göze aldığım aklıma geldi. Başımı hayır anlamında sallarken bardağı yere koydum.

"İyiyim ben," diyerek bunu kanıtlamak ister gibi ayağa kalkmaya çalıştım. Kısa bir an gözüm kararınca sen-

deledim ve yine güçlü bir el beni düşmekten kurtardı. Yani beni taşıyabildiğine göre, güçlü olmalıydı.

"İyi olduğuna emin misin?"

Başımı evet anlamında sallarken çocuğun gözlerinin içine baktım. İlk kez bu renkte bir göz görüyordum. Bal gibi...

"Her şey için teşekkür ederim. Sana borçlandım."

"Neden evden kaçıyordun?"

Sorusu karşısında kaşlarım çatıldı. Oradan bakınca tanımadığım birine özel hayatımı anlatacak bir kız gibi mi duruyordum? Her ne kadar onu ilgilendirmeyeceğini söylemek istesem de beni ölümden kurtarmıştı. Sanırım bu seferlik kabalığı rafa kaldırmalıydım. "Aslında tam anlamıyla kaçmak sayılmaz. Neyse... Sanırım artık gitsem iyi olacak," diyerek nazikçe kolumu elinden kurtardım.

"Tabii," diyerek bir adım geri çekilen çocuk "Ama önce bana borcunu ödemelisin," dedi. Bir an aklım fesat şeylere kayınca kaşlarım daha da çatıldı. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, böyle bir şey yapacağımı nasıl düşünürdü? Kardeşi yaşındaydım ben be! Sesimdeki "Nasıl?" diye sorarkenki tını, *söyleyeceğin şey ölümün olur çocuk* gibi çıkmış olacak ki, çocuğun suratı buruştu. Sanırım bu çocuk sandığımdan daha zekiydi.

"Öf, oradan bakınca midesiz gibi mi duruyorum?"

Duyduğum şeye sevinsem mi üzülsem mi bilemiyordum. Benimle yatmayı midesizlik olarak mı görüyordu? Tamam, yaşım küçüktü ama kendimce bir alımım da vardı. "Sadece biraz dinleneceksin ve bu sırada bana olanları anlatacaksın. Böylece ortada borç morç kalmayacak."

Çok biliyorsun sen, der gibi bakarken kollarımı göğ-

sümde birleştirdim. Bir süre gözlerimin içine bakan çocuğun ukala bir şekilde dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Diğer türlü mü ödemek istiyorsun?"

Suratımı buruşturarak "İğrenç!" diye bağırdım. Ufak bir kahkaha atan çocuk "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Hadi dökül bakalım."

Yaşadığım bu adrenalinden sonra dinlenmeden tüm gecemi ayakta geçiremezdim. Ayrıca bir şeyler yiyip enerji almaya da ihtiyacım vardı. Hem, her şeyi ayrıntısına kadar anlatmama gerek yoktu ki. Borç da kalmayacağına göre...

"Tamam, ama bir isteğim olacak," diyerek nasıl hitap edeceğimi düşünürken "Deniz," dedi. "İsmim Deniz. Şimdi söyle bakalım ne istiyorsun?"

"Memnun oldum Deniz, ben de Bahar." Başını benim memnuniyetime katıldığını belli edercesine sallayan çocuk merakla söyleyeceğim şeyi beklemeye çalıştı. Hiçbir zaman bu konuda utanmadığım için bodoslama girdim.

"Neler olduğunu anlatmadan önce, bir şeyler yiyebilir miyiz?"

* * *

İçim içimi yiyordu ve ben günlerdir bu yüzden hazım problemi çekiyordum. Doluya koysam taşıyor, boşa koysam dolmuyor, Hale'nin nasıl hâlâ barış çubuğu uzatmadığını anlamıyordum. Bu zamana kadar birbirimizle konuşmadan bir saat bile dayanamazken, neredeyse bir haftadır tek bir kelime dahi etmemiştik. Tamam, konuşmak istemediğini söyleyen kişi bendim. İçimdeki kazık yüzünden de ilk günler bunun doğru bir karar olduğuna emindim

ama Hale'ye yanlış gelmesi gerekiyordu. Suçunu affettirmek için bir şeyler yapmalıydı. En azından ilk adımı atıp ufak bir mesaj gönderebilirdi ya da barışmak istediğini belli eden herhangi bir şey...

Hayatımızdaki sayılı kavgalarımızdan biri, fakat en büyüğüydü. Aramızın bu kadar açılmaması gerekiyordu. Suçunu bilen Hale, benim Bal Surat'ım, aramızdaki bu mesafeden rahatsız olmalıydı. Belki de rahatsız değildi. Belki de benim kardeşliğimize verdiğim önemi, o artık vermiyordu. Bu sessizliğin başka bir açıklamasını bulamıyordum. Gerçi neden versin ki zaten? Senelerdir arzuladığı kişiyle sıkı fıkıydı artık. Arkamdan iş bile çeviriyorlardı birlikte. Yoksa bu zamana kadar Asal'a yakın olmak için beni mi kullanmıştı?

Saçmalama Masal!

Salak saçma düşünceleri bertaraf edebilecekmişim gibi başımı iki yana salladım. Sanki bu hareketimle varlığını bana armağan eden baş ağrım yerini hatırlattı. Baş uçumda duran telefonu alıp saati kontrol ettim. Bir haftadır olduğu gibi alarmımın çalmasına yarım saatten fazla vardı. Müptelası olduğum uyku bile Hale'yle aram böyleyken bana haramdı. Büyük ihtimalle baş ağrım bundan kaynaklanıyordu. Her şeyin çözümü bir sarışına bakıyordu. Yine de bu kadar beklemişken bir şeyleri düzeltmek için çabalayan taraf ben olmak istemiyordum. Elbet yokluğum onu rahatsız edecekti. Umarım...

Yavaşça yataktan doğruldum. Alışkanlık haline getirdiğim soğuk duş için banyoya doğru ilerledim. Sadece demir gibi su derimin altına işlerken düşünmeyi kesiyordum. Hoş, soğukluk deyince akla ilk gelen isim hayatımın boktan dönemine neden olan

kişiydi ama sudan daha çok canımı yakmıyordu. En azından ilk etapta...

Soğuk işkenceden kaça kaça yaptığım banyodan sonra bornozuma sarıldım ve titreye titreye yatağıma doğru ilerledim. Her zaman olduğu gibi ilk olarak telefonumu kontrol ettim. Saçlarımı kurularken, üzerimi giyinirken gözüm sürekli telefonun ekranındaydı. Mesaj geleceği yoktu ama insan bekliyordu işte.

Sıkıntıyla iç çekerek çantamı elime aldım. Bugün günlerden ne olduğunu, hangi derslere gireceğimi hatırlamaya çalıştım. Yine Hale'yle yan yana gelmemek için köşe kaçmaca oynayacaktım. Okul yeterince çekilmezken, aramızın kötü olması işleri daha da yokuşa sürüyordu. Ne dersten bir şey anlıyordum, ne teneffüsten...

"Masal."

Omzumdaki elle sıçradım. Panikle anneme dönerken ödümün bir yerlerde benden kopup gittiğini hissediyordum. "Sakin ol bir tanem, benim." Göz göze gelmemizle yüzündeki rahatlatıcı gülümseme yerini endişeye bıraktı. O muazzam kaşları hafifçe çatılırken yüzümdeki ifade çoktan incelenmeye alınmıştı.

"Erkencisin diyecektim ama sanırım uyumamışsın."

Bunu nereden biliyordu. Annelerin her şeyi hissettiği söylenirdi ama radarları bu kadar açık olmamalıydı.

"Yoo, uyudum," deyip çantamı hazırlamaya devam etmek bahanesiyle gözlerimi kaçırdım. Ama annem benden hızlı davranıp beni kendine doğru çevirdi ve tekrar kaçmamı engellemek ister gibi elle-

rini kollarımda tutmaya devam etti. "O zaman yeteri kadar uyumamışsın diyelim."

Sanırım daha fazla direnmenin anlamı yoktu. Sonuçta o Elif Kara'ydı. İstesen de istemesen de ne olduğunu bir şekilde öğrenirdi. "Yaşayacak kadar uyudum diyelim," diyerek omuz silktim.

Annem hafif bir tebessümle kollarımı yavaşça sıvazladı. "Hâlâ barışmadınız mı?"

Hale'yle aramızdaki sorunu anneme anlatmamıştım. Çünkü bu durum, Bal Surat'la benim aramdaki meseleydi ve başka kimsenin konuya dâhil olmasını istemiyordum. Fakat bu düşüncemde de yalnız olduğumu, boşboğaz arkadaşımın annesine her şeyi dökülmesiyle anlamıştım. Teyzem de sağ olsun vakit kaybetmeden anneme yetiştirmişti. Sonuç; tüm aile Hale'yle küs olduğumuzu biliyordu. Allah vere gerçek nedenini bilmeseler...

Hayır anlamında başımı salladım. Sıkıntılı bir şekilde iç çeken annem "Gel buraya," diyerek beni kendine çekti. Saniyeler içinde huzur dolu kollar beni sıcak bir bedene sabitledi. Sırtımda dolaşan şefkatli eller ağlamak istememe neden oluyordu. Çünkü babam sığındığım limansa, annem beni dalgaların şiddetinden koruyan gemimdi.

"Bugün teyzene gideceğim."

Yavaşça annemden ayrılırken kaşlarım hafifçe çatıldı. Yine Melek teyzeyle birleşip bizi barıştırma planı yapmalarını istemiyordum. "Sen de gelmek ister misin? Hem belki Güneş biraz da olsa kafanı dağıtmana yardımcı olur."

Çatık kaşlarım saniyeler içinde gevşedi. Annemin Nika teyzeme gideceğini öğrenmek beni garip bir şekilde rahatlatmıştı. Kafamın içindeki hassas

terazide durum değerlendirmesi yaptım. Sürekli uyuyan, uyumadığı anlarda da sadece ağlayan bir bebek kafamı gerçek anlamda dağıtmama neden olabilirdi ama en azından okuldaki ortamdan daha iyi geleceği kesindi.

"Kulağa fena fikirmiş gibi gelmiyor," deyip gülümsemeye çalıştım. "Harika," diyen annem geri geri yürürken "O zaman sen üzerini değiştirirken ben babana haber vereyim. Sonra hazırlanıp çıkarız," dedi.

"Okula gitmediğim için kızmayacak mı?" diye sorduğumda kapı eşiğinden bana bakan annem "Ben hallederim," deyip göz kırptı. Sanırım her zamanki gibi Elif Kara'nın cazibesine güvensem iyi olacaktı.

* * *

Kahvaltıyı teyzemlerde yapacağımız için evde fazla oyalanmadan yola koyulduk. Annemin araba kullanmasına hayrandım. Hele de motor sürüşüne... Onun gibi birinin kızı nasıl bu konuda bu kadar beceriksiz olurdu anlamıyordum. Babama çektiğimi düşünsem, Allah'ı var bu konuda annemle âşık atabilecek tek kişi Demir Kara'ydı. Asal tam onlara yaraşır bir evlat olmuştu. Ben ise... Evlatlık olabilir miydim acaba?

"Ne düşünüyormuş benim Fındık Farem?"

Başımı anneme doğru çevirdim. Dikiz aynasından yolu kontrol ettikten sonra o da bana doğru döndü. Gözlerinden burnuna, hatta yüz hatlarına kadar klonlanıp hafif bir yaş eklenmiş halimdi. Evlatlık olma ihtimalim imkânsızdı. O zaman beceriksizdim. Sanırım bu daha can sıkıcı bir durumdu.

"Hiç," diyerek başımı yola doğru çevirdim. "Sanı-

rım hiçbir zaman senin gibi yetenekli olamayacağım."

Alaycı olmayan ama bir o kadar keyifli bir kahkaha arabada süzüldü. "O nereden çıktı?" Omuz silkip emniyet kemerimle oynamaya başladım. "Sen çok yeteneklisin," dediğinde tıslar gibi bir gülümseme dudaklarımın arasından kaçtı. Annem ise az önceki söylediğinin arkasında durduğunu belli eden bir tonda "Ciddiyim," dedi.

"Mesela ne konuda yetenekliyim anne?" Bilmiş bir şekilde kollarımı göğsümde bağlayarak anneme baktım. Düşündüğünü belli eden sesler çıkarırken "Mesela," dedi a harfini uzatarak. "Mesela dansta çok iyisin."

Arabadaki müziği bile bastıracak güçte bir kahkaha attım. Dalga geçiyor olmalıydı. "Dansta," diyerek annemin ağzından çıkan kelimeyi kulağının duymasını sağladım. Geçen günkü dans çalışmamızı unutmuş olması imkânsızdı. Zira o figürler, tarihin tozlu sayfalarına bile silinen mürekkeple yazılır, nesilden nesile aktarılması engellenirdi.

"Yeni öğrenen birine göre gayet-"

"Boşuna zorlama anne," diyerek acınası durumumu daha fazla gözüme sokmasını engelledim. "Dansta falan iyi değilim. Sesim de güzel değil, bir enstrüman da çalamıyorum. Yemek bile yapamıyorum. Benim hiçbir konuda yeteneğim yok."

"Kendine haksızlık ediyorsun."

Bakışlarımı yola çevirirken "Haksızlık eden biri varsa, o da hayatın ta kendisi," dedim. Bir süre arabanın içine sessizlik hâkim oldu. Bizimle yarışırmış gibi duran arabaları incelerken sıkıntıyla iç çektim.

"Patende çok iyisin," diyen annem kucağımda duran elimi tuttu. Bu hareketiyle bakışlarımı ona çevirdim. "Aslında düşününce tüm kayma sporlarında bir numarasın."

Sanırım biraz da olsa haklılık payı vardı. Oldum olası paten kaymayı çok seviyordum. Babamın, daha doğrusu Duru halamın anılarının vesilesiyle başladığım hobide gün geçtikçe kendimi geliştirmiştim. Kaymak eğlenceli gelince de tüm sporlarla ilgilenmeye başlamıştım. Profesyonel olmasam da çevremdekilere göre iyi sayılırdım.

"İşte beklediğim gülümseme."

Beni düşüncelerimin içinden tereyağından kıl çeker gibi çekip çıkaran annem "Hayatın sana haksızlık ettiğini düşünmek yerine, onu nasıl haksız çıkaracağını planla," dedi. "İyi olduğun şeyleri keşfetmek için önünde kocaman bir ömür var. Acele etmene gerek yok."

Elimi güven verircesine sıkan anneme samimi bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ayrıca saydığın şeylerin birçoğu öğrenilebilir." Elimi bırakıp direksiyonu tutan annem "Dans etmeyi, araba kullanmayı, yemek yapmayı sana öğretebilirim," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken anneme döndüm. Kaçamak bir bakıştan sonra yola dönen annem "Ne?" dedi. "Ne bakıyorsun öyle?"

"Öğretebilirsin tabii ki anne ama öncelikle yemek yapmayı senin öğrenmen gerekiyor."

Kalın dudakları yavaşça aralanan annem ufak bir kahkaha attı. "Bak şu Fındık Faresi'ne, büyümüş de annesinin yemeklerini beğenmiyormuş."

"Küçükken de pek beğendiğim söylenemez."

"Masal!" diyerek hayret dolu bir bakışı bana gön-

derdi. Kıkırdarken tanıdık bir sokağa girdiğimizi fark ettim. Teyzemlerin apartmanının otoparkına girerken gözüm tanıdık bir araca takıldı. Bulunduğum yerden plakayı seçemesem de arka cama yapıştırılan stikırda ne yazdığını çok iyi biliyordum.

"Anne!"

Annemin kılı bile kıpırdamadı. Belli ki böyle bir tepki vereceğimi adı gibi biliyordu. "Sakın bana bunun teyzemle planınız olduğunu söyleme." Arabayı boş bulduğu yere park eden annem "Tamam söylemem," dedi.

Her şey düşündüğüm gibiydi. Yine Melek teyze ile kafa kafaya vermiş, Hale'yle bizi nasıl barıştıracaklarını planlamışlardı. Bunun için lohusa bir kadını ve el kadar bebeği kullandıkları için kendilerinden utanmalıydılar.

"Sana inanamıyorum anne!" diyerek sinirle kollarımı göğsümde bağladım. İki gram mutluluğumu da elimden almıştı. Arabayı durduran annem "İnanılmaz bir kadın olduğumu hatırlatmana gerek yok bebeğim," dedi. Bir de alay ediyordu. "Hadi in," diyerek kapısını açtı.

"Ben gelmiyorum," deyip rest çektim ama annem hiç umursamadan kapıyı suratıma çarptı. Hayretler içinde annemi izliyordum. Arka koltuktaki çantasını almak için kapıyı açtığında önüme döndüm. Yine hiçbir şey söylemeden alacağını alıp kapıyı kapattı. Birkaç saniye içinde benim kapım açıldı. Bakışlarımı odakladığım ağaçtan ayırmasam da kulağıma gelen soluk alışverişi, annemin sabrının taşmak üzere olduğunu gösteriyordu.

"Hadi Masal," deyişindeki ses tonu da buna destek çıkmıştı. Ağır hareketlerle kemerimi çözdüm.

Annem derin bir nefes aldı. Çok nadir sinirlenen kadının gazabını çekmemek için hızla arabadan indim. Kapıları kilitleyen annem 'Düş önüme' der gibi bakınca sıkıntıyla iç çektim ve yürümeye başladım. Sanırım bu olayı büyütmeye gerek yoktu. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Ha okul, ha teyzemler...

"Hoş geldiniz..."

Yukarı çıkana kadar tek kelime etmeyen annem, Güneş'i görmesiyle birkaç dakika önceki keyifli haline döndü. Mutfaktan gelen seslere ve kokulara bakılırsa Melek teyzem çoktan kahvaltı hazırlıklarına girişmişti.

"Hale mi geldi?" Derinlerden gelen soruya "Hayır Elifler," diyerek cevap veren Nika teyzem, kızını anneme verdi. "Hoş geldin prensesim," diyerek beni karşılarken Melek teyzem ellerini kâğıt havluya silerek mutfaktan çıktı.

"Masalcığım daha yeni geldin ama seni markete göndersem olur mu?" Tam ayakkabılarımı çıkartacakken duraksadım. Olur anlamında başımı sallayınca teyzem çantasına doğru ilerledi. "Ne eksik Melek?" diye soran Nika teyzeye sütün yetmediğini söyleyen teyzem cüzdanıyla yanıma geldi.

"Hale'ye söylemeyi unuttum. Telefonunu da masada unutmuş. İki tane süt alır mısın?" Başımı tamam anlamında sallarken uzattığı parayı aldım. Tam kapıdan çıkmak için adım atmıştım ki Nika teyzemin de bu barışma planının içinde olduğunu anlamama neden olan cümle kulaklarıma çalındı.

"Hale eğer almadıysa iki tane de çekirdekli simit alın olur mu?"

Duraksadım. Bu Migros'ta Hale'yi bulmam ve onunla konuşmam anlamına geliyordu. İlk adımı

benim atmam anlamına... Asla!

Derin bir nefes aldım. Hiçbir şey söylemeden aşağı indim. Birkaç sokak ötedeki markete yürürken konuşmadan çekirdekli simit alıp almadığını nasıl soracağımı düşündüm. Migros'a girmemle gözlerim radar gibi çalışmaya başladı. Alışveriş arabalı bir sarışın kasada olmadığına göre hâlâ içeride bir yerdeydi.

Sütlerin olduğu kısma doğru ilerlerken Hale'yi aramaya devam ettim. İki sütü kucağıma alıp unlu mamullerin olduğu kısma yürüdüm. İşte oradaydı ve dananın kuyruğu şimdi kopacaktı. Ağır adımlarla yanına ilerledim. Sanırım en mantıklısı fırında çalışan kişi vesilesiyle sorularımı yöneltmek olacaktı. Sonuçta elçiye zeval olmazdı.

"Kolay gelsin."

Hale'ye bakmamak için önümde duran kadına odaklandım. "Yanımdaki kıza sorar mısınız, çekirdekli simit almış mı?" Göz ucuyla Bal Surat'a baktım. Aval aval bana baktığını gördüm. Tıpkı karşımdaki kadın gibi...

"Anlamadım?"

"Masal ne saçmalıyorsun?"

"Pardon hanımefendi, yanımdaki kıza saçmalamadığımı söyler misiniz?" Şaşkın bir gülüş sesi çıkaran Hale "Ciddi olamazsın," dedi. Duruşumu bozmadan "Ciddi olduğumu da söylerseniz sevinirim," dedim. Yaptığı işi bırakan kadın gözlerini bir benim bir Hale'nin üzerinde dolaştırdı.

"Masal, bizi rezil ettiğinin farkında mısın?"

"Kendi adına konuşması gerektiğini söyler misiniz?"

"Masal!"

"Nika teyzenin almadıysa iki tane çekirdekli simit almasını istediğini iletirseniz de sevinirim. İyi günler." Arkamı dönüp ilerledim. Hale'nin ve kadının gözlerini sırtımda hissediyordum. Umurumda mıydı? Hayır. Hâlâ ilk adımı atmamıştım ve bununla gurur duyuyordum.

Abur cubur reyonlarının arasından geçerken midemin kazındığını hissettim. Gözüm çikolatalara takılınca eve gidene kadar bir tanesini gömebilirim diye düşündüm. En sevdiğim çikolatayı ararken en üst rafta, gerilerde olduğunu fark ettim. Zaten beni uğraştırmasa şaşardım. Sütleri tek kolumla vücuduma sabitleyip parmak uçlarımda rafa uzandım. Ulaşamayınca biraz daha uzandım. Parmak uçlarıma değen paketle heyecanlanırken zıplarsam alabileceğimi düşündüm. Düşünmediğim şey ise, o esnada sütlerden bir tanesinin kolumdan kayıp yüksek bir sesle patlayacağıydı. Marketteki tüm gözlerin üzerime toplandığını hissediyordum. Rezil olduğum yetmiyormuş gibi leş gibi de olmuştum. Her yerim sütle kaplanmıştı.

"Allah kahretsin ya!"

Sinirli bir inleme sesiyle "Özür dilerim," diyerek başımı kaldırdım. Aynı benim gibi pantolon paçalarının dize kadar süt olduğunu gördüğüm Enes, gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. Bu nereden çıkmıştı şimdi? Burada ne işi vardı? Bakışlarını kıyafetlerinden bana çevirdi. Nefret göz bebeklerinden bana kadar ulaştı. O panikle kolumdaki diğer sütü de yere düşürdüm. Diğerinden daha az ses çıkarsa da daha fazla sütü üzerimize sıçratmıştı. Bu şaka olmalıydı. Lütfen şaka olsundu.

"Ne şakası lan?"

Sesli mi düşünüyordum ben? Allah kahretsin!

"Sen benim başıma bela mısın lan?" Gerçekten sinirlenmişti. Tıpkı İRON'daki gece gibi bana öfkeyle bakıyordu. Paniklemiştim. "Sana karşıma çıkma demedim mi ben?"

Cevap vermek istiyordum ama sanki dilim mühürlenmişti. Enes'in bağırışları yüzünden artık bakmayanların da ilgisi bizim üzerimizdeydi. Görüş alanıma Hale girdiğinde gözlerim dolmaya başladı. Şu anda hiç olmadığı kadar ona ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

"Sen hâlâ beni mi araştırıyorsun?"

Bakışlarım tekrar Enes'e kaydı. O ise bana doğru kocaman bir adım atmıştı. İstemsizce birkaç adım gerilerken başımı hayır anlamında salladım. "Beni mi takip ediyorsun?" diyerek aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Etraftaki insanlara kaçamak bir bakış attım. Rezil olduğum yetmezmiş gibi biraz daha sessiz kalırsam, herkes benim sapık olduğumu düşünecekti.

"Ne alakası var ya!"

Tam aramıza mesafe koyacakken kolumu tuttu. "Oturduğum semti nereden biliyorsun?" Burada mı oturuyordu? Ben böyle rastlantının...

"Ne yapıyorsun sen ya?"

Hale, kolumu Enes'in elinden kurtardı. Her zamanki gibi zor anımda beni yalnız bırakmamış, benim yapamadığımı o yapmıştı. "İşimiz gücümüz yok seni mi takip edeceğiz?" diyerek beni arkasına aldı. Bu korumacı tavrı rolleri değişmişiz gibi hissettirdi. Şu anda Hale'yi daha iyi anlıyordum.

"Alışveriş yapmaya geldik biz," diyerek dolu alışveriş arabasını gösterdi. Enes gösterdiği tarafa bak-

ma gereği duymadan "Alışveriş yapacak başka yer mi bulamadınız?" diye sordu. Allah'ın ukalası!

"Sen kendini ne sanıyorsun ya?" diyerek öne çıkan Hale, "Oturduğumuz semtte alışveriş yapacağımız yeri sana göre mi belirleyeceğiz!" dedi. Yalan söylemişti. Bu sefer benim için yalan söylemişti. Enes hiçbir şey söylemedi ama bir şeyler düşündüğü belliydi.

"Şizofren mi ne!"

Hale bana doğru döndü. Gözleri yüzümü taradı. İyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Benim için endişeleniyordu. Tıpkı eskisi gibi... Enes bir hışımla yanımızdan geçerken "Sakın tekrar karşıma çıkma ufaklık. Yoksa bu sefer arkadaşının seni kurtarmasına izin vermem," diye fısıldadı.

Tüylerim diken diken oldu. Hale o etkiyi geçirmek ister gibi kolumu sıvazladı. Hiçbir şey söylemedi. Gözlerimin buğulandığını görünce beni kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Sanırım bu yaptıkları ilk adım olayını fazlasıyla aşmıştı. Aramızdaki soğukluğu sarılmamızın sıcaklığıyla eritmek ister gibi kollarımı sıkıca bedenine doladım.

"Seni çok özledim Bal Surat."

"Özlemim boyut atladı be Bal Böceği."

* * *

Eksiklik sadece fiziken olmazdı. Ruh her zaman aşkla tamamlanmazdı. Özlemin büyüklüğünü kavuştuğun an anlardın da, çoğu zaman iş işten geçerdi. Özlemiştim. Çok özlemiştim. Günlerdir eksik olduğumu Masal'ın sıkılaşan kollarıyla anladım. İlk kez birbirimizden bu kadar uzak kalmıştık. İlk kez yabancılaşmıştık kardeşliğimize. Bu suçun büyük bir payı, benimdi. Aşkım ve kardeşim arasında

kalmış, her zamanki gibi kalbim, beynime hükmetmişti. Kardeşimin sırrı dudaklarımdan dökülmüştü. Bu da yetmezmiş gibi yapmamam gereken bir şeye ortak olmuş, Asal'a yardım etmiştim.

Peki, elime ne geçmişti?

Yalnızlık! Her şey ortaya çıkmış, Masal'ı kaybetmiştim. Onu kazanmak için attığım geri adımla Asal'ı kaybetmiştim. Aşağı tükürsem sakal yukarı tükürsem bıyık modundaydım. Kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki... Asal'la konuşmak istiyor, gururum yüzünden kendimi engelliyordum. Masal'a karşı gurur yapmak istemiyor, sarılıp berbat hissettiğimi söylemek istiyordum ama kendimi onun yerine koydukça, yaptığım şey aklıma geldikçe onun arkadaşlığına layık olmadığımı düşünüyordum.

Araftaydım.

İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Depresyonun bir çeşidini yaşıyormuşum gibi sadece uyumak, uyumak, uyumak istiyordum. Bu halime üzülen annemin sürekli Masal'la bizi bir araya getirmeye çalışması takdire şayandı. Fakat benim Masal'ın yüzüne bakacak cesaretim yoktu. En iyisi ondan bir adım beklemekti ama onun da kardeşliğimizi geri kazanmak için yaptığı hiçbir şey yoktu. Hatta işleri zora sokmakta bir numaraydı. Bana kızgın olduğunu değil de kırgın olduğunu düşünmek daha da kötü olmama neden oluyordu.

Nika teyzemlere gelirken içimde Masal'la barışacağımıza dair en ufak bir umut kırıntısı yoktu ama şu anda kardeşim dediğim kişi kollarımın arasındaydı.

"Seni çok özledim Bal Surat."

Rahatlamış bir nefes alarak "Özlemim boyut atladı be Bal Böceği," dedim. Konu Asal olduğunda ben nasılsam, o da Enes'te öyleydi. Şu anda kendini savunmasız hissetti-

ğini bildiğim için onu kendime daha çok çektim. İşte şimdi tamamlanmıştım.

Bir süre olduğumuz yerde kıpırdamadan durduk. İkimiz de aramızdaki sessizliği doldurma ihtiyacı duymadık. Gerek de yoktu zaten. Varlığı yeterdi.

"Bana kaderimin bir oyunumu bu..."

Orhan Baba duysa müzik hayatına tövbe ederdi. Masal melodik bir şekilde benden ayrıldı. "Şaka gibi ya, koskoca İstanbul'da zilyon tane Migros varken, ben Enes'in semtindekinden alışveriş yapıyorum. Bu da yetmezmiş gibi sakarlığımı konuşturuyorum ve dinleyen tek kişi en olmaması gereken insan oluyor. Enes!"

Masal az önceki olayın şokunu üzerinden atamadan telefonu çalmaya başladı. Arka cebine sıkıştırdığı telefonu zar zor eline aldı ve teyzemin aradığını söyleyerek kulağına götürdü.

"Kraliçe Arı'm."

Tam olarak duyamasam da nerede kaldığımızı sorguladığını "Geliyoruz," demesiyle anladım. "Evet yanımda." Bana bakıp gülümseyen Bal Böceği "Tamam," deyip telefonu kapattı. Tekrar telefonu kotunun arka cebine sokarken "Sen kasaya ilerle, ben sütü alıp geliyorum," dedi ve cevap vermemi beklemeden koşar adım yanımdan uzaklaştı.

Alışveriş arabasını alıp kasaya doğru ilerledim. Enes'in gidip gitmediğini kontrol ederken "Gitmiş değil mi?" diyen ses irkilmeme neden oldu. Masal da benim gibi etrafı kolaçan ediyordu.

"Gitmiş gitmiş. O yalı kazığını nerede olsa görürüm." Belli belirsiz gülümseyerek başımı iki yana salladım. Alıştığım Masal buydu işte. Öfkesi saman alevi gibi yandığı an sönen, hayatına kaldığı yerden devam eden bir Fındık

Faresi...

❁ ❁ ❁

Alışverişi tamamladık ve yolu uzatmadan teyzemlere gittik. Yol boyunca kaybettiğimiz zamana dair ikimiz de tek kelime etmedik. Sanki o zamanları yaşamamış gibi marketteki süt faciasını konuşup güldük. Evdekilerin bizi gördüğü an gözlerindeki mutluluk tarifsizdi. Sanki tüm dünya daha renkli bir hal almıştı. İşte bu, Masal etkisiydi. Deli dolu tavırlarıyla hayatı daha çekilir hale getiren Bal Böceği...

"Barıştığınıza göre bizimle vakit harcamazsınız diye düşünüyorum."

Nika teyze çayından bir yudum alırken Masal'la aramızda göz gezdirdi. Bakışlarını yakaladığım an göz kırpıp "Bence halletmeniz gereken bir iş daha var," diye devam etti. Neden bahsettiğini anladığım için kaşlarımı çattım ama belli ki Masal konunun ne olduğunu adı gibi biliyordu.

"Hayatta o kas yığınının ayağına gitmem. O bana bir adım atsın ki ben de ona atayım."

Kaşlarım aynı hızla havaya kalktı. Benim için de mi böyle düşünmüştü? Ya markette onu savunmasaydım... O zaman ben adım atana kadar köşe kapmaca oynamaya devam mı edecekti?

Öte yandan aramızdaki sorunun ne olduğunu herkes biliyor muydu? Asal'la barışmamız gerektiğini nereden anlamışlardı? Hoş, aynı evde yaşıyorlardı. Belli ki Elif teyze çocuklarının arasındaki soğuk savaşı fark etmişti. Oradan da Nika teyzeye...

"Kardeşler arasında olur böyle şeyler. Sen olgun bir-"

"Ben!"

Düşüncelerimi Masal'ın ciyaklayan sesi böldü. Ken-

dini gösterirken şok olmuş gibi duruyordu. "Ben ve olgunluğu aynı cümle içinde mi kullanacaktın az önce sen teyze?"

Alaycı bir kahkaha kahvaltı masasını inletti. "İlahi çok güldüm ya!" Masal, patates kızarmalarından birkaçını ağzına tıktı. "Bir gün olgun olacak bile olsam, bunu asla Asal için kullanmayacağım." Ağzındakini bitirmeden konuştuğu için sesi boğuk çıkmıştı.

Elif teyzem derin bir nefes aldı. Sanki içten içe sabır diliyordu.

"Çay isteyen?"

Annem çaydanlığı almak için masadan kalktı. Nika teyzenin gözleri bana kaydı. Hiçbir şey söylemese de bakışlarından bu barışma işinin benim üzerime kaldığı belliydi. İçimi rahatlatmak istercesine derin bir nefes aldım. Tamam, anlamında başımı belli belirsiz salladım.

Nika teyzenin dudağında ufak bir tebessüm belirdi ve tek yudumluk kalan çayını içmek için bardağı dudaklarına götürdü. Masal'a baktım. Asal konusunda dünya yansa hasırı tütmeyecek gibiydi. Onları nasıl bir araya getirebileceğimi düşündüm. Getirsem bile nasıl barışmalarını sağlayacaktım ki?

Aklım tüm hızıyla çalışıyordu. Asal, Masal'ı canından çok seviyordu. Onu kötü görmek istemediği için bu işlere kalkışmıştı. Bal Böceği'nin fark etmediği şey buydu. İkizinin ona olan sevgisi... Ona bu sevgiyi göstermem gerekiyordu ama nasıl?

Asal gibi biri ölse bu konuda bana yardım etmezdi. O sevgisini göstermekten aciz, zavallı... Neyse! Haberi olmadan olaylar gelişmeliydi.

O sırada gözüm masada masum bir şekilde duran fındık ezmesine takıldı. Aklımda beliren fikir hayra alamet değildi. Gözlerim Masal'a kaydı. Nutella'yı kaşıklayan

Bal Böceği bakışlarımı hissettiğinde bana döndü. Ağzındaki kaşıkla hafifçe gülümserken "Ne var?" der gibi başını salladı.

Dozunu ayarlayamazsam en yakın arkadaşımın katili olabilirdim ama işe yararsa birbirlerini ne kadar sevdiklerini ikisinin de görmesini sağlayacaktım. "Hiç" der gibi başımı salladım.

"Afiyet olsun."

Masadan kalkarken "Nereye?" diye soran Masal'a ellerimi yıkayacağımı söyledim. Mutfaktan çıkar çıkmaz telefonumu elime aldım. Hızlı bir şekilde mesajlara girdim.

Gönderilen: Emre
Asal yanında mı?

Telefonu cebime koyup banyoya gittim. Ellerimi yıkarken beklenen ses geldi. Hızla ellerimi kurulayıp mesajı okudum.

Gönderen: Emre
Evet. Ne oldu?

Beklemeden nerede olduklarını sordum. Okulda olduklarını söylediğinde, Asal'a bir şey belli etmemesini, Masal'la barışmaları için bir planım olduğunu söyledim. İlk sorduğu şey, "Siz Masal'la barıştınız mı?" olsa da planımı dinlemek için aradı.

Suyu tekrar açıp kısık sesle konuşmaya başladım. Planı anlattıktan sonra sanki bilmiyormuşum gibi tehlikeli olduğunu söyledi. Biliyordum ama hatırladığım kadarıyla ufak bir dokunuş sadece kızarmasına neden oluyordu. Birkaç saat içinde de o kızarıklık ortadan kalkıyordu. Birkaç saat ikisinin de birbiri için önemini anlamaya yeterdi.

"Pek içime sinmedi."

"Senin içine sinmesini bekleyecek zamanımız yok Emre. Bugün bu işi halletmeliyiz."

"Hale, öyleymiş gibi-" Arkadan zilin çalmasıyla söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamadım. Sadece sonunda "Tamam mı?" dediğini duydum. Neyden bahsettiğini bilmesem de "Tamam," dedim. "Yardım edecek misin?"

Derin bir iç çeken Emre "Gazamız mübarek olsun Hale Erdem," dedi. "Tamam. Ne yap et, Asal'ın telefonu açmasını sağla."

Telefonu kapatıp cebime koydum. Tekrar ellerimi yıkayıp kuruladım. Banyo kapısını açmamla Masal'la burun buruna gelmem bir oldu. Bakışlarından ilk etapta beni duyduğunu sandım. Daha yeni barışmışken tekrar küsmek istemiyordum.

"İşkembe mi yıkadın kızım? Minicik ellerin var. Yarım saattir banyodasın."

Çaktırmadan nefes alırken "Tuvaletimi de yaptım," deyiverdim. Kaşları hafifçe havaya kalktı. Banyoda oyalanmayı sevmediğimi bildiği için buna da inanmış gibi durmuyordu. Yine de "İyi," deyip yanımdan banyoya geçti. Ellerini yıkamak için musluğu açarken kendini incelemeyi ihmal etmedi. "Size gidelim mi?"

Bakışları aynadan bana kaydı. Sorgulandığımı hissederken "Bence ayrı geçirdiğimiz günlerin üzerini kapatmayalım," dedim. Tek kaşı hafifçe seğirdi. "Zaten Güneş'in de uyanacağı yok," diyerek zoraki bir tebessümü yüzüme yerleştirdim. Bir süre daha, ne olduğunu anlamaya çalışırmış gibi yüzümü inceledi.

"Tamam."

"Harika," diyerek derin bir nefes aldım. "Ben annem-

lere haber vereyim."

Hızlı olmalıydım. Masal banyoda işini halledene kadar planımın ilk adımını gerçekleştirmem gerekiyordu. Salona gidip çantamı aldım. Koşar adım mutfağa girince annemlerin dikkatini çektim. Üçü de merakla yüzüme bakıyordu.

"Teyzemlere gidiyoruz biz," diyerek masadaki ekmeklerden birini elime aldım. Olabildiğince hızlı bir şekilde fındık ezmesini üzerine sürmeye başladım.

"Kızım sen doymadın mı?"

Annem yaptığım hareketi sorgularken "Yolluk yapıyorum anne," dedim. Bıçağı bırakıp ekmekten bir yudum ısırdım. "Hadi görüşürüz," diyerek mutfaktan çıkmak için arkamı döndüm.

Masal banyodan çıkarken kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Göz göze geldiğimiz an tüm planım dudaklarımdan dökülecek gibi oldu. Bunu engellemek için ekmekten bir ısırık daha aldım.

"Yuh kızım. Az önce sofradan kalkmadın mı?"

Ağzımdaki lokmayı zar zor çiğnerken gülümsedim. Havayı koklayan Masal "Fındık ezmesi mi o?" diye sordu. Donakaldım. Yüzünü buruştururken "Benden uzak tut," dedi ve yanımdan geçip mutfağa girdi.

Stresten kurdeşen dökecekmiş gibi hissediyordum. Alelacele çantamdaki sakız kutusunu çıkardım. İçindekileri ekmeğin üzerinde kalan fındık ezmesine sürdükten sonra belli olmayacak şekilde temizledim. Sakızları tekrar kutuya koyup çantama attım.

"Hadi gidelim."

Zamanlamam gerçekten harikaydı. Yaşadığım adrenalinden kalbim deli gibi çarpıyordu. Elimdeki kalan parçayı ağzıma tıktım. Masal bu hareketimle tekrar yüzünü

buruşturdu. Fındığı sevdiğini biliyordum ama alerjisi yüzünden sevmiyormuş gibi yaparsa her şeyin daha kolay olacağına inanıyordu.

Evden çıktık. Yaşadığım gerilimden dolayı taksiye binene kadar ağzımı bıçak açmadı. Sanki tek bir kelime edersem tüm her şeyi berbat edecekmişim gibi hissediyordum. Kalbimin atışı dur durak bilmeden artıyordu. Çantamı o kadar sıkı tutuyordum ki bu Masal'ın dikkatini çekti.

"Ne oldu sana?"

İrkildim. "Ne olmuş bana?"

Kaşlarını çatan Bal Böceği, "Rengin falan mı attı senin? Kitlenip kaldın mı kızım, rahat bıraksana çantanı," dedi. Taksici dikiz aynasından bana doğru kısa bir bakış atıp tekrar yola döndü. Terlediğimi hissediyordum. Bir şey uydurmalıydım yoksa stres ve heyecan karışımından kusmak...

"Midem bulanıyor."

Masal'ın kaşları daha çok çatıldı. "Son fındık bükücü, o ekmeği yemeyecektin." Zoraki bir tebessümle "Yok, araba sallanıyor ya sanırım ondan," dedim. Suçladığım adam tekrar aynadan bana baktı. Bu sefer gözlerinde telaş vardı.

"Aman abla... Kusacaksan sağa çekeyim. Arabayı yeni yıkattım."

Utana sıkıla gerek olmadığını söyledim. "Koyun can derdinde kasap et. Arabanı düşüneceğine yavaş git az." Masal, her zamanki korumacı tavrıyla adamı azarladı. Ters bakışlarını üzerimizden çekene kadar adamdan gözlerini ayırmadı. Daha sonra bana dönüp "Çok mu kötüsün?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. Uzanıp camımı açtı. "Bastıracak bir şeyler var mı çantanda?" diye sordu. O an

rastgele söylediğim şeyin farkında olmadan planımın bir parçası olduğunu gördüm.

"Naneli sakız var çantamda," diyerek çantamı kurcalamaya başladım. Sakız kutusunu elime alıp birkaç tanesini ağzıma attım. Fındık ezmesi yediğim için sakızlarda o tadın fark edilip fark edilmediğini anlayamıyordum. Masal'a kutuyu uzattığımda istemediğini söyledi. Aklım tüm hızıyla çalışıyordu.

"Alsana Bal Böceği. Ağzın sucuk kokuyor."

Ciddi olup olmadığımı soran Masal elini ağzına götürüp nefesini kokladı. Sonuçtan memnun olmamış olacak ki elimdeki paketi alıp ağzına tüm kutuyu boşalttı. Bu iyi değildi. Tamam, belki de çoğuna fındık değmemişti ama bu bir riskti. Stres tüm vücudumu sarmaya başladı. Ağzındakileri zar zor çiğnemeye çalışırken yüzünü buruşturdu. Boş paketi incelemeye başladı.

"Sakızlar bozulur mu?"

Ağzındaki sakız kümesini boş kutunun içine atarken öğürdü. "Tadı çok iğrenç," deyip kutuyu bana uzattı. "Sen de çıkar. Bozuk bence." Neyse ki fındık tadı ağzında çok fazla dolaşmamıştı. Rahatlamış bir şekilde nefes alırken ağzımdakini çıkarıp kutunun içine koydum. Şimdi alerjisinin ne zaman hortlayacağını beklemekten başka çaremiz yoktu.

Yol boyunca Masal'ı kontrol ettim. Ara ara kaşınıyordu. Eli sürekli boğazında dolaşıyordu. Sanki gittikçe enerjisi emiliyordu. Stres korkuya dönüşürken aklıma arkadaşımın katili olabilme ihtimalim geliyordu.

Teyzemlere geldik. Masal zar zor kendini arabadan attı. Ayaklarını sürüyerek eve ilerlerken öksürmeyi ihmal etmiyordu. Bu hali korumaların bile dikkatini çekmiş olacak ki iyi olup olmadığını sordular. "İyiyim. Teşekkürler."

Koşarak Bal Böceği'ne yetiştim. "Gerçekten iyi misin?"

Başını yavaşça hayır anlamında salladı. "Sanırım rüzgâr çarptı."

Koluna girip yürümesine yardım ettim. Eve girmemizle daha da hantallaştı. Kendini un çuvalı gibi salondaki koltuklara bıraktı. Bir yandan kaşınıyor diğer yandan boğazında bir şey varmış gibi temizlemeye çalışıyordu. Yanına gittiğimde yüzünde belli yerlerin kızardığını fark ettim. Kaşıdığı için mi bu kadar kırmızı gözüküyorlardı yoksa fındığın dozu mu fazla gelmişti?

Korku yerini endişenin gölgesine bıraktı.

"Masal, iyi misin?"

"Taksiden beri boğazımda bir his var. Geçmiyor. Yavaş yavaş beni boğuyor sanki. En son böyle olduğumda fındık-"

Konuşmayı kesti. Bakışları donuklaştı. Telaşla iç çekince bakışları bana döndü. "Ellerini yıkamamıştın," dediğinde gayri ihtiyari ellerime baktım. "En son fındık ezmesi yedin ve ardından ellerini yıkamadın." Sanki böyle bir plan yapmamışım gibi panikle ellerimi dudaklarıma götürdüm.

"Sakızları elledin sonra. Allah kahretsin ya!" diyerek yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. Elim ayağıma dolaştı. Kalkmasına yardım ederken "Beni banyoya götür hemen," dedi. Bu durumda soğukkanlı olması gereken kişi bendim ama panik düşünme yetimi kaybettirmişti.

Hızla Masal'ı banyoya attım. O üzerindekileri çıkartırken soğuk suyu açtım. Küvete oturmasına yardım ettikten sonra koşarak salona döndüm. Telefonumu sehpanın üzerinden alıp Asal'ın numarasını tuşladım.

Çaldı. Çaldı. Çaldı.

Salonda volta atarken bir yandan tırnaklarımı kemiri-

yordum. Benimle konuşmak istemiyordu ama bu önemli değildi. Şu anda ona ulaşmam gerekiyordu. Telefonu açmadı. Tekrar ararken Masal güçsüzce bana seslendi. Banyoya koşarken âşık olduğum ses telefonun ucunda duyuldu.

"Ne oldu Hale? Dersten apar topar çıkarttın."

"Asal!" Banyoya girmemle ufak bir çığlık atmam bir oldu. Masal'ın her tarafı madeni para büyüklüğünde kızarmıştı. Kustu kusacak gibi durmasının yanında bir yandan da titriyordu.

"Hale? Ne oldu? Hale!"

"Asal... Masal..."

"Ne oldu Masal'a? Hale, ne diyorsun?"

Hızla Bal Böceği'nin yanına gidip diz çöktüm. Telefonu kulağıma sıkıştırıp soğuk suyla yüzünü yıkamaya çalıştım. "Masal fındık yedi. Asal yetiş."

"Ne? Ne fındığı?"

"Asal çok kötü. Sizdeyiz-"

Bir anda telefon kayıp suyun içine gömüldü. Panikle elime aldım. Ekran aramada donmuştu. Kulağıma götürdüm. Ses gelmiyordu. Telefonu kenara bıraktım. Masal'ı kendine getirmek için soğuk suyu her yerine tutuyor, yaptığım salakça plan yüzünden kendime küfrediyordum. Ona bir şey olursa yaşayamazdım.

Ağlamaya başladım. Burnumu çekmemle baygın bakışlarını bana çeviren Masal "Ağlama," dedi güçsüz bir sesle. "Senin suçun yok." Bu cümle kadar hiçbir şey canımı acıtamazdı sanırım. Tüm suçlu benken, *senin bir suçun yok* diyen kalbinden öpeyim seni...

"Ağlama Hale. İyiyim ben."

İyi hissetmem için yalan söylüyordu. O da bana yalan söylemişti ama kendi için değil. Benim için...

"Çok özür dilerim Masal."

Hıçkırıklar konuşmamı mühürledi. Masal sesini çıkarmadan suyun altında oturdu. Ara ara öğürmesi ve titremeleri olmasa yaşadığından kuşku duyacaktım. Kızarıkları biraz daha normal gözükmeye başlayınca derin bir nefes aldım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama arkamdan gelen ses, soğuk duşu ben alıyormuşum gibi bir etki bıraktı.

"Masal! Hale!"

"Buradayız!"

Asal'ın ayak sesleri daha güçlü bir şekilde duyuldu. Nefes nefese banyoya girdi. Önünden çekilmek için kenara kaydım. Bana bakmadı. Hiçbir şeyi umursamadan kız kardeşinin yanına, küvetin içine girdi. Dizlerinin üzerine çöktü. Beline kadar su olan Asal, üzerine gelen soğuk suyu umursamadan ellerini Masal'ın yanaklarına yerleştirdi. Gözlerinde sanki kendi acı çekiyormuş gibi duran bir ifade vardı.

"Nasıl oldu bu?"

Yüzünü incelerken hızla olanı biteni anlattım. Kısa bir an bakışları bana kaydı. Gözlerinde suçlayıcı bir ifade görmek istemediğim için bakışlarımı kaçırdım.

"Fındık Faresi..." Kaçamak bir bakış attığımda Asal'ın ilgisinin tekrar ikizinde olduğunu gördüm. Kollarını sıvazlıyor, yüzüne su vurmaya çalışıyordu. Gözlerini yarım yamalak açan Bal Böceği "Kas Yığını," diye cevap verdi.

"Yine fareliğini yapmışsın."

Burukça gülümsedi. Gözleri kız kardeşini taradı. Kızarıklıkları yok denecek kadar azalmıştı. Artık öksürmüyordu. Yine de halinin pek iyi olduğu söylenemezdi.

"Hale, oradan bir havlu uzatır mısın?" Sesinde suçlayıcı bir ton olmaması neden içimi rahatlatmamıştı? Ayağa

kalkıp havlu dolabına ilerledim. O sırada suyun kapandığını duydum. Temiz bir havlu aldıktan sonra arkamı döndüm.

Asal ayağa kalkmış, her yerinden dökülen suları umursamadan küvetten çıkmıştı. Islak kıyafetler tüm vücudunu gözler önüne seriyordu. Okul formalarının bu kadar seksi olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

"Hale."

Bana seslenmesiyle irkildim. "Havluyu versene kızım." Telaşla yanına gittim. Masal'ın etrafına havluyu sardı ve kucakladı.

"Kayarsınız."

Beni dinlemedi. Dikkatli bir şekilde banyodan çıktılar. Ürkek adımlarla peşlerinden ilerledim. Ağır ağır merdivenleri tırmanırlarken ikisinin arasında nadiren gördüğümüz kardeşliği fark ettim. Masal ikizine sıkıca sarılmış, Asal da dudaklarını ikizinin alnına yaslamıştı. Onların gözden kaybolmasıyla merdivenlere yöneldim. Kaymamaya dikkat ederek tırmandım. Masal'ın odasının önüne geldiğimde içeriden gelen cümleyle duraksadım.

"Çok korkuttun beni Fındık Faresi, çok."

Bu cümleden önce ne konuştular bilmesem de Masal'ın buna ne cevap vereceğini merak ediyordum. Umarım saçma inadına devam edip cevap vermemezlik yapmazdı.

Parmaklarımı çapraz yapıp bu kadar aksiyonun işe yaraması için dua ettim ve kısa bir süre sonra beklenen cevap, zafer kazanmış bir edayla gülümsememe neden oldu.

"Benden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsan avucunu yalarsın Kas Yığını."

Şimdi yüreklerde tek bir soru vardı. Bu olaydan sonra Asal benimle nasıl barışacaktı?

* * *

Flu...

Birkaç dakika öncesine kadar yaşadıklarım flu bir filmi aratmıyordu. Okuldan nasıl çıktım, buraya ne zaman geldim, ne oldu da ikizim bu hale geldi tam olarak hatırlayamıyordum. Sanırım hatırlamak istemiyordum da...

Titrek bir nefes düşüncelerimi böldü. Çenemi yavaşça ıslak saçlardan uzaklaştırdım. Gözleri kapalı bir Fındık Faresi görmeyi beklemiyordum. Şu andaki pozisyonumuza rağmen yüzünde alışık olmadığım bir ifade vardı. Huzur...

Ne kadar baş belası olursa olsun, ona bir şey olduğunu düşünmek dahi göğsümün ortasındaki bir yerin ağırlaşmasına neden oluyordu. O benim diğer yarımdı. Birbirimizin tam zıt karakterlerinde olsak da, o beni tamamlayan tek kişiydi. Allah'ım benden alsın, ona versin. Yeter ki onun yokluğunu bana yaşatmasın.

"Çok korkuttun beni Fındık Faresi, çok."

İçimi rahatlatmak istercesine iç çekti. Islak halimizi umursamadan ufak bedenini daha sıkı sardım. Tek elimle saçlarını okşarken, ritmik bir hareketle dudaklarım alnıyla buluştu. Ateşi düşmüştü. Yine de halsizliğini bedeninin hareketlerinden rahatlıkla anlayabiliyordum. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Tabi öncelikle üzerindekileri...

"Benden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsan avucunu yalarsın Kas Yığını."

Duraksadım. Dudaklarım hâlâ alnındaydı ama bu sefer öpmek yerine belli belirsiz gülümsüyorlardı. Korunmaya muhtaçken bile, güçlü durmaya çalışan bir Fındık Faresi... Tam anlamıyla annesinin kızı...

Ağır hareketlerle aramıza mesafe koyan Masal, yü-

züme baktığı an biçimli kaşlarını çattı. Daha doğrusu çatmaya çalıştı. Yüz ifadesi sessiz de olsa bir kahkaha atmama neden oldu. Aynı saniye içinde kolumda hissettiğim bir sızı, Fındık Faresi'nin atmaya çalıştığı yumruktan başkası değildi.

"Ne gülüyorsun ya!"

Gülümsemem ukala bir tavra döndü. Daha çok sinirlendiğini yüzünün kızarmasıyla fark ettiğim ikizimin daha birkaç dakika önceki hali gözlerimin önüne geldi. Sanki tüm neşem bir anda ruhumdan çekilip alındı. Yüzüm eski ifadesiz tavrına dönerken "Hadi üzerine değiştir," dedim. "Sonra da biraz uyu. Bir şey olursa seslenirsin."

"Uyumayacağım."

Oturduğum yerden kalkarken duraksadım. Başımı Masal'a çevirdiğimde kollarını sinirle göğsünde bağladığını fark ettim. Annemin yüz hatlarının dışında duruşunu da aldığını bir kez daha hatırladıktan sonra "Uyuyacaksın," dedim babamın oğlu olduğumu belli eden bir ses tonuyla.

"Hayır."

"Farelikten ne zaman keçiliğe terfi ettin?"

Omuz silkti. Sabır diler gibi nefes alırken gözlerimi kapattım. Şeytanın kulağıma fısıldadığı "Kurtarmasa mıydın acaba?" vesveselerini başımı iki yana sallayarak uzaklaştırmaya çalıştım. "Fındık Faresi," diyerek sakin bir tonla tane tane konuşmaya başladım. "Az önceki durumun ciddiyetinin farkında değilsin diye düşünüyorum. ÖLEBİLİRDİN." İnatlaşan ifadesi son cümlemle gözle görülür şekilde kırılmıştı. Doğru yolda olduğumu fark edince onu hassas noktasından vurmaya karar verdim.

"Sana bir şey olduğunda, benim, annemin, özellikle de babamın ne hissedeceğini düşündün mü?"

Sıkı sıkı bağladığı kolları yavaşça çözüldü. "Hadi hepsini geçtim. Bu durumda olmanı nasıl açıklayacaksın?" Anneminkilerin kopyası olan mavi gözleri snapchat efektlerindeki gibi açıldı.

"Hale'nin bir suçu yok." Telaşı, ses tonuna da yansımıştı.

Neden Hale'nin suçlu olabileceğini düşünmeye çalıştım. Bir anda kafamın içi ses öbeğiyle doldu. Yankılardan çıkardığım birkaç ağlamaklı cümle Hale'ye aitti ve Masal'ın nasıl bu hale geldiğini açıklıyordu. "Tamamen benim dikkatsizliğimdi."

Beynimdeki düşünceleri bir kenara bırakıp Masal'ın gözlerinin içine baktım. Sadece dikkatsizlikti. Kimse Peri Kızı'nı suçlayamazdı ama sanırım Fındık Faresi'ne istediğimi yaptırmak için bunu kullansam fena olmayacaktı.

"Sen ne dersen de, babam seni değil, Hale'yi dikkatsizlikle suçlayacaktır."

Masal gözlerini devirirken "Saçmalama," dedi. "Babamdan bahsediyoruz."

Evet, saçma bir cümle olmuştu. Babam, Hale'yi öz kızıymış gibi sahiplenir, hiçbir zaman onu kıracak bir şey yapmazdı. Yine de şu anda Fındık Faresi'ne bunun aksini düşündürmem gerekiyordu.

İmalı bir şekilde kaşlarımı kaldırırken "Bilemiyorum, konu senken bana nasıl davrandığını düşün," dedim. Bu cümleyi kurmak düşündüğümden daha zor oldu. Boğazımda bir noktaya sanki binlerce yumruk yemiş, yutkunmayı bırakın nefes almaya bile fırsat bulamamış gibi hissetmiştim ama işe yaramıştı. Birkaç saniye düşü-

nen ikizim olayın ciddiyetini idrak etmiş, söylediklerimi onaylarcasına başını sallamıştı.

"Hadi o zaman," deyip bir çırpıda yataktan kalktım. "Üzerini değiştirip güzelce dinleniyorsun. Bir şey olursa da seslen. Biz aşağıdayız." Eğilip Masal'ın başını tuttum. Alnından öperken donakalmama neden olacak cümle dudaklarından döküldü.

"İyi ki sana sahibim diğer yarım."

Tüm kanım damarlarımdan çekilir gibi oldu. Yerini ufak bir titremeye bırakırken dilimin tutulduğunu hissettim. Fındık bu kızda ne zamandan beri kafa yapıyordu?

Bir anda dizlerinin üzerine kalkan Masal boynuma atladı ve sıkıca sarıldı. İlk saniye refleks olarak beline dolanan ellerim "Seni çok seviyorum Kas Yığını." cümlesiyle sıkılaştı. Yüzümdeki aptal gülümsemeyi engelleme gereği duymadan "Ben de seni çok seviyorum Fındık Faresi," diye fısıldadım. Yüzünü göremesem de gülümsediğini hissediyordum. Yavaşça sırtını sıvazlarken hâlâ ıslak olduğumuzu hatırladım.

"Biraz daha üzerimizi değiştirmezsek, yapmak zorunda kalacağımız açıklama daha zor olacak."

Masal'ı yavaşça kendimden uzaklaştırdım. Avuç içlerimi yanaklarına yerleştirdim. Gözlerinin içindeki nadir gördüğüm sevginin tadını çıkarmak istercesine uzun uzun baktım. Yavaşça yanağını avucuma yasladı. Birkaç saniye de olsa aramızdaki sessizliği bozma ihtiyacı hissetmedik.

"Asıl sen iyi ki varsın diğer yarım."

Fısıltımı son kez uzanıp öptüğüm alnı kesti. Sanırım bu kadar duygusallık yeterliydi. "Uyu, kontrol edeceğim," diyerek arkamı döndüm ve hızlı adımlarla kapıya

ilerledim.

Aralık olan kapıdan çıktığımda beklemediğim kişiyle burun buruna geldim. Neden içeri girmemişti, ne zamandır burada ayakta dikiliyordu bilmesem de, emin olduğum şey gökyüzündeki sağanak yağmurların bir an bile durmadığıydı.

Kapıyı yavaşça kapattım. Gözlerimin içine kaçamak bir bakış atan Hale, başını öne eğdi. Her zamanki gibi gözyaşlarını benden saklamaya çalışıyordu. Fakat buna iç çekişleri hiç yardımcı olmuyordu.

"Asal... Ben... Öz-"

Hıçkırıkları arasında konuşmak yerine nefes almaya çalışmalıydı. Hele özür dilemek... Asla. "Şşş," diyerek aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi hızla kapattım. Hale'nin ürkekçe titreyen bedenini kollarımın arasına aldım. Kısa bir an kaskatı kesildiğini hissetsem de, boşlukta sallanan kolları birkaç saniye içinde bana dolandı.

Ağladığına bu yakınlıkta şahit olmak canımı daha çok yakıyordu. Onu kendime daha çok çekip, tek vücut olmak istermiş gibi sarıldım. Ansızın aklıma yaptırdığımız dövme geldi. Şimdi tamamlanmıştı.

"Ben gerçekten... Böyle... Olsun-"

"Biliyorum," diye fısıldadım. Bir yandan ipeksi bir dokunuşa neden olan saçlarını okşadım. Dokundukça efsunlu kokusu daha çok açığa çıkıyor gibiydi. Parmak uçlarım sarı tellere değdikçe elektrikleniyor, tüm koluma yayılacak bir uyuşmaya neden oluyordu. Yine de kendimi Hale'nin saçlarına dokunmaktan alıkoyamıyordum.

"Gerçekten özür-"

"Dilemelisin," deyip Peri Kızı'nın saçlarına ufak bir öpücük bıraktım. Yavaşça aramıza mesafe koydum. Is-

lak kirpiklerinin arasındaki afallamış gökyüzü ve kızarmış burnu beş yaşındaki halinden farksızdı ve tıpkı o zamanlardaki gibi onu öpmek istememe neden oluyordu.

"Güneşi andıran gülümsemeni her ne kadar yağmurların ara ara gizlese de, sonunda gök kuşağının çıkacağını unutma."

Dudaklarını yavaşça araladı. Bu şaşkın hali, ayrı bir sevilesiydi. Çarpık bir gülümseme dudaklarımın kenarına yerleşirken "Bence de beklettiğin göz kuşağından özür dilemelisin," dedim.

Yüzündeki endişe ve şaşkınlık, yerini buruk da olsa bir gülümsemeye bıraktı.

"Güzel bir özür dileme şekli oldu," deyip göz kırptıktan sonra yavaşça kollarını sıvazladım. O sırada ellerime gelen soğukluk az önceki sarılmamızın eseriydi. Aramızdaki mesafeyi biraz daha açarken, eserimi baştan aşağı inceledim. Hale'nin de artık bizden ayrı kalır yanı yoktu.

"Aramıza hoş geldin."

"Ha!" Çıkardığı sesi fark ettiği an dudaklarını birbirine bastırdı. Utandığı, saniyeler içinde kızaran yanaklarından belliydi. Kıyafetlerinin ıslak olduğunu söylediğimde daha fazla utanacağını biliyordum. Bu nedenle gülümsememi en aza indirmek istercesine yanağımı dişledim. "Seni de ıslattım."

Gözleri önce beni, daha sonra kendisini taradı ve tahmin ettiğim gibi ıslak kıyafetlerini teninden çekmeye çalışırken yanakları daha da kızardı. "Kurutma makinesiyle hallederim."

Damağımı şaklatıp "Olmaz öyle," diyerek Peri Kızı'nın elini tuttum. "Hasta olursun. Gel benimle."

Onu odama doğru çekiştirdim. Ayakları beni zorlamasa da dili fazlasıyla sabrımla oynaşıyordu.

"Asal... Gerek yok gerçekten. Kurutma makinesiyle hallederim. Çok ıslanmadım, bu kadardan hasta olmam. Ya da illa değiştir dersen Masal'dan bir şeyler-"

"Peri Kızı..."

Sesimi kontrol etmeye çalıştım. En ufak bir ton değişikliği kırılmasına, hatta ağlamasına neden olabilirdi ve bu benim şu anda istediğim en son şeydi. "Kurutma makinesiyle halledilemeyecek kadar çok, hasta olmana neden olacak kadar az ıslanmış olabilirsin ama ben ıslak kıyafetlerle uğraşmanı istemiyorum. Evet, Masal'ın kıyafetleri güzel bir tercih ama onun dinlenmeye, dolayısıyla uyumaya ihtiyacı var. Şu anda uyumadığını ikimiz de iyi biliyoruz ve sen odaya girdiğin andan itibaren uyumayacağını da. Bu nedenle seninkiler kuruyana kadar benimkilerle idare edeceğin fikrine alışsan iyi edersin."

Çok konuşulmasından nefret eden biri olarak fazlasıyla uzun bir cümle kurmuştum. Bu bile benim için ne kadar önemli olduğunu anlaması için bir detaydı.

Hale'yi odanın ortasında bırakıp giysi odasına gittim. Ona uyabilecek en küçük tişört ve şortlarımdan birini elime aldım. Kendim içinde uygun bir şeyler ayarladıktan sonra odaya döndüm.

"Ben dışarıdaki banyoyu kullanırım. Sen burada giyin."

Kıyafetleri yatağa bırakıp odadan çıktım. Tenime yapışmış kıyafetlerden kurtulduktan sonra hızlıca duş aldım ve kuru kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Hale'nin giyinmiş olduğunu varsayıyordum. Havluyla saçlarımı kurulayarak odaya döndüm. Yatağıma oturmuş Peri

Kızı'nın elindeki kitap kapı eşiğinde durmama neden oldu. Hiç okumadığım ama başucumdan da ayırmadığım, Hale'nin ilkokulda yaptığımız yılbaşı çekilişinde aldığı ilk kitaptan gözlerimi ayıramıyordum.

Benim geldiğimi fark eden Peri Kızı kıkırdayan bir tonda "Başucu kitabın Güzel ve Çirkin mi?" diye sordu. "Sakın bana hâlâ okumayı bitiremediğini söyleme."

Hafifçe omuz silkerken "Söylemem," dedim ve havluyu kirli sepetine fırlattım. Gözleri fal taşı gibi açılan Hale "Ciddi olamazsın?" dedi. "Otuz yedi sayfalık bir kitap bu Asal, yarısı da resimli."

"Vaktim olmuyor."

Daha da hayrete kapılmış gibi duran Peri Kızı "İlkokul birinci sınıftan beri?" dedi. Gerçekten o kadar olmuş muydu ya! "On dakika bile ayıramadın mı?" diye sorduğunda "Ayıramadım işte Hale, uzatmasana," dedim.

Sesimdeki sıkılmışlığa rağmen "Şu anda işin var mı?" diye soran kız istediğine ulaşmadan pes etmeyecek gibi duruyordu. Sıkıntımı daha çok belli eden bir iç çekişten sonra "Yok," dedim. Gökyüzü bir anda güneşlenen Peri Kızı "Harika," diyerek bağdaş kurup oturduktan sonra sırtını yatak başlığına yasladı. Yanındaki boşluğa eliyle vururken "Gel hadi," dedi.

Şaka yapıyor olmalıydı. Oturup masal mı okumamı istiyordu yani?

"Asal hadi, on dakikanı almayacak söz veriyorum."

Gerçekten masal okumamı istiyordu. Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. Gösterdiği yere oturmamla kucağıma kitabı bırakması bir oldu. Acı çeken bir ifadeyle yüzümü buruştururken "Hale, yapmak zorunda mıyız?" diye sordum.

Bilmiş bir şekilde başını sallayan Peri Kızı gülmemek

için dudaklarını birbirine yapıştırmış gibi duruyordu. Dişlerimi sıka sıka nefes alıp yavaşça verdim. Bu hallerimi bile umursamadı. Gözleriyle kucağımda duran kitabı işaret edip ayaklarını ileriye doğru uzattı. Bu kitabı okumaktan başka kaçar yolum olmadığını fark edince yatakta daha rahat bir pozisyon aldım.

Hale'nin mutlu olduğunu hissediyordum. Bu kızı mutlu etmek bu kadar basit miydi, diye düşünürken kitabı elimde evirip çevirdim. Kapağını açmamla yamuk yumuk bir el yazısı beni karşıladı.

"Çirkin'den Güzel'e... Okurken bizi hatırlaman dileğiyle."

Çarpık bir gülümsemeyle birkaç saniye yazıya odaklandım. Hale'nin beni izlediğini hissedince başımı ona doğru çevirdim. Yine yanakları elma rengini almıştı. Büyük ihtimal birinci sınıftaki cesareti utanmasına neden olmuştu. Çirkin... O zamanlar, hayatımda gördüğüm en güzel kız olmasına rağmen kendine bunu yakıştırması aptalca gelmişti. Hoş şu anda da farklı bir düşünce aklımda belirmiyordu.

Rahatsızca boğazını temizleyince kendime geldim. Tekrar kitaba dönüp sayfayı çevirdim. Karşıma çıkan gül bahçesi resmine sanırım milyon kere bakmıştım.

"Bir zamanlar zengin bir tüccar varmış."

"Yuh Asal!" Başımı Hale'ye çevirdim. Cümlemi yarıda kesmesine mi kızayım, şu anda bana kızmış gibi bakmasına mı şaşırayım, yoksa adımın önüne koyduğu kelimeye mi güleyim bilmiyordum.

"Masal böyle mi okunur? Arkadan atlı mı kovalıyor?"

Tekrar kitaba baktım. "Ne var kızım. Düz okuyorum işte."

"Hı hı," diyen Peri Kızı, "Dümdüz, bodozlama girdin masala," diye ekleyince üçüncü seçeneği daha fazla dudaklarımın arasında tutamayacağımı fark ettim. İçten bir kahkahayı Hale'nin yüzüne patlatırken "Görüşmediğimiz zamanlarda sanayide falan mı takılıyorsun kızım sen? Bu nasıl bir konuşma tarzı!" dedim.

Utangaç bakışlarla yarım yamalak özür dileyen Hale'ye "Dileme, sadece senden alışık olmadığım tepkilerdi. Aslında hoşuma gitti diyebilirim," dedikten sonra "Peki Hale Hanım, nasıl okuyacakmışım ben bu masalı?" diye sordum.

"Hemen uygulamalı gösteriyorum."

Boğazını temizledi. Bana doğru yaklaştı. Kitabı daha rahat görmek için biraz eğildi. Bir saat içinde saçlarının kokusuyla ikinci buluşmamdı ama bu seferki garip bir şekilde soluk alışveriş hızımın ayarını bozmuştu.

"*Bir zamanlar zengin bir tüccar varmış.* Üç kızı olan bu tüccarın kızlarının ikisi son derece bencil*lermiş. Ama üçüncüsü, yani adı Güzel olanı, hem iyilik hem de sevgi doluymuş.* Böyle okuyacaksın işte. Anladın mı?"

Başını bana doğru çevirdi. Cümlesinin bittiğini ancak bu sayede anladım. Sıcak nefesi yüzüme çarpacak kadar yakınımda duruyordu. Gözleri ağlamaktan kızarmış olsa da hâlâ çok güzellerdi. Aklımdan geçen düşüncelerin hayra alamet olmadığını anlayınca başımı iki yana salladım.

"Ha... Evet. Anladım."

Başımı kitaba çevirip biraz daha yatağın ucuna kayarak aramıza mesafe koydum.

"Tamam," diyen Peri Kızı'nın sesindeki kırgınlığa anlam veremedim. "O zaman baştan başlıyorum," diye-

rek boğazımı temizledim. Tıpkı Hale gibi, tane tane, bazen sesimi değiştirerek masalı okumaya başladım. Kulağıma belli belirsiz gelen esneme sesleri kitabın sonuna doğru hafif bir hırıltı ve omzumda bir ağırlığa dönüştü. Başımı çevirdim. Uykuya dalmış Hale'nin arada sırada kıpırdayan kirpiklerini izledim.

Bu zamana kadar yaptığı haksızlıklar gün yüzündeydi. Asıl en büyük özrü kendinden dilemeliydi. Başımı geriye eğip yatak başlığına dayadım. Bir süre kıpırdamadan tavanı izledim. Hale'nin tam olarak uykuya daldığına emin olduktan sonra dikkatli bir şekilde yatağa yatmasını sağlayıp yanından kalktım. Üzerini örterken parmak uçlarım tenine değdi. Hayalet bir kıvılcım tenimin bir anda alev almasına neden oldu. Hızla elimi çektim. Elektriklenmeden dolayı Peri Kızı'nın canının acıyıp acımadığını anlamaya çalıştım. Sakin nefes alışverişi huzurlu olduğunu kanıtlayınca derin bir nefes aldım. Riske girmemek için ellerimi ona değmeyecek şekilde yatağa bastırdım ve kulağına doğru eğildim.

"Çirkin'den Güzel'e... Rüyanda bizi görmen dileğiyle."

* * *

O kadar acıkmıştım ki yaşadığım adrenalini bile yemiştim. Karamel rengi gözler, masa ile ağzım arasında mekik dokuyordu. Şöyle bir alıcı gözüyle baktığımda, göz rengi bala benziyordu. Allah'ım, şu ekmeği de bal kaymakla donatıp mideme gönderirsem benden mutlusu olmaz.

"Yani, annen tüm bu durumdan dolayı kapıyı üzerine kilitledi."

Ağzıma tıkıştırdığım ballı ekmek konuşmama izin

vermediği için başımı sallamakla yetindim.

Deniz yanağımdaki şişliğe bakarak gülümsedi. "Tamam, sen ağzındakini bitir, ben telefonumu alıp geliyorum."

Lokmaları zar zor çiğnedim. Sanki bu aksiyona yardım edebilecekmiş gibi çayımdan büyük bir yudum aldım. Ağzımdaki ekmek, çayla beraber daha da şişti. Ağzımı kapatmakta zorlanırken Deniz mutfağa döndü.

"Kaç gibi dönersin çalıştığın yerden?"

Tek kaşım kendiliğinden havalanırken lokmamı yuttum. Resmen boğazımdan geçerken çıkardığı sesi duymuştum. İşin kötü tarafı bunu duyan yalnızca ben değildim. Deniz, çarpık bir tebessümle sandalyesindeki yerini aldı.

"Ne yapacaksın?"

Telefonunu kurcalamaya ara veren çocuk, bakışlarını bana çevirdi. "Yollarını gözleyeceğim."

Çayımdan aldığım büyük yudumu püskürtmemek için hızla yutma çabam, öksürükle son buldu. Bardağı kırmadan yerine bıraktım. Can çekişen halimde komik bir yan var mıydı bilmiyordum ama Deniz yüzüme baktıkça kahkahaya boğuluyordu. Yine de bana peçete uzatmayı ihmal etmedi.

"Şanslısın ki, bu akşam çalışmıyoruz. Eve girmek için çilingir çağırmayı planlamıyorsan anneni bizde beklersin." Minnet dolu bir bakışla peçeteyi alırken "Sen çalışıyor musun? Annem üniversite öğrencisi olduğunuzu söylemişti," dedim.

Beni onaylarcasına başını salladı. "Bizim de kendi çapımızda borçlarımız olabilir, değil mi?" Göz kırpıp kahvesinden bir yudum aldı. "Söyle bakalım sihirli rakamları. Geldiğinde de kapıyı çalmak yerine beni çaldır."

"Telefonum yok ki." Gözlerini telefonundan bana kaydıran Deniz, sapık muamelesi yaptığımı düşünüyor gibiydi. Durumu açıklamaya tek kelime yeterdi. "Annem," diyerek yamulttuğum dudakla aydınlanma yaşayan çocuk "Onu da mı aldı?" diye sordu. Sıkıntıyla iç çekerken başımı evet anlamında salladım. Telefonunu bıraktı.

"O zaman yapacak bir şey yok. Kapıyı çalarsın ve Enes'in sitemlerine birlikte göğüs gereriz."

Enes dediği kişi, ev arkadaşı olmalıydı. Onun da, Deniz'in de rahatını bozmaya hakkım yoktu. Zaten kulüpten ne zaman döneceğim de belli değildi. Belki de ben döndüğümde annem eve gelmiş olurdu. Biraz düşününce, bu ihtimal gerçekleşmese apartmanımız için daha hayırlı olurdu. İki erkeğin bulunduğu evde beklememem de...

O kulübe gidip gerçekleri öğrenme şansımı azaltmamalıydım. Annem dönmeden eve girmeliydim. Hem de o çıktığımı anlamadan...

Peki ya nasıl?

"Ne düşünüyorsun?"

Düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak masadaki telefona uzandım. Saat, geç kaldığımı gösterirken ayaklandım. "Geç kaldığımı," diyerek masayı toplamak için yeltendim.

Deniz, peynir tabağını tuttuğum elimin üzerine elini koydu. "Ben hallederim."

Teşekkür eden bir biçimde gülümsedim. Deniz'in ayaklanmasıyla kapıya yöneldik. Mutfaktan çıkmamızla Deniz, tersi istikamete doğru yürüdü. Olduğum yerde durup arkasından baktım. Bu neydi şimdi? Varlığımı unutmuş olamazdı. Kapının yerini biliyorsun, ben işime

dönüyorum mu? Az önce misafirperver mi olduğunu düşünmüştüm? Kapıya kadar yolcu etmediği perverliğine tüküreyim onun. Söylene söylene kapıya doğru ilerledim.

"Bahar."

Tam kapının kolunu tutmuştum ki arkamı döndüm. Koşturarak yanıma gelen Deniz, ufak bir kâğıt parçasını elime tutuşturdu. "Bir şey olursa ararsın." Beni kenara çekip kapıyı açtı. "Saatin kaç olduğu önemli değil."

Şimdi tükürdüğümü yalamam mı gerekiyordu? Yarım yamalak gülümserken teşekkür ettim ve kâğıdı kotumun cebine sokuşturdum.

"Sonra görüşürüz."

Kapıdan çıkıp asansöre doğru yöneldim. Bulunduğum kata gelmesini beklerken, hâlâ kapıda bekleyen Deniz'e bakıp gülümsedim. "Dikkatli ol," deyip göz kırptı. Yüzünde eğleniyormuşçasına bir sırıtış vardı. Benimki ise az önce düşündüklerimden dolayı, yerin dibine girmek istercesineydi.

Asansör gelir gelmez kendimi içine attım. Aynadaki yansımamla göz göze gelmemek için başımı yere eğdim. Asansör hızla alt kata indi. Apartmandan çıkmamla derin bir nefes almam bir oldu. Zor da olsa, sağ salim evden çıkmayı başarmıştım. Peki, geri döndüğümde nasıl girecektim? Aklıma tek bir yol geliyordu. Başımı yukarı kaldırıp evimizin olduğu kata baktım. Aynı yolla yukarı çıkabilir miydim?

Bu göt kalkar mıydı?

Görecektik.

* * *

"Bahar!"

Şefin sitemi, adımla birleşince kaskatı kesilmeme neden oldu. Tatlının üzerinden aşırdığım böğürtlen parmaklarımın arasından ağzıma ulaşamadan yakalanmıştım. Bu işte köreliyor muydum ne?

"Cheesecake süslemeni söyledim sana. Yemeni değil!"

Söylenmeye devam eden adam beni geriye itti ve emrettiği görevi devraldı. "Git ve diğerleri nasıl çalışıyor bir izle. Sadece izle." Sondaki cümlesini ayrıca vurgulaması gücüme gitmişti. Sanki birkaç böğürtlenle bu işletme batacaktı.

Ağır adımlarla mutfakta çalışanların etrafında dolaştım. Kimisi siparişleri hazırlıyor, kimisi hazır olan siparişleri güzel bir sunumla süslüyordu. Hepsi organizeydi. Birinin bıraktığını diğeri alıyor, ötekinin düşürdüğünü beriki yakalıyor, mutfağın içinde sessiz bir ahenk dalgalanıyordu. Birbiriyle uyumlu ekibin arasındaki tek çıkıntı bendim. Simsiyah saçların arasında sırıtan beyaz tel gibiydim. Koparmak için can atsalar da, kurtulamayacaklarını bildikleri için ellemiyorlardı.

"Sen benimle gel."

Önümden geçip giden adamın kimden bahsettiğini anlamak için etrafıma baktım. Kimse peşinden gitmediği gibi işini de bırakmadığına göre, bahsettiği kişi işsiz olan bendim.

"Çabuk ol!" diye bağırmasıyla gerisin geri dönüp adamın peşinden koştum. Yaşını başını almış olmasına rağmen hızlıydı. Çetin ceviz bu gibi adamlara deniyor olmalıydı. Canım da nasıl ceviz istedi şimdi.

"Yürü!"

Adımlarımı hızlandırdım. Birkaç koridor geçtik ve soğuk depoya girdik. Soğuk, saniyesinde iliklerimize

kadar işledi. "Kapı kapanmasın." Uyarısıyla ağır kapının önüne bir şeyler dayadım. Kapanıp kapanmadığını kontrol ettikten sonra kucağındaki tahta sepete bir şeyler koyan adamın yanına gittim.

"Tut şunu."

Soğumaya başlamış sepeti ellerime tutuşturdu. Bazen bu kulüpte kendimi askeri eğitim alıyormuş gibi hissediyordum. Herkes bana karşı soğuktu, resmiydi. Sanki herkes rütbeli, bir tek ben erdim. Acaba bu adam kaç senedir burada çalışıyordu?

"Şey," diyerek etleri inceleyen adamın adını hatırlamaya çalıştım. "Hakan abi." Bana bakma gereği duymayan adam "Haktan," dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Kaç senedir İRON'da çalışıyorsun?"

Sorum adamı yaptığı işten alıkoymadı. Ne yapacağımı sorarak etlerin birini sepete koydu. Ağırlıkla sepeti daha sıkı tutmaya çalıştım. "Merak," dediğimde göz ucuyla bana bakan adam başka bir tarafa yöneldi. Cevap vermemesi söylediğim şeyin onu tatmin etmediğini gösteriyordu. O zaman onu tatmin edecek bir şeyler düşünmeliydim.

"İşinde o kadar profesyonelsin ki benim gibi bir aceminin ne zaman senin gibi olacağını düşünmeye çalışıyordum."

Kaçıracağım kadar hızlı bir hareketle gözleri bana kaydı. Saniyelik de olsa duraksamıştı. Bingo! Etleri incelemeye devam eden adam yarım yamalak yirmi senedir burada çalıştığını söyledi. Beynimin içinde hareketlenen düşünceler, beni planlarıma doğru çekiyordu. Bu adam ben doğmadan önce de buradaydı. Annemin Cem Bey'le arasındaki çözemediğim ilişki benden önceye dayandığına göre, yani en azından ben öyle düşü-

nüyordum, belki bu adamın bir bilgisi olabilirdi.

"Vay be!" diyerek tepkimi destekleyen bir ifadeyle başımı salladım. "Neler yaşamışsındır burada."

Cevap vermedi. Yine mi tatmin olmak istiyordu yani? "Şef de o kadar eski mi?" Başını evet anlamında sallamakla yetindi. Neyse, en azından bu adamdan iş çıkmazsa şefin ağzından bir şeyler almak için uğraşırdım.

"Ben şefle yirmi sene geçirebileceğimi sanmıyorum ama sen şanslıymışsın. Cem Bey gibi bir patronla yirmi sene kolay geçmiş olmalı. Sahi, o da bu kadar zamandır burada, değil mi?"

Sepete bir et daha koyan adam "Daha uzun zamandır," dedi. O zaman kesinlikle annem burada bir şeyler yaşamış olmalıydı. Hem de bu adamlardan nefret edeceği bir şey, ama ne? Olay falan mı çıkarmıştı acaba. Yaka paça atıldı da, gururu yüzünden senelerdir adamlara gıcık mı oldu?

Düşünceli bir ses çıkardım. "O kadar sene İRON gibi bir yeri işletmek zor olmalı. Kim bilir başından ne olaylar geçmiştir." Attığım yemi bakışlarıyla bana yediren adam "Onları İsmail'e götür geri gel," dedi. "Az soru, çok hareket. Hadi!"

Elimdeki ağırlaşmış sepetle depodan çıktım. Bu adam hangi ara bunun içini doldurmuştu? Söylediği adama sepeti bırakıp geri döndüm. Hazır içim ısınmışken, tekrar soğuk depoya girmek istemiyordum. Bedenim de düşüncelerime ayak uydurarak daha ağır hareket ediyordu. Kaçınılmaz sona birkaç adım kala, Haktan abi dışarı çıktı. Kucağındaki dolu sepeti elime tutuşturdu.

"Burada işimiz bitti. Götür ve diğer depoya gel. Düşüncelerine değil, işine yoğunlaş. Hızlı ol!"

Gözlerini belerterek kurduğu cümle, soracağım so-

rulara ket vurdu. Ne bekliyordum ki, adamın patronunun yaşadıklarını bana anlatmasını mı? Sıkıntıyla iç geçirirken geriye döndüm. Adamın beni izlediğini bildiğim için hızlı olmaya çalıştım ama düşünceler de bu hıza ayak uydurmuş gibi zihnimin içinde dönmeye başladı. Bu olayı, çalışanlardan da öğrenemeyeceksem geriye iki seçeneğim kalmıştı. Biri anlatmamakta ısrarcıydı. Diğerinin de anlatması için daha yakın olmalıydım.

Ama nasıl?

❁ ❁ ❁

Saatler insanlık için yavaş, benim için hızlı ilerledi. Gece yarısını geçtiği için mutfak kapanmıştı. Asal da beni kulübün içinde görmek istemediğini üzerine basa basa vurguladığı için, buradaki işim bitmişti.

Eve dönme zamanı gelince, içeri nasıl gireceğim telaşı tekrar gün yüzüne çıktı. Ecel terleri daha şimdiden kaldıramayacağım mabadımdan dökülmeye başladı. Keşke buradaki askeri eğitim komando temalı olmasıydı. En azından kendimi yukarı çekebilecek kollarım biraz daha güçlenirdi.

Saçmalıklarımın en parlak olduğu anda kapı açıldı. Bakışlarımı içeri giren Cem Bey'e çevirdim. Soyunma odalarının bulunduğu holü tarayan gözleri benimkilerle buluştu. Yüz hatları garip bir şekilde rahatladı. Sanki beni arıyordu ve daha çıkmamış olmamdan dolayı mutluydu.

"Gidiyor musun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatmaya yetecek kadar ilerledi. "Yani, her mutfak çalışanı gibi," diyerek çantamın askısını kavradım. "Bir şey mi istemiştiniz?" Başını bir

kez sallamakla yetinen adam "Doldurman gereken formlar var," dedi. Form mu? Kulüp kulüp değil banka sanki. Girdiğimden beri sürekli bir şeyler dolduruyordum.

"Asal işe başladığımda bir şeyler doldurtmuştu," dediğimde belli belirsiz kaşı seğiren adam birkaç saniye sustu. Bana bakıyordu ama sanki arka planda bir şeyler düşünüyordu.

"Kaybetmiş." Söylediği şey mantıklı gelmiş gibi gözleri parladı. "Dosyana koymadan önce kaybetmiş."

Buna şaşıracak mıydım? Hayır. Aklı bir karış havada olan zengin bebesinden başka ne bekliyordum ki? "Acil bir işin yoktur umarım," diye sorduğunda duvardaki saate baktım. Sayfalarca olan formu geçen sefer neredeyse bir saatte doldurmuştum. Yine o kadar sürse, eve gitmem şafağın sökmesine denk gelecekti. Eve çıkmam kim bilir ne zamana...

"Annem dönmeden evde olmam gerekiyor."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüz ifadesinin ciddileşmesi endişe vericiydi. Şimdiye kadar hiçbir konuda, annemin adının geçtiği kadar ciddi gözükmemişti. Aralarındaki sorun düşündüğümden de önemli olmalıydı. Bunu öğreneceğim tek kişi, kendi elleriyle beni vakit geçirmeye davet ediyordu. Teklife icabet etmezsem, böyle bir fırsatı uzun bir süre elde edemeyebilirdim. "Ama sorun değil. Formu doldurabiliriz."

Sıktığı çenesiyle başını beni onaylarcasına salladı. Gerisin geri dönüp yürümeye başladı. Peşinden ilerledim. Onun adımlarına benimkiler yetersiz geldiği için, bir süre sonra hafif tempoda koşmaya başladım. Kulübün içine girmemizle olduğum yere çakıldım. Hareketli ışıklar gözlerimi alıyor, müzikteki bas sesi sanki bedeni-

min içinde atıyordu. Eğlenen insanlar bileklerini salladıkça neon renkli bileklikler farklı bir ışık yayıyordu. Karnaval havasını andıran bir tablo gibiydi. Tek farkı, fazla hareketli bir tabloydu.

"Bahar!"

Bu kadar gürültü arasında bile adımı duyuracak şekilde bağıran adamı kızdırmasam iyi olacaktı. Sanki bu atmosferden etkileneceğimi önceden anlamış, yürümeyi kesmişti. Belki de arkasından gelmediğimi fark edince geri dönmüştü. Başıyla yürümemi işaret edince dans edenlerin ayaklarını çiğneyip, içkilerini döke döke peşinden ilerledim. Cem Bey ise bu işte profesyonel olmuş gibi kalabalığı kolayca yarıp çalışma odasının olduğu tarafa geçti.

Nefes nefese ardından loş ışıklı koridora daldım. Bizi görmesiyle ışıklar yanıp arkamızdan sönmeye başladı. Sistem resmen, içeridekilerin dikkatini çekmeyecek şekilde tasarlanmıştı.

Çalışma odasına gelmemizle derin bir nefes aldım. Cem Bey toplantı masasına geçmemi işaret etti ve kendi masasına doğru ilerledi. Siyahın cezbedici çağrısı, bu odanın Cem Bey'e ait olmadığını gösteriyordu. Asal'a daha çok uyuyordu. Belki biraz daha yaşlı haline...

"Al bakalım."

Önüme konulan A4 sayfalarına baktım. Tekrar aynı şeyleri doldurmak zulümdü. Sırf bu yüzden bile o zengin bebesinin hayatını zindana çevirebilirdim.

Cebindeki kalemi kâğıtların üzerine koyan adam karşımdaki sandalyeye oturdu. Kendimi bir an, tek kişilik bir sınava giriyormuş gibi hissettim. Cem Bey, tam bir gözetmen edasıyla tüm hücrelerimi inceliyormuş gibi dik dik bana bakıyordu. Çantamı masanın üzerine ko-

yup kalemi elime aldım. Derin bir nefes alırken formu doldurmaya başladım.

Odanın içine hâkim olan sessizliği rahatsız eden şey, kalemin kâğıtta çıkardı sesti. İzlendiğimi bilmek ellerimi terletince, sık sık kalemi bırakıp avuç içlerimi kotuma silmeme neden oldu. Ecel terlerim resmen boyut değiştirmişti. Şu anda sorularımla terlemesi gereken insan Cem Bey'di. O ise halinden gayet memnun bir şekilde sandalyeye yaslanmış, gözlerini üzerime dikmişti. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda kalemi kâğıtların üzerine bıraktım. Biraz sert bırakmış olacağım ki, masa bu etkime karşılık tok bir sesle tepki verdi.

"Cem Bey, annemi nereden tanıyorsunuz?"

Böyle bir soru beklemediğini, donuk gözlerinden anladım. Kaskatı kesilmiş dursa da, boynundaki damar sorumun yersizliğini vurgulamak için belirmiş gibiydi. Hafiften de olsa gerilmiştim ama geri adım atmaya niyetim yoktu. "O sizi nereden tanıyor? Neden bu soruyu sorduğumda benzer tepkiler veriyorsunuz?"

Birdenbire öne doğru eğildi. Şu anda resmen kişisel alanımın içine girmiş gibiydi. Öfkeden olduğunu düşündüğüm kısılmış gözler, benimkilere sabitlendi. "Formda böyle bir soru olduğunu sanmıyorum." Ses tonundaki hava, bu işin düşündüğüm kadar masum olmadığını hissettirdi. Merakım daha fazla gıdıklanmaya başladı. Bu işi çözmeden peşini bırakmayacaktım.

"Ama hayatımda var."

Sesim kontrolsüz, aptal cesaretim takdire şayandı. Fakat Cem Bey'in de bakışları garip bir hızla yumuşadı. Hatta bu duruma benim gibi o da şaşırmış gibi duruyordu. Formu doldurmaya devam etmemi söyledi. Kalemi yavaşça elime aldım. Soracağım bütün sorular dilimin

ucundan ciğerime kayıp gitmiş gibi nefes alamıyordum. Belki de sinirlendiğim için alamıyordum ama sonuç olarak içimin daralmasına çare olamıyordum.

Formu doldurmaya devam ettim ama nedense birkaç dakika öncesine kadar hissettiğim baskıyı hissetmiyordum. Kaçamak bir bakışı gözlerini bana dikmiş adama attım. Bana bakıyordu ama görmüyordu. Fiziken buradaydı, ruhen anılarında. Aklından geçenlerin annemle alakalı olduğuna adım kadar emindim. Bakışlarımı hissettiği an daldığı yerden çıktı. Yakalanmanın verdiği panikle forma geri döndüm.

"Annene sor."

Kalemi hareket ettirmeyi kestim ama ucunu kâğıttan ayırmadım. Kaldırdığımda mürekkebin büyük bir nokta izi bırakacağına emindim. Bu konuya da burada nokta koymak istiyordum.

"Sordum," diyerek başımı kaldırdım. Sandalyenin kollarına dirseklerini dayamış, parmak uçlarını çenesinin hizasında birbirine değdiren adama baktım. "Tek verdiği cevap, o kulüpten de, o adamlardan da uzak duracaksın."

Milimetrik bir şekilde dudaklarının kenarı sağa doğru kıvrıldı. "Özellikle de sizden." Kıvrım biraz daha yanağına doğru kaydı. "Anneme zarar verecek bir şey yapmadınız, değil mi?" Başını hayır anlamında sallaması kafamı karıştırıyordu. Hoş, yapsa bile yaptım der miydi?

"O zaman annemin bu nefretinin kaynağı ne?"

Birkaç saniye gözlerimin içine sessizce bakan Cem Bey tekrar "Annene sor," dedi.

Hafifçe dişlerimi sıktım. Bu cümleyi bir kere daha duyarsam patlayacaktım. Bu nedenle konuyu kurcalamayı bırakıp "Sorarım," dedim sitemli bir tonda. Formun ka-

lan kısımlarını salak saçma şeylerle doldurdum ve kalemi bittiğini belli edercesine sert bir şekilde masaya bıraktım. Ayağa kalkıp çantamı bir hışımla boynuma astım.

"Başka bir arzunuz yoksa-"

"Var."

Cümlemi bile tamamlamama izin vermeden ayağa kalktı. Kalemin kapağını kapatıp cebindeki yerine koydu. Masadaki kâğıtları toplarken "Beni girişte bekle," dedi. Kaşlarımı hafifçe çattım. Sorgulayıcı bakışlarımı anlamış olacak ki "Annen dönmeden evde olman gerekiyordu, değil mi?" diye sordu. Konuştuklarımızla bu işi bağdaştırıp vicdan mı yapmıştı?

"Evet, ama kendim gide-"

Cem Bey kâğıtları hizalamak istercesine masaya vurdu. Çıkardığı ses, sadece hizalamak değil beni susturmak amaçlıydı. İmalı bir şekilde gözlerimin içine bakarken "Beni girişte bekle," dedi tane tane. İtiraz istemeyen ses tonuna karşı gelmek yerine onu beklemek için girişe doğru ilerledim.

* * *

Arabanın içindeki ölüm sessizliği, tanıdık sokağa girmemizle bozuldu. İnmem gereken yeri söyledikten sonra emniyet kemerimi çözdüm. "Zahmet oldu. Teşekkür ederim."

Arabayı durdururken sorun olmadığını söyledi.

"İyi geceler efendim."

Kapıyı açmak için yeltendiğimde gözüm apartmana, daha sonra oturduğumuz daireye kaydı. Zihnime olanca hızıyla dolan düşünceler sesli bir şekilde yutkunmama neden oldu. Denizlerin balkonuyla bizim balkon arasın-

da mekik dokurken, yukarı nasıl tırmanacağımı düşündüm. Hoş, ondan önce Denizlerin evine nasıl gireceğini düşünmem gerekiyordu. Saat epey geç olmuştu. Eminim ki ev arkadaşı, zile basmamı sorun yapacaktı. Bana bu kadar yardım eden birini zor durumda bırakmak istemiyordum.

O sırada aklıma numarasını verdiği geldi. Elimi hızla cebime atarken ufak kâğıt parçasını düşürmemiş olmayı diledim. Parmak uçlarıma değen tırtıklı şeyle derin bir nefes aldım. Dikiz aynasının üzerindeki ışığı yaktım. Cem Bey'in sorgular bakışlarına bir cevap veremesem de "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Sorumu ikiletmeden telefonunu uzattı. Minnettar bir şekilde elime aldığım telefona, kâğıttaki numarayı tuşladım. Cem Bey'in bakışları eşliğinde Deniz'in telefonunu açmasını bekledim.

Uyumuş muydu?

Uyumuş olmasından daha doğal bir şey yoktu. Ya uyanmazsa? O zaman ne yapacaktım?

"Alo?"

Uyku mahmuru sesini telefonun ucunda duymamla rahat bir nefes aldım. "Deniz, ben Bahar." Anlayamadığım bir şeyler mırıldanan çocuğa, hatırlaması için "Üst kat komşunuz," diye ekledim. "Bahar, ne oldu? Neredesin?"

Bir yerden doğrulduğunu hissettim. Rahatını bozmuş olmanın verdiği his vicdanımı dürterken "Aşağıdayım. Kapıyı açar mısın?" diye sordum.

"Tamam açıyorum. Bu numara kimin?"

"Gelince anlatırım."

"Tamam."

Telefonu kapatıp Cem Bey'e döndüm. Teşekkür ede-

cekken bakışları kelimeleri yutmama neden oldu. Neden sinirlenmişti? "Deniz kim?" diye sorduğunda düşünmeden alt kat komşumuz olduğunu söyledim. "Eve gideceğini sanıyordum."

"Anahtarımı unuttum."

Hafifçe tek kaşı seyirdi. "Annen kulüpte çalışmanı istemediğine ve o gelmeden evde olman gerektiğine göre içeri girmen lazım. Komşuya gitmen değil."

Boş bulunup "Gireceğim zaten," dedim.

Kaşları olabildiğince çatıldı. "Nasıl?"

Ona neden hesap veriyordum ki? "Bir şekilde," dediğimde "Ne şekilde?" diye sordu. *Size ne*, demem ayıp kaçar mıydı? Telefonu elimden alan adam bir şeyler yazmaya başladı. Ne yaptığını merak edercesine uzanıp ekrana baktım. Çilingir numaraları mıydı o?

"Yok yok, çilingir olmaz."

Başını bana çeviren adamın kafası karışmış ve bu durumdan sinirlenmiş gibiydi. Belli ki olayın aslını öğrenmeden ne beni, ne de bu işin ucunu bırakacaktı. Pes edip teslim olur gibi ellerimi kaldırdım.

"Annem kulüpte çalışmamam için kapıyı üzerimden kilitledi. Ben de ona inat, camdan çıktım." Yüzündeki ifade öldürücü bir darbe almış gibi kasıldı. "Kaçıncı katta oturuyorsun sen?"

Parmağımla evimizin olduğu katı işaret ettim. Öne doğru eğilip camdan baktı. Gözleri olabildiğinde açılırken saniyesinde kısıldı. "Deniz dediğin kişi de erkek," dediğinde nereden bildiğini sormak istedim. Bakışlarını apartmandan çekmeyince ben de o tarafa doğru döndüm. Deniz balkona çıkmış, etrafa bakınıyordu. Belli ki yukarı çıkmamamdan dolayı merak etmişti. Kapıyı aralayıp el sallayarak dikkatini çektim.

"O kattan aşağı inmeyi nasıl başardın?"

Tekrar Cem Bey'e döndüm. Kafasında hesap yapmaya çalışıyor gibiydi. "Sadece bir kat indim. Deniz yardım etti."

Düşüncelerinden sıyrılan adam tekrar ciddi ifadesine büründü. "Aynı yolla geri dönmeyi düşünmüyorsun herhalde?"

Bu soruya vereceğim cevaptan sonra olacakları az çok tahmin edebiliyordum. Sonuçta o bir babaydı. Hem de beş çocuğa sahipti. Eminim ki böyle bir şey yapmamamı, çilingir çağırmamız gerektiğini savunacaktı.

"Aslında tam olarak onu düşünüyorum."

Tekrar apartmana bakan adam aşağı inmemi söyledi ve arabanın motorunu durdurup benden önce indi. Ne olduğunu anlamaya çalışarak aşağı indim. Beni beklemeden apartmana doğru ilerledi. Deniz'in bakışları önce Cem Bey'de daha sonra benim üzerimde dolaştı.

"Ne oluyor?" Bu saatte bir fısıltı bile gök gürültüsü etkisi yaratıyordu. Mahallenin dikkatini çekmemek için pandonim yapmaya karar verdim ve ellerimi iki yana açarak bilmediğimi işaret ettim.

Cem Bey'in apartmanın girişinde beni beklediğini görünce adımlarımı hızlandırdım. İçeri girdik. Sessizlik içinde asansörü bekledik. Denizlerin katına çıkana kadar sessizlik bize yoldaş oldu. Kapıyı açan çocuk, gözlerini Cem Bey'den ayırmıyordu. Hafifçe kaşları çatılmıştı.

"İyi akşamlar genç."

Deniz'in cevap vermesine bile izin vermeden içeri giren adam sağa sola bakınmaya başladı. Ne olduğunu anlamadan peşinden ilerledik. Balkona çıkan adam uzanıp yukarı baktı. Sanırım yukarı çıkmanın imkânsız olacağını kendi gözleriyle görüp savunmak istiyordu.

Üzerindeki ceketi çıkarmasıyla Deniz'le birbirimize baktık. Tekrar Cem Bey'e döndüğümüzde, balkon korkuluklarının üzerinde olduğunu gördüm. Çığlık atmamak için ellerimi ağzıma bastırdım. İp cambazı gibi incecik demirin üzerinde duran adam tavandan destek alıyordu.

Deniz, panikle yanına gitti. Bense olduğum yere çakılmış gibi hissediyordum. Geriye doğru eğilip bir yere tutunan adam ayaklarını serbest bırakınca, tuttuğum çığlığı serbest bıraktım. Gözlerimi sıkıca yumdum. Yirmi saniye veya daha fazla bir süre kapalı tuttum. Yirmi saniye böyle durumlarda çok ama çok uzun bir zamandı.

"Ne oluyor ya?"

Arkamdan gelen kalın, bir o kadar erkeksi sesle gözlerimi açtım. Cem Bey'i görememiş olmam kalbimin gümbür gümbür çarpmasına neden oldu. Düşmüş müydü? Balkona doğru koştum. Deniz'in yukarı doğru bakmasının tezatlığı içinde balkon demirlerinden eğilip karanlıkta aşağıyı görmeye çalıştım. Gözlerim buğulanmaya ve acımaya başladı.

Yukarıdan adımın fısıldandığını işittim. Başımı yukarı çevirmemle birkaç damla yaş yanaklarımdan süzüldü. Gördüğüm kişi dudaklarımın aralanmasına neden olurken "Cem Bey," diye fısıldadım. Bu adam gerçekten cambaz falan mıydı? Yirmi saniye içinde nasıl yukarı çıkmıştı?

"Oradan bana bir çarşaf uzatın."

Deniz ne yapacağını anlamış gibi yanımdan ayrıldı. Dilimin ucuna toplanan kelimeleri dökemiyordum. Sadece Cem Bey'e bakıyor, içimdeki ağlayan çocuğa iyi olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum.

Bir süre sonra elinde mavi çarşafla yanıma gelen De-

niz "Ne yapacağım?" diye sordu. Yukarı atmasını işaret eden adam, çarşafı yakaladı. Tıpkı benim yaptığım gibi çarşafın bir ucunu korkuluklara bağladı. Denizlerin balkonunun yarısına bile uzanmayan çarşaf ne işimize yarayacaktı anlamıyordum.

"Bahar, şimdi korkulukların üzerine çık bu çarşafa tutunarak. Genç, sen de yardım et."

Bakışlarımı Deniz'e çevirdim. Tedirginliği benimkiyle yarışamazdı bile. *Neden korkuyorsun ki Bahar? Zaten bu şekilde yukarı çıkmayı planlamamış mıydın?* Tekrar Cem Bey'e baktım. O hiç yardım almadan tırmanmıştı. Demek ki çıkılabiliyordu ama benim çıkamayacağımın da farkındaydı. Bu yüzden çarşaf istemişti. Aşağı baktım. Bizim ev kadar olmasa da yüksekti. Şansım bir kere daha yaver gidebilir miydi?

"İstersen bizde bekleyebilirsin."

Deniz'in cümlesiyle başımı yine ona çevirdim. Bu cazip bir teklifti ama sabah annemin gelmesiyle yaşayacağım adrenalin bunun yanında hiçbir şeydi. Öyle ya da böyle yukarı çıkmalıydım ve bu sefer yalnız değildim. En azından ölüm riskimi azaltacak iki kişi vardı. İlk kez gördüğüm yakışıklıyı da sayarsak üç.

"Sorun yok. Başarabilirim."

Sandalyeden destek alarak korkulukların üzerine çıktım. Dengemi sağlamakta zorlanırken çarşafa can havliyle tutundum. Bacaklarımdan birinin tuttuğunu hissetmem bile rahatlamamı sağlamıyordu.

"Kızı sıkı tut, yoksa o yere düşmeden sen cehennemi boylarsın!"

Düşersem intihar sayılır mıydı? İntihar olmasa bile kesinlikle katil olurdum. Çünkü Deniz, bacaklarımla bir bütün olmuş gibiydi.

Bana seslenen adama bakamayacak pozisyondaydım ama sesini duyuyordum. "Seni yakalayabilmem için çarşafa biraz tırmanman lazım. Üç dört karış yeter."

Derin bir nefes aldım. İnmeyi başardıysam çıkmayı da başarabilirdim. "Yapabilirsin değil mi?" Başımı evet anlamında salladım. Daha sonra beni görmediği aklıma gelince "Evet," dedim.

"Genç, sen de bacaklarından havaya kaldırıp yardım et."

"Tamam."

"Bahar, üçe kadar sayacağım. Tırman ve elimi hissedene kadar durma."

Başımı tamam anlamında salladım.

"Bir."

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

"İki."

Nefes alışverişim kalbimle paralel doğrultuda artıyordu.

"Üç." Gözlerimi kapattım ve yukarı doğru tırmanmaya başladım. Kollarım acımaya başladı. Bir süre sonra bacaklarımdaki baskı yok oldu. Sanki havada uçuyordum. Ellerim çarşafta kaymaya başladı. Daha sıkı tutundum ama yukarı çıkabileceğimi sanmıyordum.

"Çok az kaldı Bahar."

Avuç içlerim alev alev yanıyordu. Kollarımın ağrısı dayanılmayacak bir raddeye geldi. Bedenim uyuşmaya başladı. Yanaklarımdan süzülen yaşlar, rüzgârın etkisiyle içimi ürpertiyordu. Daha fazla dayanamayacaktım. Ellerimi bırakmayı düşündüğüm an, sağ bileğimden sıkıca kavrandım. Kollarımdaki ağrı tek bir noktada toplandı. Daha sonra o nokta, koluma yayıldı. Uyuştu. Koca cüssemi taşıyan ufacık bir koldu ve saniyeler içinde hissiz-

leşmişti.

Zorlanma sesine benzeyen bir ses eşliğinde yukarı çekildiğimi fark ettim ve bir süre sonra titreyen bedenimi saran kollar olduğunu hissettim. Yaşadığım adrenalin yüzünden soluklarım kesikleşti. Bacaklarımı soğuk bir zeminde hissettiğim an gözlerimi araladım. Benimkiyle aynı anda inip kalkan bir göğse yaslanmış, balkonda uzanır pozisyondaydım.

Cem Bey'den ayrılacak gücü toparlayana kadar tekrar gözlerimi kapattım. Kulağımın altındaki ritim, biraz daha artarsa tek bir ses çıkaracak gibiydi. Ben korkmuştum ama belli ki o benden daha çok korkmuştu. Böyle bir şey yaşatmaya hakkım yoktu. Kalp atışlarım sakinleşmese de nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Bir an önce toparlanmalıydım.

"İyi misin?"

Başımı evet anlamında sallarken gözlerimi açtım. Cem Bey'den yavaşça ayrıldım. İçimdeki korku yangınını söndürmek istercesine sırtımı soğuk duvara yasladım. Hiçbiri fayda etmiyordu. Resmen, ölümle burun buruna gelmiştim. Ben yaşama tutunamamıştım ama karşımda korkuluklara yaslanan adam beni tutmuştu. Hem de hiçbir sorumluluğu yokken. Canımı ona borçluydum.

"Ç-çok teşek-teşekkür ederim."

Önemsiz der gibi başını salladı. Onun da hâlâ nefesi düzene girmemişti. "Bir işe başladıysan asla pes etme." Solukları arasında söylediği cümle ders verir nitelikteydi ve söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. "Pes etme ihtimalin varsa da, asla başlama." Korkuluklara tutunarak ayağa kalktı ve üzerindeki tozu silkeledi. "Ve bir daha böyle işlere kalkışma."

Balkon korkuluklarının üzerinden bacağını attı ve di-

ğer tarafa geçti. Çarşafı eline dolarken gözlerini benden ayırmadı. Sanki bu işlerde ustalaşmıştı. Kendini aşağı bırakmadan önce iyi olduğumdan emin oldu.

"Her zaman senin yanında olamam. İyi geceler Yavru Kuş."

* * *

Uykuda geçen süre saniyelerden farksızdı. Oysa ona kavuşana kadar geçen süre bir ömür gibi gelirdi insana. Tüm yorgunluğuma rağmen zar zor daldığım uykudan beni çekip çıkaran, saçlarımda nazlı nazlı dolaşan parmaklardı. Hareketlerin narinliği bir kadına ait olabilecekse, şefkati kesinlikle annemdi.

Uykuyla uyanıklık arasındaki arafta, saçlarımdaki dokunuşların tadını çıkardım. Garip gelebilirdi ama sevgi gösterisinin saçlarımdaki şovuna bayılıyordum. Her bir saç telindeki dokunuş, piyanonun melodik tuşlarıydı. Etkisi ruhumda bir müzik şöleni gibiydi. Tepkisiyse gülümsemem...

"Güzel kızım."

Annemin ninni tonundaki seslenişine mırıldanarak cevap verdim. Gözlerim kapalı olsa da, hayran olduğum gülümsemesinin yüzünde olduğuna emindim. Güzellik bir güçse gülümseyiş kesinlikle onun kılıcıydı ve annem hayata karşı durabilen çok büyük bir savaşçıydı.

"Fındık Faresi," dediği anda düşünceler zihnimin köşelerine kaçıştı ve uyumadan önceki kâbusu tüm çıplaklığıyla hafızamda bıraktı. Saat kaçtı? Fındığın izleri tenimde var mıydı? Asal ve Hale neredeydi? Her şeyi anlatmışlar mıydı? Anlatmadılarsa şu andaki uykumun açıklaması ne olacaktı?

"Masal..."

Daha fazla kaçamayacağım gerçekle yüzleşmek için gözlerimi araladım. Yarı yarıya inmiş göz kaplarımın arasından anneme baktım. Yüzündeki rahat ifadeden anladığım kadarıyla hiçbir şeyden haberi yoktu. Her şeyi anlatıp telaşın izlerini gülümseyişine yerleştirmeye gerek de yoktu.

Etrafın loş karanlığına bakılırsa akşam olmuştu. O zaman neden erken yattığımla ilgili bir açıklama yapmam gerekiyordu. "Anne." Uyku mahmurluğunun sesimdeki yansımasını geçirmek için boğazımı temizledim. "Saat kaç?"

"Uyuman için erken bir saat. Yedi."

Harika, yaklaşık üç saattir uyuyordum ama bunu annemin bilmesine gerek yoktu. "Sadece uzanmıştım. İçim geçmiş olmalı."

Annemin sorgular bir şekilde tek kaşı havalandı. "İçi geçen bir insan için yüzün fazla şiş gibi güzellik." Harika! Fındık yüzünden şişen yüzüm belli ki hâlâ eski haline gelmemişti. Şimdi buna nasıl bir kılıf uyduracaktım acaba?

Yattığım yerden doğrularak zaman kazanmaya çalıştım. Aklım tüm hızıyla çalışıyordu. O sırada kulağıma çalınan adım sesleri dikkatimi kapının olduğu tarafa çevirdi. Adım sesleri, yaklaştıkça daha güçlü ve sert geliyordu. Görüş alanıma giren babamın yüzündeki ifade hoşuma gitmemişti.

"Demir."

Belli ki bu histe yalnız değildim. Babam kapının eşiğinden bize doğru baktı. Bir terslik vardı. Annem ayaklanırken "Ne oldu?" diye sordu. Babam bakışlarını annemin üzerinden kısa bir süreliğine bana kaydırdı. "Asal'ı uyandır ve çalışma odasında beklediğimi söyle." Sanki dilinin ucuna gelen kelimeleri

benim yüzümden yutmuştu.

"Bir şey mi oldu?"

Babam cevap vermeden yürümeye başladı. Annem kapının eşiğine tutunarak, sessizce arkasından baktı. Asal uyuyorsa ne olmuş olabilirdi? Üzeri açık uyumuş diye kızacak hali yoktu ya? Sahi Asal neden uyuyordu?

Annem beni sorgulamayı bırakıp Asal'ın odasına yönelince zıplarcasına yataktan kalktım. Bu hızlı kalkışın ufak bir sendelemeye neden olmasıyla birkaç saniye duraksadım. Bayılmayacağıma emin olurken kapının açıldığını duydum. Babamın gördüğü şeye annem bozmadan şahit olmak için depar atar gibi odadan çıktım. Asal'ın kapısının önüne geldiğimde gözlerim çıkmak için yuvalarını zorlamaya başladı. Açılan ağzımı elimle kapatarak sinek girmesini engellerken babamın neden o kadar sinirli olduğunu anlamıştım.

Hale'nin üzerinde ona büyük gelen kıyafetlerin olduğu yetmiyormuş gibi, kıyafetlerin sahibinin de üzerinde yatıyordu. Asal da rahatsız bir pozisyonda bu durumdan rahatsız değilmiş gibi uyuyordu.

Kıskançlık damarım pıtı pıtı atmaya başladı. Hale neden Asal'ın kıyafetlerini giymişti? Benimkiler neyine yetmiyordu? Öte yandan uyuyacaksa benim yanımı tercih edebilirdi. Hadi rahatsız etmek istemedi diyelim, misafir odalarından birinde kalabilirdi. Ya Asal... Hasta olan benken, benim yanımda olması gerekmiyor muydu?

Birkaç gün önce yaşadığım ve yeni yeni hazmettiğim olayın farklı versiyonuyla karşılaşmak, kıskançlık ve öfke kokteylini tekrar damarlarıma gönderiyordu. Mantıklı bir açıklamaları yoksa bu sefer

onları affetmem kolay olmayacaktı.

Annem ağır adımlarla yanlarına yürüdü. Hale yerine Asal'ı uyandırmayı tercih ederek yavaşça saçını okşadı. O benim gibi uyandırılmayı hak etmiyordu. Onun saçını tutup yatağın başlığına vura vura günaydın denmeliydi.

Asal, ilk temasla gözlerini araladı. Önce üzerini tarayan gözler, halinden memnun olacak ki ufak bir tebessüm dudaklarının kenarına yerleşti. Yüzüne bir tane yumruk atmak ve o tebessümün yerine koca bir morluk bırakmak istedim. Daha sonra gözleri onu uyandıran elin sahibine kaydı. Benim yumruğuma gerek kalmadan yüzündeki tebessüm silindi. "Anne!"

Yataktan doğrulmaya çalışırken Hale kıpırdandı ve birkaç seferde kirpiklerini araladı. Hafifçe gülümsedi. Büyük ihtimal ona bakmıyor olsaydım, bu ufak tebessümü kaçırırdım. Bulunduğu konumdaki memnuniyeti annemi görmesiyle sona erdi.

"Teyze!"

Panikle Asal'dan ayrıldı ve yatağın diğer tarafına doğru kaydı. Bir milim daha kıpırdasa büyük ihtimalle poposu yeri boylayacaktı. "Açıklayabilirim. Biz, yani ben, Asal, Masal-"

Sitemkâr bir şekilde ellerimi iki yana kaldırırken "Hiç beni karıştırma," dedim. "Bu durumunuzla benim uzaktan yakından alakam yok." Kollarımı göğsümün üzerinde bağladıktan sonra, yağmurda ıslanmış ufak köpek yavrusu gibi bakan Hale'ye gözlerimi diktim.

"Açıklayacaksın," diyen anneme çevrilen bakışların dokunsam ağlayacak gibi duran hali bu sefer beni etkilemeyecekti. Onlara çok kızgındım. "Ama

önce Asal, baban seni çalışma odasında beklediğini söyledi. Vakit kaybetmeden yanına insen iyi olur."

Neyse ki ikizimin ceviz kadar beyni, bu cümlenin ciddiyetini kavramıştı. Asal apar topar yataktan kalkarken "Amcam, amcam da bizi gördü mü?" diye soran Hale'ye "Hem de ilk o gördü," diye cevap verdim. Sıkıntıyla nefesini üfleyen kız yüzünü ovuşturmaya başladı. "Babama söylemez, değil mi?"

"Hale, alt tarafı masal okurken uyuyakaldık. Abartma bu kadar."

Asal'daki rahatlık da kimsede yoktu. Ben bu pozisyonda Enes'le yakalanmış olsam... Bir dakika ya, ben o geri zekâlıyla böyle bir pozisyonda neden yakalanıyormuşum! Allah yazdıysa bozsun.

Asal yanımdan koşarcasına geçip gitti. Hale'ye karşı olan rahat tavırlarını, babama karşı sergileyememesi hainçe gülümsememe neden oldu. Asal'ın gözden kaybolmasıyla dikkatimi tekrar Hale'ye çevirdim. Yaşadığı utançtan kıpkırmızı bir halde, başını suçlu bir çocuk gibi önüne eğmişti. Annem yatağın ucuna oturunca konuşmanın burada geçeceğini anladım ve odaya girip çalışma masanın koltuğuna oturdum.

"Şimdi seni dinliyorum canım."

Titrek bir nefes alan Hale bizimle göz teması kurmadan konuşmaya başladı. "Teyze neler düşündüğünüzü biliyorum ama inanın hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Masal rahatsız olmasın diye-"

"Masal neden rahatsız olacak ki?"

Hale'nin panik halindeyken yalan söyleyememe becerisi aklıma gelince, açıklamayı devralmaya karar verdim. Döner sandalyede bir sağa bir sola hare-

ket ederken durdum ve annemlere doğru yaklaştım. "Biz biraz tartıştık da anne, ben de sinirlendim. Yalnız kalmak istediğimi söyledim. Sonra da uyumuş kalmışım."

Bir taşla iki kuş vurmak buna denirdi. Annem söylediklerimde doğruluk payını aradı. Aynı zamanda hem tamamen doğru olan hem de gerçeği tamamen çarpıtan birçok kelimeyi söyleyebilmek inanılmazdı. Bu konuda uzman sayılabilirdim. Panik yapmadığım sürece!

"Onlar da anladığım kadarıyla," derken gözüm yatağın üzerinde duran adını görmediğim masala takıldı. Kendi söylediğime bile inanamayarak "Beraber masal okurlarken, evet neden olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok, uyuyakalmışlar," dedim. Yüzüm şekilden şekle girdi.

Annem bilimsel açıklama tadındaki açıklamamı büyük bir ciddiyetle dinledi. Hale'yse minnet dolu bakışlarla bana bakıyordu. Bu işten o kadar da kolay kurtulamazsın Bal Surat!

"Ama Asal'ın kıyafetlerinin Hale'nin üzerinde olmasıyla ilgili hiçbir fikrim yok. Söz sende Sarışın."

Gözlerimi kısarak Hale'ye baktım. Az önceki minnetini sunan bakışlar donakaldı. Sadece birkaç saniye... Dumur olmanın vücut bulmuş hali gibiydi. Annem Hale'ye doğru döndü. İmalı bir şekilde kollarımı göğsümde bağlarken sandalyeye dayandım. "Açıkla bakalım" der gibi annemi işaret ettim. Bakışlarını benden anneme kaydıran Hale birkaç kere dudaklarını aralayıp hiçbir şey söylemeden gerisin geri kapattı. Kuracağı yalanlar tamlamasını kafasında toparlamaya çalışıyor gibi duruyordu. Hiçbir zaman bu konuda başarılı değildi. Yine başaramayacaktı.

Kıyamadım. Dayanamadım ve yine kendimi onu kurtarırken buldum.

"Sana Asal'ın üzerine suyu dökmemeni söylemiştim. Belli ki intikamı kötü olmuş."

* * *

Bazı şeylerin perde arkası düşündüğünüz gibi olmayabilir. Gerçekleri görmeniz için perdeyi aralamamız gerekir ya da bizim için birilerinin aralamasına izin vermemiz.

Annemin duruşundan ve Masal'ın imasından babamın bizi gördüğünü anlamıştım. Aklından geçenleri de tahmin etmekte zorlanmıyordum. Zorlanacağım şey, böyle bir konuyu gerçekleri saklayarak açıklamaktı.

Çalışma odasının önüne geldim ve içeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Konu babam olduğunda yaptığın hiçbir plan, kafanda kurduğun hiçbir cümle işe yaramazdı. Sorduğu çapraz sorulardan alnının akıyla çıkabilmenin tek yolu, doğaçlama takılmaktı ve tabii ki rahat olmak. Demir Kara'nın karşısında ne kadar rahat olunabilirse...

Kapıyı parmaklarımla hafifçe tıklatıp açtım. Çalışma masasında oturmuş, bir şeyler yazan adam başını kaldırma tenezzülünde bile bulunmadı. "Kapıyı kapat!" Bu, ciddi bir konu konuşacağımızı gösteriyordu.

Ardımdan kapıyı kapatıp masanın önündeki deri koltuklara doğru ilerledim. Ne kadar rahat görünürsem görüneyim avuç içlerim ter içindeydi.

"Otur bakalım," dedikten sonra yazdığı şeyi bırakan babam ayağa kalktı. Koltuğa kendimi un çuvalından farksız bir şekilde bıraktım. Çıkan pos sesini oldum olası severdim. Babam karşımdaki yerini aldığında, rahat

pozisyonumu rahatsız sayılacak bir dikliğe çevirdim.

"Neden burada olduğunu biliyorsun."

Başımı bir kez evet anlamında salladım. Tabii ki burada oluş nedenimi biliyordum. Bilmediğimse gördüğü şeyin gerçekliğini nasıl inkâr edeceğimdi. "O zaman dinliyorum," diyerek arkasına dayanan babam dirseklerini koltuğun kollarına bastırdı ve parmak uçlarını dudaklarının hizasında birleştirdi. Hadi bakalım Asal, başla.

"Öncelikle gördüklerini inkâr etmeyeceğim baba. Evet, Hale'yle yatağımda uyuyorduk."

Babamın yüzündeki mimiklerde en ufak bir kıpırtı olmaması, doğru yolda olup olmadığımı anlamamı zorlaştırıyordu. "Başka hiçbir şey olmadı. Sadece masal okurken uyuyakaldık." Soldaki kaşı hafifçe seğirdi. Sanırım açıklamam pek inandırıcı gelmemişti. Açıklamamı destekleyecek bir şeyler daha eklemeliydim.

"Çok eskiden bana hediye ettiği masal kitabını hâlâ okumadığım için sitem etti. Okuyup bitirmemi istedi. Sonrası gördüğün gibi."

Derin bir nefes alan babam "Masal kitabıyla, kıyafetlerin arasındaki bağlantıyı da kurarsan-" diyordu ki "Islandı," dedim. Cümlesini kesmemden dolayı değil, söylediğim şeyden kaşlarını çattığını düşündüm. "Üzerine su döktüm yanlışlıkla, kendimi suçlu hissettim ve kıyafetlerimden verdim."

Birkaç saniye yüzüme bakan babam hiçbir şey söylemedi. Attığım yalanın kuyruğu benim elimdeydi. Aslında yalan da sayılmazdı. Sonuçta su dökmesem bile ıslanmasına neden olan kişi bendim ve sırf bu yüzden kıyafetlerimi vermiştim.

"Oğlum..."

Babamın nadir kullandığı ses tonu kulaklarıma çalınınca, düşünceler çil yavrusu gibi dağıldı. Oturduğu koltuğun ucuna doğru kayan adam, aramızdaki mesafeyi azaltacak şekilde bana doğru eğildi. "Hale'yle aranızda bir şey mi var?" Ses tonu tek düzeydi. Kızgın değildi, şaşkın değildi, mutlu değildi. Vereceğim cevaptan eminmiş, sadece benim ağzımdan duymak istiyormuş gibiydi. "Sevgili misiniz?"

Şu anda ciddi ciddi babamla bu konuşmayı yapacağıma inanamıyordum. "Hayır," diyerek kaşlarımı çattım. "Ne alaka baba ya! Hale'yi Masal'dan farklı görmüyorum ki." Milimetrik bir tebessümü dudaklarının kenarına yerleştiren babam "Yalan söyleme" der gibi bakıyordu. Yalan söylemiyordum. Tamam, belki Masal gibi göremezdim ama Hale'ydi ya o... Doğduğumuz andan beri birlikte olduğumuz, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmeyen kuzenimiz... Ona karşı nasıl... Yani... Olmaz ya... Olabilir mi? Hayır hayır...

"Bora benim kardeşimden farksızdır."

Düşünceleri kısa bir anlığına zihnimdeki başka taraflara öteledim ve babamı dinlemeye başladım. "Onun kızı, benim kızımdır. Masal'dan ayırmam." Konunun gideceği yön hoşuma gitmiyordu ama araya girmeye de cesaretim yoktu. "Kendi oğlum olsa bile, ona zarar verenle, Bora'dan önce hesaplaşırım ve inan bana bu, o kişi için hiç de hayırlı olmaz."

Benim Hale'ye zarar verebileceğimi mi düşünüyorlardı? Bu zamana kadar isteyerek Hale'ye zarar vermemiştim. İstemeden verdiklerim için de bir şekilde gönlünü almıştım.

"Bora'nın da benimle aynı duyguları hissettiğine adım kadar eminim. Kızına zarar veren, benim oğlum

bile olsa hesabını sorar."

Amcamın bu konularda ne kadar katı olduğunu biliyordum. Hale'yi gözünün önünden ayırmaz, erkek sinekten bile korurdu. İmkânı olsa Kız Kulesi'ni yaptıran padişah gibi kızını ulaşılmaz bir yere kapatırdı ama fark etmediği şey, korkacağı en son kişi bile olmayacağımdı. Ona zarar vermeyi bırak, zarar verenlerin canını almaya hazırdım.

"Ben sana hesap sorarım ama Bora sorduğu an iş farklı bir boyuta geçer. Kardeş mardeş dinlemem." Sanki o ânı yaşamış gibi, gözlerindeki duygu geçişi, içimi ürpertti. Babamın ne olursa olsun beni seçeceğini bilmek, bambaşka bir güven duygusuydu ama bu halleri beni bile korkutuyordu. Bize zarar verecek olan en yakını bile olsa tanımayacak tavrı...

"Ama bana söylemen gereken bir şey varsa eğer..." İşte başlıyorduk. "Hale'yle birbirimizi seviyoruz falan gibi, korkma. Hale'yi severim. Senin de ondan daha iyi birini bulabileceğini sanmıyorum. Bora ne düşünürse düşünsün, ben her zaman size destek olurum oğlum." Babamın yanımızda olduğunu bilmek çok güzeldi ama bizim aramızda düşündüğü gibi bir ilişki yoktu.

"Birbirimizi seviyoruz ama senin düşündüğün anlamda değil baba. Dediğim gibi, benim için Masal'dan farksız."

Burnundan derin bir nefes alan babam "O zaman," dedi. "Bir daha böyle bir olay ne yaşa, ne de yaşat."

Oturduğu yerden kalktı ve çalışma masasının etrafından dolaşıp yerine geçti. Önündeki kâğıtlarda dönmeden önce son bir kez bana baktı.

"Madem Masal'dan farksız görüyorsun, o kızın namusu, senin namusun. Bunu sakın unutma."

* * *

"Üzerimi değiştirmeye gidiyorum. Siz de aranızdaki sorun neyse bu sürede halledip yemek için yardıma gelirsiniz herhalde?"

Annemin imalı bakışlarına eşlik eden kelimeleriyle odadan çıkması bir dakikasını bile almadı. Kapıyı arkasından kapatmasıyla odaya ölüm sessizliği hâkim oldu. Hale, hâlâ başı öne eğik, üzerindeki büyük tişörtün eteklerine eziyet etmekle meşguldü. Döner sandalyeden kalktım ve Hale'nin önüne bağdaş kurup oturdum. Sıkıntıyla iç çeken Bal Surat bakışlarını bana çevirdi.

"Amcam babama söylemez, değil mi?"

Kaşlarım hayretle havalanırken "Senin taraftan bakınca babam ispiyoncu bir pislik gibi mi duruyor acaba?" diye cevap verdim. "Ayrıca sen benim kardeşimi yatağa at, sonra babama söyler mi diye kara-lar bağla."

"Bal Böceği'm ya!"

Utanmış ses tonunu vurgulayan kırmızı yanaklar kahkaha atmama neden oldu. "Gülmesene!" diye uyarıp bacağıma vuran kızın eli görmeyeli bayâ ağırlaşmıştı. Kahkaham bıçak gibi kesilirken yüzümü buruşturup vurduğu yeri ovalamaya başladım. "Şaka yapıyorum kızım. Ne vuruyorsun?"

"Hak ettin. Zaten yerin dibine girmişim, bir de üzerimde tepiniyorsun."

Gözleri dolunca tekrar başını öne eğdi. Mahcupluğuna, utanç eklenince olduğundan daha duygusal oluyordu. "Yaa..." diyerek Bal Surat'ı kollarımın arasına aldım. "Yerin dibine falan girdiğin yok. Alt tarafı uyuyakalmışsınız. İnan bana annemle babam üzerinde durmayacaklar bile."

Hale "Öyle mi diyorsun?" der gibi bakınca "Kaç senelik anamı babamı benden iyi mi tanıyacaksın ayol!" dedim. Buruk da olsa ufak bir gülümsemeyi dudaklarına yerleştiren Bal Surat'ıma "Hah şöyle," deyip arkaya dayandım. "Ee, anlatsana, nasıl bir duyguydu?"

"Ne nasıl bir duyguydu?"

Gözlerimi dikip bön bön arkadaşımın suratına baktıktan sonra "Yakalanman değil herhalde," dedim. Hale'nin saniyelik afallamasından sonra yüzünü az öncekini kıskandıracak büyüklükte bir tebessüm kapladı. Konu Asal olduğunda bu kız evrene fazla sıcaklık yayıyordu.

"Rüya gibi," dediğinde abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Sokaktan çevirip sorduğumuz bu soruya cevap veren klasik kızlar gibi mi hissediyorsun Hale? Az yaratıcı ol. Allah bilir aşkı tanımla desem, karnımda kelebeklerin uçuşması dersin."

Sitemli cümlemin ardından birkaç saniye düşünen Hale, "Milyonların önünde şarkı söylemek gibi," dedi. İşte bu, benim Bal Surat'ıma özel bir tanımdı. "Birçok duyguyu aynı anda yaşıyorsun. Kolları arasında olduğun için mutlusun; kalp atışlarını duyuyorsun, heyecanlısın, birazdan uyanacak olmasından ve ayrılacağından dolayı korku ve hüznü aynı anda yaşıyorsun. Bir de bu samimi tavırların bedelinin ne olduğunu bilmediğin için miden bulanıyor, endişeleniyorsun. Anlayacağın duygu şölenini yaşıyorsun."

Gülümsedim. Yatağa sırtüstü uzanıp ellerimi başımın altına koydum. Gözlerimin önüne gelen yüz her ne kadar sinirimi bozsa da, kollarının arasında-

ken hissettiklerim Hale'nin dediklerine benziyordu. Kokusunu duyduğun o an... Aklımı kocaya kaçıracak kadar güçlüydü ama benimki şarkı söylemek değil daha çok milyonların arasında konseri izlemek gibiydi. Dünyada ünlü bir soliste âşık olan bir hayran... Kavuşmak öylesine imkânsız... En azından Hale'nin umutları gerçeğe daha yakındı.

"Ne oldu?"

Başımı Hale'ye doğru çevirdim. "Ne olmuş?" diye sorduğumda "Yüzün asıldı," diye cevap verdi. Kafamdan geçenlerin mimiklerime bu kadar hızlı yansıyacağı aklımın ucundan geçmezdi. Enes'ten ve ona olan imkânsızımdan bahsetmek istemiyordum. Konuyu geçiştirmek adına "Hiç," dedim ve yattığım yerden hızla kalktım. "Sorunlarımızı halletmemiz için yeterli zaman geçtiğini düşünüyorum. Hadi anneme yardım edelim."

* * *

Mutluluğum, korkumu da pişmanlığımı da sollayıp önüne geçmişti ama utanmam yemek boyunca devam etti. Amcam ve teyzemin her bakışında yanaklarıma hücum eden kan, alev alev yanmama neden oluyordu. Asal'ın bakışlarıysa, bu alevleri daha da azdıran bir benzin gibiydi. Kül olmalı engelleyen tek şey Masal'dı.

Çoğu zaman kendini de beni de zor durumda bırakacak şeyler yapsa da, kalben beni çok sevdiğini gözleri fısıldıyordu. Ara ara muzır temasları yalnız olmadığımı hissettiriyordu. Çoğu kişinin aksine onun şımarık olduğunu değil, daha çok sevdiği oyuncakları paylaşmak istemeyen bir çocuk olduğunu düşünüyordum. Bu sadece yabancılar ve sevdikleri arasında değildi. Sevdiklerini de kendi arasında kıskanıyordu.

"Anne biz tatlımızı ağaç evde yiyeceğiz."

Masal tatlı tabağını eline alarak ayağa kalktı. "Hadi Hale," dedikten sonra ikizine imalı bir şekilde baktı. Amcam neden evde takılmadığımızı sorgulasa da teyzem kızını çok iyi anlıyor gibiydi. Sonuçta onun da gençken bir ağaç evi vardı ve Ayşe anneannenin söylediğine göre zamanının çoğunu odası yerine orada geçiriyordu. Açıkçası amcamların evinin her köşesini ayrı sevsem de, amcamın kendi elleriyle yaptığı ağaç eve ayrı bir hayranlığım vardı ama maalesef ki Masal oraya sadece Asal varken çıkıyordu. Çocukken verdiği sözü hâlâ tutuyor olması takdire şayan olsa da, bu zevkten çoğu zaman mahrum kalmamıza neden oluyordu.

"Asal, sen içecekleri al, Hale sen de temiz tabak, bardak, çatal falan al. Ağaç evde buluşalım."

Masal'ın anında organize olan tarafı kesinlikle Cem amcamdı. Söylediği şey, yavaş yavaş geçen yanaklarıma tekrar kırmızılığı bahşetmişti. Bu akşamki olaydan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmak benim için zor olacaktı. Özellikle de amcamların yanında...

Asal içecekleri almak için mutfağa yöneldi. Peşinden gidip gitmemek konusunda kararsız kaldım. Sanki geri kalan tüm gözler üzerimdeydi. Masayı toplamaya yardım etmek için hamle yaptım.

"Hadi go go go!" Masal ne hissettiğimi anlamış gibi uyarısını yaptı ve bahçeye doğru yollandı.

"Sen bırak Haleciğim. Ben hallederim."

Asal'ın peşinden mutfağa girdim. Benim için bardakları ve tabakları çoktan hazırlamıştı. "Taşıyabilecek misin?" Alt tarafı birkaç bardak ve tabak, neden taşıyamayayım ki?

Çekmeceden çatalları alıp bardak ve tabakların yanına

koydum ve tepsiyi elime aldım. Sanırım taşıyabilecek misin diye sormasının nedenini şu anda anlıyordum. Fazla mı ağırdılar? Bozuntuya vermemeye çalıştım.

Asal içecekleri kucakladı. Beraber mutfaktan çıktık. Teyzem sofrayı toplamakla meşguldü. Amcamsa görünürde yoktu. Şükürler olsun!

"Anne biz çıkıyoruz."

Teyzem başıyla bizi onaylarken "İyi eğlenceler," dedi. Ses tonunda en ufak bir ima yoktu ama benim yanan yanaklarım ateşini bir derece daha artırdı. Sessizce bahçeye çıktık. Dikkatli bir şekilde yürüdüm. İçimdeki yangını utanç rüzgârlarının harlamasını istemiyordum.

Ağaç eve gidene kadar aramızdaki sessizlik kendini korudu. Sanırım bunun için Asal'a teşekkür etmeliydim. Çünkü onun dudaklarından dökülecek en ufak bir kelime tüm dikkatimi dağıtacak güçteydi ve sakarlığımın bizi selamlaması şu an için en son istediğim şeydi.

Merdivenlerin önüne gelince "Dikkatli ol" deyip önden tırmanmam için kenara çekildi. Asal'ın arkamda olduğunu bilmek bambaşka bir güven duygusu verse de, yaşadığım heyecandan elim ayağım titriyordu ve bardaklar, tepsinin içinde gezmeye başladı. Neyse ki hiçbirine veda etmeden ağaç eve çıkabildim.

Benim aksime üçer beşer ahşap basamakları tırmanan Asal, belli ki ağaç evde düşündüğümden daha fazla zaman geçiriyordu.

İçeri girmemizle "Nerede kaldınız be!" sitemli cümlesi bizi selamladı. "Amcamın programı başladı." Tabi ya... Şimdi anlıyordum neden ağaç evde takılmak istediğini. Bu akşam Emir amcamın radyo programı vardı. Masal ne kadar yoğun olursa olsun, amcamın programlarını kaçırmazdı. Müzikle ilgisi olmayan Bal Böceği'nin bu hareketi

sadece amca sevgisi ve sesine olan özlemiydi.

"Oturun hadi."

Elimdeki tepsiyi sehpaya koyup Masal'ın yanındaki mindere kendimi bıraktım. Asal ne içeceğimizi sorarak bardakları doldurmaya başladı. Masal da masayı donattığı abur cuburların yanındaki tatlıyı, getirdiğim tabaklara sallapati bir şekilde servis etti. Radyodaki müzik yayını bittiği an Emir amcanın sesi ağaç evi doldurdu.

"Radyolarınızın frekansıyla oynamayın. An itibariyle Dokuz Kırk Beş'tesiniz. Ben evinizin haylaz çocuğu Emir Kara, evinizi değil sizi darmaduman etmeye geldim. Bugün yine bomba gibi parçalar, pimini çekecek konuklar, sizleri patlatmak için aramızdalar!"

"Ay, acaba bu akşamki konuklar kimler?"

Bana bakmadan uzattığı tabaktaki tatlı yeri boylamadan elime aldım. "Taptaze kanlar, henüz üniversite öğrencileri olmalarına rağmen, birçok gencin göz bebeği. Bakalım sesleri sizi de büyüleyecek mi?"

Masal radyonun sesini biraz daha açtı. Şu andaki müzik aşkı gözlerimi dolduracaktı. "Gençler, bir şarkıyla başlayalım diyorum. Radyoların başındaki insanları önce sesinizle, sonra hayatlarınızla âşık edelim, ne dersiniz?"

Emir amcayı onaylayan seslerden biri garip bir şekilde tanıdık geldi. Daha kim olduğunu çıkaramadan baterinin yürek hoplatan sesi tüm heybetiyle duyuldu. Asal'ın da dikkati radyoya kaydı. Gitar, piyano, keman derken az önce tanıdık gelen ses şarkısını söylemeye başladı.

"Tutulmayacak olsa da, verilmesi gereken sözler var bazen."

Şarkı, sözleri ve melodisiyle hoştu ama nereden tanıdığımı çıkaramadığım ses, kaşlarımın çatılmasına neden

oldu. Birkaç dakika sonra Masal bana doğru döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzündeki şok ifadesi kaşlarımı, uçlarını birleştirecek kadar çattı.

Dudakları sessizce kıpırdanıyordu. Ne söylediğini anlayamıyordum ama heyecanı gözlerinden okunuyordu. Söylediklerini anlamadığımı fark edince bakışlarını kısa bir an Asal'a çevirdi. Gayriihtiyarî ben de baktım. Mindere yaslanmış, gözleri kapalı bacaklarında ritim tutuyordu. Baterinin her vuruşu, sanki onun bacaklarındaki yansımaydı. Öylesine uyumlu...

"Enes bu."

Kolumu dürten Masal'a doğru döndüm. Bu kız iyice aklını kaçırmıştı. O çocuğun amcamın yanında ne işi olabilirdi? "Saçmalama Bal Böceği. Ne işi olur Enes'in orada? Benzetmişsindir."

Başını hayır anlamında hızlıca salladıktan sonra "Dinle bak," dedi. Dikkatimi işaret ettiği radyoya vererek solistin sesini net duymaya çalıştım.

"Ben belki korkak biriyim ama yine de sevebilirim. Ne kadar üzülmem gerekse de ama sen bana bakıyorsun da beni görmüyorsun ki..."

Enes'in sesini çok fazla hatırlamıyordum ama bu sesin tanıdıklığının nereden olduğunu da çıkaramıyordum. Enes olabilir miydi? Üniversite öğrencileri demişti. Aslında tanıma da uyuyordu ama yok yok. O kasıntı adamların müzik yapacak kadar rahat ve becerikli olduklarını sanmıyordum.

Şarkı bitti. Masal sesi fullemesine rağmen neredeyse radyoya yapışmıştı.

"Wow! İşte gençliğin beklediği müzik!"

Emir amca konuşurken Masal telefonuna sarıldı. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda susmamı işaret etti ama

yüzündeki hain gülümseme onun susmayacağını gösteriyordu. Birkaç tuşa bastı ve telefonu kulağına götürdü. Bekledi, beklerken bana göz kırpıp belalı bir şekilde gülümsedi. Burnuma hiç güzel kokular gelmiyordu. Asal'a baktım. Elindeki telefonda bir şeylerle uğraşırken kolasından bir yudum alıyordu.

"Alo, ben Masal Kara." Bakışlarım anında Bal Böceği'me kaydı. "Amcamın yayınına bağlanmak istiyorum ama sürpriz yapacağım, o yüzden benim olduğumu söylemeyin."

Masal'ın deli cesareti gözlerimi pörtletti. Asal'a doğru attığım kaçamak bir bakıştan sonra dudaklarımı oynatarak "Enes falan değil kızım o. Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diye sordum. Omuz silkip telefonun başında beklemeye devam etti.

"Bir dakika çocuklar. Sürpriz bir telefon bağlantımız varmış. İyi geceler isimsiz dinleyen."

Masal, telefonu üzerindeki hırkayla kapattıktan sonra sesini olabildiğince incelterek "Merhaba," dedi. Sanki sesi başka bir yerinden çıkıyordu. Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. O sırada Asal'ın kaşlarını çatarak ikizine baktığını gördüm. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

Ah be Masal! Asal varken başını ne işler açıyorsun? Şimdi bu yaptığını nasıl açıklayacaksın?

"Ben Bilgesu ve bu gruba bayılıyoruuuummm!"

Bu durumdan hoşlandığını belli eden sesler, kısık da olsa radyoda duyuldu. Emir amca "O zaman doğru bir iş yapıp seni onlarla kavuşturmuşuz. Değil mi çocuklar?" dedi. Grup üyelerinin onu onayladığını duydum. Gerçekten keyifliydiler ama Masal'ın amacının bu olmadığını tahmin etmek zor değildi. Bal Böceği kıkırdamasını bas-

tırmaya çalıştı.

"Şu solistleri olmasa, onlar da çok doğru bir iş yapardı."

İşte geliyor... Amcamın rahatsız homurtusu, durumu kurtarmaya çalışıyordu. Ah be Masal, Enes'le uğraşacağım derken kim bilir kiminle uğraşıyorsun. Öte yandan amcamı zor durumda bırakıyorsun, farkında değil misin?

"Hayır biri onu saçlarından tutup önce yerlerde sürüklese de biz de rahatlasak."

Amcamın birilerine telefondaki sesin kime ait olduğunu sorduğunu duydum. Grup üyeleri iyice huzursuzlanmıştı. "Adında bile meymenet yok anam."

"Masal?"

Emir amca, resmen birkaç dakika içinde yeğeninin sesini tanımıştı ya da radyodakiler söylemişti, bilmiyorum. Sonuç olarak Bal Böceği ifşa olmuştu. Masal panikle telefonu kapattı ve refleks olarak telefonu da fırlattı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Asal'ı umursamadık. İkimizin de dikkati radyodaki seslerdeydi. Bu telefondan rahatsız oldukları belliydi. "Yeğenimin kusuruna bakmayın. Belli ki şaka yapmak istedi." Emir amcanın sesi, mahcup bir o kadar da sinirliydi. Birkaç saniye içinde ortam eski tadına döndü. Sorun değil seslerini de gölgesinde bırakacak bir kahkaha duyuldu ve ardından gelen cümle tüylerimi diken diken yaparken "Acaba Enes mi?" diye düşündürdü.

"Yaptığı şaka değil ama kendini soktuğu durum fazlasıyla komik. Ergenliğine güldüğüm için üzgünüm ufaklık."

* * *

Kalabalık ailemize bir güneş doğmuştu ve gündemi-

miz neredeyse iki haftadır oydu. Bir bebeğin, tüm insanları bir araya toplaması hayret vericiydi. Bayramlar küsleri barıştırırdı ama bizim ailede buna bir bayram şekeri neden olmuştu. Aslında düşünürsek, iki bayram şekeri...

Hale ve Masal'ın barışmasını Güneş sağlasa da, Masal'la aramdaki sorunların hallolmasını sağlayan kişi Hale'ydi. Yine de radyo yayınına yaptığı 'şakanın' aramızda kavgaya dönüşmesini engelleyememişti. O grupla neden uğraşmak istediğini anlayamıyordum. Onlar kimdi ki? Amcamı zor durumda bırakacak ne yaşamış olabilirdi? Peki, o andan sonra neden ağzını bıçak açmıyordu. Bir nevi bana ders mi veriyordu?

Her zamankinden daha enerjik bir şekilde uyandım ve hızla okul için hazırlanmaya başladım. Gelen mesaj sesiyle telefonuma doğru yürüdüm. Ekranda görülen isim ve altındaki mesaj sıkıntılı bir biçimde nefes almama neden oldu.

Gönderen: Emre

Okula geldiğin gibi müzik kulübüne ışınlan. Seviliyorsun yakışıklı...

Dersler haricindeki çoğu vaktimizi müzik kulübünde geçirirdik ama Emre'nin bu seferki karın ağrısı başkaydı; okullar arası müzik yarışması! İyi müzik yaptığımızı salak saçma bir yarışmanın belirlemesine gerek yoktu. Öte yandan buna birçok okul katılıyordu. Hem de sadece liseler değil, üniversiteler de.

Kazanamama gibi bir durumda, Emre'nin ne kadar üzüleceğinin farkındaydım. Ben de bir o kadar sinirlenecektim. Bu yüzden en iyisi hiç bulaşmamaktı ama

Emre neredeyse bir haftadır sadece bu konuyu konuşuyordu. Ben hayır dedikçe o daha çok diretiyordu. Nedenini soruyordu. İhtimaller diyordum, kazanabileceğimizi söylüyordu. Bu çocuk gerçekten kafasına bir şey koydu mu, kolay kolay vazgeçmiyordu. Eminim ki şimdi de beni kulübe çağırmasının nedeni, bu yarışmaydı.

Hazırlanmam bittikten sonra aşağı indim. Mutfaktaki annemin yanağına öpücük kondurduktan sonra masadaki salatalıklardan birkaç tanesini ağzıma attım.

"Ben çıkıyorum."

Annem sucuklu yumurta ile uğraşırken "Daha kahvaltını etmedin," dedi. Yediğim zeytinin çekirdeğini çöp kovasına fırlatırken "Okulda bir şeyler atıştırırım," dedim. Annem itiraz etmeye kalktı. Ben ise bunu duymamak için, bu sefer diğer yanağından öpüp yürümeye başladım.

Mutfaktan çıkıp araba anahtarlarına doğru yürürken arkamdan bir ses duyuldu.

"Gidiyor musun?"

Masal, ilk kez kendi rızasıyla benimle konuşmuştu. Bunun şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak arkamı dönüp ikizimin baygın duran gözlerine baktım. Başımı evet anlamında sallayınca "Bekle ben de geliyorum," dedi. İşte şimdi kaşlarımın şaşkınlıkla havalanmasına engel olamamıştım. Bana barış çubuğu mu uzatıyordu?

Mutfağa girdi. Annemin itiraz ettiğini duyar gibiydim ama tıpkı benim gibi Masal da koşar adım yanından ayrılmıştı. "Hadi gidelim," diyerek yanımdan hızla geçerken "Bu saatte okulda ne işin var?" diye sordum. Önce duraksadı. Cevap vermek için ağzını açtı. Sonra bir şey hatırlamış olacak ki, aynı hızla kapattı.

"Seni ilgilendirse bilirdin. Gidelim."

Aman bana ne zaten, der gibi omuz silktikten sonra Masal'ın peşinden ilerledim. Evden ayrılıp yoğun trafiğin içinde yol bulmaya çalıştım. Arabanın içindeki sessizlik can sıkıcı bir hale dönüşünce radyoyu açtım.

Frekanslar arasında gezinirken Justin Bieber"in bir şarkısına rastladım. Göz ucuyla Masal'a baktığımda bakışlarını radyoya kaydırmış olduğunu gördüm. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sanırım bu şarkıyı seviyordu. O bana barış çubuğu uzattıysa ben de onun için bu adama birkaç dakikalık katlanabilirdim. Kanal aramayı bırakıp yola odaklandım.

Masal'ın mırıldanarak şarkıya eşlik etmesi gülümsememe neden oldu. Bunu fark etmemesi için başımı sol tarafıma doğru çevirdim. En azından hâlâ içeride, benim o baş belası ikizim duruyordu. Sırf bunu görmemi sağladığı için o meymenetsiz adama teşekkür bile edebilirdim.

Okula geldiğimizde, otoparkta tek tük arabaların olması, saatin erken olmasındandı. Arabadan inip yürümeye başladım. Nedense Masal'la aynı yere gittiğimizi hissediyordum. Çünkü hobi katına çıkmama rağmen peşimden ayrılmamıştı. Yükselen gitar sesi ve ardındaki melodik tını tanıdıktı ama Hale'nin neden şarkı söylediğini anlayamıyordum.

Açık olan müzik kulübünün kapısından içeri, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde girdim. Hale'nin gözlerinin her zamanki gibi kapalı olacağını biliyordum. Sesinin farklı ve etkileyici bir tonu olmasına rağmen kendine güvenmemesini anlamıyordum.

Emre bizi fark ettiğinde duracak gibi oldu ama devam etmesini işaret ettim.

"Love me like you do, love me like you do
Love me like you do, love me like you do
Touch me like you do, touch me like you do
What are you waiting for?"

Seçtiği şarkı tam onluktu. Emre gitarın tellerine son kez dokundu. Hale sesini yavaşça alçaltırken gözlerini açtı. O sırada Masal'ın alkışlamasıyla irkilen kız, elini kalbinin üzerine koyup diğer elinin başparmağıyla damağını ittirdi.

Emre gitarı yanındaki sandalyeye koyarken "Nasıl abi?" diye sordu. Gözlerimi Hale'ye kaydırdım. Beklentiyle bana bakıyor, ağzımdan çıkacak her sözü koşulsuzca kabul etmeyi bekliyordu.

"Güzel," dediğimde gülümsedi. Emre rahatlamış bir şekilde nefes aldı. "Yarışma için Hale'yi solist seçelim diyorum."

"Biz bu konuyu hallettik sanıyordum."

Hale'nin gülümsemesi azalır gibi oldu. Belli ki heveslenmişti. İşte en korktuğum şey; Emre üzülmesin diye uğraşırken, şimdi Hale hayal kırıklığına uğramasın diye çabalayacaktım.

"Ne yarışması?"

Masal'ın sorusuyla Emre ballandıra ballandıra yarışmayı anlatmaya başladı. Hale'ye de bu şekilde anlattıysa kızın heveslenmesi normaldi. Masal ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Böyle bir şeyi neden bize söylemedin?"

Hesap mı soruyordu o? Haftalar önce onunla konuşmamı istemediğini söylediğini unutmuş muydu?

"Emre, Hale'yi dinlemek istemese belki de yarışmadan hiç haberimiz olmayacaktı." Gerçekten sinirlenmişti ve bu şaşırtıcıydı. Genellikle dinlediğim müzikleri

kafa şişirtici bulurdu, evde saatlerce stüdyoya kapanmamı ise can sıkıcı. Şimdi müzik yarışmasına katılmadığım için bana kızıyor muydu yani?

"Katılmayacağımız için söyleme gereği duymadım."

Masal kaşlarını çatarken "Neden katılmayacakmışsınız?" diye sordu. Gerek olmadığını söyleyince kollarını göğsünde bağlarken "Ne demek gerek yok?" dedi. Bakışlarımı Masal'dan sırasıyla Hale ve Emre'ye kaydırdım.

"Bir yarışma bizim iyiliğimizi belirleyemez," dediğimde ukala bir kahkaha atan Masal "Korkuyorum demiyor da," dedi. Sertçe başımı ona çevirdim. Azarlar gibi "Korktuğum falan yok!" dediğinde "He Asal, he!" diyen ikizimi kendi ukalalığında boğmak istiyordum. "Oradan bakıldığında kıçı kırık bir yarışmadan korkacak biri gibi mi duruyorum?"

"O zaman neden katılmak istemediğini söyle."

"Söyledim," dediğinde mavi gözlerini kısan Masal "Gerçek nedenini söyle," dedi.

Bir an dilime gelen kelimeleri sessizce yuttum. Nedenimi söylediğimde, onlara güvenmediğimi sanacaklardı. Oysa onlara güveniyordum. Grubumuza Hale'nin katılması daha güçlü olmamızı sağlardı ama sonucunda neler olabileceğini kestiremiyordum. Sanırım ikizimin dediği gibi korkuyordum ama başarısız olmaktan değil, en yakınlarımın hayal kırıklığına uğramasından.

"Tamam, korkuyorum Masal, oldu mu?"

Masal kabullenmiş olmamın verdiği güvenle gülümsedi. "O zaman korkunun ecele faydası olmadığını öğrenme zamanı!"

İşte şimdi sinirlenmeye başlıyordum. Emrivakilerden hoşlanmadığımı bilmelerine rağmen hâlâ üzerime

gelmeleri sabrımı zorluyordu.

"Aslında korkunun ecele faydası oldu."

Masal bakışlarını benden Emre'ye kaydırdı. Gözlerimi kısarak en yakın arkadaşıma döndüm. Tedirgin bir halde gözlerini benden kaçırıp kızlara çevirdi. "Çünkü bugün kayıt için son gün."

Masal dehşetle iç çekip bana döndü. "Hemen gidip kaydı yaptırın, hadi."

Başımı iki yana sallarken "Asal hadi dedim!" diye uyardı.

"Sen bana emir veremezsin," dediğimde gözlerini kapatıp derin bir nefes alan Masal "O zaman rica ediyorum. Emre'yi de alıp yarışmaya kayıt yaptırmaya gider misiniz?" diye sordu. Gerçekten tam anlamıyla bir ricaydı, bir de dişlerinin arasından konuşmasa.

Dilimi şaklatınca sinirle ayağını yere vuran Masal, yüksek sesle inledi. Bencillik yaptığımı haykırdı. Diğerlerinin önünü kapadığımı... Şimdi bu kadar ısrarcı olmasının nedenini anlıyordum. Her şey Hale içindi ama üzgünüm Masal, benim reddetmem de onun için.

"Bensiz katılabilirler," dediğimde "Ya sabır!" diye bağırdı.

"Katılmasına katılabilirler, ama seninle olduğu kadar güçlü olamazlar. Sen tanıdığım en iyi bateristsin. Ayrıca yeni birini bulmak kolay mı? Bulsalar bile yarışmaya kadar o uyumu yakalamak için-"

"O yarışmaya katılmayacağım Masal Kara. Bu konu burada kapandı."

* * *

İkizim kelimenin tam anlamıyla sinir bozucuydu. Sırf kendi korkuları yüzünden, grup arkadaşlarının

önünü kesiyordu. Hale ve Emre somurtarak oturuyor, Asal ise bu durumu hiç umursamıyormuş gibi duruyordu. Her geçen saniye ikizimi öldürme planlarım daha da vahşileşiyordu. Arkadaşlarımın üzülmesini engellemek için bir şey yapmalıydım ama ne?

Tahtada saçma matematik soruları çözen kadını kontrol ederek telefonumu çıkardım ve çaktırmadan mesaj yazmaya başladım.

Gönderilen: Emre
Yarışma için ne gerekiyor?

Gönder tuşuna bastıktan sonra omzumun üzerinden arkama baktım. Çaprazımda oturan çocuk bir anda irkildi. Etrafı kontrol ederken telefonunu cebinden çıkardı ve masanın altına soktu. Hocayı kontrol ettikten sonra başını eğdi. Mesajı okuduğunu önce bana sonra Asal'a bakmasıyla anladım. Yakalanmamak için önüme doğru döndüm. Bir dakika geçmeden telefonum titredi.

Gönderen: Emre
Sadece bir form doldurup teslim ediyorsun. Grubun adı, hangi okul olduğu, iletişim bilgileri falan...

Kaçamak bakışlarla mesajı okudum. Aklım tüm hızıyla çalışmaya başladı. Kazanma ihtimallerinin yüksek olduğu bir yarışmaya salak saçma nedenlerden dolayı katılmamalarına izin veremezdim. Kaydı onlar yaptırmazsa ben yaptıracaktım. Belki bana kızacaktı ama başladığı işi bitirmesiyle meşhur olan ikizim, kayıt yaptırıldıktan sonra kaçamayacaktı ve o yarışmayı kazanmak için canla başla çalışacaktı.

Hale'yle göz göze geldik. Ne olduğunu sorar gibi başını salladı. Dudaklarımı oynatarak "Yok bir şey," dedim ve hızla mesaj yazmaya başladım.

Gönderilen: Emre
Kayıtlar nerede yapılıyor?

Mesajı gönderdikten sonra yine Emre'ye baktım. Yüzü mutlak şaşkınlıkla çarpılmışken bakışlarını bana kaydırdı. Dudaklarını oynatarak ciddi olup olmadığımı sordu. Başımı evet anlamında sallarken izlendiğimi hissettim. Çaktırmadan arkamdaki Asal'a baktığımda dikkatinin Emre'de olduğunu gördüm. Yakalanmanın verdiği panikle önüme döndüm.

O sırada zil çaldı. Sanki şalter kaldırılmış gibi sınıfta sesler yükseldi. Öğle arasıydı ve sınıf yaklaşık on saniyede boşalmıştı.

Kafamdaki planı harekete geçirmek için bundan iyi zaman olamazdı. Eşyalarımı çantamın içine tıkarcasına doldururken Hale nereye gittiğimi sordu. Ona da toparlanmasını söylediğimde arkamdaki bir ses duraksamama neden olmuştu.

"Nereye?"

Asal'ın ne zamandır tepemde dikildiğini bilmiyordum. Yavaşça başımı kaldırdım ve sorgulayıcı ifadesine bakarak "Teyzemlere," dedim. Gelişigüzel verdiğim cevap ne kadar inandırıcıydı bilmiyordum ama sanırım ufak kuzenimi kullanmak akıllıcaydı. "Güneş'i özledim," deyip ayağa kalktım.

Asal inanmadığını belli eden bakışlarıyla bana bakmayı sürdürdü. Hale de toparladığı çantasıyla ayağa kalktı.

"Okuldan sonra görebilirdiniz," dediğinde Asal'a

döndüm. "Sizden bana fırsat kalmıyor ki. Şimdi gidip kimse yokken doyasıya seveceğim kuzenimi."

"Uzaktan." Asal ukala bir gülümsemeyle bana bakarken "Seni sevdiğim gibi işte," dedim. "Uzaktan..."

Afallamış bir halde bana bakarken arkamı döndüm ve Hale'nin koluna girip yürümeye başladım. Bal Surat hiçbir şey anlamasa da, benim hızlı adımlarıma ayak uydurdu. Bahçeye çıktık, okulun çıkışına doğru yürüdük.

Yoldan geçen bir taksiye el edip durdurdum. Apar topar bindik. Emre'nin son attığı mesajı okuyup taksiciye İTÜ Maslak Kampüsü'ne gideceğimizi söyledim.

"Ne!"

Hale çığlıkvari bir sesle kulağımın dibinde bağırdı. Yüzümü buruşturarak kapıya doğru kayıp aramıza mesafe koydum. "Biz Güneş'i görmeye gitmiyor muyuz?"

Başımı hayır anlamında sallarken "Yarışmaya kayıt yaptırmaya gidiyoruz," dedim. Gözleri dehşetle büyüyen kız "Asal yarışmaya katılamayacağını söyledi," deyince yapmacık bir ifadeyle şaşırırken "Gerçekten mi? İyi ki söyledin. Bilmiyordum," dedim. Hale bozulmuş bir şekilde bakarken gözlerimi devirdim.

"O katılmak istemezse, biz de onu mecbur bırakırız. Biliyorsun, sırf adı orada yazıyor diye o yarışmayı kazanmak için çabalayacak."

"Asal'ın arkasından iş çevireceğiz yani," dediğinde rahatsız olduğu her halinden belliydi. Asal'la ortak olup benim arkamdan iş çevirirken her şey güzeldi de, şimdi mi sorun olmuştu.

"İntikam soğuk yenir Haleciğim. Bu sefer de bana yardım edersin diye umuyorum."

* * *

Yol git git bitmezken, yine bir kırmızı ışığa takılmıştık. Allah'ım, bu Maslak trafiği, öğlen saatlerinde bile kalabalık olmayı nasıl başarıyordu? Oflayarak başımı cama dayadım ve yanda duran arabaların içindeki insanları izlemeye başladım. O sırada duyduğum motor sesleriyle başımı arkaya çevirdim.

İki motorlu, araçların arasından geçiyordu. Nedense bir heyecan dalgası bedenimi kapladı. Yanımızdan geçmeleriyle önüme döndüm. Biraz ileride durdular. Nedense arkadaki iri yapılı adam tanıdık gelmişti. Kask taktığı için kim olduğunu anlayamamıştım.

Gözlerim motoruna kaydığında dudaklarım yavaşça aralandı. Plakaya baktım. Enes'in plakasını andırıyordu. Tekrar motorcuya alıcı gözle baktım. Fiziken hatırladığım gibiydi. El yordamıyla Hale'yi bulup dürtmeye başladım.

"Hale, Enes... Enes değil mi?"

Bir ipucu görmek umuduyla gözlerimi motorlu adamdan ayırmadım. Hale üzerime doğru eğilip kimden bahsettiğime bakmak için camdan dışarıyı inceledi. Başını sertçe motorlulara doğru çevirdim. Acıyla inleyen kız "Masal," diye bağırdı. "Boynumu kıracaksın."

"Bak orada işte!"

Hale, tek eliyle boynunu ovalarken gösterdiğim yere baktı. "Bal Böceği, adamların kafasında kask var. Enes olup olmadığını götünden mi anlamamı istiyorsun?"

Gözlerimi fal taşı gibi açarak Hale'ye döndüm. Küfür ettiği zamanlar, sanki dünyanın en kötü şeyini yapıyormuş gibi hissediyordum. O derece ağzı-

na yakışmıyordu. Hoş, göt demek çok da küfür sayılmazdı. Bir dakika ya, o götünden Enes olduğunu anlayabilir miydi? Benim sevdiceğimin hangi ara o kalkık poposunu incelemişti de...

Arabanın hareket etmesiyle yeşil ışık yandığını anladım. Motorlular saniyede gözden kaybolurken "Abi, şu motorluları takip et!" dedim. Sanki tam tersini söylemişim gibi sağa yanaşan adama "Yahu sana dur mu dedim ben?" diye sordum.

Durdu. Şaka gibi, adam beni umursamayıp arabayı durdurmuştu. "Abi sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Taksici dörtlülerini yakıp arkasını döndü. "Geldik," dediğinde dışarıyı inceledim. Resmen Enes aklımı başımdan almıştı.

"İçeri girilmiyor mu?" diye sorduğumda ilerideki kapıyı gösterdi. "Taksiyle içeri girmemiz için dolaşmamız lazım kardeşim. Değişim saati yaklaşıyor. Bak şu kapıdan içeri girdiğin an kampüstesin."

Resmen paramla rezil oluyordum. "İyi," diyerek borcumu sordum ve adama parayı uzattım. "Üstü kalsın!"

Arabadan öfkeyle indim. Hale'nin taksiciden özür dilediğini işitiyordum. Kapıyı kapatıp yanıma gelmesiyle gaza basan adam, saniyede gözden kayboldu.

"Bunu az önce yapsaydın ya!"

Ardından avazım çıktığı kadar bağırdım. Yanımızdan geçen birkaç kişi bana doğru döndü. Hale utanmış bir şekilde susmamı işaret etti. "Ne sus ya? Göz göre göre Enes'i kaçırdık."

"Daha Enes olup olmadığını bile bilmiyorsun Bal Böceği."

"Oydu!" diye bağırarak ayağımı yere vurdum. Hoş, yakalasak ya da nereye gittiğini öğrensem ne yapacaktım? Onu araştırdığımı düşündüğü için beni az kalsın öldürecek olan adamın karşısına çıkacak halim yoktu ya. Yine de, beni dinlemeyen taksici yüzünden tüm tepe tüylerim hazır ola kalmıştı.

"Oysa o! Okuldan Enes'i takip etmek için mi kaçtık biz?"

Hale haklıydı. Resmen çocuk aklımı başımdan almış, buraya neden geldiğimizi unutturmuştu. Son kez, gittiği yöne doğru baktım. Hale gözlerini devirerek koluma girdi ve beni çekiştirmeye başladı. Taksicinin söylediği kapıdan girdik. Güvenliklere kimliğimizi bırakırken yarışma kaydının nereden yapıldığını sorduk.

Anlattıkları yönlerle kafamda kroki çizerken teşekkür ettim ve turnikelerden içeri girdik. Söyledikleri tarafa doğru yürürken ağaçlı bir yol bizi karşıladı. Sanki üniversitede değildik, ormanda gezintiye çıkmıştık. Üniversitelerin bu kadar güzel olduğunu bilseydim işi baştan sıkı tutardım.

Kampüs o kadar büyüktü ki yürü yürü bitmiyordu. Merdivenden in, sağa dön yürü, tekrar sağ yap yürü, yürü... Sanırım burada okusam, bir yerden bir yere gitmek için araba kullanmayı öğrenmeyi düşünebilirdim.

Nihayet söyledikleri meydan gibi yere geldiğimde küçük dilimi yutmamak için kendimi zor tuttum. Resmen kampüsün içine ayrı bir şehir kurulmuştu. O kadar kalabalıktı ki, iğne atsak yere düşerken birkaç saat geçerdi. Yerdeki çimler bile, insanlardan görünmüyordu.

Gözüm büyük bir afişin önünde duran masaya

takıldı. Hale'nin koluna girip o yöne doğru yürümeye başladım. Peşimde yaprak gibi savrulan kız "Masal yavaş!" diye bağırdı. "Zaten herkes bize bakıyor, koşarak dikkatleri daha çok üzerimize topluyorsun."

Yine haklıydı. Okula girdiğimizden beri, yanımızdan geçen herkes bir kere bizi baştan aşağı süzüyordu. Keşke kolej formalarıyla gelmeseydik, belki o zaman çok fazla dikkat çekmezdik. Neyse, olmuşla ölmüşe çare yoktu. Bu bakışlardan kaçmak için işimizi çabuk bitirmemiz gerekiyordu.

Kayıt yapılan masanın önünde durduk. Kendi aralarında konuşan bir grup genç bizi fark etmeyince kibar bir şekilde boğazımı temizledim. Kızlardan biri bana doğru dönünce elimi kaldırıp "Selam," dedim. Kız baştan aşağı beni süzdükten sonra "Evet?" diyerek karşılık verdi. Yanındaki arkadaşları da bize doğru dönmüştü. Nedense gerildiğimi hissettim.

"Biz... Ee... Yarışmaya kayıt yaptıracaktık."

"Siz mi?" Ukala ses tonuyla gözlerim kısıldı. Şimdi kavga etsek boşuna işleri yokuşa sürecektim. O yüzden sessiz kalmayı tercih ettim.

Kız önünde duran formlardan birini uzatırken "Bunu doldurun yeter," dedi. Elinden yırtarcasına kâğıdı aldım. Hale gerginliğimi anlamış gibi koluma girdi ve "Teşekkürler," diyerek beni çekiştirdi.

"Tişikkirlir! Ne teşekkür ediyorsun ya. Görmedin mi nasıl alay etti bizimle?"

"Alay etti diye kız kavgası gibi saç baş dalalım istersen. Sen karşıdaki meslek liselileri çok izliyorsun sanırım. Hadi formu dolduralım. Kayıt olalım ve şu üzerimizdeki gözlerden uzaklaşalım."

Hale yine, yeni, yeniden haklıydı. Biz buraya kavga için gelmemiştik. Kavga edeceksek bile müziğimizle

edecektik. En azından onlar edecek ben de "Yürüyün be!" diyerek tezahüratta bulunacaktım. Kalem çıkarırken "Dön arkanı," dedim ve Hale'nin sırtında formu doldurmaya başladım.

Grup adı: İronistler
Katıldıkları okul: Gezer Koleji

İletişim bilgilerini de yazdıktan sonra "Tamamdır," dedim. "Hadi bitirelim şu işi." Tam arkamı dönüp birkaç adım atmıştım ki bir şeyin bana çarpması ve kendimi iki seksen yerde bulmam bir oldu. İlk şoku attıktan sonra refleks olarak eteğimi düzeltmeye çalıştım.

"Masal!"

Endişeyle yanıma eğilen Hale bir şeyimin olup olmadığını sorarak yattığım yerden doğrulmama yardım etti. O sırada önüme uzanan elle başımı kaldırdım. Bir meteor parçası mahcup bir şekilde bana bakıyordu.

"Sen ne yapıyorsun ya!"

"Çok özür dilerim. Ben seni fark etm–"

Elimin tersiyle çocuğun eline vurdum ve Hale'nin yardımıyla ayağa kalktım. "Demek ki akıl yaşta falan değil, başta. Üniversiteli olmuş ama..."

"Özür diledim dedim ya."

Üzerimi düzeltirken aklıma gelen şeyle "Form!" diyerek etrafa bakınmaya başladım. Gördüğüm manzarayla "Sen ne yapıyorsun ya!" diye bağırdım. Çocuğun şaşkınlıkla alnı kırışırken Hale'ye baktı. "Kafasını fazla mı sert çarptı? Belli bir saniyeden sonra tepkilerini tekrarlıyor sanırım."

"Ayağını kaldırsana be!"

Çocuk başını eğdi ve dehşetle iç çekerken "Çok özür dilerim. Ben fark etmedim," deyip geri çekildi.

"Kafanı da çarpmadın ama. Belli bir saniyeden sonra tepkilerini tekrarlıyorsun sanırım," diye söylenerek yerdeki kâğıdı aldım. "Of ya! Resmen damga gibi 42 numara ayakkabı izi çıkmış ya!"

"Tamam Masal, uzatma. Yanlışlıkla olmuş işte. Yenisini doldururuz." Bıkmış bir şekilde nefes aldım. Az önceki kıza doğru yürüdüm. Formu gösterip "Yeni bir form alabilir miyim?" diye sordum. Kız sinir bozucu bakışlarıyla bana döndü ve elimdeki ayak izli kâğıda baktı.

"Formlar sayılı canım."

Alt tarafı bir form doldurup gidecektik ama evren resmen bizimle dalga geçiyordu. Acaba Asal'ı dinleyip kayıt yaptırmaktan vazgeçse miydim? Pes etme Masal. Buraya kadar gelmişken pes etme! Sakin kalmak için derin bir nefes aldım.

"Hepsini ver demiyorum zaten. Bir tane daha istiyorum sadece."

"Üzgünüm veremem." Bu seferki nefesimi sabır diler gibi almıştım. "O zaman böyle kabul etmek zorundasınız," diyerek masaya koyduğum formu elinin tersiyle itti. "Bu form zarar görmüş. Böyle kabul edemeyiz."

Dişlerimi sıktım. Onun verdiği acıya odaklanarak dikkatimi dağıtmaya, gerilmemek için bu acıya odaklanmaya çalıştım. Arkamı döndüğümde Hale'nin endişeyle beni izlediğini gördüm. Yanındaki çocuk daha da sinirlenmeme neden olurken "Yaptığını beğendin mi?" diye bağırdım. "Senin yüzünden yarışmaya katılamıyoruz!"

"Masal, sakin olur musun?"

Dişlerimi sıka sıka kesik nefesler aldım. Sakinleşemeyeceğimi anladığımda tek ayağımın üzerinde arkamı dönüp ellerimi sertçe masaya vurdum.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

O kadar yüksek sesle bağırmıştım ki çevremizdeki herkesin odak noktası olmuştuk. O kadar sinirliydim ki titriyordum. Yumruklarımı sıktım.

Kız, masadan destek alarak ayağa kalktı. "Hayır," diyerek kollarının göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ukala bakışlarıyla beni süzerken "Kimmişsin?" diye sordu.

Bir an masanın üzerinden atlayıp kızın saçını başını yolmak istedim. Daha sonra Hale'nin meslek liseli benzetmesiyle olduğum yerde durdum. Gözlerimi kapatıp içimden ona kadar saymaya başladım. İşe yaramasını umuyordum. Tam ona geldiğimde derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. Cevap vermek için ağzımı açıyordum ki duyduğum kalın ses nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Masal Kara. Demir Kara'nın biricik şımarık kızı!"

Başımı Enes'e doğru çevirdim. Az önceki motorlulardan biri olduğu, üzerindeki kıyafetten belliydi. Burada mı okuyordu yani? Acaba hangi bölüm? Olsa olsa, egoistoloji okurdu bu!

Yüzündeki tanıdık ifadesizliği görünce rahatladım. En azından en son gördüğüm gibi bana bakmıyordu. Şımarık mı demişti o bana? Bana, bana, Masal'ına...

"Uzatma Ceyda. Bir formdan bir şey olmaz. Benim hatamdı."

Ne demek benim hatamdı. Kızın yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Hışımla aldığı kâğıdı kafama atarcasına bana uzatırken "Dikkatli ol. Bir tane daha

vermem," dedi.

Ah haspam! Sanki ben bir tane daha doldurmaya çok hevesliydim. O yaptığın atarı şu yanımda duran kas yığınına yapsana. Sonuçta formu mahveden o. Beni bu zor durumdan kurtaran da o, şimdi benim ona teşekkür mü etmem lazım?

"Teşekkür etmene gerek yok."

Lanet olsun, sesli mi düşünmüştüm ben! "Etmeyeceğim zaten. Formumu mahvettin. Şu kızla tekrar muhatap olmama neden oldun. Beni sinir krizine soktun. Bir de bunun için teşekkür mü edeceğim? Hiç işim olmaz yürüyen Lego!"

Bu cesur cevabımın üzerime gelmesine neden olacağını düşündüm. Onu rahatsız edeceğini... Ters ters ona bakmayı sürdürerek söylediklerimin arkasında olduğumu gösterdim. O ise başını iki yana sallayarak öne eğdi. Gülüyor muydu o?

"Formunu ben değil de en yakın arkadaşım mahvettiği için teşekkürün yanında sanırım artık özür de dilemen lazım."

Gözlerimi Hale'nin yanındaki meteora çevirdim. Demek ki diğer motorlu buydu. Allah'ım, bu çocuğun neden kendi gibi arkadaşları vardı. Hepsi taş, hepsi kaya...

Çocuk yanımıza geldi. Enes'e kaçamak bir bakış atıp elini uzattı. Kendini tanıtırken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Adım Deniz... Deniz Kaya."

* * *

Masal'ın aklından neler geçiyordu bilmiyorum ama matrak bir kahkaha atması an meselesiymiş gibi görünüyordu. Çocuğun uzattığı ele, iğrenç bir şeymiş gibi baktık-

tan sonra "So?" dedi.

Deniz, Enes'e baktıktan sonra Masal'ı taklit ederek "So?" dedi. Bu daha çok neden böyle bir şey dediğini anlamadığı içindi.

"Yani bundan bize ne?"

Sanırım benim arkadaşım kavganın üzerine üzerine gidiyordu. Hızla yanına gidip elindeki formu aldım ve masanın bir köşesinde doldurdum. O sırada Deniz denen çocuğun Masal'a terbiyeden yoksun olduğunu söylediğini işitiyordum. Hâlâ ayakta Masalları izleyen kıza formu teslim ettim. Daha sonra Bal Böceği'nin koluna girdim.

"Her şey için teşekkür ederiz," dediğimde Masal bakışlarını bana çevirdi, "Ve arkadaşımın adına özür dilerim," diye devam ettim.

"Ne!"

"İyi günler."

Masal'ı kolundan çekiştirmeye başladım. Önce ayak direse de, pes etmeyeceğimi anladığında adımlarıma ayak uydurdu. Eneslerin görüş alanından olabildiğince hızlı çıktık.

Masal elimden kurtulurken "Ne yapıyorsun sen Hale?" diye sordu. Duraksayıp bıkmış bir şekilde arkamı döndüm. "Ne yapmışım?"

"Bizim hiçbir suçumuz yokken neden özür diliyorsun?"

"Çünkü kavganın daha fazla uzamasını istemedim. Fark etmemiş olabilirsin ama Enes sinirlenmeye başlamıştı ve en son sinirli olduğunda hüngür hüngür ağladığını hatırlıyorum."

"Hiç de bile," diyen Masal kollarını göğsünde sinirle bağladı. "Ben o zaman size olan sinirimden ağlamıştım."

İnanmış gibi yaparak başımı salladım. "Hale!"

O sırada Masal'ın telefonu çalmaya başladı. Gözlerini benden ayırmadan öfkeyle telefonunu çantasından çıkardı. Arayan kişiye baktığı an yüzü mutlak bir şaşkınlıkla çarpıldı. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde şaşkınlığının ardındaki endişeyi fark ettim. Sanırım arayan kişiyi biliyordum.

"Asal mı?"

Başını evet anlamında sallarken ekrana baktı. "Açmayalım," dediğinde sen bilirsin der gibi omzumu silktim. Biraz da olsa Asal'ı tanıyorsam Masal'ı açana kadar arar, eğer açmazsa beni aramaya başlardı. "Hâlâ arıyor."

"Açana kadar da aramaya devam edecek."

Masal bana baktı. Sıkıntıyla iç çekerken telefon sustu. Bir an "Oh be!" diye bağıran Masal "Lütfen bir daha arama," diye devam etti ama telefon tekrar çalmaya başladı. Olduğu yerde tepinen Masal mızmızlanırken "Ne yapacağız Hale!" diye sordu. Bilmediğimi belli edercesine omzumu silktim. Nasılsa Masal bu durumdan kurtulmak için de bir yalan uydururdu.

"Şimdi açmazsam seni arar. Aramasa bile evde karşıma çıkar. Of Allah'ım, of! Bari şu günü atlatsaydık." Korkunun ecele faydası olmadığının farkındaydı. "Daha fazla sinirlenmeden açsam iyi olacak," dediğinde başımı tamam anlamında salladım. Derin bir nefes aldı ve telefonu açıp kulağına götürdü.

"En sevdiğim ikizim."

Yüzündeki kasılmış tebessümü tutmakta zorlanırken "Özledin değil mi beni? Ondan bu sorgu sual," diye devam etti. Asal'ın sesini bu kadar uzaklıktan bile duyabildiğime göre, özlediği için değil bir şeyleri fark ettiği için aramıştı.

"Teyzemlerden şimdi çıktık. Taksi bekliyorduk."

Bir an yüzündeki gülümseme soldu. "Yok, gerek yok. Biz geliriz." İşte şimdi zurnanın zırt dediği yerdeydik. Buradan Nika teyzelere gitmek nereden baksan iki buçuk saatimizi alırdı ki Asal'ın gitmesi bir saat sürmezdi. Masal'ın gözleri büyüdü. Bir süre hareketsiz kaldı. Asal'ın sesini duyamıyordum, sanırım telefonu kapatmıştı. Masal'a doğru yürüdüm ama o donmuş ifadesini bozmadı.

"Bal Böceği?"

Ağır çekimde bakışları bana döndü. Nefes almıyor gibi duran arkadaşım "Geliyor," deyince panikledim. "Hemen taksi bulalım. Hadi."

"Buraya geliyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Burada olduğumuzu nereden biliyordu? Tabi ya, Emre... Kesin ağzında yaş bakla ıslanmayan arkadaşımız, dayanamayıp her şeyi yumurtlamıştı. İşte şimdi korkmaya başlamıştım. İkinci kez arkasından iş çevirmiştik ve o beni daha ilk seferi için affetmemişti bile.

"Masal ne yapacağız?"

Sesim telaşımı açığa vuruyordu. "Ne oldu?" diyen Masal gözlerini kısarken "Az önce omuz silkip duruyordun," diye devam etti. "Bulacağız bir şeyler."

"Sonumuz hayır olsun," dediğimde derin bir nefes alan Masal "Bence gazamız mübarek olsun," dedi. Gölge bir yer bulup oturduk ve ecelimizin gelmesini beklemeye başladık.

* * *

Gerilim dolu dakikalar, olduğundan daha da hızlı geçerken, yemediğim tırnak kalmamıştı. Kafamda bir sürü düşünce dolanıyor, hepsi kötü bir şekilde son buluyordu. Asal, asla beni affetmeyecekti. Affetse bile eminim ki, bir

daha güvenmeyecekti. Güvense bile... Of Allah'ım ya! Ben neden Masal'ın aklına uyup buralara kadar gelmiştim ki?

Masal'ın telefonu tekrar çaldı. İkimiz de irkildik ve çimlerin üzerinde duran telefona baktık. Asal'ın ismi belki de ilk kez beni korkutuyordu. Masal uzanıp telefonunu eline aldı ve derin bir nefes alarak kulağına götürdü.

"Kasına kurban olduğum, geldin mi?"

Masal'ın yapma sevgisi sıkıntıyla iç çekmeme neden oldu. Bu kız gerilim anında neden daha fazla saçmalıyordu? Hayır, Asal'ın bir şeylerden şüphelenmeyeceği varsa da, sırf bu yüzden şüphelenebilirdi.

"Yazdan kalma bir günün tadını çıkarıyoruz çimlerde."

Asal'ın sesi yine duyulmaya başlamıştı. Zaten sinirli olan adamın, daha da sinirlerini bozmak için uğraşan arkadaşımın kolunu çimdirdim. Acıyla çığlık atan Masal'a adam gibi olduğumuz yeri tarif etmesini söyledim. Telefonu kulağı ve omzunun arasına sıkıştıran Bal Böceği, çimdirdiğim yeri ovalarken Asal'a bulunduğumuz yeri tarif etti.

Telefonu kapatırken "Morarırsa için sızlamayacak mı?" diye sordu.

"Onu morarırsa düşünürüz."

Dudağını büzerek kolunu ovalamaya devam etti. Kısa bir süre sonra Audi R8 önümüzde durdu. Allah yardımcımız olsun, diye dua ederek ayağa kalktık. Asal öfkeyle arabadan indi. Güneş gözlüklerini çıkartarak üzerimize doğru yürümeye başladı. Arkamı dönüp tabanlarım yanana kadar koşmak istedim.

"Kaçabiliriz ama saklanamayız Bal Surat." Gerilim anlarındaki en kötü özelliğim sesli düşünmemdi. Tıpkı şu anda olduğu gibi...

Masal'la birbirimize daha çok yaklaştık. Birbirimizden güç almak istercesine kol kola girdik.

"Burada ne işiniz var?"

Asal tam önümüzde durdu. Kahverengi gözlerinde ara ara çakan kıvılcımların, birazdan bizi yakacağının farkındaydım. "Üniversite hayatını merak ettik," diyen Masal tıpkı saatler önce yaptığı gibi dişlerini sıka sıka gülümsedi. "Sakın bana yarışmaya kayıt yaptırdığınızı söylemeyin."

"Tamam söylemeyiz."

Sıkıntıyla inledi. Öyle bir ses çıktı ki sanki etrafımızdaki ağaçların gövdelerine çarpa çarpa birkaç saniye havada asılı kaldı. Artık Masal'la yapışık ikiz kadar yakındık. İkimiz de gergindik. Bunu kasılı kalmış vücutlarımızdan anlayabiliyordum.

"Ben size bu yarışmaya katılmayacağımızı söylemedim mi?"

"Söyledin."

Korkusuna rağmen verdiği cesur cevaplar yüzünden Masal'ı tebrik etmek istemiştim. "O zaman neden kayıt yaptırdınız?" diye sorduğunda kolumdan çıkan Bal Böceği, "Söyledin dedim, dinleyeceğimi söylemedim," deyip kollarını göğsünde bağladı.

Asal'ın yumruklarını sıktığını gördüğümde kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı. Bana bakmıyor olması iyiye işaret değildi.

"Nerede yapılıyor bu kayıt?"

Allah'ım, onca emek, onca rezillik boşa gidecek, Asal kesin yarışmadan geri çekilecekti. Masal'a baktım. Onun da yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı ama sanırım geri çekilmekten çok başka bir şey düşünüyordu.

"Ne yapacaksın diye sormaya korkuyorum," dediğinde gözlerini kısan Asal "İşte şimdi korkunun ecele faydası

yok Masal Kara," dedi. "Düşün önüme ve beni kaydın yapıldığı yere götürün."

"Asal lütfen, bir daha düşün, daha iyi düşün."

"Masal!"

"Ya, geri çekilsen eline ne geçecek? Ama katılırsan şan, şöhret, para, pul..." Masal gittikçe saçmalamaya başlamıştı. Zaten bu saydıkları Asal'da istemediği kadar vardı. Masal da bunu fark etmiş olacak ki, saçmalıklarını daha fazla devam ettirmedi.

Ağlamaklı bir ses tonuyla "Ya ben o kaydı yaptırmak için neler çektim biliyor musun?" diye sorunca "Umurumda değil," diye cevap aldı. Ağlamasının da yalan olduğu anında öfkelenmesiyle anlaşılmıştı.

"İyi!" diye bağırdıktan sonra koluma girdi ve beni çekiştirerek yürümeye başladı. Yine başladığımız yere dönmüştük. Tüm gözler üzerimize toplanıyor ama bu sefer sabit kalmıyordu. Özellikle de kızların gözleri bizden arkamızdaki Asal'a kayıyordu ve ifadeleri mide bulandırıcı şekilde değişiyordu. Allah'ım, şu çocuğu bu kadar yakışıklı yapmak zorunda mıydın? Hoş, Demir amca ve Elif teyzeden ne kadar çirkin bir çocuk çıkar, orası muammaydı.

Masal etrafa kaçamak bakışlar atarak ilerlerken "Enes'i görüyor musun?" diye fısıldadı. Ah be! Nasıl unutmuştum? Bir de başımızda Enes derdi vardı ve az önceki gibi sürpriz bir şekilde karşımıza çıkarsa neler olabileceğini düşünmek istemiyordum. Etrafa bakındım. O kadar kalabalıktı ki adam akıllı yüzleri seçemiyordum.

"Görünürde yok gibi."

Masal kayıt masasına gelmeden durdu ve Asal'a döndü. Başıyla ilerideki masayı gösterirken "Bir daha o kızla muhatap olmam," dedi. Dehşetle Bal Böceği'ne baktım.

Kediye resmen ciğer emanet eder gibi, Asal'ı kıza gönderiyordu. Eminim ki o kız da buradaki kızlardan farklı değildi ve sonsuz aşkımı düşüncelerinde pis emellerine alet edecekti.

"Ben hallederim," diyerek Masal'ın kolundan çıktım. Asal "Gerek yok," diyerek yürümeye başladı. Hâlâ benimle göz teması kurmamıştı. Gözlerim alev alev yanıyor, yaşlar göz pınarlarımda hazır olda bekliyordu. Ah Masal ah! Senin yüzünden yine kötü olan ben olacağım!

Asal masaya yaklaştığında az önceki kız ayağa kalktı. Yüzünü tam göremiyordum ama arkasındaki arkadaşlarının hayran bakışlarından çok da farklı olduğunu sanmıyordum. İçimi rahatlatmak istercesine derin bir nefes aldım. Neyse kız en azından onun cazibesine kapılıp yarışmadan geri çekilmemize izin verirdi. Böylece Asal bizi öldürmez, süründürürdü.

"Masal!"

Asal'ın gür sesi irkilmeme neden oldu. Masal etrafta Enes'i aramayı kesip ikizine döndü. "Buraya gel!" diye bağırdığında başını hayır anlamında salladı. Asal burnundan derin bir soluk aldı. Sakin kalamaya çalıştığının farkındaydım. "Sana buraya gelmeni söyledim." Ama başaramıyordu ve Masal böyle yapmaya devam ederse daha da sinirlenecekti.

Bal Böceği'ni arkasından itekledim. Öne doğru birkaç adım atınca omzunun üzerinden bana baktı. "Git," diye fısıldadığımda aniden elimi kavradı ve beni de beraberinde götürdü.

"Yaptığınızı beğendiniz mi?"

Bu sefer hem benim hem de Masal'ın gözlerine bakıyordu. Bir an az önceki gibi bakmamasını dilemiştim çünkü şu anda beni ayakta tutan tek şey, dayandığım arkada-

şımdı. "Ne oldu ki?"

"Geri çekilemiyormuşuz, çünkü tüm formlar kurula teslim edilmiş!"

İşte şimdi ayvayı yemiştik. Masal soğukkanlı bir ifadeyle "Kuruldan isteriz," deyince Asal dişlerini göstererek inledi. "Anında işleme giriliyormuş ve numara verildikten sonra iptal edemiyormuşuz!"

Masal keyifli bir gülümsemeyle "Harika, o zaman katılıyoruz," dedi. Gerçekten yangına körükle gidiyordu.

"En yakın zamanda bateri çalmayı öğrensen iyi olur Masal Kara. Çünkü ben katılmıyorum."

Asal bakışlarını bana çevirdi. İşte şimdi ağzından iyi şeyler çıkmayacağına emindim. Dudaklarını araladı. Kelimeler dilinin ucunda dolanır gibi oldu. Soluk alışverişi hızlandı. Gözleri kısıldı. Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Dudakları hafifçe kıpırdıyordu. Sakinleşmek için yine saymaya başlamıştı. Gözlerini açtı. Sessizce yutkundum.

"Bu iki etti Hale Erdem. İnan bana üçüncüsünde değil seninle konuşmak, bir daha yüzüne bile bakmam."

* * *

"Sen de mi Brütüs?"

Sanırım şu anda Jül Sezar'ı daha iyi anlıyordum. Emre, Masal ve Hale'nin hançerlerini teker teker sırtımda hissediyordum. Bu hayatta kimseye güvenmemek lazımdı belli ki, kardeşlerine bile...

Öfkem vücut bulmuş, yanımda oturuyor ve beni daha hızlı araba sürmem konusunda gazlıyordu. Ben de sanki kendi aklım yokmuş gibi onu dinliyor, gaza bastıkça basıyordum. Arabaların yanından o kadar hızlı geçiyordum ki çoğu refleks olarak sağa sola kaçma ihti-

yacı duyuyordu. Altımdaki canavar kükrüyor, çıkardığı sesle yeri göğü inletiyordu. Kısa bir an sonra soluğu kulüpte aldım. Sanki bir rüyadaydım ve buraya geldiğimi fark etmemiştim.

Ani bir frenle girişin tam önünde durdum. Tüm bakışlar bana döndü. Ben ise adrenalinin etkisiyle gülümsüyordum. Hızlanan nefesim kulaklarımda uğulduyordu. Başımı geri eğip koltuğa yasladım. Boğazım kurumuştu. Yutkundum. Sakinlemeye çalıştım. Garip ama rahatladığımı şu anda fark ediyordum.

Adamların bakışlarını daha yoğun hissettiğimde derin bir nefes aldım ve arabadan indim. Daha ilk saniyeden lastik ve balata kokusu burnumun direğini sızlatmıştı. "Hoş geldiniz Asal Bey," diyen adama başımla selam verdikten sonra arabayı otoparka çekmesini emrettim. Başka kimseyle göz teması kurmadan kulübe girdim.

Sanırım kendimi en huzur hissettiğim yer burasıydı. O yüzden canımın sıkkın olduğu her an kendimi burada buluyordum.

Etrafı kolaçan ederek merdivenlerden indim. Durağandı. *Garip.* Bir an mutfağa yönelmek istedim ama okuldan erken çıktığım aklıma geldi. Saate baktım. Eminim ki Bahar daha gelmemişti. Bu yüzden çalışma odasına doğru yürüdüm. İşittiğim seslerle kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Babamın bu saatte burada ne işi vardı?

Adımlarımı yavaşlattım. Neredeyse hiç ses çıkarmadan çalışma odasına doğru yürüdüm. Kapının kapalı olmasını fırsat bilip kapının önünde durdum. Uzun sessizlikler anlayamadığım konuşmalarla bölünüyordu. Kulağımı kapıya doğru yaklaştırdım. İçerideki huzur-

suzluğu buradan bile hissediyordum. Bir anda kapının açılmasıyla gözüne far tutulmuş tavşan gibi kalakaldım. Babam, saniyelik şaşkınlığını öfkeli ifadesinin ardına gizledi.

"Asal."

Duruşumu düzeltirken "Baba," dedim.

"Senin şu anda okulda olman gerekmiyor muydu?" diye sorduğunda başımı evet anlamında sallarken "Senin de holdingde olman gerekiyor sanırım," diye cevap verdim. Gözlerim kısa bir an bana arkası dönük duran Cem babaya kaydı. Sanki burada olduğumdan bihaberdi. Başını ellerinin arasına almış, öne eğmişti.

"Sanırım hesap verme yaşımı geçeli çok oldu, ha oğlum?" dediğinde bakışlarımı tekrar babama kaydırdım. Endişeli ifademi fark etmiş olacak ki çatık kaşlarını makul bir ölçüde gevşetti ve omzunun üzerinden arkasına, Cem babaya baktı.

"Akşam için her şeyi ben ayarlayacağım Cem."

Cem babanın ağzını bıçak açmayıp sadece başını tamam anlamında salladı. Bir şey olmuştu. Ters giden bir şey... Babam bana dönüp omzumu sıktı. "Burada ne işin varsa bitir. Çünkü akşam evde, kardeşlerine bakacaksın." Gözlerim fal taşı gibi açılırken "Sebep?" diye sordum. Babam omzumdaki elini yanağıma kaydırdı ve çok sert olmayacak şekilde üç kere vurdu.

"Sanırım hesap verme esprisi fazla uzadı. Akşam geç kalma ve kardeşlerine sahip çık."

Babam yanımdan geçip gitti. Vurduğu yanağımı okşayarak gözden kaybolmasını izledim. Daha sonra önüme döndüm ve temkinli adımlarla içeri girdim. Cem babanın karşısına oturduğumda perişan hali gözümden kaçmadı. Önünde bir zarf ve açılmış bir kâğıt duruyor-

du ve o kirpiklerini kırpmayı bile reddederek kâğıda bakıyordu. Sanki şu anda burada olduğumu, ona baktığımı fark etmemişti ya da umursamıyordu. Telaşlanmaya başlamıştım.

"Cem baba?"

Fısıltıyla konuşmama rağmen sanki ona bağırmışım gibi irkildi. Derin bir iç çekişle başını kaldırdı. Refleks olarak ben de koltuğa yaslandım. "Asal?" Sesindeki şaşkınlık tanısı, ilk düşüncemi doğrulamıştı. Benim varlığımı bile fark etmeyeceği ne olmuş olabilirdi?

"Bir sorun mu var?"

Sıkıntıyla iç çekip arkasına yaslandı. Elleriyle yüzünü ovuştururken gözüm tekrar önündeki kâğıtlara kaydı. Belli ki sorumun cevabı onda gizliydi. Uzanıp kâğıdı elime aldım. Bu hareketimi fark eden Cem baba, bir an duraksadı. Daha sonra müdahale etmeye çalıştı ve anlayamadığım bir şekilde kendini engelledi. Bunların hepsi birkaç saniye içinde olmuştu. Gözlerinin içine baktım. Başını hafifçe sallamasıyla okumama izin verdiğini anlamış oldum.

Gözlerim tedirgince aşağı kaydı. Bu bir hastane raporuydu. Bir an aileden birinin hasta olduğunu düşündüm. Panikledim. Ellerim terlemeye başladı. Daha sonra hastanenin isminin altındaki yazı dikkatimi çekti.

"DNA Testi"

Daha sonra da onun altındaki iki isim...

"Bahar Ak, Haydar Cem Adanan."

Hiçbir şey anlamıyordum. Bizim Maganda'nın Cem babayla ne ilişkisi olabilirdi ki? Raporu incelemeden önce Cem babaya baktım. Kenan Işık pozisyonunda durmuş, işaret parmağıyla yanağını okşuyordu. Dalmıştı. Bu halleri telaşımı arttırırken raporu incelemeye

başladım. Salak saçma rakamlardan hiçbir şey anlamıyordum. Ta ki, altta tüm bu gerginliği açıklayan cümleyi okuyana kadar...

"%99 uyumludur."

Kaşlarımı çattım. Doğru okuyup okumadığımı anlamak için tekrar tekrar rapora göz gezdirdim. Hiçbir şey anlamıyordum. Kafamda ikisiyle ilgili hiçbir bağlantı kuramıyordum.

"Bahar senin kızın mı?" diye sorarak başımı kaldırdığımda kapıdaki kişi nefesimi tutmama neden oldu.

"Hangi Bahar?"

* * *

Düşünmeden yaptıklarımın bedeli her zaman ağır olmuştu. Mahallede babasızlığımla ilgili dalga geçen çocuğun saçına sakız yaptırdığım için kafasını sıfıra vurdurtmak zorunda kalmıştı. Sırf böyle bir şey tekrarlanmasın diye annem de belime kadar olan saçlarımı, acımadan kısacık kestirmişti. Hem de neden böyle bir şey yaptığımı dinlemeden... Günlerce ağlamıştım. Evden kaçmaya kalkmıştım. Atladığım birinci kattan ayağımı kırarak geri dönmüştüm. Şimdi de bir kız yüzünden bir arabayı parçalamış, bir kulübün mutfağında borcumu ödemeye mahkûm olmuştum.

Her şey iyi güzeldi de, bu işi annemden gizli yürütmek tam anlamıyla işkenceydi. Neyse ki, mutfak kısmındaki iş saat 22.00'da bitiyordu. Aradaki zaman farkını kapatmak için resim kursuna yazıldığımı söylemiştim. Annem de mucizevî bir şekilde inanmıştı. Normal bir zaman olsa, kursun yerini kendi gözleriyle görmeden izin vermezdi ama son günlerde fazla dalgındı. Sürekli nöbete kalıyor, o yorgunlukla eve gelmesine rağmen

uyumadan sabahı ediyordu.

Bir ara bu kadar değişmesini, kulüpteki insanlara bağlamıştım. Çünkü ona bahsettiğim günden sonra annem farklı birine dönüşmeye başlamıştı. Kim olduklarını merak ediyordum ama anneme soramazdım. Sadece nesi olduğunu sorduğumda bile beni saçma şeylerle geçiştirmişti. O adamları nereden tanıdığını söyleyeceğini hiç sanmıyordum.

Öte yandan bu işi kurcalamam, dikkatini çekebilirdi ve kulüpteki işimi öğrenebilirdi. İş başa düşmüştü. O adamların kim olduğunu kendim öğrenecektim ama Asal'ın emirleri yüzünden, iki haftadır mutfaktan dışarı adımımı bile atamamıştım. Tepemdeki şef sayesinde kulübün gizli sırları yerine anca yemeklerin püf noktalarını öğrenebiliyordum.

Sorumlulukların omzuma yüklediği ağırlıkla okuldan çıktım. Birinin beni durdurmasını istercesine ağır adımlarla otobüs durağına doğru yürüdüm. Hoş, kim durduracaktı ki?

Uzun bir bekleyişten sonra gelen otobüse binip balık istifi gibi dizilmiş insanların arasına karıştım.Araç o kadar sıcaktı ki, daha ilk dakikadan su damlaları alnımdaki yerini aldı. Yavaş yavaş hareket eden otobüste nefes alamıyordum. Resmen oksijensiz hava sahasıydı. Aralık olan pencereden içeri sızan rüzgâr, bana ulaşamadan yok oluyordu. Bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi yanımdaki adam tutunmak için kol değiştirmişti. Bir an gözlerim karardı. Midem çalkalandı. Son teneffüs yediğim her şey hazır ola geçti.

"Hayvan öldürüp kanını parfüm diye mi kullandın be adam!"

Resmen koltukaltlarından asit salgılıyordu ve yüzü-

mün yarısı yanmaya başlamıştı. Bir an nefes almamayı düşündüm ama birkaç saniyeden sonra daha derin bir nefes almak zorunda kaldım. O iğrenç koku burnumdan sızdığı gibi kusuyormuş gibi ses çıkarmam bir oldu. Adam iğrenmiş bir tavırla bana baktı.

"Benim kusmuğum bile senin koltuk altından daha hijyeniktir ayı!" demek istesem de sustum. Çünkü konuştukça daha çok nefes ihtiyacı duyuyordum. Boynumdaki fuları burnuma kadar çektim. Bir nebze de olsa kendime temiz kokan bir alan yaratmıştım.

Kulübe yaklaştığıma bu kadar sevineceğimi düşünmemiştim. En yakın durakta inmemle temiz havayı ciğerlerime doldurmam bir oldu.

Saate baktım. Şu zamana kadar hiç gecikmemiştim. Bir gün için azar işitmem nasılsa diye düşünerek ağır ağır kulübe doğru yürüdüm. Bu sırada da sık ve derin nefesler aldım.

Arka kapıdan içeri girdim. Üzerimi değiştirdikten sonra mutfağa geçtim. Şefin görünürde olmaması şaşılacak bir durumdu. Miskin adımlarla yürüyüp buzdolabını açtım. Gözüme ilk çarpan dün yaptığımız çilekli cheesecakein kalan yarısıydı.

Hafifçe geriye doğru eğildim ve etrafı kolaçan ettim. Kimsenin olmadığını görünce, cheesecake tabağını elime alıp popomla buzdolabını kapattım. Çekmeceden bir çatal aldım ve tezgâha koyduğum tabağın içindeki pastayı mideme indirmeye başladım. Kulüpte eğlenmeye gelen birinin incecik bir dilimi için 45TL ödeyeceği pastanın hepsini yedikten sonra "Oh be!" dedim ve hafif şişen karnımı okşadım. "Mutfağın en sevdiğim yani, sınırsız yemek!"

Tabağı suya tutup makineye koydum. Daha sonra bir

bardak suyu tek dikişte içtim. Yakama ağzımın suyunu silerken şefin hâlâ ortada olmaması kaşlarımı çatmıştı. Önceden olsa, şu anda beni yüz kere basmış, bin kere bir şeyler yediğim için azarlamıştı ama şu anda görünürde yoktu. Belki de bu benim için bir işaretti. Sır perdesini aralama, patronların kim olduğunu öğrenme zamanım gelmişti.

Temkinli adımlarla mutfaktan çıktım. Olabildiğince sessiz bir şekilde koridorları geçtim. Kulübün içine geldiğimde bir an geri dönmeyi düşündüm. O kadar büyük ve bir o kadar da loştu ama sanırım araştırma yapmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdım. Parmak uçlarımda ilerledim. Herkes nereye kaybolmuştu?

Bir an gördüğüm karartıyla kendimi localardan birine attım. Asal'ın ilk gün kesinlikle girmemem gerektiğini söylediği yerden biri çıkmıştı ve yüzünü tam olarak seçemiyordum. Adam çıkardığım sesle duraksadı. Olduğum yere sindim. Adamın adım seslerini duymuyordum. O zaman hâlâ oradaydı. Allah'ım, bu adam kesin Demir Kara'ydı. Bu kulüpte ondan başka kimse bu kadar dikkatli değildi.

Adım sesleri duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Merdivenlerden çıktığını duyduğumda derin bir nefes aldım. Kulüpten çıkana kadar bekledim. Hâlâ görünürde neden kimsenin olmadığını düşünüyordum. Yavaşça ayağa kalktım. Önce merdivenlerin ucuna sonra yasak olan koridora baktım.

Yasaklar her zaman çekici gelirdi. Bana da öyle olmuştu. Parmak ucunda koridora doğru ilerledim. Eminim ki, içeride işime yarayan bir şeyler bulurdum. Olabildiğinde hızlı ve sessiz bir şekilde koridorda ilerlerken çalışma odasının kapısının açık olduğunu gördüm. Na-

sılsa buraya kimse girmiyor, diye rahat davranmış olabilir miydi? Demir Kara gibi biri... Hiç sanmıyordum.

Tam kapıya yaklaşmıştım ki görüş alanıma Asal girdi ve ben geri kaçamadan beni çivi gibi olduğum yere çakan bir cümle duydum.

"Bahar senin kızın mı?"

Birkaç saniyelik nefes almayı unutmuştum. Güç bela kapının pervazına tutunurken Asal'la göz göze geldik. Dehşetleri büyüyen gözlerine bakarak "Hangi Bahar?" diye sordum. Daha doğrusu sormayı düşünmüştüm ama dilim benden önce davranmıştı.

Cem Bey, panikle bana doğru döndü. Asal, elindeki kâğıdı saklamaya çalışırken azarlar gibi "Senin burada ne işin var?" dedi ama ben onu umursamayacak kadar şok olmuş bir haldeydim.

"Hangi Bahar sizin kızınız?"

Cem Bey'den gözlerimi ayırmadım. Yavaşça ayağa kalkan adamın hareketlerini kendisi kontrol etmiyor gibiydi. Sanki zaman kazanmak istercesine susuyordu. İnkâr etmek ve etmemek arasında kalmış gibiydi.

Her yanım uyuşmaya başladı. Bacaklarım titriyordu. Büyük ihtimal tutunmasam yere kapaklanacaktım. Doğru düzgün düşünemiyor sadece Cem Bey'e bakıyordum. Ben daha doğmadan beni kaderime teslim eden adam o olabilir miydi? Küçükken bir gün karşıma çıkacağına inandığım ama büyüdükçe ondan vazgeçtiğim babam... O olabilir miydi?

"Gel otur şöyle."

Cem Bey, Asal'ın elinden kâğıdı aldı. Sanırım bahsettikleri kişi bendim. Bir an arkamı dönüp koşarak buradan uzaklaşmak istedim ama sanki tam tersini düşünmüşüm gibi kendimi deri koltukların üzerinde buldum.

Cem Bey karşıma oturdu. Asal bizi yalnız bırakmak için kalkmaya çalıştı ama Cem Bey ona oturmasını emretti. Kalbim çaresiz bir kuş gibi kanat çırpıyordu.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dediğinde gözüm parmaklarının arasında işkence yaptığı kâğıda kaydı. "Bakabilir miyim?"

Başını eğip elinde tuttuğu kâğıda bakan Cem Bey, "Önce beni dinle, sonra bakarsın," dedi. İçinde ne yazdığına artık emindim. O Bahar bendim. Cem Adanan'ın altıncı çocuğu...

"Anneni nereden tanıdığımı sormuş-" dediğinde alay eder gibi bir kahkaha attım. "Gerek yok. Ben cevabımı aldım."

Cem Bey'in kaşları çatılırken "Sözümü kesme!" diye bağırdı. "Bu durum yeterince güç zaten!"

Etraf buğulanmaya başladı. Derin bir nefes alıp kirpiklerimi kırpıştırdım. Ben güçlü bir kızdım. Ağlamayacaktım. Önce her şeyi adam akıllı dinlemem gerekiyordu. Bir detayı bile kaçırmak istemiyordum. Nasılsa daha sonra ağlayacak bolca zaman bulurdum.

"Seneler önce annenle bir ilişkimiz oldu. Annen, benim ilk aşkımdı." En azından bir aşk meyvesiydim. Peki, neden daha sonra istenmeyen çocuk ilan edilmiştim?

"Sonra ben bir kaza geçirdim Bahar. Annenin geçmişinin neden olduğu bir kaza... Ama öte yandan onun sevgisine tutunmasaydım, yaşamayacağım bir kaza." Annemin geçmişinde neler vardı ki? Bana sürekli hayatla ilgili ders veren annem, her şeyi yaşayarak mı öğrenmişti yani? "Bu kaza sonucu asla çocuk sahibi olamayacağımı öğrendim. Baba olmam için çok küçük yüzdelerden bahsediliyordu. Anlayacağın imkânsızdı."

O zaman ben nasıl olmuştum? Beni geçtim bu adam

beş çocuğa nasıl sahip olmuştu?

"Annen çocukları çok sevdiği için tedaviye başladım. Ufak bir ihtimal bile olsa baba olmak için her şeyi yapacaktım. O sıralar yakınlaşmalarımızda korunma gereği duymadık. Zaten çocuğum olmayacaktı. Aşkımı dilediğimce hissetmek istemiştim." Bir anda gözümün önünde annem ve Cem Bey uygunsuz bir şekilde belirdi. Başımı iki yana sallayarak bu iğrenç manzarayı aklımdan çıkarmaya çalıştım.

"Bazı nedenlerden dolayı ayrıldık. Onu bir daha görmek istemediğimi söyledim. Birkaç kere benimle konuşmaya çalıştı ama hiçbirinde onu dinlemedim. Dinlemediğim gibi karşıma çıkma cesareti gösterdiği için onu ölmekten beter ettim."

Babamı sorduğumda annemin gözlerinin dolma nedenini şimdi daha iyi anlıyordum. Neden o soruları geçiştirildiğini, sırf baba yokluğu çekmemem için neden ekstra çaba gösterdiğini...

"Yıllar sonra sen çıktın karşıma. Önce siman tanıdık geldi. Sonra soyadın, annenin adı... Ne yapacağımı bilemedim. Yaşın birlikte olduğumuz zamanlara denk geliyordu ve içime bir kuşku düşmüştü. Başta aldatıldığımı sandım. Annenle yüzleştim. Senin, kızım olduğunu söyledi. İnanmadım ama bu sefer başka bir kuşku yüreğime düştü. Olmaz denilen olmuş olabilir miydi? Düşündüm, işin içinden çıkamayınca DNA testi yaptırmaya karar verdim. Yani o gün, hastaneye gittiğimiz o gün, bunun içindi. Sonuç... İmkânsızı mucizeye dönüştüren bir kızın babası olduğumu öğrendim."

Cem Bey'in basın açıklamasına benzeyen soğuk cümleleri tüylerimi diken diken yapmıştı. Söylediği son cümle histerik bir kahkaha atmama neden oldu. "Baba?"

deyip kahkahamı bastırmaya çalışırken "İmkânsızı mucizeye dönüştüren Bahar'ın babası ha?" diye devam ettim. Gözlerini kaçırdı. Şu uzun konuşma boyunca ilk kez gözlerini gözlerimden ayırmıştı.

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diye cümleye başladığında "Bilemezsin!" diye sözünü kestim. Artık konuşma sırası bendeydi. İçimdekileri çok bile tutmuştum. "Siz benim nasıl hissettiğimi hiçbir zaman bilemezsiniz!"

Dişlerimi kırmak istercesine sıka sıka konuşurken etraf tekrar buğulanmaya başladı. "Neden biliyor musunuz? Çünkü siz daha doğmadan terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Dışarı çıktığında boşta kalan elinin üşümemesi için cebine sokulmasının verdiği acıyı anlayamazsınız. Hele karşıdan bir elinde annesi diğerinde babası olan bir çocuk gelir ya... Bir şey saplanır bedenine, ne çekip çıkarabilirsin ne onunla yaşayabilirsin..."

Yaşadığım anılar gözlerimin önüne geldiğinde kazanamayacağımı bilsem de gözyaşlarımla bir savaşa girdim. Yutkunmak zordu, konuşmak daha zor.

"Babasızlıktan her nefeste insanın gözlerinin yaşla dolmasını bilir misiniz? Peki, gölgelere saklanarak bu yaşların sessizce dökülmesinin verdiği hissi? Asla rahatlayamazsınız. Bağıra bağıra ağlamak istersiniz de ancak sessiz bir çığlık dökülür dudaklarınızdan."

Yanağımdan süzülen yaşı sertçe elimin tersiyle sildim. Başımı dikleştirip güçlü durmaya çalıştım ama daha önce hiç bu kadar zorlanmamıştım. "Sonra büyümeye başlarsınız. Çocukken hissettiğiniz şeyler kabuk bağlayan yaralar gibi kalır içinizde. Hiç geçmeyen yaralar, en ufak bir olayda kanayan yaralar... Canın yanar da etrafa belli etmemek için gülümsersin. İşte ben hep

güldüm, çünkü her saniye canım yandı benim. Acının üstüne yürür gibi can kulağıyla dinledim arkadaşlarımın babalarıyla yaptıklarını. Kavgalarını bile... Hayaller kurdum o anlarda. Bir babam olsa nasıl davranacağımı düşündüm. Kavga etsem neler söyleyebileceğimi... Sonra hayatla kavga etmeye başladım. Neden biliyor musunuz? Çünkü benim kavga edecek bir babam yoktu!"

Asal'a bakışlarımı çevirdim. "Belki o yüzden bu kadar hırçınımdır. Kim bilir?" dediğimde acıyan ifadesine mini minnacık bir tebessüm eklendi. "Çünkü," deyip tekrar babam olduğunu iddia eden adama döndüm. "Benim korktuğumda sığınacağım kimsem yoktu. Annem vardı evet... Ama hangi anne, babanın yerini tutabilir ki? Hiçbiri. Belki bir sevgili kol kanat gerebilirdi ama o da olmadı. Çünkü herkes babası gibi birini arardı ve benim babam yoktu. Ben nasıl birine sığınacağımı bilmiyordum ki..."

Yanağımdan tekrar süzülen birkaç damla yaşla ayağa kalktım. Ağladığımı görmelerini istemiyordum. Sözü kısa kesme zamanı gelmişti ve gitme vakti... Cem Bey de benimle benim aksime yavaşça ayağa kalktı.

"Anlayacağınız o ki Cem Bey, benim ne hissettiğimi hiçbir zaman anlayamazsınız. O yüzden boşuna uğraşmayın. O elinizde tuttuğunuz kâğıtta yazanları da ciddiye almamanızı öneririm. Benim için "Baba" kelimesi yıllar önce anlamını yitirdi. Tıpkı babam olan kişinin artık benim için bir şey ifade etmemesi gibi..."

"Bahar... Kızım-"

"Sakın!" dediğimde içimdeki nefreti dizginlemeye çalışıyordum. "Sakın bir daha bana o şekilde seslenme. Ne sen baba kelimesini ne ben senin söylediğin kızım kelimesini hak ediyorum."

Başka bir şey söylemesine izin vermeden koşar adım odadan çıktım. Ardımdan gelen sesleri duymamak için adımlarımı hızlandırdım. Daha sonra koşmaya başladım. Hızlanan nefesim kulaklarımda uğulduyordu.

Merdivenlerden hızla tırmanıp kulüpten dışarı çıktım. Temiz havanın yüzüme vurmasıyla iç çektim. Kapının koluna sıkı sıkı tutunurken kapıdaki korumaları fark ettim. Gözlerimdeki buğudan yüzlerini seçemesem de bana baktıklarını anlayabiliyordum. Allah kahretsin, bir an önce buradan uzaklaşmalıydım. Yoksa bu kadar adamın önünde ağlamaya başlayacaktım.

Güç bela kendimi kapıdan ittim ve yürümeye başladım. Ayaklarım bedenimi taşıyamadığı için sürüyordum.

"Bahar!"

Arkamda duyduğum sesle olduğum yerde dururken sallandığımı hissettim. Aldığım kesik nefesler aniden sonu yokmuş gibi görünen gözyaşlarına dönüştü. Arkamdaki adım sesleriyle dizlerimin üzerine çökerken bir kolun beni tutmaya çalıştığını hissettim. Artık etraf ayırt edilemeyecek bulanıktaydı.

Asal önümde diz çökerken elleriyle yüzümü kavramıştı. Durdurabilme imkânı varmış gibi yaşlarımı silerken hayatımda bir ilk yaşadım. Birine sığınabileceğimi hissettim. Asal'a sıkıca sarılırken kimseyi umursamadan bağıra bağıra ağlamaya başladım.

❁ ❁ ❁

Bahar'ın sarılmasıyla kaskatı kesildim. Daha bir saat önce bir kaşık suda boğmak istediğim kızı, şimdi boğulmasın diye suyun yüzeyinde tutmaya çalışıyordum. Ağlamaya başladığında sarılışına karşılık verdim. Haykırarak ağlamaya başladığında ise onu sabit tutabilmek

için, kendime iyice çekip sıkıca sardım.

Hıçkırıkları ikimizi de sarsıyordu. Formamı kavrayan eli yumruk oluştu. Çığlıklarını bastırmak için yumruğunu ısırıyordu. Islandığımı hissediyordum. Gözyaşları formamdan tenime geçiyordu. Neden bilmiyorum ama ağlamasını istemiyordum.

Dışarıdaki tüm adamların ne olduğunu sorgulayan bakışları üzerimizdeydi. Başımla dağılmalarını işaret ettim. Adamlar işlerine dönerken, Bahar'ı kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama o bana daha sıkı sarıldı.

"Bahar," diye fısıldadığımda başını iki yana salladı. İçimi rahatlatmak istercesine derin bir nefes aldım. Bir adamın elimi şaklatarak dikkatini çektikten sonra "Araba," dedim. Anında mesajı alan adam başını tamam anlamında salladı.

"Maganda," dediğimde kısa bir an duraksadı. Sanırım ağlamamasını nasıl sağlayacağımı bulmuştum. "Senin diğer kızlardan farklı olduğunu düşünüyordum." Bahar iç çekerken "Güçlü olduğunu, hiçbir şeyin seni kolay kolay yıkamayacağını falan," diye devam ettim. Yumruk yaptığı eli yavaşça gevşedi ama hâlâ beni bırakmıyordu. Hoş, benim de kollarım onu bırakacak gibi durmuyordu.

"Yanılmışım."

Sanırım işe yaramıştı. Yüzünü göremiyordum ama ağladığını da işitmiyordum. Sadece ara ara iç çekiyordu, genelde de burnunu. Garip olan şey, şu anda bana bağırması gerekirken hiçbir şey söylememiş olmasıydı.

"Sen de diğer kızlar gibiymişsin," diyerek son golümü atarken tüm havayı ciğerlerine doldurmak ister gibi derin bir nefes aldı. Güç bela kollarımın arasından çıktı. Yüzüme bakmıyordu. Parmak uçlarıyla kirpiklerinin

ucunda biriken yaşları sildi. Kızarmış burnunu çekti. Başını önüne eğilmiş, tırnaklarıyla oynarken "Duygu-" deyip boğuk sesini geçirmek istercesine boğazını temizledi. "Duygusuz biri mi olmamı isterdin?"

Bana bakmamasını fırsat bilerek "Ağlamamanı isterdim," diye fısıldadım. Bahar, parmaklarına işkence yapmayı aniden bıraktı. Yavaşça gözlerini bana kaydırdı. Kızarmış, griliklerinde şaşkınlığı rahatlıkla okuyabiliyordum.

Gittikçe yaklaşan araba sesiyle "Buradan gitmek ister misin?" diye sordum. Başını gelen arabaya doğru çevirdi. Gözleri, arabayı takip etti ve benim gözlerimde durdu. Tıpkı arabanın tam arkamda durması gibi...

Başını belli belirsiz tamam anlamında salladı. "Hadi," diyerek ayağa kalktım ve Bahar'a elimi uzattım. Önce elime, sonra bana bakan kızın afalladığını görebiliyordum. Titreyen eliyle elimi kavradı. Tek seferde onu kendime doğru çektim. Ayağa kalkan kız, dengesini sağlayamayınca tekrar kendini kollarımın arasında buldu. Göğsüme çarptı, tepki olarak nefesi kesilmiş gibi duruyordu. Gözlerini kaçırdı. Utanmış mıydı o?

Beni ittirerek kollarımın arasından çıktı. "Teşekkür ederim," dedikten sonra önüne düşen saçını kulağının arkasına soktu. "Hadi," diyerek arkamı döndüm ve kapının önünde beni bekleyen adama teşekkür ederek arabaya oturdum.

Bahar yanımdaki yerini aldı. Kemerini takarken gözlerini arabanın içinde dolaştırdı. Buruk da olsa yüzünde bir gülümseme belirdi. O an aklıma, bu arabaya benden bile önem verdiği geldi. Belki de onun da hayali, Audi R8'di.

"Deniz görebileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?"

Sorusu karşısında kaşlarım çatıldı. "Şu anda huzura ihtiyacım var ve bana huzur veren tek yer deniz." Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum. Bir ortak nokta daha...

Yola çıktık ve akan trafiğin arasında ilerlemeye başladık. Bahar'ın başını koltuğa dayayarak yolu izlediğini gördüm. Dalmış gibiydi. Tekrar ağlaması ihtimalini göze alamadığım için radyoyu açtım. Belki kafasını dağıtmasına yardım ederdi.

"Pera – Ağla" çalmaya başladığında kanalı değiştirdim. "O kalabilir mi?" diyerek başını bana çeviren Bahar'ın gözlerinin yine dolu dolu olduğunu gördüm. "Lütfen," diye fısıldadığında derin bir nefes aldım ve ne kadar istemesem de önceki kanala döndüm. Teşekkür edip buruk bir şekilde gülümsedikten sonra tekrar akan trafiği izlemeye koyuldu.

"Uyansam bu kâbustan değişir mi söyle dünya
Kalbim anla, anla ve ağla yeniden..."

* * *

Empati kurmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Yine de Bahar'ı anlamaya çalışmak için, bir an babamızın olmama ihtimalini düşündüm. Hiç tanımadığımızı... Yalnız annemle büyüdüğümüzü... Oldum olası anneme düşkün olduğum için, beni Masal kadar etkilemezdi sanırım ama zordu. Hele de onca seneden sonra babanın olduğunu öğrenmek, hayattaki tek güvendiğin insanın sana yalan söylediğini anlamak daha zordu.

Sahil kenarında uygun bir yere arabayı park ettim. Durmama rağmen Bahar pozisyonunu bozmamıştı. Kemerimi çözerken başımı öne doğru eğdim ve yüzünü görmeye çalıştım. Telaşla ellerini gözlerine götürmesi

yine ağladığını gösteriyordu. Tek farkla; bu sefer hıçkırıklarını içine gömmüştü.

Benimle göz göze gelmek istemediğini anladığım için arabadan indim. Martı ve dalga sesleri birbirine karışıyordu. Bahar'ın kapısı açılınca arkamı döndüm ve arabaya en yakın banka doğru yürüdüm. Peşimden geldiğini burnunu çekmesiyle anlıyordum. Bankın bir ucuna oturdum. Bahar da diğer ucuna oturdu. Aramızda birkaç santim olmasına rağmen, sanki kilometrelerce uzağımda gibiydi.

Sustuk. İkimiz de aramızdaki sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmiyorduk. Havayı ciğerlerimize hapsetmek ister gibi derin derin nefes aldık. Dalgaların sesini dinlerken, geçen gemileri izledik. Martıların süzülür gibi uçmasını seyrettik. Etrafımızdaki insanların gelip geçen seslerini duymazdan gelmeye çalıştık.

Bahar'ın iç çekişini duyunca başımı ona doğru çevirdim. Rüzgâr, saçlarını bir kırbaç misali kullanarak yüzünü dövüyordu. Yayılan koku muazzamdı. Kollarını sıkı sıkıya birbirine kenetlemişti.

"Üşüyor musun?" diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. Tekrar sessizliğe gömülmeden önce bakışlarımı denize çevirdim. Hava kararmak üzereydi.

"Küçükken anneme, babamın nerede olduğunu sorduğumda çok uzaklarda derdi." Bahar'a döndüm. Gözlerini denizden ayırmamıştı. "Ne kadar uzak olduğunu sorduğumda bana denizi gösterirdi. Denizin gökyüzüyle buluştuğu yeri görüyor musun Bahar, o kadar uzak kızım."

Buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Hani çocuklar hep neden diye sorar ya," deyip titrek bir nefes aldı. "Benim tek bir nedenim vardı. Neden ben?"

Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. Çenesine ulaşamadan o yaşı elinin tersiyle silen Bahar, omuzlarını yukarı kaldırıp yavaşça indirdi. "Ama hiçbir zaman cevabını bulamadım. Babam yoktu. Annemden başka kimsem yoktu. Sevilmedim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım değer görmedim. Önüme hep engeller çıktı."

Birkaç sefer daha yaşların süzülmesini engellemeye çalıştı ama gözyaşları galip gelince silmeyi bıraktı. Başını bana çevirdi. İlk kez gözlerimin içine bakıyordu. "Neden ben?" derkenki tek damla yaş, içime kor gibi düştü.

"Sevilmeyi bile hak etmeyecek kadar kötü biri miyim ben ki böyle-"

Cümlesini hıçkırıkları kesti. Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Daha fazla dayanamayacağımı anladığım an onun yanına kaydım ve sarıldım. Kendimi onun yerine koymaya çalıştıkça Bahar'ı daha çok sarıp sarmalamak istiyordum.

"Eksik hissettim hep ama bu babasızlıktan dolayı değil. Yapmak isteyip yapamadığım şeylerden dolayıydı. Annem hep çalışırdı. Eve o kadar az uğrardı ki..." Birden benden ayrıldı ve sertçe gözlerini silmeye başladı. "Ona çok kızgınım," deyip kaşlarını çattı. "Çocukluğumu çaldığı için anneme çok kızgınım."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Öfkeyle başa çıkabilirdim ama şu anda gördüğüm şey öfke değildi. Ne kadar öyle göstermeye çalışırsa çalışsın değildi. Kırgınlıktı ve bununla başa çıkmam imkânsızdı.

"Beni babasız dünyaya getirecek kadar sevmesinden dolayı çok kızgınım. Onu dinlemeyen bir adamın çocuğunu dünyaya getirmek isteyecek kadar âşık olmasına çok kızgınım. Annemi dinlemediği için hayatımı elim-

den alan adama çok kızgınım!"

"Haklısın," dediğimde sanki benim yanımda olduğunu unutmuş gibi bakmaya başladı. "Haklı olmam bir işime yaramıyor. Haklı olmam bana eksik geçen yıllarımı geri verecek mi?" deyip arkasına yaslandı ve gözlerini tekrar denize çevirdi. "Hiç sanmıyorum!"

Olayları tam bilmediğim için yorum yapmanın doğru olmayacağını düşünerek sustum ve onun gibi gözlerimi denize çevirdim.

"Gideceğim buradan."

Başımı hızla kırgın meleğe çevirdim. "Bahar nerede diye soran olursa... Hiç sanmıyorum ama, denizle gökyüzünün buluştuğu yeri gösterirsin. Orada."

❁ ❁ ❁

Sevdiklerimi terazi gibi dengede tutmaya çalışıyordum ama iki tarafı da mutlu etmeye çalışırken her zaman mutsuz olan taraf bendim. Çünkü kabak her olayın sonunda bana patlıyor, yapılan her şeyin yükü benim omuzlarıma yükleniyordu. Sanırım bu ailenin günah keçisi bendim ve bu artık ağırıma gidiyordu.

Asal'ın yanımızdan bir hışımla ayrılmasından sonra Masal'la girmediğimiz yer kalmamıştı. Asıl istediğim odama kapanıp saatlerce ağlamakken, Bal Böceği kafamı dağıtmak için beni bir dakika bile boş bırakmıyordu. Önce tıka basa yemek yemiş, sonra mağaza mağaza gezmiş, en son da sahil kenarında turlamıştık. Masal'ın beni çok sevdiğini biliyordum ama bu ilgisinin biraz vicdan kaynaklı olduğunun farkındaydım.

"Geç oldu. Artık evlere dağılsak iyi olur."

"Hayır!" Masal elindeki boş frappuccino bardağında son bir yudum ararken "Bitemezsin!" gibi bir şey dedi.

Pipet bile içeceğin bittiğini belli eden boş sesler çıkarıyordu ama Masal hâlâ bunu kabullenmiyordu. Acınası bir yüz ifadesiyle bakınca gözlerimi devirdim ve benimkini ona uzattım. Sanki bunu bekliyormuş gibi bardağı saniyesinde elimden kapan Masal, büyük bir yudum aldı. Yuttuktan sonra sanki Cocacola reklamlarındakiler gibi gırtlaktan bir ses çıkarıp "Oh be!" dedi. Onun bu çocuksu hallerine gülümseyerek başımı iki yana salladım.

"Sen ne diyordun?" diye sorduktan sonra tekrar bir yudum aldı. Ciddi miydi? "Gerçekten içeceğinle ilgilenirken beni dinlemedin mi Masal?" diye sorduğumda suçluymuş gibi gözlerimin içine baktı.

"Ya önemli bir şey anlatıyor olsaydım?"

Gözlerini yukarı kaldırdı. Düşünür gibi yapıp "Ama anlatmadın," dedi. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlarken "Ama anlatabilirdim," diye cevap verdim. Omuz silkip "Onu o zaman tartışırız," dedi. "En son ne demiştin?"

Sıkıntıyla nefes alırken "Gidelim dedim," dedim. Telefonunun saatine bakan Masal, "Oo, geç olmuş," dedi. Başımı iki yana salladım. Bunu kararmaya başlayan havadan da anlayabilirdi. "Gidelim o zaman," deyip elindeki boş bardağı çöpe attı. Akşam trafiğine kaldığımız için bir süre taksi bekledik. Önümüze çıkan her taksiye el kol işareti yapıyorduk. Neyse ki sekizinci taksiye binebilmiştik.

Masal evlerinin adresini tarif edince, "Önce ben inseydim," dedim. Masal bakışlarını bana çevirirken "Tamam arabadan inmen için birkaç saniye beklerim," deyince yüzümü buruşturdum. O ise espri sandığı şeye gülmeye başladı. "Bize geliyorsun."

"Masal, bu konuda seninle tartış-"

"Tartışmaya açık bir konu olduğunu söylemedim zaten. Bize geliyorsun. Konu kapandı." Yanaklarımı şişire-

rek sinirle nefesimi dışarı üfledim. Telefonu çalmaya başlayan Masal, gözlerini benden cep telefonuna çevirdi ve "Efendim anneciğim," diyerek telefonu açtı.

O teyzemle konuşurken ben başımı koltuğa dayadım ve bayan güneşin, gökyüzünde bıraktığı turuncumsu manzarayı seyretmeye başladım.

"Tamam anneciğim. Hale yanımda, bize geliyorduk zaten," dediğinde başımı Masal'a çevirdim. "Çok trafik var, bir saate evde oluruz." Başımı ne olduğunu sorarcasına salladım. O ise "Yok bir şey" der gibi başını yukarıya doğru itti.

"Okey. Love you, kiss you mummy."

Telefonu kapatmasıyla ne olduğunu sordum. O da bu akşam büyüklerin toplu halde plan yaptığını ve bizim beşizlere bakmakla görevli olduğumuzu söyledi. Cem babanın çocuklarını seviyordum ama yaşları gereğince fazla hareketliydiler ve ne zaman ne yapacakları belli olmuyordu. Bıkkınca nefesimi dışarı üflerken gördüğüm bir araç gözlerimin kısılmasına neden oldu. Bu Asal'ın arabası değil miydi?

"Hangisi?"

Her zamanki gibi paniklediğimde düşüncelerimi seslendirmiştim. Masal başını çevirip dışarısını incelerken "Şu ilerideki," deyip ben de çevreye göz gezdirdim. Arabası buradaysa Asal da fazla uzakta olamazdı. Şansımıza trafik yoğunlaşmıştı ve taksi ağır ağır hareket ediyordu. Masal uzağı görmek istercesine gözlerini kıstıktan sonra "Plakayı tam seçemesem de, onun arabası sanırım. Mal, nereye park etmiş," dedi. "Hadi inelim. Nasılsa bizi jet hızıyla eve götürür aşırı gelişmiş ikizim."

Asal'ın sakinleşmek istediği anlarda deniz kenarına kaçtığını bildiğim için "Boş ver Bal Böceği," dedim. Ken-

dimizi hatırlatarak tekrar sinirlendirmenin âlemi yoktu. Arabaya yaklaştıkça trafik açılmaya başladı. Hızlanmıştık.

Masal çantasında cüzdanını ararken "Neden boş verecekmişim ya. Beşizlere bakma görevi üçümüzün. Biz neden fazla mesai yapıyoruz?" dedi. Bir an bir şey gördüğümü sandım. Kaşlarımı çatınca Bal Böceği de nereye baktığımı anlamak için başını dışarı çevirdi. Yaklaştıkça gördüğüm kişiler netleşiyordu.

"Oha!"

Nefes almadığım için kalp atışlarım düzensizleşmişti. Kalbimin her atışı, ruhuma acı vermeye başladı. Gözlerim yanıyor, görüşüm gittikçe bulanıyordu. Ağlamamı engellemek için kirpiklerimi seri bir şekilde kırpmaya başladım. Yüzünü seçemediğim kumral kız, Asal'ın kolları arasındaydı. O kadar sıkı sarılmışlardı ki, aralarından rüzgârın bile geçtiğini sanmıyordum.

Asal'ın burnunu kızın saçlarına götürmesiyle tek bir damla yaş gözümden kucağıma düştü. Masal'ın fark etmemesi için hızla sildim. Ellerinin, saçlarında dolaştığını gördüğümde arkama dayandım ve başımı öne eğdim. Gözyaşlarım, göz pınarlarıma hücum etmişti. Akacaklarını hissettiğim için gözlerimi kapattım.

Canımın acısını on üzerinden değerlendirmeye kalksam kesinlikle on bir derdim. Neden bu kadar acı çektiğimle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Asal, girdiği her ortamda dikkatleri üzerine çeken biriydi ve kendimi bildim bilelim tüm kızların ilgisi onun üzerindeydi. Onu sayısını unuttuğum kadar çok kızla yakınlaşırken görmüştüm ama hiçbiri şu andaki gibi canımı yakmamıştı.

O kıza sarılışı... Farklıydı. Üstelik beni kıskandırmak için de yapmamıştı bunu ya da ondan vazgeçmem için.

İlk kez birini koklayarak seviyordu. Belki bu yüzden kâğıt kesiği gibi sızlıyordu kalbim. Onlar yalnızdı ve ruhları birbirine kenetlenmiş gibi bedenlerini sıkı sıkı tutuyorlardı. Belki bunu dışarıdan bakan biri anlayamazdı ama ben, on altı senedir nefes gibi onu içime çekip onunla tüm hücrelerimi dolduran ben, bunu anlayabilmiştim.

"Bu kızı nereden tanıyorum ben ya?"

Merak duygusu içimi kemiriyordu. Kızın kim olduğuna bakmak istiyordum ama gördüğüm manzarayla gözyaşlarımı tutabileceğimi sanmıyordum. O yüzden titrek bir nefes aldım ve yanlarından geçip gidene kadar gözlerimi açmayacağımla ilgili kendime söz verdim.

"Bu o kız ya!" Masal'ın bağırışıyla yumruklarımı sıktım. Her ne kadar kim olduğunu merak etsem de, söyleyeceği kişinin yaralarımı daha da derinleştireceğini biliyordum.

"Asal'ın arabasını parçalayan kız, Bahar."

* * *

Gitmek zordu, kalmak daha zor... Ama Bahar kaçmak istiyordu. Geçmişinden, şu anından, belki de geleceğinden... Eminim ki sıfırdan başlamanın kolay olduğunu düşünüyordu. Her şeyi geride bıraktığında sorun ortadan kalkacaktı ona göre. Temiz bir sayfa, tüm sorunlarının çözümüydü belki de ona göre. Unuttuğu bir şey vardı; geçmiş kalemini öyle sert bastırırdı ki, o defter bitene kadar temiz sayfalarda izlerini okurdunuz. Kaçmak bir çözüm değildi, sadece sorunu ertelemekti ve bu korkakların işiydi. Oysa Bahar, onu ilk gördüğüm günden bugüne kadar olan süreçte korkusuz olduğunu göstermişti.

Anladığım kadarıyla şu anda aklı duygularından

daha karışıktı ve çözüm yollarını kördüğüm haline getiriyordu. Buna izin veremezdim. Madem Cem babanın kızıydı, ne beşizlerden ne de Hale'den farklı davranamazdım. Onlar böyle zor şeyler yaşadıklarında ne yaptıysam, Bahar'a da aynısını yapacaktım. Zor zamanları atlatana kadar sığınacağı liman olacaktım.

"Seninle bir anlaşma yapalım."

Gözlerini denizden bana doğru çevirdi. Kızarmış griliklerinde beklenti vardı. O da düşünceler arasında kaybolduğunun farkındaydı. Sanki ağzımdan çıkacak her şeyi kabul edecekti.

"Git," diyerek başımı az önce gösterdiği yere çevirdim. "Deniz ve gökyüzünün birleştiği yer neresiyse, oraya git." Elimi hayali bir çizgiyi gösterir gibi havada tuttum. "Sana engel olmayacağım," deyip Bahar'a döndüm. Ne yapmak istediğimi anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatarak beni izliyordu.

"Ama gideceğin zamanı ben söyleyeceğim."

Bahar birkaç saniye yüzüme aynı ifadeyle baktı. Donup kaldığını düşündüğüm an kahkaha atmaya başladı. "Engel olmayacağım ama gideceğin zamanı ben söyleyeceğim ha?" diyerek gülmeye devam ederken başımı evet anlamında salladım. "Ne zaman gideceğim? Çıkmaz ayın son çarşambası mı?"

"Hazır olduğun zaman gidebilirsin."

"Neye hazır olduğum zaman?" diye sorarken yavaşça kahkahaları azaldı.

Rahat bir tavırla kollarımı geri atıp bankın sırtlığına yaslandım. Bakalım söyleyeceklerimi ne kadar merak ediyordu. Parmaklarımla bankta ritim tutarak etrafa bakınmaya başladım. Bahar beklentiyle bana bakarken "Hayırdır? Ritimle heyecan mı katmaya çalışıyorsun?"

diye sordu.

Hafifçe gülümserken başımı iki yana salladım. Sabırsız bir şekilde "Hadi!" dediğinde parmaklarımı hareket ettirmeyi kestim. Bahar'a döndüm ve gri gözlerine bakarak "Yeni bir hayata başlamaya," dedim. Sanki başka bir şey bekliyormuş gibi bir süre suratıma baktı. Daha sonra tıslar gibi bir ses çıkarıp "Ben zaten yeni bir hayata başlamaya hazırım," dedi ve arkasına yaslanıp gözlerini denize çevirdi. "Değilsin," diyerek arkama yaslandım.

"Hazırım."

"Öyle sanıyorsun."

"Eminim."

"Yanılıyorsun."

Azarlar gibi "Asal!" diye bağırınca aynı ses tonuyla ona karşılık verdim. "Bahar!"

Sıkıntıyla inleyen kız "Sinir bozucusun!" diye bağırdı.

"Az önce sarıldık ya geçmiştir senden bir şeyler." Bahar'ın sert hareketiyle ben de ona doğru döndüm. Gözlerini kısarak "Zengin bebesi!" dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. Artık biliyordum. Bahar'ın ağlamasını durduracak, karamsar düşüncelerinden ayıracak tek şey sinirdi ve ben bunun için seve seve yardımcı olurdum.

"Allah'ın magandası!"

Kaşlarını çattı. Kollarını sinirle göğsünde bağladı. Bacağını salladığı için bank da onunla beraber sallanıyordu. Dolayısıyla ben de... Bir süre yüzüme baktı. Söyleyeceği şeyler dilinin ucunda gibi duruyordu ama o konuşmak yerine rahatsızlığını belli edercesine homurdanmıştı. "Ben yeni bir hayata hazırım, tamam

mı?" diyerek bakışlarını denizin uçsuz bucaksız gibi görünen tarafına çevirdi. "Gideceğim ve yeni hayatıma başlayacağım."

"Bunda hemfikiriz zaten," deyip onun aksine gözlerimi karşı kıyıda gezdirdim, "ama ben söylediğimde." Ufak bir çığlığın ardından inleme sesi gelince gülümsedim ve başımı Bahar'ın bunu görmeyeceği tarafa çevirdim. "Asal beni deli ediyorsun!"

Boğazımı temizleyip tekrar griliklere döndüğümde karşımda kızgın bir boğa görmeyi beklemiyordum. Yine de çapkın bir gülümsemeyle "Genelde kızlar bunu söyler," diye cevap verdim. Dişlerini sıkarken "Sinir bozucusun!" diye cevap verdi.

Gülümsemem ukala bir tebessüme döndü. "Bunu da ilk kez duymadım." Bahar öfkesiyle yeri göğü inleterek ayağa kalktı. Denize doğru birkaç adım yürüdü. Ellerini yumruk yapıp açıyordu. Sanırım benim gibi onun da öfkelendiğinde parmak uçları uyuşuyordu. Sertçe bana döndü. Bakışlarıyla beni delip geçerken "Sen kimsin ki ya!" dedi. Sanki dilindeki zehri atmak istermiş gibi konuşuyordu. "Sen bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleme hakkını kendinde nereden buluyorsun? Gitmek istiyorsam giderim. Sen bana-"

"O zaman şu anda gitmek istemiyorsun."

"Karışamazsın!" deyip kaşlarını çatan Bahar "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu. "Gitmek istiyorum tabii ki."

"O zaman git." Bahar'ın böyle bir şey beklemediğini bakışlarından anlamıştım. "Hâlâ neden duruyorsun ki? İlk gideceğim dediğinde yola çıksan şu anda yolu yarılamış olurdun."

Kısa bir an sustu. Sadece bana baktı. Söylediklerim-

de doğruluk payı olduğunu fark ettiğinde sertçe ayağını yere vurdu. "Çünkü beni oyaladın," deyip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanki bir çıkış yolu gösterecekmişsin gibi beni-"

"Çıkış yolu göstermemi bekledin yani," diyerek cümlesini kestiğimde gözleri beni onaylar nitelikte parladı. "O zaman gerçekten gitmek istemiyorsun. Sadece ne yapacağını bilmediğin için gitmenin kolay olduğunu düşünüyorsun."

Aralık olan dudakları yavaşça kapandı. Gözlerinde duygular dans etmeye başlamıştı. "Sen korkak biri misin Bahar?" Ayağa kalkıp ne tepki vereceğini şaşırmış olan kıza doğru yürüdüm. "Yalnızca korkaklar kaçar."

Burnunun dibine geldiğimde gözlerini kaçıracağını düşündüm ama o, gözlerini gözlerimden bir saniye bile ayırmadı. O ilk tanıdığım Bahar'dı. Hiçbir şeyden korkusu olmayan, hayata kafa tutan güçlü kız.

"Ben korkak değilim."

Keyifli bir ifadeyle dudağımın kenarı kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

* * *

Annesiyle görüşmek istemediği için eve gitmeyeceğini söyleyen Bahar'ı yalnız bırakmak istemesem de babamın verdiği bir görev vardı; kardeşlerime bakmak. Önce onu da benimle eve götürmeyi düşündüm. Daha sonra onun kim olduğunu Masal ve Hale'ye açıklasam da beşizlere açıklayamayacağımı hatırladım. Açıklasam bile eminim ki Bahar böyle bir ortamda olmak istemeyecekti. Saçma gururundan dolayı onu otel gibi bir yere de razı edememiştim. Yeterince borçlu olduğunu, bir tanesini daha kaldıramayacağını söyleyip durmuştu.

Hayır, annesinden başka yakını da yoktu; ne arkadaş, ne akraba. Bu kız nerede kalacaktı?

"Nereye gidiyoruz?"

Yol boyunca düşünmüştüm. Benim içimin rahat edeceği, Bahar'ın itiraz edemeyeceği tek bir yer vardı; İRON. "Hem güvenli, hem rahat, hem de bedava bir yere." Bahar'a kaçamak bir bakış atınca saatlerdir olduğu gibi tırnaklarını yediğini gördüm.

Kulübe yaklaşmamızla hızla etrafa bakındı. "Düşündüğüm yere gitmiyoruz, değil mi?" diye sorduğunda çarpık bir gülümsemeyle Bahar'a baktım. Kızmakla, şaşırmak arasında kalmış bir ifadeyle "Şaka yapıyorum de!" dedi.

Başımı iki yana sallayarak kulübün gösterişli sokağına girdim. "Annemle görüşmek istemedim farkındaysan. O adamı tekrar görmek isteyeceğimi nasıl düşünürsün?"

Kalabalık kuyruğun bakışları eşliğinde arabayı durdurdum. Bahar resmen koltuğa sinmiş, yüzünü gizliyordu. Kemerimi çözerken ne yaptığını sordum. Saatler önceki ağlamasına şahit olan adamlarla yüzleşmek istemediğini söyledi. "Bahar saçmalamayı bırak, arabadan in."

"Asal lütfen, kimseyi görmek istemiyorum."

"Merak etme şu anda hiçbirinin seni görecek hali olduğunu sanmıyorum."

Bahar başını uzatıp dışarı baktı. Kulübün en hareketli zamanlarıydı ve herkes işine odaklanmıştı. "İn hadi." Bahar yavaşça koltukta doğrulurken arabanın kapısını açtım. Aşağı inmemle kuyruktaki herkesin dikkati üzerime toplandı.

Bana doğru gelen adama "Çok kalmayacağım. Araba

kalsın," deyince başını tamam anlamında salladı. Arabanın etrafından dolandım. Bahar'ın hâlâ yüzünü saklamaya çalıştığını gördüğümde "Allah'tan paparazzilere yakalanmadık," dedim.

Elinin altından bana hayretle bakınca "Takip et beni," diyerek yürümeye başladım. Adamlara başımla selam vererek içeri girdim. Kulaklarım arkamdaki adım seslerini dinliyordu. Loş koridora yönelirken Bahar'ın duraksadığını hissettim. Omzumun üzerinden arkama baktığımda kaşlarının çatık olduğunu fark ettim.

Bıkmış bir şekilde arkamı döndükten sonra "Ne oldu yine?" diye sordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Biraz güvenmeyi dener misin?"

Bahar meydan okur bir ifadeyle kollarını göğsünde bağladı. "Konu senken mi? Hiç sanmıyorum."

Sıkıntıyla inlerken gözlerimi kapattım ve sabır diledim. "Bahar," diyerek gözlerimi açtığımda yüzünde saniyelik yakaladığım muzır ifade benimle dalga geçtiğini gösteriyordu. Tek kaşımı kaldırırken "Yürü," dedim ve arkamı dönüp loş koridora girdim. Merdivenleri çıkıp daha ufak bir koridordan ilerledim. Kapının önüne geldiğimde babamın senelerce kullandığı, benim de değiştirmeye kıyamadığım şifreyi girdim.

"Elif"

Kapı açılınca önünden çekilip Bahar'a içeri girmesini işaret ettim. Tedirgin adımlarla yürüyüp odaya girdi. Gözleri yavaşça büyürken, beğendiğini belli eden bir ıslık çaldı. Bu, bir kız için garip bir tepkiydi.

"Kulübün arkasında kral dairesi varmış da haberim yokmuş."

Peşinden odaya girdim. "Olmaması gerekiyordu za-

ten," dediğimde odayı incelemeyi bırakıp bana dönen Bahar'a "Bu oda gizlidir. Önceden babamındı. Artık benim," dedim.

Sanki iğrenç bir şey yiyormuş gibi yüzünü buruşturan kız "Iyk!" dedi. "Kim bilir kaç kızın ahı vardır bu odada."

Derin bir nefes alırken "Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedim. Bahar bana arkasını döndü ve odayı incelemeye devam etti. Parmaklarının ucuyla yataktaki yastık ve yorganları kontrol etti. Onun bu iğrenmiş halinin canımı sıktığını belli ederek "Temiz," dedim. "Düzenli olarak değiştirilir."

Dudaklarını büzerek "Neden acaba?" dedi. Gözlerimi devirdikten sonra "Sorgulama ve yat. Yine de için rahat etmezse, şu dolapta temizleri var," deyince endişeyle bana bakmaya başladı. "Burada mı kalacağım?"

"Ne oldu prenses? Burayı da mı beğendiremedik?"

"Yok, çok güzel," diyerek gözlerini kaçırıp başını öne eğdi. Yine kim bilir ne karın ağrısı vardı. "Ee, o zaman?" diye sorduğumda ıkınıp sıkındı ama bir türlü ağzındaki baklayı çıkaramadı. "Bahar konuşacak mısın artık?"

"Ya şey," deyip derin bir nefes aldı. "Ben daha önce hiç yalnız kalmadım ve burası bir kulübün odası. Yani biraz tedirginim."

Şaşkın bir ifadeyle alnım kırışırken "Korkuyor musun yani?" diye sordum. "Hayır!" diye bağırarak başını kaldırdı. Gözlerinde kısa bir an öfke kıvılcımı yakaladım. "Sadece biri gelirse-"

"Kimse gelmez." Tedirgin bir şekilde tırnaklarını tekrar yemeye başladı. Sanırım gergin olduğunda bunu yapıyordu. Tırnaklarındaki ojelere de mi hiç acımıyordu bu kız?

"Bak bu odadan daha güvenli bir yer bulamazsın. Kapı dışarıdan şifreyle açılıyor ve şifreyi bilen tek kişi benim. Yani kapın açılırsa ben gelmişim demektir ki bütün gece gelmeyeceğim. Yani sen kapıyı açmadığın sürece kimse içeri giremez. Banyosu şurada. Televizyonu görüyorsun zaten. Şu dolapların birinde bilgisayar var. Sıkılırsan film falan izleyebilirsin. Ayrıca mini buzdolabı ve yanındaki dolapta atıştırmalık şeyler var ki senin için en önemli şeyin bunlar olduğunu biliyorum."

Bahar'ın kaşları çatılırken "Sen bana obur olduğumu mu ima ediyorsun?" diye sordu. Çarpık bir gülümsemeyle "Apaçık söylüyorum," dedim. "Hayatımda gördüğüm en obur insansın." Bozulmuş bir şekilde bakan kızla kahkaha atmaya başladım. Dudağı gittikçe büzüldü. Şu anda ufak bir kız çocuğu gibiydi.

"Neyse," diyerek kahkahalarımı durdurmaya çalıştım. "Dışarıdakileri uyaracağım. Koridorun başına da bir adam dikeceğim. Bir ihtiyacın olduğunda ona söylersin ya da beni ara."

Bahar tırnaklarını yerken başını tamam anlamında salladı. "Sormak istediğin bir şey var mı?" diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. "Tamam o zaman. Şimdi ben gidiyorum. Seni yalnız bırakmak istemezdim ama ilgilenmem gereken iki büyük, beş küçükbaş bebe var."

Bir an duraksadım. Bahar'a kardeşlerinden hiç bahsetmemiştim. "Beş tane kardeşin olduğunu biliyor musun?" diye sorduğumda gözleri büyüyen kız "Beş mi?" dedi. Beşiz olduklarını söylediğimde "Yok amına!" diye cevap verdi.

Sanırım şaşırma sırası bendeydi. Bahar söylediği küfrü geç de olsa fark ederken elleriyle ağzını kapatıp

özür diledi.

"Sana boşuna maganda demiyorum," dediğimde utançtan yüzü kızardı.

"Neyse. Bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka haber ver. İyi geceler."

* * *

Adamlara gerekli talimatları verdikten sonra soluğu evde aldım. Her şey durağan gözüküyordu ve bu tedirgin ediciydi. Başıboş beş bebe varken, şu anda evin yakılıp yıkılması gerekmez miydi?

Arka koltuktaki poşetleri elime aldım. Eve doğru yürürken anahtarı cebimden zar zor çıkardım. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kilidi çevirdim ve kapıyı aralarken içerisini dinledim. Sadece televizyonun sesi geliyordu.

Yavaşça içeri girdim ve parmak ucunda salona doğru ilerledim. Beşizler televizyona dalmıştı. Hasta olabilirler miydi? Beşi birden? Masal ve Hale ise ortada gözükmüyordu. Gözüme gözükmemeleri iyiydi ama bu çocuklardan gözlerini ayırmaları anlamına gelmiyordu. Bunlar çocuklara göz kulak olacaktı ha! İyi ki gelirken yiyecek bir şeyler almıştım.

"Selam bebeler!"

Anahtarları masaya koydum. Yorgun argın başını bana çeviren Renan ve Aktan'ın gözleri elimdeki poşetlere kaydı. Bir an hayat neşesiyle dolan çocuklar birbirlerine bakıp "Ateş bizi çağırıyor!" diye bağırdılar. Gece, Mavi ve Hazar da poşetlere baktıktan sonra "Yaşasın!" diye bağırdılar. Bu sessizliğin nedenini şimdi anlamıştım; çocuklar açtı ve gelecekteki iki anne adayı bununla ilgili hiçbir şey yapmamıştı.

"Kuşlar bana aç olduğunuzu söyledi," dediğimde "Evet!" diye bağıran çocuklar heyecanla ellerini çırpmaya ve zıplamaya başladılar.

Poşetleri sehpaya koydum. Deri montumu çıkarırken Masalların nerede olduğunu sordum. Beşizler poşetlerin içindekilerle ilgilendikleri için beni duymamışlardı ya da cevap verme gereği duymamışlardı.

"Etrafı batırmayın," diyerek merdivenlere yöneldim. Bahar'la ilgilenmekten onlara olan sinirimi unuttuğumu sanmıştım ama şu anda anlıyordum ki sadece ertelemiştim. Sakin olmamı tembihleyerek yukarı çıktım. Masal'ın odasının önüne gelip durdum. İçerideki slow müzik sesi ve fısıltıları umursamadan kapıyı tıklattım.

"Gece, birazdan bir şeyler söyleriz. Siz televizyon izlemeye devam edin hadi."

Çocukların aç olduğunu bile bile kendilerini odaya mı kapatmışlardı? Allah'ım, ben sakin kalmaya çalıştıkça neden beni sinirlendirecek bir şeyler yapıyorlardı? Sertçe kapıyı açtım. İkisi de irkilmiş, Masal "Asal!" diye bağırmıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen ya?"

"Asıl siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diyerek içeri girdim. Hale'nin gözlerini kaçırmasından dolayı yüzünü göremiyordum. "Evde misafirler var. Çocuklar aç bilaç aşağıda bekliyorlar ve siz bunu bilmenize rağmen, burada oturmuş muhabbet mi ediyorsunuz?"

"Konuşmamız gereken bir konu vardı."

"Birkaç saat erteleyemediniz mi?" Masal ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ama benim ilgim arkasında şiş ve kızarmış gözlerle bana bakan Hale'deydi. Ağlamıştı. Yine ve nedense benim yüzümden olduğunu düşünmüştüm. "Erteleyemeyeceğimiz kadar önemli bir konuydu. Şimdi gidip bir şeyler sipariş ederiz."

Burnumun ucunda duran Masal'a bakışlarımı kaydırırken "Gerek yok," dedim. "Ben gelirken bir şeyler aldım. Siz de soğutmadan gidip yiyin." Heyecanla gözleri büyüyen ikizim ne aldığımı sordu. Burger King'den bir şeyler aldığımı söylediğimde beşizler gibi sevinç çığlığı attı ve koşarak yanımdan geçti.

Hale yavaşça ayağa kalkarken "Sana da salata aldım," dedim. Minnet dolu bir gülümsemeyle teşekkür etti. Bir anda ardımdaki kapı çarptı. Başta cereyan yaptığını düşündüm ama cam açık değildi. Kapıyı kilitleyen anahtar sesini duyduğumda arkamı dönerken "Masal!" diye bağırdım ve hızla kapının kolunu kavradım. "Aç şu kapıyı!" Kapı kolunu açmak için zorladım. "Masal!" diye bağırmamla dışarıdaki kıkırtı sesini duymam bir oldu.

"Komik değil. Aç şunu!"

"Açmayacağım."

Kapı kolunu zorluyor, bir yandan da elimle kapıya sertçe vuruyordum. Gerilmeye başlamıştım. "Bence Hale'yle sürekli ertelediğiniz, konuşmanız gereken bir konu var," dediğinde öfkeyle omzumun üzerinden Hale'ye baktım. Teslim olur gibi telaşla ellerini kaldırdı. "Yemin ederim böyle bir şey yapacağından haberim yoktu."

Tekrar kapıya dönüp açmak için zorlarken "Sinir kotanı bugünlük aştın Fındık Faresi. Sabrımı daha fazla zorlamadan aç şu kapıyı!" dedim. Dişlerimi sıka sıka konuştuğum için sesim tıslamadan farksız çıkmıştı.

"Açmayacağım, açmayacağım. Benim değil mi açmayacağım."

"Masal!" diye bir kez daha kapıya vurdum ve biraz uzaklaştım. Alnımdaki teri silip kapıya baktım. İçerisi

sıcak mı olmaya başlamıştı yoksa bana mı öyle geliyordu? "Bana bu kapıyı kırdırtma!"

"Kırarsan babama hesabını verirsin canım." Tabii ya! Ben bunu nasıl düşünememiştim. Babam... "Şimdi görürsün sen," diyerek üzerimde telefonumu aramaya başladım. Lanet olsun. Telefonum deri montumun cebinde kalmıştı.

Üzerimdeki tişörtün yakasını çekiştirirken Hale'ye döndüm. Elimi uzatarak "Telefonunu ver," dediğimde kapının ardında matrak bir kahkaha sesi duyuldu. "İkizini çok hafife alıyorsun Asal Kara," diyen Masal gülmeye devam etti. "Hale'nin telefonunu orada bırakacağımı mı sandın?"

"Masal seni öldürürüm!"

"İnşallah canım yea... Hadi şimdi tatlı tatlı konuşun. Ben de karnımı doyurayım."

Adım sesleri uzaklaşırken kapıyı yumruklayarak "Masal!" diye kükredim.

Kapana kısılmaktan nefret ediyordum. İstediğim zaman çıkamayacağım hiçbir yere girmiyordum. Masal bunu biliyordu ve yine de beni bu odaya kilitlemişti. Klostrofobi atağı geçirmek için fazla büyük ve ferah bir oda olmasına rağmen içim daralmaya başlamıştı. Nefeslerim sıklaşmıştı. Tişörtün yakasını çekiştirerek arkamı döndüm.

Hale'nin çatık kaşları saniyesinde gevşedi. Endişeyle "Asal," deyip üzerime doğru yürümeye başladı. Soğuk soğuk terlediğimi hissediyordum. "Hale, yalvarırım camı aç."

Alnımdaki teri elimin tersiyle sildim. Boğazımda bir el varmış ve her saniye biraz daha çok sıkıyormuş gibi hissediyordum. Nefes almam gittikçe güçleşiyordu.

"Asal, iyi misin?"

Hale'yi pencerenin önünden çekip başımı dışarı çıkardım. Ne kadar temiz havayı ciğerlerime çeksem de bir türlü rahatlayamıyordum. Bu odaya kapalı kalmıştım. Hava kararmıştı. Karanlığın kasveti daha çok üzerime çöküyordu. Kapı yumruklanma sesi kulağıma çalınıyordu. "Masal kapıyı aç. Masal!"

"Bırak Hale." Nefes nefese odaya döndüm. "Elin acıyacak vurma."

"Asal rengin sarardı." Hale tekrar Masal'a bağırarak kapıyı yumruklamaya başladı. Tişörtüme alnımdaki teri silerken "Hale" dedim."Uğraşma. Duymaz."

Bacaklarımın beni taşıyamayacağını hissediyordum. Masal'ın yatağına oturdum. Her yanıma iğneler saplanıyor, tenimin uyuşmasına neden oluyordu.

Hale koşarak yanıma gelip önümde diz çöktü. "Ter içindesin," diyerek elleriyle yüzümdeki terleri silmeye çalıştı. Biliyorum der gibi başımı sallarken "Bırak" diye fısıldadım. Ellerini üzerimden çekebilecek gücü hissetmiyordum.

"Elini yüzünü yıkayalım gel."

"O ufak banyoya sokma beni Peri Kızı." Hale ne yapacağını bilmez halde etrafına bakındı. "Tamam o zaman. Burada bekle sen. Hemen geliyorum," diyerek ayağa kalktı. Güç bela da olsa gülümserken "Sanki gidecek başka yerim var," diye fısıldadım.

Sakin ol Asal. Bir şey yok. Derin nefes al. Evindesin, geniş bir odadasın. Birazdan senin ölüme susamış ikizin kapıyı açacak. Ona haddini bildirmek için kendinde olman lazım. Sakin ol.

Hale, elinde havluyla yanıma döndü. Terimi silmeye çalışırken "Hani bu fobini yenmiştin Asal?" diye sordu.

Boğazımdaki el daha da sıkılaşmıştı. Etraf karıncalanmaya başlarken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Asal" diyerek yüzümü kavrayan Hale'yle gözlerimi araladığımda yanağından süzülen yaşı fark ettim. Bugün benim için fazlasıyla gözyaşı dökmüştü. Bir damlanın daha ağırlığını yüreğimde taşıyamazdım. Yavaşça elimi havaya kaldırdım. Elimin tersiyle süzülen yaşı sildikten sonra "Ağlama Peri Kızı," diye fısıldadım. "Gözyaşların çok değerli. Böyle basit nedenlerden harcamamalısın."

"Korkuyorum," dediğinde birkaç damla yaş daha kucağıma düştü. "Ne olur iyi ol."

Başımı ağır hareketlerle tamam anlamında salladım. Boğazım kurumuştu. Yutkunmak bile acı veriyordu. Yine de konuşmak için yutkunmam gerekiyordu. "Sen ağlamazsan," deyip derin bir nefes aldım. "Ben iyi olacağım söz."

Hızla yanağından süzülen yaşları silerken "Tamam, ben ağlamıyorum," dedi. Kesik nefeslerimin arasında "Tamam ben de iyi olmaya çalışıyorum," dedim. Hale havluyla terimi silmeye devam ederken birden durdu ve gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ter içindesin Asal. Camı da kapatamıyoruz. Fobinden dolayı bir şey olmazsa zatürreeden olur." Gömleğimin düğmelerini çözüp hızla omuzlarımdan sıyırdı. Havluyla sırtımı kuruladıktan sonra önümde diz çöktü. Göğsümü ve karın kaslarımı silerken yanakları kıpkırmızı oldu. Utanıyordu. Belki de milyon kez beni bu şekilde görmüştü ama dokunurken utanıyordu.

Birlikte yaptırdığımız dövmenin olduğu yeri kurularken "Bizim ne konuşmamız gerekiyor?" diye sor-

dum. Hale bakışlarını bana çevirirken "Önemli bir şey değil," dedi. Boğulur gibi gırtlaktan aldığım nefeslerin arasında "Önemli olmasa Masal benim gazabımı göze almaz," dedim.

"Ya tamam. Düşünme şimdi bunu. Önemli olan sensin."

"Kafamı dağıtmaya çalışıyorum Hale. Yoksa nefessiz kalıp öleceğim." Dehşetle iç çekerken "Allah korusun!" dedi.

Gözleri daldı. Kuşkucu bir ifadeyle gözlerimi kıstım. Alt tarafı ne olduğunu söyleyecekti. Neden düşünüyordu ki? Bir anda hatırlamış gibi yüzü rahatladı. "Yarışmayla ilgiliydi," dediği an ufak bir kahkaha attım. Bu daha çok tıslar gibi çıkmıştı. Yalan söylüyordu. Başka bir konu vardı. Bakışlarımı odada gezdirirken kalbimin çarpma hızından yorulduğumu hissettim.

"Özür dileyecektim," dediğinde elleri kasılmıştı. Kesinlikle yalan söylüyordu. "Arkandan iş çevirmek istemedik. Sadece bu yarışmayı kazanacağınıza inandığımızı göstermek istedik. İleride pişman olmandan korktuk. Emre'nin mutlu olmasını istedik. Senin bir kere daha insanları büyülemeni-"

Hale'nin cümleleri parmaklarımı dudağına koymamla kesildi. Gözlerini parmak uçlarıma kaydırdı. Daha sonra tekrar bana baktı. "İşe yaramıyor," derken ürperdim. "Kafamı dağıtmaya yaramıyor." Soluk alıp verme hızım bir saniyeye düşmüştü. Bir yandan da titremeye başlamıştım.

"Asal!" Sesinin çatallaşmasından ağlamaya başlayacağını anlarken "Şşt!" diye uyardım. "Ağlamayacağım dedin Peri Kızı."

"Sen de iyi olacağını söylemi-" derken bedenimi

daha fazla ayakta tutamayacağımı anladım. Kendimi geriye doğru atarken Hale beni tutmaya çalıştı. Başarısız olduğu yetmemiş gibi üzerime düşmüştü. Panikle özür dilerken üzerimden kalkmaya çalıştı. "Kıpırdama," diyerek kollarımı sıkılaştırdım.

Kaskatı kesilmişti. Titremem, Hale'nin sıcaklığıyla geçmişti ama bedenlerimiz hâlâ sallanıyordu. Peri Kızı'nın titrediğini anlayınca nefeslerimin arasında gülümsedim. "Çıplak olan benim, titreyen sensin."

"Asal, zaten nefes alamıyorsun. Bırak kalkayım," dediğinde elimle başını göğsüme bastırdım. Derin bir nefes aldığımda saçlarının kokusu burnuma doldu. Cehennemin içinde cenneti yaşıyordum sanki...

"Böyle iyi," diye fısıldadıktan sonra derin bir nefes daha aldım. Gözlerimi kapatıp nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Hale'nin kasılmış vücudu bir süre sonra rahatladı. Parmakları çıplak tenimde, dövmemin olduğu yerde geziniyordu. Dokunduğu yer alev alıyordu. Beni, bizi yakıyordu.

"Ceza mı bu çektiğim çile mi?
Yıllardır tuttuğum nöbet bitmeyecek mi?
Bir küçük kar tanesi gibiyim avucunda eriyen
Dön bebeğim"

Mırıldandığı şarkıyı kesince "Devam et," diye fısıldadım. Hale başını hafifçe kaldırıp gözlerimin içine baktı. Şaşırmıştı. "Lütfen," diyerek içimi rahatlatmak istercesine nefes aldım. Başını tekrar göğsüme koydu ve şarkıyı mırıldanmaya devam etti.

"Gözyaşlarını görürsem erir kanatlarım

Uçamam rüyalarında yanına
Sonsuzluk senle başladı
O küçük dünyamda unutma gittiğinde yarım kaldım."

Sesi efsunluydu. Her saniye biraz daha rahat nefes aldığımı hissediyordum. Parmakları anlayamadığım şekiller çiziyordu. Gözlerimi kapattım ve çekingen dokunuşlarına birer anlam yüklemeye çalıştım.

"Çöllerdeyim yanıyorum
Kutuptayım üşüyorum
Ceza benim çekiyorum
Ne olur dön
Uzanıyorum tutamıyorum
Özlüyorum ağlıyorum
Yasak mısın anlamıyorum
Ne olur dön"

Sakinleştikçe kokusu burnuma daha çok dolmaya başladı. Gözlerimi açmak istemiyordum. Hale'nin susmasını istemiyordum. Huzurun bir anlamı varsa sanırım o Hale'nin sesiydi.

"Sevmesen de beni özledim sesini
Git desem de yine gitmesen
Yıllardır çektiğim bu hasret mi çile mi?
Haram mısın bana bi bilsem..."

Şarkıyı bitirdiğinde derin bir nefes aldım. Başını göğsümden kaldırdı. Gözlerimi açmasam da beni izlediğini biliyordum. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yut-

kundum.

"Sanırım," diyerek gözlerimi açtığımda, mavinin en etkileyici tonu beni selamladı. "Yarışmada insanları büyüleyen asıl kişi sen olacaksın."

* * *

Sanırım ömrümün birkaç yılı, yarım saat içinde gitmişti. Ah be kalp sancım... Nasıl korkuttun beni böyle! O kadar uzun zaman oldu ki seni bu şekilde görmeyeli, nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Hani kurtulmuştun artık bu fobiden? İçtiğin ilaçları bu yüzden bırakmıştın hani? Yalan mı söyledin bize? Ben bunu nasıl fark edemedim peki? Hoş, uzun zamandır kapalı yerde kilitli kalmamıştık. Masal'ın bile fark etmediği şeyi, ben nasıl fark edecektim?

Düzenli hale gelen nefesler ve sessizleşen oda... Nihayet mırıldandığım şarkılar işe yaramış, Asal'ı uyutmayı başarmıştı. O kadar sıkıcı bir ses tonum mu vardı?

"Yarışmada insanları büyüleyen asıl kişi sen olacaksın."

Sanmıyorum, o zaman böyle bir şey söylemezdi. Allah'ım, resmen bana olan kızgınlığı geçmişti. Sırf bunun için, fobisine ufak da olsa teşekkür edebilirdim.

Titrek bir nefes aldığında sanki beni duyuyormuş gibi düşüncelerimi susturdum. Uyanmasını istemiyordum. Yeni rahatlamışken tekrar o stresi yaşamasına katlanamazdım ama öte yandan içimde bir his sürekli beni dürtüyordu. İlk kez yanımda uyuyordu. İlk kez bana bu şekilde sarılıyordu. Onu uyurken ilk kez rahat rahat izleyebilecektim. Başımı kaldırıp ona bakmak istiyordum ya da üzerinden kalkıp yanına uzanmak. Ama uyandırma düşüncesi kılımı bile kıpırdatmama engel oluyordu.

'Belki bir başka bahara,' dediğim an kaşlarım çatıldı. Bahar... En sevdiğim mevsim yazken baharların hep habercisi olduğunu düşünürdüm. Onları da severdim ama şu anda en nefret ettiğim kelimenin bahar olduğunu hissettim. Aklıma sahildeki halleri geldiğinde karnımdaki sancılar eski yerini almıştı.

Bunu bana nasıl yapabildin Asal! Ona nasıl dokundun, beni sardığın bu güçlü kollarla onu nasıl sarıp sarmaladın? Ne düşündün? Ne hissettin bilmiyorum ama bana iyi hissettirmediğini bilmeni istiyorum. Şu anda buradan kalkıp avaz avaz bağırmak, hatta seni yumruklamak istiyorum. Benim canımı acıttın senin de canın acısın, diye düşünüyorum. Sonra bu düşüncemden dolayı kendime kızıyorum. Senin canın acıyacağına benimki acısın yeter ki sen mutlu ol.

Kulağımın altındaki ritim beni tüm öfkemden arındırıyordu sanki. Bir kalp atışı bu kadar güzel olabilir mi? Yaşıyor. Bu oda da, benimle, sarmaş dolaş... Allah'ım, bu bir rüya olmalı. Çünkü bu anı ancak rüyamda yaşayabilirim. Onunla daha önce hiç bu kadar yakınlaşmamıştık. Şu anda çıplak bedeninin üzerinde yatıyordum. Bu kadar sert kasların üzerinde rahatsız olmam gerekirken sanki dünyanın en rahat yerindeymiş gibi hissediyordum.

Parfümüyle karışmış ten kokusu o kadar güzeldi ki başımı döndürüyordu. Derin bir nefes alıp kokusunu içime hapsetmeye çalıştım. Ben ne ara bu adama bu kadar âşık olmuştum? Nefesi saç diplerime vurdukça içim gıdıklanıyordu. Başım yavaşça göğsünde inip kalkıyordu.

Gözlerimi kapattım. Huzurun bir anlamı varsa o kesinlikle Asal'ın nefesiydi. Sanki uçsuz bucaksız bir denizde bir kayığın içinde uzanıyordum. Dalgalar hafifçe kayığa vururken beşikteymiş gibi sallanıyordum. Güneş tam tepede içimi sıcacık yaparken yumuşak rüzgâr saçlarıma

dokunuyor, temiz hava ciğerlerime doluyordu.

Kapıda duyduğum anahtar sesiyle hayallerimden uzaklaşırken gözlerimi açtım. Daha ne olduğunu anlayamadan kapı açılınca gözüne far ışığı tutulmuş tavşan gibi donakaldım.

"Ben geeeellllddiiiimmmmm! Oohaaaaaa!"

Masal, gözleri fal taşı gibi açılmış bize bakarken yanaklarımın kızardığını hissettim. Hâlâ Asal'ın üzerindeydim. Kalkmam gerekiyordu ama elim ayağım boşalmış gibi hiçbir yerimi kıpırdatamıyordum.

Asal'ın kıpırdanmasından uyandığını tahmin ederek başımı kaldırdım. Yarı açık gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde milimetrik bir gülümseme belirdi. O sırada Masal dikkatini çekti. Tüm bedeni gerildi. Kaşlarını çatarken beni üzerinden itip ayağa kalktı.

Masal, ağzı aralık şekilde hâlâ az önce yatığımız yere bakıyordu. Asal üzerinden çıkardığımız gömleği eline alırken gözlerim gerilmiş sırt kaslarına kaydı. Allah'ım, bu çocuk ne ara böyle bir vücut yapmıştı?

"Gözlerimi dağlasaydınız da bu sahneyi görmeseydim."

Asal, terden ıslanmış saçlarını geriye itti. "Sadece konuşmalarını istemiştim." Masal sayıklar gibi kendi kendine konuşmaya devam etti. Asal, sesini kesmesini söyledi. Masal, konuşmaya devam etti. Sanırım birazdan kıyamet kopacaktı ve ben araya girip girmemek konusunda kararsız kalmıştım.

"Sana sesini kesmeni söyledim!"

Asal'ın bağırışıyla Masal kendine geldi ve "Bağırma bana!" dedi. Hızla ikizinin üzerine yürüyen Asal "Çocukluklarından sıkıldım Masal Kara!" dedi. Ses tonu sanki karşında düşmanı varmış ve onunla konuşuyormuş gibi çıkmıştı.

Masal'ın göz devirmesiyle kolunu kavrayan Asal "Bir daha böyle bir şey yaparsan," dedi. Canının yandığını Bal Böceği'nin gittikçe buruşan yüzüyle tahmin ediyordum. "Sana zorla yedireceğim şey ölüm fermanın olur."

"Fındık..." diye fısıldadığımda Asal omzunun üzerinin bana baktı. Gerçekten sinirliydi. Ellerimle ağzımı kapattığımda belli belirsiz tek kaşı kalktı. Özür dileyip tekrar ağzımı kapattım. Masal'a döndü. Hırsla kolundan onu iterek bıraktı.

Masal geriye doğru sendelerken beyaz tenindeki parmak izleri gözle görülür kırmızılıktaydı. Acıyla kolunu tuttu. Öfkeyle ikizine baktı. Asal omuz çarparak yürümeye başladı. Odadan çıkmasıyla ardından "Hayvan!" diye bağıran Masal yüzünü buruşturarak kolunu sıvazlamaya başladı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Asal'ı mı sakinleştirmeliydim, Masal'ı mı sarmalıydım? Olduğum yerde durup sessizce Masal'ı izlemeye başladım. Acı çeker gibi koluna bakıp yavaş yavaş sıvazlarken sanki kendi kolum acıyormuş gibi suratımı buruşturdum.

"İnsanlıktan nasibini almamış Kas Yığını! Çocukluklarımdan sıkılmışmış," diyerek kendi kendine söylenirken birden kapıya doğru döndü. "Asıl ben senden sıkıldım Asal Kara!" diye bağırınca olduğum yerde irkildim. "Kolumu koparacaktı az daha öküz!"

"Masal..." diye seslendiğimde beni takmayıp kendi kendine söylenmeye devam etti. "Bir dihi biyli birşiy yipirsin sini zirli yidiriciğim şiy ilim firminin ilir. Çok biliyorsun sen!"

"Bal Böceği."

"Sus Hale!" Sanırım yine günah keçisi rolümün sırası gelmişti. "Seni de tanıyamamışım," dediğinde dudaklarım

aralandı. "Saf duyguların var diye düşünüyordum. Onları konuşmanız için sizi yalnız bırakmıştım!" dediği an utançtan yerin dibine girmek istedim.

"Masal saçmalama. Göründüğü gibi değil."

"Doğru. Hepsi benim hayal ürünüm. Sizi alt alta üst üste yakaladığımda, hem de Asal çıplakken, twister oynadığınızı düşünmeliydim."

"Masal fesatlığı bırak."

Burnundan soluyan arkadaşım "Tabii siz işi pişirin, ben fesat olayım" dediğinde daha fazla dayanamayacağımı anladım. Beni neyle itham ediyordu böyle! Tamam, Asal'a âşık olabilirdim, onun için canımı bile verebilirdim ama bu diğer kızlar gibi onu elde etmek için altına geireceğim anlamına gelmiyordu.

"Masal!" diye bağırdığımda öfkemi saklama gereği duymadım. "Salak saçma düşüncelerden önce anlatacaklarımı dinle!" dedikten sonra derin bir nefes aldım ve her şeyi en baştan anlatmaya başladım.

* * *

İçimdeki öfke geçecek gibi değildi. Masal'ın daha fazla canını yakmamak için rahatlamaya ihtiyacım vardı. Duşa girip soğuk su bedenime çarpınca irkildim. Vücudum suya alışana kadar bekledim. Sadece nefes alıp verirken hareket eden vücuduma, demir gibi olan su, bıçak gibi saplanıyordu. Tenim karıncalanıyordu. Bir süre sonra vücudum suya alıştı ya da ben hiçbir şey hissetmemeye başladım.

Hızla duşumu alıp çıktım. Havluyla saçlarımı kuruladıktan sonra rahat bir şeyler giydim. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Şu anda yatsam, rahat bir gün boyunca uyuyabilirdim ama bakmam gereken kişiler

vardı.

Ağır adımlarla odadan çıktım. Merdivenlerden indiğimde Masalların hâlâ aşağı inmediğini gördüm. Çöpler olduğu gibi ortada duruyordu. Bir pakete hiç dokunulmamıştı. Buz gibi olan hamburgeri yemek istemediğime karar verirken beşizlere baktım. Aktan ve Renan bilgisayarla oynarlarken Gece ve Mavi pür dikkat televizyona bakıyorlardı. Hazar elindeki telefonla uğraşıyordu. Hepsi halinden memnun gözüküyordu.

Deri montumun cebinden telefonumu aldım. Hazar'ın saçlarını karıştırarak yanına oturdum.

"Asal abi ya," diyerek saçlarını düzelten Hazar'ın omzuna kolumu atarken gülümseyerek kiminle konuştuğunu sordum. Arkadaşıyla olduğunu söyledi. Nedense sorumu geçiştirdiğini düşünüyordum.

"Sevgilisiyle konuşuyor Asal abi."

Kardeşini ispiyonlayan Renan kıs kıs gülmeye başladı. Hazar, utandığını belli edercesine kızarmıştı. Çapkın bir gülümsemeyle yumruğumla hafifçe çenesine dokundururken "Sevgilin mi var lan?" diye sordum. "Yok abi. Dalga geçiyorlar."

"Var abi var. Eylül adı. Bizim sınıftan."

"Ya sen sussana!" diyerek arkasındaki yastığı kardeşine fırlatan Hazar, "Ben Rabia'dan bahsediyor muyum?" diye sordu. Ooo, diyerek kahkaha atarken "Bahset oğlum. Benim korkum yok. Sevgimin arkasındayım," dedi. Hazar gözlerini kısarak Renan'a baktı. Aktan'ın ise tasvip etmeyen bakışları ikisinin arasında mekik dokuyordu.

"Daha fasulyeyken cücüklemeye kalkıyorlar, gördün mü Asal abi?"

Bu sefer birbirine nefretle bakan ikili, aynı tarafa geç-

miş gibi Aktan'a saldırmaya, okuldaki Zeynep Hazel denen kızdan bahsetmeye başlamışlardı. Hangi habere tepki vereceğimi şaşırmıştım. En iyisi üç genç delikanlıyı kendi haline bırakmak, diye düşünürken telefonuma baktım. Yedi mesaj ve on arama olduğunu görmek kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Alt tarafı birkaç saat ortada yoktum. Ne olmuş olabilirdi ki?

Aramalara baktığımda Bahar'ın ve kapısına diktiğim adamın aradığını görünce hızla oturduğum yerden doğruldum. Mesajlara girdiğimde içime anlamsız bir korku dalgası yayıldı.

Gönderen: Maganda
Asal benim dışarı çıkmam lazım. Kapıyı aralık bırakabilir miyim?

Gönderen: Maganda
Tamam kızma ya kapatırım. O zaman şifreyi söyle?

Gönderen: Maganda
Asal sana diyorum. Bir cevap versen hani? Durum biraz acilde...

Gönderen: Maganda
Fakir olsan mesaj hakkı bitti diyeceğim. Bari aralamalarımı aç be adam!

Gönderen: Maganda
Hay senin vereceğin güvene. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara diyor bir de!

Gönderen: Maganda

Zengin bebesi ne olacak!
Gönderen: Maganda
Ben gidiyorum Asal. Merak etme kapıyı kapatacağım. Sonra da başımın çaresine bakarım!

Nereye gidiyordu? Panikle ayağa kalkarken Bahar'ın numarasını tuşladım. Allah kahretsin! Dışarı çıkmasını gerektiren ne olmuş olabilirdi ki? Hem de acil. Annesiyle ilgili olsa neden geri dönmek için çare aramaya kalksın?

Telefondan gelen bilindik kadının sesiyle "Hay sikeyim ya!" diye fısıldayınca Hazar başını bana çevirdi. Yüzündeki şaşkınlık içten içe utanmama neden olurken "Affedersin abiciğim" dedim ve hızla montumu üzerime geçirdim.

"Nereye Asal abi?"

Aktan ve Renan ayaklanırken "Hemen geleceğim. Bir şey olursa Hale ve Masal ablanız yukarıda," dedim. Çocuklar başını tamam anlamında hızlı hızlı salladılar. Koşar adım evden çıkıp arabaya doğru yürüdüm. Tekrar Bahar'ı aradığımda aynı kadının sesi "Ah!" diye bağırmama neden oldu. Arabaya binip otoparktan çıkarken gördüğüm korumaya "Çocuklar size emanet. Birkaç saate dönerim," dedim.

"Emredersiniz Asal Bey."

Yola çıktığımda içimdeki korku yavaş yavaş artıyordu. Bu saatte nereye gitmişti bu kız? Yoksa... Hayır ya! Biz o olayı aşmıştık. Gitmiş olamazdı. Ya gitmişse...

Gazı kökleyip soluğu kulüpte aldım. Adamların kapıyı açmasını beklemeden arabadan indim. "Hoş geldiniz efendim," diyen adamın sözünü ağzına tıkarcasına "Bahar burada mı?" diye sordum.

"Evet efendim, içeride."

Başımı tamam anlamında sallayıp hızla kulübe girdim. Gözlerimi kalabalık mekânda dolaştırırken "Asal Bey!" diye seslenen adama döndüm. Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Bahar nerede?" diye sorduğumda arkasındaki koridora bakıp bana dönen adam "Bir ara dışarı çıktı ama şimdi odada efendim," dedi. Gözlerimi şüpheci bir ifadeyle kısarken hızla adama doğru yürüdüm. "Dışarı çıktığını biliyorum," derken ceketini kavradığım adam korkuyla bana baktı. "Peki buna izin vermemen gerektiğini sen bilmiyor musun?"

"Bir şey alması gerekiyormuş. Benim alamayacağımı söyledi. Çıktı ve yine kimseye görünmeden odaya döndü efendim."

Azarlar gibi "Nasıl odaya geri döner lan?" diye tısladığımda gözleri titreyen adam "Şifreyi söylediğinizi söyledi efendim," dedi. Adamı itip loş koridorda yürümeye başladım. Bu kızın magandalık dışında bir de yan kesicilik özelliği mi vardı? Ben girdiğimde şifreyi görmediği mesajda sormasından belliydi. Kaşla göz arasında şifreyi mi kırmıştı? Ya da bilmiyorum diyerek beni mi yemişti?

Korkum her adımda öfkeye dönüşürken karşıma çıkan kişiyle olduğum yerde durdum. Bahar duvar dibine uzanmış, uyuyordu. Ağır adımlarla yanına ilerledim. Elindeki poşeti karnına o kadar bastırmıştı ki poşetin içinde ne olduğunu anlamak güçtü. Başı yamuk bir şekilde duvara dayanmıştı. Saçları yüzüne düşmüş, nefes aldıkça kıpırdıyorlardı. Bu hali tam anlamıyla evsizleri andırıyordu.

"Bahar..."

Seslenmem bir işe yaramamış, Bahar kılını bile kı-

pırdatmamıştı. Gerçekten uykusu bu kadar ağır olabilir miydi? Yanına eğilip hafifçe koluna dokunarak bir kere daha seslendim. Bu sefer garip bir sesle başını duvardan benim tarafıma doğru çevirdi ve uyumaya devam etti. Ciddi ciddi bu soğuk zeminde derin bir uykuya dalmıştı. Bu kız kendini evsiz, yetim rolüne fazla kaptırmıştı sanırım.

Ayağa kalkıp kapının şifresini girdim. Kapıyı açık bıraktıktan sonra Bahar'ın yanına gidip tek hamlede kucağıma aldım. Göründüğünden daha hafif olması afallamama neden olurken başını omzumla boynumun arasına yerleştirdi. Şimdi alıp verdiği nefes boynumu gıdıklıyordu.

Odaya girdiğimde içerisinin birkaç saat içinde nasıl bu kadar dağılabileceğini düşündüm. Ben bile sevişirken daha topluydum. Bahar'ı yatağa yatırıp ayakkabılarını çıkarmaya başladım. O sırada elindeki poşet kayıp düştü ve içindeki şey gün yüzüne çıktı. Regl mi olmuştu yani? Acil dediği şey bu muydu?

Ayakkabılarını çıkartıp onu düzgünce yatağa yerleştirdikten sonra ucu yere değen yorganı üzerine örttüm. Saçlarını yüzünden çekerken elimi kavradı. Kaşlarım çatılırken uyanık olup olmadığına baktım. Belli ki sadece refleks olarak bunu yapmıştı. Elimi elinden kurtarmaya çalışırken daha sıkı kavramasıyla kaşlarım daha çok çatıldı.

"Hadi ama Bahar. Uyanık olduğunu biliyorum," dediğimde hiçbir tepki vermemesiyle derin bir nefes aldım. Zaten yorgunluktan ölüyordum. Bir de onu kucağımda taşımıştım. Şimdi de saçma oyununu çekemeyecektim.

"Bırak elimi."

Bahar elini elimden çekmezken ona doğru eğildim. Uyuyor muydu yoksa çok iyi bir oyuncu muydu anlayamıyordum. "Bahar sana elimi bırakmanı söyledim," diye fısıldamamla kükrer gibi horlaması bir oldu. Boş bulunup hızla geri çekilirken kalp atışımın bateriye son dokunuşum gibi bir anlık arttığını hissettim. Bahar'ın horlamaya devam etmesiyle kendime gelirken dudaklarımdan ufak bir kahkaha kaçtı. Ağır ve derin bir uyku... Bir de horlama... Kışa da daha çok var ama.

Düşüncelerimle kahkahama devam etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bahar gerçekten uyuyordu ve elimi bırakacak gibi görünmüyordu.

Bıkkın bir şekilde nefesimi dışarı verdim ve yanına oturdum. Neyse ki televizyon kumandası yakınımdaydı. Uzanıp kumandayı aldım. Yatağın kıpırdamasıyla horlamayı kesen Bahar'ın yüzü bir anda acı çeken bir ifadeye büründü. Televizyonu kısık seste açarken "Büyük ihtimal kâbus görüyor" diye düşündüm. Televizyonda kanalları gezerken göz kapaklarım yavaş yavaş ağırlaşmaya başladı.

Bahar'ın ağzından yarım yamalak çıkan "Baba..." kelimesiyle dikkatimi televizyondan ona çevirdim. "Ba" deyip kendini kasarken "Ba" diye devam etti. Gerçekten canı yanıyor gibi gözüküyordu. Kumandayı yatağa bırakıp Bahar'ı hafifçe dürttüm. Yüz hatları biraz yumuşasa da hâlâ acı çekiyor gibi gözüküyordu.

"Bahar uyan," dediğimde "Git-me..." gibi bir şey söyledi ve elimi daha sıkı tuttu. Boştaki elimle sıkıntıyla saçlarımı karıştırırken gözlerimi Bahar'dan ayırmadım.

"Gitmiyorum Maganda. Buradayım."

* * *

Kendimden utanıyordum. Resmen en yakın arkadaşıma ve kardeşime yargısız infaz yapmıştım. Hale'nin anlattıklarından sonra içimi pişmanlık duygusu yakıp kavuruyordu. Çok nadir yaptıklarımdan pişman olurdum ama şu anda resmen pişmanlığın dibine vurmuştum. Demek Asal hâlâ kapalı alan korkusunu yenememişti ve kilitli tuttuğum saatlerde fenalaşmıştı. Allah'ım, ben nasıl bir kardeştim? Nasıl kilitlerdim onu odaya? Ama ben korkusunu yenemediğini nereden bilebilirdim ki? Hiç belli etmemişti köftehor!

Ayağa kalktığımda Hale de benimle ayaklandı. Asal'dan özür dilemezsem içimdeki duygu benim ölümüme sebep olacaktı. Ölürsem de pişmanlıktan değil ikizimin elinden öleyim.

Hızla Asal'ın odasına gidip kapıyı tıklattım. "Asal konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda ses gelmemesi canımı daha çok sıkarken kapıyı tekrar tıklattım.

"Asal! Canım kardeşim."

"İçeri girsene Masal, neden kapıyı tıklatıyorsun?"

Hale'ye gözlerimi kısarak bakarken "Doymadın mı çıplaklığına?" diye sordum. Hale'nin birden gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne alakası var ya," diyerek gözlerini kaçırınca tekrar kapıya doğru döndüm. "Belki banyo yapıyor, beni duymadı. İçeri girdiğimiz an o da banyodan çıkacak. Belki de çoktan banyosunu yaptı şu anda giyiniyor. Sırf gıcıklığına bana cevap vermiyor. Kapıyı açtığımız gibi gözlerimi tekrar dağlatmak istemediğim için kapıyı çalıyorum herhalde."

İçimdeki pişmanlık her saniye artarken "Asal lütfen, özür dilemek istiyorum," dedim. Gözlerim yanmaya, sesim titremeye başladı. Kapının ardından

tıkırtı bile gelmiyordu. Uyumuş muydu? Yoksa az önceki olayın etkisinden çıkamayıp fenalaşmış mıydı?

"Asal bak, içeri giriyorum." Arkamdaki heyecanlı soluk gözlerimi devirmeme neden oldu. Bu kız gerçekten Asal konusunda dengesizdi. Daha birkaç saat önce onu öldüreceğim derken şu anda onun için ölürüm modundaydı.

"Asal, bak kapının kolunu tuttum."

"Asal, bak aşağı doğru hafif hafif indiriyorum."

"Asal, bak yeminimi bozup freni patlamış kamyon gibi dalacağım odana."

"Benden günah gitti." Yine de tedbiri elden bırakmayarak gözlerimi kapattım ve hızla kapıyı açtım. Hale'nin arkamdan ittirmesiyle sendeledim. Önce sessizliği dinledim. Bal Surat'ın Asal'ın olmadığını söylemesiyle önce bir gözümü açıp odayı kolaçan ettim. Daha sonra iki gözümü de açtım.

Yatağın üstünde havlusu vardı. Banyo yaptığı cepteydi. Banyodan çıktığı da cepteydi ama havlu buradaysa ya giyinmişti ya çıplaktı. Ya herro ya merro!

"Allah'ım, sen beni abdest aldırmak zorunda bıraktırma ya Rabbi" diye dua ederek ağır adımlarla giysi odasına doğru ilerledim. O sırada göz ucuyla banyoya da baktım. Yoktu.

Giysi odasına girmeden önce "Kardeşcağızım," diye seslendim. Çocuğun bu yapış yapış halimden ses vereceği varsa da vermezdi. Kapı aralığından başımı uzatıp içeriyi kontrol ettim. "Burada da yok," diyerek arkamı döndüğümde Hale'nin odayı karıştırdığını gördüm.

"Ne yapıyorsun kızım?"

Sesimi duymasıyla yerinde zıplayan Bal Surat "Hiç," diyerek elindeki kol saatini koleksiyondaki yerine koydu ve hızla çekmeceyi kapattı. Panikledi̇ği elini kolunu nereye koyacağını şaşırmasından belliydi. "Yok diyorum. Aşağı indi herhalde. Hadi gidelim, yoksa vicdanım beni boğmaya niyetli."

Hale'nin yanından geçip odadan çıktım. Merdivenlere giderken, bir umut yukarıda olma ihtimalinden dolayı etrafa bakınıyordum. Apar topar aşağı indim. Beşizler kendi çaplarında takılıyorlardı. Mutfağı kontrol ettiğimde kimsenin olmadığını gördüm.

"Acaba bodrum katta mıdır?"Merdivenlere yönelirken Asal'a seslendim. Tam birkaç basamak inmiştim ki, Gece bana seslendi. Arkamı döndüğümde "Asal abi gitti," diye devam etti.

Gitmiş miydi? Bize beşizleri yalnız bıraktık diye bir sürü laf söylerken o gitmiş miydi?

"Ne demek gitti? Nereye gitti?"

Vicdan azabım ve öfke gazabım bir savaş haline girmişti. Gece omuz silkerken Hazar "Bir yere telefon etti, sonra küfür etti ve hızla çıkıp gitti," dedi. Kaşlarım çatılırken Hale'ye baktım. O daha çok endişelenmiş gibiydi. Düşündüm. Bir yere telefon etmiş, sonra küfür edip nereye gitmiş olabilirdi?

"Bence kulübe gitti."

Aktan'ın cümlesiyle "Nereden biliyorsun?" diye sordum. Aktan gözlerini önündeki bilgisayardan çekmeden omzunu silkti. "Biraz zeki olan herkes bunu tahmin edebilir bence."

Ukala cevabıyla dudaklarım aralandı. "Doğru söylüyor olabilir mi?" diye sorarak Hale'ye döndüm. Yüzündeki endişe iç çatışmasının gölgesinde yok

olmuş gibiydi. "Hale," dediğimde düşüncelerinden ayrılan Bal Surat "Efendim Bal Böceği'm," diye cevap verdi.

"Sence de Asal kulübe gitmiş olabilir mi?"

Bilmediğini belli edercesine omuz silkerken "İhtimaller arasında," diye cevap verdi. Hale'nin aklında başka nereye gitmiş olabileceği vardı ki? "O zaman ben gidip ihtimallerden birini eleyeceğim," dediğimde bana sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi bakmaya başladı.

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

'Umurumda değil' der gibi omzumu silktim. "Amcam duyarsa neler olacağını tahmin ediyor musun?"

Büyük ihtimal önce beni böyle bir şey yaptığım için, sonra Asal'ı bizi yalnız bıraktığı için, sonra tekrar beni ikizimin peşinden gittiğim için cezalandıracaktı ama özür dilemediğim her saniye içimde beni yiyip bitiren huzursuzluk, zehrini vicdanıma akıtıyordu.

"Asal'dan özür dilemezsem birazdan ağlamaya başlayacağımın farkında değil misin?"

Hale imalı bir şekilde bana bakarken "Onu odaya kilitlemeden önce düşünecektin. Bekle, geldiğinde özür dilersin," dedi. İtiraz edince telefonla özür dilememi söyledi. Saçmaladığını fark edince tekrar eve geldiğinde konuşmam konusunda razı etmeye çalıştı ama ben itiraz edip kulübe gideceğimle ilgili direttim. Artık bu vicdan olayından çıkmış, ölüm kalım meselesine dönmüştü. Beşizler bile ilgilendikleri şeyleri bırakmış bizi izliyorlardı.

"Tamam Hale. Şu âna kadar gidip dönmüştüm bile. Sen bebelerin başında dur, ben bir saat içinde dönerim."

"Yok canım," deyip pışık yapar gibi işaret parmağıyla gözünün altını çekti. "Ya sen de gitmeyeceksin ya ben de geleceğim."

Hayretler içinde en yakın arkadaşıma bakarken "Hale eğlenmeye gitmeyeceğim farkındaysan. Gidip özür dileyip geri geleceğim," dedim.

"Beni ilgilendirmez. Ya benle ya da hiç." Kollarını meydan okurcasına göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hale saçmaladığının farkında mısın?" diye sorduğumda omuz silkerken "Yahu bebeler evde yalnız mı kalsın?" diye devam ettim.

"Ben onlarla yalnız mı kalayım?" diye fısıldadığında gözlerim monçiçi gibi bakan beş bebeye kaydı. Şimdi ne karın ağrısı olduğu anlaşılıyordu. Gerçi onun yerinde olsaydım şu anda çoktan kulübe varmıştım. Şu anda uslu dursalar da ne zaman ne yapacakları belli olmuyordu. Eminim ki, akıllarından bir haylazlık geçiyordu ve o âna kadar enerji toplamak için inzivaya çekilmişlerdi.

"Biz başımızın çaresine bakabiliriz."

Kardeşine hak veren Aktan "Rahatınıza bakın siz," diye devam etti. Renan'la birbirlerine bakıp sırıtmaları hiç hoşuma gitmese de yapacak bir şeyim yoktu. Bir saat en fazla ne yapabilirlerdi ki?

"Tamam o zaman. Biz bir saat içinde geleceğiz. Zaten kapıda sizi koruyacak insanlar var. Dışarıdaki kimse size zarar veremez. Önemli olan sizin birbirinize zarar vermemeniz." Bir abla edasıyla konuşmam işe yaramış gibiydi. Beşi de beni anlıyormuş gibi başını salladı. "Bir şey olursa ararsınız."

"Tamam Masal Abla."

Hepsinin tek bir ağızdan verdiği cevap beni rahatlatacağına daha çok germişti. Bunlar ne zaman

aynı düşünse, mutlaka sonunda başımıza bir bela açılıyordu. Hale'ye döndüm. Son bir umut vazgeçmesi için konuşacaktım ki "Boşuna nefesini harcama," dedi. "Geliyorum."

Bu kızın beni benden iyi tanımasından bazen nefret ediyordum. "İyi. Yürü o zaman."

Hale, hoşnutsuz bir şekilde üzerimi inceledikten sonra "Bu halde mi?" diye sordu. Ben de kendimi incelemek için başımı eğdim. Yanları transparan siyah ve pembe renklerindeki pilates taytım ve üzerime üç numara büyük gelen tişörtümü değiştirmekle zaman kaybedemezdim.

"Pandufları çıkarıp spor ayakkabılarımı giyeceğim. Üzerime deri mont, tamamdır." Hale gözlerini devirirken "İRON'a gidiyoruz Masal," dedi. "Allah aşkına bu kılıkla sen spora bile gitmezsin. Gidip bari Asal'ın tişörtünü çıkar."

Gözlerimi tekrar üzerimdeki tişörtte gezdirdim. Renk bakımından taytımla çok zıt durmuyordu. Ayrıca bu Asal'ın değil Enes'indi yani Enes'in hediyesiydi. O yüzden her fırsatta üzerime giyiyordum ve şimdi de çıkarmak gibi bir planım yoktu. Tişörtün etek kısımlarını topladım ve göbeğimin üstünde düğümledim. Kollarımı da birkaç kat kıvırdıktan sonra, atkuyruğu yaptığım saçlarımı açtım. Başımı öne eğip dalgalandırdığım saçlarıma hacim verdikten sonra hızla geriye attım ve ellerimle düzelttim. Ben bunları yaparken Hale dikkatle bana bakıyordu.

"Hadi gidelim."

"Masal, ciddi misin ya?"

Hale'yi dinlemeden kapıya doğru yöneldim. Arkamdan koşarken "Bu halde içeri girdiğimiz an herkesin dikkatini çekeriz," diye bağırıyordu. Hayır, üze-

rinde düzgün bir eşofman takımı olan oydu. Dikkati çekersem ben çekerdim. Ben umursamıyordum ama Bal Surat bunu devlet meselesi haline getirmişti.

"Ya birini görürsek?" Adımlarımı yavaşlatıp Hale'ye döndüm. Asal haricinde İRON'da kimi görebilirdik ki?

"Görmezden geliriz."

Hale'nin dudakları aralanırken tekrar önüme döndüm ve yürümeye devam ettim. Korumalardan biri bize doğru gelirken arabayı hazırlamasını söyledim. Adam otoparka doğru koşarken ben de diğer adamlara doğru yürüdüm. "Bir şeye ihtiyacınız varsa, biz alabiliriz efendim."

Başımı hayır anlamında salladım.

"Asal'ın yanına gidip geleceğiz. Biz yokken ev de beşizler de size emanet."

❁ ❁ ❁

Yol boyunca yanımda mızmızlanan Hale'ye, bozuk plak gibi arabada beklemesini söylemekten sıkılmıştım ama o inatla geleceğini söyleyip hâlâ olabilecek ihtimalleri konuşmaktan sıkılmamıştı. Bu yüzden kulübün sokağına girmemizle apar topar arabadan inmem bir oldu. Bu kulüp sabaha kadar boş kalmıyordu. Saat gece yarısına yaklaştığı için, kuyruk hâlâ hınca hınç doluydu. Bakışlarını bana çeviren kalabalıkla Hale'nin sırtıma yapışması bir oldu.

"Ben sana söylemiştim Bal Böceği. Bak, herkes bize bakıyor."

"Sana arabada kalabileceğini söyledim Bal Surat." Nefesini enseme üfleyen Hale'yle tüylerim diken diken oldu. Bizi karşılayan korumalardan birine

Asal'ın içeride olup olmadığını sordum.

"Asal Bey, içerideler küçük hanım."

Demek bizi bırakıp kulübe gelmişti. "Peki, bir sorun mu oldu?" diye sorduğumda kaşlarını çatan adam "Hayır efendim. Her şey olağan seyrinde," diye cevap verdi. Şimdi elime düşmüştün işte Asal. Önce özrümü dileyip şu vicdanımın yükünden kurtulayım, sonra bizi yalnız bırakmanın hesabını sana sormaz mıyım ben!

Arkamı dönüp şoföre bizi otoparkta beklemesini söyledikten sonra koşar adım içeri girdim. İçerisi her zamanki gibi büyüleyiciydi. Yanımızdan sürekli kokoş kızlar geçiyordu. Hale'nin kıyafetlerinden utandığını, kimseyle göz teması kurmamasından ve üzerini çekiştirmesinden anlıyordum. Onu kendi haline bırakıp balkon kısımlarından birine yürüdüm. Asal kulüpteyse ya locasındaydı ya da bir kızı alıp... Tövbest... Ne olur locada olsun Allah'ım, beni o zinalara şahit olmak zorunda bıraktırma ya Rabbi.

Kalabalıkta gözlerimi dolaştırdım. İnsanlar deli gibi eğleniyorlar, yarın yokmuş gibi içiyorlar, hunharca dans ediyorlardı. Her ne kadar beynim yüksek sesten uyuşmuş, gözlerim değişik ışıklardan kör olmuş olsa da burada olmak iyi hissettiriyordu. Hafif hafif müzikle dans ederken Hale'nin bir şeyler dediğini hissettim.

"Ne?"

Hale, abartılı bir şekilde gözlerini devirip daha yüksek sesle bağırdı. "Dans etmeyi bırak ve Asal'ı aramaya devam et! Locada mı?" Bilmiyorum der gibi omuz silktim. Kendimi ne kadar engellemeye çalışsam da müzikler içimi kıpır kıpır yapıyordu ve hareket etmeden duramıyordum. Hale burnundan solu-

yarak bir şeyler söylerken anlamadığımı belli eden işaretler yaptım. Sıkıntıyla iç çekti ve yanıma gelip kulağıma doğru bağırdı.

"O zaman saatlerdir kime bakıyorsun sen?" Kulağımdaki gıdıklanma hissi tüylerimi diken diken yaptı. Kulağımın içini parmağımda ovalarken "Ne bağırıyorsun ya! Kulak zarımı patlattın resmen!" dedim azarlar gibi.

"Beter ol!"

"Ne? Beter mi olayım?"

Hale sinirli bir kahkaha attıktan sonra "Demek ki duymanı engelleyen kulak zarınmış. Baksana patlayınca ne kadar güzel duyuyorsun Masal!" diye bağırdı ve kollarını önünde bağlayarak kulübe arkasını döndü. Bana böyle bir nedenden trip mi atıyordu yani?

"Hale neden-"

Omuz silkti. Daha ne soracağımı duymadan omuz silkerek tüm kelimeleri ağzıma tıkmıştı. Gerçekten trip atıyordu. Çocuktan bir farkı yoktu. Çocuk deyince aklıma beşizler geldi. Kim bilir şu anda ne yapıyorlardı? Döndüğümüzde başımızı sokacak bir evimizin olmasını istiyorsak acele etmeliydik.

Bakışlarımı locaya çevirdim. Boştu. O zaman benim güzel ikizim, gizli odasında zina peşindeydi. Yine de belki yanılıyorum ihtimaliyle kulübün içini taramaya başladım. Gördüğümü sandığım kişiyle gözlerimi kıstım ve balkondan sarkarak bakmaya başladım.

Hale'nin dikkatini çekmiş olacağım ki, "Orada mı?" diye sordu. Bir dakika işareti yaptım. Gördüklerimin doğru olduğunu anladığımda kısılan gözlerime inat dudaklarım beş karış açıldı.

"Enes..." Hale'ye dönerken "Enes aşağıda," diye devam ettim. Kaşlarını çatan Bal Surat "Ne?" diye bağırınca beni duymadığını düşündüm ve onun yaptığı gibi kulağına doğru "Enes aşağıda!" diye bağırdım.

Hızla benden uzaklaşan Bal Surat kulağını tutarken "Masal!" diye bağırdı. İntikamımı aldığımı belli edercesine gülümserken "Onu anladım zaten. Enes'in burada ne işi var diye düşünüyordum," demesiyle ciddi bir yüz ifadesi takındım.

"Beni görmeye gelmiş, asi ruhlu, ilginç saçlı, kalın kaşlı, kaslı kuslu erkeğim."

Hale gözlerini kısıp yapmacık bir şekilde kahkaha attı. "Çok komiksin Bal Kabağım." Kıkırdayarak tekrar Eneslere doğru baktım. Arkadaşlarıylaydı. Kızlar eğleniyordu, erkekler ise sadece etrafa bakıyordu.

Sevdiğim çocuğa kucak dansı yapan kızı görmek için gözlerimi kıstım. Allah kahretsin! Bugün kampüste ömrümden ömür götüren kız değil miydi bu? Bu kadar samimi miydiler yani? Enes'in yüzünü görmeye çalıştım. Zevk almıyordu. Onu daha önce gördüğüm yerlerle İRON'u kıyaslarsak burası Enes'in eğlenebileceği bir mekân değildi. O zaman burada ne işi vardı?

Bir an aklım taramalı tüfek hızıyla çalışmaya başladı. Yoksa Enes, bugün bize bir iyilik yaptığı için buraya gelmek ve bu kıza katlanmak zorunda olabilir miydi? Sırf bir form için, kendine işkence edilmesine izin mi veriyordu bu çocuk? Bir şey yapmalıydım. Göz göre göre onu, üzerindeki asalakla kaderine terk edemezdim.

"Yettim yiğidim!" Merdivenlere doğru koşarken birinin beni tuttuğunu hissettim. "Nereye gidiyor-

sun?" diye soran Hale'ye başımla Eneslerin olduğu yeri gösterdim. Kaşlarını çatarak bal suratını tatsızlaştıran Hale "Saçmalama Masal!" diye bağırdı. "Buraya Asal'la konuşmaya geldin Masal. Enes'le buluşmaya değil!"

"Sanırım bugün bize yaptığı iyiliğin cezasını çekiyor," dediğimde ne dediğimi anlamaya çalışır gibi baktı. "Yanındaki kız, bize yeni bir form vermek istemeyen kız. Enes vermesini sağladı. Bedelini de bedeniyle ödüyor koca adam."

"Onun bedeni, onun kararı Masal. Sana ne?"

"Ne demek sana ne? Yaptığı iyiliği karşılıksız mı bırakalım? Gün, borcumuzu ödeme günü."

Hale bıkmış bir şekilde gözlerini devirdi. "Ne borcu ne karşılığı Masal ya! Asal'ı bulalım ve gidelim lütfen buradan."

"Asal, locada ve kulübün içinde değilse nerededir Hale?" diye sorduğumda jetonu şimdi düşmüş gibi bakışları farklılaştı. "Evet, gizli odada kimin cebinde oyunu oynuyordur. Sarılmadan bir sonraki aşamayı görmek istiyorsan ben seni tutmayayım. Koridordan ilerle bulursun."

Hale'nin gücenmiş haliyle derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Potlar Kraliçesi yine iş başında! Allah'ım, ben neden bir işi kurtarayım derken her zaman ötekini batırıyordum? Gözlerimi açtım. Bu karanlıkta bile sulanan gözlerinin parlaklığını fark edebiliyordum. Elini tutmak için uzandım ama o hızla geri çekilip aramıza mesafe koydu.

Vicdanım, farklı bir taraftan işe başlamıştı. "Özür dilerim," dediğimde gözlerini benden kaçırdı. "Hale gerçekten seni kırmak istememiştim."

Burnunu çekti. Sitemli bir şekilde kollarını göğ-

sünde bağladı. Sanki aramıza engel koymaya çalışıyordu. "Gerçekten üzgünüm." Gözünden bir damla yaş düşünce vicdanım tekmelerini ruhuma geçirmeye başladı. "Hale ya!" diyerek yanına gidip en yakın arkadaşımı kollarımın arasına aldım. "Sonucunu düşünmeden konuştuğumu bilmiyor musun? Patavatsızım işte. Seni ağlatacağımı bilsem ağzımı açar mıydım?"

"Sen ağlatmıyorsun." Hale'den ayrılırken "O ikizin olan mankafa beni ağlatıyor," diye devam etti. "Bizi resmen bir kızla birlikte olmak için bırakmış ya! Şaka gibi!"

Şu andaki ağlamasının nedeninin sinir olduğunu görmek beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Öfkeyle başa çıkmak, kırgınlıkla çıkmaktan daha kolaydı.

"Burnundan fitil fitil getiririz sonra. Şimdi gidip Enes'i kurtaralım, sonra da eve gidip beşizlerin ne yaptığına bakalım."

Gözlerindeki yaşları silen Hale "Ya kurtulmak istemiyorsa," dediğinde kısa bir an nefesimi tuttum. O kızla yakın olduğunu, sırf bu yüzden geldiğini ve buradan çıkıp kucaklaşmaya evde devam edeceklerini düşünmek bile istemiyordum. "Yani belki zorla gelmemiştir."

Sanırım şimdi de ben ağlamaya başlayacaktım. Çocuk benimle dalga geçmiş, gururumla oynamış, beni dövmekten beter etmiş, tehdit etmiş ama öteki taraftan beni koruyup kollamış, hediye vermiş, yardım etmişti. Bu yüzden onu hem seviyordum hem nefret ediyordum. Yine de ondan vazgeçemiyordum. Allah'ım, Enes tam bir dengesizdi ve aşkı sayesinde ben de onun stajyeriydim.

"Öyleyse de," dediğimde sesimin titrek çıkma-

sından dolayı boğazımı temizledim. "Bugün yaptığı iyiliği karşılıksız bırakmayız ve yedikleri içtikleri her şeyi ikram ederiz." Hale'nin şaşkınlıkla alnı kırışırken "Çok cömert gördüm seni," dedi. Ya sorma, sevgimde de çok cömerttim. Adam yüz vermiyor ben kalbimi eline tutuşturmak için çabalayıp duruyordum. Tam bir geri zekâlılık örneğiydim resmen.

Arkamı döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm. Hale'nin arkamdan gelip gelmediğini kontrol etmek için omzumun üstünden geriye baktım. Neyse ki Bal Surat'ım beni hiçbir konuda yalnız bırakmadığı gibi bunda da yanımdaydı. Merdivenlerden inerken konuya nasıl girsem diye düşündüm. Kalabalığa girmeden önce Hale'yle birbirimizi kaybetmemek için elini tuttum ve dans eden insanların arasından zar zor geçerek Eneslere doğru ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça kızın ateşli dansının beni yaktığını hissediyordum. Allah'ım, sen saçmalamama izin verme, sen bana dayanma gücü ver.

Masalarına geldiğimizde Enes'le gözlerimiz buluştu. Yüzündeki ifadesizlik nedense tanıdık bir hale dönüşmüştü. "İyi eğlenceler." Masadaki herkesin bakışları üzerime toplandı. Kızların üzerimdekileri incelediğini hissediyordum. Tıpkı Enes gibi... Acaba onun hediye ettiği tişörtün üzerimde olduğunu fark etmiş miydi? Yüzünde de hiçbir ifade yoktu ki anlayayım!

Hale'nin arkamda olduğunu hızlı soluk alıp vermesinden anlıyordum. Enes yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle "Ufaklık!" dedi. O ufaklık birazdan boyundan büyük iş yapıp seni kurtaracak Enes Efendi.

"Ee, eğleniyor musunuz bakalım?"

Tek kaşı sorgulayıcı bir şekilde havalanan Enes

"Sen gelmeden önce, evet," diye cevap verdi. Tıpkı onun gibi yapmacık bir şekilde gülümsedim. Eğlendiğini yukarıdan izledim, acıdan zevk alan mazoşişt insan.

Kafası bir dünya olmuş kız, ayakta durmak için Enes'e sarılırken "Aa," dedi. "Sen şu sabahki okulu birbirine katan kızsın." Enes rahatsız bir ifadeyle kızı kendinden ayırmaya çalıştı. "Lisede okumuyor musun sen ufaklık?" dediğinde duraksayan Enes, kıza baktı. Sanki gözlerinde "Ona yalnızca ben ufaklık diyebilirim." bakışı vardı ya da bana öyle gelmişti. Yine de düşüncesi bile mutlu hissetmeme yetmişti.

"Evet, lisede okuyorum. Ne oldu?"

Kız baygın bakışlarıyla bana bakarken "Böyle bir yere girmeye nasıl başardın bilmiyorum ama atılmanı izlemek çok zevkli olacak," dedi.

Bak yelloza bak! Babamın mekânından beni attıracaktı ha? Ben buna ancak gülerim, diye düşünüp kahkaha atmaya başladım. Bu daha çok sinirimi açığa çıkaran bir gülüştü.

Hale'ye döndüm. Sakin olmamı söylediğini duyuyordum. O sırada gözlerim merdivenlerden inen kişilere takıldı. Kahkaham, benzini bitmiş araba gibi, tekleye tekleye azaldı ve yerini kolay kolay geçmeyecek bir telaş aldı. Hale nereye baktığımı görmek istercesine arkasını döndü. Panikle bana dönerken "Babamlar," dedi. Başımı evet anlamında salladım. "Burada ne işleri var?"

"Aynı soruyu bize soracaklarına eminim." Stresten ellerim terlemeye başlamıştı. Kaçmak istiyordum ama ayağıma beton dökülmüş gibi olduğum yerden kıpırdayamıyordum. Hale titremeye başlamıştı.

"Ya otoparktaki arabayı gördülerse, ya korumalar bizden bahsettiyse, ya bizi fark ettilerse, ya–"

Hale'nin cümleleri elini ağzına bastırmamla kesildi. Yine gerilim anında sesli düşünmeye başlamıştı ve benim bir çıkış yolu bulmak zorunda olan beyin hücrelerimi daha da strese sokuyordu. Acele etmeli, bir şeyler bulup buradan çıkmalıydık. Yoksa olacakları düşünmek bile istemiyordum.

Loca merdivenlere bakıyordu. Oradan çıkmamız imkânsızdı. Anında enselenirdik. Arka taraftan kaçabilir miydik? Ama her türlü babamların görüş alanından geçecektik. Burada saklanamazdık. Babamların ne zaman kulüpten ayrılacağı belli değildi. Ne yapacaktık o zaman?

"Allah'ım, bir çıkış yolu göster yalvarırım" diye dua ederken başıma bir şeyin geçmesi bir oldu. Etraf kararınca çığlık attım. Ellerimle kafamdaki ağırlığın ne olduğunu çözmeye çalışırken tanıdık bir koku burnuma doldu. Enes'in kokusu... Bu Enes'in motor kaskıydı. O zaman benim kafamda ne işi vardı?

Omzumda hissettiğim kolla sert bir vücuda dayanmam bir oldu. Tepki olarak nefesim kesilirken Enes'in "Sorgulamayı bırak ve sadece sarıl," diyen sesi kalbimin dokunduğu yerlerde atmasına neden oldu. Neredeyse tüm ağırlığımı yüklenircesine bana sarıldı. Çekingen bir şekilde elimi sırtına koydum. Kaslı olduğunu biliyordum ama bu kadar sert olacaklarını tahmin etmemiştim. Önümü zar zor görmemden dolayı diğer eliyle de montunu sıkıca kavradım.

"Merdivenler."

Sanki beni uyarmamış gibi ayağım takıldı. Enes beni daha sıkı tutarak yere kapaklanmamı engelle-

di. Resmen askıda kalmış gibi hissediyordum. "Bir de uyarmasam ne olacaktı!" diye söylenince yanaklarımın ısındığını hissettim. Resmen sakarlığımı çocuğun gözüne gözüne sokuyordum.

Zor da olsa merdivenleri çıkmayı tamamladık. Neyse ki, Enes'in cüssesi babamların beni fark etmelerini engellemişti. Yoksa eminim ki, gece kulübün içinde kaskla dolaşan biri dikkatlerini çekerdi. Kulüpten çıkar çıkmaz hava almak için kafamdaki kaskı çıkarmak istedim.

"Şimdi değil," diyen Enes beni yürütmeye devam etti. Aklıma gelen en yakın arkadaşımla panikle sağıma soluma baktım. Enes ne düşündüğümü anlamış gibi Hale'nin arkamda olduğunu söyledi. Kafamdaki koca kütleyle omzumun üzerinden arkama baktım. Aynı bizim gibi Deniz'le yürüyorlardı. Nedensiz bir gülme gelmişti. Dışarıdan bakıldığında biz de bu kadar komik mi gözüküyorduk?

Otoparka gelmemizle Enes benden ayrıldı ve kaskı kafamdan çıkardı. Tüm saçlarım karman çorman olmuştu. Teşekkür ederken ellerimle saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Enes hiçbir şey söylemedi. Hale'ye baktım. Onun saçları atkuyruğu olduğu için, kask çıktığında karizmasından ödün vermemişti. Deniz'e teşekkür ederken "O teşekkür bize ait," dedi.

Kaşlarımı çatarak Enes'e döndüm. Motoruna binmekle meşgul olan çocuğun ifadesiz suratında bir mana aradım. Biz teşekkürlük ne yapmıştık? Bir an neden onların yanına gittiğimizi hatırladım. Haklıydım. Zorunluluktan onlarla beraberlerdi. Eminim ki bize yaptığı iyiliğin borcunu ödüyordu. Allah'ım, o kızla yakın falan değildi.

Gür bir motor sesi otoparkta yankılandı. Düşün-

celerimden ayrılıp Enes'e baktım. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Gözlerini bir saniye bile olsa benden ayırmadan kaskını taktı. O sırada başka bir motor sesi duyuldu. Sanırım Deniz de yerini almıştı. Enes'in şimşek hızıyla kısa bir an bakışları değişti. Sanki gülümsemişti.

"Hala bana borçlusun Ufaklık."

❁ ❁ ❁

Bomboş, tanımadığım bir sokaktaydım.

Ne kadar zamandır bu halde olduğumu, nereye doğru gittiğimi bilmeden sadece yürüyordum. Hava yazdan kalma bir gün misali beni sıcağıyla sararken gözlerim karlı bir kış gününü andıran puslu havaya bakıyordu. Bu tezatlık içinde attığım adımlarından bile emin olamıyordum.

Çıplak ayaklarımın altındaki soğuk asfalt, korkunun yaktığı ateşi biraz da olsa söndürüyordu. Bir anda zemin yumuşadı. Gıdıklanma hissiyle ayaklarıma baktığımda açık yeşil bir halının üzerinde durduğumu gördüm. Tanıdık desenlere bakarak yavaşça yere çömeldim. Ellerimi belli belirsiz halının üzerinde gezdirdiğimde parmak uçlarıma değen sertlik kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Elimi kaldırdığımda bunun bir yanık izi olduğunu gördüm. Halıyı yakan ufak bir sigara izi...

Aklımda birkaç anı belirdi. Gözümün önünden geçen çocukluğum nerede olduğumu hatırlatmıştı. Panikle başımı kaldırdım ve etrafa baktım. Puslu hava dağılmış, onun yerine loş bir ışık gelmişti. Buna rağmen her şeyi ayrıntısıyla görebiliyordum ya da bu manzara aklıma kazındığı için gördüğümü sanıyordum. Burası, bilinçaltımın oyun yuvası, senelerce mücadele verdiğim kâbuslarımın ilk durağıydı. Bundan sonrası kalp sancısı

ve gözyaşıyla bitiyordu. Günlerce kendime gelemiyor, beynim ve bedenim uyuşuk bir halde dolaşıyordum.

Uyanmalıydım ama uyanmak istemiyordum. Ben bu durumu beynimde yenmiştim. Tekrar başlamasına, hayatımı ele geçirmesine izin veremezdim. Bu aynı kâbus değildi. Aynısı ise bile bu sefer sonucunu ben belirleyecektim.

Aniden başımı kaldırıp duvara asılmış olan saate baktım. Gece yarısı yaklaşmış, akreple yelkovan birbirine kavuşmak için saniyeleri saymaya başlamıştı.

Tik tak, tik tak...

Her şey hatırladığım gibi ilerliyordu. Aralık olan camdan içeri giren rüzgâr tenimi yalayıp geçti. Ürperdim. Bunun nedeni soğuk değildi, aksine az önce hissettiğim sıcak hava eski salonumuzda da hâkimiyetini ilan etmişti. Ürpermemin nedeni bu hissi daha önce yaşamış olmamdı.

Birazdan akrep ve yelkovanın aşkından doğan bir gong sesi salonda yankılandı.

"Bir." Gözlerimi kapattım ve bu sesin beş kez tekrarlamaması için dua etmeye başladım. Oldum olası gece yarısını haber veren bu sesten korkuyordum. Senelerce salonda olmasına rağmen benim odamdan rahatlıkla duyulmuş, sırf o sesi duymamak için her gece kulaklıkla müzik dinleyerek uyumak zorunda kalmıştım.

Saymaya başladım. Her ses, korkuma bir adım daha yaklaşmama neden oluyordu. Beşinci vuruştan sonra annem ağlayacaktı ve ben aynı kâbusta olduğuma emin olacaktım.

"Beş."

Gözlerimi açtım. Bir saniye geçti ya da geçmedi, bir hıçkırık sesi kulaklarımı tırmaladı. İşte başlıyorduk. Şu

anda burada oturup uyanmayı bekleyebilirdim ama annemi merak ediyordum, belki de sadece...

Yavaşça ayağa kalktım. Olabildiğince sessiz adımlarla salondan çıktım. Ayağımın altındaki gıcırdayan döşeme sesiyle annemin ağlama sesi kesildi. Her zamanki gibi... Bir süre kıpırdamadan aynı pozisyonda kaldım. Kendimi izlediğim bilimkurgu filmlerinden birinin içindeymiş gibi hissediyordum.

Bir deney vardır. Esas kızımızın beynine yerleştirilen bir çiple bu deney gerçekleştirilir. Zaman ne kadar geçerse geçsin, aynı olaya benzer tepkiler verip vermeyeceği araştırılan kızın hiçbir gelişme kaydetmediği şu andaki pozisyonundan bellidir.

Kapıya doğru baktım. Buradan çıkıp uyanmamı sağlamak için bir arabanın altına girebilirdim ama ben her zamanki gibi kâbusumu tercih edip karanlık koridora doğru baktım. İlk kapının banyo, onun karşısındaki kapının benim odam olduğunu hatırlıyordum. Tam karşımda duran, ahşap kapının ardında da gözü yaşlı bir kadının olduğunu biliyordum.

Gözlerimi döşemenin üzerinde dolaştırdım. Hangisinin ses çıkardığını, hangisine basmam gerektiğini dün gibi hatırlıyordum. Kâbuslarımda buna mayın tarlası oyunu adını vermiştim.

Sessizce ilk adımımı attım. Kalbim adrenalinin verdiği gazla hızla çarpmaya başladı. Tekrar, daha uzun bir mesafeyi kat edecek büyüklükte bir adım attım. Nefes alıp verirken çıkardığım ses, artık beni rahatsız etmeye başlamıştı. Nefesimi tuttum ve başka bir adım attım. Zikzaklar çizerek ilerledim, annemin beni duymaması için yalvardığım zamanlar aklıma geldiğinde gözlerimin yanmaya başladığını hissettim. Birkaç saniye sonra hiç-

bir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Annemin kapısının önüne geldim. Kapının kolunu tutmamla gözlerimi kapattım. Kirpiklerimin arasından ufak bir yaş kaçtı ve hızla yanağımdan süzüldü. Açmak istemiyordum, kolu indirdiğim an ağlamaya başlayacağımı biliyordum. Yine de bir gücün elime yavaşça destek verdiğini hissettim.

Kapıyı açtığım an olduğum yerde durdum. Annem yatağının üzerinde oturmuş, ellerini ağzına bastırarak ağlıyordu. Başında dikilen takım elbiseli adamın sırtı bana dönüktü, hiçbir şey söylemeden anneme bakıyordu. Omzunun üzerinden bana bakmasıyla nefesimi tuttum. Beklediğim yaşlar yanaklarımdan süzüldü.

"Ba-ba..."

Kelimeler istemsizce dudaklarımdan döküldü. Annem başını kaldırdı. Ağlamaktan bitap düştüğünü gözlerinden anladım. "Bahar, kızım!" diyerek ayağa kalkan annemle yüzünü seçemediğim adam bana doğru yürümeye başladılar. Her adımında yüzü biraz daha netleşti.

Rüyamın bu noktada değiştiğini fark ettim. İpler benim elimde değil, her zaman olduğu gibi bilinçaltımın elindeydi. Birazdan babamın kim olduğunu görecektim, seneler boyunca bunu görebilmek için olduğum yerde hareketsiz durmuştum ama şu anda babam denen adamla yüzleşmek istemiyordum.

Geri geri yürümeye başladım. Bu sefer o, daha büyük adımlar atmaya başladı. Saçları gittikçe sarardı, teni buğday rengine büründü. Burnu benimkine benziyor, gözleri gittikçe renkleniyordu. Kalbim bir kuş misali çarpmaya başladı. Oydu...

Bedenime nereden geldiğini anlayamadığım keskin bir ağrı girdi, sanki nefesim kesildi. Gözlerimi kapattım.

Bugün yaşadığım olayları hazmetmeden o adamı görmek istemiyordum. Gözyaşlarım daha da güçlü bir şekilde yanaklarımdan süzüldü. Yüzüme çarpan rüzgârla adım atmayı kestim. O, yanımdan geçip gitti. İstediğim olmuştu.

Gözlerimi araladım. Annemin kapının pervazına tutunmuş yorgun haline baktım. Gözlerinden süzülen yaşlar, kristali andırıp yere düşüyordu. Uzaklaşan adım sesleriyle başımı arkaya çevirdim. Gidiyordu. Ben kazanmıştım, ona istediğini vermemiştim ya da tam olarak istediği şeyi vermiştim. Beni görmezden gelmişti, bunca zaman olduğu gibi ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gitmişti.

Sırtını gördüğüm adamın yavaşça karanlığa karışmasıyla "Gitme" diye fısıldadım. Gitmesine izin veremezdim. Bu oyunu onun kazanmasına, hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmesine izin veremezdim. "Gitme!"

Beni duymadı ve yürümeye devam etti. Koştum, karanlığını yakalayabilecekmişim gibi ardından koştum. Her adımımda ondan biraz daha uzaklaştığımı fark ettim. Sanki koşu bandının üzerindeydim. Gitgide gözden kaybolan adamın başını hafifçe omzuna doğru çevirdiğini görünce can havliyle bağırdım.

"Gitme!"

Vücuduma elektrik verilmiş gibi titreyerek gözlerimi açtım. Ter içinde ve soluk soluğaydım, sanki rüyamda değil de gerçekte koşmuştum. Bedenim gergin, ruhum yorgundu. Gözlerimi etrafta dolaştırırken bana endişeyle bakan bir çift gözle karşılaştım. Yanağımı okşayan elini yeni hissediyordum. Ağzım kurumuştu, yutkunmak bile canımı acıtıyordu. Bir şeyler söylemek istemedim,

sadece sözcükler dilimde dolandı. Güçsüzdüm. O kadar güçsüzdüm ki kirpiklerimi kırpmak bile canımı yakıyordu.

"Şşt!" diyerek terden ıslanan saçlarımı yüzümden çeken Asal "Sadece bir kâbus," diye fısıldadı. Tıpkı annemin her seferinde yaptığı gibi yavaşça saçlarımı okşadı. Bu merhameti gözlerimin yaşarmasına neden olurken "Ağlama," dedi ve yaşları elinin tersiyle sildi.

"Su ister misin?" diye sorduğunda başımı zar zor evet anlamında salladım. "Tamam o zaman," diyerek yanımdan kalkan Asal'la derin bir nefes aldım. Ellerinin bedenimden uzaklaşması sanki rahatlamama neden olmuştu. Asal, dolapların birinin içinde gizlenmiş olan mini buzdolabını açtı, ufak bir göz attıktan sonra dolapları karıştırdı. "Su kalmamış," dediğinde içimdeki öfkenin başlattığı yangını söndürmek için bütün suları bitirdiğim aklıma geldi. "Ben su alıp geliyorum."

Asal'a gitme demek istesem de o çoktan odadan çıkmıştı. Bir süre yüzümü ovaladım. Bu hissi bile bile nasıl uyanmamak için kendimi zorlamıştım? Sanırım kendime gelmek için yüzümü yıkamalıydım. Hatta bir banyo yapsam fena olmazdı.

Terden üzerime yapışan kıyafetlerimden kurtulduğum anı düşünerek yavaşça yataktan doğruldum. Ayakkabılarımı aşağı sarkıtmamla gördüğüm poşet ve içindeki şey aklıma regl olduğumu getirdi. Panikle ayağa kalktım, aniden içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Arkama bakmaya korkuyordum ama korkunun ecele faydası yoktu. Gözlerimi kapatıp arkamı döndüm ve yavaşça aralayarak çarşaflara baktım.

Allah kahretsin!

Her ilk gün yaşadığım olay tekrar gerçekleşmiş,

Asal'ın çarşaflarını berbat etmişti. Koşarak aynanın karşısına geçtim ve arkama baktım. Resmen popomda kırmızı bir dünya haritası çıkarmıştım. Az önceki olay yetmezmiş gibi şimdi de bu yüzden soğuk soğuk terlemeye başladım. Telaş düşünmemi engelliyor, önce kendimi mi yoksa çarşafımı mı temizlemem gerektiğine karar vermemi zorlaştırıyordu.

Avuç içlerimle kafama vurup "Düşün Bahar, düşün!" dedim. Sonra ani aldığım bir kararla dolapları karıştırmaya başladım. "Yatak varsa pijama da vardır. Elbet üzerime uygun bir şey bulurum," diye düşünerek boydan boya olan bütün dolapların kapaklarını açtım. Sadece kot pantolon, iç çamaşırı ve tişörtten oluşan rafları hızla taradım. Kendime uygun bir şey bulamamanın verdiği öfkeyle sert bir şekilde dolap kapaklarını çarparken "Sen neyle uyuyorsun acaba Asal Kara!" diye bağırdım. Daha sonra aklıma gelen düşünceler kendime sinirlenmeme neden oldu.

"Mal Bahar! Bu çocuk buraya uyumaya değil, sevişmeye geliyor. Onun için de pijamaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Salak saçma şeylere sinirleneceğine biran önce git ve kendini temizle! Yoksa çarşafı temizlemeye fırsat kalmadan Asal gelecek."

Hızla elime geçen ilk tişörtü aldım. En azından mini elbise gibi olur, üzerimdeki gömlekten daha çok sağımı solumu kapatırdı. Koşturarak banyoya gidip üzerimdekileri çıkardım. Asal'ın suyu çabuk bulmaması için dua ederek kendimi duşa attım. Hem kendimi hem de kıyafetlerimi temizledim. Havluya sarılıp küvetten çıktım. Aldığım tişörtü üzerime geçirdim. Çitilediğim küloduma ped takıp üzerime geçirdim. Islaktı ama en azından benimdi.

Koşturarak odaya döndüm. Yatağın üzerindeki yorganı yere ittikten sonra yastıkları kenara fırlattım. Çarşafı çıkarmaya çalışırken kapının açıldığını duydum. Panikten kaskatı kesilmiştim. Resmen arkama bakmaya korkuyordum.

"Bahar?"

Asal'ın sorgulayıcı ses tonuyla elimdeki çarşafı bıraktım. Kanlı kısmını saklamaya çalışarak arkamı döndüm. Asal, sorgulayıcı bir şekilde beni baştan aşağı süzdü. Ne tepki vereceğimi bilmezken sadece üzerimdeki tişörtü uzayabilecekmiş gibi aşağı çekiyordum.

Hafifçe omzumun üzerinden çarşafın kirli tarafının gözüküp gözükmediğini kontrol ederken bana doğru yaklaşan adım sesleri duydum. Lanet olsun! Biraz daha yaklaşırsa arkamdaki vahşeti görmesi an meselesiydi. Kalbim dörtnala koşar gibi atmaya başlarken Asal'a döndüm. Birden bakışları farklılaştı, bedenim ısınmaya başladı. Özellikle de yanaklarım...

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sorarken olduğu yerde duruyor olması hiç bu kadar rahat hissettirmemişti. "Hiç!" Kısa ve öz verdiğim cevapla birkaç adım geriledim. "Sadece sana olan borcumu ödemeye çalışıyorum. Sonuçta bana burayı açtın ve benim bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Hizmetçi fantezim olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun Maganda."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı. "Sen bana ne demek istiyorsun?" diye sorduğumda alaycı bir ifadeyle dudaklarının kenarı kıvrılan Asal "Yarı çıplak halde odamı temizlemeye çalışmanı başka türlü mü yorumlamam gerekiyordu? Hele de böyle bir açıklama yaptıktan sonra," dedi.

Öfkeyle ona doğru yürüdüm, sonra aklıma gelen

şeyle aynı şekilde gerisin geri yürüdüm ve bacaklarımın arkasını yatağın kenarına yasladım. Asal'ın keyifli ifadesi yüzünden silinirken tek kaşı havalandı.

"Ne saklıyorsun sen?" diye sorduğunda "Hiçbir şey!" diye cevap verdim. Paniğim sesime yansımış ve titrek bir şekilde çıkmasına neden olmuştu. Bundan daha da kuşkulanan çocuk bana doğru yürümeye başladı. "Gelmesene be üzerime üzerime!" Beni dinlemeyince ona doğru birkaç adım attım. "Zengin bebesi, kışt git!"

Tam görüş mesafesine girdiğinde yatağa oturdum. Harika, iki saat çıksın diye uğraşacağım şey, ıslaklıkla daha da derine işleyecekti.

"Kalk ayağa," dediğinde başımı hayır anlamında salladım ve kollarımı rahat bir şekilde göğsümün üzerinde bağladım. Bu sırada görünen bir şey var mı diye oturuşumu kontrol ettim. Asal'ın kollarımı tutmasıyla "Kalkmayacağım," dedim.

Direnmeye çalışırken saniyesinde popom havalandı. "Keşke 100 kilo olsaydım da bu kadar kolay kaldıramasaydı" diye söylenirken elinden kurtulmaya ve yerime oturmaya çalıştım ama nafile. Asal'ın beni daha da havaya kaldırması yetmiyormuş gibi bir de arkama bakmaya çalışması delirecek gibi hissetmeme neden oluyordu. Hızla gözlerini kapatmamla "Bahar!" diye kükreyen Asal kollarımı serbest bıraktı.

Arkaya doğru düşerken ellerim gözlerinden ayrıldı. Tekrar oturmamı engellemek için bileklerimi kavrayan Asal'dan kurtulmak için var gücümle ellerimi kendime doğru çektim. Önce popom sonra sırtım yatakla buluştu, üzerimde hissettiğim ağırlıkla nefesim kesildi.

Asal'la burun buruna geldik. Bir milim kıpırdasa burunlarımızın uçları birbirine değecekti. Nefesi yüzüme

çarpıyor, çikolatayı andıran kokusu iştahımı açıyordu. *Kendine gel Bahar, reglden gözün dönmüş senin.*

İlk şoku üzerinden atan çocuk "Kusura bakma" diyerek elinden destek alarak kalkmaya çalışırken oda bir sesle yankılandı.

"Asal Kara!"

Hayatımda duyduğum en ürkütücü ses tonu içimi titretirken bulunduğumuz pozisyonu gözden geçirdim. Bacaklarımı aralamış, yarı çıplak bir vaziyette yatakta uzanmıştım. Asal bacaklarımın arasına yerleşmiş, neredeyse içime girecek bir vaziyette üzerimde duruyordu.

Kalbim bu kadar olayı kaldıramayacağının sinyallerini verirken Asal'ın gözleri büyüdü. Omzunun üzerinden babasına baktı. Bu duruşun yarattığı boşluktan istifade ederek ben de Demir Kara ve yanında karısı olduğunu düşündüğüm kadına baktım. Yanaklarım ateş topu olmuş, cayır cayır yanıyordu. Demir Kara'nın ifadesizliğini korumaya çalışsa da sinirlendiği her halinden belliydi. Karısı ise yaşadığı şoku saklama gereği duymadan Asal'a ve bana bakıyordu.

Gerilen ortamla ne yapacağımı bilemedim. Asal tekrar bana döndü. Yüzündeki mutlak tedirginlik gözümden kaçmadı. Bu korku sadece bulunduğumuz pozisyondan dolayı değildi. Sanırım benim bilmediğim bir şeyler oluyordu.

"Baba..." diyerek üzerimden kalkmaya çalışan Asal'ın göğsünden iterek yardım ettim. Üzerini düzelterek "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu. Demir Bey ağır adımlarla içeri girerken "Sanırım aynı soruyu benim sana sormam lazım," dedi. Daha fazla saygısızlık yapmamak için ayağa kalktım. Gözü kısa bir an yanımdaki yatağa, daha doğrusu çarşafa kaydı. Nedense bizi

çarşaftaki kanda boğmak istermiş gibi bakıyordu. Kaşları daha da çatılırken beni es geçip tekrar oğluna baktı.

"Kardeşlerini yalnız bırakmanın nedeni uçkurunu tutamaman mı?"

Duyduğum cümleyle gözlerim fal taşı gibi aralandı. Benim kim olduğumu bilmiyordu. Beni Asal'ın takıldığı kızlardan biri sanmış, yataktaki kanı yanlış anlamış, resmen bizim birlikte olduğumuzu ima etmişti. "Bu durumu nasıl açıklayacağım ben?" diye düşünürken bir yandan da yerin yarılıp beni içine alması için dua ediyordum.

"Pisliğini temizle ve hemen eve gel!"

Bize bakma gereği bile duymayan adam karısının elini tuttu. Yürümeye başladıkları an mavi gözlerinde dehşeti barındıran kadınla göz göze geldik. Daha kendimi açıklama fırsatı bile bulamadan kapı sert bir şekilde yüzüme çarpıldı. Olduğum yerde sıçradım. Gözlerim yanmaya başladı. Ağlamamak için gözyaşlarımla savaşmaya başladım. Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum.

"Ne pisliği lan!"

Başımı kaldırdım. Asal'ın babasının peşinden birkaç adım attığını fark ettim. Öfkeyle bana döndüğünde daha fazla dayanamayacağımı anladım ve yanaklarımdan yaşların süzülmesine izin verdim. Bakışlarının bir an için yatağa kayması ufak bir hıçkırığın dudaklarımın arasından kaçmasına neden oldu. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Beklemediğim bir şekilde ifadesi yumuşayan Asal bana doğru yürüdü, daha doğrusu yatağa. Kanlı kısma baktığını düşündüğüm için başımı öne eğdim. O manzaradan sonra göz göze gelemezdim. Yaşlar, tırnaklarımla oynadığım ellerime tek tek düşerken titrek bir

nefes aldım.

"Az önceki saçmalık bu yüzden miydi?"

Sesi az önceye kıyasla biraz daha sakin geliyordu ama hâlâ sinirliydi. Başımı ürkekçe evet anlamında sallarken yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. Asal, ona bakmam için beni zorlayınca gözlerimi kapattım. Önce bu yaşadıklarımı hazmetmeli daha sonra onunla yüzleşmeliydim.

"Aç gözünü."

Başımı belli belirsiz hayır anlamında salladım. Yanağımdan süzülen yaşları sildiğini hissettiğim Asal "Lütfen gözlerini açar mısın?" diye sordu. Sesinin naifliğine güvenerek yavaşça gözlerimi araladım. Az önceki öfkeli halinin tamamen ortadan kalktığını gördüğümde hafifçe burnumu çektim.

"Neden söylemedin?"

"Utandım" dediğimde çok kısa bir an yüzünde hafif bir tebessüm yakaladım. Dalga geçer gibi değil de sanki hoşuna gitmiş gibiydi. Tekrar ciddi haline bürünürken "Ağlama!" dedi. Başımı tamam anlamında sallarken derin bir nefes aldı.

Telefonu eline alırken "Nereyi arıyorsun?" diye sordum. Bana cevap vermeden telefonu kulağına götüren Asal gözlerini bana dikti. O kadar keskin bakıyordu ki ister istemez gözlerimi kaçırdım.

"Hasan..."

"Bana-" deyip gözlerini üzerimde dolaştırdıktan sonra "38 beden pijama lazım," dedi. Gözlerim fal taşı gibi açılırken bakışlarımı Asal'a diktim. Bedenimi bu kadar iyi nasıl bilebilmişti? Normalde olsa sapık derdim ama şu anda onun istettiği pijamalara ihtiyacım vardı.

"Nasıl olduğu umurumda değil. On beş dakika için-

de elimde olacak. Ayrıca hemen birini gönder ve oda temizlensin. Anlaşıldı mı?" dedi. Ne diyeceğimi bilemeden Asal'a bakmaya devam ettim. Telefonu kapattıktan sonra saate baktı ve yatağa doğru ilerledi. Çarşafı uçlarından çekiştirirken ben de diğer taraftan yardım ettim.

Bana bakmıyor, bana olan sinirini çarşaftan çıkarır gibi hareket ediyordu. Güzelim çarşafı çöpe atan Asal yatağın ucuna oturdu. Ortam birden ölüm sessizliğine büründü. Ne yapacağımı bilmez halde yatağın ucuna iliştim. Üzerimdeki tişörtün uçlarını çekiştirerek bacaklarımı kapatmaya çalışırken hafifçe başını bana doğru çevirdi ve sinirle gülümsedi. Bu daha çok burnundan nefes vermek gibiydi.

Kapının çalmasıyla yüzüme bakma gereği duymadan "Banyoya gir," dedi. Emir tonuyla konuşması hoşuma gitmese de ayağa kalkmaktan başka çarem yoktu. Asal kapıya doğru ilerlerken ben koşturarak banyoya girdim. Kapının ardından içeridekileri dinlemeye çalıştım. Sanırım oda toparlanıyordu. Bir emriyle ne kadar çabuk hareket edilmişti.

Bir süre sonra kapı çaldı. Panikle geriye sıçradım. Başparmağımla damağımı ittikten sonra yavaşça kapıyı araladım. İçeri giren sadece bir kol ve bir poşetti. "Al şunu," diyen Asal'ın elinden poşeti aldıktan sonra kapıyı kapattım. Poşetin içinden bordo rengi pijamaları çıkardım. Hızla üzerimi değiştirdim. Tam bedenime göreydi. Kıyafetlerimi tekrar suyun altına tuttuktan sonra sıktım ve kuruyacağı bir yere astım. Umarım tekrar aynı olay yaşanmaz, diye düşünürken kapı tekrar çaldı.

"Giyindikten sonra gel."

Kapıyı araladım. Asal bakışlarıyla beni dövdükten sonra yürümeye başladı. Ürkekçe onu takip ettim. Şu

anda ne dese haklıydı. O bana yardım etmeye çalışırken ben onu zor durumda bırakmıştım.

Odaya döndüğümde ilk geldiğim andaki gibi olduğunu gördüm; temiz ve kusursuz. Beklemediğim anda bana dönen çocukla olduğum yerde sıçrarken birkaç adım geriledim. Bıkkınca nefes alan Asal "Ben gidiyorum," dedi. Sesindeki ton içimdeki ateşi söndürecek güçteydi.

"Ben gelene kadar, asla buradan dışarı çıkma. Eğer bir ihtiyacın olursa ya bana haber ver ve cevap alana kadar bekle, ya da kapıdaki adama söyle senin için halletsin. Anlaşıldı mı?"

❁ ❁ ❁

"Ev sağlam gibi duruyor. Umarım bebelerde tamdır."

Araba evin otoparkına girerken Masal'a döndüm. Evi incelemeyi bırakınca göz göze geldik. Yorgun bakışları bir anda pişmanlıkla sarmalandı.

"Hâlâ mı Bal Surat?"

Arabaya bindiğimizden beri kendini açıklamaya çalışan arkadaşımın dilinde tüy kalmadığına emin olsam da omuz silktim. Beni düşünmeden kendini kurtarmaya çalışmasını o kadar kolay affetmeyecektim.

"Allah aşkına Hale, kaç kere söyleyeceğim; Enes arkamda olduğunu söylediği için-" derken araba durdu. Masal'ın papağan gibi tekrarladığı cümleyi bir kez daha dinlememek için kendimi dışarı attım. "Hale, daha sözüm bit-"

Kapıyı yüzüne çarpar gibi sert bir şekilde ittirdim ve yürümeye başladım. Arabanın içinde sinir krizi geçirdiğini duyabiliyordum. Kapı açıldı ve bir ses büyük bahçede yankılandı.

"Hale Erdem!"

Bu sefer gönlümü alması kolay olmayacaktı. Ne söylerse söylesin bu sefer geri adım atmayacaktım. Peşimdeki adım sesleri hızlanınca ben de hızımı arttırdım. Dirseğimi kavrayan elle duraksarken Masal nefes nefese önüme geçti. "Ya Bal Surat, neden böyle yapıyorsun?" diye sorduğunda kolumu silkeleyerek elinden kurtardım. Gerçekten kırgındım ve onun bunu anlamasını, bir daha bu şekilde davranmamasını istiyordum.

"Çünkü sen benim kardeşimsin!" diye bağırdığımda hafifçe kaşları çatıldı. "Kardeşler, birbirini kollar Masal! Sen, orada sadece kendi paçanı kurtarmaya çalıştın!"

"Sen beni dinlemiyor musun ya!"

Masal'ın bağırmasıyla arabayı park etmiş olan adam bize doğru döndü. Biraz daha bağırırsa sanırım kulüpteki amcamlar bile ne olduğunu duyacaktı.

"Enes arkamda ol-"

"Enes , Enes, Enes, Enes!"

Bağıra bağıra söylediğim isimle cümlesi yarıda kalan arkadaşım kaşlarını daha da çattı. Belli ki benim böyle bir tepki vereceğimi beklemiyordu. "Başka bir şey bilmez misin sen? Ne zamandır tanıyorsun bu adamı da, tek sözüne güvenerek arkana bile bakmıyorsun!"

Masal afallamış bir şekilde bakarken dudaklarını araladı. Bir şey söyleyeceğine emindim ama belli ki o emin değildi, dudaklarını tekrar birbirine bastırdı. İçimdeki sıkıntıyı atmak istercesine nefes aldım. Bir süre bekledim. Sadece birbirimize bakıp nefes alıp verdik.

Sanırım sözün bittiği yerdeydik ve bu konuşma burada bitmişti. Masal'ın omzuna çarparak yürümeye devam ettim. Arkamdan baktığına emindim ama yürüdüğünü duymuyordum. Belli ki az önce söylediğim cümle bazı şeyleri

kafasına dank ettirmişti.

Kapının aralık olduğunu gördüğümde kaşlarım çatıldı. Çıkarken kapıyı tam olarak kapatıp kapatmadığımızı düşündüm. Kapatmıştık. Bir anda çocukların dışarı çıkma ihtimalinden dolayı dehşetle iç çektim. Hoş, evin her tarafı korumalarla çevrelenmişti. Yine de o zıpırların bir yolunu bulup adamları atlatacağını biliyordum. Parmak uçlarımı kapıya koyup yavaşça ittim. Karanlık koridora bakarken nabzım hızlandı. İçeriden televizyonun sesi geliyordu ama bebelerin bir tanesini bile duymuyordum. Bu işte bir iş vardı. Bu çocuklar evde olsa bile kesinlikle bir planları vardı, yoksa bu kapının aralık olması imkânsızdı.

Daha da gerildiğimi hissettim. Ağır adımlarla salona doğru ilerlerken Masal sesli bir şekilde kapıyı çarptı. Refleks olarak yerimde sıçrarken en yakın arkadaşıma döndüm. Sinirliydi ve bu siniri büyük ihtimal az önce verdiğim cevap yüzündendi.

Başını "Ne var?" gibi sallayınca işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm. Susmasını işaret edince tek kaşını kaldırdı. Ne yaptığımı anlamayan bakışlar attı. "Kendi evime hırsız gibi mi gireceğim Hale?" Sitemini fısıltılı ses tonundan bile anlarken "Şşş!" dedim.

Önüme dönüp parmak uçlarında ilerlemeye başladım. Yanımdan ayaklarını vura vura geçen Bal Böceği "Senin derdin ne?" diye sordu. Kısa bir an duraksayınca omzunun üzerinden bana baktı. "Gerilim filminden fırlamış gibi davranmayı kes! İçeride bizi öldürmek için eli kanlı katiller yok!" diyerek önüne dönmesiyle olduğu yere çakıldı. Saniye geçmeden çığlık sesi yükseldi. Ne olduğuna bakmak için koşarak yanına gittim. Gördüğüm manzarayla gözlerim fal taşı gibi açılırken çığlık atmamak için ellerimi ağzıma bastırdım.

"Bebelerin kâbusu!"

Masal'ın cümlesiyle gözlerimi salonda gezdirmeye başladım. Gösterişli salonun her yeri, kokusundan anladığım kadarıyla ketçapla boyanmıştı; duvarlar, halılar, koltuklar, televizyon, hatta bebeler. Yerde yatan Aktan ve Renan'ın etrafı mayonez olduğunu düşündüğüm beyaz bir çizgiyle kaplanmıştı, tıpkı bir bıçağa yaptıkları gibi. Hazar, sanki bu olaylardan bihaber televizyona bakıyor ama saçları bu olaya karıştığını belli ediyordu. Belli ki yerdeki şekilleri çizmek için bu garibimi kullanmışlardı.

"Bittik biz."

Suç mahallini andıran görüntünün içine doğru ilerledim. Masal ölü taklidi yapan çocukları ayağıyla dürterek "Kalkın çabuk!" diye bağırdı. Kızların nerede olduğunu düşünürken mutfaktan gelen bir ses, bu işin salonla bitmediğini gösteriyordu. Masal'la birbirimize korku dolu bakışlar attıktan sonra koşar adım mutfağa gittik. Bu sefer çığlık atma sırası bende, kendini tutmaya çalışma sırası Masal'daydı. Tüm mutfak unla kaplanmış, Gece ve Mavi üzerinde Masal'ın olduğunu düşündüğüm kıyafetler, ayağında teyzemin topuklu ayakkabıları ve yüzünde bir ton makyajla bize bakıyorlardı.

"Ne yaptınız siz?" diye sorduğumda ikisi birbirine bakıp kıkırdamaya başladı. Gözlerimi mutfakta dolaştırırken "Buranın hali ne?" diye devam ettim. "Evcilik oynuyoruz," diyen Gece, Mavi'yi işaret etti. "O teyzem oldu, ben de annem. Beraber kocalarımıza yemek hazırlıyoruz."

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Masal'a baktım. Doldurulmuş geyik kafası gibi sabit bir noktaya bakıyordu. "Kocalarınız kim?" diye sorduğumda gülümseyen Mavi "Bora ve Cem," dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Daha sonra boğazımı temizler gibi

yaparak gülümsememi bastırdım.

"Peki, şimdi neredeler?" diye sorduğumda salonu işaret ederek "Kör müsünüz? Salonda Demir'le beraber televizyon izliyorlar, buraya gelirken görmediniz mi?" dedi. Büyümüş de küçülmüş konuşmasıyla dudaklarım aralanırken Masal'la birbirimize baktık. Onun da benim gibi düşündüğünü anladığım an daha fazla dayanamadım. Aynı anda kahkaha atmaya başladığımızda sesimiz mutfakta yankılandı. Kızların az önceki gülen yüzleri yavaşça soldu. Belli ki dalga geçtiğimizi anladıkları için bozulmuşlardı.

"Boş verin siz yemeği, helva yapın helva, kocalarınız mefta."

Masal'ın kahkahaları arasından söylediği cümleyle kendime geldim. Kahkahalarımı bastırırken kolumdaki saate baktım. Gece yarısını geçmişti, birazdan babamlar gelip içerideki vahşeti görecekti. Bunun nasıl olduğunu sorduklarında ne diyecektik? Bir açıklama yapmasak ölürdük, yapsak gene ölürdük. Bir an önce evi temizlemezsek, suç mahallinde yatan kişiler biz olur, helva bizim için kavrulurdu.

Bakışlarımdan durumun ciddiyetini fark eden Bal Böceği gülmeyi kesti. Parmağımla kol saatime vurunca kaşlarını çattı. Kızlara en sert şekilde bakarken "Düşün önüme!" dedi. Hayatında belki de ilk kez sesi bu kadar otoriter çıkmıştı. Benim bile önüne düşesim gelirken kızlar kendilerine üç numara büyük gelen ayakkabılarla yürümeye başladılar. Salona döndüğümüzde Aktan ve Renan hâlâ yerde yatıyorlardı.

Masal ikisinin arasına girerek "Kalkın!" diye bağırdı. Bu sefer ses tonu işe yaramamış, bebeler kıllarını bile kıpırdatmamıştı. Bıkkınca nefes alan Bal Böceği "Hemen

kalkın dedim!" dedi. Hâlâ kıpırtı olmayınca derin bir nefes aldı. Tam ağzını açıyordu ki pencereye doğru bakıp "Cem baba?" diye seslendi.

"Babam mı geldi?" Çocuklar panikle ayağa kalkınca Masal ikisinin de kulaklarını yakaladı. Bir saniyeliğine bile olsa gerçek olduğuna inandığım rolü yüzünden kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Aktan ve Renan bağırırken, kızaran kulaklarının yanında yüzleri de pancar rengini alıyordu.

"Kesin sesinizi!"

Masal'ın bağırışıyla sızlanmayı kestiler. Aktan her zamanki gibi dik başlılığını belli ederken Renan dolu dolu gözlerle beklemeye başladı. Kulaklarını bırakan Bal Böceği, çocukları öne doğru iterek "Tek sıraya geçin!" dedi. Bebeler ikiletmeden yan yana dizildi.

Masal'ın imkânı olsa gözlerinden ateş çıkaracağına bahse girerdim. "Bu evin hali ne?" diye sorduğunda birbirine bakan çocuklara "Bana bakın!" diye bağırdı. Çocuklar korkuyla Masal'a bakarken sorusunu tekrarladı. "Bu evin hali ne?"

"Canımız sıkıldı, oyun oynadık. Ne var yani?"

Aktan'ın cevabıyla tepe tüyleri dikilen arkadaşım "Ne mi var!" diyerek öne atlayınca araya girdim. "Evin içine sıçmışsınız lan!" diye cazgırlık örneği sergileyen Masal'ı tutmakta zorlanıyordum. "Sen de ağzımıza sıçıyorsun işte, ödeştik!" diyen Aktan'la yeminini bozan Masal beni ittirdi.

Dirseği kulağıma çarptı. Birkaç saniyelik acıyla gözlerim kararda, kulağımda çınlamaya benzer bir ses oluştu. Sanki o taraftan gelen hiçbir şeyi duyamıyordum. Acıyla inleyerek kulağımı tuttum. Derinlerden gelen ses özür diliyordu. Masal'ın telaşlı yüzünü gördüğümde "İyiyim,"

dedim. Etrafıma toplanmış korkuyla bakan bebeleri yeni fark ediyordum. Bu çocuklar ne kadar yaramaz olursa olsunlar, fazla merhametliydiler.

"Bal Surat'ım yemin ederim istemeden oldu."

"Biliyorum Masal, iyiyim. Geçer birazdan."

Canım acıyordu, yinede ona kıyamıyordum. Vicdan azabına bir yenisini daha eklemek istemiyordum. Masal'ın korku dolu ifadesi, bebelerin sesiyle öfkeyle çarpıldı. "Derhal bu evi temizliyorsunuz!" diye bağırarak üzerlerine yürürken çocuklar birbirine sarıldılar.

"Aktan, Renan ve Hazar! Siz salonu, kızlar siz de önce kendinizi sonra mutfağı temizleyeceksiniz."

İtiraz sesleri yükselirken "Tek kelime dahi etmeyin! Eğer babamlar gelene kadar bu ev bıraktıkları gibi olmazsa, sizi Cem babaya şikâyet ederim. Eminim o sizin için uygun bir ceza düşünür," diyen Masal, tehditkâr bir şekilde gözlerini kıstı.

Aktan "O zaman biz de Demir amcaya bizi yalnız bırakıp kulübe gittiğinizi söyleriz," dedi. Bu çocuk resmen yangına körükle gidiyordu. Masal alaycı bir ifadeyle kahkaha atarak bana baktıktan sonra "Bak şu şantajcıya!" dedi ve Aktan'a döndü.

"Biraz zeki olsaydın, babamdan gizli adım atmayacağımı bilirdin. Üzgünüm Aktancığım, ne yazık ki babamın kulüpte olduğumuzdan haberi var. Şimdi evi temizlemeye başlasan iyi olur."

Aktan tek kaşını kaldırdı. Diğerleri Masal'ın blöfünü yiyerek etrafa dağıldılar. "Hadi hadi!" diyen Masal'a öldürücü bakışlar atan Aktan kardeşlerinin yanına gitti. Bal Böceği bana doğru döndü. "Kızlara göz kulak olur musun? Ben de şu bebelerin başında durayım," dediğinde başımı tamam anlamında salladım.

Ona ne kadar kırgın olursam olayım, gün seferberlik günüydü ve bu işin altından hep beraber kalkmalıydık. Hızla kızların peşinden ilerleyip merdivenleri tırmanmaya başladım. Masal'ın emir dolu sesi üst kata kadar çıkarken kızları banyoya soktum.

Hızlıca temizlenip elbiseleri eski yerine koyduktan sonra aşağı indik. Biri duvarları, diğeri halıyı, öteki koltukları silen bebelerin pişman halleri gözümden kaçmıyordu. Masal yerdeki mayonezleri temizlemeye çalışırken kızları mutfağa soktum.

"Dağıttığınız eşyaları yıkayıp dolaplara koyun. Ben de yerleri temizleyeyim."

Başını tamam anlamında sallayan Gece ve Mavi kapları kucaklarken mutfaktan çıktım. O sırada evin camlarına yansıyan ışık beşimizin de tavşan gibi donakalmasına neden oldu. Masal'ın elindeki Vileda sopası sesli bir şekilde yere düştü.

"Geldiler!" Bebeler ilk şoku üzerlerinden attıktan sonra sanki çıkarabileceklermiş gibi ketçap izlerini daha hızlı silmeye çalıştılar. Ne yapacağını bilmeyen Masal bana dönerek "Mutfak ne âlemde?" diye sordu.

"Kızlar anca kendilerini ve elbiseleri temizlediler. Şimdi başlayacaktık."

"Allah kahretsin, ne yapacağız Hale?"

Şeytan, onun yaptığı gibi *'sadece kendini kurtar, ona bir ders ver'* diyordu. Sonuçta ben evden ayrılmamak için yalvarmıştım, o neredeyse yaka paça beni dışarı çıkarmıştı ama ben şeytanla iş birliği yapamayacak kadar kardeşimi çok seviyordum.

"Sakin ol!" dediğimde deli danalar gibi salonun içinde dolaşmayı bırakan Masal "Asal nerede ya?" dedi. Resmen

kendi derdimizden ve evin halinden Asal'ı unutmuştuk. Neredeydi? Ne zaman gelirdi ve biz annemlere ne söyleyecektik?

Kapıya yaklaşan adım sesleri, daha da paniklememize neden oldu. Zilin çalmasıyla Masal'la birbirimize baktık. Asıl şimdi gerilim filminden fırlamış gibi duruyorduk. "Açmayalım, çalar çalar giderler bence."

Saçmalayan Bal Böceği'yle gözlerimi devirirken yürümeye başladım. Peşimden gelen hiçbir adım sesi duymazken zil tekrar çalındı. Arkama baktım. Görünürde kimse yoktu. Kaşlarımı çattım. Resmen birkaç saat önce yaptığı şeyi tekrarlamış, beni bu zor durumda bir başıma bırakmıştı.

Zilin ardı ardına çalmasıyla kendime gelirken koşturdum ve elimi kapı koluna koydum. Derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Karşımdaki yarı meraklı, yarı öfkeli bakışların odak noktası olurken elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

"Hoş geldiniz, erkencisiniz."

Bakışlar daha da yoğunlaştı. Hiçbirinin tadı yoktu, babam hariç. O nedense gönderdiğimden daha mutlu bir şekilde dönmüştü. Gözlerim kayıp iki kişiyi fark ederken "Amcamlar nerede?" diye sordum. Onların gelmemiş olması işime geliyordu, belki onlar gelene kadar büyüklerin desteğiyle evi eski haline getirebilirdik.

"Önce içeri girsek" diyen annemle kenara çekildim. Tek tek içeri girerlerken annemin üzerindeki negatif enerji ortamın gerilmesine neden oldu. Yemekte ne olmuştu? Montunu çıkaran anneme yardım eden babamı gördüğümde şaşkınlıkla alnım kırıştı. Gerçekten bu yemekte ne olmuştu?

"Ver is dı bebelerim?"

Cem babanın sesi, bunu her zaman söylediği enerjisiyle çıkmıyordu. Bir terslik vardı, acaba içerideki durumu önceden sezmiş miydi? Salona iyice yaklaştığını gördüğümde kendime gelirken "Amca!" diye bağırdım.

Olduğu yerde duran adam bana doğru döndü, daha doğrusu hepsi bana doğru döndü. Meraklı gözlerle beni sorguladıklarını görünce ellerim terlemeye başladı. Göz temasını kesip koşturarak en öne geçtim. "Amcamlar nerede demiştim?" dediğimde kaşlarını çatan Cem amca "Millet kulübe damsız almaz, bu kız eve Demirsiz almıyor," dedi.

Gülmeye çalışırken babam "Ne oluyor kızım?" diye sordu. Belli ki saçmalamam yüzünden onun da keyfi kaçmıştı. Allah'ım, yardım et, şu işten sağ salim çıkalım.

"Ee şey, size bir şey söylemem gerekiyor," diyerek zaman kazanmaya çalışırken kapı çalındı. Bu sefer herkesin ilgisi kapıya döndü. Annem kapıyı açınca, teyzem ve amcam görüş alanıma girdi. Onların da keyifsiz hali gözümden kaçmadı. Bu yemek bizimkilere uğurlu gelmemişti!

"Elif, sizin burada ne işiniz var?"

Annemin şaşırdığı ses tonundan belli olurken "Hani kulüpte kalacaktınız bu akşam?" diye devam etti. Ah be, bizde şans olsa zaten kesin Masal'la erkek doğardık. Elif teyzem anneme susmasını işaret etti. Demir amcam tüm öfkesini üzerinden kusarak içeri girdi. Onu durdurmayı gözüm yemezken, bana bakması durmasına yetti.

Gerildim. Elimdeki teri üzerime sildim, bir şey olmuştu ve nedense bu bakışlar bizi de ilgilendirdiğini söylüyordu. Kısa bir an gözlerini kısarak bana bakan amcam "Asal nerede Hale?" diye sordu. Elimdeki ter tüm bedenime yayıldı. Yalan söylemeyi oldum olası beceremiyordum. Ne diyecektim şimdi? Zaten içerisinin halini görünce Asal'ın

olmadığını öğreneceklerdi ama Asal'ı satamazdım. En azından kulübe gittiğini benden öğrenmemeliydiler.

"Bilmiyorum" diyerek salağa yatarken babam "Demir ne oluyor?" diye sordu. Amcam, babamı duymazdan gelirken "Evde değil yani?" dedi. Nedense evde olmadığını bildiğini düşünüyordum. Başımı evet anlamında salladım. Birden eli havaya kalktı. Geriye doğru bir adım attım.

Kalbim yerinde debelenirken yavaşça yanağıma dokundu ve okşadı. Babamla göz göze geldik. Onun da hiçbir şeyden haberi yoktu. "Aferin sana," dedikten sonra salona doğru yürümeye başladı. Babam ve Cem amcam peşinden giderken annem ve teyzelerimin kendi aralarında fısıldaştığını fark ettim. Ne olduğunu öğrenmek için çaktırmadan onlara yaklaştım.

"Resmen yatakta kan vardı Melek."

"Çocuğun açıklamasına izin verseydiniz..."

"Alt alta üst üste yakaladık ikisini, Demir de çılgına dönünce konuşmasına izin verme-"

Teyzemin cümlesi, amcamın kükremesiyle yarıda kaldı. Onlar salona doğru koşarlarken ben olduğum yere kazık çakmış gibi hissediyordum. Kimi alt alta üst üste yakalamışlardı? Asal'ı mı? Yataktaki kandan kastı neydi? Yoksa...

Hayır hayır, Asal'ın sevgilisi yok ki, olsa bizim haberimiz olur. Hem ilk kez biriyle birlikte olmuyor Hale, kim bilir kimindir. Ama ilk kez birinin ilki oluyor, hem de bizi yalnız bırakma pahasına yanına gidiyor. Demek ki onun için çok önemli biri.

Düşüncelerim etrafıma kalkan olmuş, içerideki bağırışları bile duymama engel oluyordu. Gözlerim acıyor, yaşlar gözüme batıyordu. Kirpiklerimi hızla kırparak, ağlamamı engellemeye çalıştım. Sakin olmalıydım, annemin

dediği gibi işin aslını öğrenmeden ağlamamalıydım.

Arkamı döndüm. Salona doğru bakarken etraf daha da çok buğulandı. Burnumu çektim. Gözyaşlarımla savaştım. Bu sefer de dışarı akamayan yaşlar kalbime damlamaya, ruhumu acıtmaya başladı. Daha fazla dayanamayacağımı anlayınca kendimi dışarı attım. Temiz havanın yüzüme çarpmasıyla ufak bir yaş gözümden kayıp düştü.

Asal benim kilit noktamdı, zayıflığım. Yoksa bu kadar canımın acımasının, gözyaşlarımın isyan edercesine yuvalarından ayrılmasının başka bir açıklaması olamazdı.

İçerideki gürültüden uzaklaşmak için yürümeye başladım. O sırada otoparkın kapısı açıldı ve gözlerimi alan far ışığı bahçeyi aydınlattı. Asal'ın geldiğini fark edince gözyaşlarımı hızlıca sildim. O ne kadar zayıf noktam olsa da, karşısında zayıf gözükmek istemiyordum.

Arabadan inişi ve âşık olduğu arabanın kapısını sertçe vuruşu onun da sinirli olduğunu gösteriyordu. Belli ki işi yarım kaldığı için küplere binmişti. Hızla bana doğru gelmeye başladı. Sanki benim orada olduğumu fark etmemiş gibi sadece giriş kapısına bakıyordu.

Sessizce olduğum yerde bekledim. Bu halde karşılaşmamamız ikimiz için de iyiydi. Belki de bu halde karşılaşmamız...

* * *

"Pisliğini temizle ve hemen eve gel!"

Babamın ağzından çıkan cümle vicdanıma bıçak gibi saplanmış, aklıma geldikçe ruhumu parça parça ediyordu. Böyle bir şeyi nasıl söyler, o kızı ne hakla küçük düşürür? Anlayıp dinlemeden nasıl beni yargılar!

İçimde kabaran öfke gözümü kör etmişti. Eve doğru yürürken biri bana seslendi. Sesi o kadar yakındı ki adı-

mı söylemesi alevlere benzin fırlatmak gibiydi.

Deli gibi titreyen bedenimi durdurmak istercesine yumruğumu sıkarken başımı Hale'ye çevirdim. Söyleyeceği şey için ağzını açtı. Kelimeler dilinin ucunda gibi duruyordu ama anladığım kadarıyla yüzümdeki ifade onları yutmasına neden oldu. Karanlıkta yüzünü tam seçemesem de ağladığını burnunu çekmesinden anlıyordum.

Anlamadığım şekilde gardım düştü. Kafama bir şeyler dank etti. Etrafa bakındım. Kimse dışarıda değildi, o yalnız başına burada ne yapıyordu? Belli ki ağlamak için insanlardan kaçmıştı, peki neden ağlıyordu? Ona doğru döndüm. Yüzünü daha net görebilmek için birkaç adım attım.

"Ne oldu?" diye sorduğumda başını önüne eğdi. Sanki daha fazla ona yaklaşmamı engellemek ister gibi kollarını sıkı bir şekilde göğsünde bağladı. Aramıza neden duvar ördüğünü merak ederken "Hale?" dedim.

"Bence içeri girmen için doğru bir zaman değil," dediğinde kaşlarım çatılırken eve doğru baktım. "Amcam çok sinirliydi ve eminim ki içerideki manzaradan dolayı siniri boyut atlamıştır."

"İçerideki manzara derken?" dediğimde başını kaldırdı. Kızarmış bal gözlerinin nefreti vicdanıma kadar işledi. "Bir kız için bizi bırakmandan sonra gelişen olaylar işte." Umursamıyormuş gibi kurduğu cümleyle bakışları ters düşüyordu. Bahar'la olduğumu nereden biliyor, diye düşünürken aklıma babam geldi. Kim bilir öfkeyle neler söylemişti?

"Ne olayı?"

Burnunu çeken Hale "İçeri girdiğinde görürsün," deyip eve doğru yürümeye başladı. Kolunu son anda

yakalayıp kendime doğru çevirdim. Kırgın bakışları yüreğimi dağlarken "İçeride ne olduysa, onun yüzünden mi ağlıyorsun?" diye sordum.

Bir süre gözlerimin içine baktı. Daha sonra belli belirsiz başını hayır anlamında salladı. "Ağlamıyorum," dediğinde gözlerini kaçırması milimetrik bir gülümsemeyi dudağımı yerleştirirken "Tamam o zaman," dedim.

Ses tonumdan gülümsediğimi anlayan Peri Kızı bakışlarını bana çevirdi. Neden gülümsediğimi anlamaya çalışan bakışları gülümsememi daha da arttırdı. Bu kızın bu şaşkın hallerini seviyordum. "Benim yüzümden mi ağladın?" Kaşları çatılan Hale hızla kolunu elimden kurtardı.

"Senin için neden ağlayayım?" diye sorarken bile benim için ağladığını avaz avaz bağırıyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı, belki ağlayarak, belki bağırarak. Cevap vermeden içini dökmesini bekledim. Sessizliğim sanki tekrar gözlerini doldurmuştu. "Sen benim gözyaşlarımı hak edecek biri misin?" derkenki titreyen sesiyle kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissettim. Kelimeler o güne kadar ağzından çıkan en acı sözlermiş gibi boğazıma dizildi. Üzüntüsü taşıyamayacağım kadar ağır bir yüktü.

Birden dudakları küçümser bir ifadeyle büküldü. "Sen kimsin ki, senin için ağlayacağım?"

Bakışları nefretle doldu, kini sanki gözyaşını kurutu. Birdenbire ne oldu da bu hale geldi anlayamazken bana doğru yaklaştı. "Senin için ağlayacağıma Asal Kara, gözlerimi oyarım daha iyi!"

Geri adım atıp aramıza mesafe koydu. Ne yapmaya çalışıyordu bilmiyorum ama daha söylemek istediklerinin bitmediğini görebiliyordum. Öfkeyle baş edebi-

lirdim ama kalp kırıklığıyla baş etmem imkânsızdı. Ne yapmıştım da onu bu hale getirmiştim, sormak için deli oluyorken sadece sessizce gözlerinin içine bakıyordum.

Asla oymasına izin vermeyeceğim, gözlerine...

* * *

Başım kalp atışlarımla aynı tempoda zonkluyordu. Kulüpten eve gelene kadar, odada gördüğüm manzara gözümün önünden gitmemişti. Benim oğlum, nasıl bu kadar iradesiz olabilirdi? Kardeşlerini yalnız bırakacak sorumsuzluğu hangi cüretle kendinde bulabilmişti?

Babam gibi olmamak için uğraşırken, onun iyi bir ebeveyn olduğunu şu anda anlıyordum.

Sinirle soluyarak salona girmemle olduğum yere çakılmam bir oldu. Karşımda duran dört kişi ip gibi sıraya dizilmiş, korkuyla bize bakıyordu. Ben ise nereye bakacağımı şaşırmış bir haldeydim.

"Ha siktir!"

Arkamdan gelen fısıltı şeklinde küfür, gördüğüm manzarayı tam olarak özetliyordu. Bora ve Cem, benim gibi kıpırdamadan berbat haldeki salonumu incelerken öne doğru bir adım attım. Birden Hazar'ın elindeki bez yere düştü. Aktan her zamanki gibi soğukkanlılığını korurken, Renan'ın korkudan titremesi görülmeyecek gibi değildi. Benim kızım ise ne yapacağını bilmez halde sadece bana bakıyor, kasılmış bir şekilde dişlerini gösteriyordu.

"Bu salonun hali ne!"

Sesim, evin boydan boya kaplanmış olan camlarını bile titretecek yükseklikte çıktı. O sırada mutfakta bir şangırtı koptu. Masal

olduğu yere siner gibi hafifçe eğilerek gözlerini sıkıca yumdu. Diğerleri de en az kızım kadar kasılmıştı. Arkamdaki koşuşturmayla Eliflerin dedikoduyu bıraktıklarını anladım.

"Gece! Mavi!"

Cem'in nadiren de olsa çocuklarına olan otoriter tarafı tekrar harekete geçmişti. Sanırım akşamki olay ve Cansu'nun tutumu fazlasıyla canını sıkmıştı, bu sıkıntıyı da çocuklardan çıkaracak gibi duruyordu. Ufak kızlar kol kola mutfaktan çıkıp kardeşlerinin yanına koştular.

"Masal!"

Elif'in şaşkın ses tonu bile hayal kırıklığını saklayamamıştı. "Ne oldu burada?" diye sorduğunda kızım daha hızlı soluk alıp vermeye başladı. Zaman kazanmaya çalıştığının farkındaydım ama benim beklemeye tahammülüm yoktu. Önce sözüne güvenip güvenmeyeceğimi test etmem gerekiyordu. Tıpkı Hale'ye yaptığım gibi.

"Asal nerede Masal?"

Mavi gözleri kısa bir an bile olsa büyürken "Asal mı?" dedi, sanki bu ismi daha önce duymamış gibi. Hâlâ zaman kazanmaya çalışması gergin olan sinirlerimi kopma noktasına getiriyordu.

"Asal'ın kim olduğunu bildiğini düşünüyorum?" Benim gözlerim kısılırken onunki biraz daha açıldı. "Biliyorum, biliyorum tabi-" gibi bir şeyler saçmalamaya başladığı an "Asal nerede Masal!" diye kükredim.

Beşizler aynı anda nefesini tutarken kızım birkaç adım geriledi. Daha fazla salak yerine

konmaya tahammülüm kalmamıştı. Elif'in elini kolumda hissetsem de ona doğru dönmedim, sadece kızıma baktım. Gözlerinin sulandığını fark ettiğim kızım başını öne eğerek "Bilmiyorum," dedi. Daha çok o lafı ağzında geveledi.

Göz ucuyla baktığım Aktan'ın kaşlarını çattığını fark edince, kızımın bana yalan söylediğini anladım. Yine de bir şans vermek için Hale'ye sorduğum gibi "Evde değil yani?" dedim. Başını kaldırdı. Kirpiklerinin ucunda akmaya hazır gözyaşlarıyla başını sallayan kızım "Bilmiyorum," dedi. Aktan'a baktım. İfadesini hiç bozmamıştı. Sanki söylemek istediklerini zar zor bastırıyor ve sadece rahatsızlığını belli ediyormuşçasına hafif ve gırtlaktan gelen bir homurtu çıkarıyordu.

Yalan, yavaşça üst üste dizdiğin güven taşlarını bir saniyeden az bir sürede dağıtan şeydi. Hayatta en nefret ettiğim şeylerin başında geliyordu ve ben bunu çocuklarımın aklına kazımak istercesine her fırsatta söylüyordum. Buna rağmen göz göre göre yalan söyleyen kızıma bundan sonra nasıl güvenecektim? Kim bilir evin bu halde olmasına nasıl bir kılıf uyduracaktı.

Arkamı döndüm. Cem'in suratı asık, bedeninin her hücresi gergin, çenesi kenetliydi; tıpkı karısı gibi. Ona baktığımın farkında olduğunu biliyordum ama o öylesine öfkeliydi ki sanki yanındaki varlığımdan bihaberdi. Sadece çocuklarına bakıyor, eminim ki kafasında söyleyeceği şeyleri toparlamaya çalışıyordu.

Bora ve Melek, ne olduğunu anlamaya çalışır

gibi bir bize bir çocuklara bakarken karım, âşık olduğum gözlerine buğu yerleştirmişti. Onun da en az benim kadar hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Derdimiz, ne ev ne eşyalardı. Çocuklarımıza verdiğimiz güvenin boşa çıkmasıydı.

Oğlumun kalbini kırmamak için kulüpten çıkmıştım, şimdi de kızımın kalbini kırmamalı, bir an önce bu ortamdan çıkmalıydım. Kapıya doğru yürümeye başladığımda Masal'ın derinlerden gelen "Baba..." kelimesi içimi kavursa da öfkem onu dağlamaya yetiyordu.

"Demir nereye?"

Bora'ya cevap vermeden kendimi dışarı attım. Hava almaya, olanları hazmetmeye, kızım ve oğlumla konuşmak için sakin olmaya ihtiyacım vardı ama hayat bana bu imkânı sağlamıyordu.

Karşımda duran iki kişiyle derin bir nefes aldım. Hale'nin tedirgin bakışları benden kapıya doğru kaydı. Yüzü korkuyla kaplandığında Bora'nın arkamda olduğunu anladım. Gergin bir sessizlik oluştu, hava bununla ağırlaşmış gibi beni boğmaya başladı.

Sessizlik en aksi düşünceleri ateşlerdi. Saatli bomba misali, yanlış kabloyu kesip patlamam an meselesiydi. Yine de kendime sakin kalmam gerektiğini söylüyor, karşımdakinin düşmanım değil de oğlum olduğunu hatırlatıyordum.

Asal'ın hiçbir hamle yapmaması sabrımı zorlarken başımla ilerlemesini işaret ettim. Yürümeye başladığım gibi o da peşimden geldi. Bora'nın kızına hesap sormasını daha katlanı-

lır bir seviyede duyacağım yere kadar ilerledim ve arkamı döndüm. Asal olduğu yerde dururken başını dikleştirdi. Onun bu güçlü tavrı, seneler önceki beni aklıma getiriyordu. Tek bir farkla, ben âşık olduğum kadın için babamı karşıma almıştım, o ise sadece bir…

"Dökül!"

Emrimle burnundan soluk alıp veren oğlum "Hiçbir şey göründüğü gibi değil," diyerek konuşmaya başladı. "Eğer açıklamama izin verseydin-" derken elimi kaldırıp susmasını işaret ettim. "Neyi açıklayacaksın Asal Kara?" dediğimde kaşları çatılırken "Orada neden bulunduğumu," dedi. Elimden geldiğince ifadesizliğimi korumaya çalıştım ama gözlerimin öfkemi yansıttığını biliyordum.

"Açıkla!" dediğimde afallayarak bana bakan oğluma doğru bir adım attım. "Söyleyeceğin hiçbir şey, sana verdiğim sorumluluğu çiğnemeni, kardeşlerini yalnız bırakmanı haklı göstermeyecek."

Tane tane söylediğim cümleyle dişlerini sıkan oğlum "Gösterecek!" diye tısladı. "Çünkü, senin verdiğin sorumluluktan önce başka bir sorumluluğum daha vardı."

Gizemli konuşmasıyla gözlerim kısıldı. Asal bakışlarını benden kaçırarak derin bir nefes aldıktan sonra "Baba," dedi. Az önceki öfkeli tonunu bastırmaya çalıştığının farkındaydım. "İçeride ne olduğunu inan bilmiyorum ama ben-"

"Bilmemen normal, çünkü o sırada bir kızı becermekle meşgul-"

"Sen o kızın kim olduğunu biliyor musun!"

Bilmiyordum. Kıza dikkatli bir şekilde bakmamıştım bile ama şu anda bundan daha önemli bir sorunum vardı; oğlum ilk kez sözümü kesmişti. Ses tonu çenemin kasılmasına neden oldu. Saygısızlıktan hiç hoşlanmazdım ama sanki şu anda bunun eksikliğini hissediyormuşum gibi oğlum benimle fazlasıyla saygısız bir şekilde konuşuyordu. Tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

"Orospularını tanımak zorunda olduğumu bilmiyor-"

"Ben o kızla yatmadım!"

Bir kız için bana sesini yükseltmişti. Ev ahalisi dışarı çıkmış, büyük ihtimal Bora ve Hale her şeyi duymuştu. Korumaların gözleri bizim üzerimizde olmasa da konuşulanları dinlediklerini biliyordum. Asal o kadar çok bağırıyordu ki, dinlemeseler bile duymak zorunda kaldıklarına emindim.

Bu kadar kişinin önünde bana bağırması bardağı taşıran son damlaydı. Otoritemi elimde tutabilmek için gerekirse kendi oğluma bile ders verecektim. Hızla ensesini kavrayıp kendime doğru çektiğim Asal'ın alnını alnıma dayadım. Dişlerinin arasından hızlı bir şekilde soluk alıp veren oğlum bana karşı koymadı.

"Karşında kim olduğunu unutma!"

Öfkem dilime yansımış, düşüncelerimin zehrini oğluma akıtmıştı. Bakışlarını bana çeviren Asal "O zaman sen de bilip bilmeden konuşma!" dedi. Bana meydan okuyacak kadar cesur olması hoşuma gitse de ensesindeki elimi sıktım. Adamlarımın önünde benimle nasıl

konuşması gerektiğini öğrenecekti.

"Nush ile uslanmayanı etmeli tekdir, tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir, sözünü bilir misin?"

Asal yüzünü acıyla buruştururken "Beni dövecek misin yani?" diye sordu. "Biraz daha zorlarsan," dediğimde gözlerimin içine baktı. Gözlerindeki panik, her zamanki iç çatışmasının gölgesinde yok oldu. "O zaman şimdiden vursan iyi olur, çünkü bana yargısız infaz yapmaya devam ettiğin sürece böyle davranmaya devam edeceğim."

Nabzım hızlandı, içimdeki öfke yüzünden parmak uçlarım karıncalandı. Boştaki elimi yumruk yaparak bu hissi yok etmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. Dişlerimi sıktım. Onun verdiği acıyla dikkatimi dağıtmaya, sakinleşmek için bu acıya odaklanmaya çalıştım.

Deli gibi titriyordum, karşımdakinin oğlum olduğunu unutmamaya çalışmak bedenimi daha da zorluyordu. Asal'ın yüzü buruşurken gözleri sulandı. Ensesini koparmak üzere olduğumu fark ettim, canını yakıyor olma ihtimaline karşı elimi gevşettim. Olabildiğince hareketsiz durmaya çalışırken derin bir nefes aldım.

"Gözümün önünden kaybol!"

Fısıltıyla söylediğim cümle irademin son yansımasıydı. Oğlumu bıraktım ve arabama doğru yürümeye başladım. Kan beynime sıçramış, gözüme kırmızı bir perde indirmişti. Etraftaki seslenişler kulaklarıma lanet birer uğursuz uğuldama gibi geliyordu. Aralarından cımbızla alır gibi çektiğim birkaç kelime du-

raksamama neden oldu.

"Ben o kızla yatmadım baba!"

Başımı dikleştirdim. Belki de son söyleyeceği şeyi dinlemeliydim.

"Sadece kardeşim diyeceğim birinin daha zor zamanında yanında oldum!" dediğinde kaşlarım çatıldı. Gözümün önüne kulüpteki kızı getirmeye çalıştım, daha sonra Cem'in söyledikleri hafızamda belirdi.

O kız, Bahar mıydı?

* * *

Uyanıkken kâbus görmek ya da toplu halde aynı rüyayı görmek diye bir şey varsa, son birkaç gündür yaşadıklarımız tam anlamıyla buydu. Resmen ailenin merkezine Bahar adında bir bomba konulmuş, Asal tarafından bu bomba patlatılmıştı. Parçaları etrafa saçılırken tüm aileye saplanmış, bunları çıkarmak Cem babaya düşmüştü.

Onu hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Bir yandan ailesini toparlamaya çalışıyor, öteki yandan bu olayın bizi birbirimizden koparmaması için uğraşıyordu. Babam gibi sevdiğim adama çok üzülüyordum ama daha çok üzüldüğüm bir kişi vardı; Hale.

Nefret ettiği kızın öz kuzeni olduğunu öğrendiğindeki hali, sanırım hiçbir zaman gözlerimin önünden gitmeyecekti. Bir insan birinden nefret ederken, aynı zamanda sevmeyi deneyebilir miydi? Teyzemin ısrarı yüzünden Hale'nin bunu yapması gerekiyordu ama onun başarabileceğine inancım yoktu. Konu Asal'ken beni bile hiçe sayabileceğine inandığım arkadaşımın, hiç tanımadığı birini görmezden gelmesi zor olmayacaktı. Yine de sırf annesi için bunu deneyeceğini biliyordum.

Zaman gerçekten her şeyin ilacı olabilir miydi?

Aslında kıskançlığını bir kenara bıraksa bence Bahar'ı severdi. Sonuçta bizim aksimize, öz kuzendiler, aynı kanı taşıyorlardı. En basitinden kan çekmesi diye bir olay vardı. Öte yandan Asal gibi bir odunu bile yontmasını becermiş, soğuk nevale haline biraz da olsa ısı vermişti. Bunu Bahar'ın sağladığını biraz düşününce anlamıştım. O kız hayatımıza girdiğinden beri Asal insan olmuştu, en azından bazı zamanlarda.

Açıkçası Bahar'ı çok merak ediyordum ama henüz tanışma cesaretini gösterememiştim. Ne de olsa o, ailemizi sarsan bir depremdi; herkeste farklı bir şiddet bırakan, etkisi kişiden kişiye değişen bir afet.

"Masal!"

Kız meslek lisesine bakarak beynime doldurduğum düşüncelerden Emre'nin seslenmesiyle uzaklaştım. Başımı ona doğru çevirdim. Yürüyüşünden bir karın ağrısı olduğunu anlayınca da tamamen ona doğru döndüm. "Ne yapıyorsun burada?" diyerek karşıma oturunca omuz silktim. "Kafa dinliyorum. Yalnız kalmak istedim."

"Hale nerede?"

Tekrar omuz silktim. "Biraz rahatsızmış, eve gitti," dediğimde dudakları ince bir çizgi halini aldı. Aslında rahatsız değildi. Sadece Asal'ı ve karşıdaki liseyi görmeye tahammül edemiyordu. Sanki her an Bahar karşısına çıkacak ve Asal'la yakınlaşacaklarmış gibi hissettiği için eve gideceğini söylemişti. Bu hissi yenmesine yardım edecektim ama yaşananlar şu anda çok taze olduğu için üzerine gitmek istemiyordum.

Emre, başını anladığına dair salladıktan sonra

gözlerini etrafta dolaştırmaya başladı, bir yandan da parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Ağzında bakla ıslanmayan çocuk şu anda konuya nasıl gireceğini bilemiyor gibiydi. Sanırım biraz desteğe ihtiyacı vardı.

"Buraya ne yaptığımı ya da Hale'yi sormaya gelmedin," dediğimde düşünceli bakışları bana döndü. Kaşlarım havaya kalkarken devam etmesini belli edercesine ona baktım. Bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı. Kafasında nasıl başlayacağını düşündüğüne emin olduğum için "Evet?" dedim. Sabırsızlık en zayıf noktamdı ve şu anda sabrımı en son noktasına kadar kullanıyordum.

Pes ettiğini belli edercesine omuzları düşen çocuk "Yarışmaya çok az kaldı," dedi. "Provaları falan geçtim, biz daha hangi şarkıyla yarışmaya katılacağımıza bile karar vermedik.""Bunu Asal ve Hale'yle konuşmalısın bence."

"Konuşmadım mı sanıyorsun? En azından denedim. Son günlerde ikisi de bir garip, yan yana bile gelmek istemiyorlar sanki, geldiklerinde de gergin bir sessizlik var."

Emre ailede yaşanan olayları bilmediği için ikisinin arasındaki durumu garipsemişti. Asal ne olduğunu anlatmadığına göre bir bildiği vardı. O yüzden o konuya değinmeden "Ee? Benim ne yapmamı istiyorsun? Şarkıyı seçip prova mı yapayım? Ne yani?" dediğimde asıl söyleyeceği şeyin zamanı geldiğini anladım.

Gözlerime umutla bakan Emre "Ajanlığına ihtiyacım var," deyince "Ne!" diye bağırdım. Sesimin cazgırlığından yüzünü buruşturan çocuk gözlerini kapatırken "Tiz yerleri seninle mi çıksak ne yapsak?"

dedi.

Ne ajanlığından bahsediyordu? Asal ve Hale'nin arasındaki sorunu öğrenmemi istemeyecekti herhalde. "Ne ajanlığı?" diye sorduğumda derin bir nefes alan Emre "Okulların hangi tarzda yarışmaya katılacağını öğrenmeme yardım edeceksin," dedi.

"Yok ya! Başka istediğin?"

"Şimdilik yok" demesi sinirimi bozarken "Okul okul gezip ne söylediklerini mi öğreneceğim?" diye devam ettim.

"En azından birkaçını..."

Gözlerim öfkeyle açıldı. İmkânım olsa ateşler saçar, Emre'yi şuracıkta küle çevirirdim. Belki de bu düşüncelerle ilk kez birini korkutmayı başarmıştım. Bakışlarımdan ürken çocuk "Tamam bir tanesini," diye devam edince "Sen ne dediğinin farkında mısın? Ayrıca neden ben?" diye sordum.

"Çünkü o sırada ben grubu bir araya getirmeye çalışacağım."

"Aklını mı kaçırdın Emre sen?"

"Kaçırdım. Valla billa kaçırdım!" Benimkini aratmayan bir cazgırlıkla sesini yükseltirken "Senin en yakın arkadaşın ve ikizin yüzünden ne yapacağımı bilmiyorum. Mucizevî bir şekilde yarışmaya katılmaya kabul eden Asal, kılını bile kıpırdatmıyor. Hale o kadar heyecanlanmıştı, yarışma deyince kaçarcasına uzaklaşıyor. Bindik bir alamete gidiyoruz kıyamete modunda günleri geçiriyoruz. Yarışma kapıya dayandı. Tamam, Asal bateride harikalar yaratabilir, Hale'nin sesi büyüleyebilir ama bir şarkıda karar verip prova yapmazsak bizden bir cacık olmaz!" diye devam etti. O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimelerin bazılarını anlamamış, ardından gelen kelimelere en

uygun olanları kendim eklemiştim.

"Cacık konusu önemli tabi, sonuçta yoğurt faydalı bir–"

"Masal!" diye bağırmasıyla olduğum yere sinerken ağzıma fermuar çeker gibi parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Sanırım bu durumu şakaya vurmamam can güvenliğim için önemliydi. "Belki benim beğendiğim şarkıları, Hale söylemekte zorlanacak. Belki Asal bateride çalamayacak. Ya bu bir takım işi değil mi?"

Hiçbir şey söylemeden başımı evet anlamında salladım. "Hadi Asal'ın ayak sürümesini anlıyorum. En baştan beri istemedi, peki ya Hale? Onun heyecanına ne oldu?" dediğinde bilmediğimi belli edercesine dudağımı bükünce "Bir şey söylesene Masal!" diye bağırdı. Birkaç kişinin zaten gözü üzerimizdeydi, Emre'nin ayarsız sesi yüzünden de ara ara başka bakışlar bize çevriliyordu. Hayır, sussam olmuyor, susmasam olmuyor, ortamı yumuşatmak için her zamanki gibi saçmalasam hiç olmuyor.

"Diğer okulların gidip ne üzerine çalıştıklarını öğrensem şu anda sana ne faydası olacak ki Emre? Sonuçta yine bir şarkınız olmayacak, yine prova–"

"En azından ne kadar ileride olduklarını görürüz, ona göre toparlanırız, ekstra çalışmalar yaparız ya da bu işi hepten bırakırız."

Bırakırız derkenki ses tonu ve yüz ifadesi mutsuzluğunu ele veriyordu. Tek başına uğraşmaktan dolayı ilk günkü heyecanı yoktu. Aslında bu yaşananlar olmasa hepsinin dört elle bu işe sarılacağını biliyordum ama bunu Emre bilmiyordu. Belki grubu gerçekten bir araya getirebilirdi. Onlar toparlanırken rakip okulların ne seviyede olduğunu öğrenmek iş-

lerini kolaylaştırabilirdi. Hiç kimse için uğraşmasam bile sırf Emre'nin mutluluğu için bunu yapmalıydım.

"Tamam"

"Anlamıyorsun Masal ya-" İtiraza programlanmış arkadaşımın devreleri birkaç saniye sonra yanarken "Tamam mı dedin?" diye devam etti. Başımı evet anlamında sallarken "Tamam," dedim. "Nereden başlayacağım?"

Tekrar gözleri umutla dolan Emre "Önce yarışmaya hangi okulların katıldığını öğrenmeliyiz," dedi. Aklıma Enes ve üniversitesi gelince sessizce yutkundum. Kim bilir yine kendimi nasıl rezil edecektim?

"Sonra aralarından seçim yaparız. Bir iki tanesini öğrensek yeter."

Gözlerimi kısarak Emre'ye bakarken "Hani bir okuldu?" diye sordum. Birkaç saniye gözlerimin içine bakan çocuk "Aman Masal," dedi. "Oraya kadar gidip bir okulun adını mı alacaksın?"

Çok biliyorsun sen, der gibi başımı iki yana salladım. "Her şeyi çok bilen Emre, söyle bakalım. O birkaç grubu ben nasıl öğreneceğim?" diye sorduğumda bunu hiç düşünmediğini belli eden bakışlarıyla "Kayıt yaptırdığın yer söylemez mi?" diye sordu. Bilmiyorum der gibi omuz silktim. Orada çalışanlar da forumları veren kız gibiyse işim zordu.

Çok fazla umutlanmaması için "Denerim ama söylemeyebilirler," dedim. Umutsuzluğu gözlerindeki parıltıyı azaltınca eline vurdum. "Hemen süngünü düşürme be. Bu zamana kadar benim elimden ne kurtulmuş, en kötü tanıdıkları devreye sokarız."

Emre duyduklarına inanmamış gibi bakınca duruşumu dikleştirdim, cool bakışlarla "Sen benim kim

olduğumu biliyor musun?" diye sordum. Dudakları yavaşça kıvrıldı ve yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. İşim zor olabilirdi ama imkânsız değildi.

Saate baktım, sanırım harekete geçme zamanı gelmişti. "O zaman saatlerimizi ayarlayalım," diyerek ayağa kalktım. "Charlie."

Ufak bir kahkaha atan arkadaşım benimle ayaklanırken "Angel," dedi sesini filmdeki gibi karizmatik bir tona bürüyerek.

"Planın en zor kısmı bende. Gerisi sende. Gazamız mübarek olsun."

* * *

Okuldan çıkıp soluğu üniversitede aldım. Sanki dejavu yaşıyordum. Yine formamla üniversitenin kapısına dayanmıştım. Tek farkla, bu sefer yalnızdım. Okuldan çıkarkenki cesaretim, yol boyunca azalmış, kapıyı görmemle yok olmuştu. Şu anda Hale'ye gerçekten ihtiyacım vardı ama onun daha zorlu bir sınavı vardı. Hem de kendiyle...

Güvenlikten geçip yürümeye başladım. Daha önce bir kez geçtiğim yolları hatırlamaya çalışırken birkaç sefer kayboldum. Yine de "Sora sora Bağdat bulunur, bulunmasa bile bütün yollar Bağdat'a çıkar" prensibiyle yürümeye devam ettim. Neyse ki kimseye sormama gerek kalmadan en sonunda doğru yolu bulmuş, istediğim yere varmıştım.

Gözüme ilk seferinden daha büyük görünen bahçede ilerlerken bana doğru gelen birini durdurdum ve yarışmayla ilgili nereden bilgi alabileceğimi sordum. Bilmediğini söyleyince başka birine sordum. Ondan da istediğim cevabı alamayınca başka birine...

Neyse ki en sonunda biri, okuduğu okuldaki gelişmeleri takip ediyordu ve bir yeri tarif etti. O binaya doğru ilerlerken gerildiğimi hissettim. Sanki tüm öğrenciler işini gücünü bırakmış beni izliyor, hakkımda konuşuyordu. Çaktırmadan etrafıma bakındım. Aslında kimsenin beni taktığı yoktu. Yine de izleniyor hissini bir türlü üzerimden atamıyordum.

Binaya girdiğimde karşıma çıkan bir kişiye daha aynı soruyu yönelttim. İkinci katta olduğunu söylediğinde merdivenlere doğru ilerledim. Tam birkaç basamak çıkmıştım ki tanıdık bir ses kulaklarıma çalındı. Bu çocuk neden her seferinde üzerimde böyle bir etki bırakıyordu?

Elim ayağım boşalırken etrafıma baktım. Enes ve geçen günkü arkadaşlarının aşağı indiğini görünce panikledim. Çocuk benden uzak dur diyordu, ben istemediğin ot modunda her seferinde onu selamlıyordum. Şu anda da kabak gibi merdivenlerin ortasındaydım ve beni görmesi an meselesiydi.

Bir şey yapmalıyım, derken etrafıma bakındım. Kahrolası okulda saklanacak tek bir çıkıntı bile yoktu. Önüme döndüğümde Enes'in görüş alanına girdiğimi fark ettim. Beni görmemiş olmasını dileyerek arkamı döndüm. Basamakları tek tek inmek yerine aşağı atlayıp koşarak bir yere saklanmayı planladım ama evdeki hesap çarşıya uymadı.

Ayağımın yere değmesiyle bileğimden çıt sesi gelmesi ve saniye geçmeden dayanılmaz bir ağrıyla çığlık atmam bir oldu. Dengemi sağlamaya çalışırken dizimin üzerine düştüm. Daha sessiz ama bir o kadar acılı bir inleme dudaklarımın arasından kaçtı. Bacağım kalçamdan itibaren karıncalanmaya baş-

ladı. Dizimdeki ve bileğimdeki ağrının bu uyuşma hissiyle yok olması gerekmez miydi? Sanki daha çok artıyordu.

Gözlerim acıdan sulanmaya başladı. Arkamdaki seslerle ayağa kalktım. Sekerek ilerideki koridora gitmeyi planladım. Düşecek gibi olduğumda ayağımı yere koydum. Tekrar inlememek için alt dudağımı dişledim. Sanırım bacağım kopmuştu. Bacağım kopmuş olmalıydı.

Gözyaşları göz pınarlarımda akmak için bekliyordu. Gözlerimi sıkıca kapatmamla ayaklarımın havalanması bir oldu. Bacağımın havadaki serbest hareketiyle çığlık atıp beni kucağına alan kişiye can havliyle tutundum. Burnuma dolan koku, kimin kolları arasında olduğumu anlamamı sağlamıştı.

"Sen benim başıma bela mısın?"

Enes'in sitemli sözleri bileğimin acısının yanında hiçbir şeydi. Gözlerimi araladım. Ona cevap vermek yerine garip bir şekilde duran ayağıma baktım. Yanağımdan birkaç damla yaş süzülünce gözlerimi kapattım, sanki bu sayede daha fazlasının gelmesini engelleyecektim.

Enes, koşarmış gibi yürümeye başladı. Bir elimle parfüm kokusunun buram buram yayıldığı tişörtü sıkıca kavradım. Diğer elimi yumruk yapıp inlemelerimi bastırmak için ağzıma dayadım. Etraftaki sesler uğultu gibi kulaklarımda dolaşıyordu.

Soğuk soğuk terlediğimi hissediyordum. Yüzüme çarpan havayla dışarı çıktığımızı anladım. Rüzgâr, içimde oluşan ateşi söndüremiyor, sanki daha da güçlenmesini sağlıyordu. Enes'in adımları ayağımı sarsıyordu. Bileğimin acısına daha fazla dayanamayınca sessizce ağlamaya başladım.

Kısa bir an duraksayan çocuk bir anda koşmaya başladı. Tamamen boynuna sarıldım ve başımı kollarımla boynu arasındaki ufak boşluğa gömdüm. Kokusu daha yoğun bir şekilde burnuma dolmaya başladı. Normalde beni sardığı an garip bir heyecanla dolup taştığım koku, şu anda benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kısa bir an sonra tenimi yalayıp geçen rüzgâr yok oldu. Enes temposunu düşürdü. Sıkı sıkı yumduğum gözlerimi aralayıp başımı gömdüğüm yerden çıkardım. Hastaneyi andıran bir yerdeydik. Enes beni dikkatli bir şekilde bir odaya sokarken doktor olduğunu düşündüğüm adam ayağa kalktı.

"Ne oldu?"

Beni dikkatlice sedyeye oturturken "Merdivenden atladı. Çok değil iki üç basamak," dedi. Burnumu çekerken bulanık gözüken Enes'e baktım. Beni görmüştü, beni görmesin diye yaptığım atraksiyon boşunaydı. Allah senin belanı, salaklığınla vermiş Masal! Bileğimdeki elle çığlık atarken bakışlarımı Enes'ten doktora kaydırdım.

"Tamam, yok bir şey," diyerek bileğimi rahat bırakan adama ters ters baktım ama o beni umursamadı. Enes'e bakarak "Bileği dönmüş," dediğinde dehşetle iç çektim. Ne demek dönmüş, ne olacaktı şimdi? Allah'ım, ameliyat mı olacağım? Olmaz! Ben iğneden korkuyorum. İstemem...

"Ne yapacağız?" diye sorduğunda merakla adamın iki dudağı arasından çıkacak cümleyi bekledim. Bir Enes'e bir doktora bakıyor, bakışlarına anlam vermeye çalışıyordum. Nedense içimden bir ses hoşuma gitmeyecek bir şey yapacaklarını söylerken doktor bana doğru döndü.

"Bu biraz acıyacak küçük hanım ama inan bana daha iyi hissedeceksin."

Can havliyle Enes'e baktım. O da bakışlarını doktordan bileğime sonra da yüzüme kaydırdı. Onun nasıl bir karakter olduğunu bilmesem benim için endişelendiğini düşünürdüm. Üzerimdeki gerilimden nefes alışveriş hızım bile artmıştı. Bedenim korkudan yay gibi gerilmiş, ellerim titremeye başlamıştı.

"Ne yapacak?"

Son hecelerimi gözyaşlarım yutarken başımı öne eğdim. Daha fazla beni ağlarken görmesini istemiyordum. Kim bilir bu iş bittikten sonra benimle nasıl dalga geçecekti. Resmen kendin ettin kendin buldun kızım. Dalga geçmesin de n'apsın!

Derin nefesler almaya çalışarak gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki ağzımın içinin uyuştuğunu hissediyordum. Yanağımda hissettiğim sıcaklığı birkaç saniye de olsa geç fark etmiştim. Kısa bir an bile olsa titreyen bedenim durdu, ne olduğunu anlamaya çalışan beynim kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Başımı kaldırmaya çalışan Enes'e daha fazla karşı koyamadım. Gözlerindeki ifadeye anlam veremiyordum. Tıpkı başparmaklarıyla yanağımdan süzülen yaşları silmeye çalışmasına veremediğim gibi...

"Beni dinle..."

Sesi öyle bir tonda çıkmıştı ki, karşımda bir an babamın olduğunu sandım. "Bana borçlusun, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda titrek bir nefes alarak başımı evet anlamında salladım. Başparmaklarıyla yaşları silmeye devam ederken "Şu anda bana borcunu ödemeni istiyorum," dedi. Sesi o kadar otoriter çıkmıştı ki kaşlarım biraz daha çatıldı. Bu ne demek-

ti şimdi? Resmen koyun can derdinde kasap ise et. Adam benim bacağımı kesecek belki, bu borç ödemekten bahsediyor. Şu dayanılmaz acı olmasaydı ben sana iki üç laf söylerdim ama neyse!

Enes bakışlarını doktora kaydırdı. Kısa bir an doktora bakıp tekrar ciddi yüz ifadesi olan çocuğa döndüm. Aklından ne geçiyordu bunun? Hafifçe başını sallayıp tekrar bana döndü. Daha ne olduğunu soramadan beni kendine çekmesi ve dudaklarını benimkilerin üzerinde hissetmem bir oldu.

Enes Sert'in nefesi benimkine karışıyordu.

Nikotin tadı ağzımda dolanıyordu.

Âşık olduğum adam beni öpüyordu.

* * *

Küçükken ilk öpücüğümün nasıl olacağını hayal ederdim ama asıl merak ettiğim şey, o sırada ne hissedeceğimdi. Kitaplarda okuduğum gibi kelebekler ağzımdan mı çıkacaktı yoksa bedenim bir kuş misali sevdiğim adamın kollarına mı teslim olacaktı? Sürekli içimden onu sevdiğimi mi söyleyecektim ya da bu ânın hiç bitmemesini mi dileyecektim?

Şu anda yaşadığım hislerin hiçbiri bu düşüncelerin yakınından geçmiyordu. Çünkü Tanrı'm bu adam profesyoneldi. Kendimi her zaman yaşıtım biriyle öpüşüyor hayal ederdim. Çok fazla ilişkisi olmamış, belki de benim gibi hiç ilişkisi olmamış acemi olan biriyle. Sadece dudaklarımızın temas ettiği masum bir öpücük...

Ama Enes on yedi sene boyunca hayalini kurduğum şeyleri tek bir dokunuşuyla yıkmıştı. Dilini o kadar ustaca kullanıyordu ki, panikten terlemeye başlamıştım. Bunun bana iğrenç gelmesi gerekiyor-

du. Hatta onu itip suratına okkalı bir tokat geçirmem lazımdı ama ben onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüp karşılık veremediğim dokunuşları yüzünden üzülüyordum.

Sadece bir saniyeliğine gözlerimi açıp ona bakmak istedim ama kahretsin ki bana bakıyor olma düşüncesi yüzünden bunu yapamadım. Göz göze geldiğimiz ânı hayal ettikçe mideme ağrılar giriyordu. Aklımda sürekli öpüşmemizle ilgili ne düşündüğü vardı? Okula gelene kadar karpuz çilekli sakız çiğnemiştim. Acaba yine de ağzım kokuyor muydu?

Allah'ım, Enes Sert bir nefes uzağımda duruyordu ve ben hâlâ nasıl bayılmadığımı anlayamıyordum. Bir anda emilmekten uyuşmuş olan dudaklarımda hafif bir esinti hissettim. Sıcak bir yaz gününden kalan meltem gibi...

Enes'in benden ayrıldığını birkaç saniye sonra fark etmiştim. Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi çarpıyordu. Hâlâ gözlerimi açmamıştım. Çünkü Enes'in nefesini hâlâ yüzümde hissediyordum. Ürperdim, tüylerim diken diken oldu.

"Geçmiş olsun."

Doktorun sesi beni düşüncelerimden sıyırıp almış, gerçek dünyaya bırakmıştı. Unuttuğum bir şey aklıma geldi. Bileğim... Enes'in bakışlarını üzerimde hissetsem de yavaşça kirpiklerimi araladım. İlk baktığım şey ayağımdı. Allah'ım, en az iki numara büyümüştü.

"Delikanlı şu dolabın üst rafındaki merhemi alıp arkadaşının ayağına sürer misin? Ben de o sırada depodan bandaj getireyim."

Doğru mu duymuştum? Kendini beğenmiş, egoist, ukala çocuk benim ayağıma merhem mi süre-

cekti? Bakışlarımı hızla ayağımdan Enes'e kaydırdım. Sanırım az önce bir tür halüsinasyon görmüş, öpüşmemizi kafamda uydurmuştum. Çünkü bu ifadesizliğinin başka bir açıklaması yoktu. İnsan ufak da olsa, birkaç saniye öncesini anlatabilecek bir ifadeyi yüzüne takınır...

Doktor revirden çıkarken Enes de söylediği dolaba doğru ilerledi. Gerçekten ayağıma merhem sürmeyecekti, değil mi? Dolabı açıp bir süre bakındıktan sonra elinde uzun dikdörtgen bir kutuyla geri döndü. İçinden çıkardığı prospektüse göz gezdirirken şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum.

"Doğru merhem olup olmadığına bakıyorum. O yüzden bana ağzı açık ayran budalası gibi bakmayı kes!"

Ona baktığımın farkındaydı. Hatta ona nasıl baktığımın da farkındaydı.

Kâğıdı yerine koydu ve merhemi eline aldı. Şişmiş ayak bileğime bakarak kapağını açtıktan sonra iki parmağının ucuna şeffaf kremi döktü. Gözümü bile kırpmadan Enes'i izliyordum. Bu ânın hiçbir saniyesini kaçıramazdım. Hatta daha şimdiden bu ânı Hale'ye nasıl anlatacağımı bile düşünmeye başlamıştım.

Merhemli parmaklarını şiş yere dokundurunca içimi çektim ve ayağımı kendime doğru çekmeye çalıştım. Bir an duraksadı. Bana bakacağını sandım ama o bana bakmak yerine bacağımı dizimden sedyeye sabitledi ve ondan beklenmeyecek naziklikte merhemi bileğime sürmeye başladı.

Soğuk krem, parmaklarının ovalamasıyla yerini sıcaklığa bırakıyordu. Kalbim bugünkü yaşadıklarımın etkisiyle düzensiz bir şekilde atıyordu. Enes çok

ciddi bir iş yapıyormuş gibi kaşlarını çatmış, sadece bileğime odaklanmıştı. Bileğimdeki ağrı hâlâ vardı ama sanki parmak hareketleriyle yavaş yavaş azalıyordu.

"Sürdün mü?"

Doktorun içeri girdiğini bile fark etmemiştim. Adam bize doğru gelince Enes kenara çekildi. Bileğimin durumuna bakarken "Reçetene bu merhemi yazacağım. Sabah akşam süreceksin," dedi. Ayağıma bandajı takarken "İlk zamanlar zonklayıcı bir ağrısı olacaktır. Bunun için de ağrı kesici verelim," dedi. İşi bittikten sonra masasına doğru ilerledi.

Yavaşça sedyeden kalktım. Ayağımın üzerine basmamla acıyla iç çekmem ve dengemi sağlayamayıp Enes'e tutunmam bir oldu. Daha doğrusu bunu bekliyormuş gibi o beni tutmuştu. Gözlerine kaçamak bir bakış attım. Bana öyle bir bakıyordu ki sevinsem mi üzülsem mi bilemiyordum.

"Bir süre ayağının üzerine basmazsan iyi olur."

Bunu şimdi mi söylüyorsun Doktor Beyamca? İş işten geçmeden, ayağıma basmadan nasıl yürüyeceğimi de söyle bari? Çünkü ben sek sek oynarken bile, daha ilk rakamına basıp taşı alamadan yere düşen bir kişiyim.

"Hatta çok fazla sarkıtmamaya çalış." Doktor önündeki kâğıda bir şeyler karaladı ve yerinden koparıp bana uzattı.

"Bundan sonra daha dikkatli ol. Tekrar geçmiş olsun."

Enes beni bırakıp reçeteyi eline aldı. Sedyeye tutunarak seke seke yürümeye çalıştım. Katladığı kâğıdı kotunun cebine koyan çocuk yanıma gelip koluma girdi. Boş bulunup şaşkın şaşkın Enes'e bak-

tım. O bana bakma gereği duymadan "Yürü Ufaklık," dedi.

Neredeyse tüm ağırlığımı yüklenmişti. Yine de zar zor yürüyordum. Dışarıya çıkmamızın saatlerimizi alacağını düşünürken bir anda ayaklarım yerden kesildi. Yürüyen ego, beni ikinci kez kucağına almıştı.

Olayın şokuyla ufak bir çığlık attım. Koridordaki birkaç kişi bize doğru döndü. Bir elimle Enes'e tutunmaya diğer taraftan eteğimi kapatmaya çalışıyordum. Kim bilir buraya gelirken kimler pembe renkli donumla selamlaşmıştı. Allah'ım, düşüncesi bile yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu.

"Kız kaçırıyor muamelesi yapmayı kesmezsen, taksiye kadar yürümek zorunda kalırsın."

Ne zaman bu kadar düşünceli olmuştu? Beni taksiye kadar bırakacak mıydı yani? Bakışlarını bana çevirip "Eve mi bırakmamı isterdin?" diye sorduğunda nefesimi tuttum. Şu anda burunlarımızın uçları birbirine değecek bir mesafede birbirimize bakıyorduk ve onun verdiği her nefes benim dudaklarıma çarpıyordu. İlk kez sesli düşünmem umurumda değildi. Hatta hiçbir şey umurumda değildi. Aklıma birkaç dakika önceki öpüşmemiz geliyor, içim tatlı bir gıdıklanma hissiyle kıpır kıpır oluyordu.

"Enes!"

İkimiz de başımızı aynı anda sesin geldiği yöne çevirdik. Sanki uygunsuz bir vaziyette basılmışız gibi yanaklarım anında ısınmıştı. Deniz bize doğru gelirken kısa bir an duraksadı. Sanırım o da bizi bu durumda bulmayı beklemiyordu. Sonra daha hızlı bir tempoda bize doğru koştu.

"Ceza hukukundan yoklama alacaklarmış."

Ceza hukuku mu? Allah'ım, Enes, hukuk öğrenci-

si miydi? Avukat mı olacaktı? Belki de savcı, hâkim... Sonuçta adaletin temsili olacaktı. Bakışlarımı kalın kaşlarını olabildiğince çatmış, sert bir şekilde arkadaşına bakan Enes'e çevirdim. Yok yazılacak olması onu neden bu kadar sinirlendirmişti?

"Emin misin?"

Deniz nefes nefese başını evet anlamında salladı. Enes'in bakışları bana kayınca irkildim. Konuşmadan gözlerimin içine baktı. Bir şeyler düşündüğünü hissediyordum. Deniz'e dönüp saati sordu. Derslerinin başlamasına beş dakika kaldığını öğrendiğinde hızla yürümeye başladı.

Sarsılan ayağımı umursamadan düşmemek için Enes'e sıkıca tutundum. Dışarı çıkmamızla rüzgâr yeni kesilmiş çimlerin kokusunu burnuma kadar getirdi. Derin bir nefes aldım. Bu kokuyu seviyordum. Nedense bana çocukluğumu hatırlatıyordu. Bir anda ayaklarım yere değdi. Hafifçe iç çekerken bandajlı ayağımı havaya kaldırdım.

"Hizmetimiz buraya kadar Ufaklık."

Daha ne olduğunu anlayamadan cebinden çıkardığı reçeteyi elime tutuşturdu. "Bundan sonrasında tek devam etmek zorundasın." Bir derste yok yazılmak, benim şu andaki halimden daha mı önemliydi? Hem de onun yüzünden bu haldeyken... Adaleti bu muydu? Bu mu adaletin temsili olacaktı? Adaletsiz adalet!

Cevap bile vermemi beklemeden arkasını dönüp koşar adım yürümeye başladı. Deniz kısa bir an acıyormuş gibi bana baktıktan sonra o da aynı hızda peşinden ilerledi. Git tabi... Sen de git. Düşene bir de sen tekme vur gıcık! Resmen koca kampüsün ortasında, sakat ayağımla tek başıma kalmıştım.

Buraya boşu boşuna gelmiş, bir de yaptığım salaklıkla kendimi sakatlamıştım. Bir dakika, yalnızca bir dakika ne yapacağımı düşündüm. Babama okuldan kaçtığımı söyleyemezdim. Asal'a burada ne işim olduğunu açıklayamazdım. Hale zaten evden çıkıp beni almaya gelmezdi. Hoş, gelmeye kalksa bile ben ondan önce eve varabilirdim. Emre'nin ise beni alabilecek bir arabası yoktu. Zaten şu anda derste olmalıydı. Her halükarda taksi kullanmak zorundaydım ama taksiye kadar gitmek, tahmini olarak bir kilometreyi seke seke kat etmekti.

Başa gelen çekilir diye düşünerek sekmeye başladım. Zar zor dengemi sağlıyordum. Düşecek gibi olduğumda duraksıyor, soluklanıyor ve daha sonra tekrar ilerlemeye devam ediyordum. Ter içinde kalmıştım. Sanki çölleri aşmışım gibi hissetsem de, arkama baktığımda sadece dört metre ilerleyebildiğimi fark ettim. Hayal kırıklığıyla önüme döndüm. Sekerek bu okuldan ayrılmamın günlerimi alacağını anladığımda bandajlı ayağımın üzerine basmaya çalıştım.

Bir anda belime bir şey sarılması ve ayaklarımın havalanması bir oldu. Bu sefer korkuyla çığlık attım, beni tutan kişiye baktım.

"Enes?"

Şaşkınlığımı sesim açığa vurmuştu. Başımı eğdim ve bacaklarıma örtülmüş olan siyah hırkaya baktım. Az önce üzerindeki hırka değil miydi bu? Eteğimin açılma ihtimalini düşündüğü için üzerinden mi çıkarmıştı yani? O zaman o da ilk seferinde benim gibi telaştan bunu düşünememiş olabilir miydi? Enes? Ukala Enes?

"Tek bir kelime bile etmeyeceksin."

Enes'in nefes nefese olan sesini duyduğumda bakışlarımı ona kaydırdım. Az önce gittiği yöne doğru koştuğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Okulun çıkışı tam zıt tarafta kalmamış mıydı? Başımı asıl gitmemiz gereken yere doğru çevirdikten sonra "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Tek bir kelime etmeyeceğinden kastım, ağzını açmamandı Ufaklık."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı tamam anlamında salladım ve Enes'e daha sıkı tutundum. Yaşadığım olayların şokundan ayağımın ağrısını bile unutmuştum. Beton görünümlü bir binaya girdik. Her şey gereksiz resmiydi. Dekorasyonundan, içindeki insanlara kadar... Burası hukuk fakültesi olmalıydı ve Enes bu ortamda cami avlusuna bırakılmış bebe gibi duruyordu. O derece alakasız...

Üzerimize gelen öğrencilerin bakışlarından kaçmak için başımı Enes'in boynuna gömdüm. Her ne kadar bu durumda olmak hoşuma gitse de, bir yanım utanmama neden oluyordu. Benim gibi özgüven sahibi birini bile bu hale sokabildiğine inanmıyordum.

Nefes almamla erkeksi bir koku burnuma doldu. Sertti ama birkaç saniye geçtikten sonra üzerinde farklı bir etki bırakıyordu. İç kıpırdatıcı... Daha derin bir nefes alıp Enes'in âşık olunası kokusunu ciğerlerime hapsetmeye çalıştım. Sanırım ömrümün sonuna kadar bu kokunun beni sarmasına izin verebilirdim.

Merdivenlerden çıkarken bir an duraksadık. Enes beni havaya kaldırarak kollarının pozisyonunu düzeltti. Hadi ama... Senin gibi kas yığınının benim gibi ufak bir şeyi taşıyamadığına inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Daha sonra merdivenleri çıkmaya de-

vam etti. Belimde hissettiğim serinlik yok olmuştu. Bir anda yaptığı şey kafama dank etti; belim açılmıştı ve Enes de bunu fark edip çaktırmadan düzeltmiş miydi yani? Bu çocuğa ne olmuştu böyle? Gerçekten durumunu iyi görmüyordum.

Bir anda yavaşladık. Nereye geldiğimize bakmak için gözlerimi etrafta dolaştırdım. Geniş bir koridordaydık. Bir sürü kapı vardı. Önünde de ufak tefek öğrenci grupları. Dehşetle iç çekip Enes'e baktım. Beni ceza hukuku mu neyse o derse mi sokacaktı? Neden?

Enes ayağıma dikkat ederek beni gürültülü bir sınıfa soktu. Gözlerim fal taşı gibi açılırken bedenimin kaskatı kesildiğini hissettim. Burası bizim okulun spor salonu kadar büyük bir sınıftı.

"Amfi..."

Enes'in fısıltısıyla bakışlarımı ona çevirdim. "Burası bir amfi Ufaklık." Yine, yeni, yeniden sesli düşündüğümü anlamıştım ama şu anda bunu umursayamayacak kadar şaşkındım. Enes bana açıklama yapmıştı. Eğer bunu ufak da olsa kendini suçlu hissettiren vicdanı yaptırıyorsa ben sürekli salaklık yapıp kendimi sakatlamaya razıydım.

Amfinin arka kapısından girdiğimiz için herkesin sırtı bize dönüktü. Henüz kimse bizi fark etmedi diye sevinirken tek tük gözler bize çevrilmeye başladı. Yanaklarımdaki ateş eski yerini almaya başlamıştı. Enes amfinin merdivenlerinden indikçe daha çok bakış üzerimize toplanıyordu. Deve kuşu olsam, şu anda başımı toprağa gömerdim. Hayatınızda hiç üniversiteli birinin liseli birini kucağında taşıdığını görmediniz mi? Ne bu türümüzün tek örneği gibi olan bakışlar?

Ortalarda oturan Deniz'in yanına geldiğimizde Enes dikkatli bir şekilde beni yere bıraktı. Kolumu bırakmadan yerine geçti. Dolayısıyla beni de kendine doğru çekti. İkisinin ortasına oturdum. Amfi hınca hınç doluydu. Sırtımda birçok gözün olduğunu hissediyordum. Özellikle de kızların...

Uğultu yavaşça kesildiğinde etrafıma bakındım. Ön kapıyı kullanarak içeri giren kişi, hoca olmak için fazla genç, öğrenci olmak için fazla yaşlıydı. Kesilmeye ihtiyacı olan siyah saçları bukleler halinde kulaklarının üzerine ve alnına dökülüyordu. Sanki saygın bir görüntü kazanmak için şekil verilmeye çalışılmıştı ama isyankâr saçlarının daha günü tamamlayamadan darmadağınık olacağı açıkça belli oluyordu.

Kibar bir ifadeyle "Nasılsınız çocuklar?" diye sordu. İngiliz aksanı vardı. Ses tonu sıcak ve dostaneydi. "Ben Edward Moore. Artık ceza hukuku derslerini birlikte işleyeceğiz."

"İngiliz misiniz?"

Bu dahice çıkarım, iki sıra önümde oturan, parıltılı bir üst giymiş, sarışın, Marilyn Monroe sesli kız tarafından yapılmıştı. Enes'e bakışlarımı çevirdim. Dikkatli bir şekilde hocayı izliyordu. Yoklama için bu kadar telaşlanmasının nedeni, yeni hocayla ilk günden papaz olamamak için miydi? Enes gibi biri, gerçekten derslerini önemsiyor olabilir miydi?

"Dönemin geri kalanında birbirimizi tanıyacağımızı düşündüğüm için, bugün İhsan Hoca'nın bıraktığı yerden dersimize devam edelim."

Harry Potter gibi konuşan adam ön sıralarda oturan öğrencilere doğru ilerledi. Ben de fırsattan istifade neden burada olduğumu sormak için Enes'e

döndüm. Bana baktığını görünce boş bulunup irkildim. Ne zamandan beri beni izliyordu?

Gözleri yavaşça aşağı kaydı. Kaşları hafifçe çatıldı. Onun bu halleri nedense beni tedirgin ediyordu. Onu neyin rahatsız ettiğini görmek için başımı eğdim. Bir an bana doğru eğilip ayağımı yakaladı ve hafifçe ona doğru dönmeme neden olacak şekilde havaya kaldırıp kucağına koydu. Şaşkın bir ifadeyle alnım kırışmıştı.

"Doktoru duydun," diye fısıldayarak tahtaya döndü. Neye tepki vereceğimi şaşırmıştım. Enes'in dikkatli bir şekilde doktoru dinlemesine mi yoksa bu uyarıyı unutmayacak kadar önem verip beni düşünmesine mi?

"Benim burada ne işim var?"

Fısıltımla bakışlarını bana çevirdi. "İnan bana bunu ben de merak ediyorum." Böyle bir cevap vermesini beklemediğim için afallamıştım.

"Şimdi sadece sus ve ders bitene kadar sıradan bir hukuk öğrencisiymişsin gibi davran."

Daha önce hiç hukuk öğrencisi görmediğim için "O nasıl olacak?" diye sordum. Enes abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. Daha sonra beni izle der gibi bana baktı. Tahtaya dönüp moron gibi bakmaya başladı. Onun bu halini görünce kıkırdadım ve bir anda beklenmediğim bir şey oldu.

Enes Sert, benim gülümsememe keyifli bir şekilde dudaklarının kenarını kıvırarak karşılık verdi. Gülüyordu. Hem de... Bir dakika ya, gamzesi mi vardı onun?

* * *

Gerçekten hukuk öğrencisi olmak için bir moron

olmak gerekiyordu. Olmasan bile, dersin sonuna doğru morona bağlıyordun. Ben kesinlikle hukuk okuyamazdım. Bir kere gereksiz bir ciddiyet vardı. Kimse konuşmuyor, sadece hocanın ağzından çıkan şeyleri not alıyordu. İngiliz aksanlı hocanın ses tonuyla anlattıkları birleşince masaldan farksızlaşıyordu. Bu kadar dikkatli ders dinlemeyi nasıl becerebiliyorlardı?

Göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyor, uyumakla uyumamak arasındaki ince çizgide bir ileri bir geri gidiyordum. Ara ara elime dayadığım başım da düşmese kesinlikle derin bir uykuya dalardım.

Yarı açık gözlerimle âşık olduğum adamı izlemeye başladım. Her zamankinden daha sert görünüyordu. Hocasının söylediklerini not almıyor ama sanki her şeyi tek tek kafasına kazıyordu. Başımı öteki tarafa çevirdiğimde Deniz'in, arkadaşının aksine not aldığını fark ettim.

Duraksadı. Elindeki kurşun kalemi parmaklarının arasında döndürdü. Yüzüne baktığımda gözleri tahtada kafası başka bir yerde gibiydi. Daha sonra tekrar yazmaya başladı. Ne yazdığına bakmak için başımı koluma dayadım. Kalem hareketleri adamın ağzından çıkanlarla uyuşmuyordu. Hafifçe doğruldum ve Deniz'in kâğıtlarına daha dikkatli bir şekilde bakıp yazdıklarını okumaya çalıştım.

"Benden öncesi de vardı, sonrası da olur. Unut beni.

Senden öncesi hardı, sonrası yangın... Yakma beni."

Sesli okumuş olacağım ki Deniz elini yazdığı şey-

lerin üzerine kapatarak başını bana doğru çevirdi. Bakışlarıyla sanki yanlış bir şey yaptığımı anlatmaya çalışıyordu. Alt tarafı birkaç sözü neden bu kadar dert etmişti ki?

"Önüne dön."

Aman iyi be, der gibi başımı Enes'in olduğu tarafa çevirdim. Bir an bakışlarını üzerimde hissedince irkildim. Koca ders boyunca dikkatini çekemediğim çocuğun bana bakması için illa arkadaşının konuşması mı gerekiyordu?

Ne oldu der, gibi başımı salladım. Sadece gözlerimin içine anlam veremediğim bir şekilde bir süre baktı ve tahtaya döndü. Deniz'le konuşmamdan rahatsız mı olmuştu? Sanki bakışlarında tonlarca yük vardı ve onları üzerimden çekmesiyle kuş gibi hafiflemiştim. Deniz'in belli belirsiz mırıldandığını duyduğumda bir süre ne söylediğini anlamaya çalıştım. Daha sonra söylediği sözleri duydum. Şarkı sözü mü yazıyordu o?

Aniden Deniz'e döndüm. Mırıldanıp başıyla ritim tutmasını son anda yakaladım. Boştaki eliyle alt dudağını çekiştiriyordu. Benim ona baktığımı fark edince elini, normalde sessiz ama pür dikkat dersi dinleyen sınıfa göre sesli bir şekilde yazıklarının üzerine kapattı.

Çevremizdeki birkaç göz bize doğru döndü. Hocanın da bakışları kısa bir an bizimle buluştu. Utanarak başımı öne eğdim. Enes'in yine beni izlediğini kaçamak attığım bakışla fark etmiştim. Bu sefer kalın ve biçimli kaşları çatıktı. Onu tanımasam kıskandığını düşünürdüm. Tabii ki beni değil, en yakın arkadaşını...

Dikkatin tekrar derse döndüğünü anladığımda

Deniz'e doğru başımı çevirdim. Bu sefer gözleri tahtada eli hâlâ yazdıklarının üzerindeydi. Alt tarafı birkaç söz... Neden bu kadar gizliyordu ki?

"Şarkı sözü mü yazıyorsun?"

O kadar sessiz konuşmuştum ki, ben bile birkaç saniye sadece bunu aklımdan mı geçirdim diye düşündüm. Deniz gözlerini tahtadan bana kaydırdı. Sıkılmıştı, bıkmıştı, hatta biraz da sinirlenmişti. Neden?

"Seni ilgilendirmez," diyerek konuyu kestirip attı. Sanırım geçen günkü yaklaşımım yüzünden hâlâ yıldızımız barışmamıştı. Hoş, en son barda Hale'ye yardım etmişti. Dersten önce de acımış gibiydi ama tabii bu durum bana garezi olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Önündeki kâğıtları toparladı. O sırada İngiliz aksanlı yakışıklı da dersin bittiğini söyledi. Sanki şalter kaldırılmış gibi amfiden sesler yükseldi. Yatar gibi olan pozisyonumdan doğruldum. Oturuşumu ne kadar dikleştirirsem dikleştireyim etrafımdaki herkes ayaklanınca kendimi küçücük hissetmiştim. Enes'in bana neden ufaklık dediğini şu anda anlıyordum. Onlara göre ben ufaklıktım.

Cilveli bir kız sesi, "Selam çocuklar!" dedi. Bakışlarımı sesin sahibine, uca doğru grileşen siyah saçları olan, kocaman bal rengi gözlü kıza çevirdim. Makyaj namına yaptığı tek şey, dudağına sürdüğü bordo rujdu. Kirpikleri o kadar uzun ve koyuydu ki, rimele gerek bile duymadığına emindim. Güzeldi, hatta çok güzeldi.

Sanki beni tanıyormuş da nereden tanıdığını çıkaramıyormuş gibi bakan kız, Enes'e döndü ve "Çağla mı?" diye sordu. Bir anda boğazıma yumru

oturmuştu. O kimdi? Bu kimdi? Enes'le ne bağlantısı vardı? Allah'ım, bu çocuğun etrafında neden bir sürü kız vardı? Daha bu kızın kim olduğunu anlamadan bir de başımıza Çağla diye biri mi çıkmıştı yani? Of of!

Enes, Çağla olmadığımı söylediğinde kız 'O zaman bu kim?' der gibi baktı ama Enes ona cevap vermek yerine ayağımı dikkatlice kucağından indirdi. Kızın gözleri son anda bu hareketi yakalamıştı. Kaşları çatıldı. Neden ayağımın Enes'in kucağında olduğunu sorguluyor gibi duruyordu. Enes ayağa kalktı. Ben de masadan destek alarak ayağa kalktım. Şişmiş bileğime şimdi de uyuşmuş bacak eklemişti. Harika...

"Enes, akşam yine Darkness'da çıkacak mısınız?"

Çıkmak mı? Barda çalışmasını anlayabilirdim ama neden sanki sahne alıyorlarmış gibi konuşmuştu? Sanki bacağımla ilgileniyor gibi yaptım ve kızın konuşmasına kulak kabarttım. "Ona göre kızları toplayıp geleceğim," dediğinde gözlerim kısıldı. Bak yelloza, kendi yetmiyor ekürileriyle geliyor, ama nereye?

"Aynı saatte."

Demek aynı saatte! Yazın bara gelmemden rahatsızdın, bu kızların gelmesinden değilsin demek ki...

"Harika."

Bir an kendimi dış kapının dış mandalı gibi hissettim. Anca konuşmalardan kendi çapımda yorum yapıyordum. Hiçbir şeyden haberim yoktu ve sanki olmasın diye ekstra çaba sarf ediyorlardı. Bu gizem niyeydi? Biri şarkı sözü yazar saklar, diğeri bir barda sahne alır saklar. Dur bir dakika... Yoksa Enesler de mi yarışmaya katılıyordu? Bu gizem ondan dolayı

olabilir miydi? Olur mu olur... Belki Deniz gün boyu yarışma için şarkı sözleri yazıyor, akşamları da Darkness denen yerde onları bestelemeye çalışıyorlardı.

Kız akşam görüşeceklerini söyleyerek alt dudağını ısırıp göz kırptı. Bu çiftleşme çağrısı gibiydi. Anında gözlerimi Enes'e çevirip bir karşılık verip vermediğine baktım. Çapkın tebessümü mideme ağrıların saplanmasına neden oldu. Sabah beni öpüp akşam bu kızı altınıza alamazsınız Enes Bey! Ben de Masal'sam, hem sizin çiftleşmenize kara kedi gibi girerim, hem de yarışmaya nasıl hazırlandığını öğrenirim.

Kız yanımızdan ayrıldı. Bir süre kıvırta kıvırta yürümesini izledim. Daha sonra Enes'e döndüm. O da halinden memnunmuş gibi kızın ardından bakıyordu. Bu beni daha da sinirlendirmişti. Bakışlarını beni çevirdi. Yine ifadesizleşmişti. Benim haricimdeki tüm kızlara haremiymiş gibi bakıyordu. Bana ise, dünya ahiret bacısıymışım gibi... Önce öp, sonra kardeş ayağına yat. Yok öyle bir dünya! Bu saatten sonra ya benim olacaksın Enes Sert ya da benim olacaksın!

Tek kaşı havaya kalkınca başımı iki yana sallayarak düşüncelerimden gerçek dünyaya döndüm. Onun ifadesizliğine karşı yapmacık bir gülümsemeyle düşüncelerimi saklamaya çalıştım.

"Beni artık taksiye bırakır mısın?"

* * *

Aşk dediğimiz şey, belki de böyle son buluyordu. Sevdiğin el oluyor, kalbin o anda duruyordu. Bunun kâbus olmasını diliyordun ya da kötü bir şaka. Ama gerçeğin ta kendisiydi. Hayatında o yoksa yaşamak anlamsız gelir ya

hani... "Kalbim atmasa da olur," dersin, atar ama; durması için dua ettiğin kalp, eskisinden daha çok sevdiğini haykırarak atar. Canını yakar, ruhunu sıkar ama yine de atmaktan vazgeçmez ve sen her nefesinde ölmeyi dilediğin bir hayatı yaşamaya mahkûm edilirsin.

Neden mi?

Çünkü karşılıksız bir aşkın bekçisisindir.

Bazen keşke doğmasaydım diyordum ya da on yedi sene boyunca her hücreme ilmek ilmek işlediğim Asal'ı hayatıma hiç sokmamış olsaydım veya âşık olmamış... Şu andaki durumu kabullenebilmemin tek yolu bu olurdu. İlk ve sonsuz aşkımın, benim kanımdan biriyle birlikte olması...

O kızı gördüğüm ilk andan itibaren içimi kaplayan huzursuzluğun nedenini şimdi anlıyordum. O, bizim hayatımızı tepe taklak edecek olan bir depremdi. Beni hayallerimin altında ezip, kırıklarının ruhumu kanatmasına sebep olacak bir afet. O, benim hiç tanımamış olmayı dilediğim kuzenimdi ve Asal Kara, aldığım nefeste bile adını sayıkladığım adam, onu seçmişti ve ben bu iki durumu da kabullenmek zorundaydım.

Ve işin en acı yanı, ben bunu yapabilecek kadar güçlü bir kız değildim.

Telefonumun çalmasıyla ne zamandır aktığını bilmediğim gözyaşlarımı parmak uçlarımla sildim ve yatağımın ucunda olan telefonu uzanıp aldım. Yanıp sönen ışığın altındaki fotoğraf hafifçe gülümsememi sağlamıştı. Numarasına zorla kaydettirdiği bu fotoğraf, her seferinde bana iyi hissettirmeyi başarıyordu. Masal'ı daha fazla bekletmemek için burnumu çekip derin bir nefes alarak telefonu açtım.

"Bal Böceği'm..."

Kısa bir an telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. "Ağladın mı sen?" Masal'ın beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. "Hayır."

"Bana yalan söyleme Bal Surat. Az daha zorlasan sesin babanla yarışır."

Boğazımı temizledikten sonra "Tamam boş ver beni. Hayırdır?" deyip saate baktım. "Şu anda derste olman gerekmiyor muydu?"

"Evet," deyip anlayamadığım şekilde bir şeyler söyledi. "Anlamıyorum Bal Böceği."

"Bal Surat sana bir şey gönderdim. Aşağı inip taksiden alır mısın?"

Kaşlarım çatılırken "Ne? Ne diyorsun Masal sen ya?" diye sorduğumda "Sorgulama ve dediğimi yap," diyen arkadaşım telefonu yüzüme kapattı.

Birkaç saniye olanları algılamaya çalışarak telefona baktım. Yine ne işler karıştırıyordu bu Masal? Yataktan kalktım ve üzerime ince bir hırka geçirip evden çıktım. Aşağı inip rezidanstan çıktığımda giriş kapısının önünde bir taksinin beklediğini gördüm. Bana ne göndermiş olabilirdi ki?

Koşar adım taksiye doğru ilerledim. O sırada arka kapı açıldı ve tanıdık bir yüz arabadan inmeye kalktı. Daha doğrusu inememeye... Dışarı sarkıttığı ayağındaki sargı dikkatimden kaçmazken duraksadım. Ne olmuştu?

Masal'ın gözleri benimkilerle buluşurken "Orada ne duruyorsun kızım?" diye bağırdı. "Gelip malını teslim alsana." Zar zor ayağa kalktığını görünce koşarak yanına gittim. Masal'ın kollarından tutarak onu tek ayağının üzerinde dengeledim.

"Ne oldu sana? Düştün mü? Amcamların haberi var mı? Neden buraya geldin? Doktora gösterdin mi?"

Soru yağmurumla yüzünü buruşturan Masal "Beynine oksijen gitmesini istiyorsan arada nefes almayı da dene," dedi. "Çünkü soruların gittikçe saçmalamaya başladı." Tek eliyle bana tutunup arkasını dönen Masal diğeriyle taksinin kapısını kapattı. Taksi yanımızdan ayrılırken "Yukarı çıkalım, her şeyi anlatacağım," dedi.

Dediğini de yaptı. Bana sıkı sıkı tutunarak seke seke vardığımız evde, odaya girer girmez bugün yaşadığı her şeyi anlattı. Emre'nin ne kadar çaresiz olduğunu, ona yardım etmek için yine üniversiteye gittiğini, Enes'e yakalanmamak için birkaç basamaktan atlayıp bileğini döndürdüğünü, âşık olduğu adamın onu nasıl revire götürdüğünü, doktor bileğiyle uğraşırken acı duymaması için Enes'in onu nasıl öptüğünü...

"Ne! Enes seni öptü mü!"

Masal derin bir iç çekti ve sanki düşteymiş gibi "Hem de ne öptü?" dedi. Boş bulunup elimi bana doğru uzattığı sargılı ayağına geçirdim. Bir anda olduğu yerde zıplayıp acıyla inledi. Saniyesinde pişmanlık beni vicdanıma esir ederken özür dilemeye başlamıştım. Masal gözleri sulanmış bir şekilde ayağına bakıyordu.

"Düşene tekme değil, Osmanlı tokadı atıyor bu kız."

"Özür dilerim dedim ya."

"Seni haber programlarına söyleyeceğim. Sakat birine nasıl davrandığını görsünler de tüm Türkiye seni ayıplasın."

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Masal biraz daha bileğini ovalayarak söylenmeye devam etti. Bense hâlâ ilk öpücüğünü nasıl bu kadar kolay verdiğini düşünüyordum. Bir an aklıma yazın oynanan şişe çevirmece geldi. Az kalsın ben de, orada hiç tanımadığım birini öpmek zorunda kalacaktım. Hoş, Enes'le o çocuğu karşılaş-

tırmak yanlış olurdu. Masal, neden ve nasıl olduğunu anlamadığım şekilde kendinden en az beş yaş büyük birine âşık olmuştu. İlk aşk gerçekten doğru insanları bulmak konusunda biraz kördü sanırım.

Bir an kendimi en yakın arkadaşımın yerine koydum. Aynı olay benim başıma gelse, Asal beni öyle bir atmosferde öpse, sanırım ben Masal'dan daha fazla tepki verirdim. Acaba Asal nasıl öpüşüyordu?

"Yaşayarak öğrenirsin."

Masal'ın cevabı karşısında silkelenip kendimi gerçekliğe döndürmeye çalıştım. Düşüncelerimi sesli bir şekilde dile mi getirmiştim? Allah'ım, yanaklarımın alev alev yandığını hissediyordum. "Çünkü benim anlattıklarımla anlayabileceğin bir şey değil. Ne kitaplarda okuduğumuzda gözümüzün önünde canlananlara benziyor ne de filmlerde izlediğimizde hissettiklerimize. Çok farklı, çok özel, çok-"

"Tamam. Yaşayarak öğrenmeyi tercih ediyorum. Sus lütfen."

Daha anlatılanları dinlerken utandığım şeyi yapmayı hayal bile edemiyordum. Masal, hülyalı hülyalı tavanı izliyordu. O sahneyi kim bilir kafasında kaç milyon kez tekrarlayacaktı.

"Ee, öpüştünüz falan. Sonra ne oldu?"

Masal suratını buruşturarak "Ne kadar basit bir şeymiş gibi söyledin öyle," dedi. "Aşkla yanan dudaklarınızın tutkuyla kavuşmasından sonra nefeslerinizin birbirini söndürdüğünü hissettiğiniz an-"

"Masal!"

"Aman iyi be!" diyerek duruşunu düzelten Bal Böceği, daha sonra yaşadıklarını anlatmaya başladı. Enes'in hukuk fakültesinde okuduğu, tıpkı Masal gibi benim de en son düşündüğüm şey olurdu. Deniz denen çocukla arala-

rında geçen olayları anlattığında ben de yarışmaya katılacak olmalarına bağlamıştım. Sonuçta hiç tanımadığın biri, yazdığın iki üç cümleyi görse ne olurdu ki?

"Sonra o afeti devran geldi. Akşam gideceğimiz yerden bahsetti-"

"Akşam gideceğimiz yer derken?" diyerek sözünü kestim. Birkaç saniye gözlerini bana dikip baykuş gibi baktım. Cümlesi yarıda kaldığı için kal mı gelmişti yoksa bir şeyler mi düşünüyordu?

"Hah buldum!" diye bağırmasıyla irkildim ve başparmağımı damağıma dayayıp üç kere geri ittim. "Adı Darkness'dı." Elimi küt küt atan kalbimin üzerine koyarken "Ne işimiz var kızım bizim bilmediğimiz etmediğimiz yerde?" dedim.

"Benim bir görevim var Bal Surat." Yarışmadan bahsettiğini düşünerek "Sadece var sayımlar üzerine oraya gidemezsin," dedim. Sonuçta katılıp katılmayacaklarını bilmiyordu. Sadece tahminde bulunup kendi kendimize çıkarım yapmıştık.

Dudakları pis bir sırıtışla kıvrıldı. "Görevimin o olduğunu söylemedim," dediğinde "Neymiş o görevin?" der gibi tek kaşımı kaldırdım. Gözleri kısılarak gülümsemesi daha çok yüzüne yayıldı.

"Karaçalı gibi gireceğim Darkness'a. Al Enes'i koy çuvala, al o kızı koy çuvala. Salla salla vur duvara. Salla salla at bir kenara."

* * *

Her zamanki gibi Hale'yi yaptığım plana razı etmek saatlerimi almıştı. Sürekli ayağımın sakatlığını öne sürüyor, nasıl yürüyeceğimi söyleyerek beni düşünüyormuş gibi yapıyordu. Asıl derdinin kendi-

ni eve kapatmak olduğunu biliyordum. Çünkü, "İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar dost değil miyiz?" diye sorduğumda mırın kırın yapmış, birkaç dakika sonra başka bir bahaneyle karşıma gelmişti. Annemlere ne söyleyeceğiz? İstediği zaman durumu idare edebildiğini hepimiz iyi biliyorduk. Şu anda konu Asal olsa eminim ki tek ayağı üzerinde kırk takla atardı. Bu sefer de hünerlerini benim için göstermesinde bir sakınca olduğunu sanmıyordum.

Bu süre zarfında annem aramıştı, bu akşam Hale'ye moral gecesi yapmak için teyzemlerde kalacağımı söylemiştim. Bir yandan annem tembihlerde bulunurken diğer yandan Hale bu tembihleri kullanarak beni vazgeçirmeye çalışıyordu. Annemin telefonunu kapatmasıyla teyzem aramaya başlamış, okulda işleri uzadığı için bu akşam eve geç geleceğini, amcamın da şehir dışına çıktığını söylemişti. Kader belki de ilk kez bizim yüzümüze gülüyordu.

Teyzem "Korkar mısın?" diye sorduğunda orada olduğumu belli etmiş, teyzeme aklının kalmamasını bu akşam onlarda kalacağımı söylemiştim. Hale'nin sıkı sıkıya tutunduğu son bahanesi de ortadan kalkınca kaderine razı gelmiş ve gece için hazırlanmak için banyoya girmişti.

Ben de hazırlanmadan önce Darkness denen yerin adresini Google amcaya sorarak öğrenmiştim. Gideceğimiz mekâna takılanların tarzını az çok tahmin ediyordum. Bu yüzden Hale'nin en koyu renkli kıyafetlerine göz gezdirdim. Tek ayağımın üzerinde yorulduğum için yatağa oturup dolabı izlemeye devam ettim.

"Ne giyeceğine karar verdin mi?"

Hale bornozuna sıkı sıkı sarılmış bir şekilde odaya girdi. Başımı hayır anlamında sallarken sıkıntıyla iç çektim. Önümden geçen Bal Surat, dolabından beyaz bir pantolon ve kot gömleği eline aldı. "Bunları mı giyeceksin?"

Hale elindeki kıyafetlere göz gezdirip "Evet," dedi. Ses tonu 'Ne var kıyafetlerimde?' der gibi çıktığı için kendimi açıklama gereği duydum. "Darkness yazın gittiğimiz mekândan çok farklı durmuyor."

"Yani?"

Sıkıntıyla iç çekip "Yani, bu kıyafetler o yer için fazla renkli," dedim. Hale tekrar kıyafetlerine göz gezdirdi ve "Üzerine deri montumu giyerim," diyerek eşyaları yanıma koydu. Daha fazla onunla uğraşmam geç kalmamıza neden olabilirdi. Sonuçta aynı saatte orada olacaklardı ama o saatin kaç olduğu bizim için belli değildi.

Tekrar ne giyeceğime odaklandım. Ayağa kalkıp seke seke dolabın önüne gittim. Elime geçen siyah yırtık kotu giymeye çalıştım. Zar zor içine girsem de düğmesi patlayacak gibi duruyordu. Üzerime ne giyersem giyeyim kotun duruşu içime sinmediği için çıkardım ve popomu gizleyebilecek türden deri eteği üzerime geçirdim. Üzerime de göbeğimi açıkta bırakan siyah bir büstiyer giydim.

Ayağım bu kısacık zamanda bile zonklamaya başlamıştı. Yine de bunu Hale'ye belli etmemem gerekiyordu. Yoksa ona koz verirdim ve gitmememiz gerektiğiyle ilgili nutuğunu çekmek zorunda kalırdım.

Seke seke banyoya doğru ilerledim. Saçlarıma jöleyle ıslak bir görüntü verdikten sonra tekrar sekerek odaya geri döndüm. Şifonyere ilerledim. Bileklik

koleksiyonundan ortama en uyum sağlayacak olan deri bilekliği koluma geçirdim. Gözlerimi ön plana çıkarmak adına eyeliner çekip kirpiklerimi rimele boğdum. Aynada görünüşümü incelerken gözüm Hale'ye takıldı. Çoktan hazırlanmıştı. Uzun sarı saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, kulağına büyük altın halka küpeler takmıştı. Benim aksime o dudaklarını ön plana çıkaracak kırmızı bir ruj sürmüştü. Ben ne kadar sert görünüş sağlamaya çalışıyorsam, o bir o kadar yumuşak olmaya çalışıyordu.

"Hazır mısın?" diye sorarak beni dalgın halimden çıkardı. Aynada son kez kendime baktım. Parfümü de sıktım mı hazırdım. Yatağın yanında duran çantama doğru sektim. Parfümümü üzerime boca ettikten sonra gerekli olan eşyalarımı Hale'nin verdiği çantaya koydum.

"Hadi gidelim."

Duvarlara, kapılara tutunarak çıkışa doğru ilerledim. Bir an daha önce fark etmediğim ama şu anda yüzleştiğim şeyle duraksadım. Ayakkabımın sadece teki buradaydı. Diğer teki neredeydi? Lanet olsun. Revirde bırakmıştım. Şimdi ne giyecektim?

"Ne oldu?"

"Ayakkabım yok," dediğimde kaşlarını çatan Bal Surat "Ayaklanıp gidecek hali yok ya. Oradadır," dedi. Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. "Buraya gelirken ayağımda olsaydı eğer, eminim orada olurdu."

"Nerede bıraktın?" diye sorduğunda sıkıntıyla iç çekip "Revirde," dedim. Şaşkın bir ifadeyle gözleri büyüyen Bal Surat "Nasıl fark etmedin ya?" diye sordu. Omuz silktim. "Ne giyeceğim ben?"

"Benimkiler sana büyük olur ama annemden bir şeyler bulabiliriz."

❁ ❁ ❁

Kıyafetime uygun ayakkabı ararken de zaman kaybetmiş, en sonunda evden çıkmıştık. Taksiye bindiğimiz gibi adresi tarif etmiş, bir yandan da Google Maps'ten yolumuza bakmaya başlamıştım. Cuma trafiğine kaldığımız için kısa gibi görünen yol, saatlerimizi almıştı. Taksi sağa yanaştığında etrafıma bakındım. Telefonda varacağımız adrese biraz daha yol var gibi görünüyordu. Ayrıca buralarda da Darkness adında bir bar yoktu.

"Geldik mi?"

Taksi durdu. Şoför bize doğru dönerek "Verdiğiniz adres burası, söylediğiniz sokak az ileride. Oraya araç girişi olmadığı için sizi burada bırakmak zorundayım," dedi. Başımı tamam anlamında sallarken çantamın içinden cüzdanımı çıkardım ama Hale benden önce davranıp taksimetrede yazan üç haneli rakamı verdi. İtiraz edecek gibi olduğumda "Dönüşte de sen verirsin," diye cevabı yapıştırmıştı.

Taksiden indik. Hale'nin koluna girdim. Sekerek karizmamı çizdiremeyeceğim için, bandajlı ayağıma çok yüklenmemeye çalışarak yürümeye başladım. Adamın gösterdiği sokağın başına gelince telefondan gittiğimiz yönü kontrol edip yürümeye devam ettim. Normalde kısa duran ama bana zulüm gibi gelen yoldan sonra nihayet aradığımız barı bulmuştuk. Burası yazınki mekâna göre daha normal gözüküyordu. En azından içeriden çıkan insanların eli yüzü düzgündü. Dışarı taşan müzik ise daha katlanılabilir duruyordu. Bakışlarımı Hale'ye çevirdim. Yüzündeki hoşnutsuzlukla barı inceliyordu. Buraya sırf beni kırmamak için geldiğini daha iyi belli edemezdi.

"Girelim mi?" diye sorduğumda derin bir iç çekip

"Olur," dedi. Ağır ağır kapıya doğru ilerledik. Bodyguard olduğunu düşündüğüm biri tam girişte duruyordu. Yine bir yaş sorunsalıyla karşı karşıyaydık. Hayır, birkaç ay sonra on sekiz olacaktım ama eminim ki o zaman bile kimse reşit olduğuma inanmayacaktı.

İçeri nasıl gireceğimi düşünürken bir anda bir şey oldu. Kader yine yüzümüze güldü. İki kişi kavgaya tutuşmuş, iri yarı adam onları ayırmak için girişten ayrılmıştı. Hale'yi çekiştirerek içeri girdim. Yaşadığım adrenalinden bileğimin ağrısını bile unutmuştum. Daha önce gördüğüm mekâna göre daha aydınlık olması afallamama neden olmuştu. En azından boğucu bir hava yoktu. Ağır adımlarla ilerlerken canlı müzik sesi durdu. Bakışlarımı sahneye çevirdim. Önü hınca hınç doluydu. Parmaklarımın ucunda durmaya çalıştım. Görür gibi olduğum kişiyle gözlerimi kıstım. Enes miydi o?

"Masal, omzumu çöktürdün ya!"

Dengemi sağlamak için sanırım Hale'nin omzuna kontrolsüz güç uygulamıştım. Tekrar ayağımın üzerine bastım. Ellerimi çekince Bal Surat omzunu ovuşturmaya başladı. O sırada hoparlörden müzik yükseldi. Kalabalık sahnenin önünden dağıldı. Gördüklerim karşısında donakaldım. Enes'i görmüştüm. Sahnesinin kenarındaki kızlı erkekli grubun başında otururken yanındaki bugün okulda gördüğüm kızın omzuna kolunu atmıştı. Kız ona dönmüş, gömleğinin açık yakasından elini sokmuştu. Başını Enes'e doğru eğmişti. Ona hayranlıkla baktığını görebiliyordum ama Enes onu kâle almıyor gibi duruyordu. Arkadaşlarıyla muhabbet ediyor, bira olduğunu düşündüğüm bardaktan ardı ardına yudumlar alıyor-

du. Yine de göğsümde bir yerin sızladığını hissettim. Öyle bir sızıydı ki, tüm bedenimi uyuşturuyordu. Özellikle de dudaklarımı...

"Burada dikilecek miyiz?"

Hale'nin sorusu beni düşüncelerimden ayırdı. Ona doğru döndüğümde hafifçe kaşlarını çatarken "Gözlerin mi doldu senin?" diye sordu. Başımı iki yana sallarken "Rimel yüzünden," diye cevap verdim. Yalan söylemek istemiyordum ama şu anda bu konuyu da konuşmak istemiyordum. Tek kaşını kaldırdı. Emin olup olmadığımı sorgulayan bakışlarından kaçmak için "Hadi oturalım," deyip arkamı döndüm. İçimden bir ses bu gecenin iyi bitmeyeceğini söylüyordu.

Sahneye tam hâkim olmayan ama Eneslerin ortamını rahatça görebileceğimiz masaya oturduk. Başımızda dikilen garson ne içeceğimizi sordu. Hale sade soda istedi, ben ise gördüklerimi ve görecekle-rimi hazmedebilmem için alkollü bir şeyler...

Dehşetle açılan gözlerini bana çeviren Bal Surat "Saçmalama," deyip garsona döndü. "Ona da sade soda lütfen."

"Hayır, alkollü bir şeyler istiyorum. Bira olabilir."

Bacağımı çimdiren Hale "Hayatında alkol namına bildiğin tek şeyin kolonya olduğunu hatırlatırım Masal, ki onu bile çok soluduğunda uçuşa geçiyorsun," deyince omuz silktim. Şu anda sarhoş olduğumda yapacaklarım düşünmek istediğim en son şeydi. En basit sarılmadan dolayı kalbim acıyordu ve saatler ilerledikten sonra neler görebileceğimi az çok tahmin edebiliyordum. Umursamamam için sarhoş ol-

mam gerekiyorsa olurdum. Garson "Efes mi? Tuborg mu?" diye sordu. İkisi de bira değil miydi? "Hangisini önerirsin?"

"Masal!"

Dişlerini sıka sıka bağıran Hale'yi umursamadan garsona bakmayı sürdürdüm. Bakışları kısa bir an Hale'ye kayıp tekrar bana çevrildi. "Hemen getiriyorum," diyerek yanımdan ayrıldı. Hale garsonun peşinden bakarken "Neyi hemen getiriyor?" diye sordu. İlgilenmediğimi belli edercesine omzumu silktim. Dehşete kapılmış bir şekilde bana bakmayı sürdürdü.

"Masal, eğer o gelen şey her neyse, onu içersen kalkıp giderim."

Tehdidi karşısında gözlerimi kıstım. "O zaman şimdiden gidebilirsin," diyerek blöfünü yemediğimi gösterdim. Yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfleyen Bal Surat, "İçmek nereden çıktı?" diye sordu azarlar gibi. Hissettiklerimi söylesem beni buradan götürmek için her şeyi yapardı. Aşk acısının ne demek olduğunu bildiği için kimsenin çekmesini istemiyordu.

"Sadece ortama ayak uydurmaya çalışıyorum."

Söylediklerimin tek bir kelimesine bile inanmadığını biliyordum. "Sadece bir tane," dediğimde gözlerini kıstı. Söz vermemi istediğinde "Söz..." diye fısıldadım. Garson elinde içkilerimizle geri döndü. Bira bardağı bu kadar büyük müydü ya? Hale ne yapacağımı merakla bekliyor gibiydi.

Bardağı dudaklarıma doğru yaklaştırdım. Kokusu o kadar keskindi ki, burun damarlarımın yandığını hissettim. Ufak bir yudum almamla yüzümü buruşturdum. Anında dilim uyuştu, yutmamla içki boğa-

zımı yaka yaka mideme doğru ilerledi.

"Çok acı."

"İçme o zaman Masal!"

Bir yudum daha aldım. Tüm tüylerim diken diken oldu. Bu şeyi içmekten nasıl zevk alıyorlardı? Enes su içiyormuş gibi görünüyordu. Ben ise kezzap... Ufak yudumlarla bardağı yarıladım. Alkolün vücudumda dolaşmaya başladığını hissediyordum. Beni ısıtıyor, gevşetiyor, gerginliğimi yatıştırıyordu. Hatırlayamayacağım kadar uzun bir süreden beri ilk kez kendimi güzel hissediyordum. Güzel ve seksi... Bu his daha da rahatlamama neden oluyordu.

İçerisi garip şarkılarla inliyordu. Dünya hafif hafif sallanmaya başladı. Görüşüm bulanıklaştı. Yine de içimde anlam veremediğim bir enerji patlaması vardı. Müziğin temposuna uygun bir şekilde başımla hafif hafif ritim tutmaya başladım. Hale endişeyle beni izliyordu. Daha önce beni bu halde görmemişti. Ben de kendimi görmemiştim. Şu anda bir kuş kadar özgür hissediyordum. Sanki her istediğim yere kanat çırpabilirdim ama benim olmak istediğim yer burasıydı. Hatta sabahki gibi sevdiğim adamın kokusunu rahatça içime çekebildiğim, sıcaklığını hissedebildiğim kollarının arası...

Bakışlarımı âşık olduğum adama çevirdim. Bu âna kadar beni nasıl fark etmemişti? Enes, Deniz'in söylediği şeye birden gülümsedi, o kadar doğal ve savunmasızdı ki, bu çekici görüntüsüne bir an hayran kaldım. Bana da gülmüştü. Bir kere ama gamzesini göstere göstere...

Sarmaşık gibi sarılan kız bir şey söyleyince Enes ona doğru döndü. Kız elini onun yanağına götürdü. Başını kaldırıp yavaşça, baştan çıkarıcı ve sahiplenir

bir şekilde Enes'e doğru yaklaştı. Öpüşecekler miydi? Benden sonra dudakları o kızınkilere mi değecekti?

Bir anda gözlerim bulanıklaştı. Öpüşüyorlar mıydı yoksa Enes onu durdurmuş muydu dikkat edemedim. Ama bu fırsatı kaçırmadığına emindim. Şu anda yoğun ve gereksiz bir kırgınlık hissediyordum. Sanki aldatılmışım gibi... Oysa birlikte bile değildik. Hatta arkadaş bile değildik. Yine de o kızla yakınlaşmasını istemiyordum. Benimle olmuyorsa kimseyle olmamalıydı.

Gözlerim alev alev yanıyordu. Buraya ne için gelmiştim, ne yapıyordum! Sözde onların yakınlaşmalarını engelleyecektim ama ben oturmuş onların samimi hallerine bakarak içiyordum. Ben içiyordum. İlk kez içiyordum. Tüm ilklerimi oluşturan adama baka baka beynimi uyuşturan alkolü mideme gönderiyordum. Şarkı falan da çalacakları yoktu belli ki... Duygularıma yenik düşmeden ve ağlamaya başlamadan önce buradan ayrılmalıydım ama oturduğum yere çakılıp kalmıştım.

O sırada Enes ve birkaç kişi ayaklandı. Masadaki sigarasını dudaklarının arasına kıstırdı. Kızın okulda yaptığı gibi dudağını dişlediğini görmek midemi bulandırıyordu. Kim bilir buradan sonra neler yapacaklardı? Sahneye çıkan kişilerle Hale de bakışlarını telefondan sahneye çevirdi. Arada da iyi olup olmadığımı sormayı ihmal etmemişti. İyiydim tabi, kötü olmamı gerektiren ne vardı ki?

Biri bateriye geçti. İki kişi gitarları aldı. Bunlardan biri Deniz'di. Enes'e baktım. Sahnenin tam ortasında duruyor, bir eliyle mikrofonu tutuyor, diğer elini beline koymuş arkadaşlarının akort yapmasını izli-

yordu. Bu çocuk kesinlikle sahne için doğmuştu. Bir insana sahne ışığı ancak bu kadar yakışabilirdi.

Seyirciye doğru dönmesiyle nefesimi tuttum. Dudaklarının arasında düştü düşecek gibi duran sigarayla mikrofonu düzeltti. Sahnenin önü kalabalıklaşmaya başladı. Sigarayı parmaklarının arasına alan Enes mikrofonda ses denemesi yaptı. Her şey hazır olunca arkasını dönüp arkadaşlarıyla bir şeyler konuştu, bateristin ritimleriyle tekrar kalabalığa doğru döndü ve şarkıyı söylemeye başladı.

"Bir neden söyle, kalmam için
Gitmek sandığın kadar da kolay değil.
Bir son ver artık yeniden başlamam için
Hatalar yapılır inan ki mühim değil."

Bakışları kalabalığı tararken bir anda durdu. Benim üzerimde durdu. Sanki bunu bekliyormuş gibi tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp koluma düştü. Enes gözleri kısılarak şarkıyı söylemeye devam etti. Sanırım gördüklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Benden öncesi de vardı sonrası da olur. Unut beni.
Senden öncesi hardı, sonrası yangın. Yakma beni."

Bu Deniz'in bugün yazdığı şarkıydı. Enes'in bir anda kaşları çatıldı. Artık gördüğü kişinin ben olduğumdan emindi ve eminim ki burada ne işim olduğunu sorguluyordu. Sanki her hücremi inceliyormuş gibi bana dik dik bakıyordu.

"Tutuşur ya kalbin, uçuşur ya kuşlar gibi...
Sevdiği kadar sevilmez insan. Ağlama... Unut dibine kadar."

Birkaç damla yaş daha yanağımdan süzüldü. Sanki bu şarkıyı seçerek bana mesaj vermeye çalışıyordu. Oysa benim burada olduğumdan bile birkaç saniye önceye kadar bihaberdi. Yine de üzerime alınmadan yapamıyordum.

"Bir neden söyle sevmek için
Sevsem de her şeyi onunla çözemedim.
Birazcık anla daha da kırmamam için,
Küskündüm kendime bile söyleyemedim."

Sanırım daha fazla dayanamayacaktım. Emre'ye olan görevimi yerine getirmiştim. Eğer yarışmaya katılacaklarsa ne kadar iyi olduklarını anlayabilecek kadar çok kalmıştım. Kendime olan görevimi de, alkol ne kadar cesaret verirse versin yapamayacaktım. Ben hiçbir zaman Enes Sert'e yetebilecek biri olmayacaktım. O yüzden kara kedilik yapmamın bir anlamı yoktu. Bugünkü öpücüğün de hiçbir anlamı yoktu. Sadece borcunu ödedin Fındık Faresi ve bitti.

Sandalyeyi geriye doğru ittirerek ayağa kalktım. Kısa bir an gözlerim kararınca masaya tutundum. Hale'nin panik dolu sesini duyabiliyordum. İyi olduğumu belli etmek istercesine elimi kaldırdım ama iyi falan değildim. Bacaklarım titriyordu. Masaya dayanmasam büyük ihtimal yere kapaklanırdım. Hale bir şeyler söylüyordu ama beynim o kadar uyuşuktu ki hiçbirini anlamıyordum. Gözlerimin kapalı olmasına rağmen yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu.

"Masal!"

Hale'nin endişeli sesiyle kirpiklerimi araladım. Korkudan gözleri dolmuş olan Bal Surat'a iyi olduğumu söyledikten sonra "Burada gidebilir miyiz?" diye sordum. Başını hızlı hızlı tamam anlamında sallayan Hale, masadaki her şeyi bir çırpıda topladı. Bana sarılıp yürümeme destek oldu. Sakat bileğimi bile umursamadan, mümkün olan en hızlı şekilde bardan çıktım. Kapıdan uzaklaştım. Bacaklarımın daha fazla beni taşıyamayacağını hissettiğimde olduğum yere çöktüm. Hale çığlık atarak beni tutmaya çalıştı ama benim popom çoktan soğuk asfalta yapışmıştı. Bütün gözlerin üzerimize toplandığını hissediyordum. Yumruklarımı sıktım.

"Masal kalk."

En yakın arkadaşımın çırpışını umursamadan hıçkırarak ağlamaya başladım. Ara ara yumruklarımı yere vurdum. Vurdukça daha sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Etraf bulanıklaşmıştı. Hiçbir şey görmüyordum. Kendi sesim dışında bir şey duymuyordum. Titriyordum. Bir anda ıslak yanaklarımı kaplayan bir sıcaklık hissettim. Neredeyse yüzümü kaplayacak kadar büyük olan eller başımı kaldırmaya çalışıyordu. Direnmeye çalıştım ama benden kat kat güçlü olan kişi istediğini yapmış, başımı kaldırmıştı.

Gözlerimi araladım. Bulanıklığın geçmesi için ardı ardına kirpiklerimi kırptım. Enes'in yüzü gitgide netleşirken arkasındaki Hale'nin ağladığını fark ettim. Deniz her zamanki gibi bakıyordu. Neden bu halde olduğumu çözmeye çalışır gibi...

Bakışlarımı tekrar kalın ve biçimli kaşlarını çatmış çocuğa çevirdim. Bana hiddetle bakıyordu. O koyu

viski rengindeki gözlerinde katıksız bir öfke vardı. Neden? Neden buradaydı? Neden böyle bakıyordu? Şu anda böyle bakması gereken bir kişi varsa o da bendim. Hayal kırıklığına uğrayan bendim. İçinde nefret tohumları açacak olan kişi bendim!

"Senden nefret ediyorum!"

Dudaklarım küçümser bir ifadeyle büküldü. Bakışlarım da sözlerimi desteklercesine nefret doldu. Buna rağmen hiçbir şey söylemedi. Deli kuvvetiyle ellerini yüzümden ittim. "Hayatımda kimseden etmediğim kadar hem de."

Geriye doğru sendeledi. Belli ki böyle bir şey yapmamı beklemiyordu. Hızlanan nefeslerim kulaklarımda uğulduyordu. "Kalpsiz!" Ağzımdan çıkan her kelimenin bıçak gibi saplanmasını istiyordum. Benim canımı nasıl aşkla yaktıysa ben de onun canını nefretimle yakmak istiyordum.

"Kendinden ve isteklerinden başka hiçbir şeyi, hiç kimseyi düşünmeyen egoist pisliğin tekisin!" Bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüz ifadesi değişti. Sanki üzerine bir bidon benzin dökülmüştü. Ve içinde başlayan yangına daha fazla tepkisiz kalamamıştı. Bunu görebiliyordum. Gözleri kısılmış, gözleri kararmış ve sanki fırtına patlamak üzereymiş gibi bulutlanmıştı.

"Sana âşık olduğum güne lane-"

Cümlem Enes'in dudaklarıyla kesildi. Kaskatı kesildim. Hiçbir tepki veremiyordum. Sadece ilk seferin aksine beni sertçe öpen çocuğa bakıyordum. Sanki tüm nefretini dudaklarımdan çıkarmaya çalışıyordu ve benim ne ona karşılık verecek ne de uzaklaştıracak gücüm kalmıştı.

Gitgide etraf kararadı. Bir an her yer kaydı ve göz-

lerimi kapatıp kendimi karanlığa teslim ettim.

* * *

Masal'*ın fevri davranışları vardı. Daha ne yaptığını anlamaya çalışırken başka bir şey yapar ve siz bunun nedenini düşünmeye başlardınız. Çoğu konuda onun hızına yetişebilirdim ama konu* Enes'ken o bambaşka bir Masal oluyordu. Tıpkı şu andaki gibi...

Buraya neden geldik, neden içti, neden çıktık daha anlayamamışken bir anda Masal'*ı sokağın ortasında buldum.*

"Masal kalk!"

Yeri döverek bağıra bağıra ağlıyor, etraftaki insanların ona bakmasını umursamıyordu. Bu Masal değildi. Ya alkol ona gereksiz bir özgüven vermişti ya da gerçekten canı yanıyordu. Aşkın nasıl acıttığını bilen biri olarak ikinci seçenek daha ağır basmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. O zaman ne istediğimi düşünmeye çalıştım. Aklıma gelen tek şey, canımı yakan kişinin yaralarımı sarar gibi beni sarıp sarmalamasıydı.

Arkadaşımı kaldırmaya çalıştım. Daha da yüksek sesle ağlamaya başladı. Çaresizce etrafıma bakındım. Herkes olanları anlamaya çalışıyor gibiydi. Masal'*ın yerine yerin dibine girmek istedim. O sırada barın girişinde Enes gözüktü. Gözlerindeki öfke ürpermeme neden olmuştu. Bir an biz çıktıktan sonra içeride bir şey olduğunu düşündüm ama daha sonra bakışlarının* Masal'a çevrilmesiyle derdinin o olduğunu anladım.

Üzerinden öfke akan çocuk bize doğru yürüdü. Bal Böceği'nin önüne çöktüğünde bir kez daha arkadaşımın ne kadar şanslı *olduğunu düşündüm. Şu anda onun yerinde ben olsam, Asal asla gelmezdi. Gerçi ben onun için akan gözyaşlarımı her zaman yastığımda toplardım.* O yüzden de günahına gir-

memek gerekiyordu. Belki gelirdi. Aklıma doğum gününde yaptıkları gelince tebessüm ettim. Kesin gelirdi.

"Senden nefret ediyorum!"

Düşüncelerimi dağıtan şey, Masal'*ın haykırışıydı.* Yaşlı gözlerinde ilk kez bu derece yoğun bir nefret vardı. İçeride ne olmuştu ki? Beklemediğim bir anda Enes'in ellerini yüzünden itti, çocuk bunun etkisiyle sendeledi. Nefesimi tuttum. Resmen kıza deli kuvveti gelmişti. Masal *bağırmaya, içindeki nefreti gözyaşları el verdiğince kusmaya başladı.* Enes'in arkadaşı olan çocuk yanıma geldi. Kısa bir an birbirimize baktıktan sonra tekrar Masallara döndük. Nedense onun da benim gibi hissettiğini düşünüyordum.

"Sana *âşık* olduğum güne lanet-"

Masal'*ın bağırmaktan çatallaşmış, ağlamaktan da boğuklaşmış olan sesi* Enes'in onu öpmesiyle kesildi. Gözlerim ve ağzım aynı anda açıldı. Bu çocuk yine neden öpmüştü ki? İlk seferinde borcunu ödemekten bahsetmişti. Peki ya bu neydi şimdi?

İzlendiğimi hissedince başımı Deniz'e doğru çevirdim. Sanki her hücremi inceliyormuş gibi bana dik dik bakıyordu. Gerilmiştim. Yarım yamalak çekingen bir gülümsemeyle tekrar öpüşen çifte döndüm. O an Masal, Enes'in kollarına yığıldı. Dehşetle iç çekip ellerimle ağzımı kapattım.

Olan biteni anlamaya çalışırken olduğum yere çakılmış hissediyordum. *Çevredeki olayları ağır çekim bir filmmiş gibi izliyordum. Anlamsız bir gürültü vardı.* Etraf buğulanmaya başlamıştı. Ağlamak istemiyordum. Güçlü olmalıydım. Ağlamamalıydım.

Deniz arkadaşının yanına çökmüş, şu anda benim olmam gereken yerde duruyordu. Enes, Bal *Böceği*'ni kendine çekmiş, kulaklarımdaki uğursuz uğultudan anla-

yamadığım bir şeyler söylüyor, bir yandan da yanağına vuruyordu. Aslında tam anlamıyla vurmak sayılmazdı. Daha çok dokunuyor gibiydi. Kısa bir an arkadaşına baktı. Ne mesaj verdiğini anlamasam da Deniz anlamış görünüyordu. Hızla ayağa kalkıp bara girdi. Çevredeki insanlar Enes'e su uzatıyor, o da avucunun içine aldığı suyla Masal'*ın yüzünü ıslıyordu.*

Biri arkamdan itti. Birkaç adım öne ilerledim. Sanki bunu bekliyormuş gibi her şey normal hızına döndü. Üzerimdeki şoku atlatınca Bal B*öceği*'nin yanında diz çöktüm. Onun o bitkin halini gördüğümde uzun süredir tutmaya çalıştığım gözyaşlarından bir tanesi yanağımdan kaydı gitti.

"Masal..."

Titrediğimi bile, Bal B*öceği*'ne dokunmak için elimi uzattığımda anlamıştım. Elini tuttum ve yanında olduğumu hissetmesi için var gücümle sıktım. Göz kapaklarının altında gözleri kıpırdayınca heyecanla "Kendine geliyor," diye bağırdım. Elini daha çok sıkarken dizlerimin üstünde doğruldum.

Bayıldığın ânı tam olarak hatırlamazd*ın* ya da sen bayginken olanları... Ama ayılma anını unutamazd*ın. Kendine gelirken her yanına iğneler saplandığını*, seni uyuşturduğunu hissederdin. Gözlerini açmanla bu his geçer ve bedenin kendinin bile taşıyamayacağı ağır bir külçeden ibaret olurdu. Elini hareket ettirmek bile işkenceyken sen ayağa kalkmak zorunda kalırdın. Bayılırken bedeninden çekilen kan, eski yerini alırdı. Gözlerin yanmaya başlar, başında zonklayıcı bir ağrı olurdu ama bu fiziki etkilerin hepsinden daha önemli olan şey, ruhsal çöküntüydü. Yüzlerce gözün seni izlediğini fark ettiğinde korkardın. Bayıldığını anladığında paniklerdin. Bayılmadan önce yaşadıkların

aklına geldiğinde ağlamana engel olamazdın.

Bu hissi bildiğim için Masal gözlerini aralarken elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. Hafif aralık gözleri beni bulduğunda, şefkatle yanağını okşadım. "Sorun yok. İyisin." Kapandı kapanacak gibi duran gözleri benden Enes'e kaydı. Titrek bir nefes alırken "*Şşş!*" diyerek Bal *Böceği*'ni bana bakmaya zorladım.

"Sadece bayıldın. Korkulacak hiçbir şey yok Bal *Böceği.*"

Gözleri dolmaya başladı. Tekrar ağlayıp kendini kaybetmesini istemediğim için sorun olmadığını söyleyip durdum. Elini daha güçlü sıktım. "Ben yanındayım." Tekrar bakışlarını Enes'e çevirdi. Gayriihtiyarî ben de baktım. *Masal'ı sıkı sıkı tutuyor; hiç*bir şey söylemeden sadece hızla nefes alıp veriyordu. *İkisinin gözleri kenetliydi ama ben ne anlatmaya çalıştıklarıyla ilgili en ufak bir şey anlamamıştım.*

Masal zar zor gözlerini *âşık* olduğu çocuktan bana kaydırdı. "Eve gitmek istiyor-"

Cümleyi tam anlamıyla bitiremeden tekrar bayılmıştı. "Masal ya!" diyerek yanağına vurmaya, onu tekrar ayıltmaya çalıştım. Bu halde onu nasıl eve götürecektim? Leş gibi bira kokuyordu ve baygındı. Annem eve gelmiş olmalıydı. Hoş, gelse nerede olduğumuzu öğrenmek için arardı. Aynı anda eve girme riskini göze almak, bu olayın amcamlara kadar gitmesine göz yummak demekti. Masal yeterince zor zamanlar geçiriyordu. Bir de aile baskısıyla uğraşmasını istemiyordum. Ne yapacaktım ben?

"Ne olay meraklısı insanlarsınız ya! Dağılın abicim. Kız hava alsın. Ayıldı işte."

Tepemde konuşan biriyle başımı kaldırdım. Deniz hafif çatılmış kaşlarıyla arkadaşına bakıyordu. Montunu giymişti. Elinde de Enes'in olduğunu düşündüğüm bir

mont vardı. Benim ona baktığımı hissedince kısa bir an bakışlarını bana kaydırıp tekrar arkadaşına döndü. Bir anda öne atılınca ne oluyor diye önüme döndüm.

Enes arkadaşının yardımıyla Masal'ı *kucaklayıp ayağa kalktı.* Montunu Bal Böceği'nin bacaklarını kapatacak gibi üzerine örttürdü. Bende kalkmaya yeltenirken önüme doğru bir el uzandı. Başımı kaldırıp Deniz'e baktım. Bakışlarıyla elini işaret edince gözlerim benimkilerden güzel olan parmaklarına kaydı. Çekingen bir gülümsemeyle elini tuttum ve kalkmama yardım etmesine izin verdim.

"Teşekkür ederim." Dudakları ince bir çizgi halini alan çocuk başını *'sorun değil'* der gibi salladı. Neden benimle konuşmuyordu ki? Pantolonumu ellerimle silkerken "Nereye abi?" diye sordu. Başımı kaldırdım.

Bizden birkaç metre uzaklaşan Enes "Evine götürelim," diye cevap verince gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Olmaz!" diye bağırarak Enes'e doğru koştum. "Evine götüremeyiz, olmaz."

Enes ilk kez bakışlarını bana çevirmişti. "Eve gitmek istediğini söyledi," dediğinde başımı biliyorum anlamında sallarken "Ama o ne dediğini bilmiyor," dedim. "Farkında mısın, sarhoş? Ayrıca baygın. Bu halde eve gitmesi tüm aileyi birbirine düşürür. Ailesi bizde kaldığını sanıyor."

Enes kalın ve biçimli kaşlarından tekini havaya kaldırdı. "O zaman size götürelim." Arkamdan gelen teklifle Deniz'e döndüm. "Annem eve gelmiş olabilir ve Masal'ı *böyle* görmesi-" diye açıklama yaparken telefonum çalmaya başladı. Kalbim titreşimimin hızıyla paralel olarak çarparken çantamdan telefonumu çıkardım. *İyi insan lafının üstüne arar,* diye düşünürken panikle başımı kaldırdım ve sorgular bir şekilde bana bakan iki çocuk arasında gözlerimi gezdirdim.

"Annem arıyor. Ne diyeceğim?"

Kaşlarını çatan Deniz, arkadaşına baktıktan sonra bana döndü. "Dışarıda olduğunuzdan haberi yok mu?" Başımı hayır anlamında salladım. Kaşları daha da çatıldı. Eminim ki bu saatte ailemizden izinsiz dışarıda neden olduğumuzu sorguluyordu. Gözlerimi tekrar yanıp sönene ışığa çevirdim.

"Açma o zaman."

"Merak eder."

"Aç o zaman."

Çaresizce Deniz'e bakıp "Ne diyeceğim?" diye sordum. O sırada telefon titremeyi kesti. Tam aramaktan vazgeçti diye derin bir nefes alacakken tekrar telefonum çalmaya başladı. Ağlamaklı bir şekilde inledim. Şu anda mızmız küçük bir kız çocuğundan farksız olduğumu biliyordum ama elimde değildi. Benim yerimde Masal olsaydı, kesin bir şey bulmuş, ânı kurtarmıştı ama ben, yapamıyordum işte.

"Aç telefonu."

Enes'e baktığımda ifadesizliğinden eser kalmadığını fark ettim. Sinirliydi. Bunu ses tonundan tut, bakışlarına kadar her şeyi belli ediyordu. "Evde sıkıldığınızı, Masallarda olduğunuzu söyle." Bir an bu yalan neden benim aklıma gelmedi diye düşündüm. Teyzemler Masal'*ın bizde olduğunu sanıyordu. Annemi kandırabilirsem o da bizim teyzemlerde olduğumuzu düşünürdü. Masal ayıldığı gibi de, teyzemlere gider durumu kurtarırdık.*

Başımı tamam anlamında sallarken etrafa bakındım. Sessiz olabilecek kör bir noktaya doğru koştum ve telefonu kapanmadan son anda açtım.

"Hale!"

Annemin daha ikinci arayışında bile telaşlandığını

duymak şaşırtmamıştı. Masal'ı *bu halde eve götürsem neler olurdu kim bilir?*

"Anne..."

"Neredesiniz kızım siz? Eve geldim yoksunuz, arıyorum açmıyor- O arkadaki sesler ne? Neden nefes nefesesin sen?"

"Teyzemlerdeyiz anneciğim," derken bir yandan da nasıl inandırıcı olurum diye düşünüyordum. "Film gecesi yapalım dedik. Masal'ın *ısrarıyla* Dabbe'yi izledik sonra korkudan evde duramayıp buraya geldik. Bahçedeki salıncaktaydım. Telefonu sonradan duydum. Aramana yetişebilmek için koştuğum için nefes nefeseyim."

Neredeyse nefes bile almadan konuşmayı bitirmiştim. Annem benim yerime nefes alırken "Aklım çıktı sizi evde bulamayınca," dedi. Yalanıma inanmıştı. Gerçekten teyzemlerde olduğumuzu yemişti. "Orada mı kalacaksınız?" diye sorduğunda "Hı hı," diye cevap verdim. Daha sonra aklıma gelen düşünceyle "Ama tek kalmak istemezsen eve geleyim anneciğim," dedim. Blöf yapmıştım. Gel derse ne yapardım bilmiyorum. Masal'ı *emanet edecek kadar* Enes'e güveniyor muydum? Hayır!

"Yok kızım. Çok yorgunum zaten. Duş alıp yatacağım. Sen arkadaşlarınla eğlenmene devam et."

Gözlerimi kapatıp rahatlamış bir şekilde nefes aldım. "Tamam anneciğim. İyi geceler."

"İyi geceler kızım. Seni seviyorum." Söylediğim yalan vicdanımı baskılarken sadece "Ben de," deyip telefonu kapattım.

Geçici olarak sorunumuzu ertelemiştik ama Masal kendine gelene kadar nereye gidecektik? Arkamı döndüğümde Eneslerin kendi aralarında bir şey konuştuğunu gördüm. Yanlarına yaklaşmamla konuşmalarına ara verip

bana doğru döndüler. Ne konuşuyorlarsa belli ki Deniz'in hoşuna gitmemişti.

"Annemi hallettim."

Enes başını tamam anlamında bir kez salladı ve yürümeye başladı. Yanımdan geçerken nereye gittiğini sordum. Cevap vermeden yürümeye devam etti. Peşinden ilerleyen Deniz benimle göz teması kurduktan sonra bakışlarıyla takip etmemi işaret etti. Ona da nereye gittiğimizi sordum. Verdiği cevap bir anda üzerimden ter boşanmasına neden oldu.

"Bize."

Ne demek bize? İki üç kere gördüğümüz çocuğun evine mi gidecektik yani? Bize zarar vermeyeceklerini kim garanti edebilirdi? Ayrıca ailesi bu işe ne derdi? Gecenin bir vakti, biri baygın, biri afallamış iki kız evlerine geliyor; annesini aklını kaçırır, babası da bizi evden kovar büyük ihtimalle.

"Benim bir ailem yok."

Allah kahretsin! Yine sesli düşünmüştüm. Bir dakika. Ailem yok mu demişti? Herkesin bir ailesi vardır. Sonuçta tohumdan olmuyoruz. "Ama benim yok." *Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.* Bu özelliğimden kurtulamıyorsam gerginliğimi üzerimden atmalıydım. Yoksa aklımdan geçen her şeyi naklen yayın gibi anlatıyordum.

"Yürü hadi."

Deniz büyük adımlar atmaya başladı. Ona yetişebilmek için koşmam gerekiyordu. "O zaman bizden kastın ne?" diye sorarak bacaklarımın birbirine dolanmamasına dua ederek koşar adım yürüdüm.

"Enes ve ben."

Kısa ve öz cevapları, merakımı *geçirmek yerine daha da artırıyordu.* "Enes'in de mi ailesi yok," diye sorduğumda

kısa bir an duraksayan çocuk "Yok gibi bir şey," deyip yürümeye devam etti. Bunların ne karışık aile hayatları vardı böyle.

Nefes nefese Enes'e yetiştik. Yoldan geçen bir taksiyi durdurmuş Masal'ı *dikkatlice arka koltuğa yatırmıştı. Ön koltuğa geçti.*

"Biz?" Sorum her zamanki gibi Enes tarafından cevapsız kalmıştı. Arkadaşımı alıp yalnız başına *nereye gittiğini sanıyordu?* Ya bizim yokluğumuzdan yararlanıp zarar vermeye kalkarsa... Durup durup öpen birinden başka bir şey beklenmez zaten.

Taksi yanımızdan ayrılırken peşinden birkaç adım attım. Daha fazla ilerlememi engelleyen şey kolumu tutan bir eldi. Omzumun üstünden öfkeyle çocuğa, beni tutan elin sahibine baktım. Deniz ise bana bakma gereği duymadan boştaki elini sallayarak taksiyi durdurdu.

"Korkma, arkadaşın Enes'e birkaç beden küçük."

Artık utançtan yanaklarım kızarmaya başlamıştı. Deniz şoförün yanına, bense arka koltuğa oturdum ve anında yola çıktık. Herhangi bir durum için yolları aklımda tutmaya çalıştım. Stresten tırnaklarımı yiyordum. Beş dakika geçti geçmedi taksi durdu. Nereye geldiğimize bakmak için çevreyi inceledim. Burası Cihangir'di. Sokaklarını ezbere bildiğim, *İstanbul*'un en sevdiğim semti. Burada mı oturuyorlardı yani?

Hayranlıkla sokaktaki evleri incelerken Deniz taksiciye parayı uzattı. Telaşla çantamdan cüzdanımı çıkarmaya çalışırken "Eyvallah abi. Hayırlı işler," deyip arabadan indi. Ben de peşinden ilerlerken "Ben verseydim," deyince sanki ana avrat sövmüşüm gibi bana baktı. Alt tarafı taksi parasını ödemeyi teklif etmiştim. Bu kadar sinirlenecek ne vardı ki?

Yürümeye başlayınca ağır adımlarla peşinden ilerledim. Montunun cebinden anahtarını çıkardı. *Âşık* olunacak bir apartmanın önünde durup kapıyı açtı. Eski filmlerde gördüğümüz asansörlerden birine binecek olmasının heyecanıyla nefesimi tuttum. Çok güzeldi. Biraz yavaştı ama insanı büyüleyen bir atmosferi vardı.

Oturdukları kata çıktık. Deniz evlerinin kapısını açarken buraya neden geldiğimizi hatırladım. Resmen Masal'*ın ne halde olduğunu unutmuş*tum. Kendimi kötü hissetmiştim. Deniz ayakkabılarını çıkarırken "Sen salona geç, üzerimi değiştirip geliyorum," dedi. Tam birkaç adım atmıştı ki omzunun üzerinden bana bakıp "Sakın bir şeye dokunma," diye uyardı. Kaşlarımı çatarken neden böyle bir şey dediğini anlamaya çalışıyordum. Onların eşyalarından bana neydi? Sanki çok meraklıydım evine! Burada olmamın tek nedeni Bal *Böceği*'ydi.

"Masal nerede?"

Koridorda ilerleyen çocuk "Enes rahat etsin diye kendi odasına götürmüştür," dedi. Bir an aklımda hiç hoş olmayan görüntüler canlandı. Daha sonra Deniz'in söyledikleri aklıma geldi. Nedense ona güvenmek istedim ve kapıyı ardımdan kapatıp salona doğru ilerledim. Her adımımda biraz daha şaşırdığımı hissediyordum.

Takıldıkları mekânlara kıyasla bu ev fazla temizdi. Temiz ve ferah... Neredeyse salonda hiç eşya yoktu. Rahat gibi görünen kahverengimsi bir L koltuk. Karşısında ufak yastıklarla uyumlu mavi bir berjer... Önlerinde büyük, üzeri kâğıtlarla dolu ahşap bir sehpa... Taş duvara monte edilmiş bir televizyon... Geri kalan duvarları renklendirmek için asılmış tablolar ve birkaç lambader *dışında hiçbir şey*... Ha tabi, köşede duran ses sistemi ve gitarları unutmamak gerekiyordu.

Yavaşça koltuğa oturdum. Gerçekten rahattı. Gözlerim sehpanın üzerindeki kâğıtlara kaydı. Kimisi defter parçası, kimisi A4... Hepsinin ortak noktası üzerinde yarısı karalanmış olan yazıların olmasıydı. Uzanıp bir tanesini elime aldım.

"Kalbim durur, dertler ~~son bulur~~ yok olur.
Sanma ~~yalan~~ (üç günlük) bu hislerim
Ben -burada- her gün seni beklerim"

"Kâğıtlarının karıştırılmasından hoşlanmaz."

Yakalanmanın verdiği hisle iç çekerken kâğıt elimden düştü. Hızla eğilip yerden alırken "Karıştırmadım," dedim. "Ne diye baktım."

Kâğıdı eski yerine koydum ve koltukta geri yaslandım. Enes başını tamam anlamında sallarken elindeki su bardağı dikkatimi çekti. "Masal'a mı?" diye sorduğumda gözleri bardağa kaydı.

"Uyandığında ihtiyacı olacak."

Başımı haklı olduğunu belirtircesine sallarken "Onu görebilir miyim?" diye sordum. Omuz silken çocuk "Tabii," diyerek başıyla onu takip etmemi işaret etti. Ayağa kalktım ve Enes'in peşinden odasına gittim. İşte bu oda kelimenin tam anlamıyla sahibini yansıtıyordu. Karmaşık ve karanlık...

Bir duvarı komple kitaplıktı ve yatağı yüzlerce kitabın arasında bir yere konumlandırılmıştı. Sanki uyumak onun için çok da önemli bir olay değildi. İlk bakışta karışık durmasına rağmen odanın kendine has bir düzeni var gibi duruyordu. Tavan çözemediğim şekilleri olan mavili siyahlı bir renge boyanmıştı. Odanın içinde ise siyah ve gri tonları hâkimdi. Salondaki tabloların benzerleri boş olan

duvara asılmıştı. *Çalışma masasında bir tek o yoktu. Ama bu* kadar kalabalık bir odaya göre etraf fazla temizdi. Her gün rafların tozunu almakla uğraşıyor olabilir miydi?

Odayı incelemeyi bırakıp Bal *Böceği*'nin yanına gittim. Sanki derin bir uykudaydı. Yorgun gözüküyordu. Enes elindeki bardağı başucuna koydu. *İstersem yanında kalabileceğimi söyledi ama ben rahat etmesi için peşinden odadan çıktım. Salona gittiğimde* Deniz'in kâğıtlarını topladığını fark ettim. Şarkı sözü yazıyordu belli ki, ama neden kimsenin görmemesi konusunda bu kadar takıntılıydı.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Enes'in sorusuna hayır anlamında başımı sallayarak karşılık verdim. *'Sen bilirsin'* der gibi omzunu silkip L koltuğa yayılarak televizyonu açtı. Ben de berjere yavaşça oturdum. Deniz elindeki kâğıtlarla önümden geçip gitarların yanına gitti.

"Bir grubunuzun olabileceğini düşünmemiştim."

Deniz kısa bir an duraksadı. Sanırım böyle bir şey söylememi beklemiyordu. "Oradan bakılınca yeteneksiz gibi mi duruyoruz?" diye sorarak elindeki kâğıtları bir çantanın içine tıktı. Yanlış anlaşılmanın verdiği telaşla ellerimi sallarken "Hayır, yani ne biliyim. Fazla kasıntı duruyorsunuz," derken kırdığım potu fark edip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Çocuklar bize yardım ediyor ben onları gömmekle uğraşıyordum. İkisi de afallamış gibi bana bakarken "Yok öyle demek istemedim. Yani hiç burnunuzdan kıl aldırmıyorsunuz ya... Konuşmuyorsunuz falan," diye düşüncelerimi açıklamaya çalıştım ama gittikçe battığımı hissediyordum.

Resmen sıçmış, sıvama işlemini layıkıyla yerine getiriyordum. Durumu kurtarmak için "Mesela senin sesin dehşet vericiymiş," dedim. Enes *şaşkınlığını belli eden bir*

"Hah!" sesinden sonra "Eyvallah," dedi. Deniz'le arayı düzeltmek için de "Sen de gitarı resmen ağlattın," dedim. Sorgular bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Mute ve tapping-lerin harikaydı."

"Gitar çalmayı biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece müziğe ilgiliyim. Maalesef herhangi bir enstrüman çalmıyorum."

"Neden?" diye sorduklarında "Biraz geç öğreniyorum sanırım. Dört hocayı deli edince, sen sadece şarkı söyle dediler," deyip kıkırdadım. Enes belli belirsiz bir tebessümle anladığını belli edercesine başını salladı ve televizyonla ilgilenmeye devam etti. Deniz ise *hâlâ* bana bakıyordu.

"Sesini güzel buluyor musun?"

Sorusu karşısında afallarken başımı evet anlamında salladım. "Birden ona kadar değer vermen gerekse kaç verirdin?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. Bunu hiç düşünmemiştim ki...

"Sekiz olabilir."

Gözlerini kıstı. "*İddialı bir rakam,*" dediğinde meydan okurcasına gözlerimi kıstım. Bu hayatta kendime güvendiğim belki de tek konu müzikti ve evet iddialıydım. Deniz gitarlarından birini eline alırken "Yabancı mı Türkçe mi?" diye sordu.

"Anlamadım," derken geçip karşıma oturdu. "Genelde ne tarz şarkılar söylersin yani?" Enes başını iki yana sallayarak gülümsedi. Neden güldüğüyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Tereddütle "Yabancı," diye cevap verdim.

"Yanlış cevap! Sekiz diyebilmen için fark etmez demen lazımdı."

Bu çocuğun sanırım müzikle ilgili bir takıntısı vardı. Gitarın tellerine vururken "Ama genelde ne tarz söyledi-

ğimi sordun," dedim. Ukala bir sırıtışla bakışlarını bana çevirdi. "Yanıltmaca yaptım."

Kaşlarımı çatarken "Türkçe de söyleyebiliyorum," dedim. Hayretle kaşlarını kaldırırken "Kanıtla," dedi.

"Deniz ya!"

Enes'in bıkmış sesinden de anladığım üzere bu çocuğun müzikle bir alıp veremediği vardı. "Dur abi ya! Senin gibi biri bile yedi diyorsa bu kızın sekiz rakamını kanıtlaması gerekiyor." Enes gözlerini devirirken başını iki yana salladı.

"Kanıtlarım," dediğimde meydan okurcasına bana baktı. Tercih ettiğim bir parça olup olmadığını sordu. Ukala, her şeyi çalabileceğini de vurguladı. Model'den en sevdiğim şarkıyı söyledim. Deniz, akustik gitarın tellerine vururken Enes derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Sanırım Deniz gibi bir arkadaşın varsa *müziğe fazlasıyla doyuyordun. Her zamanki gibi gözl*erimi kapattım ve elimden gelen en iyi performansı sergilemek için sözleri söylemeye başladım.

"Bir melek vardı. Aşkı fısıldardı.
Elimde o büyülü ellerin hayali kaldı.
Uyku imkânsız, umut vicdansız.
Güneş bile dedi ki kendine doğman anlamsız.
Ağladım delice, elimde boş bir şişe.
Kutladım bu gece sarılmanı başka kollara
Yapayalnız bir çare, ölüyorsam kime ne?
Benzedim bu gece, yine boş sokaklara..."

* * *

Deniz akustik gitarın tellerine son kez vururken gözlerimi araladım. Ağızlarını bıçak açmayan ikilinin yüzlerindeki şok olma ifadesi gülümsememe neden oldu.

"Fena değil." Enes'in başka bir yorum yapması bekle-

nemezdi. Kendini beğenmiş biri, tabii ki kendiyle kıyasladığında hiçbir şeyi beğenmeyecekti. Beni asıl ilgilendiren Deniz'in düşüncesiydi. Müzikle kafayı bu kadar bozmuş birinin, doğruları net olmalıydı. Taraf tutmayacağını düşünerek ona doğru döndüm. Ne zamandır bana bakıyordu bilmiyordum ama ağzını bıçak açmamasına destek çıkan mimikleri gerilmeme neden oluyordu. Aklından neler geçiyordu?

Bakışlarını arkadaşına çeviren Deniz, hiçbir şey söylemedi ve gitarın tellerine tekrar dokunmaya başladı. Bu şarkıyı biliyordum ama akustik gitar versiyonunu hiç dinlememiştim.

"Birden ay ışığını kesti.
Bir de sen çok değiştin."

Şarkının sözlerini duyduğum an, sesin sahibine döndüm. Hiç konuşmamışlardı ama Deniz'in ne yapmaya çalıştığını, kendi düşünmüş gibiydi. Sanki iki bedeni yöneten tek bir beyinden oluşuyorlardı ya da birbirlerini bakışlarından bile ne düşündüklerini anlayacak kadar iyi tanıyorlardı. Tıpkı Masal ve benim gibi...

"Yaşananlar hiç yaşanmamış gibi,
Söylenenler hiç söylenmemiş gibi...
Bir de sen karşıma geçtin
Başka biri var, biri var, dedin
İnanamadım bittiğine,
İnanamadım gittiğine..."

Enes'in sesi efsunlu bir örtüyle kaplanmış gibiydi. Öylesine yumuşak, öylesine şarkının duygularını yansıtan... Sanki her kelime ruhumu okşuyor, beni bulunduğum ortamdan soyutlanmam için zorluyordu.

"Ne sen baktın ardına ne ben,
Hep ayrı yollarda yürüdük.

Sustu bu gece kararды yine ay,
Kaldı geriye cevapsız sorular!
Uyandığında onu ilk kim görecek?
Bıraktığım düşü kim büyütecek?"

Sinsice ruhuma sızan sözler, yutkunmamı zorlaştırdı. Gözlerimin önünde beliren kareler, canımı acıtmaya başladı. Başımı iki yana sallasam da Asal'ın Bahar'la olan yakınlığı zihnimden silinmedi. Gözlerim yanmaya başladı. Kirpiklerimi kırptıkça etraf buğulanıyor gibiydi.

"Her sabah kaybolup giden bir rüya gibi oldun artık
Geceleri beni bekleyen, gündüzlerimi zehir eden...
Ne sen baktın ardına ne ben,
Hep ayrı yollarda yürüdük."

Direnmeme rağmen, arsız bir yaş yanağımdan süzüldü. Hızlı bir şekilde yüzümde bıraktığı izi sildim. Neyse ki, ikisi de kendini yaptıkları müziğe o kadar kaptırmışlardı ki, benim bu hareketimi görmemişlerdi. Şimdi Deniz'in neden böyle bir kıyaslamaya girdiğini anlıyordum. Enes'in dilinden dökülen melodik cümleler, seni içine alıyor ve duygularının üzerindeki kontrol mekanizmasının ortadan kalkmasına neden oluyordu. Anılarının arasında çırılçıplak kalıyordun. Seni kıran, canını acıtan, üzen ne yaşadıysan tekrar yaşıyordun. Şarkıyı iliklerine kadar yaşıyordun ve bunu sana yaşatan adam kendine sadece 10 üzerinden 7 veriyordu. Bense...

"Sustu bu gece, kararды yine ay,
Kaldı geriye cevapsız sorular
Uyandığında onu ilk kim görecek?
Bıraktığım düşü kim büyütecek?"

Yaşlar, göz pınarlarımı zorluyordu. Göğsümün ortasından kopan feryadı bastırmaya çalıştım. Enes'in yavaşça, yüreğimi titreten bitirişini alkışlamamak için kendimi zor tutuyordum. Deniz'in gitardaki son vuruşu hâlâ kulaklarımdaydı. "Çok güzel" desem götü kalkar mıydı? Yoksa onun gibi egomu konuşturup "Fena değil mi?" demeliydim.

"İşte bu yüzden sekiz dememelisin."

Enes, mahcubiyetten çok uzak, kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Deniz ise anlayamadığım şekilde bana bakıyordu. Ne zamandır grupları olduğunu bilmesem de yaşça benden fazlaca büyüktüler. Tabii ki benden daha çok tecrübeleri olacaktı. Bizim daha bir grubumuz bile yoktu. Kendi çapımda söylediğim şarkılarla, senelerdir bu işle uğraşan bir grubun solistini nasıl yenebilirdim?

"Ya da sekizi hak etmelisin."

Deniz, eğilip önündeki kâğıtları karıştırdı ve aralarından bir tanesini çıkarıp benim önüme doğru attı. "Model'i sevdiğine göre bu şarkıyı biliyor olmalısın," dediğinde kâğıda göz gezdirdim.

"Yalnızlık Senfonisi... Biliyorum."

Başını onaylar bir şekilde salladı. "Sadece gözlerini kapatıp seni dinleyen insanlardan kaçamazsın. Açık da, kapalı da olsa onlar oradalar. Kendine ve sesine güven önce. Sonra da dilinden dökülmek için bekleyen kelimelere sözünü geçir. Her birini tek tek yaşa. Sen yaşa ki karşındakiler de yaşasın."

Bana ders mi vermeye çalışıyordu? Gitarın tellerine dokundu. Enes, derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Sanırım işin ucunun yine ona değmesini istemiyordu.

"Şimdi yalnız kaldığın bir ânı düşün ya da yalnız bırakıldığın."

Gitarın tellerine dokunurken bir yandan şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Anladım, sonu yok yalnızlığın.
Her gün çoğalacak.
Her zaman böyle miydi? Bilmiyorum...
Sanki dokunulmazdı çocukken ağlamak."

Enes'inki gibi olmasa da, onun sesinde de içine dokunan bir tını vardı. Sıranın bende olduğunu bakışlarıyla belli ettikten sonra sustu ve gitarını konuşturmaya başladı. Gözlerimi kapatmaya yeltendiğimde "Gözlerini benden ayırma," diye uyardı. Daha önce birine bakarak şarkı söylememiştim. Bu garip bir korkuyu ruhuma saldı.

"Alışır her insan alışır zamanla,
Kırılıp incinmeye.
Çünkü olağan yıkılıp yıkılıp,
Yeniden ayağa kalkmak."

Kendimden emin olmadan söylediği kelimeler, kulağıma iğrenç bir tonda geliyordu. Gözlerimi kapatmak istiyordum ama Deniz her seferinde bakışlarıyla beni dövüyordu. "Söylediklerimi hatırla." Emir verir tavrı ne kadar sinir bozucu olsa da, beni düşündüğü belliydi. Bana bir şeyler öğretmeye çalışıyordu. Aklımı toparlamaya çalıştım. Yalnız olduğum anları düşündüm. Asal'ın beni yalnız bıraktığı anları... Masal'la aramızın açık olduğu anları... Annem ve babamın kavgalı olduğu anları...

"Yalnızlığım yollarıma pusu kurmuş beklemekte.
Acılar gözlerini dikmiş üstüme nöbette.
Bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum...
Hadi gelin üstüme korkmuyorum!"

Deniz'in bakışlarındaki ifade yavaş yavaş kırıldı. Tepkisiz suratındaki milimetrik gülümseme doğru yolda oldu-

ğumu gösteriyordu. Her şey iyi hoştu da, zihnimde canlanan anılar gözlerimin sulanmasına neden oluyordu ve şarkı söylerken gözyaşlarıyla savaşmak düşündüğümden de zordu.

"Bulutlar yüklü
Ha yağdı ha yağacak üstümüze.
Hasret...
*Yokluğ*unla ben baş *başayız.*
Nihayet..."

Yanaklarımdan süzülen yaşları umursamadan şarkıyı tekrarladım. Her kelime, ayrı bir yaşantıyla dans etti. Her cümle, kendinden öncekinden daha emindi. Şu an yaşadığım duygu, şarkının her anına tam oturmuştu ve hepsi Deniz'in sayesindeydi. Güzel, ahenkli bir bitiş yaptık. Deniz az önceki şarkıma kıyasla tepkilerini yüzünden belli ediyordu. Beğeniyle bana bakarken göz kırptı.

"Sana sekizi hak etmen için yardım edeceğim, ama bakalım sekiz seni hak edecek mi?"

* * *

Enfes bir koku...

Yavaş yavaş kendime gelirken tüm duygularıma sızarak beni çevreliyordu. Toprağımsı, ormanımsı, suyumsu, hafif tatlımsı ama her şeyiyle erkeksi kokuyordu. Bu tanıdık koku beni sarmalarken gözlerimi araladım. Yağmurdan önceki gökyüzünü andıran bir tavan beni selamladı. Gözlerimi kırparak rüyada olmadığımı kendime kanıtladım.

Ne olmuştu bana? Burası neresiydi? Saat kaçtı?

Yattığım yerden doğrulurken bir anda başıma keskin, zonklayıcı bir ağrı saplandı. Gözlerimi sıkıca yumup parmaklarımla şakaklarıma bastırdım. Aklımda canlanan görüntüler, geceyi özetlerken

panikle gözlerimi açtım. Yoksa ben... Hayır, olamaz! Hale nerede?

Etrafa bakınırken başucumdaki suyun yanındaki fotoğrafa gözüm ilişti. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Her atışı acı veriyor, sanki etkisi tüm bedenimde hissediliyordu. Başım kalp atışlarımla uyumlu olarak zonkluyordu. Evet, düşündüğüm gibi Enes'in odasındaydım ve âşık olduğum adam, sarmaş dolaş olduğu bir kızla fotoğraf çerçevesinden bana gülümsüyordu. Uzanıp fotoğrafı elime aldım. İlk kez bu kadar içten gülümsediğini görmüştüm. Gözleri bile çizgi halini almıştı. Yanağındaki gamzesi gördüğümden daha da belirgindi.

Mutluydu. Onu bu halde daha önce görmemiştim. Sanki bana sıcak gelen davranışları, bu sahnenin fragmanıydı. O derece az... Bir o kadar yetersiz...

Kız güzeldi. Hatta çok güzel...

Yaprak yeşili gözleri vardı. Belirgin elmacık kemikleri, eşit kalınlıkta dudakları, hokka gibi burnu yüzüne tam oturmuştu. Koyu renk saçları fotoğrafta bile parlıyordu. Enes'e o kadar sıkı sarılmıştı ki, bir elmanın iki yarısı gibi duruyorlardı. Kıskanıyordum. Hem kızın güzelliğini hem de Enes'e olan yakınlığını...

Kesin sevgilisiydi. Boynunda taşıdığı yüzük aklıma gelince dehşetle iç çektim. Fotoğrafa daha dikkatli bakınca kızın Enes'i andırdığını fark ettim. Evleneceğin insan sana benzer, sözü doğruydu belli ki. Enes'in nişanlısı bu kız olmalıydı.

Allah'ım, ben ne kadar geri zekâlı bir kızdım. Hem kendimden altı yedi yaş büyük birine âşık olmuştum. Hem de bu çocuk nişanlıydı. Bizimki devlerin aşkından, bir anda evli mutlu çocukluya kaymıştı.

Burada çocuk ben oluyordum.

Adam beni öpmüştü. Hem de iki kez!

Evlenme arifesindeki bir adamla öpüşmüştüm.

Gerçi bardaki o kızla da öpüşmüştü. O zaman benim o ucuzdan ne farkım kalmıştı?

Allah'ım, ölmek istiyordum! Hatta ölmeden mezara girmek istiyordum. Mallığımın bedelini ancak bu şekilde ödeyebilirdim. Bir de az kalsın çocuğa aşkımı ilan edecektim. Rezil oldum.

Bir an önce buradan gitmeliyim, diye düşünürken fotoğrafı yerine koydum. Üzerimdeki pikeyi tekmeleyip hızla ayağa kalktım. Aniden başım döndü. Düşmemek için yatağa otururken midemde bir şeylerin harekete geçtiğini hissettim. Bunun ardından ne geleceğini biliyordum. Sanırım kusacağım, diye düşünürken kapı açıldı. İçeriye derinlerden gelen bir gitar sesiyle beraber Enes girdi ve ben gece içtiğim biranın hepsini döşemeye çıkardım. Bunların hepsi birkaç saniye içinde olmuştu. Tıpkı Enes'in bir saniye içinde yanıma ulaşması gibi...

Ben öne eğilip odasının zeminini berbat ederken, o beni tutmaya, daha doğrusu yüzüme düşen saçları tutmaya çalışıyordu. Bunu başta garipsesem de midem o kadar kötüydü ki tüm enerjimi kusmaya harcıyordum.

"İyi misin?"

Başımı iki yana salladım. Daha sonra Enes'in arkama uzandığını hissettim. Bir tişörtle ağzımı silerken "Banyoya gidip elini yüzünü yıkamak ister misin?" diye sordu. Takıntılı olduğu tişörtlerinden birini benim için heba etmişti. Neden bu kadar iyi davranıyordu?

Başımı olur anlamında sallayınca beni kucakladı.

Buna itiraz etmedim. Çünkü bedenimi taşıyamayacak kadar yorgun hissediyordum. Hem fiziken hem de ruhen çökmüştüm.

Odanın kapısını açtığımda Hale'nin gitar eşliğinde şarkı söylediğini duydum. Koyun can derdinde kasap et. Kıza bak, arkadaşı ölüyor, utanmasa göbek atacak. Şarkılar türküler, oh valla...

Banyoya girdik. Enes beni kucağından indirse de belimden tutarak kendine sabitledi. Suyu açmaya yeltendim ama o benden önce davranıp açtı. Tek eliyle yüzümü yıkarken dört yaşına dönmüş gibi hissettim.

"Daha iyi misin?"

Başımı evet anlamında sallarken suyu kapattım. Enes havluyu eline aldı. "Kendim halledebilirim," diyerek havluyu ondan aldım ve yüzümü sildim. Enes hâlâ beni tutmaya çalışıyordu. Sabun kokan havluyu ağzıma bastırırken "Çok özür dilerim," dedim. "Şimdi temizlerim odanı."

"Sıkıntı yok. Ben hallederim." Beni bırakmasıyla sakat ayağımın ağrısını hissetmem bir oldu. Demek bu yüzden beni kucaklıyordu. Unutmamıştı. Yoksa şu andaki iyiliğinin nedeni de sabahki gibi vicdanının esiri olmasından dolayı mıydı? Sonuçta o bilmese de onun yüzünden içmiştim. Kendimi onun yüzünden kaybetmiştim ve onun yüzünden kusmuştum.

Duşun içindeki Vileda kovasını doldurmaya başladı. Ev işi yapan Enes'i ilk kez görecektim. Evleneceği kız çok şanslıydı. Evleneceği kız, karısı... Fotoğraftaki halleri aklıma geldiğinde gözlerim yaşarmaya başladı.

Enes, içine bir şeyler kattığı Vileda kovasını eli-

ne alırken kolundaki damarlar ortaya çıktı. Allah'ım, ben bu adamı nasıl başka ellere verecektim?

Odaya döndük. O yerleri temizlerken ben odayı inceleme fırsatı bulmuştum. Aynı benim gibi karışık bir odası vardı ama bir yandan düzenliydi de. Kitap okumayı seviyordu belli ki. Yoksa en uzun duvarı kaplayan kitaplığın ve yerlerdeki kitapların başka bir açıklaması olamazdı. Çalışma masasında değişik biblolar vardı. Aslında korkutucuydu ama sanırım bir oyunun karakterleriydi. Benzerlerini Renan ve Aktan'ın odasında da görmüştüm. Her yer temizdi. İlk kez bu kadar titiz bir erkek görüyordum. Siyah ve gri tonları her ne kadar karanlık bir görünüme neden olsa da beni rahatsız etmemişti. Asal'ın odası gibiydi. Sadece biraz daha fazla eşya vardı.

Vileda'yı eline alan Enes "Rahatına bak," dedikten sonra odadan çıktı. Tek ayağımın üzerinde daha fazla duramayacağımı anlayınca topallayarak yatağa doğru gittim. Damarlarımda dolaşan alkol azaldıkça daha mantıklı düşünür hale gelmiştim ama sanki bana enerji veren şey oymuş gibi yorgun hissediyordum.

Yavaşça yatağa uzandım. Enes kokan yastıklara sarıldım. Bir daha bu ânı yaşayamayacaktım. Hatta bu kokuyu da duyamayacaktım. Gözlerim tekrar başucundaki mutlu aile tablosuna takıldı. Gözyaşlarım, göz pınarlarımdan akmak için hazır olda bekliyorlardı. Kapı eşinde görünen Enes'le hızla gözlerimi sildim. Kulağında telefonla içeri gelen çocuğun neyse ki dikkatini çekmemiştim.

"Bu akşam gelemem Çakıl."

Çakıl mı? Hangi ana baba evladına bir taşın ismini verir ki? Enes kapıyı ardından kapattı ve kü-

tüphanesindeki bir yere doğru yürüdü. "Ben de seni özledim bebeğim ama işim var." Çakıl? Bebeğim? Kutuları karıştıran Enes'i takip ettim. Benim yanımda bir kızla bu kadar rahat nasıl konuşabiliyordu? Yoksa bu Çakıl denen kız şu resimdeki miydi? Allah'ım, o zaman ailesini suçlamamak gerekiyordu. Kız gerçekten taştı.

"Yarın söz. Şimdi kapatmam lazım."

Kutulardan birini alıp çalışma masasına koydu ve ilaç olduğunu gördüğüm kutuları karıştırmaya başladı. "Ben de seni seviyorum." O telefonu kapattı, ben kendimi dünyaya kapattım. İlk kez bir seni seviyorum kelimesini iliklerime kadar hissetmiştim. Hem de âşık olduğum çocuğun dudaklarından âşık olduğu kız için dökülmüştü. Gözlerim tekrar dolmaya başladı. Kendimi kastım. Onun karşısında fazlasıyla zayıf ve ezik gözükmüştüm.

Enes, eline aldığı bir ilacın prospektüsünü okudu. Daha sonra başka birininkini... Eline aldığı iki ilaçla yanıma gelirken "Kalk bakalım," dedi. "Biri baş ağrına, diğer mide bulantına iyi gelir."

Beni düşünmesi hoşuma gitmişti ama tek bir sorun vardı. "Ben hap yutamıyorum." Enes ayakucuma otururken uzaylı görmüş gibi bakmaya başladı. "Yani boğazımda dolanıyor ama bir türlü mideme inmiyor."

"Ciddi misin?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım. Hafifçe gülümsedi. Neden güldüğünü anlamasam da ben de ona karşı yarım yamalak çekingen bir gülüş gönderdim. "O zaman bunları ezelim, öyle iç."

"O şekilde zararlıymış ama."

"O zaman yut?" dediğinde kararlı bir şekilde "Ta-

mam ezelim," dedim. Gülümsemesi biraz daha genişledi. Gözlerindeki şefkat kafamı allak bullak ederken "Hemen geliyorum," diyerek odadan ayrıldı. Ben de gözlerimi ilk ve son kez bulunduğum odada bir kez daha dolaştırdım. Tavandaki şekillerin dalgalara benzediğini keşfettim. Bir taraftan baktığında fırtınalı bir gökyüzü, diğer taraftan baktığında hırçın bir deniz...

Kapı açıldı. Müzik sesi tekrar odayı doldurdu. Belli ki Hale'nin keyfi yerindeydi. Yoksa en az yüz kere buraya gelip beni kontrol ederdi. Enes elindeki iki kaşıkla içeri girip ayağıyla kapıyı kapattı. "Suyu al," deyip yatağın kenarındaki bardağı işaret etti. Fotoğrafa bakmamaya çalışarak bardağı aldım ve Enes'in uzattığı kaşıklardaki ilaçları sırayla mideme indirdim. Zorla koca bir bardak suyu bitirdim. Enes'i son kez de olsa bu şekilde görmek harikaydı. En azından artık bir kalbi olduğunu biliyordum ve gerektiğinde gayet kibar olabileceğini.

Bardağı elimden alan çocuk tekrar yatmamı söyledi ama ben artık gitme vaktinin geldiğini biliyordum. "Her şey için teşekkür ederim ama artık gitsek iyi olur."

Kaşık ve bardağı çalışma masasına koydu. İçim kan ağlasa da "Hem sen de nişanlını bekletmemiş olursun," dediğimde arkasını döndü. Kaşlarını o kadar çok çatmıştı ki hafiften korkmuştum. Belki de o kız adı anılmayacak kadar özeldi Enes için.

"Nişanlım mı?" diye sorduğunda başımı evet anlamında sallarken başucundaki fotoğrafı işaret ettim. Enes'in gözleri kısa bir an fotoğrafa kaydı. Anında yüz hatları gevşerken matrak bir kahkaha attı. Tıpkı fotoğraftaki gibi... Demek ki bu kızın basit bir

fotoğrafı bile onu bu hale getirebiliyordu.

Kıskançlığım tavan yapmıştı. İçim içimi yerken alt dudağımı dişlemeye başladım. Enes sıcak bir tebessümle yanıma gelip oturdu. Uzanıp fotoğrafı aldı ve kızın suratına gelen kısmı okşadı.

"O benim hayatımdaki en önemli varlık. Nefes alma nedenim."

Beni kıskandırmaya mı çalışıyordu? Bunları söylemesine gerek yoktu. Zaten ikisinin de kafalarını duvara çarpıp kıvılcım çıkarabilecek kadar kıskanıyordum. Resmi bana döndürdü. Yüzünde hâlâ keyifli bir gülümseme vardı. "Çakıl, yani Çağla. Kardeşim..."

Trollenmiştim! Ağzım beş karış açılırken "Senin yaşlarında olması lazım. On altı yaşında mısın?" diye sorunca başımı hayır anlamında salladım. "17 Şubat'ta on sekiz olacağım."

Enes "Woaw!" diyerek fotoğrafı yerine koydu. "Çok büyükmüşsün!"

Dalga geçiyordu. Benimle dalga geçiyordu ama olsun, dalga geçerken bile çok tatlıydı. Bir rahatlama gelmişti. Sanki üzerimden tonlarca yük kalkmış gibi hafiflemiş hissediyordum. Arabeske bağlayacak olan ruhumu tekrar clup havasına çevirmiştim. O kız nişanlısı değildi. Sevgilisi bile değildi. Kardeşiydi, kardeşi...

"Nişanlı olduğumuzu nereden çıkardın?"

Bir an gözüm boynundaki ipe takıldı. Sonuçta onun ucunda bir yüzük vardı. O kız kardeşi olabilir ama mutlaka bir nişanlısı vardı. "Kolyeni gördüm," dediğimde başını öne eğdi. Elini tişörtünün altında yüzüğü hissedebileceği bir yere koydu. İfadesi birden değişti. Az önce eğleniyor gibi görünen tavrı benim cümlem üzerine birden yok olmuştu. Çenesi ka-

sıldı. Gözlerini buğusunu saklamak istercesine kıstı.

"Gerçekten artık gitsen iyi olacak."

Hızla ayağa kalktı. Yatak onun şiddetiyle sallandı, dolayısıyla ben de. Sanırım söylememem gereken bir şey söylemiştim. Onu sinirlendirmiş miydim? Yoksa kırmış mı?

Enes çantamı sandalyeden alıp bana uzattı. Bir dakika önceki halimizi özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. "Özür dilerim," diyerek ayağa kalktım. "Böyle bir tepki vereceğini bilseydim ağzımı açmazdım."

Çantamı alırken göz göze geldik. Nefretini iliklerime kadar hissetmiştim. Bir cümleden dolayı bana karşı bu kadar nefret dolmuş olamazdı.

Arkasını döndü. Odanın kapısını açışı bile tüylerimi diken diken yapmıştı. Ürkek adımlarla peşinden ilerledim. Salon olduğunu düşündüğüm yere girdiğinde gitar sesi kesildi. Yavaşça salona girdim. Hale bakışlarını Enes'ten bana çevirdi ve telaşla ayağa kalktı.

"İyi misin Bal Böceği?"

Az önceki şarkıları duymasam benim için gerçekten telaşlandığına inanabilirdim ama onunla burada kavga etmeyecektim. "İyiyim. Gidelim mi?" diye sorduğumda başını olur anlamında sallayıp koltuğun üzerinden çantasını aldı. Enes yüzüme bakmıyordu. Kendimi gerçekten çok kötü hissediyordum.

"Gecenizi berbat ettiğim için özür dilerim."

Deniz 'sorun değil' der gibi omuz silkti. Enes ise tek kelime etmemişti. Gözlerim tekrar dolmaya başladı. Güçlü bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak "Her şey için teşekkür ederim," dedim. Biraz daha burada durursam ağlayacaktım. Bu yüzden iyi geceler faslını Hale'ye bırakıp ayakkabılarımı giydiğim gibi ev-

den çıktım. Sanırım gerçekten bu eve ilk ve son kez gelmiştim.

* * *

Ne kadar içersen iç, sadece başın dönerdi. Gidenler değil... Sanki sevdiği çocuğu döndürebilecekmiş gibi içen Bal Böceği'nin sonu hüsran olmuştu. Fakat kendini kaybettiği anlarla şu andaki hali tam bir tezatlık içeriyordu. Acaba alkol, kana karıştığı anda buharlaşıp yok mu oluyordu? O buharlaşma anında geçen birkaç dakika fırtınaydı da, devamı süt liman sakinliği miydi? Fırtınayı tetikleyen Enes'ti. Peki, gözyaşlarına neden olan neydi? Pişmanlık mı? Oda da ne yaşamıştı ki eve gelene kadar olan süreçte göz pınarları bir saniyeliğine bile duraksamamıştı?

"Müsait bir yerde inelim."

Taksici uygun bir yerde durdu. O âna kadar gözlerinden süzülen yaşları silme gereği duymayan Bal Böceği, hızlı bir şekilde ellerini gözlerine götürdü. Cüzdanımı çıkartıp taksimetrede yazan ücreti ödedim. Masal'ın kapıyı açmasıyla gecenin ayazı taksinin içerisinde dolaştı. Ürperirken paramın üstünü aldım ve Bal Böceği'nin arkasından indim.

"Teyzemin uyuduğuna emin misin?"

Başımı onaylar biçimde salladım. "Birkaç saat içinde şafak sökecek Masal. Aklı olan ve sabah işe gidecek olan her insan gibi annem de uyumuştur." İmamı anlayamayacak kadar yorgun görünüyordu. Koluna girip yürümesine yardım ettim. Sanki ayakları uzaklaşan takside kalmıştı, ileriye gitmek için o kadar zorlanıyordu ki... Hoş, buna sakat bileği de neden oluyor olabilirdi.

Anahtarları çantamdan çıkardım. Mümkün olduğu ka-

dar yavaş bir şekilde yukarı çıktık. Her basamakta hafifçe iç çeken Bal Böceği'nin ağırlığına ortak olmaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Kapının kilidini yavaşça çevirirken annemin uyanmamasını diledim. Neredeyse çıt bile çıkarmadan içeri girdik. Parmak uçlarımda ilerlerken etrafı kontrol ettim. Masal'ın burun çekişleri olmasa, evin içine ölüm sessizliği hâkim oldu diyebilirdim. Doğrudan odama girdik ve ardımdan kapıyı yavaşça kapattım.

Bir anda, birkaç saniye önce yaşadığım stres ortadan kalktı. Derin bir nefesi ciğerlerime bahşettim. Sanki bir anda güvenli alandaydım. Burada olduğumda, kimse beni duyamaz, kimse beni göremez gibi geliyordu.

Çantamı çıkartıp çalışma masanın üzerine koydum. Masal kendini yatağın üzerine un çuvalı gibi bıraktı. Gözleri kapalıydı ama göz kapaklarının altındaki hareketi bariz bir şekilde belliydi. Onun aksine yavaşça yanına oturdum. Neredeyse yatak bile kıpırdamamıştı ama Masal gözlerini açıp eliyle koymuş gibi beni buldu.

"Ben tam bir geri zekâlıyım, değil mi?"

Sorduğu soruya verilecek çok cevap vardı ama dostluk birçoğunu ekarte ediyordu. Tam ona kendini iyi hissettirecek bir şeyler söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki, başını tekrar tavana doğru çevirdi. "Beni rahatlatacak şeyler söylemene gerek yok. Geri zekâlının bayrak taşıyanı olduğumu sen söylemesen de biliyorum." Hafifçe gülümsedim. Düşüncelerimi, söylemesem bile bilmesi aramızdaki bağın gücünü gösteriyordu.

"Sadece âşıksın ve aşk bazen böyle hissettirebiliyor."

Sıkıntılı bir nefes alan Masal, bir süre geri vermedi. Tuttu, tuttu, tuttu. Ciğerlerini olabildiğince zorladığını yüzünün kızarmasından anladım. "Masal, ne yapıyorsun Allah aşkına?"

Sesli bir şekilde soluğunu serbest bıraktı. "İçimde öldürülmeyi bekleyen hisler var. Ya onlar nefessiz kalsın ya ben nefes almayayım." Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. "İşe yarıyorsa söyle, ben de deneyeyim," dediğimde bakışlarını tekrar bana çeviren Bal Böceği dokunsam ağlayacak gibi duruyordu.

"Neden o?"

Yattığı yerden yavaşça doğruldu. Sanki gözyaşları yer çekimine karşı koyamıyormuş gibi yanaklarından süzüldü. "Âşık olacak başka birini bulamadı mı bu kalp? Neden o?"

Kelin ilacı olsa önce kendi başına sürerdi. Ne diyebilirdim ki? Alt tarafı birkaç aydır karşılıksız bir aşka tutulmuştu. Hâli belliydi. Sanki dünyası yerle bir olmuş gibi davranıyordu. Benimse yerle bir olacak bir dünyam bile yoktu. Kendimi bildim bileli, kalbimin orta yerinde Asal Cumhuriyeti vardı ve hâkimiyet ondaydı.

"Tamam, hadi kaderimdeki kişi o diyelim. Neden böyle bir aşk?"

"Aşkı sorgulamak için biraz erken sanki," deyip buruk bir şekilde gülümsedim.

Titrek bir nefes alırken gözyaşlarını sildi. "Anlamıyorum," dedikten sonra burktuğu bileğini hafif hafif ovmaya başladı. "Bana âşık değil. Hatta benden hoşlanmıyor bile. Böyle bir insanın ne yapmasını beklersin? Hoşlanmadığı kişiden uzak durmasını, değil mi? Ama nereye baksam o. Kafamdan atmaya çalıştıkça girmek için daha çok uğraşıyor. Ben onu unutmak için çabaladıkça, hissediyormuş gibi hatırlatmak için bir şeyler yapıyor." Bileğine dalmış bir şekilde ovalarken bir anda duraksadı. Bakışları benimkileri buldu. Gözlerinin ardındaki düşünceler, ufak bir aydınlanma yaşadığını gösteriyordu.

"Belki de sadece benim yaptıklarımdan hoşlanmıyordur? Benden intikam almak için etrafımda dolaşıyor olmasın?"

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirirken "Hiç işi yoktu da," dedim. Masal'ın hafifçe çatılan kaşlarıyla kırdığım potu fark ettim. Durumu kurtarmak istercesine "Yani," deyip duruşumu dikleştirdim. "Yaptığın çocukça hareketlerin intikamını almayacak kadar olgun biri gibi duruyor." Masal'ın kaşları biraz daha çatıldı.

"Sonuçta radyo programında bunu vurguladı. Hatta ergenliğine gülüp geçtiğinin de altını çizdi." Sanırım sıçtığım şeyi bir güzel sıvamıştım. Üzerine çiçek dikmeli miydim? Diktiğim çiçeği bana yedirecek gibi duran Masal yüzünden bu fikrimden vazgeçtim ve hemen geri adım attım.

"Ya tamam tamam! İntikam gibi bir düşüncesi olduğunu sanmıyorum yani. Aslında hoşlanmadığı düşüncesine de katılmıyorum. Sonuçta hoşlanmadığın birini öpmezsin, değil mi? İğrenirsin. Bulunduğu kötü durumu izlemek zevk verir hatta. O seni öptü, hem de iki kez. Belki de ilgin hoşuna gittiği için ters köşe yapıyordur. Ne bileyim sana laf sokup duruyor. Senden karşılık almayı istiyor, alamayınca da senin uzaklaşmanı istemediği için o yakınlaşıyor gibi."

"Sanırım beyin damarlarım söylediklerini anlamaya çalışırken karıştı."

"Nereyi anlamadın?"

"Bir yeri anladım desem... Sahi o, beni öptü, değil mi?"

Beklemediğim bir anda Masal yataktan fırladı ve odanın içinde volta atmaya başladı. Sanki bileğini burktuğu için seke seke yürüyen kız o değildi. "Hem de iki kez. Hadi ilki borcumu ödetmek içindi. Az önceki neydi? Madem

benden hoşlanmıyorsun, neden ilk fırsatta burnumun dibinde bitiyorsun? Madem beni öpüyorsun, alt tarafı bir yüzük için neden kalbimi kırıyorsun?"

Biraz daha hızlanırsa maratona katılabilirdi ama engelliler maratonuna... Hızlandıkça ayağını çekmesi arttı ama olayın heyecanından acısını hissetmiyor gibiydi. Masal'ın bunu düşünemediğini anlayınca olaya müdahale etmeye karar verdim. "Ya kızım bir dur!" Sesimin fazla çıktığını fark edince daha sessiz bir şekilde devam ettim. "Popona pervane takmış gibi ne sağa sola gidiyorsun? Ayağını sürüdüğünün farkında değil misin? Hadi onu geçtim, seni takip etmekten söylediklerini anlayamıyorum. Yüzük mü dedin sen?"

Masal, adımlarını yavaşlatıp durdu. Sanki bileğini burktuğunu unutmuştu. Başını öne eğip ayaklarına baktı. Parmaklarını kıpırdatırken "Unutmuşum, şişmiş mi o?" diye sordu. "Otursan iyi olur." Sanki aksini söylemişim gibi olduğu yerde dikildi ve bana dik dik baktı. Ama sanki beni görmüyordu. Gözleri donuktu. Aklı başka yerde dolaşıyordu.

Parmak uçları hafifçe boynuna giderken "Hani boynunda sürekli bir ip vardı ya," dedi daldığı yerden. "Boynunda ip mi vardı?" Sorum onu kendine getirmiş gibi bakışları daha canlı hale geldi. Bileğine daha fazla eziyet etmek istemediği için zıplaya zıplaya yanıma gelip oturdu.

"Evet, boynunda derimsi bir ip vardı. İlk gördüğümde kolye sanmıştım ama değilmiş. Ucunda yüzük varmış. Nişan yüzüğü gibi bir yüzük."

Kaşlarım hayretle havaya kalkarken "Nişanlı mıymış?" diye sordum. Masal *'bilmiyorum'* der gibi omuz silkti. "Odada benimle ilgilenirken biri aradı, sonra fotoğraflar falan... Yüzüğü de görünce nişanlı sandım ama kardeşi

çıktı. Yüzükten bahsedince de beni evden kibarca kovdu."

Az önce havalanan kaşlarım ani bir inişe geçtiği yetmiyormuş gibi çatıldı da. Demek Enes'in yüzü o yüzden o kadar asıktı. Acaba gerçekten nişanlı mıydı? Nişanlı değilse o yüzük sürekli yanında taşıyacak kadar önemli kime aitti?

"Ben o yüzüğün sırrını çözeceğim."

Düşüncelerimden beni çekip çıkaran Bal Böceği beni yine düşünmeye sevk etti. "Madem Enes Bey sürekli benim hassas noktama dokunuyor, ben de onun hassas noktasını bulacağım. O yüzük de bana yol gösterecek." Kendini Frodo sanan bir Bal Böceği'ne sahiptim. Umarım bir süre sonra golluma bağlamaz, yüzüğe "Kıymetlimis" gözüyle bakmazdı.

Masal alkolle uyuşmuş beynini kendine getirecek planları düşünürken esnedim. Tüm günün yorgunluğu kendini hatırlattı.

"Uykun mu geldi?"

Sanki ana avrat küfretmişim gibi bana bakan Masal "Bu saatte!" deyince gözlerimi devirdim. O da söylediği cümlenin saçmalığını fark etmiş olacak ki "Böyle önemli bir konuda plan yaparken?" diye düzeltti. Konu önemli olabilirdi ama plan sabahı bekleyebilirdi. Yüzüğün şifresini şimdi çözsek ne olacaktı?

"Sabah okula gideceğiz ve sabah olmasına birkaç saat kaldı."

"O zaman biz de... Okula gitmeyiz. Nasıl fikir ama?" Ortaya attığı parlak fikirle gurur duyan Masal bakışlarıma karşılık dil çıkardı ve kıkırdamaya başladı. Bugünkü dersler önemliydi ve kaçırmak gibi bir planım yoktu. "Tembel öğrencilere göre güzel fikir ama biz okula gideceğiz." Sıkıntıyla nefesini dışarı üfledi. "Alt tarafı bir gün

Bal Surat. Korkma ölmeyiz. Kendimizi değil sadece dersleri asacağız."

Yapmacık bir şekilde kahkaha attım. Fikrimi değiştiremeyeceğini anlayan Bal Surat kendini geriye doğru atıp yatağa uzandı. "O zaman kalan birkaç saatimi gözlerimi dinlendirerek geçirmek istiyorum."

"Olabilemez!" diyerek Masal'ın ellerinden tuttum ve tekrar doğrulması için çekiştirmeye başladım. "Annem uyanmadan evden çıkmalıyız." O da direnip kendini geriye doğru itti. "Sesimizi çıkarmayız, eve geldiğimizi bile anlamaz." Dışarıdan bakan biri fış fış kayıkçı oynadığımızı düşünebilirdi.

"Melek Erdem'den bahsediyoruz kızım. Yer mi bu numaraları?" Onun gibi verdiğim tepkiyle afallayan Bal Böceği gülmeye başladı. Kahkahaları o kadar yüksek çıkıyordu ki üzerine çullanıp ağzını kapatmak zorunda kaldım. Susmasını söylememişim gibi daha çok gülmeye ve tepinmeye başladı. Enes'e ayarsız diyene bakar mısınız? Kendi çok farklıydı sanki...

Biraz olsun sakinledikten sonra ellerimi ağzından çektim. Neyse ki kıkırtıları odanın dışından duyulmayacak seviyedeydi. "Seni seviyorum Bal Surat," diyerek bana sıkıca sarıldı. "İyi ki varsın." Sarılışına sıcak bir şekilde karşılık verirken "Ben de seni seviyorum Bal Böceği. Sen de iyi ki varsın," dedim. "Ve bir an önce banyo yapmalısın. Leş gibi sigara ve bira kokuyorsun."

"Dinime küfreden Müslüman olsa," diyerek benden ayrılan Masal üzerini koklamaya başladı. "Ama gerçekten yıkansam iyi olacak." Başımı onaylarcasına salladıktan sonra yataktan kalktım ve Masal'a temiz havlu çıkardım. "Çok oyalanma. Senden sonra da ben duş alırım. Hemen hazırlanır çıkarız."

❁ ❁ ❁

Hayatımın en hızlı hazırlanmasını yaşayıp girdiğimiz gibi evden sessizce çıkmıştık çıkmasına ama sabahın köründe dışarıda ne yapacaktık?

"Okula gidelim."

Hale'ye gözlerimi dikerek baktım. "Okulun güvenliği bile vardiyasını değiştirmedi Bal Surat. Allah aşkına in cinle birdirbir mi oynamaya gideceğiz? Valla bu ayakla yürüdüğüme şükrediyorum, inle cinle uğraşamam."

Hale'nin korkuyla gözleri büyürken "Tövbe de!" diye bağırdı. "Zaten bu saatlerde dışarıda gezerlermiş." Görebilecekmiş gibi etrafa bakınmaya başlamasıyla gözlerimi devirdim. "Yere doğru bak, yere. Ayakları ters birini görürsek kaçarız."

Kolumda hissettiğim sert bir darbeyle inledim. "Kızım, sussana sen!" Hale'nin vurduğu yeri sıvazlarken "Yalnız korkana daha çok görünürlermiş," dedim. Hale'nin tepe tüyleri havaya dikilirken "Masal ya!" diye bağırdı. Ufak bir kahkaha dudaklarımın arasından kaçtı. Onunla uğraşmayı çok seviyordum. Yüzünün bin bir şekle girmesine bayılıyordum. O benim canımdan öteydi.

"Gidip bir yerde kahvaltı edelim bari."

Hale az önceki korku perdesini biraz aralayıp "Bu saatte açık neresi vardır ki?" diye sordu. Omuz silktim. "Önce bir taksi bulalım da, elbet açık bir yer de buluruz." Yürümeye başladık. Güvenli alandan çıkıp taksi durağına doğru ilerledik. Evlerimizin konumu biraz şehir dışında olduğu için, çok fazla toplu taşıma aracı geçmiyordu. Bu yüzden bu çevredeki herkes ulaşımı kendi araçları veya taksiyle hallediyordu. Neyse ki bu sefer şansımız yaver gitmişti ve boş

bir taksi bulmuştuk. Belki de şansla alakası yoktu. Sadece saatin erken oluşu bize bir kıyak geçmişti.

Taksicinin dikiz aynasından bakışı, nereye gideceğimizi sorar gibiydi. Hale'ye döndüğümde onun da aynı soruyu dudakları fısıldadı. Aklımda beliren yerin adresini tam olarak hatırlamasam da, açık olduğuna emindim. Sadece biraz uzaktı. Taksimetre kendinden geçerdi ama olsun. Hem güvenilir ve sıcak bir yerdi, hem de karnımız bir güzel doyardı.

"Siz düz devam edin. Ben tarif edeceğim."

Telefonumu elime aldım ve kafenin adresini bulmaya koyuldum. "Nereye gidiyoruz?" diye soran Hale'ye "Kahvaltısının müptelası olacağın bir yere," dedim. "İlk sağdan otobana bağlanalım lütfen." Adam "Hayhay" der gibi başını salladı. Hale'yse bağlandığımız otobanı sorgulamaya başladı. Nereye gittiğimizi öğrenmeden susmayacağını anlayınca adresi takip etmeyi bırakıp Bal Surat'a döndüm.

"Ali Dayının Yeri'ne gidiyoruz."

Sorgular ifadesi farklılaşınca soracağı soruları tahmin edip cevaplamaya başladım. "Babamın, halamla sürekli gittiği, halam öldükten sonra kapısını açmadığı ama annemle tanıştıktan sonra düzenli olarak gittikleri, hatta zaman zaman bizi de götürdükleri cennet gibi bir yer. Ali dayı tonton bir dede olmasına rağmen, hizmeti fazla hızlı ve güzel. Çok uzun zamandır gitmiyorum gerçi. Umarım kapanmamıştır."

Yeterli cevabı alan Hale arkasına dayandı ve yolu izlemeye başladı. Ben de haritadan yolu takip ederek taksiciye tarif ettim.

* * *

Uzun ve bol yeşillikli yoldan sonra nihayet Ali Dayının Yeri'ne ulaştık. Kafenin içini görmeye çalıştım. Yolda ne kadar vakit kaybetsek de saat, kahvaltı mekânı açılması için erkendi ama gördüğüm ışıklar gülümsememe neden oldu. Ali Dayının Yeri her zamanki gibi, kimin ne zaman uğrayacağı belli olmaz prensibiyle 24 saat çalışıyordu.

Taksimetredeki ücret dudaklarımızı uçuklatsa da, birazdan yiyeceğimiz kahvaltının şifa gibi geleceğine emindim. Parayı ödeme kavgasını berabere kalarak bitirip taksiden indik ve cennet manzaralı, ufak, tatlı kafeye doğru yürüdük. İçeri girdiğimizde gözlerim Ali dayıyı aradı ama boş mekânda değil onu kimseyi bulamadı.

"Bakar mısınız?"

Uzaktaki ağır adımlara eşlik eden baston sesi, heyecandan içimi kıpır kıpır yaptı. Yüzümdeki tebessüm büyürken görüş alanıma giren aksakallı, tonton dede yaşına göre fazla dinç duruyordu. "Hoş geldiniz efendim." Bakışları üzerimizde gezindikten sonra bende takılı kaldı. Sanki nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Yıllar önce gördüğü küçük kız çocuğunun, büyümüş halini bu yaşta hatırlayabilir miydi?

"Masal?"

Hatırlardı. Gözleri özlemle parladı. "Güzel kızçem!" Boştaki titreyen elini sarılmak ister gibi açarak bana doğru yürüdü. "Ne kadar büyümüşsün." Ali dayıya sıkıca sarıldım. Sıcaklığı hiç değişmemişti. Kokusu da, gül suyu ve sobadan tüten dumanın harmanlanmış aroması...

"Hangi rüzgâr attıysa seni buraya, benden bir kahvaltı da ona."

Tatlı bir şekilde kahkaha atan adamdan ayrıldım. Sektiğimi fark edince kaşları çatıldı. "Ayağına ne oldu?" Gülümseyerek "Ufak bir kaza," dedim. "Beni boş ver, sen nasılsın?" diye sorduğumda "Gördüğün gibi," diye cevap verdi. "Paşam nerede? Elif kızım? O kaşı patlak yakışıklı?" Gülümseyerek "Onlar evdeler. Ben sana arkadaşımı getirdim. Hale," dedim. "Kahvaltının müptelası olacak bir kişi daha."

Noel Baba edasıyla gülümseyen adam "Babasının kızı," deyip yanağımı okşadı. "Hoş geldin Hale kızım," dediğinde Bal Surat utangaç bir şekilde hoş bulduğunu söyledi. "Kafe sizin. İstediğiniz yere geçin. Hemen masanızı donattırıyorum."

Ali dayı yavaşça yanımızdan ayrıldı. Ben de babamlarla geldiğimizde her zaman oturduğumuz köşeye doğru ilerledim. Bu noktadan bakıldığında manzara efsanevi duruyordu. Hale karşımdaki yerini alırken "Gerçekten de cennet gibiymiş," dedi ve gözlerini ayıramadığı manzarayı beğeniyle incelemeye devam etti. "Öyledir," diyerek arkama yaslandım ve Hale'nin aksine ufak kafenin içinde gözlerimi gezdirdim. Yaz kış yanan sobanın sıcaklığından daha çok içimi ısıtıyordu her bir köşesi. Ahşap duvarlardaki fotoğraflar, gemi maketleri, balıkçı ağına benzer tavan süslemesi, gıcırdayan ahşap, çıtırdayan soba...

"Asal için neden kaşı patlak yakışıklı dedi?"

Gözümün önüne hayal meyal beliren anıyla gülümsedim. Anında gemi maketinin olduğu camekânlı kısma baktım. Sanki Asal yine oradaydı ve gemiyi almaya çalışıyordu. "Şuradaki maketi görüyor musun?"

Arkasını dönen Hale, "Şu büyük camın ardında-

ki gemi şeklinde olan mı?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken burukça gülümsedim. "En son geldiğimizde, Asal onunla oynamak istemişti. Babamlar onun oyuncak olmadığını söylese de dinlemedi. Kaşla göz arasında maketin yanına gitmiş. Maketi alayım derken sen ayağı kay. Düşmeyeyim derken o cam vitrini tut."

Ufak, alaydan uzak bir kahkaha attım. "Anlayacağın sadece maketi değil vitrini de beraberinde aldı benim kas yığını ikizim. Neyse ki sadece kaşının patlamasıyla atlattı. Kendini geri itmese ölebilirdi bile."

O anki korkusu gözümün önüne geldiğinde yüzümdeki tebessüm yavaşça buruklaştı. Her ne kadar beni uyuz etse de, hatta bazen keşke olmasaydı desem de, o benim diğer yarımdı ve ona bir şey olacağı düşüncesi bile beni bu hayattan koparmaya yetecek kadar güçlüydü.

Ali dayı ve yanındaki iki çalışanı ellerinde tepsilerle içeri girince üzerimdeki kasvet havasını dağıttım.

"Birazdan yapacağımız kahvaltı sayesinde okul bile gözüme bir başka görünecek eminim Bal Böceği. Of... Önce bal kaymaktan mı başlasak?"

* * *

Vicdan ağır bir yüktü ve ben birkaç gündür bunun altında eziliyordum. Uykularım kaçıyor, uyumak için kendimi zorladığım her an aklıma Bahar düşüyordu. Gözümün önünde ise kulüpteki odadan ayrılırkenki *gülümser yüzü... İçim daralıyor, azabın hayalet parmakları yavaşça boğazıma doğru tırmanıyordu. Yutkunamıyordum, nefes alamıyordum. Hava,* yoğun bir duman doluymuşçasına ağır geliyordu. Ciğerlerim bedenimde gerilmiş

tüm kaslar gibi kaskatıydı. Çığlık atmak, bu histen kurtulmak istiyordum ama çırpındıkça daha çok battığımı hissediyordum.

Birkaç günün ardından nihayet uyumayı başarabilmiştim. Uyandığımda pencereden süzülen gün ışığı, yatak odasını epey aydınlatmıştı. Saatin kaç olduğu konusunda yine hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyi biliyordum.

Yalnızdım.

Bahar gibi...

Yataktan doğrulup ayaklarımı sarkıttım. Başım günlerdir Bahar'*ın nerede olduğunu düşün*mekten kazana dönmüştü. Zihnim bulanık, aklım karışık ve acılar içindeydim. Telefonu kapalıydı. Okula uğramıyordu. Eve gitmeyecek kadar annesine kızgın olduğ*unu biliyordum. Yine de işe baş*larken doldurduğu formdaki adrese gidip perişan haldeki kadınla tanışmıştım. Yaşananları bir de annesinin ağzından dinlemiştim.

İlk kez Cem babaya sevgiden çok öfke duyduğumu hissediyordum. Eğer on altı sene önce Ecem teyzeyi dinleseydi, Bahar'*ın daha farklı bir geleceği olabilirdi. Olmuşla, ölmüşe çare yok derlerdi. Bizim* de artık önümüze bakmamız, açılan yaraları ne kadar derin olursa olsun kapatmamız lazımdı. Bunun için Bahar'*ı bulmalıydık ve* ben onu nerede bulacağıma kafa patlatmaktan hiçbir şey düşünemez hale gelmiştim.

Başına kötü bir şey gelmediğini biliyordum. Çünkü o, sadece kendinden zarar görebilecek bir kişiliğe sahipti. Dışarıdaki tehlikeleri bertaraf edebilecek kadar güçlü bir kızdı. Yine de bir an önce onu bulmak istiyordum. Kimsesi olmayan biri nerede olabilirdi?

Uzanıp telefonumu elime aldım. Saate bakmayı

amaçlarken gözüm takvime takılmıştı. Günlerdir ne yapacağıma kafa patlatmaktan bugünün Ekimin 28'i olduğunu bile fark etmemiştim. Düşündüm. Bu tarihin nereden tanıdık geldiğini hatırlamaya çalıştım. Bir anda iki gün önce Bahar'*ın odasında annesiyle* konuşmamız aklıma geldi.

"Tavanda neden bu kadar yıldız var?"

"*Çünkü onlar* Bahar'*ın gerçekleşmiş hayalleri.*"

"Hayalleri mi?"

"Masalların gökyüzünün perdelerini açtığını söylerdi. O zaman anlamamıştım. Ben anlatırdım, o uyuyana kadar tavana bakardı. Sonra bir gün, harçlıklarıyla boya almış bacak kadar boyuyla tüm tavanını *gökyüzünü andıracak şekilde boyamıştı.* O an çok sinirlenmiştim. Neden böyle bir şey yaptığını sorduğumda, kendi gökyüzünü oluşturduğunu söylemişti. Kurduğu hayalleri gökyüzüne göndereceğini ve her gerçek olan hayalinin bir yıldıza d*önüşeceğine inanmıştı. O gün bu*gündür, hangi hayali gerçek olursa tavanına bir yıldız yapıştırır."

"Neden hepsi farklı boyutlarda?"

"Bazı hayallerin gerçekleşmesi kolaydır. Küçük yıldızlar Bahar'*ın basit hayalleri. Dondurma istiyorum gibi... Bazısı ise zordur. Gerçekleşmesi zaman alır. Orta büyüklükte olanlar da bu zor hayallerini simgeliyor. Mesela hep adalara gitmek istiyordu ama ben işlerimden dolayı bir türlü fırsatını bulup onu götürememiştim. Doğum günü için sürpriz yapa*caktım. Hastaneden izin bile almıştım. 28'inde onu Büyükada'ya götürecektim ve döndüğümüzde yıldızlardan birini gökyüzüne birlikte koyacaktık ama şu anda o yıldızı, sağ salim dönmesi için kullanacağım."

Bugün, Bahar'*ın doğum günüydü.*

Ve o ortada yoktu.

Belki telefonunu açmıştır umuduyla bir kez daha Bahar'*ı aradım. Her zamanki bilindik kadın, telefonun kapalı olduğunu söyleyince iç geçirdim.* Saate baktım. Biraz daha oyalanırsam ilk dersi kaçıracaktım. Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi çıkartarak banyoya ilerledim. Soğuk, kendine getirici bir duştan sonra okul için hazırlandım.

Odadan çıktığımda evin içindeki sessizlik dikkatimden kaçmadı. Babam birkaç gündür işlerini bahane ederek eve geç geliyor, sabah biz uyanmadan ayrılıyordu. Ben bu durumun biraz benimle karşılaşmamak için olduğunu düşünüyordum. Çünkü onun da Bahar'a ve bana yaptığı yakıştırma yüzünden vicdan azabı çektiğini biliyordum.

Masal evde yoktu. Annemin söylediğine göre Hale'ye moral vermek için teyzemlerde kalmıştı. Bahar'*ın durumuyla o kadar meşguldüm ki, çevremde olup bitenle ilgilenemiyordum.* Hale'nin canının sıkkın olduğunu görüyordum. Bunun nedeninin benden kaynaklı olduğunu da farkındaydım. Çünkü ne zaman yanına gitmeye kalksam kaçarcasına benden uzaklaşıyordu. Tek bilmediğim şey ne yaptığımdı. Umarım o da, yargısız infaz yaparak bu yaşananlardan beni suçlamıyordur. Yoksa bu hayatta beni gerçekten anlayan tek kişinin de diğerlerinden farkı kalmazdı.

"Anne?"

Merdivenlere doğru yürürken tekrar anneme seslendim. Odasından gelen topuklu sesleriyle arkamı döndüm. "Oğlum." Annem küpesini takmaya çalışırken bir hayli telaşlı gözüküyordu. Sanırım o da benim gibi uyuyakalmıştı. "Sen neden *hâlâ* evdesin?" diye sorup cevap vermemi beklemeden tekrar odasına döndü.

Afallamış bir şekilde bakarken annemin sürekli ha-

reket ettiğini çivi çakar gibi çıkan topuklu seslerinden anlıyordum. Onun işe geç kaldığı gibi benim de okula geç kalmamam için bir an önce yola koyulmalıydım.

"Gidiyorum ben," diye boşluğa doğru bağırdım. Bana gelen yankısı "Dikkatli ol. Seni seviyorum," oldu. Hafif bir tebessümle merdivenlerden inmeye başladım. Arabanın anahtarını aldığım gibi evden çıktım ve saate baktım. Sanırım dersi kaçırmamak için ışık hızını bulmam gerekiyordu ve bu karşımdaki canavarla pek de zor değildi.

❁ ❁ ❁

Zil on dakika önce çalmıştı ve ben ancak okulun otoparkına girebilmiştim. Aceleyle arabadan indim. İlk dersin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Coğrafya olduğu aklıma gelince koşar adım sınıfa doğru ilerledim. Maalesef Gezer Koleji'nde her branşın ayrı bir sınıfı vardı ve coğrafya sınıfı en üst kattaydı.

Daha fazla geç kalmamak için, öğrencilere yasak olan asansörü kullanıp en üst kata çıktım. Herkes derste olduğu için koridorlarda yankılanan uğultular vardı. Bazı öğ*retmenler ani çıkışlar yaparak öğrencilerin ismini söylüyor, bazılarıysa dersi anlatırken sesini Amerikan dalgası gibi kullanıp, yükseltip alçaltıyordu. Sınıfın önüne geldiğimde bizimkinin* mıymıy sesiyle derse çoktan başladığını fark ettim. Bu kadından hoşlanmıyordum ama liseden mezun olabilmek için bu dersi geçmek zorundaydım.

Kapıyı tıklatmamla cümlesi yarıda kaldı ve ardından "Gel!" sesi duyuldu. Sınıfa girmemle tüm gözler üzerime çevrildi. Lanet olsun, geç kalmanın kötü yanı buydu.

"Asal Kara," diyen kadın *'Şimdi elime düştün,'* der gibi bakarken kollarını göğsünde bağladı. "Gece feneri *sön-*

dürdüğünüz yer, gündüz olduğunu hatırlatmakta geç kaldı sanırım." Ailem bile benimle bu şekilde konuşamazken bu kadının konuşması ve benim ona cevap veremeyecek olmam canımı sıkıyordu.

Dilimi dişlerimin üzerinde dolaştırırken cevap vermemi bekleyen meraklı gözlere baktım. Gözüme ilk çarpan Hale ve Masal'*ın sınıfta olmamasıydı. Kısa bir an gözlerim kısıldı. İçimde bir* haltlar karıştırdıklarıyla ilgili bir his belirdi. Daha sonra gözlerim Emre'ye kaydı. Geçen seneki kavgamızdan sonra bu kadının derslerinde her zaman gergindi. Belli ki yine kavga edeceğimizi düşündüğü için tırnaklarını yemeğe başlamıştı.

Bana haksızlık yapmadığı sürece neden kavga edecektim ki?

Kadına döndüm. Şu andaki halimden keyif alan görüntüsünü bozmak için her şeyimi verebileceğimi düşündüm. Daha sonra annemin verdiği öğütler aklıma geldi. Bu kadından sonsuza kadar kurtulmak için sessiz kalmam gerektiğini kendime hatırlattım. Boğazımı temizledim ve benden beklenmeyecek bir incelikte geç kaldığım için özür diledim.

"Derse katılabilir miyim?"

Kadının yüzündeki keyifli hal yavaşça silindi. Böyle bir şey söyleyeceğimi beklemediği, hafifçe aralanan dudaklarından ve boş bakan gözlerinden belli oluyordu. Birkaç saniye beni izledi. Amacımın ne olduğunu anlamaya çalışır gibi tek gözü kısıldı. Daha sonra başıyla içeri girmemi işaret etti.

Yapmacık bir tebessümle teşekkür ettim ve kapıyı kapattım. Sıraların arasından Emre'nin yanına yürüdüm ve cam kenarındaki yerimi aldım. Hiç acele etmeden deri montumu çıkardım. Sandalyemin arkasına as-

tıktan sonra önüme döndüm. Hareketlerimi rahatsız bir ifadeyle takip eden kadınla göz göze geldiğimde belli belirsiz gülümsedim.

"Devam edebilirsiniz."

Bu tavrımla sınıfta kıkırtılar yükseldi. Kadın kaşlarını çatarken burnundan soluyor gibi duruyordu. O laftan sonra, hiçbir şey olmamış gibi derse devam edeceğini mi sanmıştı? Çok yazık!

"Şşşt!"

Ellerini masaya vurarak sınıfı susturan kadın, bana ters bir bakış attıktan sonra dersi anlatmaya devam etti. Emre kulağıma doğru eğilerek "Asal vurdu, gol oldu!" diye fısıldadı. Belli belirsiz gülümserken başımı dışarı çevirdim. Kız meslek lisesini görmemle, aklım tekrar Bahar'la doldu. Yüzümdeki gülümseme silindi. Gözlerimi okulun bahçesinde dolaştırırken bir şey dikkatimi çekti. Gözlerimi kısıp bahçeye giren kişiye daha dikkatli bakmaya çalıştım. Bahar'a benziyordu. Heyecanlanmıştım.

Emre'nin dürtmesiyle sınıfa döndüm. Lanet kadın beni göz hapsine almıştı. En ufak bir yanlışımda gözümün yaşına bakmayacağını biliyordum. Bu yüzden dersin sonuna kadar onu dinliyormuş gibi yaptım ama aklım içeri giren kişinin Bahar olup olmadığındaydı.

Zil çaldı. Sanki şalter kaldırılmış gibi sınıfta sesler yükseldi. Herkes ayaklandı. Ben de Emre'ye kafeteryada beni beklemesini söyleyerek montumu üzerime geçirdim. O *kızın Bahar olma ihtimaline karşı hızla sınıftan çıktım. Koşar adım merdivenlerden indim. Nefes nefese kendimi dışarı atarken, kız meslek lisesinin zili çaldı. Çok şanslısın Asal Kara! Güvenliğe birazdan geleceğimi söyleyerek dışarı çıktım. Karşı okulun girişine doğru yürüdüm. Kalbim*

garip bir ritimle atmaya başladı. Ya Bahar değilse?

"Kötüyü aklına getirme, kötüyü aklına getirme."

"Nereye delikanlı?"

Ufak tefek, şiveli konuşan bir adam güvenlik olarak önümü kestiğinde hafifçe gülümsedim.

"Bir arkadaşa bakıp çıkacağım," dediğimde göbeğini oynatarak kahkaha atan adam "Burayı gittiğiniz barlara mı benzettin yeğenim?" dedi. Arkadaki okulu göstererek "Bak hele bak, ne yazıyor orada? Necati Erdem Kız Meslek Lisesi. Neymiş? Necati Erdem Kız Mes-" diyordu ki sözünü kestim.

"Okumam yazmam Allah'a şükür var." Adam kaşlarını çatarken "Karşıdaki okulun öğrencisiyim ve zamanım kısıtlı. Bir arkadaşla konuşmam lazım," dedim. Gözlerini kuşkucu bir tavırla kısınca kimliğimi bırakmayı teklif ettim. Baştan aşağı beni süzdü.

"Zil çaldığında çıkmamış olursan seni bulurum delikanlı ve-"

Sözünü bitirmesini beklemeden içeri girdim. Anında tüm bakışların üzerime çevrildiğini hissettim. Daha önce bizim okuldan kimsenin buraya geldiğini sanmıyordum. Gördüğüm birkaç yüz de bunu kanıtlıyordu.

Kimseyle göz teması kurmadan içeri girdim. Dışarı çıkmaya çalışan öğrenciler, beni gördükleri gibi sağa sola çekildiler. Burası bizim okulun düzeninden çok farklıydı. Etrafa bakınırken benimle ilgili olduğunu düşündüğüm fısıltıları duyuyordum ama ne konuştuklarını anlamıyordum. Zaten umurumda da değildi.

Öğrencilerin yukarıdan indiğini görünce merdivenlere yöneldim. Sanki birkaç kişi peşime takılmıştı. Çünkü nereye gitsem aynı fısıltılar benimle geliyordu. Üçer beşer merdivenleri tırmandım. İlk kata geldiğimde etra-

fa bakındım. Sınıflarından çıkan öğrenciler beni görmeleriyle donakaldılar. Kapıların üzerinde yazan rakam ve harfleri fark ettim. Herkesin belirli bir sınıfı mı vardı? Garip...

Bahar on altı yaşında olduğuna göre, lise 2 olmalıydı. Bana doğru gelen bir kızı durdurup 10. Sınıfların nerede olduğunu sordum. Afallamış kız üst katı gösterince koşar adım yukarı çıktım.

Nefes nefese koridorda ilerlerken kapıların üzerinde 10 yazan tüm sınıfları kontrol etmeye başladım. Her yerde benzer tepkilerle karşılaşırken önünden geçtiğim sınıfta görür gibi olduğum kızla duraksadım. Kapının üzerinde 10-A yazıyordu. Ön sırada masaya kapanarak uyuyan kızı daha net görmek için sınıfa girdim. En arka sırada oturan grup gelmemle kendi aralarında konuşmayı kesti.

Başımı hafifçe yana yatırıp kızın yüzünü görmeye çalıştım. O sırada ayak ucuna düşmüş çikolata kağıdını fark ettim. Yüzümde sıcak bir tebessüm belirdi. Rahatladığımı belli edercesine derin bir nefes aldım. Olabildiğince sessiz bir şekilde başına gittim. Ellerimi Bahar'*ın iki yanına yerleştirip öne doğru eğildim. Yüzüne düşen saçlarında, altındaki duru teninde göz gezdirdim.*

Garip ama onu özlediğimi yeni fark ediyordum.

* * *

Bazı sözler vardır. Ağızdan çıktığı an ateş olur, karşısındakini yakar. Bazıları ise, küle döndürür ve bir rüzgârla bilinmezliğe saçılmana izin verir.

Demir Kara'nın ise kendisi ateşti. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Sadece bakması bile seni yok etmeye yetiyordu ama bu ona yetmemişti. Yakıştırdığı şey,

benim yaşımdaki biri için iğrençti. Ben ne onun oğlu, ne de onun kızıydım. Bir babam olmayabilirdi ama bu önüne gelenle birlikte olacağım anlamına gelmiyordu.

Darbe üstüne darbe yemiştim. Önce babam olduğunu iddia eden adamla yüzleşmem, sonra Asal'*ın önünde yaşadığım utanç ve en son Demir* Kara'nın gururumu ayaklar altına alması...

Beklemiştim.

Asal'*ın gelmesini, duvarlar üzerime üzerime gelse de beklemiştim ama saatler geçmiş, o lanet kapı açılıp Asal içeri girmemişti. Her geçen dakika işkence gibi gelmeye başlamıştı. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda toparlanıp* kendimi dışarı atmış, gecenin bilinmezine doğru yürümeye başlamıştım. O sırada önümü bir araba kesmişti. Korkmuştum.

Arabanın kapısı açılıp içinden Demir Kara çıktığında, daha söyleyeceklerinin bitmediğini düşünmüştüm. Oysaki o benden özür dilemişti. Afallamıştım. Konuşmak istediğini söylediğinde önce reddetmeyi düşünmüştüm ama bir yandan da onun gibi birinin benim ayağıma gelecek kadar önemli ne söyleyeceğini merak etmiştim. Gün ağarana kadar konuşmuştuk. Benimle bir baba edasıyla konuşmasını garipsemiştim. Birkaç saat önceki adamı bu kadar değiştirecek ne olduğunu düşünmüştüm.

Belki de sadece en yakın arkadaşının kızı olmam...

Yaşananları bir de onun ağzından dinlemek kafamda bazı şeyleri netleştirmeme neden olmuştu ama yine de yalnız kalmak istediğimi söylemiştim. İtiraz edeceğini beklerken o bana yardım etmiş, pahalı bir otel odasını sınırsız olarak bana ayırtmıştı. Bir sıkıntımda ulaşabilmem için kartviziti uzatmıştı. Neden bana yardım ettiği-

ni düşünecek çok zamanım olmuştu. En sonunda vicdan azabı çektiğinde karar kılmıştım. Belki de beni, kızının yerine koymuştu. Aynı şeyi kızına yapsalar ne hissedeceğini düşünmüştü. Kim bilir...

Kaçmanın sadece ertelemek olduğunu anlamıştım. Her şeye baştan başlayacaktım. Hayallerimi gerçekleştirmek, kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek için, o diplomaya ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Sonuç, okuldaydım ve soğuk bir masanın üzerinde, sanki her şeyi biliyormuş gibi bakan insanlardan kaçmak için uyuma taklidi yapıyordum.

Bir anda sınıftaki uğultu kesilince derin bir nefes aldım. Başımın şiştiğini şu anda fark ediyordum.

Adım sesleri duyduğumda başımı kaldırma gereği duymadan gözlerimi kapalı tuttum. Birinin masama yaslandığını hissettim. *'Camdan dışarı bakmak isteyen biridir,'* diye düşündüm ama birden burnuma enfes bir koku geldi. Yavaş yavaş tüm duyularıma sızarak beni çevreleyen kokuyu tanıyordum. Yine de kendimi o değil diye kandırmaya çalıştım. O olamazdı. Onun gibi birinin bu okulda işi yoktu. Benim okula gelip gelmediğimi bile bilmiyordu. Hangi sınıfta okuduğumu nereden bilecekti? Ama öteki taraftan bu okulda onun pahalı parfümünden alabilecek biri olduğunu sanmıyordum. Alsalar bile çakmasını alırlardı. Tabii üretildiyse...

"Kaçabilirsin ama saklanamazsın Maganda."

Kulaklarım da beni yanıltıyor olamazdı. Yavaşça gözlerimi araladım. Asal'*ın üzerime eğildiğini hissettiğimde kalbim deli gibi çarpmaya başladı. O saçlarımın arasında hissettiğim* rüzgâr değil miydi? Yavaş bir şekilde başımı kaldırırken Asal da masadan destek alarak doğruldu. Yüzünde saklambaç oynayıp tüm herkesi sobeleyen

çocuğun tebessümü vardı. O derece ukala...

"Burada ne arıyorsun?"

Asal'ın zaten az olan gülümsemesi yok oldu. Bunu sorduğum için kendimi kötü hissettim.

"Seni," dedikten sonra tekrar ellerini masanın üzerine koyup bana doğru eğildi. Burunlarımızın arasında birkaç santim kala durdu. "*Şimdi soru sırası bende,*" derken nefesi dudaklarımı gıdıkladı. Gözlerimi Asal'a kilitlerken "Ne yapmaya çalışıyorsun Bahar Ak?" diye sordu. Sesi az önceki rahatlığından arınmış, gerilmiş ve boğuklaşmıştı.

"Yalnız kalmaya çalışıyorum."

Geriye çekildi. Aramıza biraz da olsa mesafe koyması üzerimdeki baskısını azaltmıştı. Gözlerini etrafta dolaştırdıktan sonra tekrar gözlerime odakladı. "Başarmış görünüyorsun." İlk anda neyi kast ettiğini anlayamadım. Daha sonra arkadaşım olmadığını daha iyi söyleyemeyeceği dank etti. Bu lafın altında kalmamak için "Sen tepemde dikilene kadar evet," dedim. Fısıltılar yükseldiğinde başımı kapıya doğru çevirdim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Resmen bütün okul bizim kapının önündeydi ve sınıf teneffüste hiç bu kadar kalabalık olmamıştı.

"O zaman en yakın arkadaşın olan yalnızlığa, bir süre vakit geçiremeyeceğinizi söyle."

Kaşlarımı çatarak Asal'a doğru döndüm. Aklından neler geçtiğini çözemiyordum. Ne demek, yalnızlığına bir süre veda et? Birden iğrenç melodili okul zili çaldı. Hocanın gelip Asal'*ı bu sınıfta görme ihtimali*ni ve daha sonra yaşanacakları *düşününce telaşla ayağa kalktım.*

"Git artık."

Sanki tam tersini söylemişim gibi üzerime yürüyen Asal "*İşimi kolaylaştırdığın için teşekkür ederim,*" dedi

ve beklemediğim bir anda beni omzuna aldı. Ayaklarımın havalanmasıyla çığlığıma engel olamazken ellerimle ağzımı kapattım. Asal, açma gereği duymadığım çantamı eline aldı.

İlk şoku üzerimden attıktan sonra "Asal!" diye bağırdım. "Ne yaptığını sanıyorsun? Beni hemen yere indirir misin?"

Olduğum yerde debelenirken sınıftan çıktık. Allah'ım, *ölmek istiyordum. Öğrencilerin kimisi gülüyor, kimisi alkışlıyor, kimisi bize bakarak dedikodu yapıyordu. Rezil olmuştum.*

"Bu adam kaçırmaya girer!" dediğimde gülümsediğini hissettiğim çocuk "Teknik olarak kız. Doğum günü kızı," dedi. Kaskatı kesilmiştim. Doğum günüm olduğunu nereden biliyordu? Asal dikkatli bir şekilde merdivenlerden inerken "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. Cevap vermeyince sırtına vurmaya başladım. Sırt kasları o kadar gelişmişti ki, iki üç darbede elim zonklamaya başlamıştı.

"Asal Kara! Senden beni yere indirmeni rica ettim."

"Şu okuldan çıkalım. İndireceğim."

Çırpınmaya devam ettim. "Okuldan çıktıktan sonra değil. Şimdi indirmeni istiyorum." Asal beni umursamadan yürümeye devam etti. "Hatta istemiyorum. Direkt emrediyorum. Hemen beni yere indir, yoksa sırtını ısırırım." Ufak bir kahkaha attığını duydum. *"Şakam yok, gerçekten ısırırım,"* diyerek tehdidime devam etmem Asal için hiçbir şey ifade etmemişti. Ters bir şekilde sırtına baktım. Az önce elimi zonklatan şey, ısırmaya çalışırken dişimi kırardı. "Asaaaaaaaal!"

İkinci zil çalarken bahçeye çıkmıştık. Millet derse gitmek yerine bizi takip ediyordu. Allah'ım, bir daha

ben bu okulda nasıl görünmez gibi davranacaktım? Pes edip çırpınmayı kestim. Kimseyle göz göze gelmemek için başımı eğdim.

Asal kararlı bir şekilde çıkışa doğru yürümeye devam etti. Güvenlik amca bir şeyler söylerken *çoktan dışarı çıkmıştık. Nereye gittiğini görmek için doğrulup arkaya baktım. Koleje mi gidiyorduk? Bizim okul yetmemiş bir de beni* kendi okuluna mı rezil edecekti? Yo yo, buna izin vermem!

"Asal!" diye kararlı bir şekilde seslendikten sonra "Hemen beni yere indir!" diye bağırdım. Bir anda duran çocuk hızlı bir şekilde beni omzundan indirdi. Sinirle solurken üzerimi *düzelttim.* "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" Saçlarımı düzelttikten sonra sert bir hareketle elindeki çantamı aldım.

"Rahatça konuşabileceğimiz bir yere-"

"Seninle bir yere gitmek istediğimi nereden çıkardın sen?" *Çantamı omzuma asarken* "Seninle konuşmak istediğimi nereden çıkardın?" diye sordum. "Ayrıca doğum günüm olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bitti mi?"

Tüm sorularıma karşılık verdiği cevap karşısında sinirle inlerken ayağımı yere vurdum. "Asal, sen benden ne istiyorsun ya!" diye bağırdığımda "Hayalini gerçekleştirmek istiyorum!" diyerek benim ses tonumla karşılık verdi. "O siktiğimin tavanına orta büyüklükte bir yıldız daha takmanı istiyorum!"

Dudaklarım aralandı. Benim odamdaki tavanı, yıldızlarımı ve onların ne anlama geldiğini nereden biliyordu? Bir anda tüm sorularım cevaplanmıştı. Annem...

"Benim yüzümden o lafları işittin. Babamın açtığı yaraları onarmak istiyorum. Amcam yüzünden yapama-

dıklarını telafi etmek istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum Bahar. Mutlu olurken yanında olmak istiyorum."

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Kendimi bildim bileli yalnızdım. Annem vardı ama aynı zamanda yoktu. Alışmıştım. Başta bu yüzden *çok gözyaşı dö*kmüştüm ama zamanla alışmıştım.

"Bak yalnızlığın sonu yok, tamam mı? Sen dur demedikçe çoğalacak ve gün geldiğinde, kurtulmak istediğinde başaramayacaksın. Çünkü yalnızlığın, en yakın arkadaşın sana yaklaşmaya çalışan herkese pusu kuracak. Bunu mu istiyorsun gerçekten?"

Gözyaşlarımla verdiğim savaşı kaybetmek üzereydim. Daha fazla konuşmasını istemiyordum ama susmasını söyleyecek bir halde değildim.

"Şimdi ya arkadaşlığımı kabul et ve benimle gel ya da yalnızlığına dön ve bir daha karşıma çıkma."

Birkaç damla yaş, kirpiklerimin arasından kaçıp yanağımdan süzüldü. İlk kez biri arkadaşım olmak istiyordu. İlk kez biri arkadaşım olmak istediği için beni azarlıyordu. Gözyaşlarım etrafı flulaştırmıştı ama Asal'*ın benden bir cevap beklediğini görebiliyordum. Cevap vermedim. Veremedim. Cevap vermek için ağzımı açtığım an hıçkırarak ağlamaya başlayacağımı biliyordum. Ağlamak istemiyordum. Tekrar* Asal'*ın önünde güçsüz olmak istemiyordum.*

Başımı öne eğdim. Titreyen elleriyle gözyaşlarımı sildim. "*Öyle olsun,*" dediğinde başımı kaldırdım. Sinirli gözüken zengin bebesi alt dudağını ısırarak başını sallıyordu. "Yalnızlığınla sana mutluluklar," deyip işaret parmağını bana doğrulttu. "Yalnız bir daha sakın benim karşıma çıkma. Bana borcun falan da yok. Hoşça kal."

Blöf yapıyordu. Blöf yapması gerekiyordu. Arkasını

döndü. Yürümeye başladığında gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülmeye başladı. Gerçekten gidiyordu. Blöf değildi. Bir şey yapmalıydım. Gitmesini istemiyordum.

"Tamam!" diye ardından bağırdığımda olduğu yerde durdu ama bana doğru dönmedi. "Gidelim ama bir şartım var," dediğimde başını dikleştirdi. Önce omzunun üzerinden bana baktı daha sonra tamamen döndü. Gülmüyordu. Yüz hatları *hâlâ* gergindi.

"Doğum günü kızı benim. Ben ne istersem o olacak!"

❁ ❁ ❁

Şu anda bir şakanın içinde olmalıydım. Yoksa durakta otobüs beklememin başka bir açıklaması olamazdı. Bahar'a her baktığımda bıyık altından gülümsediğini görmek canımı sıkıyordu. *Göz göze geldiğimizde dudaklarını birbirine bastırıyor, 'ne oldu'* der gibi başını sallıyordu. Ben ne istersem o olacak derken böyle bir şey kast ettiği aklımın ucundan bile geçmezdi.

"En sonunda ya!"

Bahar'*ın bir adım öne çıkması düşüncelerimi bir toz bulutu gibi dağıtmıştı.* Başımı onun baktığı yöne doğru çevirdim. Sarı renkli, tıklım tıklım duran bir otobüsün sokağın başında görünmesi şaka ihtimalini tamamen ortadan kaldırmıştı. Bakışlarımı tekrar Bahar'a çevirdiğimde garip bir ifadeyle etrafı incelediğini gördüm. Sanki kafasında bir şeyler hesaplamaya çalışıyordu. Ciddiydi. Ara ara gözlerini kısıyor, işaret parmağını belli bir ritimle dudaklarına vuruyordu.

"Burada," diyerek yürümeye başladığında ne yaptığını anlamaya *çalıştığım için kıpırdamadım.* Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Yürüsene Asal."

"Niye yürüyoruz ya, buradan bineriz işte!"

Bahar abartılı bir şekilde gözlerini devirirken sıkıntılı bir şekilde iç çekmeyi ihmal etmedi. "Daha önce otobüs kullanmadığın ne kadar belli," diye sitem ederek *üzerime yürüyen kız aniden elimi kavradı ve beni az önce gittiği yöne doğru çekiştirmeye başladı. Normalde olsa beni bir adım bile olsa kıpırdatamazdı* ama olayın şokuyla Bahar'a karşı koyamadım.

Peşinden giderken ara ara başımı çevirip üzerimize gelen otobüsü kontrol ediyordum. Bir anda birine çarpınca önüme döndüm. "Yavaş ya! Üzerime çıksaydın bari!" diyerek kaşlarını çatan Maganda'ya "O zaman önümde durmasaydın," dedim. Gözlerini hafifçe kıstı.

"Zevkimden mi durdum? Otobüsün kapısı burada açılacak. Ne yapayım yani?"

Söylediği şeyin ne kadar saçma olduğunu fark etmesini bekledim ama ciddiyetini bozmadı. Otobüsün nerede açılacağını o nasıl bilebiliyordu ki? Şoförün aklını mı okuyordu? Bir anda duraktaki insanlar etrafımızı çevreledi. 'Tam acaba mı?' diye düşünürken gelen otobüs tam Bahar'*ın söylediği yerde* durdu.

*Şaşkınlığımı gizlemekte zorla*ndığımın farkındaydım. "Müneccim falan mısın sen?" diye sorduğumda belli belirsiz *gülen kız* "Sadece senin aksine otobüsü fazla kullanıyorum," diye cevap verdi. Gerçekten söyleyecek bir şey bulamamıştım. Kapı garip bir tıslamayla açıldı. Bir anda etrafımdaki insanlar iteklemeye başladı. Daha ne olduğunu anlamadan Bahar'*ın arkasından otobüse bindim. Üzerimi düzeltirken kızgın bir şekilde* omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Kulağımın dibinde bir ses yankılandı. Tekrar önüme dönerken farklı tonda başka bir ses daha...

"Ne yapıyorsun?"

Bahar elindeki kredi kartına benzeyen şeyi çantasına koyarken bir şey düşünür gibi yaptı. "Senin tabirinle otobüse gitmesi için benzin koyuyoruz diyelim." Benimle dalga geçtiğini anlayınca imalı bir şekilde gözlerimi kıstım. Bahar ise keyifli bir kahkaha attı.

"Hadi be kardeşim, ilerlesene!"

"Ne dikiliyorsun la orada yalı kazığı gibi!"

Arkamdaki bağırışlarla Bahar'*ın* gözleri benden dışarıdaki insanlara kaydı. Eğlenir gibi görünen hali saniyesinde yok olmuştu. Bunu yüzündeki tebessümün silinmesiyle anlamıştım. Kime bağırdıklarını anlamak için arkama dönüyordum ki, Bahar tekrar elimi kavradı ve beni balık istifi gibi sıralanmış insanların içine doğru çekmeye başladı.

"Yalı kazığı diye bana mı dedi o?"

Otobüsün sesi ve insanların uğultusu sanki sesimi yutmuştu. Gerçekten çok kalabalıktı ve sıcak... İnsanlar ter içindeydi. Mide bulandırıcı bir koku her adımda daha da yoğunlaşıyordu ve kimse bu kokudan rahatsız gibi durmuyordu. Nefesimi bir yere kadar tuttum ama daha fazla nefes almaya ihtiyacım olduğu ve derin nefes alırken ciğerlerime bu pis havayı doldurduğumu fark ettim. Allahtan parfümümün yoğun bir kokusu vardı. En azından bir süre beni idare edebilirdi.

"Arkalara doğru ilerleyelim, boşlukları dolduralım!"

Kulaklarımdaki uğultuyu bile bastıracak güçteki gür sesle şaşkınca etrafıma bakındım. Boşluktan kastı, insanların birbirine değmemek için bıraktıkları mesafeyse, yok denecek kadar azdı. Allah aşkına, insanların mahrem mesafesine tecavüz eden bir araçta bu insanlar bu kadar rahat nasıl yolculuk edebiliyorlardı?

Bahar nasıl bu kadar rahattı? İnsanların arasından yılan gibi sıyrılıyor, yarattığı boşluktan benim geçmem için çekiştiriyordu ama ben onun kadar kıvrak ve ufak olmadığım için, yolumun üzerinde kim varsa *çarpıyordum. Üzerine bir de damak şaklatmalar eşliğinde azar işitiyordum.* Sanırım hayatımda hiç bu kadar "Kusura bakmayın, affedersiniz, özür dilerim," kelimelerini arka arkaya sıralamamıştım ve buna karşılık kınayan bakışlarla karşılaşmamıştım. Ne hoş...

En fazla orta kapıya kadar ilerleyebildik. Bahar bana doğru döndükten sonra etrafa bakındı ve yanımızdaki direkteki bulduğu ufak bir yere tutundu. Ben de kendim için bir yer aradım ama maalesef tutamaç denilen şeylerin hepsi doluydu. Zaten fazlasıyla pis görünüyordu. Kim bilir benden *önce kaç kişi bunları tutmuştu?*

"Yavrum, kaldır kollarını, teslim ol etrafın sarılı."

Bakışlarımı Bahar'*ın* muzır suratıyla buluştururken "Böyle bir ortamda nasıl bu kadar eğlenebiliyorsun?" diye sordum. Yüzündeki gülümseme biraz daha derinleşirken "Ufo *gören masum köylü gibisin, nasıl eğlenmeyeyim!*" diye cevap verdi. Kaşlarımı çatarken araç birden hareket etti ve onun etkisiyle geriye doğru savruldum. Allah'tan nefes alacak kadar bile yer yoktu ki, sadece insanlara çarpmakla yetinmiştim. Kulaklarım cıklayan seslerle uğuldarken Bahar kıkırdamaya başladı.

Ciddi bir ifadeyle "Gülme," dedim. Onun yüzünden bu haldeydik. Keyifli gülümsemesini bastırmaya çalışmak için boğazını temizledi. Bir öğretmen edasıyla başını kaldırdı. "Otobüste sarsılmadan durmanın birinci kuralı, güçlü bacaklardır. Sörf falan yapmadın mı sen Allah aşkına?"

Bana sorduğu şeyi kulakları duyuyor muydu acaba?

Tek kaşımı havaya kaldırırken "Sen çok yaptın sanırım?" diye sordum. Bir yandan da dengemi sağlayabilmek için çaktırmadan ayaklarımı aralamıştım. *"Çoook,"* diyen Bahar boştaki elini salladı. *"İstanbul deniz, trafiği dalgadır. Bizim gibi insanların da sörf tahtası işte burasıdır."* Tam dolmuş şoförü olacak kızdı. Otobüsün nerede duracağını bildiğine şaşmamak gerekiyordu.

Sıkıntıyla soluk verirken gülmemek için kendini zor tutan Bahar "Tamam tamam. Kızma hemen," deyip yukarıdaki yatay boruyu gösterdi.

"Sana boşuna *şarkı söyleme*dim. O kaslı kollarını kaldırıp tut o boruyu."

Söylediğini yapıp ellerimi kaldırıp tepedeki boruya asıldım. Dengelenmiştim. En azından kimseye çarpmıyordum. "Kasına kuvvet."

İzlendiğimi hissedince etrafı kolaçan ettim. Sağ arka çaprazımdaki ve sol önümde bulunan birkaç kişilik kız grubunun gözlerinin benim üzerimde olduğunu gördüm. Bunun hoşuma gitmesi gerekiyordu ama bu ortamda nefes almak ve düşmemek için o kadar stresliydim ki başka bir şey hissedemiyordum.

"İkinci kural," diyen Bahar'a döndüğümde aramıza çantasını koyup bana iyice yanaştığını fark ettim. *"Çantana, cüzdanına, telefonuna sahip çıkmalısın. Yoksa her an yokluğuyla boşluğa düşebilirsin."* Bu insan ziyanlığında, neredeyse kirpiklerimi bile kıpırdatacak boşluk yokken, insanlar ellerini mi çalıştırıyorlardı yani?

Tıslar gibi gülüp "Hadi oradan," dedim. Bahar ise ciddi bir ifadeyle "Cüzdanın, telefonun ve o şahane varlığın anahtarı nerede?" diye soru. Kesinlikle otobüsle ilgili fazla tecrübesi vardı. Bir an tereddüt etsem de "Bir tek cüzdanım arka cebimde, diğerleri deri montumda,"

diye cevap verdim. Anladığını belli eden Maganda *önce deri montumun fermuarlı ceplerine baktı. Daha sonra da bana daha çok yaklaşıp elini arkama doladı.*

"Ne yapıyorsun?"

Tereyağından kıl çeker gibi cüzdanımı eline alan Bahar, "Sana bir iyilik yapıyorum," dedi ve aramızdaki çantasını açıp cüzdanı içine koydu. Şu anda hiçbir yere tutunmuyordu ve bir santim bile kıpırdamıyordu. Ben ise, şu boruyu bıraktığım an bu cüsseyle yaprak gibi savrulacağımı biliyordum. Oysa dediği gibi sörfte ve snowboardta iyi olduğum söylenirdi ama burası gerçekten bambaşka bir yerdi. "Eminim ki annemin maaşı kadar bir meblağı yanında taşıyorsundur."

"Abartma," desem de cüzdanımın içinin para dolu olduğunu hatırladım. Bu otobüs için fazlaydı. "Neyse ne, sonuçta ilk otobüs yolculuğunda kapkaça uğramanı istemeyiz."

Ufak bir kahkaha atıp "Buradakiler sadece kapar, kaçabileceklerini sanmıyorum," dedim. 'Emin misin?' der gibi tek kaşını kaldırdı. O bana böyle davrandıkça söylediğim hiçbir şeyden emin olamıyordum. Bu kalabalıkta gerçekten bu kadar kolay hırsızlık yapılabiliyor muydu?

"Üçüncü kural, bu daha çok kızlar için geçerlidir. Arkanı kolla. Her an bir el seni fortlamak *için hazırda bekliyor olabilir."*

Dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle *"Şaka yapıyorum de,"* dedim. Erkekler bu kadar adileşemez, yani... Ah! Yoksa onun da başına böyle bir olay...

"Benim başıma gelmedi, ama gelen kızları çok gördüm."

Az da olsa rahatlamıştım. Madem bu kadar prob-

lemli bir yer neden benim arabamla gitmiyorduk ki?

"Artık neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?"

Sesim sitemimi belli ederken Bahar ukala bir tavırla dudaklarını büzdü. "Halkın arasına karış istedim Demir Kara'nın biricik oğlu." Kaşlarımı çatıp ne dediğini anlamaya çalışırken gözlerini devirdi. "Diyorum ki, Kaf Dağı'nın zirvesi eminim ki güzeldir ama seni ayakta tutan şey etekleri."

Bu kızı gerçekten anlamak zordu. Söylediği şeylerle burada olmamızın hiçbir bağlantısını kuramamıştım. Duyan da benim herkese tepeden baktığımı sanacak. Allah aşkına beni ne sanıyordu bu kız?

"Zengin bebesi!" Doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

"Seni zengin bebesi sanıyorum, aslında sanmıyorum. Bayâ ayan beyan ortada." Ortam yeterince sıcaktı ve Bahar'*ın yaptığı ithamlar sinirden d*aha da ısınmama neden oluyordu.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Yoğun ter kokusu beynime bir şeyleri dank ettirmişti. Sırf, arabayla gidelim konusunda ısrarcı olduğum için bunu yapmıştı. Belki de kulüpte onu sürüm sürüm süründürdüğüm için bu yolla öç alıyordu ya da geçen gün onu yalnız bıraktığım için... Ama yemeyecektim. Madem beni cüzdanımla vurmaya çalışıyorsun, ben de senin ağzını o yolla kapatırım.

"Arabası olan biri, otobüsü tercih etmez. Bunun zenginlikle alakası yok. Eğer imkânın *varsa* kullanırsın. Bu kadar basit."

"*İşte,* herkesin imkânı *yok. Bunu göstermeye çalışıyorum.*"

Sesimiz gitgide *yükselirken çevredeki insanların bizim konuşmamıza kulak kabarttığını* hissediyordum."Bunu zaten biliyorum ki ben."

"Sadece bildiğini sanıyorsun. Anlamaya çalışsan..."

Cümlesini tamamlamadı. Sinirimi dizginlemek için bir nefes daha alıp "Anlamaya çalışsam ne?" diye sordum. *Söylemek istediklerini içinde tutamayacak biri olduğunu biliyordum. Sadece biraz gaza ihtiyacı vardı.* "Devamını *getiremeyecek kadar korkaksan* o ağzı hiç açmayacaksın."

"Ben korkak değilim." O da sinirlenmeye başlamıştı. Güzel, en azından hislerimiz karşılıklıydı artık. "O zaman söyle."

"Anlamaya çalışsan bindiğimizden beri insanlara hastalıklıymış gibi yaklaşmazsın."

Böyle bir şey demesini beklemiyordum. Ben mi insanlara hastalıklıymış gibi bakıyordum? Tamam, ilk kez girdiğim ortamı garipsemiş olabilirim ama bu insanları küçük göreceğim anlamına gelmezdi. Beni tanımadan nasıl böyle bir şeyle yargılardı? "Ben, buradaki insanlara hastalıklı gibi bakıyorum, öyle mi?" diye sorunca Bahar alaycı bir kahkaha attı ve ardından "Ben bakıyorum da sana suçu atmaya çalışıyorum," dedi.

"Ben sadece ortamı-"

"Bir ortamı içindekiler oluşturur. Yani buradaki insanlar-"

İşte şimdi tepem atmıştı. Yaptığı ithamlara bile sakin cevaplar vermeye çalışırken o utanmadan benim sözümü kesmişti. Hem de neden? Sadece yabancı olduğum bir ortamda istem dışı tepkiler verdiğim için. Ayrıca ben neden kendimi açıklamak zorundaydım ki?

"Bahar!" diye uyardığımda kısa bir an çevremdeki herkes sustu. *Sırtımda onlarca göz hissediyordum. Gözle-*

rimi Bahar'*ın griliklerinden ayırmazken* "Haddini aşma!" diye devam ettim.

Sustu. Söyleyecek çok şeyi olduğunu gözlerinden görebiliyordum. Sözünü kesmemden dolayı öfkenin onu alev alev yaktığının farkındaydım ama o ağzını bıçak açmadı. *Söylemek istediklerini zar zor bastırıyor ve rahatsızlığını belli ediyormuşçasına hafif ve gırtlaktan gelen bir homurtu çıkarıyordu.*

Birden ne olmuştu da bu hale gelmiştik, anlamıyordum. *İkimiz* de birbirimize öldürücü bakışlar atarken birkaç durak geçtik. Şoförün yaptığı ani frenle sendeleyen Bahar'*ı yere düşmeden önce* kolundan yakaladım. Belli ki tartışmamız dikkatini dağıtmıştı. Yoksa imkânı *yok bana ders veren kız sendelemezdi. Ya da* Allah'*ın sopası yoktu işte...* Gözlerimin içine bakarken az önceki hiddetinin yerini minnet duygusunun aldığını hissettim. Bu kız dengesiz miydi? Modu nasıl bu kadar kolay değişebiliyordu?

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sorduğumda başını tepede asılı olan ekrana çevirdi ve gözlerini kısarak bir şeyler saymaya başladı. "10 durak sonra ineceğiz," dediğinde "Güzel," dedim ve tekrar düşme tehlikesi yüzünden elimi beline yerleştirip kendime çektim. Bu hareketime şaşırsa da o da elini sırtıma koydu.

"11. Durağa kadar tıp oynuyoruz."

* * *

Kapıların açılmasıyla kendimizi dışarı attık. Sanki ciğerlerim oksijene açmış gibi beni sürekli nefes almamla ilgili zorluyordu. Nefesimi tutmaya çalışmaktan başım ağrımaya başlamıştı. Gerçekten bu otobüs yolculuğu benim için ilk ve sondu. *Yürümek bile daha sağlıklıydı.*

Vapur iskelesine doğru ilerlerken deniz taksi çağırmayı düşündüm ama daha sonra aklıma otobüsteki kavgamız geldi. Yine Bahar'*ın ağzına* laf vermemek için peşinden ilerledim. Bir süre beklediğimiz vapura bindiğimizde en üst kata çıkıp, kendimize açık havada güneşli bir bank bulduk. Yolumuz uzundu. Neyse ki, burada havasız kalma gibi bir şansım yoktu.

Bahar çantasından cüzdanımı uzattıktan sonra "Hemen geliyorum," diyerek yanımdan ayrıldı. Cüzdanımı arka cebime sokarken telefonumun titrediğini hissettim. Kimin aradığına bakmak için cebimden çıkardım. Ah be! Emre'yi nasıl unutmuştum?

"Emre ya. Pardon-"

"Neredesin lan sen!" Bağırışıyla telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ama buradan bile söylediklerini net bir şekilde duyuyordum. "On iki kere! Tam tamına on iki kere aradım lan! O rüzgâr sesi ne? Araban burada? Uçarak mı ayrıldın okuldan?"

"İşim vardı Emre."

"Ne demek işim vardı? Ne zamandan beri işin vardı? Şimdi mi söylüyorsun bunu?"

Daha fazla saçmalıklarını çekmemek için akşama bize gelmesini söyleyip telefonu yüzüne kapattım. Vapur hareket etmeye başladı. Telefonu cebime koyarken Bahar'*ın nerede kaldığını merak edip etrafa bakındım. Elinde bir tepsiyle uzayda yürüyormuş gibi adım atan kız gözlerini tepsideki şeylerden ayırmıyordu. Bardakların içinde sallanmaktan çay kalmamıştı. 'İyi ki bu kızı garson olarak işe almadık,'* diye düşünürken ayağa kalkıp yanına gittim ve tepsiyi elinden aldım.

Tepside neredeyse boş yer yoktu. Gözlerimi abur cuburlardan Bahar'a çevirdim. Ne soracağımı anlamış gibi

hemen cevaplamaya koyuldu.

"Kahvaltı etmeye fırsatım yoktu. Acıktım ve tost aldım. Ne kadar düşünceliyim ki bir yerin şişmesin diye sana da aldım. Diğer çikolataları falan da yolluk gibi düşünebilirsin. Yolumuz uzun."

Cevap vermedim. Ne diyecektim ki, *boşan da semerini ye* mi? Yerimize oturduk ve Bahar karnını doyururken ben onu izledim. Bu kız bu kadar şeyi yiyip nasıl kilo almıyordu, anlamıyordum. Yaşamak için yemek yiyenlerden değildi. Kesinlikle zevk için yiyordu. Sanki günlerdir aç bırakılmış kadar iştahlıydı ve yemek yerken itici olmak yerine, sevimli gözüküyordu.

"Yesene."

İrkildim. Bahar bakışlarıyla elimde tuttuğum buz gibi olmuş tostu işaret etti. "Ha," diyerek kâğıdını *düzelttiğim tostan bir ısırık aldım. Hafifçe gülümseyen Bahar çayından bir yudum aldıktan sonra* "Güzel değil mi?" diye sordu. Onun aksine konuşmak için lokmamı bitirmeyi bekledim.

"Fena değil."

Gözlerini kısıp "Güzel desen şaşardım," dedi ve çikolatalardan birini eline aldı. Alt tarafı bir tost, nesine güzel diyecektim ki? Paketini heyecanla açıp bir ısırık aldıktan sonra gözlerini kapatarak onu çiğnedi. Çıkardığı zevk sesleri aklıma başka şeyler getirirken etrafıma bakındım. Neyse ki birkaç kişi hariç kimse bu rüzgârda dışarı çıkmamıştı. O birkaç kişinin de bizi duyduğundan *şüpheliydim.* Yine de işimi şansa bırakamazdım.

"Bahar," dediğimde gözlerini aralayan kız başını bana doğru çevirdi. "*Şu sesleri çıkarmayı kesmezsen* çikolataları denize atarım." Hafifçe tek kaşı havaya kalktı. Kısa bir an çikolataları kestikten sonra bakışlarını bana

çevirdi. *'Yapamazsın'* der gibi bakınca "Ciddiyim," diye devam ettim. Gözleri fal taşı gibi açılırken tüm çikolataları bir çırpıda kucağına aldı. Bunun beni durduracağını mı sanıyordu? Gerçekten bu kız beni hiç tanımıyordu.

"Seninle beraber denize atarım." Alaycı bir kahkaha atıp *"İşte bunu yapamazsın,"* dediğinde meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Emin misin?"

Aynı şekilde karşılık verirken "Eminim," dedi. İnatlaşmayı sevdiğini biliyordum ama beni sinir ederse neler olabileceğini öğrenmesini de istiyordum. Ufak bir gözdağından zarar gelmez diyerek "Görürsün yapar mıyım yapamaz mıyım," deyip ayağa kalktım.

Bahar ilk saniyeler tepki vermedi. Büyük ihtimal blöf olduğunu düşünüyordu. Beklemediği bir anda onu kucağıma almamla gözlerini kıstı. Korkuluklara doğru birkaç adım attım. "Yapamazsın," dese de boynuma daha sıkı sarılmıştı. Gülmemek için kendimi zor tutarken ayaklarını dışarıya gelecek şekilde tuttum. "Yapamazsın," deyince biraz daha bedenini dışarı çıkarttım. Birkaç çikolata kucağından kayıp hırçın dalgaların arasına karıştı. Korkuyla dalgalara bakan Bahar dehşetle iç çekti ve *çığlık çığlığa* boynuma sarıldı.

"Yaparsın. Ne olur yapma..."

Korkmuştu. Ufak bir kahkaha atıp geri çekildim. Bahar çırpınmayı kesti ama *hâlâ* sıkı sıkı sarılıyordu. Amacıma ulaşmanın verdiği haklı gururla banka oturdum. Kucağımdaki Bahar yavaşça benden ayrıldı. Yüzündeki şaşkınlık iç çatışmasının gölgesinde yok oldu. Hiddetle bana bakmaya başladı. Gri gözleri sanki siyaha dönmüştü.

"*Şu anda* ağzını burnunu kırmak istiyorum Asal

Kara," dediğinde tekrar kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Buna daha çok sinirlenen Bahar inledi ve "*Çok!*" deyip koluma bir tane yumruk attı. Bu hareketi birkaç kere daha tekrarladıktan sonra "*Çok kötüsün!*" diye bağırdı. Ben ise daha yüksek sesle kahkaha atmaya başladım. Gözlerim yaşardı. Aynı şekilde Bahar'*ın da gözlerinin dolmaya başladığını fark ettim.* Vicdanım yavaş yavaş harekete geçerken keyifli yüz ifadem silinmeye başladı.

"*Ödüm koptu.*" Titreyen sesiyle yanağından bir damla yaş süzüldü. Başını öne eğdi. Hemen ciddi bir yüz ifadesine bürünerek "Hey," deyip çenesinde akmak için bekleyen yaşı elimin tersiyle sildim. "Bana bak," diyerek çenesinden tutup başını kaldırdım. Gözlerimin içine bakmasını sağladıktan sonra "Gerçekten seni aşağı atacağımı düşünmüş olamazsın, değil mi?" diye sordum.

Bir anda dudaklarının kenarı keyifle kıvrılan kız, "Gerçekten bu yüzden ağlayacağımı düşünmüş olamazsın, değil mi?" deyip kalan üç çikolatayı eline aldığı gibi kucağımdan indi. Burnunu çekip gözlerini açıp kapatırken "Blöf böyle olur Asal Bey," diyerek yanıma oturdu.

Resmen blöfünü yemiştim. *Çikolatasını açarken yüzünde hâlâ* muzır bir gülümseme vardı. Tekrar bir ısırık aldı ve bu sefer ses çıkarmadan çiğnedi. Belli ki o da benimkini yemişti.

* * *

Ali dayıyla hoşsohbet bir kahvaltıdan sonra tekrar yola koyulduk. Yol boyunca Hale'nin "İlk dersi kaçırdık" diye söylenmeleri de olmasa güne güzel başladık diyebilirdim. Okulun sokağına girdiğimizde göz

ucuyla taksimetreye baktım. Allah'tan Ali dayı kahvaltı benden demişti. Yoksa bu taksiler haftalığımın üzerine incir ağacı dikecekti.

"Müsait bir yerde inelim."

Okulun giriş kapısına yakın bir yerde durdu. Taksiciye borcumuzu sorarken cüzdanımı aramaya koyuldum. O sırada Hale'nin kıpırdamadığını fark ettim. Normalde her şeyi bölüşmeye meraklı kızın kılını bile kıpırdatmaması dikkatimden kaçmadı. Başımı ona doğru çevirirken kaşlarının olabildiğine çatık olduğunu fark ettim. Onu neyin bu kadar kızdırmış olabileceğini anlamak için baktığı yöne doğru başımı çevirdim. Gördüğüm manzarayı idrak etmekte zorlanan beynim, dudaklarıma söz geçiremedi.

"Asal mı o? Değildir o? O mu, o? Otobüs durağı değil mi o? Bayâ o... Oh... Oha!"

Asal'ın kalabalığı yara yara otobüse bindiğine de şahit olmuştum ya, ölsem de gözlerim açık giderdi. Babama altındaki arabayı aldırmak için dilindeki tüyleri harcayan çocuk, şimdi de otobüse binebilmek için insanları harcamıştı.

"Yanındaki kız da Bahar." Hale'nin dişlerini sıka sıka söylediği cümle canını ne kadar acıttığını gösteriyordu. "Asal'ın artık Bahar'la oluşunu sorgulamayı bıraktım ama otobüste oluşunu aklım almıyor."

Nihayet Bal Surat bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki hayal kırıklığı bariz bir şekilde belliydi. Öfkesini bile gölgesine esir etmişti. Sulanmaya ramak kalmıştı ve tek kelimemle boncukları teker teker dökülecek gibi duruyordu. "Öğreniriz," deyip taksiciye döndüm. "Öndeki otobüsü takip edelim lütfen." Omzunun üzerinden küfür etmişim gibi bakan adama 'Ne var?' gibisinden başımı salladım.

"Kardeşim o kaç km hızla gidiyor biliyor musun sen? Kaç durağa uğruyor? Bu araba su yakmıyor."

"Taksimetren de ateş ediyor abi. Vurulan biziz. Sana ne oluyor şimdi?"

Adam hasbinallah der gibi el kol işareti yaptı. "Hadi abicim bekleme yapma. Sen devam et. Ne tutarsa vereceğiz işte."

Adamın dua mı ediyor, küfür mü ediyor çözemediğim dudaklarından sonra araba hareket etti. Hoş, etmese de gözden kaçırmayacağımızı birkaç dakika sonra anlamış oldum. Gerçekten taksicinin dediği kadar yavaş hareket ediyordu. Ara ara Hale'ye bakıyordum. Ellerini birbirine sıkıca kenetlemiş, gözünü ilerideki bir noktaya dikmişti. Ona baktığımın farkındaydı ama öylesine farkında değilmiş gibi duruyordu ki sanki yanındaki varlığımdan bihaberdi. Aklından geçenleri az çok tahmin ediyordum ama hiçbir sorusuna net bir şekilde cevabım yoktu.

Asal'ın yine Bahar'la ne işi vardı?

Neden otobüse binmişlerdi?

Nereye gidiyorlardı?

Ne yapacaklardı?

Hale bununla yüzleşince nasıl toparlayacaktı?

Dura kalka uzun bir yoldan sonra deniz kenarına geldik. Deniz havasının arabanın içine dolması için camı araladım. Biraz olsun Hale'nin havasının değişmesini umdum. Otobüs tekrar durunca taksicinin sıkıntılı iniltisi dışarıdaki gürültüyü bile bastırdı. Hoş, son beş seferdir bu ses bizim için bir durak habercisi oluyordu.

Dikkatli bir şekilde inenleri incelerken Asal ve yanındaki Bahar'ı fark ettim. "Sağa çek abi, sağa çek." Heyecanlı bir şekilde adamın kolunu sarstım. Ya sa-

bır çeken adam taksiyi uygun bir yerde sağa çekti. Bense gözlerimi ikizimden bir saniyeliğine bile olsa ayırmadım. Hiçbir güç onları kaybetme ihtimalini göze aldıramazdı.

"Borcumuz ne kadar?"

"251 TL"

"Vat dedin gülüw?" Gözlerim taksimetreye ışınlandı. Belli ki para her şeyi göze aldırabiliyordu. Gerçekten o üç rakam yan yana duruyordu ve ödemekten başka çaremiz yoktu. 300 TL'yi çıkartıp taksiciye uzattım. Bir yandan da Asalları en son gördüğüm noktaya bakıyordum. Paranın üstünü alıp taksiden indim. Adam resmen gazı kökleyerek yanımızdan ayrıldı.

Çevreyi kontrol ederken "Nereye kayboldu bunlar ya?" diye söylenmeye başladım. O sırada kulağıma çalınan ses, günün geri kalanının bol ağlamalı geçeceğinin işaret fişeğini atmıştı.

"Adalar İskelesi'ne gittiler. Adalar..."

* * *

Uzun bir yoldan sonra nihayet Büyükada'ya gelebilmiştik. Bahar'*ın şansına hava,* normalden daha da sıcaktı ve Adalar'da sanki yaz yaşanıyordu. Tabii at pisliği kokusu da bu sıcak sayesinde daha da bir baskındı. Bu insanlar sürekli bu konuyla yazlarını nasıl geçirebiliyorlardı?

"Çok güzel ya..."

Bahar'a baktığımda en azından bir kişinin halinden memnun olduğunu gördüm. Zaten önemli olan onun mutlu olmasıydı. Bugün onun günüydü.

"Ne yapmak istersin, doğum günü kızı?"

Bahar heyecanla zıplayıp önüme geçti ve beni dur-

durdu. "Aya Yorgi Kilisesi, Rum Yetimhanesi, Reşat Nuri Gültekin'in Evi, Ada Kule, Meryem Ana Kilisesi..." Bahar gezmek istediği yerleri nefes almadan sıralarken neredeyse tüm Büyükada'yı saymıştı.

Bakışlarımı fark ettiğinde mahcup bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. Gerçekten neden orta büyüklükte bir yıldız tercih ettiğini anlıyordum. O ufak yıldızlar bu hayali taşıyamazdı.

"Hepsini gezebilmemiz için, yarın da burada kalmamız lazım ve ben akşama evde olmalıyım."

Suratı asılan Maganda başını öne eğdi. Saate baktım. *Eğer zamanı planlı kullanırsak* her yeri gezebilirdik. Gerisin geri yürüyüp vapur seferlerinin en son saatine baktım. *'En kötü deniz taksi çağırır eve döneriz,'* diye düşünürken kafamda her yere bir saat belirledim. Bahar'a doğru döndüğümde *hâlâ* aynı pozisyonda beklediğini gördüm.

"Eğer acele edersek, istediğin her yeri gezeriz."

'Ciddi misin?' der gibi bakınca "Hadi," deyip yürümeye başladım. Faytonla gezmek keyifliydi ama şu anda keyif yapacak zamanımız yoktu. Hızlı olmalıydık. O yüzden bisiklet kiralayan yere doğru yürümeye başladım. Yalnız bir terslik vardı. Normalde hoplaya zıplaya peşimden gelmesini beklediğim ayak sesleri yoktu.

Omzumun üzerinden arkama doğru baktım. Bahar olduğu yerde durmuş, bisikletlerin olduğu yöne bakıyordu. Her halinden bir sıkıntısı olduğunu belli eden kızla duraksayıp arkamı döndüm. Tıpkı onun yaptığı gibi "Yürüsene," dedim.

Bakışlarını bana *çeviren kız ıkındı sıkındı ama bir türlü ağzındaki baklayı çıkaramadı. Yanına gittiğimde gözlerinin dolduğunu fark ettim.* "Ne oldu?" diye sorduğumda alt

dudağını dişlemeye başladı. Onu bu derece strese sokacak ne olduğunu merak ediyordum. "Bahar zamanımız kısıtlı ve sen şu anda bize vakit kaybettiriyorsun. Ne olduğunu söyleyecek misin?"

Bir anda "Faytonla gezsek olmaz mı?" diye sordu. Böyle bir soru beklemediğim için kuşkulu bir ifadeyle alnımı kırıştırdım. "Bisikletle daha hızlı oluruz," dediğimde iki dudağını bastırıp ince bir çizgi haline getirdi. Bir anda kafama dank eden gerçekle kaşlarım çatıldı. "Bisiklet kullanmayı biliyorsun, değil mi?"

Yanakları kızarmaya başlarken başını hafifçe hayır anlamında salladı. Şaka yapıyor olmalıydı. On altı yaşındaydı ve bisiklet kullanmayı bilmiyor muydu yani? Bakışlarımdan daha da utanan kız başını öne eğdi. Bisiklet kullanmaya beş yaşında başlamıştım ve babam öğretmişti. Belki de bu yüzden...

Merakla "Neden öğrenmedin?" diye sorduğumda tırnaklarına işkence yapmaya başlayan Maganda, "Bisiklet benim için lükstü. Ona o kadar para harcayamazdık. Ha, tabi buna annemin *çok yoğun çalışması da eklenince öğrenemedim işte.* Babam da olmayınca..." dedi. Sesindeki kırgınlık yüreğime oturmuştu sanki. Babasız büyümenin bir bedeli daha... Ebeveynlerin kararlarının bedelini neden çocuklar çekerdi ki sanki? Neyse ki Cem babanın açığını telafi edebilirdim. O yıldızı tavana yapıştıracaksak, eksiksiz olmalıydı. Ada'ya gelip de bisiklet kullanmamak olur muydu hiç?

"O zaman planımızda ufak çaplı bir değişiklik yapalım."

Bahar başını kaldırdı. Gözlerindeki beklenti belli belirsiz gülümsememe neden oldu. "*Şimdi arkamda*kilerden beğendiğin bisikleti kiralıyoruz. Sonra ben sana na-

sıl kullanman gerektiğini öğretiyorum. Kalan vakitte de ne kadar yeri gezebiliyorsak geziyoruz. Anlaştık mı?" diye sorduğumda *kızarmış gri gözleri parıldadı. Yüzündeki heyecanlı gülümseme anlaştığımızı* belli edince "Düş önüme," dedim. Heyecanı yürüyüşüne bile yansımıştı.

Rengârenk bisikletlerin *önünde durduk. Yüreği ağzındaymış gibi duran* Bahar'*ın sanki içi içine sığmıyormuş gibi zıplaması gülümsememe neden oldu. O gökkuşağı renklerinde bir bisikleti alırken, ben gece mavisini tercih ettim. Yürüyerek boş ve sakin bir yer aradık.* Yeşillik bir alanda durup eşyalarımızı bıraktık. Ben önce bisikletin parçalarını anlattım. Daha sonra nasıl binmesi ve ne yapması gerektiğini uygulamalı bir şekilde gösterdim. Bahar dikkatle beni izlerken sıranın onda olduğunu söylememle kaskatı kesildi.

"Sanırım ben yapamayacağım."

"Saçmalama Bahar," deyip bisikletin üzerinden indim. Dikkatli bir şekilde kenara bıraktım ve yanına gittim. *"Çok kolay olduğunu gördün. Ayrıca kullanmana ben yardım edeceğim."*

Bir süre daha itiraz etti. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda tek elimle bisikleti tuttum ve diğer elimle Bahar'*ı kendime çekip belinden havaya kaldırdım. Çığlık atan kızı zorla bisiklete oturttuğumda* korkuyla boynuma sarıldı.

"Düşeceğim."

"Biraz daha sıkarsan ben de öleceğim," dediğimde hafif de olsa kollarını gevşetti ama beni bırakmadı. "Bahar bana güvenmen konusunda kaç kez konuşacağız?"

"En son güvendiğimde..." deyip sustu. Babamın söyledikleri ve *günlerdir ortada olmaması aklıma gelince*

vicdanım sızlamaya başladı. Yarı yolda bıraktığımı mı düşünüyordu?

"Onu konuşacağız ama önce şu işi bitirelim. Hadi!"

"Denge konusunda iyi değilim Asal."

"Ben seni tutacağım diyorum."

"Ben de düşeceğimi söylüyorum."

"Düşmeden öğrenemezsin Maganda."

"Düşeceksem öğrenmek istemiyorum zengin bebesi."

Sıkıntıyla inledim. Her şeye kafa tutan, arabaların camlarını indiren kız, ufacık bir bisikletten korkuyordu. Babam gibi sabırlı olmam gerektiğini kendime hatırlatırken "Eğer dediklerimi yaparsan düşmeyeceksin," dedim. Yine de sesimden sıkıldığım belli oluyordu. Ben babam değildim. Sabır konusunda onun kadar iyi değildim ya da Bahar benim gibi cesur bir çocuk değildi.

"Hadi Bahar."

Hafifçe benden ayrılan Bahar gözlerimin içine bakarak "Düşmeyeceğime söz verir misin?" diye sordu. Gözlerimin önüne ufak bir kız çocuğu belirdi. İçten bir şekilde gülümsedim.

"Söz Maganda, *söz.*"

* * *

Babası olmayan bir çocuk için hayal kurmak zordur. Hele de annesi babasının açığını kapatmak için çok çalışması gerekiyorsa bu imkânsızdır. Tıpkı benim hayallerim gibi...

Bu yüzden bu zamana kadar hep basit şeyler hayal edip kendi başıma gerçekleştirmeye *çalışmıştım. Onlar ufak yıldızlardı ve tavanımın neredeyse yarısı onlarla kaplıydı. Bazılarına annemin ufak tefek desteği olduğu*

için orta büyüklükte yıldızı layık görmüştüm. Ama şu anda gerçekleşen hayalim, en büyük yıldızı hak ediyordu.

Kendimi bildim bileli hayal ettiğim iki şeyi gerçekleştiren çocuğa bakıp gülümsedim. Aslında ona kırgındım. Konuşmamız gereken konular vardı, ama biz kaçabilecekmişiz gibi sürekli bu konuşmayı erteliyorduk. Yine de şu anda kırgınlığımı unutacak kadar mutlu hissediyordum.

"Bahar, önüne bak."

Asal'*ın kulağımın dibinde bağırmasıyla irkildim ve önüme döndüm. Hem gidon kolunu hem seleyi tutuğu için bana sadece* boştaki kolu tutmak ve pedal çevirmek kalıyordu. Yine de denge sağlamak konusunda iyi değildim. Asal ne kadar duruşumu düzeltmeye çalışsa da tüm ağırlığımı ona yüklercesine gövdesine yaslanıyordum. Gariptir ki bir kere bile *şikâyet* etmemişti. Bu kadar sabırlı olacağını tahmin etmemiştim. Gelen geçen insanlar bize bakarken yanaklarım kızarıyor, bakışlarımı kaçırmamla Asal'*ın uyarısı kulağımda çınlıyordu.*

"Pedal çevirmeye alıştın mı?"

Yaklaşık yarım saattir pedal çeviriyordum ve artık ayaklarım kendiliğinden hareket ediyordu. Başımı evet anlamında salladığımda "Güzel," deyip beni tekrar doğrultan zengin bebesi "*Şimdi de biraz gidona* hâkim ol," dedi. Daha ne olduğunu anlamadan kolu bırakmasıyla çığlık çığlığa "Hayır, hayır, hayır... Bırakma!" diye bağırdım. Asal saniye geçmeden kolu tuttu. Pedal çevirmeyi bıraktığım için bisikletle Asal'*ın üzerine yığıldım. Son anda bizi yakaladı.*

"Bahar!"

Dişlerini sıkarak adımı söylemesi daha da panikle-

meme neden oldu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bana baktığını bildiğim için başımı zengin bebesine doğru çevirmedim. Kesin bağıracaktı. "Bahar bana hiç yardımcı olmuyorsun," diyerek beni doğrultmaya çalıştı. "Elimden geleni yapıyorum."

"Elinden gelenin fazlasını yapmalısın. Sonsuza kadar bu şekilde bisiklet kullanamayız." Yaptığım tüm çocukluğa rağmen sesi fazla sakin çıkıyordu. Anlayışlı ve sabırlı...

"Biliyorum ama hazır değilim."

"Ben seni tutarsam hiçbir zaman hazır olmayacaksın."

"Düşerim Asal. Görmüyor musun? Sen tutarken bile sağa çekiyordum."

"O benim çekimimden," dediğinde gözlerimi kısarak Asal'a çevirdim. *Gülmemek için kendini zor tutan çocuğa* "Kendini beğenmiş küçük ego!" dediğimde matrak bir kahkaha yüzüme patladı. Daha önce dişlerinin düzgünlüğü dikkatimi çekmemişti. Hoş, daha önce bu kadar yakınımda gülmemişti de. Bir insana gülmek bu kadar yakışırken neden sürekli cool takılmaya çalışırdı ki?

"Kendini beğenmiş küçük ego seni bırakırsa ne olur?" diyerek benden uzaklaşmaya çalıştığında tekrar durması için bağırmaya başladım. Beni bırakmayacağını biliyordum ama insanlara güvenmezdim. Deli bir anlarında *yapmam dediklerini yapabilirlerdi.*

Asal, kahkahalarla gülmeye başladı. Yoldan geçen birkaç kişi bize bakarak gülümsedi. Kim bilir ak*ıllarından neler geçiriyorlardı?* Oysaki ben şu anda sadece bir zengin bebesinin gözünde rezil oluyordum. Allah'ım, yerin dibine girmek istiyordum.

"Hadi bakalım Maganda. Çalışmaya devam. Tut gidon kollarını."

Gülümsemesini zar zor bastıran zengin bebesinin ciddi olduğunu anlayınca iki gidon kolunu kavradım. "Ben seni tutmaya devam edeceğim," dediğimde başımı tamam anlamında salladım. Dengemi sağlayana kadar beni omzumdan destekledi. Zor da olsa dengemi sağladıktan sonra omzumdaki elini çekti. Panikle ona döndüğümde zikzaklar çizmeye başladım.

Asal beni tekrar tutmaya çalışırken *"Önüne bak!"* diye bağırdı. Panikle ayaklarımı yere bastım. Selenin ucu belime çarpınca hafifçe inledim. Popom karıncalanmıştı.

"Durmadan önce frene basman gerektiğini kaç kez söyleyeceğim?"

Azarlar gibi konuşmasıyla suratım buruştu. "Artık unutmam." Elimi belime yerleştirip ovalamaya başladım. Asal derin bir nefes aldı. *"Çok mu acıyor?"* Sanırım lanet olasıca oturak ters bir noktaya gelmişti. Gözlerimi dolduracak kadar canım yansa da başımı hayır anlamında salladım.

"Ben seni zaten seleden tutuyorum. Neden arkana bakmaya çalışıyorsun ki?"

"Bir an panikledim."

Nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi. Sanırım şom ağzımı açmıştım çünkü Asal'*ın sıkılmaya başladığını hissediyordum.* Ee, o da haklıydı. Sabır, sabır, sabır bir yere kadardı. Alt tarafı bir bisiklet Bahar! Sen tek başına *nelerin üstesinden geldin, bunun mu gelemeyeceksin?* Yapabilirsin. Yaparsın. Yapacaksın!

"Tamam, hadi devam ediyoruz."

Başımı tamam anlamında sallarken seledeki yerimi

aldım. Gerçekten uzun bir süre sert bir yere oturabileceğimi sanmıyordum. Gidonları kavradım. Parmak uçlarımı herhangi bir ihtimale karşı frenlere koydum. Derin bir nefes alıp pedalları çevirmeye başladım. Asal'ın *beni tuttuğunu koşar adım yanımda yürümesinden anlıyordum. Kendi kendimi gazlamaya devam ettim.* Yapabilirdim. Bacak kadar veletler yapıyordu. Yapmak zorundaydım. *Çocuk oyuncağıydı ve ben kocaman bir kız olmuştum. Bir süre sonra uzaklardan bir alkışlama sesi geldi.*

"*İşte böyle M*aganda!"

Asal'ın *sesinin bu kadar uzaktan gelmemesi gerekiyordu. Başımı geriye çevirmemle* otuz metre ötemdeki Asal'ın *coşkulu hal*inin paniğe bürünmesi, dünyanın kaymaya başlaması ve kendimi sert bir şekilde yerde bulmam bir oldu. Acıyla inlerken dizimdeki ve dirseğimdeki bir bölge yanmaya başladı. Ayaklarım *hâlâ* pedalların üzerindeydi ve çekemiyordum.

"Bahar!"

Korku dolu bir feryatla yanıma koşan Asal yanımda diz çöktü. "Neden arkana bakıyorsun! Başını çarptın mı? Neren acıyor?" Arka arkaya sorularını sıralarken endişeleniyor muydu yoksa azarlıyor muydu tam olarak çözemiyordum.

İç çekerek koluma bakınca Asal dirseğimi onun *göreceği şekilde çevirdi.* Belli belirsiz kaşları çatıldı. Sanırım yaşayacaktım. Birkaç kişi rezilliğimi görmek için etrafımıza toplandı. Her kafadan bir ses çıkıyor, iyi olup olmadığım sorgulanıyordu.

"Sıyrılmış," dediğinde dirseğimdeki yarayı görmeye çalıştım. Kıpırdamamla dizime ağrı saplandı. Yırtılan pantolonumun arasından gözüken kanlı dizimle göz-

lerim yanmaya başlamıştı. Ufak bir yaradan ağlayacak değildim ama bedenimin bir şekilde tepki vermesi gerekiyordu.

Asal, nereye baktığımı fark edince ayağa kalkıp bacaklarıma dolanmış olan bisikleti kenara çekti. Daha sonra pantolonumun yırtığından dizimi görmeye çalıştı. Başaramayınca dikkatli bir şekilde kumaşı yukarı *doğru sıyırdı. Bembeyaz tenimde koyu kırmızı kan birkaç yol yapmıştı.*

"Üç vakte kadar bana bir yol gözüküyor."

Asal yaptığım salakça espri ile gözlerini devirdi. Oysa ben sadece acımı espriye vurmaya çalışmıştım. Dizimi bu hale neyin getirdiğini düşünürken bisikletteki tel gözüme çarptı. Allah kahretsin! O tel orada ne arıyordu?

Zengin bebesi bile dizime acıyarak bakıyorsa durum vahimdi. Yavaşça doğruldum. Daha önce de pek çok kez düşmüştüm. Düştüğüm gibi de tek başıma ayağa kalkmayı başarmıştım. Şimdi de bunu yapacaktım ama insanların meraklı bakışlarından daha hızlı kaçmak için biraz yardım alsam fena olmazdı.

Asal'*ın* bacağımdaki ellerini tuttum. Ne yapmaya çalıştığımı sorgular gibi bana baktı. Ayağa kalkmak için hamle yaptım. Etraf bulanmaya başlamıştı. Dişlerimi sıktım. Onun verdiği acıya odaklanarak ayağa kalktım. Asal beni sıkı sıkı tutarken çimlere doğru yürümeye başladım. Dizimden aşağısını hissetmiyordum. Sanırım ilk şok yüzünden ayağım uyuşmuştu. Ya da tel sinire gelmişti. Allah'ım, neden ben? Neden mutlu olduğum an?

Bizim toparlanmamızla kalabalık dağıldı. Çimlere inleyerek oturdum. Asal koşar adım yanımdan ayrılırken nereye gittiğine bakacak durumda değildim. Canım hiçbir zaman tatlı olmamıştı ama bu acı bedenime iğne-

lerin saplanmasına neden oluyordu. Alt tarafı bir kesik Bahar, desem de canım acıyordu işte.

Güçlü ol ve sakın küçük bir kız çocuğu gibi ağlama!

Başımı kaldırıp etrafa bakındım. Asal ortada yoktu. İşin garibi bisikleti de yoktu. Bir an dehşete kapılırken son sürat üzerime doğru geldiğini gördüm. Beni yalnız bırakmadığı için rahatlamıştım. Gidonun kolunda bir poşet asılıydı. Sanırım markete ya da eczaneye uğramıştı. Yakınlarda ikisinin de olduğunu görmemiştim. Bu çocuk Google Map gibi her şeyi nasıl bilebiliyordu? Yanıma gelmesiyle bisikletten atladı. Ben bu hareketi yapsam sadece dizimi değil kafamı da yarardım.

"Söz vermiştin."

Poşetin içinden ufak su şişesini çıkardı. Benimle değil de sadece dizimle ilgileniyordu. "Düşmeyeceğime dair söz vermiştin Asal Kara!" Cevap vermedi. Dizimi arkadan eliyle destekleyip suyu yaranın üzerine döktü. İç çekerken istem dışı bacağımı kendime doğru hareket ettirdim.

Asal ayağımı diziyle yere sabitledi. Elini daha sıkı tutarak suyu dökmeye devam etti. *Çırpınsam da kurtulamadım.* Bir süre sonra yanma azaldı. Aynı şekilde dirseğimi de temizledikten sonra peçeteyle hafifçe kuruladı. *Şu anda bana yardım ediyor olsa da ona kızgındım. Bana düşmeyeceğimi söylemişti.*

"Bisiklet düşmeden öğrenilmez." *Düşünceme verdiği cevap karşısında dudaklarım aralandı ama gözlerimi dehşetle fal taşı gibi açan şey, poşetten çıkardığı kolonyaydı.*

"Sakın bana onu dizime dökeceğini söyleme."

Asal kolonyayı açarken "Eczane yoktu. Mikrobunu almak lazım," dedi. "Yok yok alma," deyip ellerimle di-

zimi kapatmaya çalıştım. "Ben o mikropla yaşamasını öğrenebilirim." Asal hafifçe gülümserken "*Çocuklaşma*," dedi. "Mikrop kapacak, hadi." Ben de çocuk olmanın meraklısı değildim ama o kolonyanın verdiği acı aklıma geldikçe beş yaşındaymış gibi hissediyordum.

"Vücudun mikroba da ihtiyacı varmış. Ufacık mikroptan bacağımı kesmezler ya? Bence ben onlarla konuşayım. Belki zor kullanmak gerekmeden çeker giderler."

Ben saçmalarken Asal ellerimi dizimden çekmeye çalışıyordu. "Bahar sinirlenmeye başlıyorum," dediğinde omuz silktim. Sinirlenmesi mi önemliydi yoksa benim şu anda kolonyayla canımın yanması mı? "*Çek şu ellerini ya!*"

"O elindeki kolonyayı bırak evlat."

"Rıza baba, *şu* âna kadar çoktan pansumanı yapmıştık."

"Günah benim, suç benim. Yardım bırak, bu diz benim."

Melodik bir şekilde söylediğim sözlerle dona kalan Asal birkaç saniye sonra çarpık bir şekilde gülümsedi. En azından bir saçmalığım hoşuna gitmişti. "Bugün üzerinde ekstradan bir inat olduğunun farkında mısın Maganda?"

"Asal, gerçekten yanacak."

"Yananı Allah görür."

"Sen kolonyayı dökmekten vazgeç. Ben de seni görürüm hacı, ne olur." Hacı mı demiştim ben? Ne hacısı ya? Asal afallamış bir şekilde bana bakarken kahkaha atmaya başladı.

"Hatun hacı dedi ya," dediğinde "Hatun deme lazım olur," diye cevap verdim. Bir anda söylediğim şeyin farkına varırken gözlerimi sıkıca yumdum. Asal daha

yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Allah'ım, rezillik üzerine rezillik yaşıyordum.

"Ya, bugün benim doğum günüm! Hani her istediğim olacaktı? Hizmette sınır var. Sınırda kolonya!"

Derin bir nefes alan Asal gözleri kapalı bir şekilde bir süre bekledi. Nedense bu hali hafiften korkmama neden oluyordu. Gözlerini açtığı an beni buldu. Bakışlarının sertliğinden nefesimi tuttum. "Hadi," dediğinde sesindeki soğuk hava tüylerimi diken diken yaptı. Sanırım daha fazla diretmenin anlamı yoktu.

İstemeye istemeye ellerimi çektim ama sanki her an müdahale edecekmişim gibi dizimden çok fazla uzaklaştırmadım. Asal açtığı kolonyayı vicdansızca dizime döktü. Ufak bir çığlık attıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Elimle yellemeye *çalışırken Asal nefesini yaranın üzerine üfl*edi.

Acı geçiyor muydu? Hayır. Ama en azından biraz da olsa hafifliyordu. Bunu birkaç kere daha yaptı. Sonlara doğru bacağımın benden ayrı yaşamak istediğine karar vermiştim. Çünkü artık dizimden aşağısını hissetmiyordum. Dirseğimi de temizledikten sonra iki yaramı peçeteyle sarmaya çalıştık. Başaramayınca "Açık yara daha çabuk iyileşir" prensibiyle kendi haline bıraktık.

Asal etrafa saçtığı şeyleri toplarken ben de bacağımdaki kurumuş kanı sildim.

"Daha iyi misin?"

Bisikletleri ve çantamı yakınımızda bir yere koyan Asal yanıma oturdu. Başımı evet anlamında sallarken elimdeki peçeteyi poşetteki çöplerin yanına koydum. "Biraz dinlen. Sonra kaldığımız yerden devam ederiz."

"Ne!" diyerek Asal'a baktım. "Eskiler boşuna bisik-

lete şeytanın arabası dememiş. Bir daha hayatta binmem."

"Abart, abart."

"Bu bacağın hesabını kim verecek, hea? Zaten sözünü tutmadın. Onu da unutmadım!"

Asal başını iki yana sallarken gülümsedi. Hayatımda hiç bu kadar saçmalamamıştım ve daha önce kimse saçmalıklarım karşısında bu kadar sabırlı olmamıştı. "Teşekkür ederim," derken ses tonum az önceye kıyasla kedi gibi uysal çıkmıştı. Milimetrik bir şekilde dudağı kıvrılan zengin bebesi "*Önemli değil,*" deyip kendini çimlere attı.

"Aslında öne-"

"*Şş...*"

Cümlem yarıda kaldı. Ne olduğuna bakmak için başımı çeviriyordum ki omzumu kavraması ve sırt*üstü uzanmam bir oldu.* Soğuk çimler içimdeki yangını söndürecek güçteydi. Yorgunluğumu bu âna kadar fark etmemiştim. Berrak gökyüzü beni selamlayınca gülümsedim. Rüzgâr *yüzümüzü yalayıp geçiyor, ardında tatlı bir ürper*ti bırakıyordu. Az önceki kaosun arka planında kuşların cıvıldadığını yeni işitiyordum.

Başımı Asal'a doğru çevirdim. Gözleri kapalıydı. Hafif bir tebessüm dudağının kenarına konmuştu. Ne düşündüğünü sormak istedim ama şu andaki huzur verici sessizliği bozmak istemiyordum. Tekrar başımı gökyüzüne çevirecektim, ama bir anda bir şey görür gibi oldum. Başımı kaldırdığımda Asal'la aramızda duran tüylerle dolu karahindibayı fark ettim. O kadar güzeldi ki... Aklıma annemin anlattığı masallardan biri geldi.

"*Çaresiz prenses,* her gün bir karahindiba ile dilek dilermiş."

Dilek dileyebilirdim. Prensesin istediği mutlu olmasını sağlayacak bir prensti ama benimkisi sadece şanslı olmaktı. *Eğer hayatta* ufacık bile olsa şansınız varsa her şey sizin istediğiniz gibi sonuçlanırdı. Sağlıklı olurdunuz, mutlu da, huzurlu da... Uzanıp yerden kopardığım karahindibayı dudaklarıma götürdüm. Ömrüm boyunca ihtiyacım olan tek şeyi fısıldadım.

"Şans"

Masaldaki gibi karahindibayı üfledim. Tohumları gözümün önünde uçuşmaya başladı. İzledim. İçlerinden birinin fısıltımı dilekleri gerçekleştiren bir şeye veya birine ulaştırmasını diliyordum. Elimde kalan sapı göğsüme koyup gözlerimi kapattım. Birkaç saat içinde bedenime yüklenen adrenaline rağmen rahatlamış hissediyordum. Sanki uzun zamandır ihtiyacım olan tek şey, tüm sorunları geride bırakıp birkaç saat her şeyden uzaklaşmaktı.

Daha önceki hiçbir doğum günümde bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Bunun için Asal'a bir kere daha teşekkür etmeyi düşünürken yanımda bir şeyler kıpırdadı. Gözümü açıp zengin bebesine baktım. Dizlerinin üzerinde çimleri incelediğini gördüm.

"Bir şey mi oldu?"

Dirseğimin üzerinde doğrulunca baktığım yerin çim değil de yoncalardan oluşan bir alan olduğunu fark ettim. "Batıl inançlarım yoktur ama hiç kimseyi de basit bir karahindibadan şans isterken görmedim. Şansa ihtiyacın varsa *dört yapraklı yoncaya sahip olmalısın.*"

Beni duymuş muydu? Ne yaptığımı görmüş müydü? Onu bunu bırak inanmamasına rağmen benim için dört yapraklı yonca mı arıyordu?

Yattığım yerden dikkatlice doğruldum. Asal yoncaları incelemeye devam ederken "Dört yapraklı yoncaya

inanmam," dedim. Donakaldı. Sanki tüm çabası boşunaymış gibi hissettiğini biliyordum. Başını bana doğru çevirdiğinde bunu gözlerinde görmüştüm. Omuz silktim.

"Çünkü daha önce hiç görmedim."

Olduğu yere oturdu. "Bence şansı getiren, dördüncü yaprak," dediğimde saçma bir şey söylemişim gibi bakan zengin bebesi "Aynı şeyden bahsediyoruz," diye cevap verdi. Damağımı şaklatırken başımı hayır anlamında salladım. Yerden iki tane üç yapraklı yonca kopardım.

"İnsanların yarısı üç yapraklı yoncadır." Elimdeki bir tanesini Asal'*ın kucağına koydum.* "Bu sensin," dediğimde kaşlarını çatan çocuk yoncayı eline al*ıp incelemeye başladı.* "Senin şansa ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Doğuştan şanslısın," derken gözlerini bana çevirip dik dik bakmasıyla konuyu dağıtmamaya karar verdim.

"Neyse... Bu yonca sensin ve seni şanslı yapacak şey tek bir yaprak." Elimdeki yoncanın bir yaprağını kopardım ve avucumun içine koydum. "Eğer o tek yaprağını, daha doğrusu o yaprağa sahip olan kişiyi bulursan tamamlanacaksın. Şansın dönmüş olacak."

"Ruh eşi gibi diyorsun yani?"

Çıkarım yapan zengin bebesine göz ucuyla baktım. "Aslında konu senken ruh öküzü oluyor." Kaşlarını çatmasıyla matrak bir kahkaha attım. "Sonuçta öküzler yonca falan yiyor," diye devam edince gözlerini kısan Asal *"Öyle mi?"* dedi. "Sen şimdi görürsün." Geriye kaçmayı düşünemeden üzerime geldi. Bir anda beni gıdıklamaya başlayan zengin bebesiyle olduğum yerde

debelenmeye başladım. Kahkahalarım ada havasında dolanıyordu.

"Öküz ha!"

Asal gıdıklamaya devam ederken durmasını söylüyordum ama o intikam alırcasına beni gıdıklamaya devam ediyordu. Alt tarafı öküz demiştim. Sanki yarasına basmışım gibi... Sanırım birazdan ölecektim ve ardımdan 'güle güle gitti' diyeceklerdi. En sonunda pes eden Asal nefes nefese yanıma uzandı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Derin nefeslerle rahatlamaya çalıştım. *Yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Mutlu olmuştum. Annem haricinde ilk kez biri beni gıdıklamıştı.*

"O zaman," deyip derin bir nefes alan Asal'a başımı *çevirdim. Yüzündeki samimi* tebessümle bakışlarını benimkilere kilitledi.

"Şans için son kalan yaprağını getirecek kişiyi beklemekten başka çaren yok."

* * *

Asal'la çimlerde uzanırken uzun uzun konuşmuş, aramızdaki tüm sorunları halletmiştik. Biraz daha bekleseydim Asal yanıma gelmiş olacaktı ama ben sabırsız Bahar, her zamanki gibi kafama eseni yapmıştım.

Ayağımın üzerine daha rahat basmaya başladığımda bisikletleri aldığımız yere teslim etmiş, tüm adayı faytonla dolaşmıştık. Görmek istediğim birkaç yeri elimizden gelen en hızlı şekilde gezmiştik. Sağ olsun Asal elinden geldiğince yürümeme destek olmuştu.

Havanın kararmaya başlamasıyla son vapuru kaçırmamak için apar topar iskeleye dönmüş, Asal'*ın beni kucaklamasıyla ucu ucuna vapura binmiştik. Karnım guruldadığı için gelirken yaptığım gibi birkaç tepsiyi tıka*

basa doldurmuştum ama bu sefer Asal da bana eşlik ederek karnını doyurmuştu. Ada havası sanırım ikimize de yaramıştı.

Vapurdan indiğimizde hava kararmıştı. Asal beni eve bırakacağını, önce okuldan arabasını almamız gerektiğini söylemişti. Sabahki olanlardan sonra tekrar otobüsle gitmeyi teklif etmeye cesaret edememiştim. Asal bir taksi durdurmuş, taksimetrenin yazacağı fiyatı umursamadan okulun adresini vermişti. Sanırım zengin olmak böyle bir şeydi.

O kadar yorgundum ki *gözlerimi* zor açık tutuyordum. Uzun bir yoldan sonra neyse ki uyumadan okula gelebilmiştik. Taksimetreye bakmak istesem de yüreğimin kaldırmayacağını hissedince kapıyı açtım. Dikkatli bir şekilde arabadan inerken Asal çoktan benim olduğum tarafa dolanmıştı. Tüm gün boyunca yaptığı gibi girmem için kolunu uzattı. Minnetle koluna girdim. Ağır adımlarla yürümeye başladık. Bizi fark eden güvenlik dışarı çıktı.

"Bir an hiç gelmeyeceğini ve tüm gece otoparktaki arabaya bir şey olmaması için uykusuz kalacağımı düşünmüştüm."

Asal, güvenliğe selam verdi. Otoparkta yalnız başına duran bebeğe doğru yürüdük. Kapıları açan zengin bebesi, kibarlık yapıp önce benim oturmama yardımcı oldu. Kapıyı kapatıp kendi tarafına dolanırken kemerimi taktım. Asal motoru çalıştırıp arabanın tüm ışıklarını yakınca ön camın üzerine dökülmüş olan şeyler dikkatimi çekti. Ne olduğuna bakmak için öne doğru eğildim ve bir anda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Cama karahindiba tohumları dökülmüştü ve benim onları görmemi beklemiş gibi, hafif bir rüzgâr *eşliğinde*

tüm tüyler dans ederek gökyüzüne karıştı. Bana şansı getirecek olan bu araba olamayacağına göre...

Asal mıydı?

* * *

Yorgundum.

Hem ada havası, hem de Bahar'ı mutlu etme çabası beni haddinden fazla yormuştu. Maganda'yı evine bıraktıktan sonra oyalanmadan yola koyuldum. Bir an önce eve gidip deliksiz bir uyku çekmek için yatağıma girmenin hayalini kurarken telefonum çalmaya başladı. Ekranda gördüğüm isim sıkıntıyla iç çekmeme neden oldu. Hayalimi birkaç saat daha ertelemek zorunda kalacağımı bildiren çağrıyı cevapladım.

"Emre?"

"Neredesin lan sen?"

"Birkaç dakika içinde yanındayım."

"Oğlum bak, sehpaya tükürüyorum. Kuruyana kadar gelmezsen yemin ederim, her gelmediğin dakika için o çok sevdiğin berelerinden birini yakarım."

Bu tehdit karşısında dehşete kapılmam gerekiyordu. Çünkü mevzu bahis olan benim berelerimdi ama konu Emre olunca sadece gülümsemekle yetinmiştim. Çünkü en değerli eşyalarıma dokunduğu anda başına ne geleceğini çok iyi bilen arkadaşımın o kadar cesur olduğunu sanmıyordum.

"Birazdan oradayım," diyerek telefonu kapattım. Son sürat kalan yolumu tamamladıktan sonra nihayet evimin güzel ışıklarının aydınlattığı bahçeye giriş yapmıştım. Arabayı çalışır vaziyette bırakırken dikiz aynasından korumalardan birinin bana doğru koştuğunu gördüm. Eşyalarımı elime alırken kapı açıldı.

"Hoş geldiniz Asal Bey."

Aşağı inmemi bekleyen adama, "Hafta sonu dışarı çıkmayı planlamıyorum. Arabayı uygun bir yere çekersin," dedim. "Emredersiniz efendim," diyen adama hafif bir tebessümle *'tamam'* der gibi başımı sallayıp arabadan indim. İyi akşamlar dileklerimizi sunduktan sonra eve doğru yürümeye başladım.

Dışarıya kadar çıkan sesi ilk duyduğumda duraksadım. Tanımadığım sesin kime ait olduğunu düşünürken kaşlarım çatıldı. İlk şoku attıktan sonra bunun sadece bir film olduğunu anlamanın rahatlığıyla derin bir nefes aldım ve eve doğru yürümeye başladım.

İlk başta anahtarları cebimden çıkarmaya üşenip kapıyı çalmayı düşündüm ama bu seste kapının zilini duymalarını düşünmek tamamen hayalci bir yaklaşım olurdu. Bu nedenle yürümeye devam ederken ceplerimde evin anahtarını aradım. Bulana kadar kapının eşiğine geldim. Tam anahtarı deliğe sokmak için kapıya yaklaşmıştım ki hızla açıldı. Birkaç saniye kıpırdamadan bana öfkesini bakışlarıyla kusan Emre'ye baktım. Gerçekten sinirli gözüküyordu ve bunun nedeni sadece benim evde olmamam değil gibiydi.

"Tükürüğü üç kere tazelemek zorunda kaldım amına koyayım. Neredesin?"

Emre'yi itip içeri girerken "Geldim işte," deyip salona doğru yürümeye başladım. Ardımdan kapanan kapı sesi ve karşımda ağlayan iki kişiyle olduğum yerde durdum. İzledikleri film animasyondu ama Masal ve Hale, filme bakıp hüngür hüngür ağlıyorlardı.

"Bu iyi halleri."

Kulağımın dibindeki sesle başımı en yakın arkadaşıma çevirdim. Emre salonda burnunu çeken iki kıza

bakarken "Birkaç saat önce de Serdar Ortaç şarkıları dinleyip ağlıyorlardı," dedi. Yüzümü *'ne saçmalıyorsun sen?'* der gibi buruşturdum. Kaçamak bir bakış sırasında bakışlarımı fark eden Emre bana doğru döndü.

"Ciddiyim oğlum ama onlar da ciddi. Bu konuda dalga geçtiğim için kafama yediğim yastıkların haddi var hesabı yok."

Bakışlarımı arkası bize dönük olan ikiliye çevirdim. Neden ağladıklarıyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Bir gece ortada yoktular. O sırada ne olmuş olabilirdi ki? Emre'nin bana doğru yaklaştığını hissettiğimde tekrar başımı ona doğru çevirdim. Ağzında bir şey geveler gibi "Özel günlerinde olabilirler mi?" diye sordu. İkisi birden mi? Hiç sanmıyorum...

"İyi akşamlar hanımlar."

Gür bir sesle salona doğru birkaç adım attım. Varlığımdan bihaber iki kız, sesimi duymalarıyla irkildiler. Aniden bana döndüklerinde yüzlerindeki paniği net bir şekilde görebilmiştim. Masal solgun yüzü ve kızarmış gözleriyle bana bakarken "Ödümüzü patlattın," dedi. Bakışlarımı Hale'ye çevirdim. Sürekli çektiği ve büyük ihtimal silmekten kızaran burnuyla karda kalmış gibi gözüküyordu.

"Ekstra bir şey yapmadım."

Kızarmış gözlerini kısan ikizim "Bu gece gelmezsin diye düşünmüştüm," dedi. Hale de ona katılıyormuş gibi suratını asmıştı. Gözümü kırparak *'neden'* der gibi başımı salladım. "Sen daha iyi bilirsin," dediğinde kaşlarımı çattım. Neyden bahsediyordu bu kız? Gören de Bahar'la olduğumu bildiğini sanacak...

Bilebilirler miydi?

İmkânsız.

"Banyo yapıp geleceğim. Sizi şu kasvetli havadan kurtaracak adam gibi bir şey bulun da izleyelim. Mesela korku filmi..."

Merdivenlere doğru yöneldim. Tam ilk basamağa adımımı atmıştım ki "Yap tabii. Ne de olsa korku filmini cenabet izleyemezsin," cümlesi olduğum yere çakılmama neden oldu. Bir hışımla Masal'a döndüğümde gözlerini daha çok kıstı. "Hepiniz aynısınız!"

Bu ne saçmalıyordu böyle? Bir an cevap vermek için ağzımı açtım. Masal ve Hale aynı anda televizyona doğru döndüler. Yaşadığım şaşkınlığın alnımı kırıştırdığını hissediyordum. Emre'ye baktığımda *'Ben sana demiştim'* der gibi omzunu silkti. Gerçekten ikisinin de özel gününde olduğunu düşünmeye başlasam iyi olacaktı.

Sıkıntıyla iç çekerek merdivenleri tırmandım. Odama girip üzerimdekileri çıkartırken arkamdan gelen kişinin Emre olduğuna emindim. Bugün ortadan kaybolmamın nedenini öğrenmeden yakamı bırakmayacağını biliyordum. Göz ucuyla kapının eşiğinde duran çocuğa baktım. Kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, kapının pervazına dayanmıştı.

"Adadaydım."

Kemerimi çözerken "Adadaydın," diyerek beni tekrarlayan Emre'ye bakmadan başımı evet anlamında salladım. "Bahar'la," deyip pantolonumun düğmelerini açtım. "Adada ne bok yediğine cevap bulamadan, Bahar'la ne haltlar karıştırdığını mı çözmeye çalışacağım lan? Adam gibi anlatsana şunu, amına koyayım."

Alaycı bir ifadeyle dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Sadece baksırımla banyoya doğru ilerledim. Emre'nin peşimden geldiğini yere sertçe bastığı adımlardan anladım. Suyu açıp ısınmasını beklerken aynanın karşısı-

na geçtim. O sırada gözüm saçlarıma takılmış tüy gibi duran şeylere takıldı. Aynaya doğru yaklaştığımda bunların tüy değil karahindiba tohumu olduğunu fark ettim. Bütün gün bunlarla mı gezmiştim ben? Ellerimi saçlarımın arasına geçirip karıştırdım. Emre'nin beni bu sefer de banyonun eşiğinden izlediğini hissediyordum. Sanırım ne olduğunu anlatmadan gerçekten peşimi bırakmayacaktı.

Suyun altına girdikten sonra hem duşumu aldım hem de tüm gün olanların hızlı bir şekilde özetini geçtim.

"Bayâ babalık yaptın."

Havlumu belime dolarken gözlerimi Emre'ye diktim. Babalık yapmak gibi bir amacım yoktu. Sadece Bahar'*ın mutlu olmasını istemiştim.* "Bana öyle bakma. Bizi anlayacaklar. İkimize karşı olur bu dünya, özellikle Demir Kara," dediğinde abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim.

Ufak havlumla saçlarımı kurulayarak yürümeye başladım. Emre geri geri giderken "Sevgililik yapacak halin yok ya," dediğinde olduğum yere çakıldım. Saçlarımı kuruladığım pozisyonu bile bozamayacak kadar donakalmıştım. Aklımdan binlerce düşünce birkaç saniye içinde akıp gitti. Emre'nin gözleri kısılırken "Bildiğim kadarıyla hoşlandığın biri yok," dedi. Sesindeki kuşku, var dememle üzerime atlayacak bir panter gibiydi.

Bahar'a o *gözle hiç bakmamıştım. Farklıydı evet.* Hatta tanıdığım hiçbir kıza benzemiyordu. Rahattı. Dünya yansa umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Karşısındaki kişinin kim olduğu önemli değildi, önemli olan ona ne yaptığıydı. Lafını sakınmıyordu, yapmacık davranmıyordu. Çünkü kimseden bir beklentisi yoktu.

Özellikle de benden...

Onun bu tavırları benim üzerimde de garip bir etki bırakıyordu. Kara soyadının verdiği sorumluluktan kısa bir an bile olsa uzaklaşabiliyordum. Sadece Asal oluyordum. Hatta bilmediğim yönleri bile keşfediyordum ama bunların hiçbiri ona karşı özel bir duygu hissetmeme neden olmuyordu. Çoğu zaman atışsak da Bahar hayatımdan çıkmasını istemediğim biriydi. Hayatımdaki yerinin ise, kuzenden öteye gideceğini sanmıyordum.

O yaralı bir kuştu. Rahatça kanat çırpabilmesi, güvenle uçabilmesi, *kısacası iyileşmesi için bir sevgiliye değil, bir babaya ihtiyacı vardı. Hayatına giren erkeğin yarasına derman olması gerekiyordu,* yara bandı değil.

"Lan!"

Emre'nin kükreyişi beni düşüncelerimden ayırmış, gerçekliğe dönmemi sağlamıştı. "Sakın bana Bahar'a *âşık* olduğunu söyl-"

"Ne aşkı *oğlum ya!* Yok öyle bir şey," diyerek sözünü kestim. Elimdeki havluyu yatağa fırlattıktan sonra giysi odasına doğru ilerledim. Emre'nin *hâlâ* kendince çıkarımlar yaptığını duyuyordum ama Bahar konusu benim hassas noktamdı ve karşımdaki kim olursa olsun onun ağzına düşürmek istemiyordum. Üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra odaya döndüm. Emre döner sandalyemi kırmak istercesine geriye yaslanmış, olmayan müzikte başıyla ritim tutuyordu.

"Aç mısın?"

Ritim tutmayı kesti. Ağır çekimde başını bana doğru çevirip gözlerimin içine baktı. Bakışlarımla sorumu yineleyince ışık hızıyla oturduğu yerden kalktı. O kadar hızlı kalkmıştı ki, sandalye olduğu yerde üç kez tur attı.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım. Ne yiyoruz? Bence pizza."

Yatağın üstüne bıraktığım cep telefonumu elime alırken "Kızların karnı aç mıdır acaba?" diye sordum. Emre'nin sessiz kalmasıyla başımı ona çevirdim. Sanki ana avrat sövmüşüm gibi bana bakan arkadaşıma *'Ne var?'* der gibi başımı sallayınca "Aç mı dedin sen?" dedi. "Sehpanın üzerini görmedin galiba. Çöp almadı oğlum onların yediklerini. Hâlâ açız derlerse semer sipariş ederiz."

Alaycı bir ifadeyle dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Odadan çıkmak için yürümeye başladım. Emre nefesini bıkkın bir şekilde üfleyerek peşimden ilerledi. Merdivenlerden inerken salonun sessizliği dikkatimi çekti. *Kızlar bıraktığım yerde gözükmediği gibi televizyon* da kapalıydı. Ortalık toplanmıştı. Sanki az önceki savaş meydanı tamamen benim uydurmamdı. Emre de şaşkınlığını *gizlemekte zorlanıyordu ki* halüsinasyon *görmediğime emin olmuştum.*

Hiçbir ses gelmese de mutfağa doğru ilerledim. O sırada bodrumdan gelen tıkırtılar merdivenlere yönelmeme neden oldu. Basamaklardan hızla inerken Masal'*ın* projeksiyonla *uğraştığını gördüm.*

"Yukarıda da izlerdik."

Masal bana bakma gereği duymadan "Korku filmi izleyeceksek ortam karanlık olmalı," deyip belli belirsiz gülümsedi. Bu gülümseme pek masumane değildi. Aklından bir şeyler geçiyordu ve büyük ihtimalle bu işin ucu bana dokunacaktı.

"Masal, sana bir şey söyleyeceğim." Emre yanımdan geçip Masal'a doğru yürüdü. "Işıklar açılabildiği gibi kapanabiliyor da. Hani diyorum bu kadar zahmete gir-

meseydin de sadece salonun ışıklarını kapatsaydık..." *Tıslar gibi kahkaha atan ikizim, küçümser bir tavırla arkadaşıma baktı.*

"Hiçbir şey bilmiyorsun Emre Çelik."

Tehditkâr bir şekilde gözlerini kısan Emre "Bana Game of Thrones geyiği yapma kızım," dedikten sonra bana doğru döndü. "Haksız mıyım kardeşim ya? Ne işimiz var bodrum katında?"

Tam cevap vermek için ağzımı açacaktım ki Masal tekrar lafa atladı. "Korku is loading."

Burnundan derin bir nefes alan Emre yavaşça arkasını döndü. Elini havaya kaldırıp sallarken "Beş kardeş is coming," dedi. Masal kıkırdayarak "Allah is watching," deyip yukarıyı işaret etti.

Bıkkınca nefesimi dışarı verip onları saçmalıklarıyla yalnız bırakmak için arkamı döndüm. O sırada elinde bardaklar, kucağındaki şişeleri tutarken merdivenlerden inmekte zorlanan Hale'yi fark ettim. Kola şişesi düştü düşecek gibi duruyordu ve bu yükseklikten düştüğü anda bodrum katta bomba etkisi yaratacağı belliydi. *Büyük ihtimalle o panikle* Hale'nin eli kolu boşalacak, art arda gelen kırılma ve patlama sesleriyle korku filmini bize Peri Kızı *yaşatacaktı.*

Olası bir kazayı engellemek için merdivenleri üçer beşer tırmanmaya başladım. Hale beni fark ettiği gibi duraksadı. Tam da düşündüğüm gibi panikledi ve iki şişeyi havada yakalamamla korktuğum şey başıma gelmedi. Hale'nin elindeki bardaklar olayın şokunu üzerinden atamadığı için pamuk ipliğine bağlı duruyordu. Bu nedenle şişeleri merdiven basamaklarına koyup bardakları elime aldım.

"Neden hepsini aynı anda getirmeye çalışıyorsun ki?"

Azarlar gibi çıkan ses tonum, Hale'nin iç çekmesine neden oldu. Bu kadarcık şeyden üzülmüş olabilir miydi? Yoksa *hâlâ* az önceki ağladığı konunun etkisinde miydi? "Hale," dediğimde kırgın bir şekilde bana bakan kız "Tek başıma ancak bu kadar hızlı olabiliyorum," dedi.

Atarlanmış *mıydı o bana? Yerdeki şişeleri tekrar kucağına aldı. Daha kararlı adımlarla aşağı inmeye başladı. Resmen merdivenin ortasında, elimde bardaklarla kalakalmıştım. Aklıma birkaç gün önce bahçedeki konuşmamız geldi. Bir anda gözlerimin önünde beliren hali, içimi daraltmıştı. Belli ki yine benim yüzümden sinirliydi. Belki de bu siniri yüzünden ağlamıştı. İyi de ben* yine ne yapmıştım ki?

Birkaç basamak inmemle aklıma gelen düşünce olduğum yere çakılmama neden oldu. Bahar'la beni görmüş olamazdı, değil mi? Yani okulda değildi. Karşı okula gittiğim sırada gelmiş olabilir miydi? Ya da Maganda'yı omzumda taşıdığım anlarda yakınlarda olabilir miydi? Kendimi düşünmeye, sabah etrafımızda olanları hatırlamaya çalıştım ama Bahar'la öyle meşguldüm ki, yanımızdan araba geçip geçmediğini bile hatırlamıyordum.

"Ne dikildin yalı kazığı gibi?"

Emre ne zaman karşıma geçmişti bilmiyorum ama söylediği iki kelime gülümsememe neden oldu. Yalı kazığı... Hayatımın en garip ama bir o kadar da eğlenceli günü tekrar hafızamda canlandı. Tabularımı yıkmaya çalışan Bahar'*ın hali aklıma geldiğinde hafif bir kahkaha attım.*

"Çocuk açlıktan beynini yedi."

Emre'nin şaşkın bakışlarının ardından söylediği

cümleyle nerede olduğumu hatırladım. Bana doğru gelen Hale'nin kaşlarının çatıklığı yüzümdeki gülümsemenin silinmesine neden oldu. Kapı zilinin çaldığını yeni fark ediyordum. Bir hışımla yanımdan geçen *Peri Kızı içindeki öfkeyi merdiven basamaklarından çıkar*mak ister gibi adım atmaya başladı.

Kimin geldiğinde bakmak için yukarı çıkmaya meyillendim. O anda elimdeki bardaklar aklıma geldi. Gerisin geri dönüp elimdekileri Emre'ye tutuşturduktan sonra koşar adım merdivenleri tırmandım. Ben dış kapıya gidene kadar Hale elinde üç pizza kutusuyla görüş alanıma girdi.

"Pizza mı sipariş ettiniz?"

Kutuların üzerinden ukala bir şekilde bana bakan Peri Kızı "Oradan bakılınca öyle mi gözüküyor?" dedi. Böyle bir cevap vermesini beklemediğim için olduğum yerde durdum. Hale ise gözlerini benden kaçırıp yürümeye devam etti. Tam yanımdan geçerken kolunu tutup durdurdum.

"Neyin var senin?"

Belli belirsiz dokunuyordum. Canını acıtmam imkânsızdı ama o yine de önce kolunu tuttuğum elime baktı, sonra da bakışlarını bana çevirdi. Bakışlarının sertliğinden yine de kolunu acıtıyor olma ihtimaline karşı elimi çektim. "Bir şeyim yok," derkenki ses tonu bile benim tanıdığım kıza benzemiyordu.

"Emin misin?"

Başını sert bir şekilde *evet* der gibi salladı. "Neden ben var gibi hissediyorum?" diye sorduğumda alaycı bir ifadeyle dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Demek konu benken bir şeyler hissedebiliyorsun."

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alıkoyamadım. "Bu ne demek oluyor?"

"Hiç," deyip adım atmaya yeltendi. Bu sefer kolunu daha sıkı kavradım. "Neyden bahsediyorsun?" diye sorduğumda başını sert bir şekilde bana çevirdi.

"Ne anladıysan o!"

Kaşlarımı biraz daha çatarken "Bak Hale, kelime oyunu oynayamayacak kadar yorgunum," dedim. Tıslar gibi bir kahkaha atan kız "Normal. Ada havası çarpar adama," deyip kolunu hızla elimden kurtardı. Söylediği şey afallamama neden olmasaydı büyük ihtimal bunu başaramazdı. Bizi görmüştü. Allah kahretsin, *ağlaması benim yüzümdendi.*

"Ada havası acıktırmış olmalı. Pizzalar soğumadan yesen iyi olur."

İğneler gibi konuştuktan sonra yürümeye başladı. Omzumun üzerinden başımı arkaya çevirdim ve huzursuz bir ifadeyle kaşlarımı çatarak onun merdivenlere doğru gidişini izledim. Bu kız tanıdığım Hale değildi. Bana ikinci kez bu şekilde davranıyordu ve ikisinin de nedeni Bahar'dı. Hayatıma giren hiçbir kıza bu derece ağır tepkiler vermemişti. Belki de hepsinin gelip geçici olduğunu bildiği *için üstünde durmamıştı. Peki,* Maganda'ya bu kadar ağır tepki vermesinin nedeni, kalıcı olduğunu bildiği için miydi?

Başımı iki yana sallayarak kendimi gerçekliğe döndürdüm. Hale'nin merdivenlerden inmeye başladığını gördüğümde peşinden ilerledim. Üçer beşer indiğim basamaklarla Hale'ye yetişmiştim. Koltuklara yayılan Emre bizi görmesiyle heyecanla doğruldu.

"Oha lan! Pizza servisi bu kadar hızlandı mı? Hangi ara kızlara sordun da sipariş ettin?"

"Pizza mı sipariş edecektiniz?"

Masal tekli koltuğa oturdu. Emre hayretler içinde "Siz mi pizza söylediniz?" diye sorduğunda başıyla onayladı. "Bir şeyler yeriz diye düşündük." Verdiği cevap karşısında gözleri fal taşı gibi açılan Emre "Keşke semer sipariş etseydiniz be Masalcığım," dedi.

"Ne?"

"Yemiş yemiş sıçamamışsın. *Hâlâ* mı yemek derdindesin?"

Masal'*ın öfkeyle dudakları aralandı.* "Sen bana şişko mu demek istiyorsun?" diye carlarken çıkan sesi yüzünden suratımı buruşturmak zorunda kaldım. Emre ve Masal kendi aralarında her zamanki tartışmalarını yaparken Hale sehpaya koyduğu kutuları açmaya başlamıştı.

Üçlü koltuğa kendimi un çuvalı gibi bıraktım. Yorgunluğumu şimdi daha iyi anlıyordum.

"Asal, şu nezaket fukarası arkadaşına bir şey söyle. Ben şişko falan değilim."

Başımı Emre'ye çevirdim. Tam ağzımı açıyordum ki, o hiddetli gözlerini Masal'dan ayırmadan "Bro, şu obez ikizine bir şey söyle. Fukara olan onun iradesi," dedi. Başımı Masal'a çevirdiğimde onun da aynı yüz ifadesiyle Emre'ye baktığını gördüm.

"Asal, şu terb-"

"Yeter!"

Bağırışımla burnundan soluyan iki kişi bakışlarını bana çevirdiler. "Açlıktan başım çatlıyor, bir de sizin kavganızı çekemeyeceğim."

"Ada havasındandır o."

Herkesin dikkati Hale'ye kaydı. Sanırım sesli düşünmüştü. Çünkü bakışlarımızı fark ettiği an, kırdığı potu anlayıp telaşlandı. Şu anda yine iğneleme yaptığı için

sinirlenmem gerekiyordu ama içinde bir yerlerde olan Peri Kızı'nı tekrar görmek iyi hissettirmişti.

"*Çok güzel kokuyor* lan!"

Emre kimseyi beklemeden pizzaya daldı. Masal gözlerini kısarak filmi başlatmak için kumandayı eline aldı. "Yemekten sonra izleyelim," dediğimde *'sen bilirsin'* der gibi omzunu silkti.

Uzanıp bir dilim pizzayı elime aldım. Hale, kola doldurduğu bardağı önüme koydu. Bana bakmamak konusunda ısrarcı olduğunu anladığımda onu kendi haline bıraktım.

* * *

Emre biraz kendine geldiği an yarışmayı gündeme oturtmuştu. Grupta olmamasına rağmen sürekli Masal'la konu*şuyor, fikir alışverişi yapıyordu*. Bir saat içindeki değişimleri gözlerimi yaşartırken, Hale'nin durgun yüzüne bakmaktan kendimi alıkoyamamıştım. Pizzasından ısırdığı ufacık lokmayı bile, kafasındaki düşünceler sayesinde en az otuz kez çiğniyordu. Dudağının kenarına bulaşmış olan mayonezi ya fark etmemişti ya da umursamıyordu. Kendimi bildim bileli yaptığı kola ve fanta karışımlı bardağına dokunmamıştı. Onun bu halinin nedeninin ben olduğunu bilmek canımı sıkıyordu. Pek iştah*ım* kalmadığı için elimdeki yarım pizzayı kutuya bıraktım.

"Ne izliyoruz?"

Masal parmaklarını yalarken "Dabbe Serisi," dedi. Yüzünde oluşan hain gülümsemeye karşılık gözlerimi kıstım. Filmin adını duymasıyla irkilen Hale "Hayır ya!" deyip pizzanın kenar kısmını kutuya koydu. Oldum olası sadece içini yiyordu ya zaten.

"Onu izlemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

Masal omuz silkerek yayıldığı koltuktan doğruldu ve ellerini ıslak mendille silmeye başladı. "Bal *Böceği!*" diyerek bağıran Hale'nin korktuğu belliydi. Küçükken çok fazla rüya görürdü ve bunların bir*çoğu karabasan şeklindeydi. Bu nedenle bu tarz filmler onun her zaman korkulu rüyası olmuştu.* Masal'*ın bunu bile bile bu filmi seçmesinin altında bir şey vardı ama ne olduğunu kestiremiyordum.*

Kumandayı eline alan Masal "Emre ışıkları kapatsana," dedi.

"Masal ya! Başka bir şey izleyelim."

"Hayır, bunu izleyeceğiz. Hadi Emre."

Emre *ışıkları kapatmak için* ayağa kalktı. Hale gergince garip içeceğinden bir yudum aldı. Ellerinin titrediğini görebiliyordum. Masal ayarladığı filmi başlattı. Işıkların sönmesiyle titrek bir nefes alan Hale elindeki bardağı sehpaya koydu. Emre yayılır bir şekilde yerine oturdu. Masal bacaklarını koltuğun kolçaklarından sarkıtarak bize arkasını döndü.

Filmin daha ilk saniyesinden başlayan müziklerle kasıldığını fark ettiğim Hale'nin belinden tutup onu kendime doğru çektim. Sırtının göğsüme çarpmasıyla nefesi kesildi. Başını bana doğru çevirdiğinde gözlerindeki şaşkınlık projeksiyonun *ışığından belli oluyordu. A*ralanmış dudaklarının kenarında duran mayonezi başparmağımla sildim ve parmağımı ağzıma götürdüm. Bu hareketimle dudakları daha çok aralanan Peri Kızı *güçlükle nefesini dışarı verdi. İşte şu anda kollarımın arasında olan kız Hale Erdem*'di.

Kucağına düşen elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine kenetledim. Tıpkı küçükken korktuğu zamanlarda yaptığım gibi. Yavaşça kulağına doğru yaklaştım ve

diğerlerinin duymasını engelleyecek şekilde fısıltıyla konuştum.

"Korktuğun an elimi sık. Ben sana musallat olan tüm karabasanlara haddini bildiririm."

❁ ❁ ❁

Evden çıkarken burada olma düşüncesi bu kadar ağır gelmemişti ama şu anda tam anlamıyla işkence çekiyordum. Ada havasının insanı yorduğunu söylerlerdi. Her zaman abarttıklarını düşünürdüm. Sonuçta bol oksijen ancak insanın ciğerlerini yorardı, öyle değil mi? Fakat şu anda adım atacak enerjim bile yoktu. O kadar yorgundum ki, tek düşündüğüm şey yatağım ve onun içinde çekeceğim deliksiz uykuydu. Peki, ben neredeydim? Kulübün arka kapısına giden yolda...

Peki neden? Çünkü ben tam bir salaktım. İçerisini yöneten kişi babam olduğunu iddia eden adamdı. Kulübün sahibi amcamdı ve ben kuzenimin parçaladığım arabasının borcunu ödemek için buradaydım. Çünkü ben Bahar Ak'tım ve lanet olasıca onurum her şeyden önce gelirdi. Ailemden bile...

Aile...

Düşününce bir anda kendimi kalabalık bir ailenin içinde bulmuştum. Oraya ait hissediyor muydum? Hayır. Hissedecek miydim? Sanmıyorum. Bu zamana kadar aile kavramım çekirdeğin bir bölü ikisi kadardı. Ufak dünyamı dolduran, iyi günlerimde de kötülerinde de yanımda olan, beni sarıp sarmalayan tek kişi annemdi. Şimdi ise ayçiçeği tarlasına düşmüş gibi hissediyordum. Tanımam gereken o kadar kişi vardı ki korkuyordum. Ayçiçeği demişken ada havası acıktırdı mı ne?

Bıkkınca nefesimi dışarı üfleyerek arka kapıyı açtım. Yine o meymenetsiz suratlı şefi göreceğim için daha ilk saniyeden iştahım kaçsa da içeriden gelen kokular beni tekrar hayata döndürdü. Bu adam gıcık mıcıktı ama işinin ehliydi. Hoş, bu kokular her zamankinden farklıydı sanki. Yeni lezzetler arayışına mı girmişti yoksa? Allah'ım, düşüncesi bile midemdeki kurtların horon tepmesine neden oluyordu.

Koşar adım soyunma odasına gidip üzerimi değiştirdim. Ayaklarımı sürüye sürüye geldiğim yere gidebilmek için popoma motor takmış gibiydim. Ey yemek, sen nelere kadirsin böyle! Soyunma odasından çıktım. Saçlarımı toplayarak mutfağa doğru ilerlerken bir anda duraksadım. Enfes yemek kokularının arasından sızan tanıdık aroma kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

Nikotin...

Bizim şef ne zamandan beri sigara içiyordu, hem de o âşık olduğu mutfak sınırları içinde? Ayol, adam yemeği azıcık yaksa, mutfağı is oldu diye karalar bağlardı. Kısa bir an sigara böreğinin sigara gibi kokma ihtimalini düşündüm. Saçmaladığımı fark ettiğim an yürümeye devam ettim. Kapının önüne geldiğimde duraksadım. Nedense hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı hissine kapılmıştım.

Kapının kolunu tuttum ve derin bir nefes alarak kapıyı açtım. İçeri girmemle olduğum yere çakılmam bir oldu. Elim hâlâ kapı kolunun üzerindeydi. Gözlerim ise dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigaranın düştü düşecek gibi duran külünü umursamayan çocuktaydı. Reklamlardan fırlamış gibi duran havası yüzünden mi bu kadar kasıntıydı? Benim geldiğimi fark edemeyecek kadar aklı yerinde değildi. Önlük yapılı vücudunu gizleyememişti.

O omuzlarla Amerikan futbolu oynamak yerine neden Amerikan salatası yapmayı tercih etmişti ki? Boyu mutfak tezgâhına göre fazla uzundu. Bu yüzden hafifçe eğik durması gerekiyordu. Başına bone takmasına rağmen sarışın olduğunu görebiliyordum. Sarışın erkeklerden hiç hoşlanmazdım. Kesinlikle hepsi kendini beğenmiş olurdu ki, şekil 1-A'nında farklı olduğunu sanmıyordum. Gözlerini bana bakmadığı için tam seçememiştim ama renkli olduğuna kalıbımı basardım. Kirli sakalı ona olgun bir görünüm sağlamıştı. Belki de olgundu. Nereden baksan yirmi dört yaşında duru-

"Orada beni izlemeye devam edecek misin yoksa bir işin ucundan tutar mısın?"

Ses tonu, daha önce duymadığım kadar erkeksiydi. Aksanlı mı konuşuyordu o? Masadaki kapta bir şeyler karıştıran çocuk göz ucuyla bana baktı. Sanki düşüncelerimi sesli dile getirmişim gibi dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bahar?"

Adımı mı biliyordu? Adımı nereden biliyordu? Kaşlarımı çatarken "Sen Bahar olmalısın," dedi. Hayatımda ilk kez gördüğüm İngiliz aksanlı bir kas yığınının beni tanıması kadar belirgin bir kıyamet alameti olabilir miydi?

"Sen kim olmalısın?"

Dudaklarının kenarı hafif bir tebessümle kıvrıldı. Gamze sayılmayacak bir kıvrım anında yerini aldı. Keyiflenmiş miydi? Burnuma hiç iyi kokular gelmiyordu. Aslında geliyordu ama şu andaki konumuz bununla alakalı değildi. Kapının koluna işkence yapmayı bırakıp tezgâha doğru yürüdüm. Dudaklarının arasındaki sigaranın uzun külünü hâlâ düşürmemişti. Bu işte gerçekten usta olmalıydı.

"Beni nereden tanıyorsun?"

Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemediğim için göğsümün üzerinde birleştirdim. Kabın içindeki cıvık şeyi çırpan çocuk kısık gösterini bana çevirdi. Düşündüğüm gibi gözleri renkliydi. Mavi... Ama bu tonu daha önce hiç görmemiştim ya da sigara dumanı beni yanıltıyordu. Sigarasını işaret ve başparmağı arasına kıstırdı. Son bir nefes aldı ve dumanı dışarı üflerken sigarayı lavabonun içine bastırdı. "Seni tüm aile tanıyoruz," dediğinde kaşlarım hafifçe çatıldı. Çocuk bana doğru dönerken "Ben Korhan," dedi ve unlu elini bana doğru uzattı.

"Babasının yerine geçen ve öcünü alacak olan kişi."

Önce unlu ellerine sonra garip bir mavisi olan gözlerine baktım. Babasının yerine geçen derken neyi kast etmişti? Gözlerim hızla çocuğun yüzünü taradı. Tanıdık geliyor muydu? Hayır. Neyin öcünden bahsediyordu o zaman?

"Nezaketen sana uzatılan eli sıkmak gerekiyor. Çırak."

Lanet olsun! Çırak demişti. Bana şefin seslendiği gibi çırak demişti. Yoksa... Hayır ya, o meymenetsiz adamın oğlu falan olamaz, değil mi? Bir kere bizim şef İngiliz değildi ki. Buram buram Anadolu kokardı ama bu çocuk... "Tabii ya," diyerek elini çeken çocuk tekrar karıştırdığı şeye döndü. "Babam bu özelliğinden bahsetmişti. Nasıl düşünemedim ki..." Kulaklarımda şefin nezaketimle ilgili yaptığı yorumlar canlandı. Resmen aklıma gelen başıma gelmişti. Onun oğluydu ama neden buradaydı?

"Şef nerede?"

Yeni bir dal sigarayı dudaklarının arasına kıstırmış olan Korhan, pahalı çakmağıyla sigarasını yakarken bana baktı. O sırada mutfakta kimsenin olmadığı dikka-

timi çekti. Burası neden bu kadar boştu? "Ve diğerleri nerede?" diye soruma devam ettiğimde Korhan sigarasından derin bir nefes aldı. "Bundan sonra baş başayız."

Afallar gibi söylediği cümleyi yineledim. Başıyla beni onaylarken "Çalışırken elimin altında insanların olmasını sevmem," dedi. "O yüzden hepsini kovdum."

"Kovdun mu? Senin böyle bir yetkin yok."

Hafifçe tek kaşı havaya kalkarken dudaklarının kenarı tekrar ukalaca kıvrıldı. Yetkisi olabilir miydi? "Az laf, çok iş çırak. Ben-"

"Bir dakika! Ben gerçekten anlamıyorum. Şef neden gitti, sen neden geldin, buradaki onca kişiyi nasıl kovabildin? Öte yandan sen kulübün büyüklüğünü gördün mü? Buraya gelen insan sayısını biliyor musun? Allah aşkına iki kişi, o kadar insana yetecek yemeği nasıl hazırlayacağız?"

Neredeyse nefes bile almadan tüm sorularımı sormuştum. Derin bir nefes alan çocuk ellerini iki yana açarak tezgâha dayadı. Allah'ım, kollarında oluşan damarlarla karayollarından farksızdı. "Bitti mi?" diye sorduğunda gözlerimi sıkılmış gibi duran çocuğa çevirdim. Başımı bir kez evet anlamında salladım. "Güzel," diye cevap veren çocuk "Ortalığı toplamakla başla," diye emir verdi.

Cevap vermek için dudaklarım aralanırken "İtiraz edecek tek bir kelime bile dudaklarından çıkmasın," diye devam etti. Öfke sinir uçlarımı birbirine değdirip kıvılcım çıkarıyor gibiydi. O kim oluyordu da bana emir verebiliyordu?

Aynı onun şekilde ellerimi tezgâha dayadım ve öne doğru eğildim. "Sen benimle böyle konuşamazsın!" derken kelimeleri tane tane kullanmaya çalışıyordum.

"Doğru," diyerek bana doğru eğildi. "Ama senin dilinden konuşacak bir terbiye aldığımı sanmıyorum." Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken kaşlarımı olabildiğince çattım.

"Sen bana terbiyesiz mi demek istiyorsun?"

"Neyse ki anlamanda sorun yok," dediğinde daha fazla bu ukalayla aynı havayı solumak istemediğime karar verdim. Yüzüme alay eder bir gülümseme yerleştirip "Neyse ki anlamamla uğraşmana gerek yok," deyip kendimi geriye doğru ittim. "İstifa ediyorum."

Tıslar gibi bir gülümseme dudaklarının arasından kaçtı. Söylediğimde ciddi olduğumu belli edercesine duruşumu dikleştirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

"Edebilirsin."

Böyle bir şey söylemesini beklemediğim için birkaç saniye aval aval Korhan'a baktım. O ise kendini geriye doğru itti. Tezgâha bıraktığı sigarasını dudaklarının arasına kıstırdı ve tekrar çırpma işine devam etmeden önce hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını belli eden cümleyi söyledi.

"Ben istediğim zaman. Şimdi etrafı toplamaya başla. Çok işimiz var."

* * *

Asal'ı sevmek, yaz günü kışa maruz kalmak gibiydi. Sabah ayazı bile, okula giderken yaşadıklarım kadar üşütmemişti. O kızla Adalar vapuruna bindiğini gördükten sonra zaman durmuş, beni o anlara hapsetmişti. Ne okula gidebilmiştim ne de eve dönebilmiştim. Sadece ağlamıştım. Ciğerim sökülene, gözyaşlarım tükenene kadar ağlamıştım.

Hatta amcamlara ne zaman geldiğimizi bile hatırlamıyordum. Bu olanlar yüzünden tüm gün Koray Avcı'nın Yazımı Kışa Çevirdin şarkısını dinlemiştim. Emre geldiğinde teyzemler sanıp panikle müziği değiştirmiştik. Büyük ihtimal bizi deli sanmıştı. Hoş, bu aşk yüzünden deliden farkım kalmamıştı. Ağlamamıza kılıf uydurmak için izlemediğimiz bir film açmıştık, ta ki Asal gelene kadar.

Kızgınlığım onu görmemle kırgınlıklarımın önüne geçti. Gözyaşlarım bıçak gibi kesildi. Kalbim soğuk ısırığına yakalanmış gibi hissizleşti ama şu anda içimde kopan fırtınalara güneş gibi doğacak bir harekette bulunmuştu ve ben ne tepki vereceğimi bilemediğim için kaskatı kesilmiştim. Sırtım, nefes aldıkça inip kalkan göğsüne dayalıydı. Parmaklarımın arasında içimdeki kışı yakacak kadar sıcak olan parmakları...

Kulağıma fısıldadığı cümle yüzünden hâlâ tüylerim diken dikendi. Bir yanım bu ânın hiç bitmemesini diliyordu. Diğer yanım Masal ya da Emre'den birinin bizi görmesiyle hissedeceklerimi düşünüyordu. Hele amcamlar... Biz bu kadar yakınken gelirlerse ne yapacaktım? Ama ne kalkıp gitmeye gücüm vardı ne Asal'a bakmaya cesaretim.

Titrek bir nefes aldım. Asal elimi daha sıkı kavradı. Nefesim kesilir gibi oldu. Ölmek gibi bir şeydi ama ölen yoktu. Sanırım ekranda oynayan filmden korktuğumu sanıyordu ama ben ne izlediğimizin bile farkında değildim. Avuç içlerim terlemişti. Nedense bu durum yanaklarımın alev alev yanmasına neden oluyordu. İstemesem de elimi çekmeye yeltendim ve sonsuza kadar bırakmasını istemediğim kişi, daha sıkı kavradı elimi.

"Mısır mı patlatsaydık ya?"

Emre gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu ama ben sanki bizi basmış gibi panikle ayağa kalktım. Bu hareke-

timle bana doğru dönen çocuğa bir açıklama borçlu olduğumun farkındaydım. "Ee," derken önüme düşen birkaç tutam saçı kulağımın arkasına ittim. Sırtımdaki gözlerin beni daha çok gerdiğini hissedince "Ben gidip patlatayım o zaman," dedim.

"Boş ver Bal Surat ya, sıkıntıdan patlasın bırak."

Masal'ın robot temsili konuşmasına aldırış etmeden "Hemen gelirim," dedim ve Asal'la göz teması kurmadan merdivenlere yöneldim. Normalde karanlıkta yön bulma konusunda iyi değildim ama bu sefer şansım yaver gitmişti. Düşmeden ulaştığım basamakları önce yavaş, Asalların görüş alanından çıktığım an koşar adım tırmanmıştım.

Nefes nefese halimin nedeni bu değildi. Asıl neden, on altı sene boyunca bekleyip kısacık da olsa yaşadığım yakınlaşmanın heyecanıydı. Ellerimi yanaklarıma bastırdım. O kadar sıcaklardı ki annem olsa kesinlikle hasta olduğumu düşünürdü. Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silmeye çalıştıkça daha da yayıldığını anlayınca bedenimle savaşmayı kestim. *Ağlamak, ağlamak getirir,* derlerdi ama ilk kez ağlamak tebessüm getirmişti.

Allah'ım, şu anda bir rüyanın içindeysem bile, lütfen uyandığımda az önceki kısımlar gerçek olmuş olsun.

Aşağıdan gelen adım sesleriyle düşüncelerimden ayrıldım. Hafifçe eğildiğimde Asal'ın merdivenleri tırmandığını gördüm. Adrenalin, her hücremi ayrı ayrı titretirken ne yapacağımı şaşırdım. Sağa sola bakıyor, kendi etrafımda dönüyor, bir sağa bir sola gidiyordum. Resmen ne için yukarı çıktığımı unutmuştum.

"Hale?"

Donakaldım. İşte bu sefer yakalanmıştım ve arkamı dönmek istemiyordum. Büyük ihtimal Asal'ın yüzünde sorgulayıcı bir ifade olacaktı ve ben ona bakarken saç-

malayacaktım. O da bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Ne yapacaktım ben?

Adım sesleri yaklaştıkça daha güçlü gelmeye başladı. Derin birkaç nefes alıp kendimi rahatlatmaya çalıştım. "Hale," diyerek yanımdan geçip önümde duran çocuk "Bir sorun mu var?" diye sordu. İşte tam da düşündüğüm gibi bakıyordu bana. Allah'ım, ne diyecektim ben şimdi?

"Peri Kızı?"

Bunu dememeliydin. Bunu gerçekten şu anda dememeliydin.

"Efendim," derken sesim o kadar cılız çıkmıştı ki, sanki o sıfatın sahibi ben değildim. Asal elini bana doğru uzatıp kolumu okşadı. "Neyin var?" diye sorduğunda göz ucuyla kolumda hareket eden eline baktım. Neyim yoktu ki? Şu anda bayılmıyorsam kesinlikle bir mucizeydi. "Hiç," diyerek başımı iki yana salladım.

"Hiç," diye beni tekrarlamasıyla bu sefer onu onaylarcasına başımı salladım. "Mısır patlatacaktın," dediğindeki şüpheli tavrı aklıma neden geldiğimin dank etmesini sağladı. Buraya mısır patlatmak için çıkmıştım.

"E-evet ama," deyip kekelememi fark ettirmemek için sustum. "Ama?"

Asal, sen ne zamandan beri bu kadar soru sorar oldun ve neden hâlâ *elin kolumda hareket ediyor?*

"Ama," deyip ne söyleyeceğimi düşünmek için zaman kazanmaya çalışırken "Mısır bulamadın?" diye cümlemi tamamladı. İlk anda itiraz etmeyi düşündüm ama daha sonra söylediği şeyin ne kadar mantıklı olduğunu fark ettim.

"Evet... Evet, mısırı bulamadım. Nerede olduğunu sormak için aşağı geliyordum."

Asal'ın çatık kaşları gevşedi. Yüzünde milimetrik bir tebessüm belirdi. Kolumdaki eli yavaşça aşağı kayıp tekrar elimi kavradı.

"Gel göstereyim." Beni mutfağa doğru çekmeye başladı. Zaten bunu yapmasa beni oradan, şu andaki hislerimle kimse kıpırdatamazdı. Gözlerim kenetlenmiş parmaklarımızda, Asal'ın peşinden yürümeye başladım. Mutfağa geldiğimizde elimi bıraktı. İşte o an, bu büyük evin mutfağının neden bu kadar yakında olduğunu sorguladım.

Asal dolaplardan birine yöneldi. Ben ise içimdeki hararetı biraz olsun alması için su sebiline doğru yürüdüm.

"Çok az kalmış ama sanırım bize yeter."

Asal'a saçma bir cevap vermemek için doldurduğum soğuk suyu dudaklarıma götürdüm. "Yalnız makinenin nerede olduğunu ben de bilmiyorum." Arkamda açılıp kapanan dolap kapaklarıyla Asal'ın mısır patlatma makinesini aradığını anladım. Oflamasından da bulamadığını...

Suyumu bitirene kadar ona zaman verdim. Arkamı döndüğümde ellerini belinin iki yanına koymuş mutfağı izleyen bir çocuk bulmayı beklemiyordum. Gözümün önüne bir anda anaokulundayken Masal'ın sakladığı arabasını bulmaya çalıştığı zamanlar geldi. Şu anda tıpkı o anlardaki gibi bakıyordu. Nefesini dışarı üfleyerek bana doğru döndü. Bakışlarımızın buluşmasıyla şaşkınlıkla alnı kırıştı ama dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Çaresizliğim hoşuna mı gitti?"

Ne söylediğini anlamaya çalışırken neden gülümsediğimi sordu. Gülümsüyor muydum? Ellerim yanaklarıma gitti. Buzdan farksız su bile sıcaklığımı düşürememişti. "Neden çaresiz olasın ki?" diye sorduğumda makineyi bulamadığını söyledi. "Mısırı nasıl patlatacağız?"

"Çok basit," diyerek tencerelerin olduğu yere doğru ilerledim ve aralarından bir tanesini aldım. "Anneannem hiç makine kullanmazdı," deyip tencereyi ocağın üzerine koydum. Asal'ın beni pür dikkat izlediğini biliyordum.

"Bizim için gerekli olan şeyler; yağ..." Dolapların içinde sıvı yağı aramaya başladım. "Mısırdan vazgeçip yemek mi yapmaya karar verdin Hale?" Hafifçe gülümserken başımı hayır anlamında salladım. Neyse ki çok fazla aramama gerek kalmadan yağı bulmuştum. Tencereye bir miktar döktüm ve mısırları içine boşalttım. "Tuz," deyip tuz kavanozunu elime aldım ve birkaç tutam serptim.

"Ocağı yakar mısın?"

Tencerenin kapağını kapatırken Asal arkamdan dolanıp ocağın başına gitti. Hafifçe sallayıp yağ, mısır ve tuzun iyice karışmasına yardımcı oldum. "Ve," deyip e'leri uzatarak ocağa doğru yürüdüm. "Kas gücü," deyip tencereyi ocağın üzerine bıraktıktan sonra Asal'a döndüm. "Kasına kuvvet."

Kaşlarını çatarak gözlerini benden tencereye çeviren çocuk "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Bunu bilmemesine şaşırmamak gerekiyordu. Sonuçta o soylu bir kandı.

"Salla."

"Ne!"

"Tencereyi tut, ateşin üzerinde sağa sola salla."

Sanki küfür etmişim gibi bana bakmıştı. Tenceredeki yağın kızmaya başladığını hafif hafif çıkan çıtırtılardan anlıyordum. Uzanıp kapağın içinden mısırların halini görmeye çalıştım. "Asal sallamazsan yanarlar," deyip tencerenin kollarını tutarken "Bak, şu şekilde yapacaksın," dedim ve tencereyi var gücümle sallamaya başladım.

Başımı Asal'a çevirdiğimde gözlerinin tencerede değil de arkamda bir yerde olduğunu gördüm. Yüzündeki keyifli ifade hoşuma gitmese de bana neden öyle baktığını merak ediyordum.

"Asal, nasıl salladığıma bakman gerekiyor."

Alt dudağını ısıran çocuk bakışlarını bana çevirdi. Sanki gülmemek için kendini zor tutuyor gibi duruyordu. "Bakıyorum zaten," dediğinde kaşlarımı hafifçe çattım. "Nasıl bakıyorsun, gözlerin arkam-"

"Tencereden çok popon sallanıyor Hale."

Cümlemi yarıda kesmesi sorun değildi de, kestiği cümle daha soğumamış bedenimi tekrar ateşe vermişti, üstelik bu sefer gerçek anlamda. Acıyla inlememle tencereyi sesli bir şekilde ocağın üzerine bırakmam bir oldu.

Daha elimin ne halde olduğuna bakamadan bileğimi kavrayan Asal beni lavaboya doğru çekiştirdi. Birkaç saniye içinde yanan yer, soğuk suyla buluştu. Refleks olarak elimi geri çekmeye çalıştım ama Asal daha sıkı kavrayıp suyun altında tuttu. Parmaklarımın üzerine çıkıp yanan yeri görmeye çalıştım.

O sırada iç çekme sesi mutfakta yankılandı. Sorun şu ki bu ses benden gelmemişti. Başımı Asal'a doğru çevirdim. Yüzündeki acı çeken ifade dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Ufak bir yanık, hem de kendi teninde hissetmediği ufacık bir yanık için bu acı büyük değil miydi?

"Asal," dediğimde "Hı?" diye cevap verdi. "Korkma, yaşayacağım." Bakışlarını birkaç seferde bana çeviren çocuk ne söylediğimi anlayınca ifadesizliğine büründü. "Dikkatli olsana kızım ya!" diyerek suyu kapattıktan sonra bileğimi bıraktı. Birkaç kâğıt havlu koparırkenki fevri tavrı gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

"Evde yanık kremi olacaktı." Burnuma gelen koku ve çıtırdayan seslerle panikle arkamı döndüm. "Ama eve fayda edeceğini sanmıyorum," deyip koşar adım ocağa yöneldim. Tencerenin sapını tutmamla elimi çekmem bir oldu. Az önceki hareketim yüzünden ateşe yakın duran sapın

erimediğine şükretmem gerekiyordu.

"Bırak," diyerek yanıma gelen Asal'ın elindeki bez, zekâsına bir kez daha hayran kalmama neden oldu. Dikkatli bir şekilde tencereyi ocağın üzerine oturtmadan önce gösterdiğim gibi birkaç kez salladı. Ben beni izlemediğini düşünürken o izlemişti.

"Gidip kremi bulacağım. Bir şeye dokunma." Sinirlenmişti ama kendimi yakmamdan dolayı mı yoksa onunla dalga geçmemden dolayı mı çözemiyordum. Her iki koşulu da düşününce gülümsememe engel olamıyordum. Kâğıt havluları çekip yanığın ne derece olduğuna baktım. Aslında abartılacak bir kızarıklığı yoktu ama sanırım Asal yap dediğim şeyi yapmadığı için kendini suçlu hissediyordu.

"Yanık kremi bulamadım ama," diyerek mutfağa giren Asal, prospektüs olduğunu düşündüğüm kağıda göz gezdirerek yürüyordu. "Pişik kremi buldum," deyip başını kâğıttan kaldırdı. "Sanırım Güneş'in."

Ufak bir kahkaha atıp dudaklarımı devamının gelmemesi için birbirine bastırdım. "Pişik kremimi mi süreceğim Asal?" Kâğıdı tezgâha koyup kutunun içinden merhemi çıkarttı. "En azından kızarıklığını alır," dediğinde kıkırdamaya başladım. "Saçmalama," dediğimde gözlerini kısarak üzerime doğru yürüdü. O sırada tek tük mısırlar kapağa çarpmaya başladı. Gözleri tencereye kaydı ve üzerime gelmeyi bırakıp ocağın başına gitti. Tencereyi birkaç sefer salladıktan sonra tekrar yerine bıraktı ve bana doğru gelmeye devam etti. Bir yandan da merhemi parmağının ucuna sürdü.

"Asal gerçekten gerek yok. Acımıyor-"

Söylediklerimi umursamadı. Bileğimi kavradığı gibi yanık tarafı kendine çevirdi ve kuş tüyünden farksız dokunuşlarla kremi sürmeye başladı. Sanki hayatındaki

en önemli işi yapıyormuş gibi ciddiydi ve bu onu bir kat daha sevmeme neden olmuştu. Ona baktığımı fark ettiğinde bakışlarını bana çevirdi. O kadar yakındık ki göz bebeklerinin içinde kendimi görebiliyordum. Bu zamana kadar birçok kez bu kadar yakın olmuştuk ama şu anda hissettiklerim bambaşkaydı. Sanırım bunda film başlamadan önce yaşadıklarımın etkisi büyüktü.

"Şimdi nasıl?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Asal'ın keyifli bir ifadeyle dudaklarının kenarının kıvrılmasıyla dehşetle gözlerimi açtım. Aklımdan geçenleri dile mi vurmuştum ben? "Güzel," diyerek bileğimi bırakan çocuk elimdeki peçeteleri alıp parmağını sildi. "Pişik kreminin işe yarayacağını biliyordum."

Peçeteyi top haline getirip çöpe fırlattı. Tam isabet olduğunu görmek duruşunu dikleştirmesine neden oldu.

"Şimdi yanan diğer şeylerle ilgilenelim. Sonra da aşağıda patlamaya hazır olan ikiliyle..."

* * *

Sanayide araba toparlamak bile bu mutfağı toparlamaktan kolaydı ama neyse ki saatler sonunda başarmıştım. Daha ilk saniyeden de şefin kıymetini dağlara yazacak kıvama gelmiştim. Yaşlıydı, aksiydi ama en azından acıma duygusu vardı. Baktı gördü beceremiyorum, git köşede oyna der gibi bana bir şeyler ayıklattırırdı. En kötü depoya gönderir, malzeme taşıtırdı. Hiç olmadı "Hadi evine" der popoma tepik atardı. En azından hepsi farklı bir aktiviteydi.

Ya bu Korhan denen, hastalık derecesindeki titiz mahlûkata ne demeliydi? Bir işi birkaç kez tekrarlamadan bittiğine inanmıyordu. İliğimi, ömrümü kuruttu yine

de sildiğim yerlerin kurumasına izin vermedi. Bir yer, üç kere silinir miydi?

Hayır, adam babasının aksine zaten temiz çalışıyordu. Hatta fazla temiz. Seri katil olsa kimse onu takip edemezdi. Öylesine ince işçilik... O ardı ardına yaktığı sigaraların külleri uzun ince bir yol olurdu da, yine de Korhan istemeden düşmezdi. Peki, "Her yer pis, her yer tozlu" modundaki annelere özenmesindeki amaç neydi?

"Aaaahhhh!"

Sinirin bir tonuna bürünmüş sesi duyduğum an donakaldım. Neyse ki hâlâ kendimde olduğum için son anda kucağımdan düşmek üzere olan tatlı tabağını yakalamıştım. O kadar yorgunluğun üzerine tatlı iyi gider diye düşünmüştüm ama şu anda pek de iyi hissetmiyordum. Nefes alamıyor gibiydim. Ağzıma attığım lokma büyümüş, sanki beni boğmaya niyetlenmişti. Güçlükle çiğneyip enfes tadı olan tatlıyı, tatsız bir şekilde mideme gönderdim.

"Nerede bu tatlı!"

Gözlerim kucağımda duran tabağa kaydı. Midemde oluşu sanırım istediği cevap değildi. Hangi akla hizmet gerginliğimi geçirsin diye bu tatlıyı seçmiştim ki?

"Lanet olsun! Lanet olsun!"

Bağırışına, masaya sesli bir şekilde vurması eşlik edince olduğum yerde sıçradım. Az kalsın bu sefer tabağı düşürüp kırıyordum. Reflekslerime teşekkür ederken gerginliği geçsin diye kalan parçayı ona verip vermemeyi düşündüm.

Korhan, anlamadığım bir aksanla söylenerek mutfakta dolaşmaya başladı. Bu adam kesinlikle kaçıktı. Bu kadar sinirlenecek ne vardı? Altı üstü bir tatlı... Yine yapardı ne olacak ki...

Dolap kapakları sesli bir şekilde açılıp kapandı. Sanırım hâlâ tatlıyı arıyordu. Belli ki birkaç kez dolapları kontrol etmeden orada olmadığına inanmayacaktı. Manyak işte! Yaptığı şeylere kendinden ne katıyorsa artık, onlara bir şey olduğu an çocuğuna bir şey olmuş gibi davranıyordu. Yenmek için yapılan tatlının utanmasa turşusunu kuracaktı. Ah... Düşündüm de bu tatlının üzerine bir salatalık turşusu olsa, tuzlu tuzlu...

"Bahar neredesin!"

Adım, beynimdeki tüm düşünceleri kışkışladı. Beni arıyordu. Arayan belasını da bulurdu, mevlasını da... Sanırım bu olayda bela benim için söylenmişti. Belki de onun için... Pusuya yattım. Öfkesini belli eden adım sesleri sayesinde nerede olduğunu az çok tahmin ediyordum. Tehlike geçene kadar buzdolabı ve duvar arasındaki yerimden çıkmamaya karar verdim.

Korhan'ın sövdüğünü düşündüğüm cümleleri eşliğinde parmağımla tabaktaki sosu sıyırdım. Ağzıma götürdüğüm an istemsizce gözlerim kapandı. Altı saattir uğraşmasının hakkını vermişti. Bir tatlının tabağı süsleyen sosu bile bu kadar mı lezzetli olurdu. Bu adam, bu işte gerçekten bir numaraydı.

"Sen!"

Parmağım dudaklarımın arasında kalakaldım. Yakalanmıştım ve üzerimdeki bakışlar hiç de hayra alamet değildi. Bir çeşit kıyamet habercisi olmalıydı. En yakıcısından...

"Sakın bana kucağındaki tabağın benim altı saattir uğraştığım şey olduğunu söyleme. SAKIN!"

Bakışlarımı sanki orada olduğunu bilmiyormuşum gibi kucağımdaki tabağa kaydırdım. Sesli bir şekilde yutkunurken parmağımı ağzımdan çektim.

"Tamam. Söylemem."

Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez, Korhan yumruklarını sıkarak kükrercesine bağırdı. Ses, büyük mutfağın boşluğundan kaynaklı mı emin olamadığım bir hızla yankılandı. Neredeyse kapılar titreyecekti. Tavanda avize olsa kesin şangur şungur sallanmıştı.

Geriye doğru kaydım ve duvara tamamen yapıştım. Kapana sıkışmış gibiydim. O geniş omuzlarla bu daracık alana girebilir miydi? Bu sinirle fare deliğine bile girmiş olsam girer beni çıkarırdı. Allah'ım... Sığınak gibi hissettiğim yerin, bana mezar olmasını sağlayacak tatlıyı eski haliyle tabağa koyacak bir yol göster ya Rabbi!

"Sana mutfağı temizlemeni söylerken, o tabaktan bahsetmiyordum. Alt tarafı beş dakika yanından ayrıldım ya! Beş dakika! Beş! O koca tatlıyı beş dakikada nasıl yiyebildin sen?"

Sanki çok katlı düğün pastasından bahsediyordu. Alt tarafı süslü bir tabağa konan insanlık için büyük, benim için küçük bir tatlı dilimiydi. Çok zor olmamıştı.

Korhan alev alev yanan ruhuna benzin atmışım gibi bir anda daha da parlak bir hal aldı. "Çok zor olmadı mı?" Hay ekşi lolipop, sesli mi düşünmüştüm ben!

"Çık oradan!"

Yemeğe âşık biri olabilirdim ama aklımı peynir ekmekle yiyecek kadar da-

"Hemen çık oradan Bahar!" Pışık hareketi yapsam, yediğim tatlıyı çıkarma hızımı ne kadar arttırırdı? Peki, omuz silksem?

"Ya oradan kendi rızanla çıkarsın ya da ben seni zorla çıkartırım."

"Aslında teknik olarak, şu anda çıkmam da kendi rızamla olmu-"

"Çık oradan artık!"

Cümlemi bıçak gibi kesen sesin sahibi, biraz daha diretirsem beni ince ince doğrayacaktı. Hem de bunu ustaca yapabildiğine birkaç saattir yakından şahit oluyordum. Kısa bir an aklıma Cem Bey'e sığınmak geldi. Sonuçta buranın yöneticisi oydu. Eminim Korhan onun karşısında süt dökmüş kedi gibi olurdu. Sonuçta yeni girdiği işten kovulmayı kimse istemezdi. Böyle bir babalık yapar mıydı bana?

Hiç sanmıyorum.

Yaptıklarının bedelini her zamanki gibi sen öde ki Bahar Ak, borçlu kalma. Yavaşça ayağa kalktım. Üzerime atlayacak gibi duran adam minicik de olsa gevşemiş gibiydi. Öne doğru adım atmaya yeltendim. Dışarı çıkmadan önce pazarlık yapsam hiç fena olmazdı.

"Bak, elimdeki tabağı, midemdeki tatlıyı kullanmaktan çekinmem. Sakın bana dokunma."

Burnundan derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. Ne zaman geri açacağını bilsem, bu ânı değerlendirip kaçardım ama kahretsin ki adım atmama kalmadan garip bir maviliğe sahip gözlerini, kapaklarının arkasından çıkardı.

"Hadi tabağı anladım da... Tatlıyı nasıl kullanacaksın?"

"Kusarım."

Hiç düşünmeden verdiğim cevabın onu iğrendirmesini beklerken o sadece gözlerini devirmekle yetindi. Arkasını dönüp tezgâha doğru yürüdü. Kısa bir an durum değerlendirmesi yapıp kaçabileceğim noktaları hesapladım. Kahretsin arka kapı çok uzaktı ve benim koca popom ivmeye meydan okuyacak kadar büyüktü. Depolardan dışarı çıkış yoktu. O tarafı seçtiğim an, sa-

dece cesedim birkaç saat daha kokmazdı. Ön kapı için de tezgâhın önünden geçmem gerekiyordu. Yani ne kadar sallarsan salla dona düşen son damla gibi, her türlü enselenirdim.

"Unu getir."

Yanlış mı duymuştum yoksa o benden gerçekten un istemek gibi bir gaflette mi bulunmuştu? Başımı buzdolabının yanından tezgâhların olduğu kısma doğru uzattım. Yine sigarasını dudaklarının arasına kıstıran adam, geniş bir kabı bana doğru tuttu. Barış kâsesi mi uzatıyordu o bana?

"Bakalım yapılışı, yemen kadar kolay olacak mı?"

Bu seferkini doğru duymamak için bir saat hiçbir şey yememeyi göze alabilirdim. Yemek harika bir şeydi ama o yemeği hazırlamak... Hem de buradaki çalışanların hareketlerini gördükten sonra... İşkence!

"Oradaki önlüklerden birini giy, eline de eldiven tak. O saçlarını da topla, tatlının içinde onlardan birini görmek istemiyorum. Sonra da unu getir."

Vücudum emirlere itaat ederken, beynim bu olaydan kaçmak için bir şeyler uydurmaya çalışıyordu. *'Tatlıyı haram zıkkım mı ettin vicdansız, karnım ağrıyor,'* desem, hem ona hem emeğine laf ettim diye beni getirdiğim una gömerdi. *'Una alerjim var desem,'* yemezdi. Sakar rolü yapıp unu etrafa saçsam, mutfağı dilimle temizleme gibi bir tecrübem olabilirdi. En iyisi kaderime razı olmaktı.

Önlüğü giydim. Saçlarımı topladıktan sonra bonemsi şeyi taktım. Ellerimi yıkadıktan sonra eldivenleri giydim. Ameliyata hazırlanan doktor edasında yürürken çabuk olmamı emreden ses, peşine köpek takılmış halde koşturmama neden oldu. Un kavanozunu dolaptan çıkarır-

ken "Onu değil, yeni bir un paketi aç," dedi. Elimdeki ağzına kadar dolu kavanoza baktım. Belli ki daha yeni doldurulmuştu. "Bu da yeni," dediğimde nereden bildiğimi sordu. "Sen mi doldurdun? Ya da doldurulurken yanında mıydın?"

Başımı hayır anlamında sallayınca "Git yeni bir paket aç," dedi. İçimden birkaç küfür mırıldanarak boş bir kavanoz aldım. Tam kuru depoya doğru ilerliyordum ki, "Unu gözümün önünde doldur," cümlesi tepemin tasını, tas kebabı yapmak üzereydi. Emirleri can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı ama onun da istediği buydu. Zorlandığımı görerek aklı sıra, bir daha yaptıklarına dokunmamam gerektiğini söyleyecekti. Bahar yer miydi bu numaraları be? Çok aç olursa yiyebilirdi ama şu anda tıka basa dolu bir mideye sahipti. Yani Korhan Bey, size istediğinizi vermeyeceğim!

Yapmacık bir gülümsemeyle "Emredersiniz," dedim ve depoya doğru yürümeye devam ettim. Otuz kiloluk un paketlerinden birini kucakladım. Eve giderken bel fıtığı numaralarından birine rastlamak için dua eder haldeydim. Ağır ağır mutfağa döndüm. Taşımak neyse de, bunu o kavanoza nasıl boşaltacaktım ben?

"Nerede kaldın?"

Sanki neden yavaş geldiğimi görmemişti. Cevap vermemek için yanağımı dişledim. "Çabuk ol biraz. Müşteriler bekliyor." Sanırım daha fazla dayanamayacaktım. "Onu diğer çalışanları kovmadan önce düşünecektin."

"Ayağımın altında fazla insan dolaşmasını sevmem dediğimi hatırlıyorum."

"Ben de bu kulübün yoğunluğundan bahsettiğimi hatırlıyorum. Üzgünüm ama iki kişi, dışarıdaki müşterilerin yarısına bile yetişemeyiz."

"Az laf çok iş diye bir şey duydun mu? Susup ellerini çalıştırırsan en azından yarısına yetişirsin."

Yarısına yetişirsin mi dedi o? Ben mi? "Hadi o unu, kavanoza doldur. Daha sonra kalan paketin ağzını hava almayacak gibi kapatıp depoya götür. Sonra da kavanozu al, yanıma gel. Bunları beş dakika içinde yapacaksın, yoksa aynısını beş dakikada tamamlayana kadar tekrarlarsın."

Psikopat! Ciddi anlamda bu adam babasını özlemle aratacak kadar sorunluydu. Kolundaki pahalı olduğunu düşündüğüm saate bakan Korhan "Ve süren başladı," dedi.

Birkaç saniye ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım. Aklıma mutfağın temizliğini tekrar tekrar yaptırdığı geldi. Sanırım bu adamın gerçekten tekrarlama takıntısı vardı. Cezaları bile replay tuşundan oluşuyordu. Otuz kiloluk unu birkaç sefer taşırsam, yeni oluşan fıtığım kesin atardı. Hızlı olmak zorundaydım. Hızlı ve temiz.

Un paketini açmaya çalıştım. Başaramayınca koşar adım gittim ve makaslardan birini aldım. Düzgün bir şekilde kestikten sonra kavanozu yere koydum. Kınayan sesi umursamadan un paketini kucakladım ve kavanoza doğru dökmeye başladım. Sanırım ağzını fazla açmıştım ya da acele edeyim derken kucağımdaki ağırlığı kontrol altında tutamıyordum. Çünkü kavanoz hariç her yeri un yapmıştım. Allah'ım...

Bu iş bittikten sonra tekrar tekrar sileceğim yerlere acınası bir halde bakarken kavanozu doldurdum. Paketin ağzını sıkıca rulo yaptım ve poşetin içine koydum. Ağzını sıkıca bağladıktan sonra içindeki havayı boşalttım. Kucakladığım gibi depoya doğru koştum. Paketi

yerine koyduğum gibi gerisin geri mutfağa döndüm. Yoldayken de, döktüğüm unları peşimden sürüklediğimi görmüş oldum ama şu an onları düşünemezdim. Resmen zamanla yarışıyordum.

Yerdeki kavanozu kucakladığım gibi Korhan'ın yanına gittim. Nefes nefese kavanozu tezgâha koydum. Sanırım biraz sert bırakmıştım. Çünkü camın metalle birleşmesinin çıkardığı ses, birkaç kere yankılandı. Beklentiyle Korhan'a baktım. O ise rahat hareketlerle kolundaki saati kontrol etti. Yüzünün aldığı şekle sevinsem mi üzülsem mi karar veremezken "Beş dakika" dedi. Derin bir nefes alıyordum ki "Otuz saniye" diye ekledi.

Aldığım nefes resmen boğazıma kaçtı. Öksürerek "Şaka," dedim. O ise sadece saati bana döndürmekle yetindi. Resmen saatinde kronometre vardı ve tam da söylediği zamanı gösteriyordu. Allah kahretsin! Bu demek oluyor ki...

"Tekrarla."

Bu bir kâbus olmalıydı. Resmen yediğim tatlı yüzünden ağırlık çökmüş, uyumuş, o da midem de hararet yapmış, bana kâbuslar göstermeye başlamıştı. En azından öyle olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı. Ne olur öyle olsundu!

"Süren başladı."

Bu sefer ciddiyetini sorgulayacak vaktim yoktu. Yarın yokmuş gibi koştum. Depoya bıraktığım unu kucaklayıp geri döndüm. Tam sıkı sıkıya bağladığım poşeti açmaya çalışıyordum ki "Yeni bir paket aç," dedi. 'Şaka mı yapıyorsun?' der gibi baktım. "Müsrif misin ya?"

Tek kaşını kaldırırken saati işaret etti. Gerçekten de bunu tartışacak zamanım yoktu. Gerisin geri koştum. Koşarken de küfretmeyi ihmal etmedim. Yeni bir pake-

ti kucaklayıp mutfağa döndüm. O kadar hırslanmıştım ki paketi kesmekle uğraşmadım. Parçalarcasına yırttım. Bu hareketimle yer gök, üstüm başım un oldu.

"Bana müsrif olmaktan bahsedene bakın hele..."

Cevap vermek yerine söylenmeyi tercih ederek unu kavanoza boşalttım ve yeni bir poşetin içine kalan unu koyup depoya götürdüm. Tekrar geri döndüm ve kavanozu geçen seferden daha sert bir şekilde tezgâha bıraktım.

Korhan bu sitemli hareketimi umursamadan saatine baktı. Alt dudağı öne doğru uzadı. Kirli sakallarını kaşırken "Yedi dakika," dedi ve acır gibi bana baktı.

"Tekrarla."

Gözlerimi kıstım. Bu neyin kiniydi? Alt tarafı bir tatlı yemiştim. Yemez olaydım. "Ve süren başladı." Son kez ters bir şekilde Korhan'a baktım. Anlayan için öyle şeyler barındırıyordu ki bakışlarım... Her şeyi depar ata ata tekrarladım. Artık koşmaktan bacaklarım, ağır taşımaktan belim, sövmekten nefesim tükenmişti. Artık mutfağın her yeri un içindeydi. Kavanozu tezgâha bıraktım. Korhan kronometreyi durdurdu. "Hiç fena değil," dedikten sonra saatini bana doğru çevirdi. "Beş dakika, on saniye."

"Senin saatin bozuk." Nefes nefeseydim. Elimin tersiyle saatini ittim. "Sakın bana tekrarla deme."

"Anlaşmamız böyle değil Bahar."

"Umurumda değil. Ya tatlıyı yapmaya başlayalım ya da istifamı resmi halde Cem Bey'e sunarım."

Meydan okumamı ukala bir tebessümle karşıladı. Âşık olduğu sigaralarından birini dudaklarının arasına kıstırıp yaktı. Ciğerlerine doldurduğu derin bir nefesten sonra, sigarasını kül tablasına koydu.

"Tekrarla."

❁ ❁ ❁

Korku tadındaki bir film, kafamdaki düşünceleri sağa sola gizlese de, bittiği an hepsi aynı yerini aldı. Bileğimden daha çok sızlayan kalp ağrım tekrar kendini hatırlattı. Enes'in dengesiz tavırlarını barındıran gece, ortamın karanlığından faydalanıp zihnimin içinde dans etmeye başladı. Sanırım bu adamı anlamak için bir kılavuza ihtiyacım vardı ama sanmıyorum ki onu daha önce biri anlamış olsun.

"Kışt kışt cinler kışt kışt, yallah cinler yallah!"

Emre'nin korkusuna kendi çapında uydurduğu kapan, takdire şayandı. Sanki kedi köpek kovalıyor, çocuğa bak! "Ee, sıradaki filmimiz ne?" Bakışlarımı Asal'a çevirdim. İlk dikkatimi çeken Hale'yle dip dibe oturuşlarıydı. İkisinin yapışık bacaklarının üzerinde duran mısır kâsesi, bu yakınlıklarına kılıf uydurmak içindi ama yemezlerdi gülüw!

Şu anda korkudan tir tir titremesi gereken Bal Surat'ın yüzündeki mutluluk, projeksiyonun yansıyan hafif ışığından bile belli olacak kadar belirgindi. Resmen korku filmini romantik filme dönüştürmüşlerdi. Asal'ın ne yapmaya çalıştığını anlamadığım için, Hale'nin mutluluğuna ortak olamıyordum. Bu çocuk, sabah Bahar'la takılıp akşam hiçbir şey olmamış gibi Hale'yle nasıl vakit geçirebiliyordu? Hadi ikisini de kardeşi gibi görüyor diyelim, mahrem mesafeden haberi var mıydı? Sanırım erkeklerin hepsi dengesizdi ama bayrak taşıma görevi mutlaka Enes Sert'e ait olmalıydı.

"Masal... Asal..."

Gözlerim, yukarıdaki ışığı arsızca sızdıran ve karanlık ortamımızın bir bölümünü loşlaştıran merdiven boşluğuna kaydı. Duyduğum adım seslerinin topuklu tınısı, annemin aşağı indiğini gösteriyordu. Kısa bir an sonra, birkaç saniye kör olmamıza neden olan ışıklar yandı. Homurtular yükseldi. Annem bizi gördüğü için rahatlamış gibi duruyordu.

"Aa Emre, hoş geldin oğlum. Haleciğim, sen de hoş geldin canım."

Yayıldığı yerden olabildiğince hızlı bir şekilde toparlanan Emre "Hoş bulduk Elif teyze," dedi. Hale ise ne zaman kalktığını bilmediğim koltuktan uzaklaşıp annemin yanına gitti. Bu sefer basılmaya bir adım kala, geri adım atıp ânı kurtarmıştı.

"Nasılsın teyze," diyerek anneme sarılan Bal Surat'ın kısıtlı hareketleri, telaşını gözler önüne seriyordu. Annem de bu halini fark etmiş olacak ki bana doğru kısa bir bakış attı. Ben de ne olduğunu bilmediğimi söyler gibi omuz silktim.

"İyiyim güzelim, toplantılar biraz uzadı. Geç kaldım. Bir şeyler yediniz-" derken gözleri pizza kutularıyla dağılmış sehpanın üzerinde dolaştı. "Yemiş gibi duruyorsunuz. O zaman ben amcanla bana bir şeyler hazırlayayım."

Hale annemden ayrılıp sanki orada olduklarını bilmiyormuş gibi sehpanın üzerinde gözlerini dolaştırdı.

"Yine de bize katılmak isteyen var mı?"

Bakışlarımı oturan iki yakışıklıda dolaştırdım. Yediği iki büyük pizza ve koca bir kova mısıra rağmen gözleri parlayan Emre'ye "Yemekte semer varmış canım, seversin," dedim ve bana soktuğu lafı ona iade etmenin zevkiyle gülümsedim. Canlılığını giz-

leyecek kadar gözlerini kısan çocuğa öpücük attıktan sonra anneme döndüm.

"Hiçbirimizin bir şey yiyebilecek halde olduğunu sanmıyorum anne."

"Tamam o zaman, size iyi eğlenceler."

Anneme uzaktan öpücük demeti gönderdim. Aynı şekilde karşılık veren annem gülümseyerek merdivenleri tırmanmaya başladı. Hale, annem gözden kaybolana kadar yerinden kıpırdamadı. "Ee, şimdi ne yapıyoruz, hangi film düşündünüz mü?" Asal koltuğa daha çok yayılırken kumandayla filmlerin arasında gezmeye başladı. Emre de eski konumunu alıp rahatladı. Hale çekingen adımlarla ikizimin yanına oturdu ama bu sefer araya mesafe koymayı tercih etti.

"Bir korku daha patlatalım mı?"

Asal'ın sorduğu soruya, Bal Surat keyifli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Konu korku filmi olunca tir tir titreyen kız, utanmasa korku filmini kendi çekmeyi teklif edecekti. Ey aşk, sen nelere kadirsin!

"Yok ya, müzikal gibi bir şey izleyelim." Bakışlarım anında Emre'ye çevrildi. Aklımda müzik yarışması ve onun uğruna yaptıklarım dolanmaya başladı. Vakit kaybediyormuşuz gibi hissettim. Diğer grupların nasıl olduğunu bilmesek de, Enesler müzik işinde bayâ iyilerdi. Özellikle de Deniz'in besteleri onlara bambaşka bir hava katıyordu. Benim uyuz platoniğimin sesine diyecek lafım da yoktu. Tamam, bizimkiler de kendi çapında işlerinde çok iyiydi ama o yarışmayı kazanabilmeleri için çok çalışmaları gerekiyordu. Daha söyleyecekleri şarkı bile belli değildi ve yarışmaya çok az zaman kalmıştı.

"Müzikal izlemek yerine, müzik yapalım."

Kendi aralarında fısıldaşan grup bana döndü. Yüzlerindeki ifade, benden böyle bir teklif gelmesini beklemediklerini gösteriyordu. Ellerimi birbirine çırparak "Hadi bakalım beyler bayanlar," dedim ve ayağa kalktım. "Yarışmaya çok az kaldı ve bizim önümüzde çok uzun bir yol var. Daha şarkımız bile belli değil, millet almış başını gitmiş."

"Nereden biliyorsun?"

Asal'ın imalı bakışlarının ardından gelen soru, zurnanın zırt dediği yerdi. Dün geceyi açıklamam, hem kendi sağlığımı hem Hale'nin sağlığını hem de yarışmanın sağlığını tehlikeye sokardı. Bir şey uydurmam gerekiyordu ama ne?

"Sonuçta yarışmaya az zaman kaldı ve biz çok geç katıldık. Eminim ki diğer gruplar tekrara geçmişlerdir."

Beni zor durumdan kurtaran Bal Surat'a minnet dolu bir bakış attım. O da 'rica ederim' der gibi gülümsedi. Asal ve Emre anlam veremediğim bir şekilde bakışlarını birbirlerine kilitlemişlerdi. Sanırım söylediklerimizin doğruluk payını, konuşmadan birbirleriyle tartıyorlardı.

Tekrar dikkatleri üzerime çekmek için ellerimi birbirine çarptım ve bakışların üzerime toplandığına emin olduktan sonra "Hadi stüdyoya gidelim," dedim.

Yürümeye başladığımda arkamda kalanların ayağa kalktığını duyabiliyordum. "Sen neden topallıyorsun?" Asal'ın sorusuyla olduğum yere çakıldım. Bileğim dünkü kadar ağrımasa da hâlâ sızlıyordu. Yürüyüş iç güveysinden halliceydi ama belli ki ikizim fazla dikkatliydi.

"Burktum ya, önemli bir şey yok."

Ya da bana düşündüğümden daha fazla önem veriyor olabilir miydi? Önümde eğilip ayağımı kendine doğru çekti ve panduf terliğimi çıkarıp bileğimi incelemeye başladı. Onun bu dikkati, benim de bakışlarımı bileğime çevirmeme neden oldu. Şişliği inmiş olsa da, morluğu beyaz tenime renk katmak için var gibiydi. O derece büyük...

Parmaklarını hafif hafif morluğun üzerinde gezdirirken "Dokunurken acıyor mu?" diye sordu. Hafif bir sızı vardı ama bunu Asal'ın bilmesine gerek yoktu. Damağımı şaklatırken başını kaldırıp bana baktı. "Doktora gittin mi?"

Yemin ederim biraz daha benimle ilgilenirse gözlerim dolabilirdi. Ona ne kadar sinirli olursam olayım, şu hareketleri yüreğimi ona karşı pamuk gibi yapıyordu. Başımı evet anlamında salladım. Yavaşça terliğimi geri giydirdi. O kadar nazik davranıyordu ki, ikizimin içine filmdeki üç harflilerden birinin girip girmediğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Kremlerini aksatma ve çok fazla üstüne basma."

Ah Asal, ah... Dün o ayağın üzerinde neler yaptığımı bir bilsen... Başımı onaylarcasına sallarken beklemediğim bir anda beni kucağına aldı. İçine ne girdiyse ömrünün sonuna kadar orada kalmalıydı.

Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan, beş karış açık ağzımda ikizime baktım. O ise ona bakmamı umursamamış gibi "Önce hangi şarkıyla katılacağımıza karar verelim," dedi diğerlerine bakarak. Stüdyoya doğru ilerlerken Hale'yle göz göze geldik. Şarkıya karar vermek, onun sesine gidecek bir şeyler bulmak demekti. Bu da onu germiş gibi duruyordu. Rahatlaması için gülümsemeye çalıştım. Aldığım

karşılıksa sadece minicik bir tebessümdü. Gerçekten gergindi.

"Sizce yabancı bir şarkıyla mı katılmalıyız, yoksa Türkçe mi?"

Emre'nin sorusuna cevap vermeden önce beni koltuğa oturtan ikizim, Bal Surat'a döndü. "Hangisinde kendini daha rahat hissedersin?" Hale kısa bir an düşündü. O sırada Deniz'le şarkı söylediğini hatırladım. Yanlarında olmasam da Enes'in odasından gayet net duyulan parçaların hepsi Türkçeydi ve Hale hiç tanımadığı birinin yanında rahat olabilmişti. O zaman yarışmadaki kalabalığın önünde de Türkçe bir şarkıyla rahat olabilirdi.

"Bence Türkçe bir şarkıyla katılın."

Tekrar bakışlar üzerime toplandı. Asal her zamanki gibi sorgular bir ifadeyle bakıyordu. "Sonuçta herkes yabancı müzik sevmez," diyerek söylediğime bir neden buldum. Şimdi üzerimdeki bakışlar mantıklı bir hal almıştı.

"Peki, slow mu hareketli mi?" Emre ve sorularına cevap vermekten bir hal olmuştum. Buna da onlar karar versin, diye düşünerek omuz silktim ve arkama yaslandım. Bu sefer bakışlar Hale'nin üzerine çevrildi. Zaten gergin olan Bal Surat, iyice gerilmiş gibi duruyordu.

"Siz karar verin."

Topu iki yakışıklıya atan Hale, yanıma oturdu. Gönlünden ne geçtiğini sorduğumda fısıltıyla "Heyecandan bir gönlüm olduğunu bile unuttum," diye cevap verdi. Asal yeni kestiği sakallarının üzerinde ellerini dolaştırırken "Hale'nin sesi yavaş parçalara daha uygun ama kalabalığı da hareketli parçalar coşturur," dedi. Daha çok sesli düşünüyor gibiydi.

"İki ucu boklu değnek diyorsun yani bro?"

Bıyık altından gülümseyen Asal, bakışlarını Bal Surat'a çevirdi. Hale anında buna tepki verip duruşunu dikleştirdi. Bir süre bakışan çiftin aklından neler geçtiğini anlamıyordum. Ortam fırtınadan önceki sessizliğe büründü. Emre'yle birbirimize baktık. O da benim gibi hiçbir şey anlamamıştı.

Daha sonra ikimizin de bakışları Asal ve Hale'nin üzerine kaydı. Yüzlerindeki tebessüm, hâlâ konumuzun yarışma olup olmadığını düşündürdü. Elimi ardı ardına şıklatarak, romantik anlarını bölerken "O zaman ne yapıyoruz?" diye sordum.

Asal konudan koptuğunu fark edince "Ee," demeye başladı. Telaşlı küçük bir çocuk gibi ne yapacağını şaşırmış duruyordu.

"Biz başlayalım, hangisi olacağına karar veririz ya."

* * *

Bir gün içinde dört mevsimi yaşamış gibiydim. Önce Masal'ın imtihanıyla güz yaprakları ruhuma doğru döküldü. Daha sonra o yaprakları Asal rüzgârları savurup kışa döndürdü. Tam donmak üzereyken, içimdeki kışı bahar gibi çiçek açtıran kişi o sert rüzgârlardı ama bu sefer tatlı bir meltem esintisi yaratıyordu yüreğimde. Tıpkı bir yaz günü gibi...

Masal'ın dengesizliklerine alışıktım ama Asal... İlk kez bana karşı böyleydi. Aramıza koyduğu uçurumun etrafına dizdiği yüksek kardeşlik surlarına attığı darbe sanki gönül kalemi fethetmek içindi. Kendini Kaf Dağı'nda gören adam, beni o dağın zirvesine çıkarmıştı ve eşsiz manzarayı o muhteşem sıcaklığıyla izletmişti. O kadar mutluydum ki...

"Evet, şarkı düşündünüz mü beyler bayanlar, merdivenden hunharca kayanlar?"

"Hale?"

Adımın döküldüğü dudaklar beni gerçekliğe döndürdü. "Efendim," diyerek Asal'a doğru baktım. Yüzündeki çarpık tebessüme eşlik eden şaşkın bakışlar, kafamı karıştırıyordu. Onu şaşırtırken keyiflendirecek ne kaçırmış olabilirdim ki?

"Ne gülüyorsun kız?"

Emre söyleyene kadar gülümsediğimin zerre kadar farkında değildim. Gayriihtiyarî parmaklarım dudaklarıma gitti. Sanki dudaklarımın kenarının kıvrıklığını sadece dokunarak anlayabilirmişim gibi, parmak uçlarım üzerlerinde dolaştı. Gerçekten gülümsüyordum ve Asal böyle bakmaya devam ederse bir yandan da kızaracaktım.

"Söyleyeceğin şarkıyı mı buldun yoksa?"

Asal'ı düşünmekten şarkıya fırsat mı kalmıştı! Başımı hayır anlamında salladım. O sırada hoparlörlerden birkaç tıklama sesi duyuldu. Arkamı döndüğümde Masal'ın mikrofona vurduğunu gördüm. Onu ilk kez müziğe karşı bu kadar ilgili görüyordum.

"Sen yağmuru çok seven küçücük şey,
Ben kendine geç kalan bir kadın."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, dudaklarım onları yalnız bırakmak istemiyormuşçasına beş karış aralandı. Benim Bal Böceği'm, çıplak sesiyle şarkı mırıldanıyordu. Hem de sesinden nefret ederken... Başımı omzumun üzerinden geriye doğru çevirdim ve hislerimde yalnız olmadığımı gördüm. Asal, ikizine afallamış bir edayla bakıyordu.

Emre'yse yüzündeki keyifli gülümsemeyle çoktan ritim tutmaya başlamıştı.

"Beni sevmesen de, görmesen de hayat sürerdi yine
Ama kendimi sevmezdim şimdiki kadar"

Sanırım bu şarkı, Masal'ın sesi için yazılmıştı. Ya da ben ilk kez Masal'ın gerçek anlamda şarkı söylediğini duyuyordum. Beklemediğim bir anda Bal Böceği'nin mırıltılarıyla dans eden gitar sesi duyuldu ve Emre hem çalıp hem de şarkıyı söyleyerek Masal'ın yanına geçti. Hiç fena sayılmazlardı.

"Beni seçmesen de, yok desen de güneş doğardı yine
Ama gülmeyi bilmezdim şimdiki kadar"

Asal üzerindeki şaşkınlığı attığını, baterinin başına geçerek kanıtladı. Bizimkilerin şarkısına eşlik eden ritimleri vururken, gülümsemesini engelleyemiyordu. İşin garip yani, hepimiz gülümsüyorduk. Basit, sıradan bir parça, bizi nasıl bu kadar mutlu edebilmişti? Belki de Masal'ın eğlenceli ses tonu bunu sağlıyordu. Bu anı unutmak isteyeceklerini sanmıyordum. Masal'ın uzun bir zaman böyle şarkı söyleyeceğini de... Olabildiğince hızlı bir şekilde telefonumu elime aldım ve eğlencelerine eşlik ederek video çekmeye başladım.

"Birden geldin aklıma yakıverdin ışıkları
Hayret ettim kalbime bazen mutluluktan
Sen kalbime denk gelen küçücük şey,
Ben kendini aşk sanan bir adam.
Beni sevmesen de, görmesen de hayat sürerdi yine

Ama kendimi sevmezdim şimdiki kadar
Beni seçmesen de, yok desen de güneş doğardı yine
Ama gülmeyi bilmezdim şimdiki kadar
Birden geldin aklıma yakıverdin ışıkları
Hayret ettim kalbime bazen mutluluktan."

Masal'ın yavaşça sonlandırdığı sözlerle videoyu durdurdum ve telefonu koltuğa bırakıp çılgınlar gibi alkışlamaya başladım. Bal Böceği'ni ilk kez utanmış bir tebessümle görüyordum. Bugün gerçekten hepimiz için ilkleri barındırıyordu.

"Demek ki neymiş, kargalar da bozuk saat misaliymiş. Günde iki kez, bülbül kesilebiliyorlarmış."

Masal'ın yüzündeki mahcup gülümseme anında şeytani bir hâl aldı. Emre gür bir kahkaha atıp Masal'ı tek kolunun altına aldı ve kendine doğru çekip saçlarını karıştırdı. "Beklenmeyen hareketlerine kurban! Aferin sana Fındık Faresi."

Masal söylenerek kolunun altından kurtuldu. Sinirli bir şekilde saçlarını düzeltiyor gibi yapsa da, mutlu olduğu her halinden belliydi. Asal, ikizine hayranlıkla bakıyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Zaten söylemesine de gerek yoktu. Gözlerine bakan, içindeki sevgiyi kolaylıkla anlayabilirdi.

"Evet!" diyerek ellerini belli bir ritimle birbirine vuran Emre "Modumuz yükseldiğine göre şu şarkıyı bulalım artık. Yoksa yarışmaya Masal ve şarkısıyla katılacağız," dedi. Bana laf çarptığını anlamamak için salak olmak gerekirdi. Şu anda o kadar keyifliydim ki, hiçbir şey bunu kaçıramazdı. Kulaklarıma dolan sert vuruşlar, dikkatimi bateriye daha doğrusu Asal'a vermeme neden oldu. Bu

ritimi biliyordum ama sesimin bu şarkıya gideceğini sanmıyordum.

"Bu gereksiz ayrılıkta
Ne bir kurtaran ne de kaybeden olamadım
Bir güvensen aslında
Gece bitmeden gün doğmadan yanındayım."

Âşık olacak bir neden daha... Sesi...

"Yapma ne olursun
Gün olur devran döner unutulursun
Hâlâ susuyorsun bir adım atmıyorsun
Beni seviyorsun, bunu biliyorsun, hiç yorma."

Asal'ın sesine kendimi o kadar kaptırmıştım ki, Emre'nin ne zaman gitarıyla ona eşlik etmeye başladığını fark etmemiştim. Tıpkı şarkının sözlerinin anlamı gibi... Gözlerime bakarak söylüyordu. Bana bir mesaj mı vermeye çalışıyordu?

"Yorma, beni har vurup harman savurup durma
Beni olmadığım bir adam yerine koyma, yapma...
Derdim büyük dermanın yok hiç sorma
Farkına vardığında çok geç olacak
Geri dönülmez bir yoldayız
Bir düşünsen aslında karar vermeden
Düşmanın değil yanındayım
Yapma ne olursun
Gün olur devran döner unutulursun
Hâlâ susuyorsun bir adım atmıyorsun
Beni seviyorsun, bunu biliyorsun, hiç yorma."

İçime ıssız bir karanlık çökmüştü. Bu şarkıyı seçerek neyi amaçlamıştı? Adım atmamı mı istiyordu, adım atmasını beklemememi mi? Asal'ı anlamaya çalışmak gerçekten yorucuydu. Zaten onu sevmek yeterince zordu. Bir de dengesizlikleri... İşi iyice içinden çıkmaz bir hale sokuyordu.

Masal alkışlamaya başladı. "Çok güzel ama yarışma için biraz yavaş kalmaz mı?" Üzerimdeki belirsizlik perdesini aralayıp Bal Böceği'ne baktım. "Bence de." Masal'a katılan Emre'ye döndüm. "Bu tarz şarkılar güzel ama insanı melankoliye sürüklüyor. Yarışma bu gençler! Bizim katılacağımız parça, az önceki gibi olmalı. Hareketli, eğlenceli. Kalabalığı coşturmalı. Hatta düet de fena olmaz, bunu anlamış olduk."

Emre, Bal Böceği'ne doğru göz kırptı. Masal gözlerini kısarken "İyi, hoş da şarkı konusunda boşsun," dedi. "Bir türlü o söylediğin özelliklerdeki şarkıyı bulamıyorsun."

"Her şeyi devletten beklememek gerekiyor demek ki Masalcığım."

Masal, *'ben bilmem'* der gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ben sizin modunuzu yükseltmek için elimden geleni yaptım valla. Şarkıyı da mı ben bulayım? İstersen gitarı, bateriyi falan da ben çalayım? Ne dersin?"

Bu sefer gözlerini kısan Emre oldu. Masal'la münakaşaya girdiler ve biz Asal'la tenis maçı izler gibi bir ona, bir diğerine baktık. Bir süre onların söz dalaşını dinledikten sonra aklıma gelen şarkıyla mikrofonun önüne geçtim. Madem Asal Bey, bana şarkılarla mesaj veriyordu, en azından ben öyle düşünüyordum, karşılıksız kalmamalıydı.

"Kalp kırıyor her günün akşamı
Ve bana kalıyor boynunu bükmesi
Vardığın yerde kalbin durdu
Durmaz dar vakit
Sanki serde bir şey soldu
Ahdından hafif"

Emre her zamanki gibi, şarkıya gitarıyla eşlik etmeye başladı. Fakat Asal sadece gözlerimin içine bakıyordu. Yüzünde en ufak bir mimik kıpırdaması yoktu. Aklından geçenleri tahmin etmek zordu. Ona bakarak şarkı söylemek daha zor...

"Vardığın yerde kalbin durdu
Durmaz dar vakit
Sanki serde bir şey soldu
Ahdından hafif."

Masal'ın eline aldığı tefle, ufak ufak tuttuğu ritimler gülümsememe neden oldu. Müzik kulağı olmayan birine göre bugün beni fazlasıyla şaşırtıyordu.

"Sorma ben inim inim inliyorum
Sen sustukça geberiyorum geberiyorum
Sürç-i lisanısın inatçı kalbimin
Konuşanlara özeniyorum."

Bedenim ve ruhum bir savaşa tutuşmuştu. Gözlerim kapanmak için uğraşıyordu. Ruhumsa gördüğü kişinin yaydığı huzur için açık kalmasını istiyordu. Acaba ona mesaj vermeye çalıştığımı anlamış mıydı? Anlamış olmalıydı. Ona âşık olmamın en büyük nedeni, zekâsıydı.

"Bir dilime dolanmış bahaneler
Bahane değil onlar harabeler
Hüngür hüngür ağladım
Senin alacağın olsun
Utandı meyhaneler
Oyuna getirdin aşk
Sana da aşk olsun
Muhbirmiş kelimeler..."

Asal hiçbir tepki vermiyordu. Gözlerim acımaya başlamıştı. Bu hissi biliyordum. Şarkının duygusu, yaşadıklarımın yoğunluğu ve aşkımın tutkusu... Bir gün yanıp kül olacaktım. Yine de onu düşünerek şarkı söylemekten vazgeçmeyecektim.

"Sorma ben inim inim inliyorum
Sen sustukça geberiyorum geberiyorum
Sürç-i lisanısın inatçı kalbimin
Konuşanlara özeniyorum."

Ta ki... Küllerimi alıp ayaz rüzgârlarıyla sonsuzluğa ve ötesine savurana kadar...

* * *

Sayılı gün çabuk geçer derlerdi de, bu şekilde olacağından hiç bahsetmemişlerdi. Dün ile yarın birbiriyle yarışa girmiş, kabak her zaman olduğu gibi bugünümüze patlamıştı. Günlerdir hayatım replay tuşuna takılı kalmış gibiydi.

Sabah kalkıyor, okula gidiyor, ya derse giriyor ya da sınavların bana girmesi için bekliyordum. Eve döndüğümde ise saatlerce Asalların yarışma için hazırlanmalarını izlemek zorundaydım.

İlk günler, bu tempo iyi gelmişti. En azından Enes'i çok fazla düşünmüyordum. O geceden sonra düşünmemem de gerekiyordu zaten. Kırgındım ama kızgınlığım bu hissi örtecek kadar büyüktü. Sebebi ne olursa olsun, bana öyle davranmaya hakkı yoktu. Aşk için gurursuz olmak gerekirdi ama gurursuzluğun bile bir sınırı vardı ve ben bunu, o egosu boyundan büyük adam için fazlasıyla aşmıştım. Bu nedenle artık onu zihnime hapsetmenin, sadece bana ait olan bir yerde, içimde saklamanın zamanı gelmişti.

Hale'ye bile Enes hakkında tek kelime etmemiştim. Hoş, etsem de çok fazla umursanacağımı sanmıyordum. Zira Hale son zamanlarda gerçekten bir masalın perisi gibi ortalarda dolaşıyordu. Asal'la aralarındaki yakınlaşma gözden kaçacak gibi değildi. İkisini tanımasam flörtleştiklerini düşünürdüm ama ikizimin en yakın arkadaşıma ne gözle baktığını çok iyi biliyordum. Eğer yanında olmadığım bir anda başına sert bir darbe almadıysa...

"Masal!"

Asal'ın sesini duyduğum an irkildim. Düşünceler beni öyle bir esir etmişti ki, suyun altında olduğumu unutmuştum. Ellerimin buruşukluğuna göz gezdirirken Asal tekrar bana seslendi. Banyo kapısının tıklatıldığını duyduğum an suyu kapattım.

"Masal hâlâ banyoda mısın?"

Cevap versem bir dert, vermesem başka bir dert... Alelacele duştan çıktım. Bornozuma doğru koşarken ayağım hafifçe kaydı. Ufak bir çığlık dudaklarımın arasından kaçtı. Biraz sendelesem de yere düşmeden dengemi sağladım. "Masal?" Asal'ın endişeli sesinin ardından kapı kolunu inince "Açma!" diye bağırdım. "Çıplağım. Bekle geliyorum."

Anında kapının kolu eski halini aldı. "İyi misin?" Sesi endişesinden bir gram kaybetmemişti. Büyük ihtimal beni görmeden de kaybedecek gibi durmuyordu. Son zamanlarda aramızdaki kardeşlik bağının güçlendiğini hissediyordum. Sanki aramıza koyduğu hayalet duvarların bir bölümünü kaldırmıştı. Eskisi gibi beni görmezden gelmiyordu. Bana karşı olan tahammül sınırları genişlemişti. Hatta benimle vakit geçirmek için zaman yaratıyordu.

İlk başta bunun altında bir şey aramıştım. Asal'ın mucizevî bir şekilde insan olması, ondan beklenmeyecek bir değişiklikti ama zamanla bu davranışlarında istikrarlı olduğunu görmek benim de ona karşı olan tabularımı yıkmama neden oldu. Yalnız anlamadığım şey, fırsat bulduğu her an bana temas etmeye çalışmasıydı. Sıkıca sarılmak, kokumu içine çekerek öpmek gibi...

Bazen babamla Asal'ın yer değiştirdiğini düşünüyordum. Daha sonra aklıma gelense, bunun bir Bahar etkisi olduğuydu. O kız hayatına girdiğinden beri, Asal'ın egosu yaşlanmaya, ruhu gençleşmeye başladı. Hatta o kadar gençleşti ki, kundaktaki bebek gibi ota boka tebessüm eder oldu. Tamam, onun tebessümü bile dikkatli bakılmadığında anlaşılmıyordu ama ben ikizi olarak onun yüzündeki mutluluğu okuyabiliyordum.

"Fındık Faresi!"

Asal'ın kırmızı alarm veren sesiyle başımı iki yana sallayıp kendimi gerçekliğe dönmeye zorladım. Bornozumu alıp hızlı bir şekilde üzerime geçirirken "İyiyim. Ayağım kaydı sadece," dedim. Havluyla saçlarımı sardıktan sonra dikkatli bir şekilde kapıya doğru ilerledim.

İçerideki buharla birlikte kapıyı açtığımda endişeyle kaşları çatılmış Asal geriye doğru birkaç adım attı ve eliyle üzerine doğru gelen buharı uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bunun için aşağıda hamam var zaten Masal. Kendi banyonu heba etmeseydin."

Ha ha ha! Espri yaptı bal kabağı. Gözlerimi kısıp 'Çok biliyorsun sen' der gibi baktıktan sonra elimle saçımdaki havluyu düzelttim. "Ne istiyorsun?" Asal sanki buraya neden geldiğini unutmuş gibi birkaç saniye yüzüme tepkisiz bir şekilde baktı. Ansızın kaşlarını çatarken gözleri kolundaki saate kaydı. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

"Neden hazır değilsin sen? Yarışmaya geç kalacağız."

Yarışma! Lanet olsun! Ona doğru birkaç adım attım ve saatin olduğu kolunu tutup kendime doğru çevirdim. Gördüğüm akrep ve yelkovanın konumu gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. Yaklaşık iki saattir banyodaydım ve yarışmanın başlamasına çok az zaman kalmıştı.

"Oh my Allah!" diyerek giysi odasına doğru koştururken "Neden daha önce uyarmıyorsun?" diye bağırdım. Asal'ın ardımdan sinirle nefesini dışarı verdiğini duyabiliyordum.

"Senin hamam sefası yapacağını bilseydim daha önce-"

Giysi odasının kapı pervazına tutunup başımı odaya doğru uzattım. "Sefa falan yapmadım. On dakikaya hazırım." Asal'ın dudakları aralık kalmıştı. Söyleyeceklerini ağzına tıktığım için sinirlendireceğini biliyordum ama daha fazla söylenmeye devam ederse hazırlanma hızımı düşürecekti ve bu yarış-

maya geç kalmamız anlamına geliyordu. Yarışmaya geç kalmak demek de kas yığını ikizimin sinirlenmek konusunda altın vuruş yapmasını canlı kanlı yaşamak demekti. Bu nedenle şu andaki sinirini görmezden gelebilirdim.

Kıyafetlerimin hepsini rahatça görebileceğim bir yerde durdum. Yarışmadan sonra bir parti olacağı söylenmişti. Bir nevi kazansak da kaybetsek de hepimiz kardeşiz imajı verilmeye çalışacaktı. Bana kalırsa katılmaya gerek yoktu. Büyük ihtimal Enesler de orada olacaktı ve ben onu yine tanımadığım bir kızla alt alta üst üste görecektim. Allah'ım, düşüncesi bile midemde yumruk yemiş hissi yaratıyordu. Yine de Hale ve Emre her zaman olduğu gibi bu konuda da fazla heveslilerdi. Asal ise kazanacaklarından o kadar emindi ki, o partinin kralı olduğunu göstermek isteyecekti. Sonuç olarak o partiye katılacaktık.

Aklımı tüm hızıyla çalıştırarak yarışmaya ve partiye uygun olacak kıyafetlerimi düşündüm. Abartıya gerek yoktu. Zaten süslenmeye de vakit yoktu. Bu nedenle dizleri yırtık siyah dar kotumu elime aldım. Havanın soğuk olacağını göz önünde bulundurarak gri kazaklarımdan birini ve siyah deri montumu kotun üzerine koydum ve koşar adım odaya döndüm.

Asal'ın ortada olmaması derin bir nefes almama neden oldu. Bir de onu kovmakla zaman kaybedemezdim. Banyoya gittim. İçerideki buhar tam anlamıyla çıkmadığı için aynadaki buğuyu elimle sildim. Solgun duruyordum ama makyaj yapacak vaktim yoktu. Saçımdaki havluyu çektim ve hızlı bir şekilde taradım. Elim kurutma makinesine gittiğinde gözümün önünde tel tel kabaran saçlarım ve Enes'in o halimle dalga geçen yüzü belirdi. Günlerdir karşı-

sına çıkmamıştım ve dönüşümün bonus bir kafayla muhteşem olacağını sanmıyordum. Sanırım saçlarımı kendi haline bıraksam fena olmazdı.

Odaya döndüğüm gibi üzerimi değiştirdim. Aynanın karşısına geçip nasıl göründüğüme baktım. O sırada gözüm duvardaki saate takıldı. On dakikanın bitmesine sadece üç dakikam kalmıştı. Öne doğru eğildim ve ıslak olan saçlarımı elimle karıştırdım. Hızla doğrulunca saçlarım sertçe sırtıma çarptı. Babamın ıslak saçla beni gördüğü an söyleyeceği cümleler tek tek kulağımda yankılandı. Bu şekilde asla dışarı çıkmama izin vermezdi. Kurutmaya, sonra da şekillendirmeye kalksam Asal yaşamama izin vermezdi. O zaman...

Yatağımın üzerinde duran çantamın içindekileri boşaltıp kıyafetime uygun bir sırt çantasının içine doldurdum. Neredeyse depar atarak odamdan çıktım. Asal'ın odasının önünde kayarak durdum. Kapının kapalı olması içeride olmadığını gösteriyordu. Çünkü o, ne zaman odasına gitse kapıyı aralık bırakırdı. Sanırım kapı kapalı olduğunda, klostrofobisi harekete geçiyordu.

Kapıyı çalma gereği duymadan içeri girdim. Âşık olduğu berelerini sakladığı dolaba doğru yürüdüm. Çekmeceyi fazla ses çıkarmadan açtım ve üzerimdekilere uygun renkteki bir bereyi alıp aynanın karşısına geçtim.

"Masal!"

Dehşetle içimi çekerken arkamı döndüm. Görünürde kimse yoktu. Ses derinden gelmişti. Kulak kesilip odanın dışındaki sesleri dinledim. Asal'ın merdivenlerden çıktığını gitgide yükselen adım seslerinden anladım. Gözlerim elimdeki bereye kaydı.

Bunu gördüğü an yüzünün alacağı şekil gözlerimin önünde belirdi. Daha sonra da yaşayacaklarımız... Suç mahallînde yakalanmamalıydım.

Kapıya doğru koşarken bereyi başıma geçirdim. Sadece odadan çıkıp kapıyı sessizce kapatırken yavaşladım. Nefes nefese merdivenlerin başına vardığımda Asal'la burun buruna geldik. Kıyafet olarak benzer tercihlerimizin olduğunu şu anda fark ediyordum. Gözleri baştan aşağı beni süzerken bir anda bereye kaydı. Bir anda kaşları çatıldı.

"O kafandakinin sakın benim berelerimden biri olduğunu söyleme."

Sanki görebilecekmişim gibi gözlerimi yukarı kaldırdım. "Tamam, söylemem," diyerek gözlerimi tekrar Asal'a çevirdiğimde dehşetle yüzünün çarpıldığını gördüm. İşte geliyordu.

"Sen benim iznim olmadan nasıl berelerimi karıştırır-"

"İzin verecek miydin?" diye sorduğumda birkaç saniyelik suskunluktan sonra "Hayır!" diye cevap verdi. Başımı anladığımı belli edercesine sallarken "İşte ben de bu yüzden izin alma gereği duymadım," dedim ve yanından sıyrılıp merdivenlerden seri bir şekilde inmeye başladım.

"Masal Kara. O bereyi hemen yerine bırak!"

"En son hatırladığım geç kaldığımızdı. Hadi Asal!"

"Fındık Faresi!"

Asal da benimle aynı hızda merdivenlerden inmeye başladı. Çıkardığımız sesler evin içinde yankılanıyordu.

"Bu ne gürültü?" Çalışma odasından çıkan babama doğru koştum. Gözleri arkamdaki bir noktadan bana kaydı. Bu durumdan beni kurtaracak tek kişi-

nin kolları arasına girdiğimde derin bir nefes aldım. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. Soluklanırken omzumun üzerinden başımı arkaya çevirdim. Salonun ortasında duran Asal'ın beni öldürmek isteyen bakışlarına karşılık dil çıkardım.

"Seni Demir Kara bile kurtaramaz. Hemen çıkar o bereyi."

Omzumu silkerek babama daha sıkı sarıldım. "Çocuklar ne oluyor burada?" Annemin de olaya dâhil olmasıyla rahat bir nefes aldım.

"Kaç kez uyarmama rağmen, kızınız yine berelerimi karıştırmış. Yetmediği gibi bir tanesini de başına takmış." Başımı tekrar Asal'a çevirdim. Gerçekten sinirli görünüyordu. Bu kadar abartmasaydı belki de şu anda bereyi çıkarıp verirdim ama babamın bile beni kurtaramayacağını söyleyerek işi inada bindiren oydu.

Başımı kaldırıp çenemi babamın güven dolu göğsüne yasladım. Bakışlarımı fark ettiği an başını aşağı eğdi. Hafifçe gülümsedim. O da buna karşılık çatılmış kaşlarını gevşetti. Dudaklarının kenarı milimetrik bir şekilde kıvrıldı ve her zaman olduğu gibi sıcacık dudakları alnımla buluştu. İşte bu an, benim için fani işlerden uzaklaşıp huzura ermek anlamına geliyordu. İçimde babama karşı öyle bir sevgi vardı ki, ne boyutunu ölçebilecek bir alet, ne de yoğunluğunu anlayabilecek biri vardı. O benim nefesimdi. O olmazsa nefes almanın bir anlamı olmazdı.

"Masal, neden kendi berelerinden birini takmadın kızım?"

Başımı arkaya çevirip anneme baktım. "Asal'ın bu konuda ne kadar hassas olduğunu bilmiyor musun?"

"Anne, benimkiler bu halime uymuyor," dediğimde Asal tıslar gibi bir kahkaha attı. "O zaman berelerine uygun bir hale bürünseydin-" derken bir anda sustu. Gözleri belli bir miktar büyürken kolundaki saate baktı. "Ah! Geç kaldık," deyip bakışlarını bana çeviren ikizim işaret parmağıyla beresini gösterdi.

"Yalnızca bir seferlik," dediğinde bıyık altından gülümserken başımı tamam anlamında salladım. "Gerekirse kendi başına bir şey getir, bereme bir şey olmasın."

"Asal!"

Kahramanımın sert uyarısıyla bakışları benden babama kaydı. Öfkesi bir anda farklılaştı. Ne kadar kardeşlik bağımız güçlendi desek de babamın davranışları onu kıskançlığa itiyordu. Bakışlarını sertçe üzerimizden çekti. Anneme sarılıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Katılmak zorunda oldukları davet yüzünden yarışmaya gelemeyecekleri için büyük ihtimal şans dilemesini istiyordu.

Babama dönüp parmak uçlarımda yükselerek yanağını öptüm. "Seni seviyorum babam." Ayaklarımın yere basmasıyla sıcak elleriyle yanaklarımı kavradı ve eğilip alnımı öptü. Ben de o sırada avuç içlerine minik birer öpücük bıraktım.

"Ben de seni seviyorum kızım."

Sanırım bu cümle, başka kimsede üzerimde böyle bir etki bırakmazdı. Gülümseyerek babama baktığımda ciddi bir şey söyleyeceğini belli eden bakışlarıyla karşılaştım. "Dikkatli ol ve en ufak bir terslikte bana haber vermeyi unutma."

Başımı tamam anlamında sallarken Asal'ın kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Onu daha fazla sinirlendirmemek için babamın elleri arasından çıkıp

kendimi annemin kollarının arasına attım. Kokusu cenneti anımsatan kadının sıcaklığıyla gevşerken "Seni seviyorum anne," diye fısıldadım. Saçlarımı öptüğünü hissediyordum. "Ben de seni seviyorum Fındık Farem."

Annemle sarmaş dolaş kapıya doğru ilerledik.

Asal'ın açık bıraktığı dış kapı, dışarıdaki soğuk havayı eve davet etmişti. Üşüdüğümü hissedince deri montumun fermuarını çektim. "Güzel haberlerinizi bekliyorum," diyen anneme gülümserken "Şans dile," dedim. Babamın bahsettiği âşık olduğu gülümsemesi bu sefer benim için belirmişti. İki elini kollarıma yerleştirdi ve sıvazlarken "Şansa ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

Koridorun başında belli belirsiz bir tebessümle bizi izleyen babama el salladıktan sonra büyük geceye gitmek için dışarıya ilk adımımı attım.

* * *

Karnaval...

Şu andaki durumu özetleyen tek kelime buydu. Yarışmanın yapılacağı alan öyle bir süslenmişti ki, nereye bakacağımı şaşırmıştım. Daha önce birkaç kez geldiğim yere ilk kez gelmiş gibi hissediyordum. Alanın çevresi dev gibi meşalelerle çevrelenmişti. Ateşlerin ışığı hem alanı aydınlatıyor hem de biraz da olsa havanın soğuğunun kırılmasına neden oluyordu.

Sahne, alanın tam ortasına konumlandırılmıştı ve T şeklinde tasarlanmıştı. Sanırım bunun nedeni grup solistlerinin izleyicilerle daha yakın olabilmesiydi. Etrafa saçtığı ışık karanlığı bile delecek kadar parlaktı. Yıldızlar bile sanki bu gece için hazırlanmış

gibi gökyüzünde parlıyordu. Sahnenin iki yanında dev ekranlar bulunuyordu. Bu sayede en uzaktaki insan bile sahnede olup biteni görebilecekti.

Gözlerimi sahnenin tam aksi yönündeki kalabalığa çevirdim. Karanlıkta ne olduğunu tam seçemiyordum ama o taraftan gelenlerin etrafa yaydığı kokuların ne olduğunu çok iyi biliyordum. Etrafta bu kadar polis kaynarken bu insanların alkolü bu kadar rahat içebilmelerini anlamıyordum.

"Emreler kulisteymiş. Yürü hadi."

Kulis mi? Alt tarafı basit bir yarışmanın kulisi mi vardı yani? Beklemediğim bir anda Asal'ın çantamdan çekiştirmesiyle sendeledim. Neyse ki, insanlıktan biraz da olsa nasibini alan ikizim yere düşmeden kolumu kavradı ve beni büyük bir rezillikten kurtardı.

"Ayran budalası gibi etrafa bakacağına adam gibi ayaklarını yere bas." Evden beri ağzını bıçak açmamasına şükredeceğimi hiç düşünmezdim. Böyle konuşacaksa mümkünse bir daha hiç konuşmayalım daha iyi...

"Tamam, bırak," diyerek kolumu silkeledikten sonra "Kendim yürüyebilirim," diye devam ettim. Sitemimi belli ettiğim için mi bilinmez Asal'ın eli birkaç saniye havada asılı kaldı. Daha sonra ellerini deri montunun cebine soktu ve bana bir şey söyleme gereği duymadan yürümeye başladı.

Kısa bir an arkasından baktım. Böyle olmasının nedenin geç kalma ihtimalimiz olamazdı. Onun hız sevdası yüzünden tam zamanında yarışma alanına gelmiştik. Bere olayını çözmüştük. Annem ve babamla tartışmamıştı. O zaman geriye tek bir seçenek kalıyordu. Yarışma stresi...

"Asal bekle!"

Ardından koşarak ona yetiştim. Yanında yürümeye başladığımda başını bana doğru çevirmeye tenezzül bile etmedi. Stresli olup olmadığını sormayı düşündüm ama eğer stresliyse bunun sinirini fitilleyeceğini ve o fitilin bende patlayacağını biliyordum. Bu nedenle sessizce yanında yürümeye devam ettim.

İnsanlar azalmaya başladığında sahnenin arkasına yaklaştığımızı anladım. Bariyerlerin önünde duran adam grubun ismini ve adımızı sordu.

"İronistler, Asal-Masal Kara," dediğinde elindeki listeden adı kontrol eden kişi bir şeyin üzerini çizdi. Daha sonra arkasındaki masaya döndü ve arkadaşının uzattığı bir kartı Asal'a verdi. Sanırım bu kimlik kartı gibi bir şeydi. "Bol şans," diyerek önümüzden çekilen adama gülümsedim.

Asal kartı boynuna takarken bariyerlerin ötesine geçti. Tam peşinden adım atıyordum ki, güvenlik yolumu kesip önümde dikilmeye başladı. Neyse ki tam zamanında fark etmiştim. Yoksa adama çarpmam an meselesiydi. Başımı kaldırıp kapı gibi duran adama baktım. O da sanki bu hareketim dünyanın en saçma şeyiymiş gibi yüzüme bakmaya başladı.

"Çekilirsen içeri geçeceğim."

"İçeri geçmemen için çekilmiyorum küçük hanım," dediğinde kaşlarım çatılırken "Bu ne demek oluyor?" diye sordum. "İçeriye sadece listede adı olanlar girebilir."

"Af buyur?"

"Adın yoksa giremezsin."

Adamın söylediğini çok iyi anlamıştım. Anlamadığım şey benim adımın orada nasıl olmadığıydı.

"Ben de o grubun üyesiyim. Asal-Masal Kara'yı tek bir isim mi sandın? Engin Altan Düzyatan mı sandın sen bizi? Masal olan benim." Adam hayretler içinde beni dinlerken kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Ama listede sadece bir kızın ismi yazıyor ve o da giriş kartını almış."

"Masal yürüsene!"

Yokluğumu geç de olsa fark eden ikizime bir dakika beklemesini işaret edip tekrar adama döndüm. Meydan okuyan bir ifadeyle duruşumu dikleştirdim. Kollarımı sert hareketlerle göğsümün üzerinde bağladım. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"diye sorduğumda alaycı bir ifadeyle dudaklarının kenarı kıvrılan adam "Bilmek isteseydim öğrenirdim," dedi. "Ne oluyor burada?"

Asal'ın demir bariyerlere yaslandığını çıkan sesten anladım ama ona bakmak yerine afallamakla öfkelenmek arasında kalmış bakışlarımı adamın üzerine sabitledim. Bu zamana kadar soyadımız sayesinde her kapı bize sonuna kadar açılmıştı. Şu anda bile istesem burayı satın alabilecek kadar güçlü bir babam vardı ama ilk kez biri benim kim olduğumu umursamıyordu.

"Listede küçük hanımın adı yok." Adam hafifçe arkaya dönünce ben de bakışlarımı Asal'a çevirdim. O benim aksime sinirlendiğini açıkça belli eden kaşlarıyla "Yani?" diye sordu.

"İçeri giremez."

Asal'ın bakışları bana kaydı. Az önceki sinirli ifadesi sabit dursa da gözlerinin içindeki ifade boşluğa düşmüş gibiydi. Sanki kafasının içinde benim bilmediğim bir şeyler dönüyordu. "Asal ne oluyor?" diye sorduğumda daldığı yerden çıkar gibi irkildi.

Kesinlikle benim bilmediğim bir şey vardı.

"Sanırım Hale, grup elemanlarını yazarken seni unuttu." Beyinden vurulmanın ne anlama geldiğini artık biliyordum. Hale... Benim Bal Surat'ım, grupta bir rolüm olmasa bile benim adımı yazmamış mıydı yani? Ama bu... İmkânsız.

Önümde dikilen adama bakışlarımı çevirdim. Umursamaz tavırlarla "Kurallar böyle. Üzgünüm," dediğinde derin bir iç çektim. Ben o kuralları bozmasını bilirdim ama... Bakışlarımı tekrar Asal'a çevirirken onun da aynı hızla adama baktığını gördüm. Suratı asık, bedeninin her hücresi gergin, çenesi kenetliydi.

Umarım 'Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?' geyiği yapmaz diye düşünürken boynunda beliren damarı fark ettim. Gerçekten sinirlenmişti. Fakat sakin kalmaya çalışan bir tavrı vardı. "Bu seferlik–" diye başladığı konuşmadan bile sinirini net bir şekilde anlamıştım. Babama karşı bile alttan almayan adamın benim için tanımadığı birine bunu yapacak olması hoşuma gitse de "Sorun yok," diye kestirip attım. Bakışları anında beni buldu. Ses tonu ve tavrı zaten kanımın çekilmesine neden olmuştu. Şimdi bir de üzerime diktiği bakışları tüylerimi diken diken yaptı.

"Sorun olmayıp komik olan şey ne?"

Komik mi? Ne komiği? Kaşları olabildiğince çatılırken "Neden gülüyorsun Masal?" diye sordu dişlerinin sıkarak. Gülüyor muydum? Ellerim dudaklarımın kenarına gitti. Gerçekten de gülüyordum. Sanırım az önceki hoşnutluğumu bedenim bu şekilde dışarı vurmuştu ama şu ortamda Asal'ın bunu duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyordum.

"Hiç," diyerek mümkün olduğunca ciddi durmaya çalıştım. Yarışma için yeterince stresliydi. Bir de bu yüzden sinir seviyesi artmıştı. Onun şu anda odaklanması gereken şey, kazanmak zorunda oldukları yarışmaydı. Benim illa içeride olmama gerek yoktu. Onlara dışarıdan da destek verebilirdim.

"Hadi sen Emrelerin yanına git. Birazdan yarışma başlayacak."

"Olmaz öyle şey," diyerek boynundaki kartı çıkaran Asal, "Sen yoksan ben de yokum," deyip yürümeye başladı. Hiçbir şeye boyun eğmeyen ikizim, ilk kez yenilgiyi kabul ediyordu. Bu az öncekinin iki katı daha geniş bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdi ama Asal'ın heyecanla beklediği yarışmadan vazgeçmesi, saniye geçmeden ciddi bir ifade takınmama neden oldu.

"Gerek yok," diyerek adamın yanından geçip korkuluklara dayandım. "Asal gerçekten benim için sorun yok. Ben buralarda takılırım. Zaten yarışma başladığında yanınızda olamayacağım. Hem bu tarafta olmam daha iyi. O heyecanı hissederim, ortamı ölçüp tartarım. Aralara sızar kim kimi favori gösteriyor öğrenirim. Bir nevi ajanlık. 007 Masal Kara!"

Sorun olmadığını belli edercesine gülümsemeye çalıştım ama bir yandan da tek başıma bu tarafta ne yapacağımı düşünüyordum. Söylediklerimin Asal'ın içini rahatlatmadığını "Olmaz. Aklım sendeyken zaten yarışmaya odaklanamam," demesiyle anlamıştım. Bu sefer gülümsememek için alt dudağımı dişlemeye başladım. Beni bu denli merak etmesi o kadar güzel geliyordu ki...

"Allah aşkına, aklının bende kalmasını gerekti-

recek bir şey olacağını mı sanıyorsun? Her yer polis kaynıyor."

"Olabilir ama yalnız-" derken gözleri arkamdaki bir noktaya kaydı. Yüzündeki endişeli ifade yerini rahatlamış bir gülümseye bırakınca başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdim. Birkaç kere gördüğüm ama methini fazlaca duyduğum kız, gözlerini Asal'dan bana çevirdi. Yüzündeki sempatik gülümseme belli belirsiz azalır gibi olsa da, gözlerinin içi parlaklığını korudu.

Bize doğru gelmeye başladığında önüme döndüm. Asal'ın hâlâ Bahar'ı izlediğini fark ettiğimde aklıma bir fikir geldi. Madem yalnız kalmamı istemiyordu, madem Bahar'la arası bu kadar iyiydi, o zaman onunla kalmamı sorun yapmayıp kendi işine odaklanabilirdi.

"Bahar geldiğine göre, artık endişe etmeyi bırakabilirsin."

Asal bakışlarını güçlükle bana kaydırdı. "Artık yalnız değilim," deyip göz kırptım. Bu hareketimin onu rahatlatması gerekiyordu ama sanki aksine daha çok gerilmişti. "Selam," diyerek yanımıza gelen kız, demirleri umursamadan Asal'a sarıldı. Daha doğrusu buna fırsat veren benim hayranla ayran budalalığını karıştırmış olan ikizimdi. Onların bu samimi tavırları garip bir şekilde içimde kıskançlık tohumlarının açmasına neden oldu. Tamam, o kız benim de kuzenimdi ama daha birkaç aydır tanıyorduk. Nasıl benden daha samimi olabilirlerdi?

"Senin burada ne işin var?"

Bahar, Asal'dan ayrılırken "Bir arkadaşımın ricasını kıramadım, destek vermeye geldim," dedi. Asal bu kadar şaşırdığına göre davet etmemişti. O zaman

yarışmaya katılan başka bir arkadaşı vardı. Mahcup bir ifadeyle "Ben seni çağıracaktım ama," diye başladığı cümlesini kem kümlerle devam ettirdi.

Bahar, olgun bir hareketle ikizimin kolunu sıvazladı. "Sorun yok. Öyle ya da böyle buradayım. Kalbim sizinle." Daha sonra bana döndü. Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Bu hareketim bir nevi aramıza engel koymamdı. Gözleri beni taradı. Yüzü fazlasıyla tanıdık geliyordu. Sanki Cem baba karşımdaydı ve bu düşünce bile içimde ufak bir sıcaklık oluşmasına neden oldu.

"Masal'dı değil mi?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım. "Bahar'dı değil mi?" dediğimde o da çekingen bir gülümsemeyle başıyla beni onayladı. Bir insanın gülümsemesi bile babasına bu kadar benzeyebilir miydi? "Memnun oldum."

Ona katıldığımı belli edercesine gülümsedim. İçimdeki sıcaklık biraz daha artarken Cem babayı ne kadar özlediğimi hatırladım. Kesinlikle buradan çıkışta onu görmeliydim. Kollarımın sıkı bağının gevşediğini fark ettim. Sanırım Asal'ı şu anda daha iyi anlıyordum. Bahar'da bizden bir şey vardı. Tanıdık, içini sıcacık yapan bir şey...

Kısa bir an üçümüzün arasında sessizlik oldu. "Sanırım biz içeri giremiyoruz," diyerek sessizliği bozan kız bariyerin arkasında gözlerini gezdirdi. Birini arıyor gibiydi. "Ne zaman başlayacak?"

Asal saatine bakarken telefonum çalmaya başladı. Güçlükle kotumun arka cebine soktuğum telefonu çıkardım ve arayan kişiye baktım. Gördüğüm isim, nerede ve kiminle olduğumu sorgulamama neden oldu. Hale'nin beni bu ikilinin yanında görmesi, işlerin karışmasına neden olurdu. Kim bilir kafasın-

da neler kuracak ve kendi kendini kıracaktı.

Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Görünürde Bal Surat yoktu ama bu, ummadığım bir yerden çıkmayacağı anlamına gelmiyordu. Yakalanma riskini en aza indirmek için Asal'a telefonla konuşacağımı işaret ederek yürümeye başladım. Hızlı adımlarla sahnenin ön tarafına doğru yürüdüm. Asallardan yeterince uzaklaştığımı fark ettiğim an telefonu açtım.

"Nihayet!" diyen Hale derin bir nefes aldıktan sonra "Neredesiniz Bal Böceği ya?" diye sordu. Aklıma grubun içine beni dâhil etmediği geldi. Neredeyiz ha? Tek elimle telefonu tutup boştaki elimi sırt çantamın koluna yerleştirerek ufak bir alanda volta atmaya başladım. "Gümrüğe takıldık."

"Ne? Ne gümrüğü ya?"

"Gruptaki kişilere benim adımı yazmadığınız için içeri giremiy-" derken telefon kapanma sesi gibi bir ses geldi. Olduğum yerde durdum. "Hale?" Hiçbir tepki gelmeyen telefonun ekranına baktım. Telefon kapanmıştı. Yüzüme mi kapatmıştı? Hale Erdem? Bu kız bugünlerde gerçekten imkânsızı zorluyordu.

Geri arama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm. Bilindik kadın sesi telefonun kapalı olduğunu söyleyince, nedense rahatlamıştım. En azından şarjı bitmişti. Hâlâ benim Bal Surat'ımın oralarda bir yerde olma ihtimali vardı. Aramayı sonlandırıp arkamı dönerken bir anda önümde beliren kişi nefesimi tutmama neden oldu. Allah'ım, bu çocuk görmediğim zaman içerisinde daha da mı yakışıklı olmuştu?

"Demek ki soyadın her kapıyı açmıyormuş."

Ses tellerine kadar sevdiğim bir adam vardı ve o da şu anda tüm karizmasıyla karşımda dikiliyordu. Onu çok özlemiştim. Göz görmeyince gönlün katlanması

gerçekten daha kolaydı ama bunu onun bilmesine gerek yoktu. Bir dakika... Beni mi dinlemişti o?

Duruşumu dikleştirdim. Burnu havada gibi gözükmek istemesem de başımı olabildiğince dik tuttum. "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sorduğumda ukala tebessümü yüzünde belirdi. Dudaklarının o kıvrımı yanağındaki gamzeyi belirginleştirdi.

Bu manzaraya bakarak ona karşı dirençli duramayacağımı fark edince gözlerimi kaçırmaya çalıştım ve onlar her zaman olduğu gibi boynundaki ipe kaydı. Ucunda gecemizi mahveden yüzük olduğunu bilmek canımı sıkıyordu. Yine de ifadesizliğimi korumaya çalıştım.

"Hiç..."

"Hiç?" diye sorduğumda ellerini kotunun cebine soktu ve arkasını dönüp yanımdan uzaklaşmadan önce bu gecenin pek de hayırlı bitmeyeceğinin ilk sinyalini veren mesajını söyledi.

"Sıradanlığını izlemek çok zevkli olacak."

* * *

Kimi insan için ölümsüzdür aşklar, kimisi içinse bir gecede biter. Eros'un oku, sadece bir kişiye isabet eder. Aşkının karşılık alması ise zaman ister. Kimi âşık kavuşacakları an için sabreder, kimisi sabırla yiter. Ben zamana bırakmayı zamanla bırakmıştım. Tıpkı sevmeye başlayınca sevilmeyi bırakmam gibi...

Tam her şeyden vazgeçmek üzereyken, her şeyim, vazgeçilmezim olduğunu hatırlatmıştı. Karanlık bir tünelin ucunda ufak ışık yanmıştı. Asal değişmeye başlamıştı. Işık her geçen gün biraz daha kendini belli ediyordu. Bana yaklaşıyor, hayallerimi büyütüyor, umutsuzluğumu ısıtıyordu. Peki, şu anda neden üşüyordum?

Işığımın başkasını aydınlattığını gördüğüm için mi? Belki de ışığım sandığım şey sonumdu. Bu kızın burada ne işi vardı? Her mutlu olduğum anda karşımda belirecekse bu kız, mutlu olmak istemiyordum.

Ah be Asal... Derinliği uçurumdan farksız yaramdın. Yeni bir yaraya yok ki halim. Nasıl tepkisiz izleyeceğim o kıza karşı olan gülümsemeni. Etimden de parçasın. Kanatmak pahasına bile olsa nasıl söküp atayım ki seni? Neden vazgeçemiyorsun ondan? O kızda olup da bende olmayan şey ne?

"Hale?"

Adım alçak bir sesle kulaklarıma ulaşmıştı ama sanki bana bağırılmış gibi irkildim. Başımı koluma belli belirsiz dokunan elin sahibine çevirdim. Bal rengi gözleri olup biteni anlamaya çalışır gibi parlıyordu. Göğsüm parçalanacakmış gibi hissediyordum. Sanki hayalet bir el kalbimi yerinden sökmeye çalışıyordu. Bu baskı gözlerimin buğulanmasına neden oldu.

Deniz'in bunu fark etmemesi için gözlerimi kaçırdım. O sırada bana uzattığı, Masal'la konuşurken gördüklerim karşısında elimden kayıp giden telefonu fark ettim. Ekranı parçalanmıştı. Kalbiminkilerin yanında o parçaların ne önemi vardı ki?

"Teşekkür ederim," diyerek telefonumu elime aldım. Kırık ekranında başparmağımı dolaştırırken beklenen soru geldi.

"İyi misin?"

Şu anda yanımda bizimkilerden biri olsaydı, sahip olduğum tüm iradeyi son damlasına kadar kullanarak iyi olduğumu söylerdim ama yakının olmayan birine rol yapmaya gerek var mıydı? Başımı kaldırıp Deniz'e baktım. Gözlerindeki sorgular ifade, endişesinin gölgesinde kay-

bolmuştu. Sadece bir kez gördüğü biri için insan endişelenebilir miydi? Başımı belli belirsiz iki yana salladım.

Kaşları sadece ona dikkatle bakan birinin fark edeceği kadar çatıldı. "Ne oldu?"

Bakışlarımı Deniz'den Asallara doğru çevirdim. Açık havada olmamıza rağmen oksijensiz kalmış gibi hissetmeme neden olan manzarayla, derin bir iç çekme ihtiyacı duydum. Bahar ve Asal yine sarılmışlardı. Peki ya Masal... O neredeydi? Yalnız mı bırakmıştı ikisini?

Gözlerimdeki yangını söndürmek istercesine biriken gözyaşlarım tek tük yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Ups! Sanırım buradan gitsek fena olmaz."

Kolumdaki eli bileğime kaydı ve daha sıkı kavrayarak beni geldiğim yöne doğru çekiştirmeye başladı. İlk etapta gördüklerimin etkisi yüzünden bu durumu sorgulamadım. Kendime gelmeye başladığımda bileğimi kurtarmaya çalıştım ama o bırakmadı. Şu anda dışarıdan hiç de hoş gözüktüğümüzü sanmıyordum.

Yanağımdan süzülen yaşları elimin tersiyle sildim. Ayak diremeye başladığım an duraksayan Deniz bana doğru döndü. Gözlerim kızarmak üzere olan bileğime kaydı. O da bunu fark ettiği an beni özgürlüğüme kavuşturdu. Anında elimi çekip bileğimi ovalamaya başladım.

"Özür dilerim."

Deniz'in bunu isteyerek yapmadığının farkındaydım. Bunu yapan bendim. Direnmeseydim... "Yarışmadan önce psikolojinin yerleri süpürmemesi için seni oradan uzaklaştırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Sanırım açık hava sana pek iyi gelmedi."

Mahcup bir ifadeyle saçlarını karıştırdı. Şu andaki siyah ve metalik tarzına bu ifade hiç uymamıştı. Buruk bir tebessümle teşekkür ederken adım sağır edici bir hay-

kırışla kulaklarımda çınlandı. O sese sahip olan kişinin beni heyecanlandırmasına alışıktım ama bu farklı bir histi. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum da yakalanmışım gibi...

Arkamı döndüm. Asal sanki her hücremi inceliyormuş gibi bana dik dik bakarak üzerime yürüyordu. İstemsizce birkaç adım geriledim. Sırtım sert ama bir o kadar da sıcak bir yere temas edince panikle başımı geriye çevirdim. Deniz ona çarptığımı fark etmemiş gibiydi. Rahatsız bir ifadeyle bize doğru gelen adamı inceliyordu. O an neden burada olduğumu sorguladım ve bir anda yakalanmışlık hissi içimden çıkıp gitti.

"Ne oluyor burada?"

Sesi gergin ve soğuktu. Sinirliydi. Aramızda birkaç adım kala durdu. Gözleri arkamdaki bir noktaya sabitlenmişti. Bakışları deliciydi. Kısa bir an amcamın karşımda durduğunu hissettim. Tüylerim hazır ola geçer gibi dikildi.

Asal ellerini yırtık kotunun ceplerine soktu. Çenesinin kasılmasından ters bir karşılık vermemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

"Konuşuyoruz."

Ardımda duyduğum ses, en az Asal'ınki kadar soğuktu. Gayriihtiyarî Deniz'e baktım. Gözlerindeki meydan okuyan tavır hiç hoşuma gitmemişti. Neden böyle bir tavır takınma gereği duymuştu ki?

"Konuşuyorsunuz," dediğinde tekrar Asal'a döndüm. Yumruklarını ceplerinde daha da derine gömmüştü. Cüsseli omuzları yukarı kalktı. Bunu yapmasının sebebinin yumruklarından birinin Deniz'in çenesiyle temas etmesini engellemek olduğu hissine kapıldım.

"Üzgünüm ama hoş sohbetinize biraz ara vermek zo-

rundasınız." Asal'ın bakışları bana kaydığı an nefesimi tuttum. Şu anda ona bu şekilde bakan ben olmalıydım ama onu ne sinirlendirdiyse içimdeki yangını bile unutturacak güçteydi. "Çünkü kazanmamız gereken bir yarışma var."

Bakışları ne için burada olduğumu hatırlatmak ister gibiydi. Aramızdaki mesafeyi kapattı. Cebinden çıkardığı eliyle benimkini kavradı. Parmaklarımızı birbirine kenetledi. Bizi gören herkesin elimi sevgiyle tuttuğunu sanırdı. Ne kadar kuvvetle parmaklarımı sıktığını anlayamazlardı.

Asal beni çekiştirmeye başladı. Omzumun üzerinden başımı geriye çevirip Deniz'e baktım. Bu durumdan hoşlanmamıştı. Gülümsemeye çalışarak "Görüşürüz" diye fısıldadım. En azından yaptığı iyiliğe karşı bunu hak ediyordu. Sert bir sırta çarpmamla inledim. Başımı önüme çevirirken Asal da bana döndü. Bakışları hâlâ aynı öfkeyi barındırıyordu.

"Kim o çocuk?" diye sorduğunda "Ha?" gibi bir ses dudaklarımın arasından kaçıverdi. Ellerimiz birbirinden ayrıldı ama Asal parmaklarımı o kadar sıkmıştı ki hâlâ sanki elimi tutuyormuş gibi zonkluyordu. Bu siniri kıskançlık yüzünden olamazdı, değil mi?

"Şu anda senin bizimkilerin yanında olup, yarışmayla ilgili konuşman gerekirdi, değil mi?"

Gerçekten kıskanmıştı. Şu anda hayatımın en güzel anlarından birini yaşıyordum. Gülmemek için yanağımın içini dişlerken birkaç dakika önceki manzara gözlerimin önünde tekrar belirdi. Gülümsemem başlamadan son buldu. Aramıza mesafe koyabilmek için birkaç adım geriledim. Güçlü durmak istercesine kollarımı göğsümde bağladım.

"Tıpkı senin gibi!"

Kahvenin en güzel tonu olan gözleri kısıldı. Devam etmemi istediğini bildiğim için "O kızla sarmaş dolaş olmak yerine, bizim yanımızda olup heyecanımızı paylaşman gerekirdi," dedim. Kısa bir an hareketsiz kaldı. Sanırım neyden bahsettiğimi anlamaya çalışıyordu. Daha sonra bir şeyler kafasına dank etmiş gibi gözleri normal halini aldı.

"O kızın burada ne işi var? Sen mi çağırdın onu?"

Kıskançlığım dilimin kemiğini törpülemişti. İşte şimdi haddimi aştığımı belli eden bakışları beni selamlıyordu.

"O kız dediğin kişinin bir ismi var; Bahar."

Donakaldım. Sadece bir saniyeydi. O kızı bana karşı korumasının verdiği acıyı yüreğimde hissettiğim çok uzun bir saniye...

"Bahar bizim kuzenimiz. Hele de senin öz kuzenin. Tabii ki yarışmaya davet etmeliydim." Sustu. Sanki cümlesi yarıda kalmıştı. Söylemek istediklerim dilimin ucuna kadar geldi. Zar zor bastırmıştım ama rahatsızlığımı belli ediyormuşçasına hafif ve gırtlaktan gelen homurtuyu engelleyememiştim. Son zamanlarda herkesin Bahar'ın benim öz kuzenim olduğunu vurgulamasından sıkılmıştım. O benim aşkımın üzerindeki karabasandı. O benim mutsuzluğumun köküydü ve hayatıma filiz vermişti. O kızla aramızdaki tek şey kan bağıydı. İmkânım olsa onu da damarlarım kuruyana kadar akıtırdım.

"Ayrıca iyi ki de geldi. Yoksa benim için yarışma birkaç dakika önceye kadar bitmişti."

Kaşlarım kendiliğinden çatılırken "Neden?" diye sordum.

Sanki bunu duymayı beklemiyormuş gibi hayretle yüzüme baktı. Gözlerindeki öfke şekil değiştirmiş gibiydi. Bana doğru birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Güçlü durmak için kollarımı bağlamıştım ama şu

anda aramızda onların bile olmasını istemiyordum.

"Sen," deyip âşık olduğum gözleriyle yüzümü taradıktan sonra "Nasıl Masal'ın adını listeye yazmasın?" diye sordu. Ağzındaki iğrenç bir tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibi her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz etmişti. Kırıldığımı hissediyordum ama şu anda kırgınlığın ne yeri ne de zamanıydı. Bilmediğim bir şeyler olmuştu ve bunu çözmezsem tüm suçun üzerime kalacağı gibi bir izlenime kapılmıştım.

"Ne listesi?" diye sorduğumda alaycı bir ifadeyle dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Salağa mı yatacaksın Hale?" Bunu bana sorduğuna inanamıyordum. "Grup üyelerinin adının yazıldığı listeden bahsediyorum. Hani senin doldurduğun..."

Sesindeki kinaye mideme yumruk yemişim gibi hissettirmişti. Benim Masal'ın adını yazmadığıma mı inanıyordu? Buraya kadar gelmemize neden olan kişi Bal Böceği'mdi. Ben nasıl onun adını listeye yazmazdım?

"Senin yüzünden buraya giremedi. İyi ki Bahar gelmiş ki, kardeşim şu anda ne idüğü belirsiz bir grubun içinde tek başına değil."

Bir dakika... O zaman Masal'ın gümrük dediği olay buydu. "Hoş, Bahar gelmemiş olsaydı da tek başına kalacak kişi o olmazdı." Düşünceler beynimde kovalamaca oynarken bakışlarımı Asal'a kaydırdım. Gerçekten benim böyle bir şey yaptığıma inanıyordu.

"Asal... Beni neyle suçladığının-"

"Farkındayım."

Sözümü sert bir tavırla kesmişti. "O listeyi sen doldurdun Hale Erdem. Orada Masal'ın adının yazmaması senin suçun." Gözlerimdeki yangın tekrar yerini hatırlatmıştı. Etraf buğulanmaya başladı. Güçsüz bir kız gibi görünme-

mek için başımı öne eğdim. Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi hızla çarpıyordu.

Asal'ın birkaç adım gerilediğini gördüm. Sanki üzerimdeki baskısı az da olsa hafiflemişti. İçimi rahatlatmak istercesine derin bir nefes aldım.

"Hadi..." Başımı kaldırıp öfkesine serptiği vicdan azabını gözlerinde taşıyan adama baktım. "Şu anda olmak istediğim yer burası değil. O yüzden bir an önce şu yarışmadan kurtulalım."

❁ ❁ ❁

İnsan seli...

Kendimi akıntıya kapılmış bir kayık gibi hissediyordum. Az önceki yüzleşmeden dolayı, küreklerim akıntının içinde kaybolmuştu. Ne durabiliyor, ne geri dönebiliyordum. Sadece ileriye, daha ileriye doğru ilerliyordum ve bunun hızını belirleyen tek şey, ne zamandır orada olduğunu bilmediğim bir eldi.

"Bu taraftan..."

Bahar'ın parmaklarımızı kenetlediğini fark edemeyecek kadar vurgun yemiştim. Enes'i göreceğimi bilerek buraya gelmeme rağmen, nefesinin tenimi yalayıp geçmesi bildiğim her şeyi unutturacak güçteydi. Ne yaşarsak yaşayalım üzerimde böyle bir etki bırakması, ona olan aşkımın büyüklüğünden başka bir şey değildi.

"Yavaş!"

Kulağımın dibinde son harfin uzatılmasının verdiği his içimi kıpırdatırken başımı buna neden olan çocuğa doğru çevirdim. Çakmak bakışları, sadece sahneden süzülen loş bir ışık olmasına rağmen fazlasıyla belliydi. Gözleri benimkilerle buluştu. Bir

anda sinirli ifadesi yumuşayıp yüzü gevşek bir gülüşle kaplandı.

Gözlerimi kısarak yüzünü daha net bir şekilde görmeye çalıştım. Daha önce bir yerde karşılaştığımızı hiç sanmıyordum. Hayatında ilk kez gördüğün birine karşı bu gülüşü sergileyecek cesarete sahip olmanın tek bir nedeni olabilirdi. Derin bir nefes aldım. Tam da düşündüğüm gibi; alkol...

"Ufak tefek bir şeysin ama, ezdin geçtin be ayağımı güzellik."

Midemin içinde kıpırdanan his yüzünden, yüzüm iğrenç bir tadı damağımdan uzaklaştırmak istermiş gibi buruştu. Bir kelime ancak bu kadar kusturucu bir telaffuzla söylenebilirdi. Tepki vermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalıştım.

"Bir öp de-" derken beklemediğim bir anda geriye çekildim. Daha ne olduğunu anlamaya çalışırken dar alanda önüme geçen kişi, çocukla aramda etten bir duvar örülmesine neden oldu. Bana kıyasla daha iri yapısından dolayı görüş alanım sıfıra inmişti. Parmak uçlarıma kalkıp Bahar'ın omzunun üzerinden çocuğun yüzünü görmeye çalıştım. Ne konuştuklarını kalabalığın uğultusu ve hoparlörlerden gelen müzik sesinden tam çözemesem de iyi bir şey olmadığı ukala dümbeleği çocuğun yüzünden okunuyordu. Sanırım Asal'ın Bahar'ı görünce rahatlamasının nedenini şu anda daha iyi anlıyordum.

Bir süre daha bir şeyler söyleyen kızın bana aniden dönmesiyle ayaklarımın üzerine bastım. Bana hiddetle baktı. Gerilmiştim. O güzel gri gözlerindeki katıksız öfkenin parıltısı tüylerimi diken diken yaptı. Azarlar gibi "Ne bekliyorsun acaba?" dedi. Neyi kast ettiğini anlamaya çalışırken bir an bile beklemeden

cevabı yapıştırdı. "Babanın adamlarının gelip çocuğa haddini bildirmesini mi?"

Her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz etmişti. Onu bu kadar sinirlendirecek ne yapmıştım ki? Ne diyeceğimi bilemiyordum. O da bunu çok fazla umursamıyordu ki cevap vermemi beklemeden bileğimi kavradı ve az önce gittiğimiz yöne doğru daha sert bir şekilde beni çekiştirmeye başladı. Gerçekten de maganda kelimesini fazlasıyla hak ediyordu. Sanırım bundan sonra Asal'ın kararlarını sorgulamasam iyi olacaktı.

Önüme çıkan insanlara çarpmamak için usta dansözlere taş çıkaran kıvırma hareketleri yaparak yürürken, ezdiğim ayakları ve bunun sonucundaki iniltileri duymazdan gelmeye çalıştım.

"İşte geldik." Varış noktamıza geldiğimizde arkamızdaki homurtular katlanılmayacak seviyeye ulaşmıştı. Herkes, bizim varlığımızdan ve yer olmamasından şikâyet ediyordu ama Bahar yine asi tavrını ortaya koyarak tüm söylenmeleri bertaraf etmişti. Kısa bir an Bahar yanımda olmasaydı ne yapacağımı düşündüm. Kalabalığın içine tek başıma dalmaya cesaretim vardı ama kesinlikle buraya gelemezdim.

Bu zamana kadar tüm yollar bana çıkmıştı. Önüme gelen herkes el pençe divan modundaydı. Hiçbir zorlukla karşılaşmadan istediğime ulaşıyordum. Çünkü ben Demir Kara'nın kızıydım. Şu anda ise burada sadece Masal olarak bulunuyordum ve büyük ihtimalle tek başıma olsam ezdiğim birkaç ayak ve yediğim birkaç söz yüzünden olduğum yere çakılı kalırdım. Yırtıklığım sadece babamın desteğini arkamda hissettiğimde işime yarıyordu. Babam olmadan ben bir...

Aklım tüm hızıyla çalışmaya başladı. Zihnimde görüntüler canlanıyordu. Bir anda Enes'in yanımdan ayrılmadan önce kurduğu cümle pinpon topu şeklini aldı ve beynimin içinde sağa sola çarpmaya başladı.

"Sıradanlığını izlemek çok zevkli olacak."

O yapmıştı. Listede adım yoksa bu Enes'in suçuydu. Nasıl Hale'den şüphelenebilmiştim? Belli ki arkadaşlarını devreye sokup adımı sildirmişti. Soluk alışverişlerimin hızlandığını hissediyordum. Öfke yavaş yavaş bedenimi kaplayan bir sarmaşık gibiydi. Dişlerimi sıkıyor, onun verdiği acıyla dikkatimi dağıtmaya, sakinleşmek için bu acıya odaklanmaya çalışıyordum.

"Masal?" Bahar'ı duymazdan gelerek etrafa bakınmaya başladım. Sıradanlığımı izlemeyi bu kadar istiyorsa yakınlarda bir yerde olmalıydı. "Bir sorun mu var?" Başımı belli belirsiz evet anlamında salladım. Gözlerim hâlâ keyifli bir şekilde beni izlediğini düşündüğüm adamı bulmak için etrafı kolaçan ediyordu.

"Ne oldu?" diye sorduğunda pes edip bakışlarımı merakla beni izleyen kıza çevirdim. O an beynimin içinde şimşekler çakmaya başladı. Enes'in hesaplayamadığı şey, benim yalnız olmayacağımdı. Ona istediğini vermeyecektim. Bu gece sıradan olmamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Bu gece eğlencenin dibine vuralım."

Bunu öylesine kararlı bir şekilde söylemiştim ki, Bahar'ın kısa bir an da olsa kaşları çatıldı. Ciddi olduğumu belli edercesine başımla onayladım. Bu sefer sorgulayıcı ifadesi şaşkınlıkla çarpıldı. Büyük ihtimal benden ona karşı böyle bir adım beklemi-

yordu. "Çılgınlar gibi eğlenelim. Anlaştık mı?" diye sorduğumda dudaklarının kenarı keyifle kıvrılan kız başını tamam anlamında salladı.

"Aksini düşünmek bize yakışmaz zaten. Anlaştık."

* * *

Bazen müzik dinlemek için değil de, insanları duymamak için takarsın kulaklıkları ya da yaşadıklarından biraz da olsa uzaklaşmak için... Şüphesiz ki müzik, bir insanın dünyayla bağlantısını kesmesinin en kolay yoluydu. Kulaklığınızın ardında bir dünya yaratırdınız, sadece size ait ve sadece bir kişiyi oraya ortak edebilirdiniz. O da yalnızca siz istediğinizde...

Tam düşüncelerimin ve şarkılarımın arasına sıkışmışken kulaklığımın teki düştü. Başımı, dizlerimi kendime çekerek oluşturduğum boşluktan çıkardığımda kulaklığımın kendiliğinden düşmediğini anladım.

Deniz'in hangi ara yanıma oturduğunu ve ne zamandır beni bu şekilde izlediğini bilmiyordum. Ağlamaktan kızardığına emin olduğum gözlerimi ilk kez birinden kaçırmak içimden gelmiyordu. Alt tarafı birkaç kere gördüğüm birinin, beni senelerdir tanıyan insanlardan daha çok anladığını hissediyordum. Sanırım ortak bir noktamız olmasından dolayı... Müzik.

"Müzik yarışmasında, kulaklıkla müzik dinlemek," diyerek kolumdan sallanan kulaklığı parmaklarının arasına alan Deniz bana doğru yaklaştı. "İlginç bir tecrübe olmalı." Refleks olarak nefesimi tutarken kulaklığı kulağına götüren çocuk gözlerini benden ayırmadı. Bu mesafeden bana bakması yanaklarımın ısınmasına neden oldu. "Rap?" dediğinde kaşlarım hafifçe çatıldı. Düşüncelere o kadar dalmıştım ki, hangi şarkının çaldığını bile hatırlamıyordum.

Deniz'in hayretle havaya kalkan kaşlarıyla çalan şarkıya kulak kabarttım. Rap müzikten çok fazla hoşlandığım söylenemezdi ama nedense bazı şarkıların beni anlattığını düşünüyordum. Sanki içimden geçenleri sert bir şekilde kaleme alan birkaç adam vardı.

"Sen eskimedikten sonra yeni bir yaraya yok mahal..."

Kulaklığı nazik bir şekilde bırakarak geriye çekildi. Üzerimde oluşan baskıyı onun uzaklaşmasıyla anlarken derin bir nefes aldım. Deniz sırtını arkamızdaki kolona dayarken gözlerini benden ayırmadı. Ben de onun yüzüne, karanlık bile olsa kendini belli eden bal rengi gözlerine bakarak diğer kulaklığı da çıkardım ve o an nerede olduğumuzu hatırlatan yüksek sesli bir müzik kulaklarımı doldurmaya başladı. Dışarıdaki kalabalığın uğultusu, kaçıncı olduklarını bilmediğim sahne alan grubun şarkılarına karışıyordu. Unutmaya yüz tutmuş heyecanım karnımın merkezinde kıpırdanırken sıkıntıyla iç çektim.

"Ya..." diyerek başını belli bir ritimle sallayan Deniz "Underground bir yarışmaya katılacak olsaydın o şarkılar işine yarayabilirdi ama sanırım şu anda hazırlanman gereken başka bir yarışma var," diye devam etti. Sıkıntıyla iç çektim.

"Tıpkı-" deyip az önceki gözyaşlarımdan dolayı çatallaşmış olan sesimi geçirmek istercesine boğazımı temizledim. Yüzünde belli belirsiz oluşan tebessüm bu halimi bile anladığını gösteriyordu. "Tıpkı senin şu anda hazırlanman gereken bir yarışma olması gibi," dediğimde gülümsemesi daha çok yüzüne yayıldı.

"Hazır olmadığımı kim söyledi?"

Şu anda benimle dalga geçmediğini biliyordum. Yine de kendimi güçsüz göstermek istemiyordum. "Benim hazır olmadığımı sana kim söyledi?" dediğimde sessizvde

olsa kahkaha atan Deniz "Kimse," diye cevap verdi. "Kimsenin söylemesine gerek yok," diyerek işaret parmağıyla yüzümdeki bir noktayı gösterirken "Kızarmış gözlerin ve burnun bunu fazlasıyla belli ediyor," diye devam etti.

Gözlerimle burnumun kızarıp kızarmadığını görmeye çalışırken matrak bir kahkaha kulaklarımı çınlattı. Deniz'e baktığımda son zamanlarda bu kadar güzel gülen birinin etrafımda olmadığını fark ettim.

"Ufak burnunu o şekilde görebileceğini düşündün mü gerçekten?"

Mahcup olmuş bir şekilde başımı evet anlamında salladım. Deniz alt dudağını gülmemek için dişledi ve başını öne eğerken iki yana sallamaya başladı. Sahnedeki grubun şarkısını bitirdiğini çığlık ve ıslık sesleriyle anladım. Bir anda heyecan hissi paniğe dönüştü. Seyirciden bu derece iyi enerji aldıklarına göre gerçekten başarılılardı. Deniz haklıydı. Şu anda burada oturmak yerine bizimkilerin yanında olmalıydım. Yarışma heyecanından çatallaşmalıydı sesim, ağlamaktan değil.

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Ekrana bakma gereği bile duymadan telefonu deri montumun cebine tıktım. Emre, ortadan kaybolduğum ilk andan beri her beş dakikada bir beni arıyordu ve ben arayan kişinin Asal olmasını istediğim için aramaları cevapsız bırakıyordum.

Üzerimdeki gri elbise el verdiğince dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. Üzerimi silkelerken Deniz'in beni izlediğini hissediyordum. Kaçamak bir bakış attığımda yüzünde çarpık bir tebessüm oluştuğunu gördüm. Sanırım her hareketime gülmesi sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Daha sert bir şekilde üzerimi silkelerken ayağa kalktı. "Aklının başına gelmesine sevindim," dediğinde kaşlarım çatıldı. Onun da üzerini silktiğini göz ucuyla gördüm. "So-

nuçta bir grup sonra, sıra sizin ve kendine gelmen için-"

Deniz'e öyle bir ifadeyle bakmıştım ki cümlesini tamamlamak yerine kaşlarını çatmayı tercih etmişti. Duyduğum şeyin doğru olup olmadığını yalnızca bizimkilerden öğrenebilirdim.

"Bol şans!" Deniz'in cevap vermesini beklemeden koşar adım bizimkileri bıraktığım yere doğru yürümeye başladım. Önüme çıkan insanların arasından hızla geçebilmek için zikzaklar çizerken bir yandan da bizimkilere bakındım. Köşede duran Emre'yi fark ettiğimde derin bir nefes aldım ama daha veremeden yüz ifadesindeki huzursuzluğu fark ettim.

"Emre!" diye seslenerek ona doğru giderken gözleri benimkilerle buluştu. Kısa bir an da olsa rahatladığını hissettim. Bana doğru gelirken "Neredesiniz kızım siz?" diye sordu. "Saatlerdir sizi arıyoruz-" Bir anda gözleri benden arkamdaki bir noktaya kaydı. Siz mi demişti o? Daha sonra etrafı kolaçan eden Emre "Asal nerede?" diye sordu.

"Sizinle değil mi?" diye sorduğumda bakışlarını tekrar bana kaydırdı. Başını iki yana sallarken "Sen ortadan kaybolunca peşinden gitti sözde," dedi. Benim peşimden mi gelmişti? Başımı omzumun üzerinden geriye çevirip görünürde olup olmadığına baktım. "Allah'ım, aklımı kaçıracağım. Birini buluyoruz, diğeri kayboluyor!"

Emre kendi kendine söylenirken arkamı döndüm ve geldiğim yöne doğru yürümeye başladım. "Kızım bir durun durduğunuz yerde ya!"

"Asal'ı bulup geleceğim," diye bağırarak yürümeye devam ettim. "En son o da bunu söylemişti ama!" Ardımdaki haykırış beni telaşlandırmak yerine mutlu etmişti. Sağa sola bakınarak merdivenleri inmeye başladım. Beni bulmaya çalışıyorsa buralarda bir yerde olmalıydı.

"Asal!" diye seslenerek yürümeye devam ettim. Sanki yer yarılmış, sonsuz aşkım içine düşmüştü. Ayaklarım Deniz'i bıraktığım yere yönelirken köşede duran biri dikkatimi çekti. Rüzgârdan dalgalanan siyah perdenin ufak aralığından dışarıya bakan kişinin Asal olduğunu anladığımda tekrar adını seslendim.

Birkaç saniye hareketsiz kaldığına yemin edebilirdim. Sanırım orada olmamı beklemiyordu. Üzerindeki şoku attıktan sonra duruşunu dikleştirdi ama bana dönmek yerine dışarıya bakmaya devam etti. Ürkek adımlarla ona doğru ilerledim. Yanına geldiğimde derin bir nefes aldığını hissettim.

Elimi ürkekçe sırtına koyarken "Asal," diye fısıldadım. "Ne yapıyorsun burada?" Elimin altındaki kaslarının gerildiğini hissedince ona dokunmayı kestim ve ağır hareketlerle elimi çekip deri montumun fermuarını tuttum.

"Bizim sıramız geldi-" derken aniden bana doğru döndü. Gözlerindeki katıksız nefret geriye doğru birkaç adım atmama neden oldu. Bunu fark eden Asal kolumu kavrayıp beni kendine çekti ve aramızda açtığım ufak mesafeyi saniyeler içinde yok etti.

Bedenlerimizin birleşmesini engellemek için elimi aramıza koydum. Bizi gören herkes elimi sevgiyle onun göğsüne koyduğumu sanırdı. Ne kadar kuvvetle kolumun sıkıldığını anlayamazlardı. Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi hızla çarpıyordu. Ona bu kadar yakın olmak korkudan çok aklımı başımdan alıyordu. Özellikle de nefesini saçlarımda hissettiğimde...

"Yarışmada olduğumuz aklına geldi yani?"

Fısıltıyla söylediği cümle bana bağırmış gibi kaskatı kesilmeme neden oldu. Başımı kaldırıp Asal'ın gözlerinin içine bakma cesaretini gösterdiğimde yüzleştiğim tek şey

öfkeydi. Bana dik dik bakıyor, yüzümün her kıvrımını rahatsız bir şekilde inceliyordu.

Çenesinin altında atan damara bu kadar yakından bakmak gerilmeme neden oldu. Onu bu kadar neyin sinirlendirdiğini düşünürken "Ben güle oynaya muhabbet ederken yarışmayı unutursun diye düşünmüştüm," demesi her şeyin kafama çakılmasına neden oldu. Bizi Deniz'le görmüştü. Yine... Peki, bu sefer neden bizim yanımıza gelmemişti? Neden beni çekip o ortamdan çıkarmamıştı?

"Asal sen yanlış anlad-"

"Doğru gördüm. Anlamıyla ilgilenmiyorum," diyerek kolumu bıraktı ama hâlâ elinin orada olduğunu hissetmeme neden olan zonklama tenimdeydi. Geriye doğru birkaç adım atıp aramıza mesafe koydu.

Elimi tekrar montumun fermuarına yerleştirdim. Asal bir süre daha bana baktı. Endişe tüm bedenimi kapladı. "Dediğin gibi, bizim sıramız geldi." Bunu o kadar düz bir sesle söylemişti ki, en ufak bir heyecan duymuyordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama o arkasını dönüp yürümeye başladı.

Peşinden gitmeyi istedim. Olduğum yere çakıldığımı fark ettim. Adım atacak bile enerjim olmadığını anlamak canımın sıkılmasına neden oldu. Hızlı bir şekilde soluk alıp verirken sonsuz aşkımın gözden kayboluşunu izledim. Neden birbirimizi anlamıyorduk? Neden sürekli aramızda bir gerginlik vardı? Yarışmadan dolayı olduğunu düşünmek istiyordum.

Sıkıntıyla iç çekerek saçlarımı karıştırdım. Gözlerimi etrafta dolaştırırken Asal'ın dışarıya baktığı yeri gördüm. Onun kadar cesur olmasam da dışarıdaki ortamı sahneden önce görmek istedim.

Kelimenin tam anlamıyla festivalin içindeydik. İnsan-

lar, ışıklar, sesler ve müzik... Kalabalık gerçekten coşkulu gözüküyordu. Stresten mideme kramplar girdiğini hissedince arkamı döndüm ama o an gördüğümü hissettiğim bir şeyle gerisin geri dışarıya baktım. Sahnenin tam önünde dans eden iki kişinin yüzünü daha net görmek için gözlerimi kıstım. Hatta başımı o ufak boşluktan ileriye doğru bile uzattım.

O eğlenen kişi benim Bal Böceği'm miydi? Kalbime ardı ardına saplanan acıyla yüzümü buruşturdum. Bal Böceği'mdi. Yanındaki kız da...

Bahar!

* * *

Şeytanın yarattığı bir hapishanedir kıskançlık. Kendini tutsak, kıskandığını özgür görürsün. Kaçmaya çalışırsın ama sadece saklandığını fark edersin ve kazananın belli olmadığı, sahte bir oyunun içinde olduğunu fark edersin.

Ama ben bir oyunbozandım.

Duygularımı saklamakta her zaman iyiydim. Öfkeyle, nefretle, kıskançlıkla dolduğum zamanlar kapılarımı tüm dünyaya kapatır gibi maskemi yüzüme yerleştirirdim. Kimsenin ne hissettiğimle ilgili en ufak bir fikri olmazdı. Hatta çevremdekiler umursamaz, gamsız herifin teki olduğumu düşünüyorlardı ama artık yapamıyordum. Derya olan hislerimin sancısını yüreğimde hissettikçe duramıyordum. Yansıtmamak için gidiyordum ama ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım hislerimden kaçamıyordum.

"Asal..."

Kulağımın dibindeki ses patlayan bir silahtan farksızdı. Birkaç saniye, dünyadaki tüm sesler çınlamadan

ibaretti. "Ne oldu lan?" Emre'nin temasıyla tüm sesler yerine geldi. Hafifçe başımı omzumu tutan eline çevirdim.

Karşı tarafa ne hissettirdiğimi bilmiyorum ama Emre anında elini çekti. "Ow! Senin stres paralel evrende sinire mi dönüşüyor bro? Sakin."

Cevap vermedim. Ne diyecektim ki? Hale'yi sürekli aynı çocukla, mutlu gördüğümü ve bunun beni rahatsız ettiğini mi? Neden rahatsız ettiğini nasıl açıklayacaktım?

"İronistler..."

Kucağında tuttuğu dosyada bir şeyleri kontrol eden kadın, kısa bir süre bize göz gezdirdikten sonra "Sıra sizde," dedi. "Bir dakika içinde sahnedesiniz." Kulağındaki kulaklıktan direktifler alıyor gibi bir şeyleri onaylayarak yanımızdan ayrıldı. Emre deli danalar gibi etrafı incelemeye başladı. "Hale nerede? Hale NEREDE!" Bakışları benim üzerimde sabitlenirken sorusunu yineledi.

"Halecibaşı gibi mi gözüküyorum?"

Gözlerini tehditkâr bir havayla kısan Emre, "Kimin başı olduğun umurumda değil. Hale'yi bulmaya gittin. Tek döndün. O da seni bulmaya gitti. Kayboldu. Nerede bu kız?" diye bağırdı. Sesinin anlık yankısından sonra cılız bir "Buradayım," cümlesi duyuldu. Hale lafa karışarak aramızdaki küçük boşluğu doldurdu. Emre'nin gözleri arkamdaki bir noktaya kaydıktan sonra rahatlama pırıltıları saçmaya başladı.

"Son otuz."

Hale'nin birkaç adım ötemde durduğunu hissettim. Bunu göremesem de, aldığı kesik nefeslerden rahatlıkla anlayabiliyordum. Koşmuş muydu? Emre enerji ver-

mek istercesine ellerini birbirine çarptı. "Emeklerimizin karşılığını alma zamanı gençler."

Grubun geri kalan üyeleri de ayaklandı. Heyecanları her hareketlerine yansımıştı. "Hadi millete gerçek müziğin ne demek olduğunu gösterelim." Diğerleri de Emre'ye ayak uydurup birbirlerini alkışlamaya başladı. O kargaşadan fırsat bulup göz ucuyla Peri Kızı'na baktım.

Bizden kopuk duruyor olmasına baktığı yön eklenince merakın cezbedici çağrısı gözlerimi ondan ayırdı. Gördüğüm kişi, içimi kasıp kavuran öfkenin damarlarıma dağılmasına neden oldu. Çocuğun gülümseyen yüzüne atmak istediğim yumruğun gücü, Hale'ye cesaret vermek için yaptığını düşündüğüm hareketlerle daha da artıyordu.

"Son beş."

Geri sayıma başlandığında önüme döndüm. Yükselen sesle kendimi sahnede bulmam bir oldu. "Karşınızda İRONİSTLER!"

Gözümü alan ışıkların ardında kalan karanlık yüzlerin kükreyişi, bizimkilerin heyecanına heyecan katmış gibi duruyordu. Ürkek bakışlarla etrafı inceleyen grup üyeleri yerini aldı. Baterinin başına geçtim. Ne zamandır sıktığımı bilmediğim yumruklarımı gevşettim. Avuç içlerime oturan kanı umursamadan bagetleri elime aldım. Birkaç vuruşla baterinin akorlarını kontrol ettim. O sırada gözlerim sırtı bana dönük olan Hale'ye takıldı. Mikrofonu boyuna göre ayarlarken alıp verdiği nefes hoparlörlerden yankılanıyordu. Fazla düzensizdi.

Sanki gözlerimi sırtında hissetmiş gibi duruşunu dikleştirdi. Sırtını dikleştiren Peri Kızı, omzunun üzerinden başını geriye doğru çevirdi. Bakmak istediği kişiyi eliyle koymuş gibi buldu. Kızgın gözleri benim-

kilerle buluştu. Pardon da, bu ortamda kızgın olması gereken tek bir kişi vardı.

"Hazır mısınız?"

Gözlerimi Peri Kızı'ndan ayırmadan başımla Emre'yi onayladım. Bagetleri öylesine sıkı tutuyordum ki avuç içlerim sızlıyordu. Vücudum elektrik hattından oluşmuş gibi hissediyordum. Dokunursam çarpardım. Konuşursam, yakardım ama en çok da ben yanardım.

Emre, Hale'nin yanına gidince göz kontağımız koptu. Gürültüden duyamadığım bir şeyler konuştuktan sonra herkes yerini aldı. En yakın arkadaşımın yüzünden okuduğum kadarıyla güzel şeyler konuşmamışlardı. Bakışlarını yakaladığımda ne olduğunu sorar gibi göz kırptım.

Başını iki yana sallarken sanki 'Sonumuz hayrolsun' diyordu. Piyanonun sesi uğultulu sesleri bastırdı. İşte başlıyorduk. Duruşumu rahatlatmaya çalışırken kulaklığı kulağıma taktım. Gözlerimi kapattım ve ritimleri duymaya çalıştım.

Piyano, keman, gitarlar...

Uyum...

Sıramın gelmesiyle parmaklarımın ucunda döndürdüğüm bagetleri olması gereken yerle buluşturdum. Şu anda içimi kıpır kıpır yapan şeysin tek bir açıklaması olabilirdi. Sanki müzik tek bir enstrümandan çıkıyordu. Provalarda yakalayamadığımız uyum, şu anda sahne üzerinde şovunu sergiliyordu. Beni bile büyülemek üzereydi. Grup varını yoğunu sahneye koyuyordu.

Bir kişi hariç; Hale bir türlü parçaya girmiyordu. Hâl ve hareketleri de pek hayırlı sayılmazdı. Emre'yle göz göze geldik. Başını iki yana sallayan hali, bu durumu bildiğini gösteriyordu. Ne konuşmuşlardı? Zaten çatık

olan kaşlarım, sınırları zorlamaya başladı.

İkinci tekrara geçtiğimiz an, Hale sağ tarafına doğru baktı. Kısa bir süre sonra sesi olması gereken yerdeydi.

Mikrofonun ucunda...

Müziğin içinde...

"Ah ne tatlı sözler hazırladım. Kim bilir kaç aydır.
Kimse seni dinlemiyorken konuşmak kolaydır.
Kafanda durmadan bağırıp çağıran bir yabancının sesi
Yüzümde kocaman bir antidepresan gülümsemesi..."

Sesi saatlerce ağlamış gibi çıkıyordu. Yine de ritimleri kaçırmıyor, çıkması gereken yerlere boğazını yırtmak istercesine yükleniyordu. Başını sahne önündeki kalabalığa doğru çevirdi.

"Böyle gitme ne olur, böyle gitme ne olur.
Biraz yanımda otur diyemedim."

Kalabalık Model'in şarkısına eşlik edince, Hale'nin sesindeki açık biraz olsun kapandı. O sırada sağ taraftaki hareket, gayriihtiyarî dikkatimi oraya kaydı. Gördüğüm kişi, sabrımın son kurşunuydu ve kıskançlık silahını ateşledi.

"Başımı yaslasaydım omzuna, ağlasaydım.
Öpüp koklasaydım, yapamadım."

Vuruşlarım sertleşti. Bagetler avuç içlerime öyle baskı yapıyordu ki, ellerimi hissetmemeye başladım. Uyuşmuştum ama bu ellerimden başlayıp tüm bedenime yayılan bir uyuşmaydı. Tek hissettiğim ise içimde,

her vuruşumla biraz daha artan katıksız bir nefretti ve bunu müziğimizden çıkarmak istiyor gibiydim. Vuruşlarım neredeyse diğer enstrümanların sesini kısmıştı. Cayır cayır yandığımı hissediyordum. Ter içindeydim. Saçlarımdan süzülen sular davulların üzerine düşüyor, darbelerimle etrafa saçılıyordu.

Bir anda izlendiğime dair bir his içime çöreklendi. Başımı kaldırdım. Gruptakiler çalmaya devam etseler de, sırtlarını seyircilere dönmüşlerdi. Hepsi de ne yaptığımı sorguluyordu ama benim umurumda olan tek bir bakış vardı. Hale'nin şarkıya girmek için beklerken gözleri benim üzerimdeydi. Onunki sorgulamanın yanında endişe de taşıyordu. Biraz da korku...

Saniyelik bir hareketle gözlerimi o çocuğun durduğu yere çevirdim. Hâlâ Peri Kızı'na bakıyor olması, içimdeki canavarı şahlıyordu. Hale, bana arkasını döndü ve başını tekrar o çocuğun olduğu tarafa doğru çevirdi. Yine mi şarkıya girebilmek için ona ihtiyaç duymuştu?

Allah kahretsin!

Nefretimi kustuğum son darbemle, baget davulun içinde kaldı. Elim boş bir şekilde havaya doğru savruldu. Olayın sıcaklığı algılarımın kapanmasına neden olsa da, görünen köy kılavuz istemezdi. Baterinin bir davulu param parçaydı ve baget yarım yamalak içinde duruyordu. Dehşete kapılan Emre, çalmayı bıraktı. Diğerleri de birkaç saniye devam etti.

"Siktiminin baterisi!" diye bağırıp diğer bageti de ileriye doğru fırlattım. Teknik bir sorun olduğunu düşünen ekip sahneye daldı. Sunucu kalabalığa durumu açıklıyor, kendi hataları olduğunu söylüyordu.

'Yuh!' sesleri uğultuların içinde anlaşılan tek kelimeydi. Ayağa kalktım. O sırada teknik ekip yırtılan da-

vulu değiştirebilmeleri için baterinin etrafına doluştu.

Kenara çekildim. Ellerimle yüzümü sert bir şekilde ovuşturdum. Sanki senelerdir yüzüme taktığım maskeyi çekip çıkarmıştım. Kıpkırmızı olduğumu hissediyordum. Ama bu utançtan değil, tamamen saf öfkedendi. Artık yürüyen bir volkandım ve patlayacağım kişiyi çok iyi biliyordum.

Ellerimi yüzümden çektiğim an Hale'nin olması gereken yere baktım ama yoktu. Sahnenin arkasına doğru koştuğunu fark ettiğimde aşağı indim. Emre'nin nereye gittiğimizi soran sorularına cevap vererek zaman kaybedemezdim. Peri Kızı'nın peşinden ilerledim. Gördüğüm manzaraya tepki olarak adımlarım yavaşladı. Öfkenin nirvanasına ulaşmış biri olarak, tepkilerimin gerilediğini hissediyordum. Başta yapmam gerekeni şimdi yapıyordum. Sorguluyordum. Neden bu çocuğun sürekli Hale'nin yanında olduğunu, hiçbir fırsatı kaçırmamasının altına ne yatan şeyi, Peri Kızı'nın buna karşılık verdiği tepkileri... Her şeyi sorguluyordum.

Bu çocuk Hale'den ne istiyordu? Aralarındaki yaş farkı Kaf Dağı'nı kıskandırırdı. Güzellik desen, ikisinin de birbirinin tarzı olmadığı belliydi. Peki, bundan emin miydim? Hale açısından evet. Peki ya o çocuktan?

Üzerimdeki şok halini saniyeler içinde attım. Tarzı Hale gibiler olsa bile, Hale'nin olmasına izin vermeyecektim. Adımlarım içimdekileri dışa yansıtan bir paravandı. Sert, güçlü ve bir o kadar kendinden emin.

"Hale!"

Aniden bana doğru dönen Peri Kızı'nın solgun yüzüne eklenen kırmızı gözler ağladığını gösteriyordu. Yaslanacak omuz olarak bu hıyarı mı seçmişti yani? "Sen!" Bakışlarımı çocuğun üzerine sabitleyerek yürü-

meye devam ettim.

"Ellerini seviyorsan ona dokunmayı KES!"

Söylediklerimden rahatsız olduğunu yüzünden okuyabiliyordum ama şerefsiz hâlâ ellerini Peri Kızı'nın kollarında tutuyordu. Mıknatıs tutulan demir gibi onlara çekildiğimi hissettim. "Sana..." Daha ne olduğunu anlamadan deri ceketinin yakalarını kavradım. "Bir şey söyledim, değil mi?"

Ellerini kollarımın üzerine koydu ama bu sadece göstermelik bir tepkiydi. Direnmiyordu. Çocuğu geri geri sürükleyerek duvara yapıştırdım. Ufak bir çığlık sesi duyuldu. Fakat bu ses, ellerimin arasındaki hıyardan gelmiyordu. Onun canının acıdığını yüzündeki saniyelik tepki ele vermişti. Büyük ihtimal ona bakmıyor olsaydım bu anı kaçıracaktım.

"Dokunma ona!"

Dişlerimi o kadar çok sıkıyordum ki sesim merhametsiz bir tonda çıktı. Hiçbir şey söylemedi. Kendime doğru çekip tekrar duvara çarptım. Bu sefer tepki bile vermedi. Karşılık vermesini istiyordum. Bana ağzını burnunu kırmam için bir bahane yaratmasını istiyordum ama o sadece asabımı bozan bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Asal Kara!"

Çınlamayı andıran adım, omzumun üzerinden Hale'ye bakmama neden oldu. Sesini destekleyen yüz ifadesi, onda ilk kez karşılaştığım bir şeydi ve kafamı karıştırmıştı. Bana mıydı bu tepkisi? Dövmek istediğim çocuk bu derece mi önemliydi?

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Cevap vermeme bile izin vermeden üzerime doğru yürüdü. Artık ağlamıyordu. Onun yerine öfkeliydi.

Adımlarının sertliği, yankılanan sesten ayan beyan belliydi. Yanıma geldiği gibi ellerimi çocuktan kurtardı. Hem de tereyağından kıl çeker gibi. Afallamamış olsaydım bunu yapabilmesi imkânsızdı ama Hale'yi ilk kez böyle görüyordum. Özellikle bana karşı...

"Ne hakla çevremdekilere zarar veriyorsun?"

Yaşadığım şaşkınlık, kurduğu cümlenin gölgesinde yok oldu. Kaşlarımın çatıklığı eski halini alırken "Ne hakla mı?" diye sordum. "Sen bu çocuğu mu koruyorsun bana?"

Burnumun dibine giren Peri Kızı, gözlerini bir saniye bile benimkilerden ayırmadı. Bugün bana ilkleri yaşatıyordu. Gözünü bile kırpmadan bana bakışı, buram buram cesaret kokuyordu. Bana karşı...

"Sana ne!" Bunu, ağzındaki iğrenç bir tattan kurtulmak istermişçesine telaffuz etmişti. "Sana ne Asal! Benim çevremden sana ne! Kimi koruduğumdan sana ne!"

"Ne zamandan beri bu herif senin çevren sayılıyor?"

"Sana ne ASAL! Seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü ben senin..." Başladığım cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. Düşünmek için birkaç saniye sustum ama Hale'nin sessizliğe tahammülü kalmamış gibiydi. "Çünkü sen benim ne Asal? Babam mısın? Abim misin? Yoksa başka bir şeyim misin? Önce sen benim hayatımdaki yerine karar ver."

Cümlelerini tokat gibi yüzüme çarptı. Sanki ruhumda beş parmağının izi kalmıştı. Bir şeylerin intikamını alıyordu. Hayatındaki yerim bariz bir şekilde belli değil miydi? Neyi sorguluyordu?

Gözlerimizin bağını çözüp yanımızdaki çocuğa döndü. Özür dileyen birkaç cümle kurduktan sonra çocuğun gitmesini ima etti. Çocuk, bizi yalnız bırakmak

istemiyor gibi ayak diremeye çalıştı. Neyse ki yeni bir kavgaya mahal vermeden yanımızdan uzaklaştı. Tekrar bakışlarını bana çeviren Hale, aramıza etten bir duvar örer gibi kollarını göğsünün üzerinde sıkıca başladı. Cevap bekliyordu. Hesap sorması gereken benken, o bana hesap soruyordu. Ne dememi bekliyordu ki?

"Sen bana... O çocuk için... Az önceki soruların..."

Cümleleri kafamda toparlayamadan konuşma çalışmam hüsranla sonuçlanacak gibiydi. Hale abartılı bir şekilde gözlerini devirirken "Hâlâ o çocuk diyorsun," diyerek lafa girdi. "Neden o çocuktan rahatsız oluyorsun Asal? Bunu açıkla bana!" Bildiğim yerden gelen sorunun dibine cevabını yapıştırdım. "Çünkü o çocuktan hoşlanmadım. Bir kere senden yaşça çok büyük, abi-kardeş gibi ve-"

Ufak bir kahkaha atan Hale "Abi-kardeş," dedi. "Sen başka bir şey bilmez misin? Senin lügatinde yan yana olan kız ve erkek, abi kardeş mi olmak zorunda? Hadi Deniz'le aramızda kan bağı olmasa da yaş farkı olduğu için böyle bir yakıştırma yaptın. Seninle ne ayrıcalığımız var ki senelerdir bu sıfatı üzerime yapıştırdın?"

Cümleleri ağzıma tıkmasından daha sinir bozucu olan şey, cevabını bilmediğim sorular sormasıydı. "Madem beni kardeşin olarak görüyorsun, neden Masal'a tanıdığın özgürlüklerin hiçbirini bana sunmuyorsun? Oradan bakınca salak, çabuk kandırılabilen, korunmaya muhtaç biri gibi mi duruyorum?"

Kollarının bağını çözüp aramızdaki mesafeyi kapattı. "Kafa karışıklığından başka bir şey değilsin." Gözlerindeki ifadeyle yanağından süzülen yaşlar tam bir tezat halindeydi. "Beni bir şeyden korumak istiyorsan kendinden koru Asal Kara çünkü beni kandırabilen,

dengesizlikleriyle beni salağa çeviren tek kişi sensin!"

İşaret parmağıyla kalbimi delmek istercesine baskı uyguluyordu. "Senden, hareketlerinden, üzerimdeki etkinden bıktım usandım artık! Beklemek benim sadece umutlarımı kırıyor artık. Yoruldum!" deyip birkaç adım geriledi ve yanımdan uzaklaşmadan önce kalbim ve beynim arasındaki köprüyü yıkacak cümleyi kurdu.

"Sen benim abim değilsin Asal Kara. Benim senin için ne ifade ettiğime karar vermeden de karşıma çıkma."

* * *

"Sanırım bir terslik var."

Bahar'a katılıyordum. Hale ürkek bir ceylan gibi etrafa bakınıyordu. Onu dinlemek için bekleyen coşkulu kalabalıktan homurtular yükselmeye başladı. Herkesin merak ettiği soruya Bahar cevap bulmaya çalışıyor gibiydi. "Sözleri mi unuttu ki?"

Bilmediğimi belli edercesine omuz silktim. Gözlerim ellerinden gelenin fazlasını yapan grubu taradı. Sahnenin karanlığına rağmen üstlerindeki aydınlatmalar sayesinde paniklemiş halleri belli oluyordu. Nasıl paniklemesinlerdi ki? Haftalardır gece gündüz çalıştıkları şey, çöp olmak üzereydi ve nedeniyle ilgili hiçbirinin fikri yok gibi gözüküyordu.

Tekrar gözlerimi Hale'de sabitlediğimde sol tarafta bir yere baktığını fark ettim. Nereye baktığını görmek için parmak uçlarımda yükselip yanımdakilere doğru eğildim. Orada ne olduğunu görmezsem çatlardım. Küfürleri duymazdan geldim. İteklemeye çalışanlara dirsek geçirdim. Üzerlerine daha çok abanırken Hale'nin sesi duyuldu. Şarkının sözleri kulaklarımızı doldurdu.

Bir anda içimi gıdıklayan merak, farklılaştı. Işık süzmelerinden yüzünü net göremesem de, sesinin titrekliği ağladığını ya da ağlamak üzere olduğunu belli ediyordu. Sahneye çıkmadan önce bir şey mi olmuştu?

"Asal biraz sinirli gibi."

Şimdi de Bahar dikkatimi ikizime kaydırmıştı. Kesinlikle bir şey olmuştu ve belli ki bu Asal ve Hale arasındaydı. Öfkesini bateriden çıkarmak istediğini daha güzel belli edemezdi. Her darbesinde sanki bana vuruyormuş gibi irkildim. Bir süre sonra gitar ve piyano seslerini geride bırakan davul sesi duyuldu ve BOM! Yüksek sesli bir çınlama hoparlörü patlatacak kıvama gelmişti. Birçok kişiyle beraber kulaklarımızı kapattık. Gözlerimi kalabalıklaşan sahneden ayıramıyordum.

"Teknik bir arızadan dolayı, birkaç dakikanızı alacağız. Sonrasında İRONİSTLER tekrar sahnede."

Arızada hem fikirdik ama teknik olup olmadığı tartışılırdı. Ayakta dikilen ikizimin yüzünü görmeye çalıştım. Hale'ye doğru olan bakışı kanımın çekilmesine neden oldu. Vücut hareketleri öfkesinden bir gram bile kaybetmediğini gösteriyordu.

Beklemediğim bir anda Bal Surat koşmaya başladı ve sahneyi terk etti. "Nereye gidiyor?" Ardından giden Asal kıyamet alametliğini üstlenmiş gibiydi. "Bir sorun var," diyerek Bahar'a döndüm. "Oraya girmenin bir yolunu bulmalıyız."

Başını tamam anlamında sallasa da kafasının içinde düşünceler silsilesi geçtiği belliydi. Parmaklarının ucuna yükselip etrafa bakınmaya başladı. Ben de sahnede olan biteni takip etmeye çalışıyordum. Baterinin bir kısmı değiştirilmişti. Sahnedeki

kalabalık azalırken sunucu Emre'yle konuşuyordu ama belli ki iç açıcı bir konu değildi.

"Önce bu kalabalıktan çıkalım. İçeri girmenin bir yolunu sonra düşünürüz."

Kendimi yarmamız gereken kalabalığı incelerken buldum. Gelirkenki işkencenin en az üç kat fazlasını yaşayacaktık. Kalabalığı geçtim, birçoğu zil zurna sarhoş gibi duruyordu ve sarhoş insanlarla uğraşmanın ne kadar zorlayıcı olduğunu acı bir şekilde tecrübe etmiştim. "Çok kalabalık."

Beklemediğim bir anda elimi tutan kız, "Elimi bırakma yeter ve sakın durma," deyip ilerlemeye başladı.

Alkol, sigara, ter kokuları harmanlanmış bir şekilde, kalabalığın üzerine sis bulutu gibi çökmüştü. Mide bulantım had safhalara ilerlerken yürümekte zorlanıyordum. Sanki insanlar akışkan bir duvardı. Cıva gibi... Bahar'ın yardığı yer saniyeler içinde kapanıyordu ve ben ilerleyebilmek için ufak bir savaş veriyordum. Neden bu kadar küçüktüm ki, ya da diğerleri bu kadar uzun olmak zorunda mıydı?

Söylenen sözlere, edilen küfürlere kulaklarımı kapatmaya çalışsam da, yol bitmedikçe strese giriyordum. En öne geçelim dediğim âna lanet olsun! Çok sıcaktı. Fazla sıcak. Ellerim terledi. Hatta o kadar terledi ki ara ara Bahar'ın elinden kaydı. Bahar önden ilerleyemediğimizi fark edince arkalara doğru yöneldi. Ara ara beni kontrol ediyor olması nedense rahatlamamı sağlıyordu.

"Ve karşınızda geçen senelerin birincisi. Karabasan!"

Enesler olmalıydı. Başımı omzumun üzerinden sahneye doğru çevirdim. Önümdeki insan kalaba-

lığından sahneyi tam olarak seçemiyordum ama siyahın asaletini ve beyazın saflığını şovlarında kullandıklarına görebiliyordum. Birkaç insana çarptığımı hissettim. Bahar'ın elimi sıkı sıkı tuttuğunu hissedince önüme döndüm. Gitar ve piyano sesinin ardından yumuşak, ruh okşayıcı sözler kulaklarımızı doldurdu.

"Here comes the rain again
Falling on my head like a memory
Falling on my head like a new emotion"

Bu, Enes'in sesi miydi? Tekrar sahneye döndüm. Mikrofonun önünde duran kişinin ihtişamı nefesimi kesti. Enes her zaman dikkat çekiciydi ama şu anda... O sahne ışıklarının arasında, siyahlara bürünmüş haliyle... Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol.

Kısa bir an duraksayınca Bahar'la ellerimiz koptu. Panikle önüme döndüm ve elini yakalamaya çalıştım ama her şey için çok geçti. Akıntıya kapılmış iki ayrı ağaç dalı gibi birbirimizden ayrıldık. Parmak ucuma çıksam da, ellerini havaya kaldıran insanlardan hiçbir şey göremedim. Ona doğru yürümeye çalışmam olduğum yerde sayıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Arkadaki kalabalık coşkuyla öne doğru gitmeye çalışıyordu. Sanki dünyaca ünlü bir grup sahne alıyordu. Enes'in egosunun nereden geldiği belliydi. Bayâ dünya starı muamelesi görüyordu.

"I want to walk in the open wind
I want to talk like lovers do
I want to dive into your ocean
Is it raining with you?"

Sıkışmıştım.

Ne ileri ne de geri gidebiliyordum. Etrafımdaki insan duvarı beni olduğum yere sabitlemişti ve gittikçe nefes almam güçsüzleşiyordu. Bir anda başımdan aşağı, buz gibi bir şey döküldü. Kokusundan bira olduğunu anlamak zor değildi. Ufak bir çığlık attım ama müzik sesi onu yuttu. Hırsla arkamı döndüm. Özür dilemedi. Hayvan! Ben şimdi sana kim olduğumu gösteririm!

Aklımda beliren ilk savunmayı çürüten sözler Bahar'a aitti. Beni buradan babamın adamları kurtaramazdı. Enes'in sıradanlığımı izlemekle ilgili cümlesi de aklıma geldiğinde kan beynime sıçradı. Ondan alacağım intikamı üstümü başımı berbat eden, benden kat kat daha büyük duran çocuktan alırcasına okkalı bir tokadı yanağıyla buluşturdum. Parmaklarımın iç kısımlarının acıdığını hissediyordum.

Ne olduğunu idrak etmesi zaman alır, diye düşündüğüm sarhoş, küfür olduğunu düşündüğüm bir şeyler söyledi. Sanırım düşündüğümden ayıktı. Lanet olsun!

"Talk to me ? like lovers do
Walk with me ? like lovers do
Talk to me ? like lovers do"

Haykırmaya benzeyen bir ses, yeri göğü inletti. Karanlık kırmızı yansımalarla kaplanınca sahneye baktım. Ortalık alevlendi. Gerçek anlamda alevlendi. Sahneden gökyüzüne doğru alevler yükseldi. Sahne şovları gerçekten büyüleyiciydi. İnsanların coşkusuyla müzik had safhaya yükseldi. Sanırım şarkının patlama noktasına denk gelmiştim. Etrafımdaki herkes böğürüyordu. Beklenen bu muydu bilmiyorum ama korkutucu olmaya başladığına emindim.

Birinin kolumdan çektiğini hissettim. Önce kolu-

mu koparmak istercesine sıkan ele, daha sonra sahibine baktım. Belli ki, sadece küfürlerle iş bitmemişti. Tokadın karşılığını kolumdan çıkarmak istiyordu.

Anlayamadığım bir şeyler söylerken beni sarsmaya başladı. Boştaki elimle adamın elinden kurtulmaya çalıştım ama bırakacak gibi durmuyordu. O zaman bırakmasını sağlayacak bir şeyler yapmalıydım. Kolumun acısına odaklanmadan ardı ardına birkaç tekme savurdum. Neyse ki bir tanesi istediğim yere isabet etti. Acıyla inleyen adam kolumu bıraktı ve öne doğru eğilip ayak bileğini tuttu.

Fırsattan istifade kaçmaya yeltendim ama kalabalıktan çok fazla uzaklaşamadım. Kafamdaki bere bir anda çekildi. İlk aklıma gelen Asal oldu. Gerisin geri döndüğümde adamın elinde olduğunu gördüm. Başına takmak üzere olduğunu düşündüğüm anda ileriye doğru atladım. Zaten berenin üzerine dökülen bira yüzünden Asal'a hesap vermek zorundaydım. Bir de başkasının kafasına geçtiğini açıklamakla uğraşamazdım.

Zıplayıp çocuğun kafasından bereyi çektim ama son anda ucunu yakaladı. "Bıraksana mal!" Bereye yaptığımız işkence yüzünden battal boy olmuştu. Daha fazla zorlarsa yırtılacaktı. Aklıma gelen fikirle bereyi çekiştirmeyi bıraktım. Adama doğru yaklaştım ve ikizimin kıymetlisini tutan elini yakaladığım gibi ısırdım.

Acıyla bağırırken bereyi bıraktı ama ben ısırmayı bırakmadım. Etinden et kopana kadar da bırakmaya niyetim yoktu. Bir anda saçlarım kavrandı. En nefret ettiğim şey saçımın çekilmesiydi ve şu anda bunu yapan ölüm fermanını imzalamıştı. Savaş çağrısı gibi bir çığlık attım. Bağıra bağıra ayaklarının üze-

rinde tepinmeye başladım.

Rahat hareket ettiğimi fark ettiğimde bir çemberin ortasında olduğumuzu gördüm. İnsanlar etrafımızdan kaçmış, sahneyi izlemeyi bırakıp bize dönmüşlerdi. Allah'ım, bu hayvan yüzünden bunca insana rezil olmuştum.

Bizi ayırmaya çalışan birkaç kişi sayesinde saçlarımı kurtardım ama hırsımı alamamıştım. Çıngar çıkartarak adama saldırmaya devam ettim. Saç diplerim zonkladıkça daha sert tekme savuruyordum.

Birinin belimden kavradığını hissetmemle tekmelerimin uçan cinsine dönüşmesi bir oldu. Beklemediğim bir anda kendimi havada buldum. Attığım çığlık benim gibi havada asılı kaldı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken ellerin üzerinde kaydığımı fark ettim. Daha önce izlediğim konserlerde ve filmlerde gördüğüm sahneyi yaşadığıma inanamıyordum. Sanki dünyaca ünlü bir rock yıldızıydım. Hani şu gitarıyla kalabalığın üzerine atlayıp sörf yapar gibi kaya kaya dolaşan cinslerinden.

Tabii bu düşünceler sadece saniyelikti. Çünkü kalabalık beni, şarkısını böğüre böğüre söyleyen asıl yıldıza doğru sürüklüyordu. Kalbim daha önce çarpmadığı kadar hızlı çarpmaya başladı. Baskılamaya çalıştığım duygularım her şeyin önüne geçiyordu. Benim bile...

Enes, daha önce görmediğim kadar sinirliydi. Belki bu sadece sahnenin etkisiydi. Şarkıya bir ruh katmak için böyle bakmak zorundaydı. Emin değildim ama bu hali fazlasıyla korkutucuydu. Şarkısını en ufak sekmeye uğratmadan söylüyordu. Gözleri sabit bir noktadaydı. Bulunduğum konumdan fırsat bulabildiğim an, nereye baktığını görebilmek için başımı

geriye doğru çevirdim.

Az önceki kaosun olduğu yere denk gelen bakışları kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Tekrar önüme döndüm. Sahnenin dibine gelmiştim. Enes'in bana bakması değil, uzattığı el dudaklarımın aralanmasına neden oldu. O an kafama bir şeyler dank etti. Beni o ortamdan çekip çıkaran Enes olabilir miydi?

Elini tutmamı işaret edercesine parmaklarını kıpırdattı. Ürkekçe uzattığım eli, hiç bırakmayacakmış gibi kavradı ve beni sahneye doğru çekti. Sendeledim. Dengemi bulmam bir dengesiz sayesinde oldu.

Beni kendine o kadar yakın tutuyordu ki aramızdan rüzgâr bile geçmeye cüret edemezdi. Biraz daha sıkarsa ciğerlerime oksijen uğramayacaktı. Hoş, âşık olunası kokusu varken oksijene kim ihtiyaç duyardı ki?

Kulaklarımdan başıma bir ağrı demeti yükseldi. Bunun nedeni dibimde avazı çıktığı kadar bağıran Enes olabilirdi ya da arkadaki enstrümanların kendine has sesleri. Emin olduğum tek şey bu ortamın aşağıdakinden çok daha gürültülü olduğuydu.

Gözlerimi az önce bulunduğum yerde dolaştırdım. Açıklık kapandığı için o hayvanın tam olarak hangi noktada olduğunu kestiremiyordum. O sırada fark ettiğim şey, bir panik dalgasının damarlarımda dolaşmasına neden oldu. Tüm yüzler bana dönüktü ve şu anda bize bakıyorlardı. Allah'ım! Bu kadar insanın odak noktası olmak istemiyordum. Hale'nin neden tutuk kaldığını şimdi anlıyordum.

Hale...

Kahretsin, Bal Surat'ı bulmalıydım. O an bulunduğum yere göz gezdirdim. Yes be! Kaçıp gitmek istediğim yer, aslında tam da bulunmayı amaçladığım

yerdi. Biraz olaylı başlasa da, havalı bir bitiş olmuştu. Şimdi bir tek sahnenin arkasına geçmek kalmıştı. Onun için de her zaman beni sarmasını hayal ettiğim kollardan ayrılmalıydım. Kahretsin!

Ellerimi Enes'le aramıza koyup biraz olsun belimdeki kolunu gevşetmeye çalıştım. Beni daha sıkı tuttu. Gözlerini seyircilerden bana doğru çevirdi. Sesi ilk andaki gibi çıkmaya başlamıştı.

Olabildiğine yumuşak, iç titreten, kollarının arasında eriyip gitmeme neden olan...

"Here comes the rain again "

Şarkıyı yavaşça bitirdi ve o an akıl almaz bir sevinç nidası yükseldi. İnsanlar gerçekten bu grubu seviyordu. Bu senenin de kazananı az çok belliydi. Ansızın bir hafifleme geldi.

Dakikalardır uğraştığım şeyi yapan Enes, benden ayrıldı ama tam olarak değil. Eli, belimden bileğime kaydı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni çekiştirmeye başladı. Resmen peşinden giderken bayrak gibi sallanıyordum. Sahne arkasına gittiğimizi fark ettiğimde ayak diremeyi bıraktım. Hatta adımlarımı öyle hızlı atıyordum ki, Enes'i sürükleyen artık bendim. Tabii ki belli bir yere kadar.

Sahne arkasına girdiğimiz an evrendeki tüm ışıklardan sıyrıldık. İlk an zifiri zindan gelen yerin, gözlerim alışmaya başlayınca loş ışıklarla kaplı bir asma kat olduğunu fark ettim. Gözlerim radar gibi etrafı taramaya başladı. Bu yüzden az daha merdivenlerden yuvarlanacaktım. Ayaklarıma sürekli kablolar takılıyor, Enes'in güçlü elleri sayesinde düşmekten son anda kurtuluyordum.

Dar alanda kısa adrenalinler yaşarken çevremi kontrol etmeye devam ettim. Bizimkilerden en ufak

bir iz yoktu. Hoş, yürüdükçe yaşam belirtileri de azalmaya başlamıştı. Sesler daha katlanılabilir seviyeye inmiş, bu sefer de başımın içindeki zonklama en yüksek levele ulaşmıştı.

Bir anda yüzümü yalayıp geçen havayla ürperdim. Aslında bunun nedeni hava değildi. Neden dışarı çıkmıştık? Eğer dışarı çıkmamız gerekiyorsa neden bu ıssızlığı tercih etmiştik? Önüm arkam sağım solum sobe, der gibi etrafı hızlı hızlı kontrol ettim. Açık havada daha rahat nefes almam gerekirken anca aldığım nefesi paniğime hediye ediyordum.

Bileğimi kurtarmaya çalıştım ama Enes'in elleri o kadar büyüktü ki, neredeyse bileğimle beraber elimi de kavrayacaktı. Koluna doğru birkaç kez vurdum. Bana mısın demedi. Onun bu sessiz halleri, bu ortamla birleşince paniğimi korkunun gölgesinde yok ediyordu. Bağırsam birileri beni duyar mıydı?

Sanki gittikçe güvenli noktadan uzaklaşıyordum. Bir şeyler yapmalıydım. Ama ne?

Aniden Enes olduğu yerde durdu ve bana doğru döndü. Üzerime doğru attığı birkaç adımdan, geriye doğru sendelememle kurtuldum ama o bana doğru gelmeye devam etti. Gözlerinde anlam veremediğim duygu karmaşası yaşanıyordu. Öfke bariz belliydi ama sanki yanına bir tutam endişe, biraz da mutluluk eklenmişti. Hatta biraz da... İntikam.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Bu soruyu benim soruyor olmam gerekmez miydi? Üzerime doğru gelmeye devam etti. Gerisin geri yürürken sırtım soğuk bir zemine çarptı. Kaçamak bakışımla daha fazla kaçamayacağımı anladım. Du-

var ve Enes arasında sıkışıp kalmıştım.

"O adama tokat attıktan sonra çekip gideceğini mi sandın?"

Ne yani, ben bile kendimi göremezken o kalabalığın içinde beni mi fark etmişti? O yüzden mi bu kadar sinirli gözüküyordu. Belki de ona istediği şeyi vermediğim içindi tüm bu öfkesi... Daha fazla yaklaşmasını engellemek için kollarımı göğsümün üzerinde bağladım ama söylediğim cümleden sonra bu daha çok meydan okuyan bir tavır gibi duruyordu.

"Sıradanlığımı izleyememiş olmak, canını sıkmış olmalı."

Ufak bir tıslama sesi, Enes'in dudakları arasından firar etti. Gülmüş müydü o? Hem de küstah bir biçimde...

"Sıradanlığını yeterince gördüm Ufaklık." En başından beri beni mi izliyordu yani? "Sıradan olmamak için etrafındaki insanlarla nasıl dans ettiğini, bilmediğin şarkılara eşlik etmeye çalıştığını, sağa sola gülücükler saçıp kendine parti kızı imajı verdiğini fazlasıyla izledim."

Artık kenetlenmiş kollarım, Enes'in kaslı göğsüne baskı uyguluyordu. Bu hareketim bile onu durdurmadıysa ne durduracaktı? Tekme, tokat?

"Ama benim bahsettiğim sıradanlık o değildi. Bir sorun olduğunda soyadını kullanmadan nasıl çözeceğini görmek istemiştim. Gördüm de... Sen soyadını kullanmaya devam et."

Gözlerimi tehditkâr bir biçimde kıstım. Üzerime bir bardak biranın dökülmesini Enes yapmış olamazdı, değil mi? Yok canım... O sadece fırsat kollayan bir fırsatçıydı. Sırf bu an için pusuya yatmıştı. Pis çakal!

"Çünkü soyadın olmadan hayatta kalamayacaksın gibi duruyor."

Gözlerim daha da kısıldı. Tamam, belki ilk etapta korkmuştum ama o çocuğa karşı büyük bir cesaret göstermiştim. Gayet de sorunun üstesinden geldim. Acaba beni neresiyle izlemişti? "Eğer beni tam olarak izleseydin-"

"Seni tam olarak izledim Ufaklık." Cümleleri ağzıma tıkması yetmiyormuş gibi hâlâ söylediklerini diretiyordu. "Soyadın sana cesaret veriyor. O olmadan her zaman tereddüt ediyorsun."

Her kapıyı açan bir soyadın varsa, tabi ki kullanırsın. Neden aptallık yapıp verilen nimeti elimin tersiyle iteyim ki? Eminim onun da soyadı... Bir dakika, kendini cesur sanan bay çok bilmiş, soyadı bir cacık olmadığı için mi cesur olmuştu yani? Yaptığı her hareket cesaret örneğiydi ha? Cesur olduğumu kanıtlamak için onun gibi mi davranmalıydım?

"O olmadan bir hiç-" derken sözcükleri ağzına tıkmak için onun taktiğini uyguladım. Al sana cesaret! Omuzlarına tutunup parmak ucuma çıktım ve konuşurken onu gafil avladım. Dudakları dudaklarımla buluştuğu an, elimin altındaki kasları daha da sertleşti. Gerilmişti, hem de yay gibi. Böyle bir adımın gelmesini beklemediği her halinden belliydi. Belki de her zamanki gibi o bu adımı atmak istiyordu. Hazırlıksız yakalanmıştı.

Gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmadım. Beni sorgulayan bakışları saniyelikti. Onu takip eden şey ise ihtirastı. Dudaklarıma yumuşak ve hareketsiz dokunuşu, sertleşti. Dillerimiz kendi arasında bir savaşa tutulmuş gibiydi. İniltiler, mırıltılar eşliğindeki hızlı ve baştan çıkarıcı bir savaş...

Ağzımın içinde bira tadı dolanıyordu. Başımı döndüren şey bu olabilir miydi? Parmak uçlarımda durmak bacaklarımı zorlamaya başladı ama Enes beni kendine sabitleyerek yükümün büyük bir kısmını kendi üzerine aldı. Bir anlık deli cesaretim kıvılcım gibi sönmüştü. Ben ne yapıyordum? Neden Enes'i öpmüştüm? Neden hâlâ öpmeye devam ediyordum?

Allah'ım, bedenimde dolaşan bu his beni korkutuyordu. Elim ayağım titriyor, heyecandan kalbim Asal'ın bateriye vuruşu gibi çarpıyordu. İçgüdüsel olarak elimi ensesine götürdüm. Parmaklarım deri ceketinin hizasındaki saçlarına dokundu. Hafifçe inledi. Zevk pırıltıları saniyeler içinde göz bebeklerine yerleşti. Bu garip bir güven duygusu vermişti. Onu etkileyebildiğimi bilmek hoşuma gitmişti.

Gülümsedim.

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Gülümsemişti.

Kendine olan güveni isyan yayıyordu. Bedeni bedenimi bir arzu yumruğu gibi baskılıyordu. Beynimde çakan sinyaller bunun yanlış olduğunu vurguluyordu. 'Başlatan sen olduğuna göre, bitiren de sen olabilirsin' diyordu. Fakat bitirmek isteyip istemediğimle ilgili hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Hayatımda yaşadığım en güzel tecrübeydi. Diğerleri tecrübe sayılmazdı. Bu sefer av değil, avcı olduğum için belki de zevk alıyordum. Bir daha böyle bir an yaşar mıydım bilmiyordum. Sonuna kadar tadını çıkarmak istediğimi fark ettim. Sinir uçlarıma, her nefesime hücum eden, gittikçe artan arzunun altına gömdüm mantığımı ve âşık olduğum adama tamamen teslim oldum.

Kalçamı okşayan elinden, boynumdakini fark etmemiştim. Elini belimin altına doğru kaydırdı ve kalçamdan da destek alarak beni havaya kaldırdı. Sanki bu işte profesyonelmişim gibi bacaklarımı beline doladım. Kasıklarıma elektrik akımı gönderen sertliği hissetmek, içimde yoğun bir zevk dalgası yarattı. Verdiği heyecana kapılmıştım. Ara ara nefesim kesilse de durmak istemiyordum.

Enes'in dudakları boynuma kaydı. Bir vampir edasıyla dişlediği yer sızlarken daha önce duymadığım bir ses dudaklarımın arasından kaçtı. Sanırım zevk iniltisi bu oluyordu. Enes'in bir eli göğsümün üzerinde dolaşıyordu. Daha çok ucunda... Sertleşmişler miydi? O yüzden mi böylesine tetikliyordu duygularımı?

Yavaşça boynumdan gerdanıma doğru kayan adamla başımı geriye doğru attım. Sırtımın yay gibi gerildiğini hissediyordum. Düşmemi engelleyen şeyse dolanmış bacaklarımdan daha çok sırtımdaki büyük eldi. Enes göğüslerime kaydıkça az önce duyduğum ses daha da şehvetli hale geldi. Aklım uçmak üzereyken derinlerden bir ses yükseldi.

"Ve bu senenin şampiyonunu açıklamaya geldi sıra! Hazır mıyız?"

Sözler kırbaç etkisi yaratmıştı. İrkildim. Aklım eski berraklığına kavuşurken nerede olduğumuzu hatırladım. Etrafı kolaçan ederken Enes'i ittim. Biri bizi görmüş müydü? Nefes nefese olan çocuğa bakmayı reddettim. Eminim ne yaptığımı sorguluyordu. Kucağından inmeye çalıştım. O sırada, uzaklarda görür gibi olduğum kişileri vicdanımın bir oyunu sandım.

Az önce yaşadığım zevk bana halüsinasyon gösteriyor olmalıydı ama bu kadar gerçek olması normal miydi?

"Baba..."

Duyduğum sesler ne kadar derinden gelirse gelsin bizimkilere aitti. Gözlerim fal taşı gibi büyüdü. Panik ve endişe, kardeş kardeşe bedenime sızdı. Babam buradaysa, adamları da buradaydı. Eminim saniyeler içinde meydanın etrafını saracaklardı. Allah'ım, kaçmam gerekiyordu.

Kaçmak için hamle yaptığım an, beni tekrar yakalayan sevdiğim adamdı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde kafasının karışmış olduğunu gördüm. Ona olanları açıklayacak vaktim yoktu. Birinin bizi görmesi an meselesiydi. Gitmek için yaptığım hamle yine hüsranla sonuçlandı. Sanırım bir açıklama yapmadan da Enes'in beni bırakmaya niyeti yoktu.

"Babam..." deyip oldukları tarafa doğru baktım. "Babamlar burada. Gitmem gerek." Enes de az önce baktığım yere doğru başını çevirdi. Bana döndüğündeki çatık kaşlar pek hayra alamet durmuyordu.

"Bu senenin şampiyonu... Tıpkı diğer yıllarda olduğu gibi... Karabasan Grubu!"

Ortalık mahşer yerine dönmüş olmalıydı. Alkışlar, ıslıklar, bağırışlar... Enes'i kendimden uzaklaştırmaya çalışırken "Bak... Siz kazanmışsınız," dedim. "Sahneye çıkman lazım."

Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Dilinden kelimeler dökülmese de bir şeyler düşündüğü çok belliydi. "Bırak beni gideyim. Birazdan babamın adamlarından biri buralarda dolaşmaya başlar."

Garip bir şekilde beni bırakmasını istemiyordum. Az önce yaşadığım duygu karnavalı benim için unu-

tulmayacak bir andı ama bu hislerden sonra babamlarla yüzleşmeye hazır olduğumu sanmıyordum.

Enes yine hiçbir açıklama yapmadan beni çekiştirmeye başladı. Gittiği yönün babamları gördüğüm taraf olmaması içimi rahatlatsa da ailemi tanıyordum. Asalların yanında olmadığımı fark ettikleri an, bu alanı didik didik ettireceklerdi. Enes'le yakalanma fikri de pek sağlıklı gelmiyordu. Allah'ım, ikimizin de başı derde girmek üzereydi.

"Karabasan Grubu'nu sahneye bekliyoruz!"

"Enes seni ça-"

"Umurumda değil." Ağzımın beş karış açılmasına neden olan şey, cümlemin yarıda kalması değil yarıda bırakan şeydi. Senelerdir bu yarışmaya katılıyordu. Artık birinci olmaktan bıkmış mıydı? Şu âna kadar olanları göz önünde bulundurursak, o hırsı bıkmanın desteklediğini sanmıyordum. O zaman şu andaki tavrının açıklaması neydi? Tüm o arzusu kazanana kadar mıydı? Demek ki az önceki yaşadıklarımıza devam etsek, alacağını alsa, beni de kenara fırlatıp atacaktı.

Düşüncelerimin verdiği acı, ok gibi saplandı kalbime. Pişmanlık ufak iğneler gibi batıp çıkıyordu ruhuma. Gözlerime hücum eden yaşların altında kalmış gibi hissettim. Karşı koymak istiyordum ama öylesine kırılmıştım ki, o gücü kendimde hissetmiyordum. Yine kanmıştım. Onun da en azından benim gibi hissettiğini düşünen aklıma sıçayım! Neden bu seferin farklı olduğuna inandırmıştım ki kendimi?

İlk ben öptüğüm için mi? Karşılığını fazlasıyla aldığım için mi?

Allah benim belamı versin!

Enes, omzunun üzerinden beni kontrol etti. Du-

raksadı ve olduğu yerde bana doğru döndü. "Hey..." Neredeyse yüzümü kaplayan ellerini yanaklarıma yerleştirdikten sonra gözyaşlarımı saklamak için eğdiğim başımı kaldırdı. "Korkma, yakalanmana izin vermeyeceğim." Parmaklarıyla yanaklarımdan süzülen yaşları silmeye çalıştı ama o kadar hızlı düşüyorlardı ki, sanki gözlerim sağanak bir yağmura tutulmuştu. Yaptığın suç ne kadar büyük olursa, vicdan azabın o kadar sarsıyordu belli ki.

"Tabii yaşlarının hızını ayaklarına verirsen... Hadi yürü."

Başımı iki yana sallarken Enes'in ellerinden kurtuldum. "Neden senin dediklerini yapmak zorundayım?" Burnumu çektim. "Neden beni istediğin yerlere sürükleyip duruyorsun?" Akan gözyaşlarımı ellerimin tersiyle sildim. "Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum." Enes'e bakmayı reddettim ama söylediği şeyle daha fazla direnemedim.

"Ama ben seninle gidebilmek için, her şeyi elimin tersiyle itiyorum. Aylardır uğraştığım yarışmayı bile..."

Gözyaşlarım donup kaldı. Sanki gözlerimi ağırlaştırdı. Kirpiklerimi bile kırpmadan Enes'e bakmamı başka bir şey açıklayamıyordu. Benim için yarışmayı bile... Yani... Tüm düşüncelerim, aklımdan geçen tüm o şeyler, şu anda gözyaşlarımın sebepleri şeytanın kulağıma fısıldadığı bir oyun muydu?

Benden hoşlanıyor muydu?

Benden hoşlanıyordu.

"O yüzden istesen de istemesen de benimle gelmek zorundasın. Yürü."

* * *

Masal'ı kaybetmemle içime çöreklenen suçluluk psikolojisi onu bulsam da geçmeyecek gibi duruyordu. Asal, onu bana emanet etmişti ve ben hıyanette geç kalmamıştım. Bu kadar insanın içinde nasıl bulacaktım onu?

Çaresizce parmaklarımın üzerinde yükseldim. Uzun boylu olmama rağmen, insan selinden hiçbir şey göremiyordum. Kalabalık hırçın bir deniz misali, önüne katıp her şeyi sürüklüyordu. İleriye gitmeye çalıştıkça kendimi bambaşka yerlerde buluyordum. O sırada insanların arasında kara delik misali oluşan açıklık dikkatimi çekti. Masal'ı bıraktığım yer olmalıydı. Yanımdaki kızın omzuna bastırarak biraz daha parmak ucuna yükseldim. Kızın çığlıklarını duymazdan gelerek ne olduğuna baktım.

Gördüğüm manzarayla kan beynime sıçradı.

Bir kavga gördüğünde gözü kapalı dalan biri olarak, Masal'a yapılan şey oraya uçmamı sağlayacak güçteydi ama etrafımdaki etten duvarlar bunu bir hayli zorlaştırıyordu. Sağıma soluma geçen insanları olabildiğince sert bir şekilde ittirdim. Hatta bazılarına yumruk bile atmış olabilirdim ama yalnızca belli bir miktar ilerleyebilmiştim. Çünkü kavgadan kaçanlar benim olduğum tarafa doğru geliyorlardı. Bu da sıkışık olan ortamı iyice bütünleştiriyordu.

"Allah aşkına, ne yapıyorsunuz siz ya! Yer mi var burada?"

Bağırışım gürültü kalabalığının bir ferdi gibi havaya karıştı. Müzik yeri göğü inletirken gözüm sahneye takıldı. Denizlerin sırasıydı. Allah kahretsin! Asal'a ihanet ettiğim yetmiyormuş gibi buraya asıl geliş nedenimi de kaçırıyordum. Şu pozisyonda şarkının tadını çıkaramayacağıma göre vicdan azabımı azaltmak için Masal'ın yanına varmalıydım.

"Affet beni Deniz."

Tekrar insanların üzerine çullanmaya başladım. Ezdiğim ayakların, yediğim küfürlerin haddi ve hesabı, var yok yarışına girdi. Beklemediğim bir anda Masal'ın havaya kaldırıldığını gördüm. "Lan! Ne yapıyorsunuz kıza!"

İnsanların elleri üzerinde ilerlemesi kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Masal, ne alaka ki? Sahneye doğru gittiğini fark ettiğimde gözlerimi o tarafa çevirdim. Enes'in uzattığı elle kafam allak bullaktı. Masal, Enesleri tanıyor muydu?

Sahneye çıkmasıyla sorularımı sonraya erteledim. En azından şimdilik güvenilir insanların yanındaydı. Ben de bir an önce güvenli bir noktaya gitmeliydim. Yoksa burada nefes namına hiçbir şey alamıyordum.

Gerisin geri dönmemle karşıma dikilen kişi bugün yaşadığım sorunlara gül dikmek için var olmuş gibiydi. Yurt dışından yeni gelmiş birinin burada ne işi olabilirdi? Kimi tanıyordu ki, bu yarışmayı duymuştu? Hatta duymakla kalmayıp buraya gelmişti? Etrafındaki kızların yakın duruşlarından anladığım kadarıyla sandığımdan da fazla tanıdığı vardı. Nedense hepsi de bir peynir türünü hatırlatıyordu. Bir aşçıdan başka ne beklersin ki?

"Senin burada ne işin var?"

Korhan her zamanki ukala tavırlarıyla beni incelerken "Ayağımı hissetmediğimin farkında mısın?" diye sordu. Aksanı ona her zaman bir hava katsa da, mutfakta bana yaptıkları aklıma geldikçe o havayı fitil fitil burnundan nasıl çıkaracağımın hesabını yapıyordum.

"Benim sorunum değil."

"Sen ezdin." Yanındaki birkaç kız gülüşünce kaşlarımı çattım. Şişko mu demek istiyordu o bana? "Yolumun üzerinde durmasaydı."

Gözlerini kısan Korhan sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi. "Benimle doğru konuş." Sanki oksijenimiz çokmuş gibi bir de nikotinle havayı dolduruyordu. "Seninle doğru konuşacağım tek yer İRON'un mutfağı. Şimdi çekil önümden de ayağından tamamen olma." Korhan'ı itekleyerek yanından geçtim. Yanındaki kızların ayaklarını çiğnemeye de ayrıca özen gösterdim. Duyduğum çığlıklar zafer çağrısı gibiydi ve bu olmayan keyfime biraz olsun iyi gelmişti.

Sahneden uzaklaştıkça yürüyüşüm kolaylaştı. Sanki havadaki oksijen miktarı gittikçe artıyordu. İnsanların arasından tamamen çıktığım an derin bir nefes aldım. En sonunda be! Burnuma dolan tanıdık kokuyla kaşlarım çatılırken omzumun üzerinden arkama baktım.

"Sen beni mi takip ediyorsun?"

Korhan ifadesiz bir suratla "Ayağımı ezdin," dedi. Bu çocuğun bir işi tekrarlamakla ilgili gerçekten bir sorunu vardı. "İyi yapmışım. Oh, canıma değsin." Söylediği cümleyi tekrarladı. Gerçekten Rabb'imin sabır konusundaki bana gönderdiği sınav bu adamdı. "Buraya kadar peşimden geldiğine göre yaşayacaksın korkma."

"Ayağımı ezdin."

Allah'ım, bazen bir robotla iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi abartılı bir şekilde devirirken "Öpeyim de geçsin mi?" diye sordum. Hiçbir tepki vermeyen Korhan tekrar cümlesini söyleyince kafama bir şeyler dank etti.

"Özür dilerim."

Başını *'Şimdi oldu'* der gibi sallayan adam "Daha dikkatli ol," dedi. Bu adamın ders verme biçimi beni benden alıyordu. "Oldu canım."

"Bahar?"

Duymak istemediğim tanıdık sesten dökülen adımla iç çektim. Yaşayacağım bütün duygular bugüne mi toplanmıştı? Arkamı dönerken bıkkın bir şekilde "Buyurun Cem Bey," dedim. Gözleri benden Korhan'a kaydı. "Siz..." dedikten sonra tekrar bana baktı. "Bu ne demek oluyor?" *Bir sana hesap vermediğim kalmıştı babalık.*

"Sizi ilgilendiren bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kaşları seğiren adam bana doğru birkaç adım attı ama gözleri daha çok arkamdaki Biscolata sırığındaydı. "Burada ve Bahar'la ne işin var Korhan?" Benden cevap alamayacağını bildiği için B planına geçmişti işte.

Omzumun üzerinden Korhan'a kısa bir bakış attım. Kendini savunmaya geçeceğini tahmin ederken yanına geçtim ve koluna girdim.

"İRON'da olmadığımıza göre size hesap vermek zorunda olduğumuzu sanmıyorum Cem Bey. Biz sizin neden burada olduğunuzu sorguluyor muyuz?"

"Yeğenlerim için-"

"Sorguluyoruz demedim Cem Bey, sorguluyor muyuz dedim. Cevap vermenize gerek yok."

Ukala cevaplarıma sinirlenmiş olduğunu hissediyordum. Korhan aramızdaki gerilim hattının nedenini anlayamasa da benden yana olmayı tercih etmişti. Kırk yılda bir yaralı parmağa işiyordu sağ olsun.

"Korhan, bize biraz izin verir misin?"

Biscolata sırığı hiç itiraz etmedi ve saniyeler için kolumdan çıktı. Cem Bey, gerektiği yerde fazlasıyla otoriter olabiliyordu. Bu tavırları başka bir zaman olsa benim bile hazır ola geçmeme neden olurdu ama şu anda hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yürümeye başladım. Ardımda kalan seslenişleri zer-

re kadar umursamıyordum. Benim için bu güzel ortam şu andan itibaren bitmişti. "Üzgünüm Deniz," diyerek alandan çıktım. Otobüs durağına doğru ilerlerken ara ara arkama bakma ihtiyacı hissettim. Cem Bey ortada gözükmüyordu. Ne yani? Bu kadar kolay mı pes etmişti benimle konuşmaya çalışmaktan?

Neden şaşırmıştım ki? Başka bir şey mi bekliyordum?

İnsanlarla fokur fokur kaynayan otobüs durağına geldim. Saati kontrol ettim. Az farkla otobüsü kaçırmıştım. Şimdi işin yoksa kırk dakika diğer otobüsün gelmesini bekle. İnsanlardan uzak durmaya özen göstererek boş bir alanda dikilmeye başladım. Telefonumu kurcalarken önümde bir arabanın durduğunu hissettim. Gözlerimi pahalı görünen araçta gezdirdim. Filmli camlardan, içeride kimin olduğunu göremiyordum. Hoş, görmeme de gerek olduğunu sanmıyordum. Bu kalabalıkta, bu pahalılıkta olan bir araç, benim önümde duruyorsa ancak babalığa ait olabilir.

Cam aralandı. Beklediğim yüz bana doğru eğildi. "Köşe kapmaca oynayacak yaşta değilim." Gözlerimi tekrar telefona kaydırdım. "Ve bu zamana kadar seni fazlasıyla idare ettim."

Onu umursamadığımı belli etmek için elimdeki telefona benim için çok önemli bir şeymiş gibi davranmaya başladım. Ekranda geçtiğim hiçbir şeyi tam olarak görmüyordum. "Artık konuşmamız gerekiyor." Ne konuşacaktık ki? Ya da soruyu değiştireyim hangi yüzle?

"Bahar Ak!" Soyadımı kullanmıştı. Soyadımı kullandıysa durum ciddiydi. Kapının açıldığını duydum. Benimle konuşmadan vazgeçecek gibi durmuyordu. Arabadan inmesine neden olacak kadar kararlıydı. Daha fazla işleri yokuşa sürmem elime ne geçirdi? Kaçamak

bakışlarla etrafı inceledim. Sanırım sadece rezillik.

Cem Bey önümden geçip yolcu koltuğunun kapısını açtı. "Bin şuraya!" Emir verilmesinden hoşlanmıyordum. Belli ki o da sabrının zorlanmasından... Hangimizinki galip gelirdi? "Bahar hemen arabaya bin!"

Etrafımdan yükselen sesler, rezilliğin kapıya dayandığını gösteriyordu. Daha fazla ayak diremenin anlamı yoktu. Eve gitmek istiyordum. Bunun için Cem Bey'in arabasını kullanabilirdim. Ne konuşacaksa da bu sürede konuşur, kurtulurdum.

Hiçbir şey söylemeden koltuğa oturdum. Gözlerimi karşımdaki bir noktaya sabitlerken yüzüme çarpılan kapının rüzgârı saçlarımı savurdu. Gerçekten sinirlendirmiştim. Cem Bey, şoför koltuğundaki yerini alırken göz ucuyla bana baktı.

"Kemerini tak."

"Böyle iyi," diyerek kollarımı göğsümün üzerine bağladım. "Bahar, kemerini takar mısın demedim. Tak dedim." Sanki onu duymamışım gibi başımı dışarıya doğru çevirdim ama duyuyordum. Burnundan aldığı sert nefesi, konuşmasa da rahatsız olduğunu belli eden homurtularını, her şeyi duyuyordum.

Bir anda yanımda bir hareketlilik hissettim. Ne olduğunu bakmak için başımı çevirdiğimde Cem Bey'le burun buruna geldim. Kızgın gözleri benimkilerle buluştu. İşte şimdi biraz da olsa korku tohumları yüreğime serpilmişti. Yeşil gözlerindeki kıvılcımlar bu yakınlıktan benim ruhuma sıçrıyordu ve anlam veremediğim bir yangın yüreğimde yanmaya başladı.

Kızgındı, çok kızgın. İlk kez bana böyle bakıyordu. Uzanıp kemeri tuttu ve sert bir hareketle öne doğru çekti. Kemerimi takarken göz göze gelmemeye özen

gösterdim. Az önceki bakışından sonra, ona bakmak sadece cesaretimi kırıyordu. Bana kızgın olduğunu bilmek garip hissettiriyordu.

Kendi kemerini de taktıktan sonra yola koyuldu. Bir süre sadece yola odaklandı ve bu süre zarfında arabanın içine ölüm sessizliği hâkim oldu. Aramızdaki sessizliği doldurma ihtiyacı duymadan gecenin karanlığını bölen evlerin ışıklarını izlemeye başladım.

Ne çok hayat vardı yeryüzünde. Kim bilir ne çok insan benimle aynı kaderi paylaşıyordu. Peki, seçtikleri yol hangisiydi? Bir şeyleri sineye çekip hayatına devam etmek onlar için kolay mı olmuştu? Ya da zor olanı başarıp sıfırdan mı başlamışlardı hayatlarına? Yeni aileleriyle...

Hafif bir boğaz temizlemesi düşüncelerimin içinde kaybolmamı engelledi. "Bahar..." Başımı ona doğru çevirmesem de, dinlediğimi belli edercesine kıpırdattım. "Söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

Hafifçe gülümsedim. Bu karşı taraf için küstahça algılanabilirdi ama umursamadım. Sözün bittiği yerde, söze nasıl başlaması gerektiğini düşünüyordu. "Çok düşünüyorum, günlerdir bu yüzden uykularım kaçıyor ama hiçbir sonuca ulaşamıyorum." En azından hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam etmiyordu. Bu duyguda yalnız olmadığıma sevinmiştim.

"Sanırım en baştan anlatmaya başlasam iyi olacak."

Bir anda emniyet şeridine çekti. Göz ucuyla Cem Bey'i takip ettim. Arabayı durdurup dörtlüleri yaktıktan sonra kemerini çıkardı. Bana doğru dönmesiyle tekrar gözlerimi karanlık yola çevirdim.

"Lütfen konuşmamı bölme," dedikten sonra buruk olduğunu düşündüğüm bir gülümseme sesi duyuldu. "Zaten pek konuşacak gibi durmuyorsun ama en azın-

dan dinle, olur mu?" Derin bir nefesle seneler öncesine gittik. Cem Bey, annemle tanıştığı ilk andan itibaren yaşadıklarını anlatmaya başladı. Gözümün önünde beliren bir film şeridi yoktu ama babalığın anlatış tarzı, olayları az çok kafamda canlandırabilmemi sağlıyordu.

Teyzemin düğününde ilk kez karşılaşmışlardı. Dakikalardır direndiğim adama, annemi gördüğü ilk ânı anlatması yüzünden yenik düşmüştüm. Resmen o anları yaşıyordu. Kaçamak bakışlarım ayan beyan hale dönmüştü. Anneme âşık olmuştu, kıskandıracak bir aşk. Daha sonra annemi kandırabilmek için yaptıklarını anlattı. Ara ara gülmekten kendimi alıkoyamıyordum. Fark ettiğim ansa bütün gücümü kullanıp tepkisiz kalmaya çalışıyordum.

Annem yüzünden hayatının bir bölümü kararmıştı. Yine de suçu anneme yüklememiş, hatta sırf onun için hayata tutunmuştu. Bu adam annemi gerçekten sevmişti.

"Geleceğimizi olması gerektiği gibi hazırlarken, annenle aynı geleceğe bakmadığımızı öğrendim."

Suçluluk duygusu beni öylesine yiyip bitiriyordu ki, sanki tüm olayların suçlusu annem değildi, bendim. İçim buz kesmiş, bütün kaslarım donmuş bir haldeydi. Karşımdaki tükenmiş adama bakıyordum. Cem Bey'i sarıp sarmayana acı sanki benim içime sızıyordu. Annem... Çocuk istemiyordu. Belki beni öğrendiğinde de hayatıma son vermek istemişti. Neden vazgeçmişti peki? Onun kafasında biri için, anne karnındaki bebeği aldırtmak zor olmamalıydı. Belki de her şey için geç kalmıştı ve beni doğurmak zorundaydı. Peki, Cem Bey'e bunu söylemiş miydi? Belki de o da beni istememişti.

İstenmeyen bebek, Bahar Ak.

Kafamın içinde sorular uçuşuyor, ağzımdan kaçmaması için büyük çaba harcadığım acımasız düşünceleri

tetikliyordu. İstenmemiş olma hissi öylesine kudretliydi ki, cevapların bir çığ gibi üzerime düşmesinden, içime kocaman bir yarık açmasından korkuyordum.

"Senden haberim yoktu Bahar. Eğer olsaydı, annenle aramızda ne olurdu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, senden vazgeçmezdim."

Elimde hissettiğim sıcaklıkla, önce kenetlenmiş ellerimize daha sonra Cem Bey'e baktım. Gözlerimin tam içine, yüreğimdeki derinliklere inmek ister gibi bakıyordu. "Sen benim mucizemsin Yavru Kuş."

Ömrü hayatım boyunca duymayı aklımın ucundan bile geçirmediğim bir cümle, beklemediğim bir kişinin ağzından döküldü ve hissettiğim şey saf bir mutluluktu. "Ve bu saatten sonra senden vazgeçmeye niyetim yok. İstersen benimle hiç konuşma, istersen yüzüme bakma, ben senin yanında olmaktan bir saniye bile vazgeçmeyeceğim."

Son hece dudaklarından dökülür dökülmez, kulaklarımızı tırmayan bir ses arabanın tavanını yalayıp geçti. Onu takip eden seslerle kulaklarımı kapattım.

"Allah kahretsin!"

Cem Bey saniyeler içinde başımı bacaklarıma doğru bastırdı. "Sakın başını kaldırma." Dışarıda ne olduğunu göremiyordum ama belli ki bir çatışmanın ortasındaydım. Arabaya çarpan kurşunların bizi delip geçmediği için şükretmeliydim.

Motorun çalıştığını duymamla sağa sola savrulmam bir oldu. Kalbim birkaç saniye durduktan sonra, deli gibi çarpmaya başladı. Başımı kaldırmaya çalıştım. Cem Bey sert bir hareketle tekrar başımı bacaklarımın arasına sıkıştırdı.

"Camların ne kadar dayanacağını bilmiyorum. Kafanı kaldırma."

Sanırım kurşun geçirmez arabasıyla böyle bir saldırıya daha önce uğramamıştı. Kolumun arasından Cem Bey'i görmeye çalıştım. Aynı anda hem yolu, hem etrafı, hem de arkasını kontrol ediyordu. Yüzünden yaşadığı duyguları okumak çok kolaydı. Stres, endişe, panik, adrenalin... Damarlarında dolaşmasına izin vermediği tek duyguysa korku olmalıydı. Yüzünde ve hareketlerinde korkuya dair hiçbir belirti yoktu. Korkusuz bir süper kahraman gibiydi.

Arabayı yalayan kurşunlarla başımı daha derine gömdüm. Nereye gittiğimizi göremiyordum. Arabanın savruluşlarından sadece bir yerlere döndüğümüzü fark ediyordum. Hızımızı, kulağımın dibindeki motorun kükreyişinden tahmin ediyordum.

Korkuyordum. Cem Bey'in kanını taşıyor olabilirdim ama onun gibi cesur davranamıyordum. Belki daha önce başıma böyle bir olay gelmediği içindi. Belki o, bu tür çatışmaların ortasında çok kalmıştı. Tecrübe insanı korkusuz yapar mıydı?

Aniden bir patlama sesi duyuldu. Onu takip eden fren sesi, asfaltı eritecek nitelikteydi. Öylesine savruluyorduk ki gözlerimi sıkıca yumdum ve uzun bir süredir tutmaya çalıştığım çığlığı serbest bıraktım.

Ve ardından derin bir sessizlik oldu.

Ağzımda metalik bir tat belirdi. Ortamsa olabildiğine benzin kokuyordu. Burun deliklerimden beynime kadar işledi. Başımda zonklayıcı, boynumdaysa tahammül edilmez bir ağrı vardı. Dudaklarımdan çıkan iniltiyle adımın duyulması bir oldu.

"İyi misin?"

İyiden kastının ne olduğunu sormak gerekirdi. Omzumda hissettiğim bir ağırlıkla geriye çekildiğimi hissettim. Sırtımın koltuğa dayanmasıyla başımın döndüğünü hissettim. Sanki yer ayaklarımın altından kaymıştı.

"Bahar cevap ver lütfen." Cem Bey'in sesindeki endişeyi bastıran şey, dakikalardır yüreğine girmeyi başaramayan şeydi; korku. Yavaşça gözlerimi aralarken başımı ona doğru çevirdim. Enseme saplanan acıyla yüzümü buruşturdum. Göz göze geldiğim adamda dikkatimi çeken ilk şey, kaşından çenesine doğru oluk oluk süzülen kandı. Başını çok sert çarpmış olmalıydı.

"Ben iyiyim... Ama siz... İyi gözükmüyorsunuz."

Gözleriyle neredeyse her yerimi taradı. İyi olup olmadığımdan emin olmak istiyordu. Bir anda araba titremeye başladı ve hafifçe hareket etti. Bu normal bir hareket değildi. Gözlerimi sıkıca yumdum. Arabanın kıç kısmının havaya kalktığını hissediyordum. Panikle Cem Bey'in kolunu kavradım. Kaskatı kesilmeme rağmen, onun elimi kavradığını hissediyordum.

"Sakin ol ve kıpırdama."

Birkaç saniye içinde araba hareket etmeyi kesti. Askıda mı kalmıştık? Nerede olduğumuzu bilmek istiyordum ama etrafa bakacak cesareti kendimde hissetmiyordum.

"Bahar bana bak." Cem Bey'e bakabilirdim. Evet, bunu yapabilirdim. *Sadece gözlerini aç ve Cem Bey'e odaklan. Hadi Bahar. Yapabilirsin.*

Kalbim depara kalkmış atınki kadar hızlı çarpıyordu. Kirpiklerimi arabanın hareketini etkileyebilecekmiş gibi yavaşça araladım. Uzun süredir tuttuğum yaşlar, yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Öncelikle sakin olmanı istiyorum." Sesi o kadar

tekdüze çıkmıştı ki, sanki şu anda boşlukta sallanan bir arabanın içinde değil de evinde oturuyordu. "Sizin gibi mi?" diye sorduğumda hafifçe gülümsedi. "Zor olmasa gerek." Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. Söylemesi kolaydı tabii.

"Bu arabadan çıkman lazım," dediğinde gözlerim devrildiği yerden büyüyerek çıktı. "Yardım gelene kadar burada duramazsın Bahar." Bana ana avrat sövmüş gibi bakıyordum. "Sakin ol ve yavaşça arka koltuğa geç ve-"

Araba en ufak bir harekette bile beşik gibi sallanıyordu. Allah aşkına, dışarı çıkmayı geçtim, arkaya geçmeye çalışmamla bile aşağı yuvarlanma olasılığımız çok yüksekti. "Ya-yapamam." Cem Bey'in cümlesini yarıda kestim.

"Yapmak zorundasın. Yardımın ne zaman geleceğini bilmiyorum Bahar. Halini görmüyor musun?" Başımı hayır anlamında hızlıca salladım. O sırada araç milimetrik bir şekilde aşağı kaydı. Çığlık atıp hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Yapamam, yapamam, yapamam."

Yapabileceğimi söyleyen adama kulaklarımı kapattım. Korku dalgası rayından çıkmış bir tren gibi bana çarpmıştı. Tir tir titrediğimi hissediyordum. Bacaklarımın bağı çözülmüştü. Allah aşkına, arka koltuğa bile geçebileceğimi sanmıyordum. Yapamazdım.

"Sen cesur bir kızsın."

Başımı daha yavaş bir şekilde hayır anlamında salladım. Bu zamana kadar ben de öyle olduğumu sanıyordum ama değildim. Yapamazdım. "Benim kızımsın." İç çekişlerimin ardına gizlendim. Buğulu gözlerimin ardından Cem Bey'e baktım. Kızarmış yeşil gözleri tek bir

şeyi ifade ediyordu. Ona güvenmemi...

"Yaparsın. Hadi."

Tekrar başımı hayır anlamında salladım. Araç biraz daha kıpırdadı. Sanki içimdeki bir şeyler aşağı çekiliyordu.

"Bahar Adanan!" Adeta gürledi. Sesi daha önce sadece annemin ağzından duyduğum bir tınıyla doluydu. Bu için için kaynayan bir öfkeyi, hiddeti bastırmaya çalışan bir şefkatin sesiydi. Duyduğum kelime iliklerimdeki kanın fokurdamasına neden oldu. Bana ona aitmişim gibi seslenmişti. Çocuklarına seslenir gibi... Baba gibi...

Gözyaşlarıma ara verip beni çatık kaşlarla izleyen adama baktım. "Hemen dışarı çık!" Yoğun bir sessizlik aracın içini kapladı. Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi duran bir sessizlik... Ürkekçe "Sen?" diye sordum. Saman alevi gibi sönen kızgınlığı, yerini babacan bir gülümsemeye bıraktı. Şefkatli, sevgi dolu, huzur kokan bir gülümsemeye... "Sen çık, ben de geleceğim."

"Söz mü?"

İçsel filtrem beni bir kez daha başarısızlığa uğratmıştı ve kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkıverdi. Ufak bir kahkaha atan adam "Söz," dedi ve dikkatlice uzanıp alnımı öptü. Kokusu havadaki benzin kokusunu bastırdı. Derin bir nefes alırken, onun da aynı şekilde saçlarımı kokladığını hissettim. Bir sıcaklık dalgası saç tellerimden ruhuma yayıldı.

Yavaşça benden uzaklaşan adam "Hadi," dedi. "Unutma, sakin ol ve dikkat et."

Başımı tamam anlamında sallarken elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Kendi kendime yapabileceğimin gazını vermeye çalışıyordum. Kemerimi çözerken araba farlarının loşlaştırdığı karanlık boşluğa bakmamak için

büyük bir gayret gösterdim. Korkum arsız bir çocuk gibiydi. Geri plana atmaya çalıştıkça daha ileriye çıkıyordu.

"Acele et Yavru Kuş."

Korkunun ecele faydası yoktu. Bu arabadan sağ salim çıkmamız için elimi çabuk tutmam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım. Sol bacağımı kendime doğru çekerek arkamı döndüm. Koltuklardan destek alarak dizime yüklendim. Arabanın hareketiyle kaskatı kesilirken tekrar ağlamaya başladım. "Hadi kızım, az kaldı."

Başlamak bitirmenin yarısıydı. Başladığım işi bitirmeden bırakmazdım. Bu sefer de öyle olacaktı. Bir nefes daha aldım. Yavaş hareketlerle diğer bacağımı da kendime doğru çektim. İyi gidiyordum. Bir nefes daha... Bacağımı dikkatli bir şekilde arkaya atarken Cem Bey'le göz göze geldim. Bana güveniyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Soluk soluğa arka koltuğa geçtim.

"İşte böyle Yavru Kuş."

Benimle gurur duyan adama bir gülümseme borçluydum. Kapıyı açmak için uzandım. O an araba ağır ağır kaymaya başladı. Panikle arkama baktım. Cem Bey, bir bana bir arabanın kaydığı yöne doğru bakıyordu. "Acele et!" Söylenenin aksine olduğum yere çakılmış gibi hissediyordum. Arabanın kayması durmadığı gibi gittikçe ivme kazanıyor gibiydi. Kalp atışım da ivmeyle doğru orantılı bir şekilde artıyordu. Ecel terleri bu olsa gerek, ıslandığımı hissediyordum. Yüzümdeki ıslaklığınsa, ter mi gözyaşı mı olduğunu ayırt edemeyecek kadar uyuşmuştum.

"Bahar!"

Cem Bey'in bana bağırışıyla ön koltuktan arkaya at-

laması bir oldu. Bu hareketle araba daha hızlı bir şekilde kaymaya başladı. Cem Bey üzerimden eğilip kapıyı açtı ve ben ne olduğunu anlayamadan kendimi dışarıda buldum.

"Seni seviyorum kızım."

Duyduğum son hece, gördüğüm son bakış, hayattaki tek şansım tek bir adama aitti ve o saniyeler içinde gözden kayboldu. Yerine bıraktığı acı, hissettiğim son soluk gibiydi.

"Baba!"

* * *

Tartışma ve kavga arasında çok bariz bir fark vardır. Tartışma genelde tek başına yapılan bir şeydir. Çoğu zaman karşı taraf karşılık vermez ve genelde başladığı gibi çabucak biter. Peki ya kavga? İki tarafın da karşı karşıya geldiği savaşın bir parçasıdır. Bir muharebe... Bedelini iki taraf da öder.

Sabrımı selametle ödüllendirmek istesem de artık dayanamıyordum. O kadar doluydum ki son yaşadıklarım, taşmama neden olan sadece minik damlalardan ibaretti. Sürekli Asal'ın etrafında dolaşan kız, şimdi de en yakın arkadaşımın yanını mesken tutmuştu ve buna çanak tutan, âşık olduğum insandı. Beni görmezden geldiği yetmiyormuş gibi, yanımda olan insanları da bir bir uzaklaştırıyordu. Yalnızlıktan korktuğumu bilmesine rağmen...

Ne hakla?

Taksiden inip eve doğru ilerledim. Annemlerin yemekte oldukları aklıma gelince anahtarımı alıp almadığımı kontrol ettim. Dış kapının şifresini girerken cama bir suret yansıdı. Kalbim anlık görevini unutmuş gibi durdu. Bunca senedir dengesizlikleriyle nam salmış biri, bu ka-

dar kısa zamanda bir karar vermiş olamazdı, değil mi?

Belki de onu dinlemeden çekip gittiğim için sinirliydi ve sinirini kusmak için beni takip etmişti. Ben daha içimdekilerin yarısını bile dışa vurmamıştım. Onun fitili beni ateşlerdi. O zaman bu aramızdaki durumu kavgaya dönüştürürdü ve bedeli ikimiz için de ağır olurdu. Belki de sonsuza kadar, sonsuzluğumu kaybetmeme neden olurdu. Bunu, bu gece kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Eve girersem beni koruyacak olan kaleme sığınmış olacaktım. Olabildiğince hızlı bir şekilde içeri girdim. Asal'ın merdivenleri çıkacağını bildiğim için asansöre yöneldim. Kabine girdiğim an çıkacağım kata bastım ve kapıların hızlı kapanması için düğmeye işkence etmeye başladım. Kapıların hareket etmesiyle rahat bir nefes alıyordum ki, bir el tekrar açılmasına neden oldu.

"Benden kaçıyor musun?"

Asal, asansör kabinin içine girdi. Gözlerim yuvalarını zorlarken etrafa bakındım. Tamam, rezidansın asansörü bir oda büyüklüğündeydi ama kapalı alandı. Asal, bunun farkında olmayacak kadar mı sinirlenmişti yani?

"Asal sen..."

Asansör yukarıya doğru hareket etti. Asansörün hızı ve evimizin yüksekliği tezat içindeydi. Umarım bu uzun yol boyunca Asal'ın siniri onu güçlü tutmaya yeterdi. "Burada ne mi arıyorum?" Aslında tam olarak merak ettiğim soru buydu. "Asıl senin burada ne işin var?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı.

Tam 'Burası benim evim,' diyecektim ki "Sana ümit bağlayan herkesi yarı yolda bırakıp çektin gittin," deyip kelimeleri ağzıma tıktı. "Diskalifiye edildik." Bunun için mi gelmişti yani? Kaybetmemizin suçunu bana yükleyebilmek için mi? Bu sefer izin vermeyecektim. "Normal,"

dedim kolumdaki çantayı düzelterek. "Adamların bateri-lerini kırdın. Sana altın madalya mı vermelerini bekliyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde bilmiş bir edayla bağladım. Asal'ın yüzündeki anlık şok kırıntılarına gülmemek için yanağımı dişledim.

"Eğer o çocukla..."

Dilinin ucuna gelen kelimeleri son anda tuttu. Harika... Yine konu Deniz'e gelmiş ve yarım kalmıştı. Ne demeyi planlıyordu? O çocukla görüştüğün için davulu patlattım mı? Kafamda çakan ışıklar aklıma gelmeyen bir şeyi getirdi. Asal beni kıskanmış olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Konunun üzerine gitmek!

"Eğer o çocukla ne Asal Kara? Bir cümleyi bitirme cesaretin yoksa hiç başlamayacaksın."

Hafifçe kaşlarını çatan Asal hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerimin içine baktı ama belli ki bir şeyler düşünüyordu. Belki kuracağı cümleleri toparlamaya çalışıyordu. Belki de yaptıklarına tekrar kılıf bulmaya...

Dengesiz her zaman dengesizdi.

"Evet?" diyerek onu konuşmaya teşvik etmeye çalıştım. Nefesini sert bir şekilde yüzüme üfleyen Asal'ın derinlerden gelen bira kokusu sorgular bir biçimde kaşımın seğirmesine neden oldu. Buraya gelme cesaretini alkolden mi bulmuştu yani?

"Konuşmayacak mısın?"

"Hale, üzerime gelme!"

Sesini yükseltmişti. Gerçekten gergin görünüyordu ama bu sefer düşünceli taraf olmak istemiyordum. "Buraya neden geldin Asal?"

Beklemediği bir yerden soru gelmiş gibiydi. Oysa düşününce uyduracak çok fazla cümlesi vardı. O zaman neden susuyordu?

Sıkıntıyla nefesimi dışarı üflerken hangi katta olduğumuza baktım. *'Neyse ki bir kat sonra inecek, bu işkenceye ikimiz için de son vereceğim,'* diye düşünürken garip bir ses duyuldu. Asansörün ışıkları kısa bir an gidip geldi ve hafifçe sallandı.

Ufak bir çığlık atıp kabinin duvarına yapıştım. Hareket etmeyi kesen asansörün ışıklar tekrar gitti. Her yer zifiri karanlıktı. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken aklıma düşen kişi kendi korkumu unutturdu.

"Asal!"

Derin bir sessizlik asansörün içine hâkimdi. Şu anda Asal'ın bağırması ve yardım çağırması gerekiyordu ama onun nefes alışverişini bile işitmiyordum. Bir şey olmuş olmalıydı. Çantamın içinde telefonumu aradım. Kahretsin! Ekranı kırılan telefonum şimdi de tamamen kapanmıştı!

Asansörün acil durum düğmesi aklıma geldi. Temkinli adımlarla ilerledim. Parmak ucuma değen tuşlardan hangisi olduğunu bilmiyordum. Hepsine aynı anda basmaya ve bağırmaya başladım. "Kimse yok mu! Biri bize yardım etsin." Bizi duymamaları sinirimi bozmaya başladıkça tuşları yumruklamaya bir yandan da asansör kabinine vurmaya başladım. "Asansörde kaldık. Biri bize yardım etsin. İmdat!"

Allah'ım, normal zamanda iniş çıkışındaki seslerini bile odamdan duyuyordum. Peki, neden şimdi kimse bizi duymuyordu? Yardım çağırmayı bırakıp arkama döndüm. Karanlığa biraz olsun alışan gözlerim, Asal'ın olduğu tarafı taradı. "Asal iyi misin?"

Cevap vermedi. Cevap vermediği gibi yaşam belirtisi de vermiyordu. Gözlerim yanmaya başladı. Şu ortamda ağlamak en son isteyeceğim şeydi ama kalbim sıkışıyordu.

El yordamıyla olduğu tarafa doğru ilerlemeye çalıştım. Ayağımın bir şeye takılmasıyla olduğum yere çöktüm. Hiçbir şey görememe rağmen Asal'ın ne halde olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Asal, yalvarırım bir cevap ver."

Ellerim önce omuzlarında dolaştı. Daha sonra yüzüne kaydırıp yanaklarını kavradım. Ter içinde olmasına rağmen buz kesilmişti. "Asal," diyerek yanaklarını tokatladım. Havadaki tüm oksijeni yutmak istermiş gibi derin bir iç çekti.

"Çok şükür," diyerek rahat bir nefes aldım. "C-cep telefonun yanında mı?" Başını onaylarcasına sallayınca bir elim yanağında diğer elim pantolonunda dolaştı. Telefonunu her zaman aynı yere koyardı. Bu yüzden şıp diye buldum. Zar zor kotunun cebinden çıkardıktan sonra ekranına baktım. Çekmiyordu ama şarjı bir süre bizi idare ederdi. Flaşını açıp yanımıza koydum. Artık Asal'ın yüzünü seçebiliyordum.

"Asal, yalnız değilsin. Ben buradayım, tamam mı? Birazdan gelecekler."

Tekrar kabinin duvarını yumrukladım. Asal yanağındaki elimi tutup göğsüne doğru indirdi ve elimi kalbinin tam üstünde durdurdu. Avucumun altında atan kalp, öylesine hızlıydı ki birazdan durabilecek olması aklıma geliyordu.

"Asal, sakin olmaya çalış ne olur."

"Ne-fes a-la-mı-yo-rum."

Kelimeleri heceleyerek çıkarmıştı. Zorlanıyordu. "Konuşma, yorma kendini. Sadece nefes almaya odaklan, tamam mı?" Tekrar kabin duvarını yumruklamaya başladım. "Kimse yok mu? Yardım edin!"

Çaresizliğim gözlerime vurmuştu. Yaşlar yanaklarım-

dan süzülürken sesim çatallaşmaya başladı. Elimin altındaki kalp hızından hiçbir şey kaybetmemişti. Korkmaya başladım. Bu kadarına dayanabilir miydi bilmiyordum.

"Lütfen biri bizi duysun."

Kesik nefeslerime eklenen yaşlar kelimelerimi yutuyordu. Asal elimi daha sıkı tutunca bakışlarımı ona çevirdim. Tekrar nefes alamadığını söylediğinde dudaklarımın arasından kısa bir hıçkırık kaçtı.

"Biliyorum. Biliyorum ve kahretsin ki elimden bir şey gelmiyor. Ne olur dayan Asal. Yalvarırım."

Zar zor yutkundu. Dili damağı kurumuş gibi duruyordu. Nefesleri hırıltıya dönerken "Nefes alamıyorum," dedi. "Ama nedeni ne burası, ne şu anda bulunduğumuz durum." Yaşlar yanaklarımdan süzülürken kaşlarım çatıldı. Neyden bahsettiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Allah'ım, o kadar çok nefesini tutmuştu ki, beynine oksijen gitmemiş olmalıydı. Yoksa şu andaki durumu neden görmezden gelsin ki?

"Yarışmada da, açık havada da, buraya gelmeden önce de nefes alamıyordum. Seni o çocuğun yanında gördüğüm her an, elim ayağım buz kesiyor. Sana dokunduğuna şahit olduğum zaman kalbim bu hızla çarpıyor. Ona gülümsediğini fark ettiğimde nefes alamıyorum."

Dudaklarım yavaşça aralandı ve *'Ha'* gibi bir ses dışarı kaçıverdi. Donakaldım. Sadece bir saniye sürdü ama Asal'ın konuşmasının nereye gideceğini anladığım çok uzun bir saniyeydi.

"Nedenini çok düşündüm. Bulduğum cevaplar hep bir noktada birleşiyordu ama ben onu inkâr edersem... Görmezden gelirsem... Gerçek olmayacağına inanıyordum."

Sanırım artık benim de kalbim Asal'ınkiyle aynı hızda çarpmaya başlamıştı. Nefes alışverişimin de ondan

kalır yanı yoktu. "Ben... Sen... Biz olmazdık. Olamazdık Hale. Bu yaşımıza kadar kardeş gibi büyütülmüşken, sana o gözle bakarsam... Sen de bana o gözle bakarken... Yapamadım işte."

Yaşadığım şok yüzünden mi algılamakta güçlük çekiyordum, yoksa Asal her zamanki gibi kafa karıştırıcı mikser görevini mi almıştı? Buna bir de zor konuşması eklenince iş iyice içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu.

"O yüzden seni kendimden uzak tutmaya çalıştım ama ben senden uzak duramadım. Bunu fark ettiğimde sen benden uzaklaş istedim. Kardeşlik diye vurguladım aramızdaki bağı, başka başka insanlar soktum hayatıma-"

Burukça gülümserken "Bahar gibi," dedim. Yutkunmaya çalışırken başını hayır anlamında salladı. "Bahar'a karşı... Düşündüğün gibi bir şey hissetmedim ben."

Öksürmeye başladı. Elimin altındaki kumaş parçası ıslaktı. Flaşın aydınlattığı yerlerden boncuk boncuk ter süzülüyordu. Allah'ım, hangi koşullarda olduğumuzu bir an unutmuştum. Yıllardır beklediğim konuşmanın devamını merak etsem de sevdiğim adamın sağlığı her şeyden önemliydi.

"Boş ver bunları şimdi, konuşarak yorma kendini lütfen," deyip tekrar dizlerimin üzerine kalktım. Kabin duvarına vurmak için kaldırdığım gibi Asal elimi kavradı. "Bahar'ı yarışmaya ben çağırmadım."

Duyduğum, gerçek olmasını dilediğim şeyle olduğum yere çöktüm. "Ama... Sizi gördüm. Sonra sen iyi ki geldi dedin."

Başını belli belirsiz evet anlamında salladı. "İyi ki geldi." Derin bir iç çekmeye çalıştı. "Çünkü o gelmeseydi, Masal o kalabalığın içinde bir başına kalacaktı ve ben... Giderdim Hale. O orada yalnızken ben yarışmaya odak-

lanamazdım. Zaten o noktadan sonra yarışma benim için dünyanın en önemsiz şeyi olurdu."

Suçluluk duygusu içime çöreklenirken "Yani sen çağırmadın ve Masal mecburiyetten Bahar'la beraberdi," dedim. Oturuşunu düzeltmeye çalışan Asal "Mecburiyet olmamalı," dedi nefes nefese. "Hak ettiği yer bizim yanımız. O da aileden biri, seneler sonra aramıza katılması senden benden farklı olduğu anlamına gelmez." Öksürükleri konuşmasını yarıda keserken kucağıma doğru eğildi. Ne yapacağımı bilmeyerek sırtını sıvazladım.

"Biri bize yardım etsin artık. İMDAT!"

Sesim çaresizlikten çığlıkvari çıkmıştı. Asal tekrar geriye yaslanırken gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark ettim. "Hani dengesiz diyorsun ya bana, bunun nedeni sensin. Sol yanıma fazla dokunuyorsun."

Artık ağzım beş karışla kıyaslanacak kadar açıktı. Amcamın teyzeme kurduğu cümleyi, sevdiğim çocuğun ağzından duymayı ömrüm boyunca beklemişken, hazırlıksız yakalanmış gibi hissediyordum.

"Ne yaparsam yapayım pes etmedin be Peri Kızı!"

Gözlerimin acısı bir tık daha arttı. Yanaklarımdan süzülen damlaların mutluluktan mı yoksa çaresizlikten mi olduğunu ayırt edemiyordum. Ellerimin altındaki soğuk bedendeki ara ara kasılmalar daha da korkmama neden oluyordu. O sırada dışarıda duyduğum tıkırtılarla umut tekrar içimde filizlendi.

"Buradayız! Yardım edin!"

Kabin duvarına yumruklarımı geçirdim. Sesler daha da yaklaşınca Asal'a döndüm. Terle kaplı yüzünü ellerimin arasına alırken "Sen de pes etme Asal. Bak, birileri duydu bizi. Kurtulacağız. Sadece nefes al," dedim.

"Ben... Senin âşık olunası gözlerin... Bana... Sadece

bana baktığında... Nefessiz kalmaya... Kalmaya da... Razıyım. Babam... Anneme hep bir şey söyler." Boğuluyormuş gibi sesler çıkarmaya başlayan Asal elimi tekrar kalbinin üzerine koydu ama bu seferki tutuşu hiç bırakmak istemiyormuş gibiydi.

"Nefes gibi muhtacım sana, Hale Erdem."

Kaskatı kesildim. Bu bir rüya olmalıydı. Bu bir rüyaysa burada yaşamaya razıydım. Yeter ki uyanmayayım.

Asal'ın nefes alışverişi farklılaştı. Gerçekten boğuluyordu. Kapıyla uğraştıklarını duyuyordum ama sonsuz aşkımın dayanabileceğinden emin değildim.

"Asal," diyerek onu bana bakmaya zorladım. Göz kapakları kapanmak üzereydi. Bayılacak mıydı?

"Nefes al." Aklıma söyledikleri gelince alması gereken nefesin ben olduğumu düşündüm ve bir anda, sonuçlarını sorgulamadan, hayallerimi süsleyen ânın ilk adımını attım. Asal'ın dudaklarına kavuştuğum an gözlerimi kapattım. İçgüdülerime dayanarak, tüm sevgimle öpmeye başladım.

Birkaç saniye sonra karşılığını almak belli belirsiz gülümsememe neden oldu. Garip bir huzur içime doluyordu. Hayal ettiklerimden çok daha yoğun duygular içime işliyordu.

Bir anda ortam serin bir havayla doldu. Gözlerimi araladığımda ortamın karanlığından sıyrıldığını fark ettim. Gördüğüm yüz, şükürlerimin sebebiydi. Gözlerindeki mutluluk tarifsizdi. Bu sefer öpmek için öne atılan o oldu, ama aramıza giren bir ses vardı.

"Hale... Kızım."

"Baba."

* *

Yarışmanın yapıldığı yer tam anlamıyla bir curcunaydı.

Sahne önünden yiyecek alanlarına kadar her yer tıklım tıklım doluydu. İnsanlar sağa sola koşturuyor, ortamdaki yoğun bira kokusu sinirlenmeme neden oluyordu. Umarım bu gece sorunsuz biterdi ama içimde saatlerdir olan his, bunun pek de mümkün olmayacağını söylüyordu.

"Ne kadar kalabalıkmış."

Elif'i kendime doğru biraz daha çektim ve etrafı taramaya devam ettim. Güvenlik için tüm adamların alanı çevrelemesini istemiştim. Yine de rahat edemiyordum. Bir an önce çocuklarımı bulmalıydım.

"Cemleri görebiliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım. Yemekten, Boralarla beraber erken ayrılmıştı ama ikisi de görünürde yoktu. Çocuklarla beraber gönderdiğim korumaların söylediğine göre sadece Cem gelmişti.

"Ve bu senenin şampiyonunu açıklamaya geldi sıra! Hazır mıyız!"

Sahnede bağıran adamla yarışmanın sonuna yetiştiğimizi fark ettim. Çocukların performansını kaçırdığım için vicdanıma yüklenen pişmanlık hissini bastırmaya çalışarak sahneye döndüm. "Umarım bizimkiler kazanmıştır." Karımın şakak kısmından öperken "Umarım," diye iç geçirdim.

Heyecan had safhadaydı. Kalabalık fazlasıyla coşkuluydu. Gürültüleri göğü deliyordu. Kollarımın arasındaki karımın da o heyecanı paylaşıyor olması gülümsetmişti. Olduğu

yerde ellerini havaya kaldırıp bağırmaya başladı.

"İronistler! İronistler!"

Kollarımın arasındaki kadını zapt etmeye çalışırken bir yandan etrafı incelemeye devam ettim. En sonunda durulan karım sırtını göğsüme yasladı. Parmaklarını çapraz yaptığını görünce belli belirsiz gülümsedim. Kesin gözlerini de kapatmıştı. Bu huyundan hiçbir zaman vazgeçmeyecekti sanırım.

"Bu senenin şampiyonu... Tıpkı diğer yıllarda olduğu gibi... Karabasan Grubu!"

"Hadi be!" diyerek öne atılan karımı belinden yakaladım ve tekrar kendime çektim. "Kesin torpil var Demir," diyerek kollarımın arasında bana doğru döndü. "Bizimkiler çok iyiydi. Kesin rüşvet falan dönmüştür. Müdahale edelim."

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. Dudaklarını büzerek bozulduğunu belli eden âşık olduğum kadının alnını öptüm.

"Bir dilek hakkım olsa-" diye başladığı cümlesini keyifli bir gülümsemeyle keserken "Bunda işlemez güzelim. O yüzden dilek hakkını hiç boşuna harcama," dedim. "Ya Demir," diyerek başını göğsüme bastıran karıma sıkı sıkıya sarıldım.

"Yarışma bu Elif. Hayatta kazanmanın da kaybetmenin de olduğunu öğrenmeleri gerekiyor."

Sıkıntıyla iç çekti. "Üzülmelerinden korkuyorum."

Yanımdaki hareketlilikle başımı gelen adama doğru çevirdim. "Efendim, Asal Bey ve Hale

Hanım yarışmadan yarım saat önce ayrılmışlar."

Elif'le göz göze geldim. Yüz ifadesinden kafa karışıklığı belli oluyordu. Merhametsiz bir tonda "Neden? Buna nasıl izin verirsiniz?" diye sordum.

"Önce Hale Hanım, ardından da Asal Bey koşar adım alandan çıkmışlar efendim. Korumalar koşmuşlar ama yetişememişler. Ufak bir araştırmadan sonra Asal Bey'in arabasının Bora Beylerin otoparkında olduğunu öğrendim."

Söyledikleri şeyleri düşünüyor, zihnimde tartıyordum. Aylardır canla başla uğraştıkları yarışmaya katılmamak gibi bir gaflette bulunmuş olamazlardı. Peki, neden erken ayrılmışlardı? Telefonumu elime alıp Asal'ı aradım. Kapalıydı. Sakin kalmak için derin bir nefes alırken Hale'yi aradım. Kapalıydı. Bu ne sorumsuzluktu!

Endişem öfkenin gölgesinde yok olmaya başlarken Elif'in "Tamam Melek. Hemen geliyoruz," dediğini duydum. Kızgın bakışlarımı ona çevirdiğimde telefonu kapattığını fark ettim. Gözlerimiz buluştuğunda "Asal... Asansörde kalmışlar," dedi. Sesindeki panik benim yüreğime sıçradı.

Oğlum... Kim bilir ne haldeydi. "Kapıyı açmak üzerelermiş. Hemen Asal'ın yanına gitmeliyiz."

Başımı tamam anlamında sallarken adama doğru döndüm. Tam Masal'ı bulmalarını emredecektim ki adamın bir şey dinlediğini fark ettim. Hali tavrı pek de hayırlı bir şey dinlemediğini belli ediyordu. Kaşlarımı hafifçe

çatarken bakışlarımla ne olduğunu sordum.

"Efendim..." Temkinli bir tonda giriş yapmıştı. Bir terslik vardı. "Masal Hanım, arka taraftaymış."

Kaşlarım daha da çatıldı. Tüm insanlar buradayken, kardeşi çekip gitmişken kızımın arka taraflarda ne işi vardı? Adam sanki söyleyeceklerini kafasında ölçüp tartıyordu. Sessizliğini neye yormalıydım? İyiye... Kötüye?

"Bir adamla," diye devam etmesiyle kaskatı kesildim. Beynime sıçrayan kan, tüm vücuduma saniyeler içinde yayıldı. Benim küçük kızım, bir adamla, arka tarafta ne yapıyordu?

"Ne demek bir adamla!"

Haberi veren adamın yakasına yapıştım. Elif'in korkuyla geriye sendelediğini hissediyordum. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu be adam?" Boğazına kayan ellerimi gevşetmeye çalışan adam güç bela konuştu.

"Efendim... Bizi gördükleri an kaçmaya başladılar. Takipteyiz."

Söylediği her kelime kara bir bulut gibi beni sarıyordu. Kaçmak ne demekti? Elif'e attığım sert bakışlarla ne demek istediğimi anlayan karım "Ben... Ben tanımıyorum," dedi. Annesinin de tanımadığı bir adamla kızımın ne işi vardı? Yoksa...

"Ne taraftalar?" İtekleyerek bıraktığım adam öksürükleri arasından birilerine bir şey sordu. O sırada telefonum çalmaya başladı. Kimin aradığına bakıp cebime soktum. Tanımadığım numarayı açamayacak kadar meşguldüm. Daha sonra aklıma dolan düşünceyle tekrar numaraya baktım. Masal... Benim küçük kızım kaç-

mıyor da kaçırılıyor olabilir miydi?

"Alo?"

İç çekişlerden telefonun ucundaki kişinin ağladığını anladım. "Alo kimsiniz?" diye sorduğumda "Demir... Amca... Bey," gibi kelimeleri yarım yamalak söyleyen ses duyuldu. Sesleri unutmazdım. Bir kere duymam yeterdi.

"Bahar?"

"Cem," deyip hıçkırıklara boğulan kızla göğsüm sıkışmaya başladı. O kadar sıkışıyordu ki ağrımaya başladı. "Ba-bam..." Bir anda siren sesleri birbirine karıştı. Polis, ambulans, itfaiye...

Kalbim duracak gibi oldu, ardından deli gibi çarpmaya başladı. Tüm duygular geri döndü, korku geri dönü, adrenalin geri döndü. Beni boğana kadar her yerimi sardı. Hissettiklerim kendim için değildi. Cem içindi. Kardeşim içindi.

"Demir, ne oluyor?"

Arkamı dönüp Elif'e baktım. Buğulu görüntüsünün tek bir açıklaması olabilirdi. Gözlerimi sıkıca yumdum. O iyiydi, kızım iyiydi, oğlum iyiydi. Şu an olanlar sadece şakaydı. Kaderin bize yaptığı lanet olasıca, kötü bir şaka!

Ağlayamazdım. Kaderin biraz olsun sevinmesine izin veremezdim. Allah kahretsin!

"Demir!"

Yanaklarımda hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi araladım. Elif'in titreyen göz bebekleri yüzümü tarıyordu. "Ne oldu?" Düşüncelerimi kelimelere dökersem gerçek olacaktı. Buna izin veremezdim. Başımı iki yana sallarken

derin bir iç çektim. Kendimi uçurumun kenarında hissediyordum. Üçü de ellerini bana uzatmıştı ve ben kimi kurtaracağımı bilmiyordum. Karar veremezdim. Başımı gökyüzüne çevirip içten içe herkesin iyi olmasıyla ilgili Rabb'ime yalvardım.

Allah'ım, sen bana bir çıkış yolu göster.

İçimdeki sıkıntıyı hafifletmeye çalışan derin bir nefes vererek duruşumu değiştirdim. Elif'in endişeli bakışlarından kaçmak için gözlerimi etrafta dolaştırdım. O sırada görür gibi olduğum kişiyle duraksadım. Gözlerimi kıstım. Karanlıkta yüzünü net göremiyordum ama görebildiğim kadarı bile kalbimin düzensiz ritmini durdurmaya yetti. Gözlerimi birkaç kere daha açıp kapattım. Hâlâ oradaydı. Orada olması imkânsızdı.

Beynimin oyunuydu.

Kalbimin oyunuydu.

"Duru?"